

สคบ. กับการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
จัดพิมพ์เผยแพร่
พุทธศักราช ๒๕๖๖

ISBN ๙๗๘-๙๗๔-๙๗๗๒-๔๗-๘
พิมพ์ครั้งที่ : ๒๐
มีนาคม : ๒๕๖๖
จำนวน : ๑,๓๐๐
พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์ รุ่งแสงทอง พริ้นติ้ง จำกัด
๙๙ หมู่ ๑ ตำบลเสาธงหิน
อำเภอบางใหญ่ นนทบุรี ๑๑๑๔๐
โทร ๐๙๓-๑๖๙-๔๙๖๓

คำนำ

การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการภายใต้ระบบการค้าเสรีในปัจจุบัน มีรูปแบบและวิธีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ผู้ประกอบธุรกิจจึงต้องพัฒนาเทคโนโลยีทางการตลาดและการโฆษณา การเพิ่มช่องทางการขายสินค้าหรือการให้บริการในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งการพัฒนาสินค้าหรือการให้บริการรูปแบบใหม่ เพื่อจูงใจผู้บริโภคให้เข้าซื้อสินค้าหรือใช้บริการ และเพื่อให้สามารถแข่งขันกับผู้ประกอบธุรกิจรายอื่นได้ ประกอบกับผู้บริโภคอาจไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่เพียงพอ ไม่มีข้อมูลกฎหมายที่เกี่ยวข้องและที่สำคัญผู้บริโภคไม่มีอำนาจในการต่อรองกับผู้ประกอบธุรกิจในลักษณะที่เท่าเทียมกัน จึงเป็นช่องทางให้ผู้ประกอบธุรกิจใช้ข้อได้เปรียบดังกล่าวกระทำการละเมิดสิทธิผู้บริโภค เป็นเหตุให้ผู้บริโภคได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย

ด้วยเหตุผลตามที่กล่าวมาจึงมีการตรากฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคจำนวนหลายฉบับ โดยกฎหมายแต่ละฉบับกำหนดให้หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่และอำนาจให้ความคุ้มครองผู้บริโภคที่แตกต่างกันไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ซึ่งอาจเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคโดยตรงหรืออาจเป็นการกำกับดูแลผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคในทางอ้อม โดยมีพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นกฎหมายกลางในการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค โดยได้กำหนดสิทธิพื้นฐานของผู้บริโภคที่จะต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไว้หลายประการ ทั้งสิทธิที่มีวัตถุประสงค์ในการป้องกันมิให้ผู้บริโภคถูกละเมิดสิทธิ และสิทธิในการแก้ไขปัญหาเมื่อผู้บริโภคถูกละเมิดสิทธิ รวมทั้งกำหนดให้องค์กรของรัฐ ได้แก่ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) มีหน้าที่และอำนาจเข้าไปกำหนดกลไกในการป้องกัน ปราบปราม และเยียวยาแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ผ่านมาตรการทางกฎหมาย ได้แก่ การกำหนดโทษในทางอาญาแก่ผู้ฝ่าฝืนหรือกระทำความผิดตามกฎหมาย การกำหนดมาตรการทางปกครองให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติตามหรือดำเนินการ และการกำหนดมาตรการในการดำเนินคดีทางแพ่งเพื่อแก้ไขเยียวยาความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ โดยการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านการโฆษณา ด้านความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ด้านฉลาก ด้านสัญญา และด้านการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค เป็นต้น รวมทั้งการคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้จัดทำหนังสือ “สคบ. กับการคุ้มครองผู้บริโภค” โดยการรวบรวมประวัติ ความเป็นมา ขอบเขตอำนาจหน้าที่ กฎหมาย ประกาศ คำสั่ง ระเบียบต่างๆ ที่ใช้ในการคุ้มครองผู้บริโภค ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๒ ถึง ปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๖๕ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจ หน่วยงาน องค์กร นักศึกษา และผู้ที่สนใจที่ต้องการศึกษากฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค และสามารถเข้าใจในภารกิจของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้อย่างถูกต้อง

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

สารบัญ

หน้า

ความเป็นมาของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ๑
อำนาจและหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ๓
สิทธิและหน้าที่ของผู้บริโภค ๗
คณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ๙
การคุ้มครองผู้บริโภคด้านการโฆษณา ๒๑
การคุ้มครองผู้บริโภคด้านความปลอดภัย ๒๔
การคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก ๒๕
การคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา ๒๙
การคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง ๓๒
การดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค (การดำเนินคดีแทนผู้บริโภค) ๓๗
การจัดการเรื่องร้องทุกข์ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ๔๑
การรับรองสมาคมและมูลนิธิให้มีสิทธิและอำนาจดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค ๔๒
การดำเนินคดีอาญาและการเปรียบเทียบความผิด ๔๓
การติดต่อ สคบ. ๔๕

ภาคผนวก ก
หมวดทั่วไป

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ๔๗

พระราชกฤษฎีกาให้ใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ พ.ศ. ๒๕๔๒ ๗๕

กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๕๘ ๗๗

กฎสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยเครื่องแบบพิเศษสำหรับข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๙ ๘๒

กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ๘๙

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๙ ๙๒

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๐ ๙๖

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ ของผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๐ ๑๐๒

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชน ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ๑๐๕

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชน ของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดในการดำเนินการเกี่ยวกับการรับเรื่องราวร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๖๒ ๑๑๖

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยเครือข่ายและอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ๑๒๑

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคของคณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำจังหวัด พ.ศ. ๒๕๖๕ ๑๒๖

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชน ของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลเกี่ยวกับการรับเรื่องราวร้องทุกข์และการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท พ.ศ. ๒๕๖๕ ๑๓๐

ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง แนวทางการแจ้งหรือการโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๓ ๑๓๗

การคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา

กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ๑๓๙

กฎกระทรวงกำหนด ข้อความโฆษณาสินค้าหรือบริการที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม พ.ศ. ๒๕๖๔ ๑๔๔

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง แนวทางการโฆษณาสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ๑๕๒

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง แนวทางการโฆษณาลดราคาสินค้าหรือบริการ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ๑๕๔

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วจากข้อความโฆษณา พ.ศ. ๒๕๔๒ ๑๕๖

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น พ.ศ. ๒๕๕๑ ๑๕๘

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา เรื่อง แนวทางการใช้ข้อความโฆษณาที่มีลักษณะเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงอันยากแก่การพิสูจน์และแนวทางการพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงเกี่ยวกับข้อความโฆษณา พ.ศ. ๒๕๖๕ ๑๖๔

การคุ้มครองผู้บริโภคด้านความปลอดภัย

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๙/๒๕๒๗ เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ” หรือ “ตัวดูดน้ำ” ๑๖๘

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๐๖/๒๕๒๙ เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง หรือเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าแบบขั้วเปลือย ๑๗๒

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๙/๒๕๔๘ เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก” หรือ “Blowing balloon” ๑๗๕

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๔/๒๕๕๐ เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นฉีดน้ำที่มีลักษณะเป็นกระบอกสูบและใช้แรงอัดกระแทกน้ำในกระบอกสูบโดยตรง ๑๗๗

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๙/๒๕๕๐ เรื่อง ห้ามขายสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคเป็นการชั่วคราว ๑๗๘

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๑/๒๕๕๐ เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นล่องแก่ง ชื่อ “อินเดียน่า ล็อก” (Indiana Log) ในสวนสยามเป็นการชั่วคราว ๑๘๐

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๔/๒๕๕๑ เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำ ๑๘๑

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๕/๒๕๕๑ เรื่อง ห้ามขายสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อ ๑๘๓

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๕/๒๕๕๖ เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแกล้งคน ๑๘๕

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๙/๒๕๕๘ เรื่อง ห้ามขายหรือห้ามให้บริการสินค้า “บารากู่ บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู่ น้ำยาสำหรับเติมบารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า” ๑๘๖

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑/๒๕๖๑ เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์จัดฟันแฟชั่น ๑๘๘

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๔/๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามขายสินค้าลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน เป็นการชั่วคราว ๑๘๙

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๕/๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามขายสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว ๑๙๑

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๖๒/๒๕๖๔ เรื่อง ห้ามขายสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว (ฉบับที่ ๒) ๑๙๓

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๖/๒๕๖๓ เรื่อง งดให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว ๑๙๕

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๖๓/๒๕๖๔ เรื่อง งดให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว (ฉบับที่ ๒) ๑๙๗

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๑/๒๕๖๕ ๑๙๙
เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์เสริมจมูกแบบไม่ถาวร
คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๒/๒๕๖๕ ๒๐๑
เรื่อง ห้ามขายสินค้าบัตรพลังงาน

การคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๐๓
พ.ศ. ๒๕๔๑
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๐๖
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๐๘
(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๕
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง กำหนดประเภทของสินค้าให้เป็นสินค้า ๒๑๐
ที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๖๕
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุ ๒๑๕
ก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง ให้ข้าวสารบรรจุถุง ๒๑๖
เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง ให้ข้าวสาร ๒๑๘
บรรจุถุงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง ให้ทองรูปพรรณ ๒๑๙
เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง ให้อัญมณีเจียระไน ๒๒๑
และเครื่องประดับอัญมณีเจียระไนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง ให้บอแรกซ์ ๒๒๔
เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ ๒๒๖
พลาสติกเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๔๕) เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำอุ่น ๒๒๙
ไฟฟ้าและเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๔๕) เรื่อง ให้แปรงสีฟัน ๒๓๒
เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก
ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๔๖) เรื่อง ให้ทองรูปพรรณ ๒๓๔
เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๗) เรื่อง ให้เครื่องเล่นชนิดที่มีล้อเลื่อนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๓๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๗ (พ.ศ. ๒๕๔๗) เรื่อง ให้น้ำมันอเนกประสงค์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๓๗

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๗) เรื่อง ให้ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๓๙

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๙ (พ.ศ. ๒๕๔๘) เรื่อง ให้ที่นอนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๔๑

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๔๙) เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๔๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๒ (พ.ศ. ๒๕๔๙) เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยพยุงตัวเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๔๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๕๐) เรื่อง ให้ชุดสังฆทานและชุดไทยธรรมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๔๗

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๕ (พ.ศ. ๒๕๕๐) เรื่อง ให้อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๕๐

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๖ (พ.ศ. ๒๕๕๐) เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) ๒๕๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๗ (พ.ศ. ๒๕๕๒) เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๕๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๕๓) เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) ๒๕๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๐ (พ.ศ. ๒๕๕๓) เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) ๒๕๙

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๑ (พ.ศ. ๒๕๕๓) เรื่อง ให้ตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๖๐

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๒ (พ.ศ. ๒๕๕๔) เรื่อง ให้ปืนอัดลมเบาที่จำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๖๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๕๕) เรื่อง ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) ๒๖๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๔ (พ.ศ. ๒๕๕๕) เรื่อง ให้ภาชนะและเครื่องใช้เหล็กกล้าไร้สนิมสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๖๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๕ (พ.ศ. ๒๕๕๖) เรื่อง ให้รถยนต์ใช้แล้วเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๖๗

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๖ (พ.ศ. ๒๕๕๖) เรื่อง ให้ดอกไม้เพลิง เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๖๙

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๗ (พ.ศ. ๒๕๕๖) เรื่อง ให้อ่างอาบน้ำสำหรับเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๗๐

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๘ (พ.ศ. ๒๕๕๙) เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ไม้ตียุงไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๗๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓๙ (พ.ศ. ๒๕๕๙) เรื่อง ให้สีที่มีสารตะกั่วเป็นส่วนผสมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๗๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔๐ (พ.ศ. ๒๕๖๐) เรื่อง ให้รถจักรยานยนต์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๗๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔๑ (พ.ศ. ๒๕๖๑) เรื่อง ให้อุปกรณ์สำหรับห่อหุ้ม (Case) โทรศัพท์เคลื่อนที่และ เครื่องคอมพิวเตอร์ แท็ปเล็ต ที่มีการนำสารเคมีมาบรรจุอยู่ภายในเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๗๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๖๒) เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซและเครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๗๘

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์สารเพิ่มประสิทธิภาพพืชและผลิตภัณฑ์สารปรับปรุงดินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๘๐

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ให้สินค้าที่มีรังสีอัลตราไวโอเลต ความยาวคลื่นช่วงซี (Ultraviolet C หรือ UV-C) เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๘๓

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการออกเลขที่ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก ๒๘๖

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๖๑ ๒๘๙

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๖๓ (ฉบับที่ ๒) ๒๙๒

การคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา

พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ๒๙๓

พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ ๒๙๖

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๖๕ ๒๙๙

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๕ ๓๐๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ ๓๐๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ (ฉบับที่ ๒) ๓๑๑

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔ ๓๑๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๖ ๓๑๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจขายห้องชุดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๓ ๓๑๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๓ ๓๒๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ๓๓๐

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔ ๓๓๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ ๓๓๙

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ที่มีการจองเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๑ ๓๔๐

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๔ ๓๔๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พักเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๖ ๓๔๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๙ ๓๔๙

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการรับจ้างก่อสร้างอาคารเพื่อการอยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๙ ๓๕๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้วเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๒ ๓๕๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้เช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๒ ๓๕๘

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจขายก๊าซหุงต้มที่เรียกเงินประกันถังก๊าซหุงต้มเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ๓๖๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการซ่อมรถยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ๓๖๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้วเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ ๓๖๘

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการเสริมความงามเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๖๓ ๓๗๑

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๕ ๓๗๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๖ ๓๘๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๕ ๓๘๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการต่อเติมอาคารเพื่อการอยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๖๖ ๓๙๑

การดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค (การดำเนินคดีแทนผู้บริโภค)

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่งแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในส่วนของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ ๓๙๔

ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๓ ๔๐๔

สมาคมและมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

กฎกระทรวง การยื่นคำขอและการรับรองสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐ ๔๐๖

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมและมูลนิธิ พ.ศ. ๒๕๖๐ ๔๑๖

ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง การกำหนดลักษณะหรือประเภทคดีแพ่ง ซึ่งสมาคมหรือมูลนิธิมีสิทธิในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐ ๔๑๙

การดำเนินคดีอาญาและการเปรียบเทียบปรับ

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบ ๔๒๐
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑๗/๒๕๖๒ เรื่อง มอบหมายพนักงาน ๔๓๒
เจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑๘/๒๕๖๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ๔๓๓
ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร และมอบหมาย
ให้ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑๙/๒๕๖๒ เรื่อง มอบหมายให้เจ้าพนักงาน ๔๓๕
ท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ. ศ. ๒๕๒๒

ภาคผนวก ข

การคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ๔๓๖

กฎกระทรวงกำหนดการซื้อขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ๔๕๙
ที่ไม่ถือว่าเป็นตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๖๑

กฎกระทรวงการวางหลักประกันการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง ๔๖๐
พ.ศ. ๒๕๖๑

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่น ๔๖๓
คำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๐

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่น ๔๗๕
คำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๖

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง กำหนดอัตราเบี้ยปรับ ๔๗๙
กรณีผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรงผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง
ไม่คืนเงินตามจำนวนและภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดให้แก่ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๔๗

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง กำหนดแบบบัตรประจำตัว ๔๘๐
พนักงานเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๔๘

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และระยะเวลา ๔๘๒
การส่งรายงานการประกอบธุรกิจขายตรงต่อนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๖๓

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และระยะเวลา ๔๘๓
การส่งรายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต่อนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๖๓

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักประกัน ตามพระราชบัญญัติ ๔๘๔
ขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ๔๘๕

ระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคม หรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘ ๔๘๖

ระเบียบแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคม หรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘ ๔๙๐

ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๕๐ ๔๙๒

ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๖๐ ๔๙๕

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการเข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๖๐ ๕๐๗

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงว่าด้วยการสอบหาข้อเท็จจริงกรณีผู้บริโภคได้รับความเสียหายจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๖๔ ๕๑๒

ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงว่าด้วยการเปิดบัญชีเงินฝากและการเบิกจ่ายเงินจากบัญชีเงินฝากสำหรับหลักประกันที่เป็นเงินสด พ.ศ. ๒๕๖๔ ๕๑๕

ภาคผนวก ค

พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ๕๑๗

กฎกระทรวงกำหนดผลิตผลเกษตรกรรมเป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย ว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๓ ๕๒๓

กฎกระทรวงกำหนดยาและเครื่องมือแพทย์ ที่ผู้ให้บริการสาธารณสุขได้ผลิตเพื่อนำมาใช้กับผู้ป่วยหรือสัตว์เฉพาะรายที่ผ่านการตรวจรักษาหรือได้ผลิตตามคำสั่งของผู้ให้บริการสาธารณสุขผู้ตรวจรักษาเป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๔ ๕๒๕

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ๕๒๗

ข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยการดำเนินกระบวนพิจารณาและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ ๕๔๔

พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. ๒๕๔๐ ๕๕๔

พระราชบัญญัติการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ๕๕๘

พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ๕๖๘

ความเป็นมาของ
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ได้มีเจ้าหน้าที่ของสหพันธ์องค์การผู้บริโภคระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นองค์กรอิสระที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง จัดตั้งโดยสมาคมผู้บริโภคของประเทศต่างๆ รวมตัวกันโดยมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่กรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์ ได้เข้ามาชักชวนองค์การเอกชนในประเทศไทยให้มีการจัดตั้งสมาคมผู้บริโภคขึ้น เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากองค์การเอกชนของประเทศไทยในขณะนั้นยังไม่พร้อมที่จะดำเนินงาน

อย่างไรก็ตาม สหพันธ์องค์การผู้บริโภคระหว่างประเทศก็มิได้ย่อท้อ ได้ส่งเจ้าหน้าที่เข้ามาชักชวนอีกหลายครั้ง จนถึงครั้งที่ ๓ องค์การเอกชนของประเทศไทยจึงได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการศึกษาปัญหาของผู้บริโภค ชื่อ “คณะกรรมการศึกษาและส่งเสริมผู้บริโภค” ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ และได้มีวิวัฒนาการเรื่อยมาในภาคเอกชน รวมทั้งได้ประสานงานกับภาครัฐบาล จนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ รัฐบาลสมัยหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นนายกรัฐมนตรี ได้จัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่งเรียกว่า คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยมีรองนายกรัฐมนตรี พลตรีประมาณ อดิเรกสาร เป็นประธานกรรมการ ต่อมาได้สลายตัวไปพร้อมกับรัฐบาลในยุคนั้นตามวิถีทางการเมือง

รัฐบาลต่อมาซึ่งมี พลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้เล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นอีกครั้ง โดยมีรองนายกรัฐมนตรี นายสมภพ โหตระกิตย์ เป็นประธานกรรมการปฏิบัติงาน โดยอาศัยอำนาจของนายกรัฐมนตรี และศึกษาหามาตรการถาวรในการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งในหลักทางสาระบัญญัติและการจัดองค์กรของรัฐเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้พิจารณายกร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค โดยกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจการค้า และผู้ประกอบธุรกิจโฆษณา เพื่อให้ความเป็นธรรมตามสมควรแก่ผู้บริโภค ตลอดจนให้มีองค์กรของรัฐที่เหมาะสมเพื่อตรวจตรา ดูแลและประสานงานการปฏิบัติงานต่างๆ ในการให้ความคุ้มครองผู้บริโภค และรัฐบาลได้นำเสนอต่อรัฐสภาซึ่งมีมติเห็นชอบเป็นเอกฉันท์ให้ตราเป็นกฎหมายได้ รัฐบาลจึงได้นำร่างดังกล่าวขึ้นกราบบังคมทูล ซึ่งได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมเห็นชอบให้ตราเป็นพระราชบัญญัติได้ ตั้งแต่วันที่ทรงลงพระปรมาภิไธย คือวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๒๒ และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ หน้า ๒๐ เล่มที่ ๙๖ ตอนที่ ๗๒ วันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๒๒ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๒๒ เป็นต้นไป

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้บัญญัติให้มีองค์กรของรัฐเพื่อทำหน้าที่ด้านการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคให้แก่ประชาชน ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สังกัดอยู่ในสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี โดยได้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการสำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๒๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่มที่ ๙๖ ตอนที่ ๑๐๕ วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๒๒ ซึ่งมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๒

จึงถือได้ว่าจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ตั้งแต่วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๒ เป็นต้นมา นอกจากนี้ ยังมีคณะกรรมการ ๓ คณะ ได้แก่ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน เพื่อความสะดวกในการปฏิบัติงานตามนโยบายของรัฐบาล และคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ๒ คณะ ได้แก่ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา และคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยเพิ่มคณะกรรมการเฉพาะเรื่องขึ้นมาอีก ๑ คณะ ได้แก่ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา และให้ยกฐานะสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นหน่วยงานระดับกรม สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี โดยมีผลตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๒ เป็นต้นไป ทั้งนี้ ตามพระราชกฤษฎีกาให้ใช้บังคับบทบัญญัติ มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๔๐ ก วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๒

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยได้กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค การกำหนดให้มีการคุ้มครองผู้บริโภคด้านการบริการที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค การกำหนดให้มีมาตรการคุ้มครองผู้บริโภคเกี่ยวกับการให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดเก็บหรือเรียกคืนสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค การแก้ไขเปลี่ยนแปลงปรับปรุงสินค้าไม่ให้เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค การเปลี่ยนสินค้าหรือชดใช้ราคาสินค้า การจัดส่งสินค้ากลับคืนออกนอกราชอาณาจักร การทำลายสินค้า การปิดประกาศแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับอันตรายของสินค้า และกำหนดให้มูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองมีสิทธิในการดำเนินคดีแบบเดียวกับสมาคม

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๒ ได้มีการปรับปรุงบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบและอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อเชื่อมโยงการคุ้มครองผู้บริโภคตามกฎหมายต่าง ๆ ไม่ให้ขัดแย้งกัน ปรับปรุงมาตรการคุ้มครองผู้บริโภคด้านความปลอดภัย โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ด้านความปลอดภัยของสินค้าและบริการ และกระบวนการเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัย กำหนดให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีแทนผู้บริโภค และกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับค่าปรับจากการเปรียบเทียบในส่วนที่เกิดจากการดำเนินงานของตน ตลอดจนปรับปรุงอัตราโทษปรับให้เป็นปัจจุบัน เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความคุ้มครองอย่างเหมาะสม

อำนาจและหน้าที่ของ
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

๑ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) มีอำนาจและหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ๑๐ ประการ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ดังนี้

(๑) รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้พิจารณาต่อไป ผู้บริโภคที่ถูกเอารัดเอาเปรียบไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือได้รับอันตรายอันเนื่องมาจากการใช้สินค้าหรือบริการสามารถร้องเรียนได้ที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๑ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานครฯ ๑๐๒๑๐ หรือติดต่อขอคำปรึกษาทางโทรศัพท์สายด่วน สคบ. โทร ๑๑๖๖ และช่องทางออนไลน์ที่แอปพลิเคชัน OCPB Connect หรือ https://www.ocpb.go.th/ การร้องเรียนหรือการสอดส่องและแจ้งเบาะแสมายัง สคบ. นั้น เป็นสิทธิที่ผู้บริโภคพึงกระทำได้ นอกจากนั้นยังเป็นการกระตุ้นเตือนให้ผู้ประกอบธุรกิจได้มีจิตสำนึกและไม่กระทำการเอารัดเอาเปรียบต่อผู้บริโภค และประการสำคัญคือ เป็นการช่วยให้ สคบ. ทราบปัญหาของผู้บริโภคและสามารถดำเนินการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้บริโภคได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยในการบังคับใช้กฎหมายและการแก้ไขปัญหาให้ผู้บริโภคนั้น สคบ. มีหน่วยงานที่รับผิดชอบคือ กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง และกองกฎหมายและคดี โดยผู้บริโภคไม่จำเป็นต้องอดทนต่อความไม่ปลอดภัยหรือการเอารัดเอาเปรียบโดยไม่เป็นธรรมจากผู้ประกอบธุรกิจ โดยผู้บริโภคทุกท่านมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย

(๒) ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใด ๆ ตามที่เห็นสมควรและจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค เนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบธุรกิจมีการเสนอขายสินค้าหรือบริการต่าง ๆ ต่อผู้บริโภคเป็นจำนวนมาก โดยใช้วิธีการและเทคนิคใหม่ๆ ในทางการตลาด และทางการโฆษณาเพื่อส่งเสริมการขาย โดยทั่วไปผู้บริโภคไม่อาจทราบภาวะตลาดและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคุณภาพและราคาของสินค้าหรือบริการนั้นๆ ได้อย่างถูกต้อง สคบ. จึงต้องมีบทบาทในการติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจ และดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ รวมทั้งการบังคับใช้กฎหมายและการดำเนินคดี ทั้งมาตรการทางปกครอง มาตรการทางอาญา และมาตรการทางแพ่ง เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมตามสมควร

(๓) ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมและการรวมตัวกันของผู้บริโภคในการจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภค และส่งเสริมองค์กรของผู้บริโภคในการรักษาสิทธิของผู้บริโภคตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค โดยการสร้างเครือข่ายกับทุกภาคส่วน ทั้งภาคประชาชน ภาครัฐ และภาคผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้เกิดความร่วมมือในการดำเนินการคุ้มครองผู้บริโภค

(๔) แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค โดยจะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจด้วยก็ได้ โดยเฉพาะการให้ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ที่อาจทำให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายหรือถูกละเมิดสิทธิแก่ประชาชน

(๕) สนับสนุนหรือทำการศึกษาและวิจัยปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคร่วมกับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานอื่น เพื่อให้เกิดองค์ความรู้และแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้บริโภคได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๖) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการศึกษาแก่ผู้บริโภคในทุกระดับการศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตรายที่อาจได้รับจากสินค้าหรือบริการ เพื่อให้ผู้บริโภคได้มีความรู้และความเข้าใจในปัญหา ตลอดจนวิธีการป้องกันหรือหลีกเลี่ยงและสามารถคุ้มครองตนเองในเบื้องต้นได้

(๗) ดำเนินการเผยแพร่วิชาการ และให้ความรู้และการศึกษาแก่ผู้บริโภคเพื่อสร้างนิสัยในการบริโภคที่เป็นการส่งเสริมพลานามัย ประหยัด และใช้ทรัพยากรของชาติให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ผ่านสื่อมวลชนอย่างต่อเนื่อง การผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทวารสาร เอกสาร บทความ ข่าวสารด้านการคุ้มครองผู้บริโภค และสื่อออนไลน์ของ สคบ. ได้แก่ www.ocpb.go.th Facebook Line@ สคบ. Official YouTube แอปพลิเคชัน Gnews เพื่อเผยแพร่แก่ผู้ที่สนใจ เป็นการส่งเสริมให้ผู้บริโภคมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคทุกด้าน ในการดำรงชีวิตประจำวัน

(๘) ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุม ส่งเสริม หรือกำหนดมาตรฐานของสินค้าหรือบริการ สคบ. มีหน่วยงานรับผิดชอบ คือ กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง และกองกฎหมายและคดี โดยการประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่น เพื่อบูรณาการร่วมปฏิบัติงานในการกำหนดนโยบายและในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยและได้รับความเป็นธรรมจากการซื้อสินค้าหรือบริการ เช่น

- สินค้าที่เป็นอันตราย เป็นต้นว่า อาหารผสมสีย้อมผ้า อาหารไม่บริสุทธิ์ อาหารมีสารบอแรกซ์เจือปน จะประสานงานกับสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข ในการตรวจสอบ หรือการไม่ปิดป้ายแสดงราคาสินค้า ข้อเท็จจริงและดำเนินการตามกฎหมาย

- สินค้าที่ไม่ได้คุณภาพมาตรฐาน เป็นต้นว่า การใช้เครื่องชั่ง ตวงวัด เอาเปรียบผู้บริโภคในทางการค้า หรือการไม่ปิดป้ายแสดงราคาสินค้า จะประสานกับกรมการค้าภายใน กรมพัฒนาธุรกิจการค้า และกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการตรวจสอบ จับกุม และดำเนินคดีตามกฎหมาย

(๙) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมอบหมาย

(๙.๑) ทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องแต่งตั้ง โดยการตรวจสอบข้อเท็จจริง การแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน การรวบรวม

เอกสารหลักฐานต่าง ๆ การวินิจฉัยข้อกฎหมาย พร้อมเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการ และคณะอนุกรรมการในเรื่องนั้น ๆ ทั้งในเรื่องการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ การไกล่เกลี่ยหรือการประนีประนอมข้อพิพาท การยกร่างประกาศคำสั่ง ระเบียบต่าง ๆ การพิจารณาดำเนินคดี การพิจารณาข้อกฎหมาย รวมทั้งการพิจารณาในการออกคำสั่งทางปกครอง และกฎ

(๙.๒) การตรวจสอบผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำความผิดหรือฝ่าฝืนกฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ รวมทั้งการดำเนินคดีอาญา และการเปรียบเทียบปรับผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย

(๙.๓) การดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

(๙.๔) การดำเนินคดีละเมิดสิทธิผู้บริโภคแทนผู้บริโภคในศาล รวมทั้งการบังคับคดี ให้เป็นไปตามคำพิพากษา

(๙.๕) การให้ความเห็น การตอบข้อเท็จจริง การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงานกับหน่วยงานหรือองค์กร ภาครัฐ ภาคประชาชน และภาคผู้ประกอบธุรกิจในการคุ้มครองผู้บริโภค

(๙.๖) ปฏิบัติการอื่น ๆ เช่น การรับรองสมาคมหรือมูลนิธิให้มีสิทธิและอำนาจในการฟ้องคดีแทนผู้บริโภค การจัดทำแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค การสร้างเครือข่าย การจัดทำฐานข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นในการคุ้มครองผู้บริโภค การเชื่อมโยงข้อมูลกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๑๐) ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ประกอบธุรกิจฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจโฆษณาคำพิพากษาทั้งหมดหรือแต่บางส่วนให้ประชาชนทราบ

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ออกตามความในพระราชบัญญัติดังกล่าว และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบธุรกิจให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับรายละเอียดการไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งและการเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าวให้ประชาชนทราบ โดยให้โฆษณาได้ทั้งในระหว่างดำเนินการและภายหลังดำเนินการแล้วเสร็จ

การโฆษณาคำพิพากษาดังกล่าว ให้กระทำทางสื่อโฆษณาและสื่อรูปแบบอื่นตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด โดยจะระบุชื่อผู้ประกอบธุรกิจหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วยก็ได้

๒ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) มีอำนาจและหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ดังนี้

(๑) ทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงแต่งตั้ง โดยการตรวจสอบข้อเท็จจริง

การแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน การรวบรวมเอกสารหลักฐานต่างๆ การวินิจฉัยข้อกฎหมาย พร้อมเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงแต่งตั้ง ในเรื่องการพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค การแจ้งโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการต่าง ๆ การกำกับดูแลผู้ประกอบธุรกิจ การออกระเบียบหรือประกาศ

(๒) ทำหน้าที่ในการรับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง ตรวจสอบ กลั่นกรองเสนอความเห็นต่อนายทะเบียน ซึ่งได้แก่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการจดทะเบียนดังกล่าว

(๓) ติดตามสอดส่องพฤติการณ์ในการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง รวมทั้งการบังคับใช้กฎหมายและการดำเนินคดีอาญาแก่ผู้กระทำความผิด หรือฝ่าฝืนกฎหมายและเปรียบเทียบความผิด

(๔) รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง รวมทั้งการแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหาย เช่น การเจรจาไกล่เกลี่ย หรือการดำเนินคดีละเมิดสิทธิผู้บริโภค

สิทธิและหน้าที่ของผู้บริโภค

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ หมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย มาตรา ๔๖ สิทธิของผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครอง บุคคลย่อมมีสิทธิรวมกันจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภคเพื่อคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค องค์กรของผู้บริโภคตามวรรคสองมีสิทธิรวมกันจัดตั้งเป็นองค์กรที่มีความเป็นอิสระเพื่อให้เกิดพลังในการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค โดยได้รับการสนับสนุนจากรัฐ ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และวิธีการจัดตั้งอำนาจในการเป็นตัวแทนของผู้บริโภค และการสนับสนุนด้านการเงินจากรัฐ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ และมาตรา ๖๑ รัฐต้องจัดให้มีมาตรการหรือกลไกที่มีประสิทธิภาพในการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภคด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการรู้ข้อมูลที่เป็นจริง ด้านความปลอดภัย ด้านความเป็นธรรมในการทำสัญญาหรือด้านอื่นใดอันเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภค

๑ สิทธิของผู้บริโภค ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้กำหนดสิทธิของผู้บริโภคที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย ๕ ประการ ดังนี้

(๑) สิทธิที่จะได้รับข่าวสารรวมทั้งคำพรรณนาคุณภาพที่ถูกต้องและเพียงพอเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ได้แก่ สิทธิที่จะได้รับการโฆษณาหรือการแสดงฉลากตามความเป็นจริง รวมตลอดถึงสิทธิที่จะได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการอย่างถูกต้องที่จะไม่หลงผิดในการซื้อสินค้าหรือรับบริการโดยไม่เป็นธรรม

(๒) สิทธิที่จะมีอิสระในการเลือกหาสินค้าหรือบริการ ได้แก่ สิทธิที่จะเลือกซื้อสินค้าหรือรับบริการโดยความสมัครใจของผู้บริโภค และปราศจากการชักจูงใจอันไม่เป็นธรรม

(๓) สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าหรือบริการ ได้แก่ สิทธิที่จะได้รับสินค้าหรือบริการที่ปลอดภัย มีสภาพและคุณภาพได้มาตรฐาน เหมาะสมแก่การใช้ ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ในกรณีใช้ตามคำแนะนำหรือให้ความระมัดระวังตามสภาพของสินค้าหรือบริการนั้นแล้ว

(๔) สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญา ได้แก่ สิทธิที่จะได้รับข้อสัญญาโดยไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้ประกอบธุรกิจ

(๕) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย ได้แก่ สิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองและชดใช้ค่าเสียหาย

ทั้งนี้ ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับความคุ้มครองตามที่กฎหมายว่าด้วยการนั้น เช่น กฎหมายว่าด้วยยา กฎหมายว่าด้วยอาหาร เป็นต้น

ผู้บริโภคต้องรักษาสิทธิของตนเองทั้ง ๕ ประการ ตามที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และสิทธิของผู้บริโภคประการอื่นตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ จะมีผลอย่างสมบูรณ์เมื่อผู้บริโภคได้ปฏิบัติตามคำแนะนำ ดังต่อไปนี้

๒ หน้าที่ของผู้บริโภคก่อนซื้อสินค้าหรือบริการ

(๑) ผู้บริโภคควรใช้ความระมัดระวัง ในการซื้อสินค้าและรับบริการ ต้องตรวจสอบข้อมูลที่แสดงบนฉลากสินค้า เช่น ชื่อ ประเภทหรือชนิดของสินค้า สถานที่ตั้งของผู้ประกอบธุรกิจ เครื่องหมายการค้าของผู้ผลิต หรือผู้สั่งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ขนาดของสินค้า ปริมาณหรือน้ำหนักของสินค้า ปริมาณสุทธิ ราคา วันเดือนปีที่ผลิตหรือหมดอายุ ส่วนประกอบของสินค้า วิธีการใช้ วิธีการเก็บรักษา คำแนะนำ คำเตือนหรือข้อควรระวังเกี่ยวกับสินค้า เพื่อเป็นข้อมูลในการเปรียบเทียบก่อนตัดสินใจเลือกซื้อสินค้า หรืออย่าเชื่อถือข้อความโฆษณาโดยไม่พิจารณาให้รอบคอบ และหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับคุณภาพ แหล่งกำเนิด และลักษณะของสินค้าว่าเป็นความจริงตามที่ได้โฆษณาไว้หรือไม่ ถ้ามีข้อสงสัยหรือไม่แน่ใจควรพิจารณาให้ดีก่อนเลือกซื้อสินค้าหรือก่อนรับบริการ

(๒) การเข้าทำสัญญาผูกพันกันตามกฎหมายโดยการลงลายมือชื่อนั้น ผู้บริโภคต้องตรวจสอบความชัดเจนของภาษาที่ใช้ ว่ารัดกุมและให้สิทธิแก่ผู้บริโภคครบถ้วนหรือไม่ ตามที่ได้เจรจากันไว้ และสัญญามีเงื่อนไขข้อใดบ้างที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ถ้าสงสัยในข้อกฎหมายใดหรือไม่แน่ใจในความชัดเจนของสัญญาก็ควรปรึกษาผู้ที่มีความรู้ให้แน่ชัดเสียก่อน

(๓) ข้อตกลงต่าง ๆ ที่ต้องการให้มีผลบังคับ ควรทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อผู้ประกอบธุรกิจด้วย

๓ หน้าที่ของผู้บริโภคหลังซื้อสินค้าหรือบริการ

(๑) ผู้บริโภคมีหน้าที่ในการเก็บรักษาพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่แสดงถึงการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคไว้เพื่อทำการเรียกร้องตามสิทธิของตน พยานหลักฐานดังกล่าวอาจจะเป็นสินค้าที่แสดงให้เห็นว่ามีปริมาณหรือคุณภาพไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่ระบุไว้ในฉลาก มีความสกปรกหรือเป็นพิษอาจเกิดอันตรายจากการใช้สินค้าหรือบริการนั้นได้ ควรจดจำสถานที่ที่ซื้อสินค้าหรือรับบริการนั้นไว้เพื่อประกอบการร้องทุกข์ด้วย

(๒) ในกรณีที่มีการทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรกับผู้ประกอบธุรกิจ ต้องเก็บเอกสารสัญญาต่าง ๆ รวมทั้งเอกสารโฆษณาและใบเสร็จรับเงินไว้ด้วย

(๓) เมื่อมีการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ผู้บริโภคมีหน้าที่ในการดำเนินการร้องทุกข์ตามสิทธิของตนดังที่กล่าวมาแล้ว

คณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ ตามพระราชบัญญัติ คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้บัญญัติให้มีองค์กรของรัฐมีหน้าที่และอำนาจในการตรวจสอบและกำกับดูแลผู้ประกอบธุรกิจ มิให้ประกอบธุรกิจที่เป็นการละเมิดสิทธิผู้บริโภค และประสานการปฏิบัติงานกับส่วนราชการต่าง ๆ เพื่อให้ความคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งเป็นหน่วยงานที่ให้ผู้บริโภคสามารถใช้สิทธิร้องทุกข์เพื่อขอให้ได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหายเมื่อถูกผู้ประกอบธุรกิจละเมิดสิทธิอันเป็นการแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้บริโภคด้วย ได้แก่

ส่วนกลาง

๑. คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

๒. คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ได้แก่

๒.๑ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

๒.๒ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

๒.๓ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

๒.๔ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

๓. คณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้ง

๓.๑ คณะอนุกรรมการฝ่ายกฎหมาย

๓.๒ คณะอนุกรรมการพิจารณากลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค

๓.๓ คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค

๓.๔ คณะอนุกรรมการดำเนินคดีแพ่งแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

๓.๕ คณะอนุกรรมการตรวจสอบและบูรณาการเพื่อแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการโฆษณาสินค้าและบริการที่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย

๓.๖ คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๕/๒๕๖๕ เรื่อง แต่งตั้งคณะอนุกรรมการขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายเพื่อการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิผู้บริโภค

๓.๗ คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๖/๒๕๖๕ เรื่อง แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์

๔. คณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้ง

ส่วนภูมิภาค

๑. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด (๗๖ จังหวัด)

๒. คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำจังหวัด

๓. คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำอำเภอ

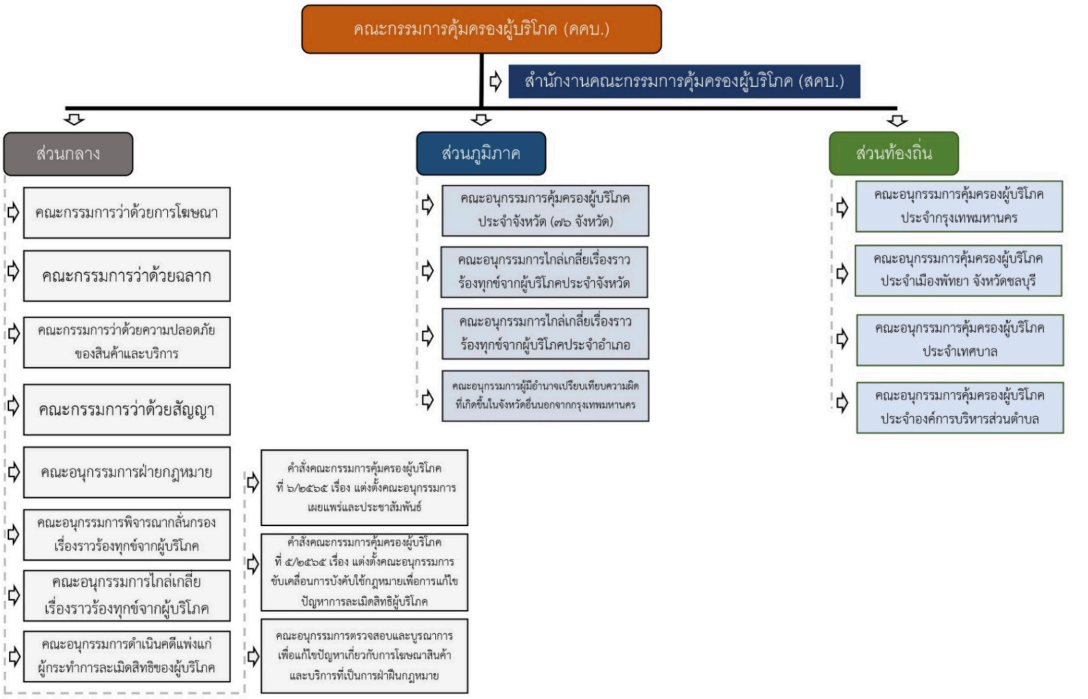
๔. คณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร

ส่วนท้องถิ่น

๑. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำกรุงเทพมหานคร
๒. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี
๓. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเทศบาล
๔. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำองค์การบริหารส่วนตำบล

❖ ❖ ❖

แผนภูมิการจัดองค์การคุ้มครองผู้บริโภคทั่วประเทศ
(คณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ สคบ.)

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้บัญญัติให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีองค์ประกอบดังนี้

๑. นายกรัฐมนตรี	ประธานกรรมการ
๒. ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี	กรรมการ
๓. ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์	กรรมการ
๔. ปลัดกระทรวงคมนาคม	กรรมการ
๕. ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม	กรรมการ
๖. ปลัดกระทรวงพาณิชย์	กรรมการ
๗. ปลัดกระทรวงมหาดไทย	กรรมการ
๘. ปลัดกระทรวงสาธารณสุข	กรรมการ
๙. ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	กรรมการ
๑๐. ผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกิน ๘ คนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง (ภาควิชาการ ภาคประชาชน ภาคผู้ประกอบธุรกิจ อย่างน้อยภาคละ ๒ คน)	กรรมการ
๑๑. เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	กรรมการและเลขานุการ
๑๒. ข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จำนวนไม่เกิน ๒ คน	ผู้ช่วยเลขานุการ

❖ ❖ ❖

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) พิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ

(๒) ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามที่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงกันก่อนมีการฟ้องคดีต่อศาล ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(๓) ส่งเสริม พัฒนา และสนับสนุนงานคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

(๔) กำหนดแนวทางการแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารตามมาตรา ๒๐ (๒/๒)

(๕) ให้คำปรึกษาและแนะนำแก่คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และพิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง

(๖) วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและคณะอนุกรรมการ

(๗) สอดส่องเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐให้ปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

(๘) ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคที่คณะกรรมการเห็นสมควรหรือมีผู้ร้องขอตามมาตรา ๓๙

(๙) รับรองสมาคมและมูลนิธิตามมาตรา ๔๐

(๑๐) จัดทำแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ นโยบายของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค หรือมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคสากล

(๑๑) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภคและพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย

(๑๒) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้มีการตรากฎหมาย แก้ไขหรือปรับปรุงกฎหมายหรือกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับหรือเป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค

(๑๓) เสนอความเห็นต่อส่วนราชการ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือองค์กรอื่น เพื่อให้จัดทำ ทบทวน ประเมิน หรือปรับปรุงมาตรการ และแนวทางการปฏิบัติราชการหรือการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งในการออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายและกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

(๑๔) พิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดการใช้บังคับกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๒๑ วรรคสอง

(๑๕) มีอำนาจสั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลที่เกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคมาพิจารณาได้ ในการนี้จะเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้

(๑๖) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่มีกฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้ คณะกรรมการอาจมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ปฏิบัติการหรือเตรียมข้อเสนอมายังคณะกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปได้

❖ ❖ ❖

การดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภคในส่วนภูมิภาค

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นกฎหมายที่มีผลบังคับใช้ทั่วราชอาณาจักร ปัจจุบันแต่ละจังหวัดจะมีองค์กรที่ทำหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้แก่

๑. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด ประกอบด้วย

๑. ผู้ว่าราชการจังหวัด	ประธานอนุกรรมการ
๒. อัยการจังหวัดคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายและการบังคับคดีจังหวัด	อนุกรรมการ
๓. ปลัดจังหวัด	อนุกรรมการ
๔. ท้องถิ่นจังหวัด	อนุกรรมการ
๕. โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด	อนุกรรมการ
๖. พาณิชย์จังหวัด	อนุกรรมการ
๗. นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด	อนุกรรมการ
๘. เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด	อนุกรรมการ
๙. ผู้อำนวยการสำนักประสานและส่งเสริมการคุ้มครองผู้บริโภคจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	อนุกรรมการ
๑๐. ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นชอบเฉพาะคราวครั้งละไม่เกิน ๓ คน	อนุกรรมการ
๑๑. หัวหน้าสำนักงานจังหวัด	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๒. ผู้อำนวยการกลุ่มงานศูนย์ดำรงธรรมจังหวัด กระทรวงมหาดไทย	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๑๓. เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๑๔. เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ปฏิบัติงานคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

๑. พิจารณากลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ผลิตหรือผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อนำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาใช้อำนาจดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิแทนผู้บริโภค หรือพิจารณายุติเรื่อง โดยพิจารณาตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

๒. ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งการกระทำใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และอาจจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใด ๆ ตามที่เห็นสมควร และจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค รวมทั้ง ให้มีอำนาจในการแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อการนี้ตามที่เห็นสมควร

๓. สั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลที่เกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์ หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคมาพิจารณาได้ ในการนี้ จะเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยก็ได้

๔. ประสานงานกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือภาคเอกชน ที่มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค

๕. สอดส่องเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐในการปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

๖. ส่งเสริม พัฒนา และสนับสนุนภารกิจด้านการคุ้มครองผู้บริโภค สร้างความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชน และเครือข่ายด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้มีความเข้มแข็งเพื่อเป็นการป้องกันการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

๗. แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค ในการนี้จะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจด้วยก็ได้

๘. เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภค และพิจารณาให้ความเห็นเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมาย

๙. รายงานผลการปฏิบัติงานในรอบเดือนให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบ

๑๐. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมาย

๒. คณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครและมอบหมายให้ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒
ประกอบด้วย

๑. ผู้ว่าราชการจังหวัด	ประธานอนุกรรมการ
๒. อัยการจังหวัด	อนุกรรมการ
๓. ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด	อนุกรรมการ
๔. ข้าราชการจังหวัดซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง	เลขานุการ
๕. เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ปฏิบัติงานคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด จำนวน ๒ คน	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการฯ มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยให้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒

๓. คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำจังหวัด ประกอบด้วย

๑. อัยการจังหวัดคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายและการบังคับคดีจังหวัด	ประธานอนุกรรมการ
๒. ปลัดจังหวัด	อนุกรรมการ
๓. หัวหน้าสำนักงานจังหวัด	อนุกรรมการ
๔. ผู้แทนสภาทนายความจังหวัด	อนุกรรมการ
๕. ผู้อำนวยการสำนักประสานและส่งเสริมการคุ้มครองผู้บริโภคจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	อนุกรรมการ
๖. ผู้อำนวยการกลุ่มงานศูนย์ดำรงธรรมจังหวัด กระทรวงมหาดไทย	อนุกรรมการและเลขานุการ
๗. ผู้แทนสำนักงานอัยการคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายและการบังคับคดีจังหวัด	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๘. เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ปฏิบัติงานคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการฯ มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

๑. ดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์ให้แก่ผู้บริโภค เกี่ยวกับความแพ่งหรืออาญาเฉพาะความผิดอันยอมความได้

๒. การเจรจาไกล่เกลี่ย ให้กระทำโดยเปิดเผยต่อหน้าคู่กรณี โดยสอบถามความประสงค์และความยินยอมในการเจรจาไกล่เกลี่ย และชี้แจงสิทธิหน้าที่ ตลอดจนผลของการตกลงไกล่เกลี่ยทั้งทางแพ่งและอาญาให้ชัดเจน

๓. หากคู่กรณีประสงค์และยินยอมให้ไกล่เกลี่ย ก็ให้จัดทำร่างสัญญาประนีประนอมยอมความตามจำนวนคู่กรณี โดยมีสาระสำคัญและข้อความตามที่คู่กรณีตกลงกัน และให้อ่านให้คู่กรณีฟัง รวมทั้งชี้แจงให้คู่กรณีเข้าใจถึงสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าว แล้วให้คู่กรณีลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานต่อหน้าประธานอนุกรรมการฯ หรือผู้ที่ประธานอนุกรรมการฯ มอบหมาย และต่อหน้าพยานสองคน

๔. หากคู่กรณีไม่ประสงค์และไม่ยินยอมให้ไกล่เกลี่ย ให้คณะอนุกรรมการฯ รวบรวม และสอบสวนข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง พร้อมนำเสนอต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด พิจารณาให้ความเห็นชอบประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการใช้อำนาจดำเนินคดีแทนผู้บริโภคที่ร้องทุกข์ ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

๕. ในการปฏิบัติตามคำสั่งนี้ ให้คณะอนุกรรมการฯ มีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) ให้หน่วยงานราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่นชี้แจงข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นให้การปฏิบัติงานหรือส่งพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการเจรจาไกล่เกลี่ย

(๒) ให้เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานตาม (๑) เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือบุคคลใดชี้แจงข้อเท็จจริงหรือส่งพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการเจรจาไกล่เกลี่ย

๖. ภายใต้กรณีตามข้อ ๑. เรื่องราวร้องทุกข์ดังต่อไปนี้ ห้ามมิให้รับไว้ดำเนินการ

(๑) เรื่องที่รัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี หรือนายกรัฐมนตรี มีมติหรือคำสั่งเด็ดขาดในเรื่องนั้นแล้ว

(๒) เรื่องที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของหน่วยงานใดโดยเฉพาะเป็นผู้ช่วยเหลือและเรื่องอยู่ระหว่างการดำเนินการของหน่วยงานนั้น ๆ

(๓) เรื่องที่คู่กรณีเคยประนีประนอมยอมความกันโดยชอบด้วยกฎหมาย เว้นแต่ผู้มีส่วนได้เสียขอให้แก้ไข หรือคัดค้านการประนีประนอมยอมความเดิม โดยมีพยานหลักฐาน หรือข้อเท็จจริงเพิ่มเติมที่ปรากฏชัดในภายหลัง และการให้ความช่วยเหลือไม่เป็นผลกระทบกระเทือนสิทธิหรือประโยชน์ของบุคคลภายนอก ผู้ทำการโดยสุจริต และเสียค่าตอบแทน

(๔) เรื่องที่เกี่ยวกับคดี ซึ่งผู้บริโภคได้เคยว่าจ้างทนายความ หรือมีทนายความหรือมีหน่วยงานอื่นให้ความช่วยเหลือแล้ว

(๕) เรื่องเป็นคดี หรือข้อพิพาทอันเกี่ยวกับการดำเนินการ หรือมีการปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ ที่กฎหมายหรือระเบียบแบบแผนกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ เว้นแต่กรณีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด พิจารณารับไว้ดำเนินการเป็นเรื่อง ๆ ไป

๗. เมื่อคณะอนุกรรมการฯ ดำเนินการตามคำสั่งนี้แล้ว ให้รายงานให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดทราบ

๘. ให้คณะอนุกรรมการฯ ดำเนินการอื่นตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดมอบหมาย

การดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภคในส่วนท้องถิ่น

๑. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

(๑) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร	ประธานอนุกรรมการ
(๒) รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง	รองประธานอนุกรรมการ
(๓) ที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง	รองประธานอนุกรรมการ
(๔) ปลัดกรุงเทพมหานคร	อนุกรรมการ
(๕) รองปลัดกรุงเทพมหานคร ที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง	อนุกรรมการ
(๖) ผู้แทนสำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคุ้มครองผู้บริโภค	อนุกรรมการ
(๗) ผู้แทนผู้บัญชาการตำรวจนครบาล	อนุกรรมการ

(๘) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	อนุกรรมการ
(๙) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	อนุกรรมการ
(๑๐) ผู้แทนสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	อนุกรรมการ
(๑๑) ผู้แทนกรมการค้าภายใน	อนุกรรมการ
(๑๒) ผู้แทนกรมวิชาการเกษตร	อนุกรรมการ
(๑๓) ผู้แทนกรมที่ดิน	อนุกรรมการ
(๑๔) ผู้แทนกรมการขนส่งทางบก	อนุกรรมการ
(๑๕) ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
(๑๖) ประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
(๑๗) ผู้อำนวยการสำนักเทศกิจ	อนุกรรมการ
(๑๘) ผู้อำนวยการสำนักการโยธา	อนุกรรมการ
(๑๙) ผู้อำนวยการสำนักอนามัย	อนุกรรมการ
(๒๐) ผู้แทนสถานีวิทยุร่วมด้วยช่วยกัน	อนุกรรมการ
(๒๑) ผู้แทนสถานีวิทยุ สวพ. ๙๑	อนุกรรมการ
(๒๒) ผู้แทนสถานีวิทยุ จส. ๑๐๐	อนุกรรมการ
(๒๓) ผู้ทรงคุณวุฒิที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งจากภาคประชาชน ๓ คน (โดยเลือกจากเครือข่ายสมาคม สถาบันการศึกษา กลุ่มสตรี หรือกลุ่มอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภคในกรุงเทพมหานคร)	อนุกรรมการ
(๒๔) รองผู้อำนวยการสำนักที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง	อนุกรรมการและเลขานุการ
(๒๕) หัวหน้าสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคของกรุงเทพมหานคร	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
(๒๖) ข้าราชการสังกัดกรุงเทพมหานครที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง ๑ คน	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

อนุกรรมการตามข้อ ๒๓ ให้อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๓ ปี หากพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นอนุกรรมการแทนได้ และให้อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของอนุกรรมการซึ่งตนแทน

คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำกรุงเทพมหานคร มีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑. รับและพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ผลิตหรือผู้ประกอบธุรกิจ ในเรื่องเกี่ยวกับการถูกเอาเปรียบหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมในการซื้อสินค้า เครื่องอุปโภคบริโภค หรือบริการที่มีการซื้อขายกันในท้องตลาด เพื่อดำเนินการแก้ไขหรือนำเสนอต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พิจารณาใช้อำนาจดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

๒. ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคและอาจจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใด ๆ

ตามที่เห็นสมควรและจำเป็น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค รวมทั้งให้มีอำนาจในการแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อการนี้ตามที่เห็นสมควร

๓. สั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลที่เกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคมาพิจารณาได้ ในการนี้ จะเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้

๔. ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค

๕. สอดส่องการปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดของพนักงานเจ้าหน้าที่ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ และแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ดังกล่าว

๖. การให้ความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชนและการสร้างเครือข่ายความเข้มแข็งของประชาชนเพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

๗. รายงานผลการปฏิบัติงานในรอบเดือนให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบ

๒. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ประกอบด้วย

(๑) นายกเมืองพัทยา	ประธานอนุกรรมการ
(๒) รองนายกเมืองพัทยาที่นายกเมืองพัทยาแต่งตั้ง	รองประธานอนุกรรมการ
(๓) ประธานสภาเมืองพัทยา	รองประธานอนุกรรมการ
(๔) ปลัดเมืองพัทยา	อนุกรรมการ
(๕) รองปลัดเมืองพัทยาที่นายกเมืองพัทยาแต่งตั้ง	อนุกรรมการ
(๖) นายอำเภอบางละมุง	อนุกรรมการ
(๗) ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรพัทยา	อนุกรรมการ
(๘) ผู้อำนวยการสำนักการคลัง	อนุกรรมการ
(๙) ผู้อำนวยการสำนักการช่าง	อนุกรรมการ
(๑๐) ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา	อนุกรรมการ
(๑๑) ผู้อำนวยการสำนักการสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม	อนุกรรมการ
(๑๒) ผู้อำนวยการกองช่างสุขาภิบาล	อนุกรรมการ
(๑๓) ผู้อำนวยการกองวิชาการและแผนงาน	อนุกรรมการ
(๑๔) ผู้อำนวยการกองสวัสดิการสังคม	อนุกรรมการ
(๑๕) ผู้อำนวยการสำนักงานเมืองพัทยา สาขาเกาะล้าน	อนุกรรมการ
(๑๖) สารวัตรตำรวจท่องเที่ยวเมืองพัทยา	อนุกรรมการ
(๑๗) นายกสมาคมนักธุรกิจ และการท่องเที่ยวเมืองพัทยา	อนุกรรมการ
(๑๘) นายกสมาคมโรงแรมไทย ภาคตะวันออก	อนุกรรมการ
(๑๙) ประธานชมรมร้านอาหารเมืองพัทยา	อนุกรรมการ
(๒๐) ประธานชมรมสื่อมวลชนเมืองพัทยา	อนุกรรมการ
(๒๑) ประธานชุมชนที่ได้รับการคัดเลือก ๒ คน และนายกเมืองพัทยาแต่งตั้ง	อนุกรรมการ

(๒๒) หัวหน้าสำนักปลัดเมืองพัทยา อนุกรรมการและเลขานุการ
(๒๓) พนักงานเมืองพัทยาที่นายกเมืองพัทยาแต่งตั้ง ๒ คน อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการฯ มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำกรุงเทพมหานคร

๓. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเทศบาล ประกอบด้วย

(๑) นายกเทศมนตรี ประธานอนุกรรมการ
(๒) ปลัดเทศบาล อนุกรรมการ
(๓) ผู้แทนจากภาคประชาชน ๒ คนที่นายกเทศมนตรีแต่งตั้ง (โดยให้เลือกจากผู้ที่มีความรู้ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) หรือ ผู้แทนศูนย์ประสานงานหลักประกันสุขภาพประชาชน) อนุกรรมการ
(๔) หัวหน้าส่วนราชการที่นายกเทศมนตรีแต่งตั้ง อนุกรรมการและเลขานุการ
(๕) นิติกร หรือ พนักงานเทศบาล ๒ คน ที่นายกเทศมนตรีแต่งตั้ง อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

อนุกรรมการตามข้อ ๓ ให้อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๓ ปี หากพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นอนุกรรมการแทนได้ และให้อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของอนุกรรมการซึ่งตนแทน

ให้มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

๑. รับและพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคในเขตพื้นที่ ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ ในเรื่องเกี่ยวกับการถูกเอารัดเอาเปรียบหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมในการซื้อสินค้าหรือบริการ ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค ดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ยปัญหาข้อพิพาท ในกรณีที่สามารถตกลงกันได้ ให้ทำบันทึกข้อตกลงให้คู่กรณีทั้งสองฝ่ายลงลายมือชื่อไว้ในบันทึกข้อตกลง หากคู่กรณีไม่สามารถตกลงกันได้ ให้รวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน เพื่อเสนอเรื่องต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดพิจารณาดำเนินการ

๒. ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และอาจจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใด ๆ ตามที่เห็นสมควรและจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

๓. สั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลที่เกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคมาพิจารณาได้ ในการนี้ จะเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้ โดยใช้อำนาจผ่านพนักงานเจ้าหน้าที่

๔. ให้ความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชน และสร้างเครือข่ายความเข้มแข็งของประชาชนเพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

๕. ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดมอบหมาย

๖. รายงานผลการปฏิบัติงานในรอบเดือนให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดทราบ

๔. คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย

(๑) นายกองค์การบริหารส่วนตำบล	ประธานอนุกรรมการ
(๒) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	อนุกรรมการ
(๓) กำนันท้องที่	อนุกรรมการ
(๔) ผู้แทนจากภาคประชาชน ๒ คนที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแต่งตั้ง (โดยให้เลือกจากผู้ที่มีความรู้ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) หรือผู้แทนศูนย์ประสานงานหลักประกันสุขภาพประชาชน)	อนุกรรมการ
(๕) หัวหน้าส่วนราชการที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแต่งตั้ง	อนุกรรมการและเลขานุการ
(๖) นิติกร หรือ พนักงานส่วนตำบล ๒ คนที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแต่งตั้ง	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการฯ มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเทศบาล

การคุ้มครองผู้บริโภค
ด้านการโฆษณา

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง คือ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา เพื่อให้มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณาโดยมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

๑. หน้าที่โดยทั่วไปในการควบคุมดูแลการโฆษณาสินค้าหรือบริการที่ยังมิได้ถูกควบคุมการโฆษณาโดยกฎหมายอื่น ซึ่งกฎหมายได้กำหนดลักษณะของข้อความที่จะใช้ในการโฆษณาไว้ ดังนี้

การโฆษณาจะต้องไม่ใช้ข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค หรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ ไม่ว่าข้อความดังกล่าวนั้น จะเป็นข้อความที่เกี่ยวกับแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือลักษณะของสินค้าหรือบริการ ตลอดจนการส่งมอบการจัดหาหรือการใช้สินค้าหรือบริการ

ข้อความดังต่อไปนี้ถือว่าเป็นข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือเป็นข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม

(๑) ข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง

(๒) ข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่ว่าจะกระทำโดยใช้หรืออ้างอิงรายงานทางวิชาการ สถิติ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันไม่เป็นความจริงหรือเกินความจริงหรือไม่ก็ตาม

(๓) ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อม ให้มีการกระทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียในวัฒนธรรมของชาติ

(๔) ข้อความที่จะทำให้เกิดความแตกแยกหรือเสื่อมเสียความสามัคคีในหมู่ประชาชน

(๕) ข้อความอย่างอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๒. หน้าที่ในการป้องกันหรือระงับยับยั้งความเสียหายหรืออันตรายอันจะเกิดขึ้นแก่ผู้บริโภคเนื่องจากการโฆษณาสินค้าหรือบริการบางประการเป็นการล่วงหน้า โดยกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้น

๓. หน้าที่ในการตรวจข้อความโฆษณาที่ผู้ประกอบธุรกิจขอให้พิจารณาให้ความเห็นก่อนทำการโฆษณา

ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่าการโฆษณาของตนจะเป็นการฝ่าฝืน หรือไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ประกอบธุรกิจนั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องนั้นก่อนการทำโฆษณาได้ โดยให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการยื่นคำขอตามระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น พ.ศ. ๒๕๕๑ ในกรณีนี้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ขอทราบภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาให้ความเห็นชอบแล้ว

การให้ความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ไม่ถือว่าเป็นการตัดอำนาจของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาที่จะพิจารณาวินิจฉัยใหม่เป็นอย่างอื่นเมื่อมีเหตุอันควร

การใดที่ผู้ประกอบธุรกิจได้กระทำไปตามความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา มิให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดทางอาญา

ในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาในการพิจารณาข้อความโฆษณาใดๆ เมื่อคณะกรรมการฯ มีเหตุอันควรสงสัยว่าข้อความใดที่ใช้ในการโฆษณาเป็นเท็จหรือเกินความจริงตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง (๑) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการโฆษณาพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงได้ หรือกรณีจำเป็นเร่งด่วน คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะออกคำสั่งระงับการโฆษณาดังกล่าวเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการพิสูจน์ก็ได้ ในกรณีที่ผู้กระทำการโฆษณาอ้างอิงรายงานทางวิชาการ ผลการวิจัย สถิติ การรับรองของสถาบันหรือบุคคลอื่นใด หรือยืนยันข้อเท็จจริงอันใดอันหนึ่งในการโฆษณา ถ้าผู้กระทำการโฆษณา ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าข้อความที่ใช้ในการโฆษณาเป็นไปตามที่อ้างอิง คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจออกคำสั่งตามมาตรา ๒๗ ได้ และให้ถือว่าผู้กระทำการโฆษณารู้ หรือควรได้รู้ว่าข้อความนั้นเป็นความเท็จ

ทั้งนี้ หากคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อความโฆษณาใดมีลักษณะอันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคแล้ว คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้

(๑) ให้แก้ไขข้อความหรือวิธีการในการโฆษณา

(๒) ห้ามการใช้ข้อความบางอย่างที่ปรากฏในการโฆษณา

(๓) ห้ามการโฆษณาหรือห้ามใช้วิธีการนั้นในการโฆษณา

(๔) ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด

ในการออกคำสั่งตาม (๔) ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการโดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้กระทำ

ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีคำสั่งตาม (๔) และผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบธุรกิจ และให้ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ชดใช้ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการแทนนั้น โดยให้บังคับตามบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

หากผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ต้องรับผิดตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

นอกจากนี้ หากข้อความโฆษณานั้นมีลักษณะอันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค ผู้กระทำการโฆษณา ผู้ประกอบกิจการโฆษณา และเจ้าของสื่อโฆษณา จะต้องรับผิดตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ และมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ ได้บัญญัติให้สิทธิแก่ผู้ประกอบธุรกิจไว้ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจเห็นว่าตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรม คือ ไม่พอใจคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ตามมาตรา ๒๙ หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ซึ่งเป็นคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา โดยผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้

ผู้มีสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา คือ ผู้ที่ได้รับคำสั่ง เช่น

๑. ผู้กระทำการโฆษณา

๒. ผู้ประกอบกิจการโฆษณา

๓. เจ้าของสื่อโฆษณา

การอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ที่ได้รับคำสั่งจะต้องยื่นต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ภายใน ๑๐ วัน นับแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่ง และผู้อุทธรณ์จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ และวิธีการยื่นอุทธรณ์ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๔)

อย่างไรก็ตาม การอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวไม่เป็นการทุเลาการบังคับ ตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา เว้นแต่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะสั่งเป็นอย่างอื่น เป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคถือเป็นที่สุด (มาตรา ๔๔)

การคุ้มครองผู้บริโภค
ด้านความปลอดภัย

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติมได้กำหนดให้มีคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ซึ่งกฎหมายดังกล่าวได้วางหลักการปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยของสินค้าและบริการ เช่น กระบวนการผลิตสินค้า การบรรจุภัณฑ์ การนำเสนอขายสินค้า การแสดงข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า การจัดทำฉลาก ข้อมูลมาตรฐานด้านความปลอดภัย การแจ้งเตือนภัย และกลุ่มผู้บริโภคที่มีความเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายจากสินค้า ประกอบกับคณะกรรมการเฉพาะเรื่องดังกล่าวสามารถกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำมาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าหรือบริการหมดสิ้นไป ซึ่งหากผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยฯ ต้องระวางโทษตามกฎหมายดังกล่าว ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) จึงต้องเร่งดำเนินการปรับบทบาทด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากสินค้าและบริการ เพื่อให้ทันต่อสถานการณ์และเกิดประสิทธิผลในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังนี้

๑. เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยฯ อาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ ถ้าผู้ประกอบธุรกิจไม่ดำเนินการตามที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยฯ สั่งหรือดำเนินการล่าช้า โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยฯ จะจัดให้มีการพิสูจน์โดยผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายก็ได้

๒. ถ้าผลการทดสอบหรือพิสูจน์ปรากฏว่าสินค้านั้นเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค และกรณีไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้ โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา ๓๐ หรือตามกฎหมายอื่น หรือบริการนั้นเป็นบริการที่เป็นอันตรายให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยฯ มีอำนาจสั่งห้ามผลิตเพื่อขาย สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายสินค้านั้นหรืองดให้บริการ และถ้าเห็นสมควรจะสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงสินค้าหรือปรับปรุงสินค้าหรือการให้บริการนั้น ภายใต้เงื่อนไขตามที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยฯ กำหนดก็ได้ ในกรณีที่สินค้านั้นไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้หรือเป็นที่สงสัยว่า ผู้ประกอบธุรกิจจะเก็บสินค้านั้นไว้เพื่อขายต่อไป คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยฯ มีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจทำลายหรือส่งกลับคืนไปยังประเทศที่นำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักรหรือจะจัดให้มีการทำลายโดยผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายก็ได้

๓. ในกรณีที่จำเป็นเร่งด่วน ถ้าคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยฯ มีเหตุที่น่าเชื่อว่าสินค้าใดอาจเป็นอันตรายต่อผู้บริโภคให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยฯ มีอำนาจสั่งห้ามขายสินค้านั้นเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะได้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้า

๔. ถ้าผู้ประกอบธุรกิจขายสินค้าที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยฯ สั่งห้ามขาย เพราะสินค้านั้นอาจเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค ตามมาตรา ๒๙/๘ และ มาตรา ๒๙/๙ นี้ ผู้ประกอบธุรกิจนั้นต้องระวางโทษตามมาตรา ๕๖/๔ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค และที่แก้ไขเพิ่มเติม

การคุ้มครองผู้บริโภค
ด้านฉลาก

การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านฉลากเป็นเรื่องที่รัฐออกกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค โดยบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้เป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจที่จะต้องให้ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคที่จะได้รับทราบข้อมูลที่เกี่ยวกับสินค้าที่ตรงตามความจริง รวมทั้งคำพรรณนาคุณภาพที่ถูกต้องและเพียงพอเกี่ยวกับสินค้านั้น ๆ โดยผู้บริโภคสามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบในการพิจารณาเลือกซื้อหรือใช้สินค้าได้อย่างถูกต้องและปลอดภัย ดังนั้น ข้อความที่ปรากฏในฉลาก ตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงกำหนดให้ใช้ข้อความที่ตรงต่อความจริงและไม่มีข้อความที่อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า และให้ใช้ข้อความตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดทำฉลากสินค้าก่อนขายให้แก่ผู้บริโภค ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง โดยกำหนดให้สินค้าที่ผลิตเพื่อขายโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและสินค้าที่สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากและตามมาตรา ๓๐ วรรคสาม กำหนดให้สินค้าที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดให้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การควบคุมการแสดงฉลากและการจัดทำฉลากสินค้า

๑. คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจกำหนดให้สินค้าดังต่อไปนี้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(๑) สินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ร่างกายหรือจิตใจ เนื่องในการใช้สินค้าหรือโดยสภาพของสินค้ากำหนดให้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

(๒) สินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ ซึ่งการกำหนดฉลากของสินค้านั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า กำหนดให้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

(๓) สินค้านั้นไม่เป็นสินค้าที่ผลิตโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานหรือเป็นสินค้าที่สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

๒. คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจที่จะสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจแก้ไขฉลากที่ไม่ถูกต้องตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือสั่งให้เลิกใช้ฉลากที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดนั้นได้

๓. คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจพิจารณาให้ความเห็นตามคำขอของผู้ประกอบธุรกิจเพื่อขอให้ความเห็นว่าฉลากของผู้ประกอบธุรกิจมีลักษณะเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ ตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยคณะกรรมการว่าด้วยฉลากจะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ขอทราบภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งภายในกำหนดระยะเวลา ดังกล่าว ให้ถือว่าคณะกรรมการว่าด้วยฉลากเห็นชอบแล้ว แต่การให้ความเห็นดังกล่าว ไม่ตัดอำนาจคณะกรรมการว่าด้วยฉลากที่จะพิจารณาวินิจฉัยใหม่เป็นอย่างอื่น เมื่อมีเหตุอันสมควรสำหรับผู้ประกอบธุรกิจที่ได้กระทำการไปตามความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยฉลากไม่ต้องรับโทษทางอาญา ถ้าภายหลังคณะกรรมการว่าด้วยฉลากเห็นว่าความเห็นเดิมไม่ถูกต้องและได้วินิจฉัยใหม่เป็นอย่างอื่น

๔. เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจหน้าที่แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย นอกจากนี้ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ยังมีอำนาจที่จะสั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดชี้แจงส่งเอกสาร หรือข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์หรือเรื่องที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคมาพิจารณาได้

๕. การจัดทำฉลากสินค้าที่ควบคุม จะต้องระบุข้อความ รูป รอยประดิษฐ์ หรือภาพตามความเหมาะสม ข้อความนั้นจะต้องตรงต่อความเป็นจริง ไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเกี่ยวกับสาระสำคัญของสินค้า และต้องเป็นภาษาไทยหรือภาษาไทยกำกับภาษาต่างประเทศ เพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายของรูป รอยประดิษฐ์หรือภาพ ที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน และหลักเกณฑ์หรือแนวทางในการพิจารณากำหนดสินค้าที่ควบคุมฉลากของคณะกรรมการว่าด้วยฉลากตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

(๑) เป็นสินค้าที่ผลิตเพื่อขายโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

(๒) เป็นสินค้าที่สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๓) เป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ หรือเป็นสินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพร่างกาย หรือจิตใจเนื่องจากการใช้สินค้านั้นหรือโดยสภาพของสินค้า

(๔) เป็นสินค้าที่ยังไม่มีกฎหมายอื่นใดควบคุม

(๕) การจัดทำฉลากสินค้า ต้องใช้ข้อความเป็นภาษาไทยติดหรือปิดไว้ที่ตัวสินค้า หรือภาชนะหรือหีบห่อบรรจุสินค้า ให้ผู้บริโภคเห็นและอ่านได้ชัดเจน และรวมถึงทำเป็นเอกสารหรือคู่มือสำหรับประกอบสินค้า ป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะหรือหีบห่อบรรจุ

๖. การระบุฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก ต้องใช้ข้อความที่ตรงต่อความจริงและไม่มีข้อความที่อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า แหล่งกำเนิด สภาพ และคุณภาพของสินค้า ดังนี้

(๑) ชื่อประเภทหรือชนิดของสินค้าที่แสดงให้เข้าใจได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร

(๒) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ผลิตเพื่อขายในประเทศไทย

(๓) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๔) กรณีที่เป็นสินค้านำเข้าให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตสินค้าด้วย

(๕) สถานที่ตั้งของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือของผู้สั่งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๖) ต้องแสดงขนาดหรือมิติ หรือปริมาณหรือปริมาตร หรือน้ำหนักของสินค้านั้น แล้วแต่กรณี สำหรับหน่วยที่จะใช้ชื่อเต็มหรือชื่อย่อ หรือสัญลักษณ์แทนก็ได้

(๗) ต้องแสดงวิธีใช้ เพื่อให้ผู้บริโภคสามารถเข้าใจวัตถุประสงค์ในการใช้งานได้อย่างถูกต้อง

(๘) ข้อแนะนำในการใช้หรือการเก็บรักษาเพื่อให้ผู้บริโภคใช้สินค้านั้นได้อย่างถูกต้อง

(๙) คำเตือน ข้อห้ามใช้ หรือข้อควรระวัง เพื่อให้ผู้บริโภคสามารถใช้สินค้าได้อย่างปลอดภัย ทั้งนี้ ข้อความดังกล่าวต้องใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น และใช้สีตัดกับสีพื้นโดยต้องสามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

(๑๐) วัน เดือน ปีที่ผลิต เว้นแต่ไม่สามารถระบุวันที่ผลิตที่ชัดเจนได้ ให้ระบุเฉพาะสัปดาห์และปีที่ผลิต หรือเดือนและปีที่ผลิตได้เพื่อให้เข้าใจในประโยชน์ของคุณภาพหรือคุณสมบัติของสินค้านั้น

(๑๑) วัน เดือน ปีที่หมดอายุ หรือวัน เดือน ปีที่ควรใช้ก่อน วัน เดือน ปีระบุ ให้ระบุเฉพาะกรณีที่เป็นสินค้าที่มีอายุการใช้งาน หรือให้เข้าใจในประโยชน์ของคุณภาพหรือคุณสมบัติของสินค้านั้น

(๑๒) ราคา โดยระบุหน่วยเป็นบาท และจะระบุเป็นเงินสกุลอื่นด้วยก็ได้

การแสดงข้อความใน (๑๐) และ (๑๑) ให้แสดงโดยเรียงลำดับ วัน เดือน ปี ทั้งนี้ อาจแสดง “เดือน” เป็นตัวเลขหรือตัวอักษรก็ได้ สำหรับ “ปี” ให้ระบุเป็น “พ.ศ.” หรือ “ค.ศ.” ก็ได้ กรณีที่มีการแสดงวัน เดือน ปี ไม่เรียงตามลำดับ ต้องมีข้อความหรือตัวอักษรที่สื่อให้ผู้บริโภคเข้าใจอย่างชัดเจนถึงวิธีการแสดงข้อความดังกล่าว กำกับไว้ด้วย

การแสดงข้อความในฉลากสินค้าต้องให้เห็นและอ่านได้ชัดเจน ขนาดของตัวอักษรที่ใช้จะต้องสัมพันธ์กับขนาดของพื้นที่ฉลาก และขนาดความสูงของตัวอักษรจะต้องไม่น้อยกว่า ๒ มิลลิเมตร เว้นแต่กรณีที่ฉลากที่มีเนื้อที่น้อยกว่า ๓๕ เซนติเมตร ขนาดความสูงของตัวอักษรจะต้องไม่น้อยกว่า ๑.๕ มิลลิเมตร

๗. หากผู้ประกอบธุรกิจขายสินค้าโดยเจตนาก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ ปริมาณ หรือสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า หรือใช้ฉลากที่มีข้อความอันเป็นเท็จ หรือรู้ หรือควรรู้อยู่แล้วว่าอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิด ต้องระวางโทษตามมาตรา ๔๗ และขายสินค้าที่ควบคุมฉลากโดยไม่มีฉลาก หรือมีฉลาก แต่ฉลากหรือการแสดงฉลากไม่ถูกต้อง หรือขายสินค้าที่มีฉลาก ที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากสั่งเลิกใช้ ต้องระวางโทษตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อแนะนำสำหรับผู้บริโภคในการเลือกซื้อสินค้าที่ควบคุมฉลาก

การเลือกซื้อสินค้าของผู้บริโภคส่วนใหญ่มักเลือกซื้อสินค้าโดยพิจารณาจากยี่ห้อ สีสัน รูปแบบที่สวยงามแปลกตาของสินค้า หรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อของสินค้าเป็นหลัก จึงทำให้ผู้บริโภคต้องซื้อสินค้าที่อาจไม่มีคุณภาพ ไม่ได้มาตรฐาน และไม่สามารถใช้งานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

ของสินค้าหรือไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการใช้สินค้าที่แท้จริง ดังนั้น การเลือกซื้อสินค้าตามที่ผู้บริโภคต้องการ จึงควรพิจารณาจากหลักเกณฑ์ ดังนี้

๑. ผู้บริโภคควรตรวจสอบรายละเอียดฉลากของสินค้า เช่น ชื่อ ประเภทหรือชนิดของสินค้า สถานที่ตั้งของผู้ประกอบธุรกิจ เครื่องหมายการค้าของผู้ผลิต หรือผู้สั่งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ขนาดของสินค้า ปริมาณหรือน้ำหนักของสินค้า ปริมาณสุทธิ ราคา วันเดือนปีที่ผลิตหรือหมดอายุ ส่วนประกอบของสินค้า วิธีการใช้ วิธีการเก็บรักษา คำแนะนำ คำเตือนหรือข้อควรระวังเกี่ยวกับสินค้า เพื่อเป็นข้อมูลในการเปรียบเทียบก่อนตัดสินใจเลือกซื้อสินค้า

๒. ตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับแหล่งกำเนิด สภาพ และคุณภาพของสินค้าจากผู้ขาย ผู้ผลิต ผู้สั่ง หรือผู้นำเข้าที่จำหน่ายสินค้านั้น หรือกับผู้ที่เคยใช้สินค้านั้นแล้ว ก่อนพิจารณาตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ายี่ห้อใดยี่ห้อหนึ่ง

๓. ศึกษาเกี่ยวกับเงื่อนไข หรือข้อจำกัดของสินค้า เช่น วันเดือนปีที่ผลิต หรือหมดอายุ วิธีการใช้ การเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อควรระวังของสินค้าให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ เพื่อผู้บริโภคสามารถใช้สินค้าได้อย่างเต็มประสิทธิภาพและประหยัด

๔. ตรวจดูสภาพ คุณภาพ และปริมาณของสินค้าว่าเป็นจริงตรงตามที่ระบุไว้ที่ฉลากของสินค้าหรือไม่ เพื่อให้ได้สินค้าที่มีคุณภาพ และเป็นธรรมแก่ผู้บริโภค

การคุ้มครองผู้บริโภค
ด้านสัญญา

การคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญาเป็นเรื่องการออกกฎหมายเพื่อควบคุมกำกับผู้ประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของผู้บริโภค ซึ่งเป็นผู้มีฐานะไม่เสมอภาคและเท่าเทียมกับผู้ประกอบธุรกิจ เนื่องจากผู้ประกอบธุรกิจนั้นมีอำนาจต่อรองเหนือกว่าผู้บริโภค ดังนั้น จึงได้มีการกำหนดควบคุมสัญญาและรายการในหลักฐานการรับเงินเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการคุ้มครองผู้บริโภค ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งการประกอบธุรกิจที่กฎหมายกำหนดให้ทำเป็นหนังสือหรือที่ตามปกติประเพณีในการดำเนินธุรกิจประเภทนั้นต้องทำเป็นหนังสือ โดยมีการใช้ข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค มีการใช้สัญญาสำเร็จรูปอย่างแพร่หลายโดยผู้ประกอบธุรกิจมีอำนาจต่อรองเหนือกว่าผู้บริโภค ซึ่งคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะกำหนดให้สัญญาที่ทำกับผู้บริโภคจะต้องระบุ ข้อสัญญาที่จำเป็นหากไม่มีข้อสัญญาดังกล่าวจะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบและกำหนดข้อห้ามใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคประกอบกับการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการบางธุรกิจมีการออกหลักฐานการรับเงินที่ต้องส่งมอบให้แก่ผู้บริโภค ซึ่งมีความจำเป็นต้องระบุข้อความที่จำเป็นเพื่อไม่ให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจเกินควร จึงกำหนดมาตรการการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญาและควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินตามมาตรา ๓๕ ทวิ และมาตรา ๓๕ เบญจ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยจัดทำสัญญาและรายการในหลักฐานการรับเงินตามแบบที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด และการกำหนดลักษณะสัญญาและหลักฐานการรับเงินดังที่ได้กล่าวข้างต้น ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

การควบคุมสัญญาและหลักฐานการรับเงินของผู้ประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการ

๑. การควบคุมสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการ

คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ใช้ข้อสัญญาที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้ใช้ข้อสัญญาเช่นนั้น จะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจเกินสมควร

(๒) ห้ามใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด และเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวมคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา จะให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำสัญญาตามแบบที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด

เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องใช้ข้อสัญญาใด หรือต้องใช้ข้อสัญญาใดโดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อสัญญานั้นตามมาตรา ๓๕ ทวิ

แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ถ้าสัญญานั้นไม่ใช้ข้อสัญญาดังกล่าว หรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวแต่ไม่เป็นไปตามเงื่อนไข ให้ถือว่าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าว หรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวตามเงื่อนไขนั้นแล้ว

เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องไม่ใช้ข้อสัญญาใดตามมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ถ้าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าวให้ถือว่าสัญญานั้นไม่มีข้อสัญญานั้น

๒. การควบคุมหลักฐานการรับเงินของผู้ประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการ

คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน หลักฐานการรับเงินจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) มีรายการและใช้ข้อความที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้มีรายการหรือมิได้ใช้ข้อความเช่นนั้นจะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจเกินสมควร

(๒) ห้ามใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด

เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้หลักฐานการรับเงินของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินต้องใช้ข้อความใด หรือต้องใช้ข้อความใดโดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อความนั้นด้วย หรือต้องไม่ใช้ข้อความใดตามมาตรา ๓๕ เบญจ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ถ้าหลักฐานการรับเงินนั้นไม่ใช้ข้อความดังกล่าวหรือใช้ข้อความดังกล่าวแต่ไม่เป็นไปตามเงื่อนไข ให้ถือว่าหลักฐานการรับเงินนั้นได้ใช้ข้อความดังกล่าวหรือใช้ข้อความตามเงื่อนไขแล้ว

เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้หลักฐานการรับเงินของผู้ประกอบธุรกิจที่ควบคุมหลักฐานการรับเงินต้องไม่ใช้ข้อความใดตามมาตรา ๓๕ เบญจ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ถ้าหลักฐานการรับเงินนั้นใช้ข้อความดังกล่าวให้ถือว่าหลักฐานการรับเงินนั้น ไม่มีข้อความนั้น

๓. ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการโดยให้คำมั่นว่าจะทำสัญญารับประกันให้ไว้แก่ผู้บริโภค สัญญาต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้แทน และต้องส่งมอบสัญญานั้นแก่ผู้บริโภคพร้อมกับการส่งมอบสินค้าหรือให้บริการ ถ้าสัญญาทำเป็นภาษาต่างประเทศต้องมีคำแปลภาษาไทยกำกับด้วยตามมาตรา ๓๕ สัตต แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๔. ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญา หรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้อง หรือส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา ๓๕ อัฏฐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่เป็นทางปฏิบัติตามปกติสำหรับการประกอบธุรกิจประเภทนั้น ๆ หรือภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาสุดแต่ระยะเวลาใดจะถึงก่อน ถ้าผู้ประกอบธุรกิจไม่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้อง หรือไม่ส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการ

และข้อความถูกต้องให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลา ที่กำหนด ต้องระวางโทษตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และหากผู้ประกอบธุรกิจส่งมอบหลักฐานการรับเงิน โดยลงจำนวนเงินมากกว่าที่ผู้บริโภคจะต้องชำระและได้รับเงินจำนวนนั้นไปจากผู้บริโภคแล้ว ต้องระวางโทษตามมาตรา ๕๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรในการประกอบธุรกิจเช่นนั้นแล้ว

๕. คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจพิจารณาให้ความเห็น หากผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่าแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินของตนจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ผู้ประกอบธุรกิจสามารถยื่นคำขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาให้ความเห็นในแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินนั้นก่อนได้ตามมาตรา ๓๕ นว แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

การคุ้มครองผู้บริโภค
ด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

การประกอบธุรกิจด้วยการจำหน่ายสินค้าหรือบริการในปัจจุบันได้ใช้วิธีการทำตลาดในลักษณะที่เข้าถึงผู้บริโภค ด้วยการเสนอขายสินค้าหรือบริการแก่ผู้บริโภคโดยตรง ณ ที่อยู่อาศัย หรือสถานที่ทำงานของผู้บริโภคหรือของบุคคลอื่น หรือสถานที่อื่นที่ไม่ใช่สถานที่ประกอบการค้าเป็นปกติธุระโดยการอธิบายหรือการสาธิตสินค้าผ่านผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรง การเสนอขายสินค้าหรือบริการในลักษณะดังกล่าว ทำให้ผู้บริโภคอยู่ในสภาวการณ์ที่ไม่อาจตัดสินใจตกลงซื้อสินค้าหรือรับบริการได้อย่างอิสระและรอบคอบ นอกจากนี้ ยังมีการประกอบธุรกิจจำหน่ายสินค้าหรือบริการในลักษณะของการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการโดยตรงต่อผู้บริโภค โดยอาศัยสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อหวังให้ผู้บริโภคซึ่งอยู่ห่างโดยระยะทางแสดงเจตนาตอบกลับเพื่อซื้อสินค้าหรือบริการดังกล่าว ซึ่งในกรณีการซื้อขายสินค้าหรือบริการดังกล่าว ผู้บริโภคอาจได้รับสินค้าไม่ตรงกับคำกล่าวอ้างตามที่ได้โฆษณาไว้หรืออาจไม่สามารถติดตามตัวตนของผู้ขายมารับผิดชอบได้ อีกทั้ง การทำธุรกิจขายตรงและธุรกิจตลาดแบบตรงในปัจจุบัน ได้มีการใช้วิธีการชักชวนและจัดให้ประชาชนทั่วไปเข้าร่วมเป็นเครือข่ายในธุรกิจดังกล่าว โดยตกลงจะให้ผลประโยชน์ตอบแทนจากการหาผู้เข้าร่วมเครือข่าย ซึ่งคำนวณจากจำนวนผู้เข้าร่วมเครือข่ายที่เพิ่มขึ้น อันมีลักษณะเป็นการหลอกลวงประชาชน การทำตลาดสินค้าหรือบริการในลักษณะของการขายแบบเชิงรุกดังกล่าว ทำให้ประชาชนโดยทั่วไปในฐานะผู้บริโภคตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบและก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมและไม่สงบสุขในสังคมประกอบกับบทบัญญัติของกฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันยังไม่สามารถให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภคได้อย่างเพียงพอ

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) จึงจำเป็นต้องจัดทำพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมขึ้น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคจากการซื้อสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงเป็นการเฉพาะ

คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ประกอบด้วย

๑. ประธานกรรมการหนึ่งคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการขายตรงและการตลาดแบบตรง

๒. กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ อธิบดีกรมการค้าภายใน อธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา

๓. กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้แทนสมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจขายตรง จำนวนหนึ่งคน ผู้แทนสมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจตลาดแบบตรง จำนวนหนึ่งคน และผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค จำนวนสองคน

๔. กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสี่คน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการขายตรงหรือการตลาดแบบตรง ทั้งนี้ ต้องแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคเอกชนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

๕. เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกรรมการและเลขานุการ

อำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง มีดังนี้

๑. พิจารณาเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

๒. แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค ในการนี้ จะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงด้วยก็ได้

๓. กำกับดูแลผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง รวมทั้งติดตามสอดส่องพฤติการณ์ในการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

๔. วางระเบียบหรือประกาศเกี่ยวกับการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

๕. พิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน

๖. เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการกำกับดูแล รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย

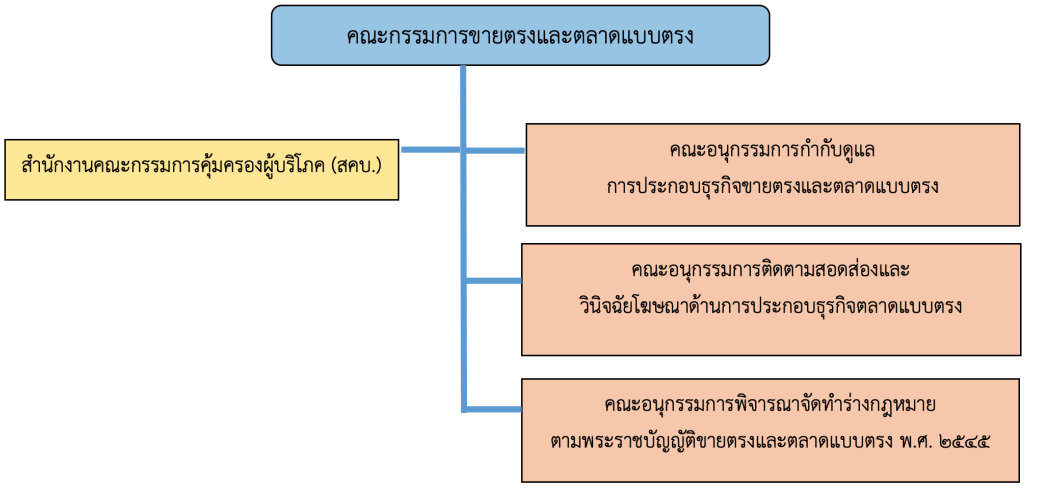
๗. สอดส่องเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐให้ปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินคดีในความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

๘. เสนอแนะในการออกกฎกระทรวง ตามพระราชบัญญัตินี้

๙. เรื่องอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย

ในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว คณะกรรมการอาจมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ปฏิบัติการหรือเตรียมข้อเสนอมายังคณะกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปได้

แผนภูมิคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการที่จัดตั้งขึ้น ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

อำนาจหน้าที่ของคณะอนุกรรมการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

๑. กำกับดูแลผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ติดตามสอดส่องพฤติการณ์ในการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง รวมถึงพิจารณาแผนการจ่ายผลตอบแทนของผู้ประกอบธุรกิจ ก่อนเสนอต่อนายทะเบียนพิจารณารับจดทะเบียน เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

๒. พิจารณาลักษณะ รูปแบบ ประเภท ชนิดของสินค้าหรือบริการในการประกอบธุรกิจขายตรงหรือการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง เพื่อเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการในการกำกับดูแลธุรกิจขายตรงและธุรกิจตลาดแบบตรง รวมถึงการเสนอความเห็นต่อนายทะเบียนก่อนพิจารณารับจดทะเบียน

๓. เสนอมาตรการและความเห็นต่อคณะกรรมการในการกำกับดูแล หรือเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

๔. ส่งเสริมสนับสนุนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

๕. ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

๖. ให้คณะอนุกรรมการฯ มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๓ ปี นับแต่วันมีคำสั่งแต่งตั้ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการฯ ขึ้นใหม่ ให้อนุกรรมการฯ ตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่าอนุกรรมการฯ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

อำนาจหน้าที่ของคณะอนุกรรมการติดตามสอดส่องและวินิจฉัยโฆษณาด้านการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

๑. แสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประเด็นการโฆษณาขายสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

๒. เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงเกี่ยวกับการใช้ข้อความโฆษณาขายสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

๓. มีหนังสือเรียกให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย คำแนะนำหรือความเห็นหรือส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือสิ่งอื่นใดมาเพื่อประกอบการพิจารณา

๔. ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงมอบหมาย

๕. ให้คณะอนุกรรมการฯ มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๓ ปี นับแต่วันมีคำสั่งแต่งตั้ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการฯ ขึ้นใหม่ ให้อนุกรรมการฯ ตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่าอนุกรรมการฯ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

อำนาจหน้าที่ของคณะอนุกรรมการพิจารณาจัดทำ ร่างกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

๑. พิจารณาจัดทำร่างพระราชกฤษฎีกา กฎ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งซึ่งอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และเสนอต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณา

๒. พิจารณาให้ความเห็น ข้อเสนอแนะด้านกฎหมาย และด้านการอุทธรณ์ ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

๓. ดำเนินการเรื่องอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

๔. ให้คณะอนุกรรมการ ฯ มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๓ ปี นับแต่วันมีคำสั่งแต่งตั้ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ฯ ขึ้นใหม่ ให้อนุกรรมการ ฯ ตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไป จนกว่าอนุกรรมการ ฯ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้บัญญัติให้ความคุ้มครองผู้บริโภคในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

๑. การซื้อขายสินค้าหรือบริการ ในธุรกิจขายตรงหรือธุรกิจตลาดแบบตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงมีหน้าที่จัดทำเอกสารการซื้อขาย โดยผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรง (กรณีขายตรง) ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง (กรณีตลาดแบบตรง) ต้องส่งมอบเอกสารการซื้อขายให้แก่ผู้บริโภค ซึ่งเอกสารดังกล่าวต้องเป็นภาษาไทยที่อ่านเข้าใจง่าย ระบุชื่อผู้ซื้อและผู้ขาย วันที่ซื้อขายวันที่ส่งมอบสินค้าหรือบริการ และสิทธิของผู้บริโภคในการเลิกสัญญา (เฉพาะสิทธิเลิกสัญญาต้องกำหนดด้วยตัวอักษรที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป) แต่ถ้าคณะกรรมการขายตรง

และตลาดแบบตรงเห็นว่า เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความคุ้มครองมากขึ้น อันเนื่องมาจากราคาสินค้าหรือประเภทสินค้าคณะกรรมการฯ มีอำนาจออกประกาศกำหนดรายละเอียดของเอกสารการซื้อขายให้มีรายละเอียดเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ วิธีการเลิกสัญญา วิธีการคืนสินค้า การรับประกันสินค้า หรือการเปลี่ยนสินค้าในกรณีมีความชำรุดบกพร่อง เป็นต้น แต่ถ้าผู้ประกอบธุรกิจไม่ได้จัดให้มีรายละเอียดในเอกสารดังกล่าว ย่อมไม่มีผลผูกพันผู้บริโภค

๒. การซื้อสินค้าหรือบริการในธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงนั้น กฎหมายกำหนดให้ผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญาได้ โดยการส่งหนังสือแสดงเจตนาไปยังผู้ประกอบธุรกิจภายใน ๗ วัน นับแต่วันได้รับสินค้าหรือบริการ แต่การใช้สิทธิเลิกสัญญานี้ไม่สามารถนำไปใช้กับสินค้าหรือบริการได้ทุกชนิด ขึ้นอยู่กับประเภท ราคา หรือชนิดของสินค้าหรือบริการ ซึ่งจะได้กำหนดในพระราชกฤษฎีกาต่อไป

๓. เมื่อผู้บริโภคใช้สิทธิเลิกสัญญาแล้ว กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้บริโภค ต้องเลือกปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

(๑) ส่งคืนสินค้าไปยังผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือส่งคืนสินค้าไปยังผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี

(๒) เก็บรักษาสินค้าไว้ภายในระยะเวลา ๒๑ วัน นับแต่วันที่ใช้สิทธิเลิกสัญญา เว้นแต่สินค้านั้น เป็นของเสียง่ายโดยสภาพไม่อาจเก็บรักษา ภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ผู้บริโภคเก็บรักษาตามเวลาและวิธีการอันควรแก่สภาพ เมื่อพ้นกำหนดเวลานั้นแล้ว ผู้บริโภคต้องส่งคืนสินค้าให้แก่ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรงผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง เว้นแต่กรณี มารับคืน ณ ภูมิลำเนาของผู้บริโภค แต่ถ้าผู้ประกอบธุรกิจขอให้ผู้บริโภคส่งคืนทางไปรษณีย์โดยเรียกเก็บเงินปลายทางภายในระยะเวลาดังกล่าว ผู้บริโภคต้องส่งคืนตามที่ผู้ประกอบธุรกิจร้องขอ และถ้าสินค้านั้นเป็นของใช้สิ้นเปลือง ผู้บริโภคมีหน้าที่คืนเฉพาะส่วนที่เหลือจากการใช้ก่อนใช้สิทธิเลิกสัญญาสำหรับหลักเกณฑ์และวิธีการในการคืนสินค้าและบริการเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๔. ถ้าสินค้านั้นสูญหายหรือบุบสลาย หรือไม่สามารถทำการเรียกคืนสินค้าให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจได้เพราะความผิดของผู้บริโภค ผู้บริโภคต้องชดใช้ค่าเสียหาย เว้นแต่เป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นตามปกติจากการเปิดประกอบหรือผสมเพื่อใช้สินค้านั้น

๕. เมื่อผู้บริโภคได้ใช้สิทธิเลิกสัญญาตามกฎหมายแล้ว ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ต้องคืนเงินเต็มจำนวนที่ผู้บริโภคจ่ายไปภายในกำหนดเวลา ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแสดงเจตนาเลิกสัญญา แต่ถ้าไม่คืนเงินภายในกำหนดเวลาดังกล่าว จะต้องเสียเบี้ยปรับตามอัตราที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงกำหนด

๖. คำรับประกันสินค้าหรือบริการต้องทำเป็นภาษาไทย และระบุถึงสิทธิของผู้บริโภคในการเรียกร้องสิทธิตามคำรับประกันให้ชัดเจน ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับคำรับประกัน คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงจะไปพิจารณาออกเป็นประกาศเรื่องนี้ ต่อไป

การดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

(การดำเนินคดีแทนผู้บริโภค)

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ในการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคโดยตรง กฎหมายดังกล่าวจึงได้กำหนดสิทธิพื้นฐานของผู้บริโภคที่จะต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไว้หลายประการ ตามมาตรา ๔ ซึ่งมีทั้งสิทธิที่มีวัตถุประสงค์ในการปกป้องคุ้มครองผู้บริโภคมิให้ถูกละเมิดสิทธิ และสิทธิที่มีวัตถุประสงค์ในการแก้ไขปัญหาการถูกละเมิดสิทธิของผู้บริโภค รวมทั้งได้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐหรือองค์กรของรัฐตามกฎหมายเข้าไปมีส่วนร่วมหรือกำหนดกลไกในการป้องกัน ปราบปราม และเยียวยาแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค โดยใช้มาตรการต่าง ๆ ตามกฎหมาย อาทิ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านการโฆษณา การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัยของสินค้าและบริการ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านฉลาก การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญา และการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค (การดำเนินคดีแทนผู้บริโภค) เป็นต้น

โดยสิทธิของผู้บริโภคที่จะต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ “สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย” ตามมาตรา ๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้บริโภคที่ถูกผู้ประกอบธุรกิจกระทำการละเมิดสิทธิให้ได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหายตามกฎหมาย เนื่องจากปัญหาการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคมีความซับซ้อนมากขึ้นตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับผู้บริโภคไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ และไม่มีความรู้ทางกฎหมายอย่างเพียงพอ จึงเป็นเหตุให้ผู้บริโภคไม่มีอำนาจในการต่อรองกับผู้ประกอบธุรกิจตามความเป็นจริง เป็นผลให้สถานะระหว่าง ผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคมีความไม่เท่าเทียมกัน รัฐจึงเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องเข้ามาช่วยเหลือผู้บริโภค โดยนำหลักการตามกฎหมายมหาชนที่ใช้อำนาจของรัฐเข้าไปในแดนของเอกชนตามสมควร เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้บริโภค ซึ่งจะเห็นได้จากเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า “การที่ผู้บริโภคแต่ละรายจะไปฟ้องร้องดำเนินคดีกับผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือผู้ประกอบธุรกิจโฆษณาเมื่อมีการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ย่อมจะเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเป็นการไม่คุ้มค่า และผู้บริโภคจำนวนมากไม่อยู่ในฐานะที่จะสละเวลาและเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีได้” พระราชบัญญัติดังกล่าวจึงได้กำหนดให้ “คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค” และ “เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค” มีอำนาจในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภค ตามมาตรา ๑๐ (๗) มาตรา ๓๙ และมาตรา ๓๙/๑ ตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด ดังนี้

๑. บุคคลผู้ที่จะร้องขอให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนตนเองได้นั้นต้องมีลักษณะเป็น

"ผู้บริโภค" ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งมีนิยามว่า "ผู้บริโภค หมายความว่า ผู้ซื้อ หรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจ หรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการ และหมายความรวมถึงผู้ใช้สินค้าหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจโดยชอบแม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม" จากนิยามดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า "ผู้บริโภค" คือ บุคคลดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ซื้อสินค้าจากผู้ประกอบธุรกิจ และหมายความรวมถึงผู้เช่าและผู้เช่าซื้อ (คำว่า "ซื้อ" หมายความรวมถึง เช่า เช่าซื้อ หรือได้มาไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยให้ค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น และคำว่า "สินค้า" หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย)

(๒) ผู้ได้รับบริการหรือผู้ใช้บริการจากผู้ประกอบธุรกิจ (คำว่า "บริการ" หมายความว่า การรับจัดทำการงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น แต่ไม่รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน)

(๓) ผู้ที่ได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจหรือตัวแทนของผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการ

(๔) ผู้ใช้สินค้าหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจโดยชอบแม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนตามหลัก End-user

ทั้งนี้ กฎหมายไม่ได้กำหนดว่าผู้ที่จะร้องขอให้ดำเนินคดีจะต้องมีฐานะอย่างไร ดังนั้น บุคคลผู้ที่มาร้องขอไม่ว่าจะมีฐานะร่ำรวยหรือยากจน ถ้าเข้าลักษณะการเป็นผู้บริโภคตามกฎหมายก็มีสิทธิร้องขอให้ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคได้ อีกทั้งกฎหมายมิได้กำหนดว่าผู้บริโภคจะต้องเป็นบุคคลตามกฎหมายประเภทใด ดังนั้น ผู้บริโภคที่เป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลก็มีสิทธิร้องขอให้ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนได้ และแม้จะเป็นกรณีที่ผู้บริโภคไม่ได้มีสัญชาติไทย ถ้าเป็นผู้บริโภคที่ถูกละเมิดสิทธิก็สามารถร้องขอให้ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคได้เช่นเดียวกัน

๒. บุคคลผู้ที่จะร้องขอให้ดำเนินคดีต้องเป็น "ผู้บริโภค" ที่ถูก "ผู้ประกอบธุรกิจกระทำการอันเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค" บุคคลที่จะถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคต้องมีลักษณะเป็น "ผู้ประกอบธุรกิจ" ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งมีนิยามว่า "ผู้ประกอบธุรกิจ หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบกิจการโฆษณาด้วย" จากนิยามดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า "ผู้ประกอบธุรกิจ" คือ บุคคลดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ขายสินค้า หมายความรวมถึง ผู้ให้เช่าและผู้ให้เช่าซื้อ (คำว่า "ขาย" หมายความรวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าว และคำว่า "สินค้า" หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย)

(๒) ผู้ผลิตสินค้าเพื่อขาย (คำว่า “ผลิต” หมายความว่า ทำ ผสม ปรุง ประกอบ ประดิษฐ์ หรือแปรสภาพและหมายความรวมถึงการเปลี่ยนรูป การดัดแปลง การคัดเลือก หรือการแบ่งบรรจุ)

(๓) ผู้สั่งสินค้าหรือนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๔) ผู้ซื้อสินค้าเพื่อขายต่อ

(๕) ผู้ให้บริการ (คำว่า “บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำการงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น แต่ไม่รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน)

(๖) ผู้ประกอบกิจการโฆษณา (คำว่า “โฆษณา” หมายความถึง กระทำการไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความ เพื่อประโยชน์ในทางการค้า)

โดยผู้ประกอบธุรกิจที่จะถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลก็ได้

ส่วนคำว่า “กระทำการอันเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค” หมายถึง กรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจกระทำละเมิดสิทธิผู้บริโภคเป็นเหตุให้ผู้บริโภคไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือผู้ประกอบธุรกิจเป็นฝ่ายกระทำผิดสัญญาหรือกระทำละเมิดต่อผู้บริโภคเป็นเหตุให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหาย หรือมีข้อพิพาทอันเนื่องมาจากการใช้สินค้าหรือการรับบริการ รวมถึงกรณีผู้ประกอบธุรกิจกระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคอย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายอย่างก็ถือเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และตามกฎหมายอื่น

๓. การที่จะดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคได้นั้น คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะต้องพิจารณาแล้ว มีความเห็นว่าการดำเนินคดีนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม โดยพิจารณาจากลักษณะของการประกอบธุรกิจที่แม้ว่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภคเพียงรายเดียว แต่มีพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นได้ว่าหากผู้ประกอบธุรกิจยังคงประกอบธุรกิจลักษณะนั้นต่อไปอาจทำให้ผู้บริโภครายอื่น ๆ ได้รับความเสียหาย หรือพิจารณาจากผลของการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภครายใดจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภครายอื่น ๆ ที่ยังมิได้มาร้องขอซึ่งสามารถมายื่นคำร้องขอให้ดำเนินคดีในภายหลังได้

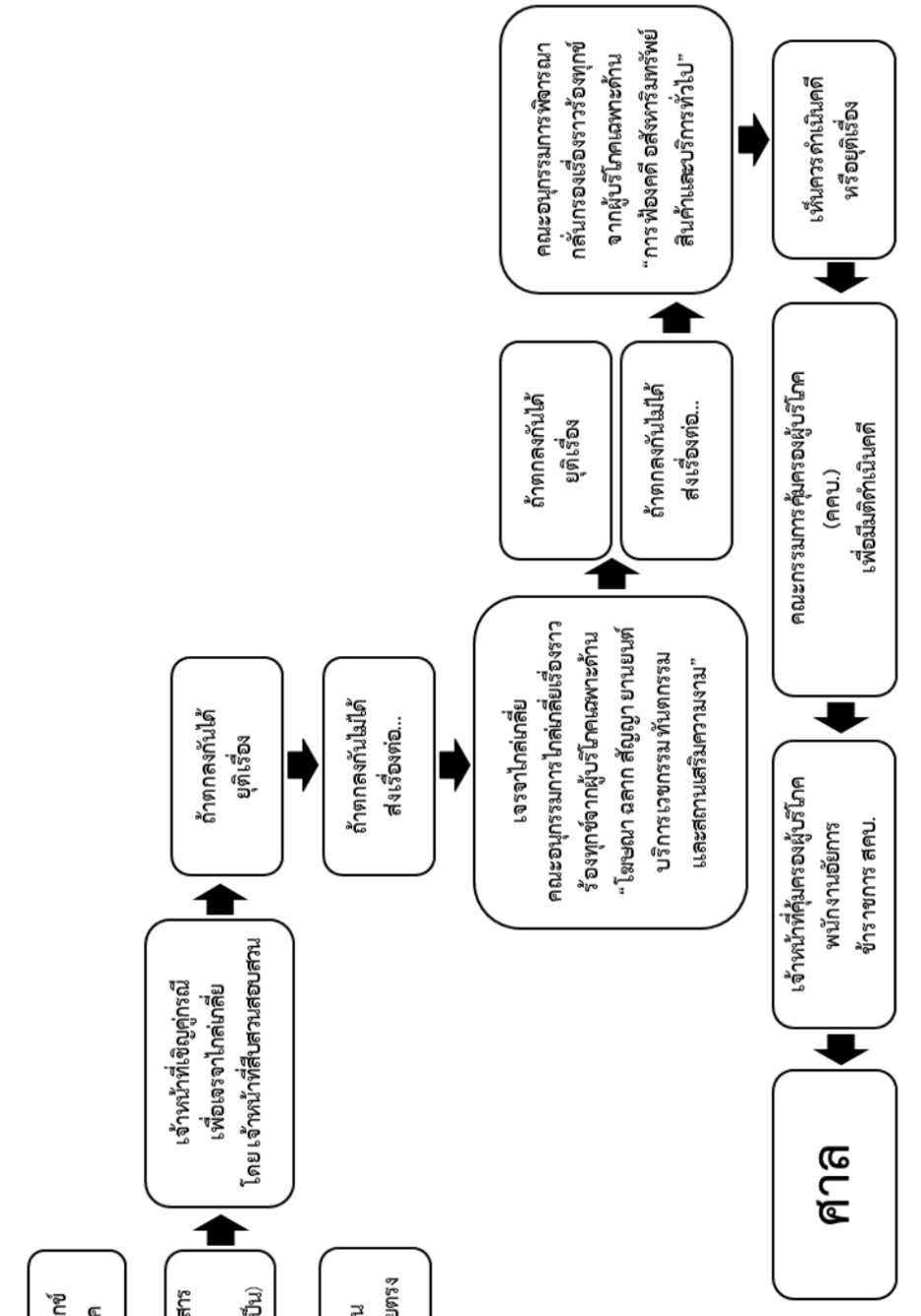
๔. ส่วนการดำเนินคดีในชั้นศาลนั้น คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคใช้อำนาจตามกฎหมายในการแต่งตั้ง “พนักงานอัยการ” โดยความเห็นชอบจากอัยการสูงสุด หรือ “ข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์” ให้เป็น “เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค” โดยให้มีอำนาจและหน้าที่ในการดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล รวมทั้งมีอำนาจในการดำเนินคดีตามที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ร้องขอได้ โดยขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งบังคับให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติตามสิทธิของผู้บริโภคที่มีอยู่ตามกฎหมาย อาทิ ขอให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติตามสัญญาหรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งตามสัญญา หรือขอให้ผู้ประกอบธุรกิจคืนเงินที่ผู้บริโภค

ได้ชำระไปแล้วพร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายหรือขอให้ผู้ประกอบธุรกิจชดใช้ค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย เป็นต้น เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมตามสมควรและเป็นการแก้ไขเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้บริโภคอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ และการดำเนินคดีในชั้นศาลได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง

๕. เมื่อคดีถึงที่สุดและศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติตามสัญญาหรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งตามสัญญาให้แก่ผู้บริโภค หรือให้ชำระเงินคืนพร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายให้แก่ผู้บริโภค หรือให้ชดใช้ค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายให้แก่ผู้บริโภค แล้วแต่กรณี และผู้ประกอบธุรกิจ (จำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษา) ไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง ศาลจะออกหมายตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีเพื่อดำเนินการบังคับคดีทางแพ่งที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาล โดยสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะดำเนินการสืบหาทรัพย์สินของผู้ประกอบธุรกิจ (จำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษา) เพื่อนำไปสู่การยึด อายัด ทรัพย์สินดังกล่าวแทนผู้บริโภค และนำเงินที่ได้จากการขายทรัพย์สินมาแบ่งเฉลี่ยให้แก่ผู้บริโภค (เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา) ต่อไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง รวมทั้งการดำเนินการยื่นขอตั้งเรื่องยึดหรืออายัดทรัพย์สินของจำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษา ณ สำนักงานบังคับคดีต่าง ๆ โดยในระหว่างการดำเนินการดังกล่าวนั้นอาจมีกรณีต้องดำเนินคดีในชั้นการบังคับคดีต่อศาล อาทิ กรณีที่บุคคลอื่นหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมายื่นคำร้องขอเฉลี่ยทรัพย์ การร้องขัดทรัพย์ หรือการร้องขอกันส่วน การร้องคัดค้านที่บุคคลภายนอกได้ยื่นคำร้องขอเฉลี่ยทรัพย์ เป็นต้น

การจัดการเรื่องราวร้องทุกข์ของ สคบ.

การรับรองสมาคมและมูลนิธิให้มีสิทธิและอำนาจดำเนินคดี ที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๔๐ ได้กำหนดให้สมาคมและมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า และข้อบังคับของสมาคมและมูลนิธิดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวกับคณะกรรมการ สมาชิก และวิธีการดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงการยื่นคำขอและการรับรองสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยสมาคมและมูลนิธินั้นอาจยื่นคำขอให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรอง เพื่อให้สมาคมและมูลนิธินั้นมีสิทธิและอำนาจฟ้องดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคได้ ซึ่งมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

๑. การยื่นคำขอให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรอง เพื่อให้สมาคมและมูลนิธิมีสิทธิและอำนาจฟ้องดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงการยื่นคำขอและการรับรองสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐

๒. สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองให้มีอายุคราวละสองปี นับแต่วันที่รับการรับรอง

๓. การรับรองสมาคมและมูลนิธิให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๔. ในการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ให้สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรอง มีสิทธิฟ้องคดีแพ่ง คดีอาญา และดำเนินกระบวนพิจารณาใด ๆ ในคดีเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคโดยส่วนรวม ตาม**ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง การกำหนดลักษณะหรือประเภทคดีแพ่งซึ่งสมาคมหรือมูลนิธิมีสิทธิในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐** ได้กำหนดไว้ และให้มีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนผู้บริโภคได้ ถ้ามีหนังสือมอบหมายให้เรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนจากผู้บริโภคดังกล่าว

๕. ในการดำเนินคดีในศาล มิให้สมาคมและมูลนิธิถอนฟ้อง เว้นแต่ศาลจะอนุญาตเมื่อศาลเห็นว่าการถอนฟ้องนั้นไม่เป็นผลเสียต่อการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นส่วนรวม สำหรับคดีแพ่งเกี่ยวกับการเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายแทนผู้บริโภค การถอนฟ้องหรือการพิพากษาในกรณีที่คู่ความตกลงหรือประนีประนอมยอมความกัน จะต้องมีหนังสือแสดงความยินยอมของผู้บริโภคผู้มอบหมายให้เรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายแทน แล้วแต่กรณี มาแสดงต่อศาลด้วย

๖. นอกจากต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และกฎหมายอื่นแล้ว สมาคมและมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองต้องปฏิบัติตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมและมูลนิธิ พ.ศ. ๒๕๖๐

๗. เมื่อปรากฏว่าสมาคมหรือมูลนิธิใดที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรอง ไม่ปฏิบัติตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดี และการใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมและมูลนิธิ พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือมีพฤติการณ์ปรากฏว่าได้ดำเนินการฟ้องคดีโดยไม่สุจริต ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธินั้นได้ และสมาคมหรือมูลนิธิใดที่ถูกเพิกถอน คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคอาจไม่ให้การรับรองอีกก็ได้ โดยการเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

❖ ❖ ❖

การดำเนินคดีอาญาและการเปรียบเทียบความผิด

๑. พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๖๒ ได้กำหนดให้ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวที่มีโทษปรับสถานเดียวหรือเป็นความผิดที่มีโทษปรับหรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจเปรียบเทียบได้ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

(๑) คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจมอบหมายให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะอนุกรรมการ พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น ดำเนินการเปรียบเทียบได้

- คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีคำสั่งมอบหมายให้ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และรองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ทั่วราชอาณาจักร

- คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีคำสั่งแต่งตั้งและมอบหมายให้คณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เฉพาะความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดนั้น ๆ

- คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีคำสั่งมอบหมายให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เฉพาะความผิดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้พบการกระทำความผิดและความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในเขตพื้นที่

(๒) โดยคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนดให้ผู้ได้รับมอบหมายดำเนินการเปรียบเทียบตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒

(๓) เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการเปรียบเทียบ ในการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่า บุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือผู้ซึ่ง

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

(๔) เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดซึ่งไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้วให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

(๕) ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ดำเนินคดีต่อไป โดยให้อายุความเริ่มนับตั้งแต่วันครบกำหนดชำระค่าปรับตามคำสั่งของผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ

(๖) ค่าปรับจากการเปรียบเทียบที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ปฏิบัติการและดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามที่ได้รับมอบหมายให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น

๒. พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๕๕ ได้กำหนดให้ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าว เว้นแต่กรณีตามมาตรา ๔๖ ให้คณะกรรมการ
ขายตรงและตลาดแบบตรงมีอำนาจเปรียบเทียบได้ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

(๑) คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงมีอำนาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการ พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงได้มีคำสั่งมอบหมายให้ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้ทั่วราชอาณาจักร

(๒) โดยคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงกำหนดให้ผู้ได้รับมอบหมายดำเนินการเปรียบเทียบตามระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๖๐

(๓) ในการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตาม พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

(๔) เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

การติดต่อกับ สคบ.

ส่วนกลาง : สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขที่ ๑๒๐ อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๕ ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ถนนแจ้งวัฒนะ ซอยแจ้งวัฒนะ ๗ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๑๐

สำนักงานเลขานุการกรม

- เลขานุการกรม	๐-๒๑๔๑-๓๕๒๐
- ฝ่ายบริหารทั่วไป	๐-๒๑๔๑-๒๓๑๑
- ส่วนพัฒนาทรัพยากรบุคคล	๐-๒๑๔๑-๒๒๙๗
- ส่วนบริหารทรัพยากรบุคคล	๐ ๒๑๔๑ ๓๕๑๘
- ส่วนพัสดุ	๐-๒๑๔๑-๓๕๑๔
- ส่วนการเงินและบัญชี	๐-๒๑๔๑-๓๕๑๑
	๐-๒๑๔๑-๒๒๙๑
- ส่วนบริหารงานเรื่องราวร้องทุกข์	๐-๒๑๔๓-๐๓๗๔
- โทรสาร	๐-๒๑๔๓-๗๗๕๖
กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร	๐-๒๑๔๑-๓๔๙๖-๘
	๐-๒๑๔๓-๐๔๓๔-๓๖
กลุ่มตรวจสอบภายใน	๐-๒๑๔๓-๐๔๓๗

สำนักแผนและการพัฒนาการคุ้มครองผู้บริโภค

- ส่วนวิชาการ วางแผนและติดตามประเมินผล	๐-๒๑๔๑-๓๔๒๖-๒๘, ๓๑-๓๒
- ส่วนประสานงานภาครัฐและเอกชน	๐-๒๑๔๑-๓๔๓๓-๓๔
- ส่วนความร่วมมือกับต่างประเทศ	๐-๒๑๔๑-๒๒๘๐
- ฝ่ายบริหารทั่วไป	๐-๒๑๔๑-๓๔๒๕
- ส่วนเทคโนโลยีสารสนเทศ	๐-๒๑๔๓-๐๔๔๐
	๐-๒๑๔๓-๐๔๒๙-๓๑
	๐-๒๑๔๑-๓๔๙๒-๙๓
- สำนักประสานและส่งเสริมการคุ้มครองผู้บริโภคจังหวัด	๐-๒๑๔๑-๒๒๖๗-๙
- โทรสาร	๐-๒๑๔๓-๙๗๖๕-๖๖

กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา

- ฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์	๐-๒๑๔๑-๓๔๖๓-๖๕
- ฝ่ายควบคุม	๐-๒๑๔๑-๓๔๕๙
	๐-๒๑๔๑-๓๔๖๔
- ฝ่ายบริหารทั่วไป	๐-๒๑๔๑-๓๕๓๑
- โทรสาร	๐-๒๑๔๓-๙๗๗๐

กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก

- ฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์ ๐-๒๑๔๑-๓๔๔๙
  ๐-๒๑๔๑-๒๓๑๘
- ฝ่ายควบคุม ๐-๒๑๔๑-๓๕๔๔
  ๐-๒๑๔๑-๓๕๒๕
- -ฝ่ายเฝ้าระวังและพิสูจน์สินค้าและบริการ ๐-๒๑๔๓-๐๓๘๗
  ๐-๒๑๔๑-๓๔๕๐
- ฝ่ายบริหารทั่วไป ๐-๒๑๔๑-๓๔๔๘
- โทรสาร ๐-๒๑๔๓-๙๗๖๘

กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา

- ฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์ ๐-๒๑๔๑-๓๔๔๔-๔๖
- ฝ่ายควบคุม ๐-๒๑๔๑-๒๒๘๙-๙๐
- ฝ่ายบริหารทั่วไป ๐-๒๑๔๑-๓๔๓๙
- โทรสาร ๐-๒๑๔๓-๙๗๖๗

กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

- ฝ่ายรับจดทะเบียน ๐-๒๑๔๑-๓๔๒๒
- ฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์ ๐-๒๑๔๑-๓๔๒๐
- ฝ่ายบริหารทั่วไป ๐-๒๑๔๑-๒๓๑๓
- โทรสาร ๐-๒๑๔๓-๙๗๘๕

กองกฎหมายและคดี

- ส่วนกฎหมาย ๐-๒๑๔๓-๐๓๖๕
- ส่วนคดี ๐-๒๑๔๓-๐๓๕๙-๖๑
- ส่วนบังคับคดี ๐-๒๑๔๓-๐๓๕๖-๕๗
  ๐-๒๑๔๓-๐๓๖๐
- ฝ่ายบริหารทั่วไป ๐-๒๑๔๑-๓๔๐๙
  ๐-๒๑๔๑-๓๔๑๘
- โทรสาร ๐-๒๑๔๓-๙๗๖๒-๖๔

กองเผยแพร่และประชาสัมพันธ์

- ฝ่ายเผยแพร่วิชาการและพัฒนาเครือข่ายคุ้มครองผู้บริโภค ๐-๒๑๔๑-๓๔๗๔
- ฝ่ายประชาสัมพันธ์ ๐-๒๑๔๓-๐๔๑๑-๑๓
- ฝ่ายบริหารทั่วไป ๐-๒๑๔๓-๐๔๐๖
- โทรสาร ๐-๒๑๔๓-๙๗๗๒-๗๓

พระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๒๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๒
เป็นปีที่ ๓๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒”

มาตรา ๒[๑] พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ซื้อ” หมายความรวมถึง เช่า เช่าซื้อ หรือได้มาไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยให้ค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น

“ขาย” หมายความรวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

“สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย

“บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำการงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่นแต่ไม่รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน

“ผลิต” หมายความว่า ทำ ผสม ปรุง ประกอบ ประดิษฐ์ หรือแปรสภาพและหมายความรวมถึงการเปลี่ยนรูป การดัดแปลง การคัดเลือก หรือการแบ่งบรรจุ

[๑] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๖/ตอนที่ ๗๒/ฉบับพิเศษ หน้า ๒๐/๔ พฤษภาคม ๒๕๒๒

"ผู้บริโภค"[๒] หมายความว่า ผู้ซื้อหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการและหมายความรวมถึงผู้ใช้สินค้าหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจโดยชอบ แม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม

"ผู้ประกอบธุรกิจ" หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบกิจการโฆษณาด้วย

"ข้อความ" หมายความรวมถึงการกระทำให้ปรากฏด้วยตัวอักษร ภาพ ภาพยนตร์ แสง เสียง เครื่องหมายหรือการกระทำอย่างใด ๆ ที่ทำให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้าใจความหมายได้

"โฆษณา" หมายความถึงกระทำการไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความ เพื่อประโยชน์ในทางการค้า

"สื่อโฆษณา" หมายความว่า สิ่งที่ใช้เป็นสื่อในการโฆษณา เช่น หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ไปรษณีย์โทรเลข โทรศัพท์ หรือป้าย

"ฉลาก" หมายความว่า รูป รอยประดิษฐ์ กระดาษหรือสิ่งอื่นใดที่ทำให้ปรากฏข้อความเกี่ยวกับสินค้าซึ่งแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือสอดแทรกหรือรวมไว้กับสินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า และหมายความรวมถึงเอกสารหรือคู่มือสำหรับใช้ประกอบกับสินค้า ป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้านั้น

"สัญญา"[๓] หมายความว่า ความตกลงกันระหว่างผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจเพื่อซื้อและขายสินค้าหรือให้และรับบริการ

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

"กรรมการ" หมายความว่า กรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับความคุ้มครองดังต่อไปนี้

(๑) สิทธิที่จะได้รับข่าวสารรวมทั้งคำพรรณาคุณภาพที่ถูกต้องและเพียงพอเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ

(๒) สิทธิที่จะมีอิสระในการเลือกหาสินค้าหรือบริการ

(๓) สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าหรือบริการ

(๓ ทวิ)[๔] สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญา

(๔) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย

ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายว่าด้วยการนั้น ๆ หรือพระราชบัญญัตินี้บัญญัติไว้

---

[๒] มาตรา ๓ นิยามคำว่า "ผู้บริโภค" แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

[๓] มาตรา ๓ นิยามคำว่า "สัญญา" เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

[๔] มาตรา ๔ วรรคหนึ่ง (๓ ทวิ) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

มาตรา ๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) นับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสินค้า และเก็บหรือนำสินค้าในปริมาณพอสมควรไปเป็นตัวอย่างเพื่อทำการทดสอบโดยไม่ต้องชำระราคาสินค้านั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

(๒) ค้น ยึด หรืออายัดสินค้า ภาชนะหรือหีบห่อบรรจุสินค้า ฉลากหรือเอกสารอื่นที่ไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) เข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ เพื่อตรวจสอบการผลิตสินค้า การขายสินค้าหรือบริการ รวมทั้งตรวจสอบสมุดบัญชี เอกสาร และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องของผู้ประกอบธุรกิจในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) มีหนังสือเรียกให้บุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำ หรือส่งเอกสารและหลักฐานที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณาของพนักงานเจ้าหน้าที่

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

มาตรา ๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕ (๓) ถ้าไม่เป็นการเร่งด่วนให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่หรือยานพาหนะนั้นทราบล่วงหน้าตามสมควรก่อน และให้กระทำการต่อหน้าผู้ครอบครองสถานที่หรือยานพาหนะ หรือถ้าเจ้าของหรือผู้ครอบครองไม่อยู่ในที่นั้น ก็ให้กระทำต่อหน้าบุคคลอื่นอย่างน้อยสองคนซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ร้องขอมาเป็นพยาน

การค้นตามมาตรา ๕ (๒) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กระทำได้เฉพาะเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก

มาตรา ๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ

บัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๘[๕] ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

พนักงานเจ้าหน้าที่อาจมอบหมายเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ได้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑
คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

[๕] มาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๙[๖] ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค” ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงคมนาคม ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม และผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินแปดคนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนด โดยต้องมีผู้แทนที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการคุ้มครองผู้บริโภคจากภาควิชาการ ภาคประชาชน และภาคผู้ประกอบธุรกิจอย่างน้อยภาคละสองคน เป็นกรรมการ

ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๐ คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ

(๑/๑)[๗] ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามที่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงกันก่อนมีการฟ้องคดีต่อศาล ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(๑/๒)[๘] ส่งเสริม พัฒนา และสนับสนุนงานคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

(๒)[๙] (ยกเลิก)

(๓)[๑๐] กำหนดแนวทางการแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารตามมาตรา ๒๐ (๒/๒)

(๔) ให้คำปรึกษาและแนะนำแก่คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และพิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง

(๕) วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและคณะอนุกรรมการ

(๖) สอดส่องเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐให้ปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

(๗) ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคที่คณะกรรมการเห็นสมควรหรือมีผู้ร้องขอตามมาตรา ๓๙

(๘)[๑๑] รับรองสมาคมและมูลนิธิตามมาตรา ๔๐

---

[๖] มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๗] มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๑/๑) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๑/๒) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๒) ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๑๐] มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๓) แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

(๘/๑)[๑๒] จัดทำแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ นโยบายของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค หรือมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคสากล

(๙) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภค และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย

(๙/๑)[๑๓] เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้มีการตรากฎหมาย แก้ไขหรือปรับปรุงกฎหมายหรือกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับหรือเป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค

(๙/๒)[๑๔] เสนอความเห็นต่อส่วนราชการ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือองค์กรอื่น เพื่อให้จัดทำ ทบทวน ประเมิน หรือปรับปรุงมาตรการ และแนวทางการปฏิบัติราชการหรือการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งในการออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายและกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

(๙/๓)[๑๕] พิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดการใช้บังคับกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๒๑ วรรคสอง

(๑๐) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่มีกฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการ

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้ คณะกรรมการอาจมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ปฏิบัติการหรือเตรียมข้อเสนอมายังคณะกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปได้

มาตรา ๑๑ ให้กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง อยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวรรคหนึ่ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่[๑๖]

มาตรา ๑๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๑ กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

---

[๑๑] มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๘) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖

[๑๒] มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๘/๑) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๑๓] มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๙/๑) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๑๔] มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๙/๒) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๑๕] มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๙/๓) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๑๖] มาตรา ๑๑ วรรคสาม เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

(๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ คณะรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทนได้และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งไว้แล้ว

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการตามวรรคสอง[๑๗]

มาตรา ๑๓ ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การประชุมคณะกรรมการทุกคราวต้องมีกรรมการมาประชุมไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๔ ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ดังต่อไปนี้

(๑) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

(๑/๑)[๑๘] คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

(๒) คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

(๓)[๑๙] คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ประกอบด้วยกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องที่เกี่ยวข้องตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งขึ้น มีจำนวนไม่น้อยกว่าเจ็ดคนแต่ไม่เกินสิบสามคน

กรรมการเฉพาะเรื่องอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี และให้นำมาตรา ๑๑ วรรคสองและวรรคสาม และมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม[๒๐]

คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง มีอำนาจและหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้และตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

---

[๑๗] มาตรา ๑๒ วรรคสี่ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๑๘] มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑/๑) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๑๙] มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๓) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

[๒๐] มาตรา ๑๔ วรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๑๕ คณะกรรมการและคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง จะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมอบหมายก็ได้

มาตรา ๑๖ การประชุมของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและคณะอนุกรรมการให้นำมาตรา ๑๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๗ คณะกรรมการและคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมีอำนาจสั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลที่เกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคมาพิจารณาได้ ในการนี้จะเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้

มาตรา ๑๗/๑[๒๑] ให้ประธานกรรมการ กรรมการ ประธานกรรมการเฉพาะเรื่อง กรรมการเฉพาะเรื่อง และประธานอนุกรรมการและอนุกรรมการตามมาตรา ๑๕ ได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๑๘ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องต้องให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือสงสัยว่ากระทำการอันเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงและแสดงความคิดเห็นตามสมควร เว้นแต่ในกรณีที่จำเป็นและเร่งด่วน

การกำหนดหรือการออกคำสั่งในเรื่องใดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องคำนึงถึงความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่ทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ และในกรณีที่เห็นสมควรคณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องจะกำหนดเงื่อนไขหรือวิธีการชั่วคราวในการบังคับให้เป็นไปตามการกำหนดหรือการออกคำสั่งนั้นก็ได้

มาตรา ๑๙[๒๒] ให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นในสำนักนายกรัฐมนตรี

ให้มีเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไปและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และจะให้มีรองเลขาธิการและผู้ช่วยเลขาธิการเป็นผู้ช่วยปฏิบัติราชการด้วยก็ได้

มาตรา ๒๐ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการ

[๒๑] มาตรา ๑๗/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๒๒] มาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

(๒) ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใด ๆ ตามที่เห็นสมควรและจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

(๒/๑)[๒๓] ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมและการรวมตัวกันของผู้บริโภคในการจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภค และส่งเสริมองค์กรของผู้บริโภคในการรักษาสิทธิของผู้บริโภคตาม แผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค

(๒/๒)[๒๔] แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค โดยจะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจด้วยก็ได้

(๓) สนับสนุนหรือทำการศึกษาและวิจัยปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคร่วมกับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานอื่น

(๔) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการศึกษาแก่ผู้บริโภคในทุกระดับการศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตรายที่อาจได้รับจากสินค้าหรือบริการ

(๕) ดำเนินการเผยแพร่วิชาการ และให้ความรู้และการศึกษาแก่ผู้บริโภค เพื่อสร้างนิสัยในการบริโภคที่เป็นการส่งเสริมพลานามัย ประหยัด และใช้ทรัพยากรของชาติให้เป็นประโยชน์มากที่สุด

(๖) ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุม ส่งเสริม หรือกำหนดมาตรฐานของสินค้าหรือบริการ

(๗) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมอบหมาย

มาตรา ๒๐/๑[๒๕] ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ประกอบธุรกิจฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจโฆษณาคำพิพากษาทั้งหมดหรือแต่บางส่วนให้ประชาชนทราบ

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งของคณะกรรมการ คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบธุรกิจ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับรายละเอียดการไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งและการเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าวให้ประชาชนทราบ โดยให้โฆษณาได้ทั้งในระหว่างดำเนินการและภายหลังดำเนินการแล้วเสร็จ

การโฆษณาคำพิพากษาตามวรรคหนึ่งและการโฆษณาข่าวสารตามวรรคสอง ให้กระทำทางสื่อโฆษณาและสื่อรูปแบบอื่นตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด โดยจะระบุชื่อผู้ประกอบธุรกิจหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วยก็ได้

หมวด ๒
การคุ้มครองผู้บริโภค

---

[๒๓] มาตรา ๒๐ (๒/๑) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๒๔] มาตรา ๒๐ (๒/๒) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๒๕] มาตรา ๒๐/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๒๑[๒๖] ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยการใดได้บัญญัติเรื่องใดไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น และให้นำบทบัญญัติในหมวดนี้ไปใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ซ้ำหรือขัดกับบทบัญญัติดังกล่าว หากการฝ่าฝืนบทบัญญัติที่นำไปใช้นั้นเป็นความผิดและมีโทษตามพระราชบัญญัตินี้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

ในกรณีที่มีข้อโต้แย้งระหว่างหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการใช้บังคับกฎหมายระหว่างการใช้บังคับตามบทบัญญัติในหมวดนี้กับการใช้บังคับตามกฎหมายเฉพาะ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเสนอเรื่องต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาด คำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการให้เป็นที่สุดและผูกพันหน่วยงานของรัฐ

ในกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเห็นสมควรจะต้องเข้าไปดำเนินการเพื่อส่งเสริมหรือแก้ไขเยียวยาผู้บริโภคในเบื้องต้น ให้นำบทบัญญัติในหมวดนี้ไปใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ซ้ำหรือขัดกับบทบัญญัติดังกล่าว

ในกรณีที่กฎหมายเฉพาะมิได้มีบทบัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายออกคำสั่งเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่บัญญัติในหมวดนี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งตามความในหมวดนี้ เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายดังกล่าวมีเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายอยู่แล้ว คณะกรรมการอาจมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นใช้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้แทนคณะกรรมการเฉพาะเรื่องได้ การฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าหน้าที่ผู้รับมอบอำนาจจากคณะกรรมการ ให้ถือว่าเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และให้มีอัตราโทษเช่นเดียวกัน

การมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ตามวรรคสี่ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๑/๑[๒๗] เพื่อประโยชน์ในการจัดทำหรือการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งการบูรณาการในการดำเนินงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภค

(๑) คณะกรรมการ คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคอาจจัดให้มีการประชุมร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค

(๒) คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องอาจจัดให้มีการประชุมร่วมกันกับคณะกรรมการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการจ่ายค่าตอบแทน ให้ถือว่าการประชุมร่วมดังกล่าวเป็นการประชุมของคณะกรรมการตามกฎหมายของแต่ละคณะกรรมการนั้นด้วย

คณะกรรมการตามกฎหมายอื่นหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคอาจเสนอเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อดำเนินการจัดให้มีการประชุมร่วมกันตามวรรคหนึ่งก็ได้

ส่วนที่ ๑
การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านการโฆษณา

[๒๖] มาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๒๗] มาตรา ๒๑/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๒๒ การโฆษณาจะต้องไม่ใช้ข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ ไม่ว่าข้อความดังกล่าวนั้นจะเป็นข้อความที่เกี่ยวกับแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือลักษณะของสินค้าหรือบริการ ตลอดจนการส่งมอบ การจัดหา หรือการใช้สินค้าหรือบริการ

ข้อความดังต่อไปนี้ ถือว่าเป็นข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือเป็นข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม

(๑) ข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง

(๒) ข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการไม่ว่าจะกระทำโดยใช้หรืออ้างอิงรายงานทางวิชาการ สถิติ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันไม่เป็นความจริงหรือเกินความจริง หรือไม่ก็ตาม

(๓) ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อมให้มีการกระทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียในวัฒนธรรมของชาติ

(๔) ข้อความที่จะทำให้เกิดความแตกแยกหรือเสื่อมเสียความสามัคคีในหมู่ประชาชน

(๕) ข้อความอย่างอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ข้อความที่ใช้ในการโฆษณาที่บุคคลทั่วไปสามารถรู้ได้ว่าเป็นข้อความที่ไม่อาจเป็นความจริงได้โดยแน่แท้ ไม่เป็นข้อความที่ต้องห้ามในการโฆษณาตาม (๑)

มาตรา ๒๓ การโฆษณาจะต้องไม่กระทำด้วยวิธีการอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพร่างกายหรือจิตใจ หรืออันอาจก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๔ ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าสินค้าใดอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคและคณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้กำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา ๓๐ ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจออกคำสั่งดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดให้การโฆษณานั้นต้องกระทำไปพร้อมกับคำแนะนำหรือคำเตือนเกี่ยวกับวิธีใช้หรืออันตราย ตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด ทั้งนี้ โดยคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะกำหนดเงื่อนไขให้แตกต่างกันสำหรับการโฆษณาที่ใช้สื่อโฆษณาต่างกันก็ได้

(๒) จำกัดการใช้สื่อโฆษณาสำหรับสินค้านั้น

(๓) ห้ามการโฆษณาสินค้านั้น

ความใน (๒) และ (๓) ให้นำมาใช้บังคับแก่การโฆษณาที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าการใช้หรือประโยชน์ของสินค้านั้นขัดต่อนโยบายทางสังคม ศีลธรรม หรือวัฒนธรรมของชาติด้วย

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าสินค้าหรือบริการใดผู้บริโภคจำเป็นต้องทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสภาพ ฐานะ และรายละเอียดอย่างอื่นเกี่ยวกับผู้ประกอบธุรกิจด้วย คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจกำหนดให้การโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้นต้องให้ข้อเท็จจริงดังกล่าวตามที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดได้

มาตรา ๒๖ ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าข้อความในการโฆษณาโดยทางสื่อโฆษณาใด สมควรแจ้งให้ผู้บริโภคทราบว่าข้อความนั้นเป็นข้อความที่มีความมุ่งหมายเพื่อการโฆษณา คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจกำหนดให้การโฆษณาโดยทางสื่อโฆษณานั้นต้องมีถ้อยคำชี้แจงกำกับให้ประชาชนทราบว่าข้อความดังกล่าวเป็นการโฆษณาได้ ทั้งนี้ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดให้ต้องปฏิบัติด้วยก็ได้

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าการโฆษณาใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ (๑) หรือมาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

(๑) ให้แก้ไขข้อความหรือวิธีการในการโฆษณา

(๒) ห้ามการใช้ข้อความบางอย่างที่ปรากฏในการโฆษณา

(๓) ห้ามการโฆษณาหรือห้ามใช้วิธีการนั้นในการโฆษณา

(๔) ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด

ในการออกคำสั่งตาม (๔) ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้กระทำการโฆษณา

ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีคำสั่งตาม (๔) และผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบธุรกิจและให้ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ชดใช้ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการแทนนั้น โดยให้บังคับตามบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง[๒๘]

มาตรา ๒๘[๒๙] ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่ามีเหตุอันควรสงสัยว่าข้อความใดที่ใช้ในการโฆษณาเป็นเท็จหรือเกินความจริงตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง (๑) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการโฆษณาพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงได้ และในกรณีจำเป็นเร่งด่วน คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะออกคำสั่งระงับการโฆษณาดังกล่าวเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการพิสูจน์ก็ได้

ในกรณีที่ผู้กระทำการโฆษณาอ้างอิงรายงานทางวิชาการ ผลการวิจัย สถิติ การรับรองของสถาบันหรือบุคคลอื่นใด หรือยืนยันข้อเท็จจริงอันใดอันหนึ่งในการโฆษณา ถ้าผู้กระทำการโฆษณาไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าข้อความที่ใช้ในการโฆษณาเป็นไปตามที่อ้างอิง คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจออกคำสั่งตามมาตรา ๒๗ ได้ และให้ถือว่าผู้กระทำการโฆษณารู้หรือควรได้รู้ว่าข้อความนั้นเป็นความเท็จ

มาตรา ๒๙ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่าการโฆษณาของตนจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประกอบธุรกิจผู้นั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

---

[๒๘] มาตรา ๒๗ วรรคสาม เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๒๙] มาตรา ๒๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

พิจารณาให้ความเห็นในเรื่องนั้นก่อนทำการโฆษณาได้ ในกรณีนี้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ขอทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาให้ความเห็นชอบแล้ว

การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด ค่าป่วยการที่ได้รับให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

การให้ความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาตามวรรคหนึ่ง ไม่ถือว่าเป็นการตัดอำนาจของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาที่จะพิจารณาวินิจฉัยใหม่เป็นอย่างอื่นเมื่อมีเหตุอันสมควร

การใดที่ได้กระทำไปตามความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาที่ให้ตามวรรคหนึ่ง มิให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดทางอาญา

ส่วนที่ ๑/๑
การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัย[๓๐]

มาตรา ๒๙/๑[๓๑] ในส่วนนี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“สินค้าที่เป็นอันตราย” หมายความว่า สินค้าที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงสินค้าที่มีกฎหมายอื่นบัญญัติเรื่องนั้นไว้โดยเฉพาะแล้ว

“บริการที่เป็นอันตราย” หมายความว่า บริการที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงบริการที่มีกฎหมายอื่นบัญญัติเรื่องนั้นไว้โดยเฉพาะแล้ว

“คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย” หมายความว่า คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

มาตรา ๒๙/๒[๓๒] สินค้าที่ผู้ประกอบธุรกิจจะขายหรือเสนอขาย หรือเข้าทำความตกลงเพื่อขายหรือนำเสนอด้วยวิธีการโฆษณาหรือวิธีการอื่นใด หรือนำออกวางตลาด จะต้องเป็นสินค้าที่มีความปลอดภัย

การปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยของสินค้า ให้พิจารณาจากเรื่อง ดังต่อไปนี้

(๑) ลักษณะและประเภทของสินค้า รวมถึงส่วนประกอบของสินค้า การออกแบบสินค้า การบรรจุและบรรจุภัณฑ์ ข้อกำหนดเกี่ยวกับการประกอบ การติดตั้ง การบำรุงรักษา และความคาดหมายที่ผู้บริโภคทั่วไปพึงมีเกี่ยวกับสินค้านั้น

---

[๓๐] ส่วนที่ ๑/๑ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัย มาตรา ๒๙/๑ ถึงมาตรา ๒๙/๑๗ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๓๑] มาตรา ๒๙/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๓๒] มาตรา ๒๙/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

(๒) ลักษณะการนำเสนอสินค้า การติดฉลาก คำเตือนและข้อกำหนดต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ การกำจัด และการทำลาย และข้อบ่งใช้หรือข้อสารสนเทศใด ๆ เกี่ยวกับสินค้า รวมถึงการโฆษณาสินค้า

(๓) ผลกระทบด้านความปลอดภัยของสินค้าที่อาจเกิดขึ้นหากนำสินค้านั้นไปใช้ร่วมกับสินค้าอื่น

(๔) ผู้บริโภคซึ่งมีความเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายจากการบริโภคสินค้าเป็นพิเศษ เช่น เด็ก สตรีมีครรภ์ ผู้สูงอายุ ผู้ป่วย และคนพิการ

(๕) มาตรฐานความปลอดภัยที่ได้รับการยอมรับเป็นการทั่วไปของสินค้าประเภทนั้น

(๖) แนวปฏิบัติที่ดีของผู้ประกอบธุรกิจ

มาตรา ๒๙/๓[๓๓] ผู้ประกอบธุรกิจต้องไม่ผลิต สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าที่เป็นอันตราย และต้องไม่แนะนำหรือโฆษณาสินค้าดังกล่าว

มาตรา ๒๙/๔[๓๔] ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิต หรือผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา ๓๐ และสินค้าอื่นที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา ต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้านั้นหมดสิ้นไป

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจกำหนดให้บริการใดที่ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากบริการนั้นหมดสิ้นไปได้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าหรือบริการหมดสิ้นไปที่ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดให้มีนั้น ได้แก่

(๑) สอดส่องดูแลความปลอดภัยของสินค้าหรือบริการของตนตลอดระยะเวลาประกันของสินค้าหรือบริการนั้น พร้อมทั้งเก็บรักษาสถิติหรือรายงานที่เกี่ยวข้อง

(๒) มาตรการอันเหมาะสมกับสินค้าหรือบริการเพื่อให้ทราบได้ถึงความเสี่ยงต่ออันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นตามสภาพของสินค้าหรือบริการเพื่อประโยชน์ในการป้องกันความเสี่ยงดังกล่าว

(๓) ช่องทางในการให้ข้อมูลแก่ผู้บริโภค และช่องทางการรับแจ้งข้อมูลจากผู้บริโภค การตรวจสอบและพิจารณาข้อมูลที่รับแจ้งจากผู้บริโภค และการแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้บริโภคทราบโดยไม่ชักช้าพร้อมทั้งจัดทำและเก็บรักษาบันทึกหรือรายงานเกี่ยวกับการรับแจ้งและผลการพิจารณาดังกล่าว

(๔) มาตรการในการติดตามสินค้าที่ได้จัดจำหน่ายไป ซึ่งรวมถึงการระบุชื่อและรายละเอียดของผู้ผลิต ผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร หรือผู้จัดจำหน่าย และเลขหมายประจำสินค้าไว้ที่ตัวสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์

(๕) มาตรการในการติดตามบริการที่ได้ให้บริการไป ซึ่งรวมถึงการระบุชื่อและที่อยู่ของผู้รับบริการและรายละเอียดของการให้บริการ

[๓๓] มาตรา ๒๙/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๓๔] มาตรา ๒๙/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๒๙/๕[๓๕] ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ขายหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้าหรือผู้ซื้อสินค้าเพื่อนำออกให้บริการ ซึ่งเป็นสินค้าหรือบริการตามมาตรา ๒๙/๔ ต้องจัดให้มีมาตรการดังต่อไปนี้เพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการนั้นหมดสิ้นไป

(๑) เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการที่ตนได้มาจากผู้ผลิต ผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า และข้อมูลหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องที่อยู่ในความครอบครองของตน โดยส่งต่อให้ผู้ซื้อหรือผู้บริโภคได้ทราบ

(๒) เก็บรักษาเอกสารที่จำเป็นเพื่อการติดตามแหล่งที่มาของสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการ เช่น ชื่อและรายละเอียดของผู้ผลิต ผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการนั้นไว้ และส่งมอบเอกสารดังกล่าวเมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยได้มีหนังสือเรียกให้ส่ง

ผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่งต้องให้ความร่วมมือกับผู้ผลิต ผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย และพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการดำเนินการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการหมดสิ้นไป

มาตรา ๒๙/๖[๓๖] ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการซึ่งต้องปฏิบัติตามมาตรา ๒๙/๔ และมาตรา ๒๙/๕ มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการนั้นอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ผู้ประกอบธุรกิจนั้นอาจแจ้งเตือนภัยแก่ผู้ผลิต ผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ รวมถึงผู้ประกอบธุรกิจโฆษณา ผู้บริโภค และประชาชนทราบเป็นการทั่วไป

ในกรณีที่ปรากฏว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย หรือสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตรายนั้นมีผลทำให้บุคคลถึงแก่ความตาย รับอันตรายสาหัส หรือเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของบุคคล หรือเป็นอันตรายต่อทรัพย์สินอื่น ผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่งต้องแจ้งความเป็นอันตรายของสินค้าหรือบริการนั้นแก่ผู้ผลิต ผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ รวมถึงผู้ประกอบธุรกิจโฆษณา ผู้บริโภค และประชาชน และแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบโดยเร็ว

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการดำเนินการตามวรรคสองก็ได้

มาตรา ๒๙/๗[๓๗] ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจพบหรือได้รับแจ้งตามมาตรา ๒๙/๖ วรรคสอง ว่าสินค้าหรือบริการที่ตนผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ขาย หรือมีไว้เพื่อขายหรือให้บริการนั้นเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ผู้ประกอบธุรกิจนั้นต้องดำเนินการเพื่อปัดป้องอันตรายหรือทำให้อันตรายของสินค้าหรือบริการนั้นหมดสิ้นไป เช่น แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงสินค้าหรือบริการ เปลี่ยนสินค้าหรือเปลี่ยนวิธีให้บริการ เรียกคืนสินค้าและชดใช้ราคาสินค้า

[๓๕] มาตรา ๒๙/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๓๖] มาตรา ๒๙/๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๓๗] มาตรา ๒๙/๗ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

เก็บสินค้าออกจากท้องตลาดหรืองดให้บริการ และแจ้งผลการดำเนินการดังกล่าวเป็นหนังสือต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยไม่ชักช้า แต่ต้องไม่เกินห้าวันนับแต่วันที่เริ่มดำเนินการ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ลักษณะของอันตราย และมาตรการที่ผู้ประกอบธุรกิจได้ดำเนินการเพื่อป้องกันอันตรายดังกล่าว

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการดำเนินการตามวรรคหนึ่งก็ได้

มาตรา ๒๙/๘[๓๘] ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

มาตรา ๒๙/๙[๓๙] ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยได้มีคำสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการชั่วคราวตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์แล้วเห็นว่าสินค้าหรือบริการที่สั่งให้ทดสอบหรือพิสูจน์นั้นไม่เป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์เพื่อประกอบการพิจารณาแล้วเห็นว่า สินค้านั้นเป็นสินค้าที่เป็นอันตรายและไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา ๓๐ หรือตามกฎหมายอื่น หรือบริการนั้นเป็นบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งห้ามผู้ประกอบธุรกิจผลิตเพื่อขาย สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือขายสินค้า หรืองดให้บริการ โดยจะสั่งให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงสินค้าหรือการให้บริการ หรือทำลายสินค้าดังกล่าว หรือส่งกลับคืนไปยังประเทศที่นำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักร ตามควรแก่กรณี

มาตรา ๒๙/๑๐[๔๐] ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งห้ามขายสินค้าตามมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิต หรือผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรจัดเก็บสินค้าในท้องตลาดกลับคืนและประกาศเรียกคืนสินค้าจากผู้บริโภค และทำให้

[๓๘] มาตรา ๒๙/๘ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๓๙] มาตรา ๒๙/๙ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๔๐] มาตรา ๒๙/๑๐ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่จัดเก็บกลับคืนมาได้และที่อยู่ในความครอบครองของตนหมดสิ้นไป

ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งทำลายสินค้านั้น เมื่อผู้ประกอบธุรกิจได้ทำลายสินค้านั้นแล้ว ให้รายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยโดยเร็ว

ให้ผู้ประกอบธุรกิจชดใช้ราคาสินค้าและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของผู้บริโภคที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการ

ให้ผู้ประกอบธุรกิจปิดประกาศ แจ้ง หรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการให้ผู้บริโภคทราบภายในสามวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขาย

มาตรา ๒๙/๑๑[๔๑] เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งห้ามขายตามมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิต หรือผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรจัดทำแผนการจัดเก็บหรือเรียกคืนสินค้า แผนการปรับปรุงแก้ไขหรือดำเนินการกับสินค้าที่จัดเก็บหรือเรียกคืน และแผนการเยียวยาผู้บริโภค เสนอต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขายเพื่อพิจารณา ทั้งนี้ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการดังกล่าวของผู้ประกอบธุรกิจก็ได้

ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาแผนตามวรรคหนึ่งให้แล้วเสร็จและแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่งทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เสนอแผน ในกรณีที่เห็นว่าแผนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่มีความเหมาะสม ให้มีอำนาจแก้ไขแผนนั้นได้ รวมทั้งมีอำนาจสั่งเยียวยาเพิ่มเติมสิ่งที่ได้ดำเนินการไปแล้วก่อนดำเนินการตามแผนที่ได้รับความเห็นชอบ

ให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานการดำเนินการตามแผนตามวรรคหนึ่งหรือแผนที่แก้ไขตามวรรคสองให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทราบทุกเจ็ดวันหรือตามที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนดจนกว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จตามแผน

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่จัดทำแผนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขายหรือคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเห็นว่าแผนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่อาจปฏิบัติได้ ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีอำนาจกำหนดแผนการจัดเก็บหรือเรียกคืนสินค้า แผนการปรับปรุงแก้ไขหรือดำเนินการกับสินค้าที่จัดเก็บหรือเรียกคืน หรือแผนการเยียวยาผู้บริโภค เพื่อให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการได้ตามที่เห็นสมควร และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานการดำเนินการตามแผนดังกล่าวภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด ทั้งนี้ ให้ผู้ประกอบธุรกิจรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการจัดทำแผน

การดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสี่ไม่กระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคที่จะใช้สิทธิเรียกร้องต่อผู้ประกอบธุรกิจให้รับผิดในเรื่องอื่นตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่น

ให้ผู้ประกอบธุรกิจปิดประกาศ แจ้ง หรือโฆษณาแผนที่ได้รับความเห็นชอบ หรือแผนที่ได้รับการแก้ไขตามวรรคสอง หรือแผนที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนดขึ้นตามวรรคสี่ให้ผู้บริโภคทราบภายในสามวันนับแต่วันที่ได้รับทราบแผนดังกล่าว

[๔๑] มาตรา ๒๙/๑๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๒๙/๑๒[๔๒] ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งให้แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงสินค้าตามมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง หรือเป็นการแก้ไขปรับปรุงสินค้าตามแผนตามมาตรา ๒๙/๑๑ วรรคหนึ่ง ก่อนที่ผู้ประกอบธุรกิจจะนำสินค้าออกขาย ให้รายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเพื่อตรวจสอบ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตรวจสอบจนเป็นที่พอใจว่าไม่เป็นสินค้าที่เป็นอันตรายแล้ว ให้เพิกถอนคำสั่งห้ามขายสินค้าตามมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง

มาตรา ๒๙/๑๓[๔๓] เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งงดให้บริการตามมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ให้ผู้ประกอบธุรกิจแจ้งให้ผู้บริโภคที่รับบริการไปแล้วและยังคงมีอันตรายอยู่กับผู้บริโภคนั้นมารับการแก้ไขการให้บริการที่อยู่ในวิสัยที่จะทำได้ทันที และให้นำความในมาตรา ๒๙/๑๐ วรรคสามและวรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำแผนดำเนินการปรับปรุงวิธีการให้บริการไม่ให้เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคและแผนการเยียวยาผู้บริโภค และให้นำความในมาตรา ๒๙/๑๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๙/๑๔[๔๔] เมื่อผู้ประกอบธุรกิจได้ดำเนินการแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงวิธีการให้บริการไม่ให้เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา ๒๙/๑๓ แล้ว ให้รายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเพื่อตรวจสอบ และให้นำความในมาตรา ๒๙/๑๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๙/๑๕[๔๕] คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจขยายระยะเวลาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติในส่วนนี้ได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๒๙/๑๖[๔๖] การปิดประกาศ แจ้ง และโฆษณาข่าวสารตามที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติ ให้ผู้ประกอบธุรกิจกระทำทางสื่อโฆษณาที่ผู้ประกอบธุรกิจได้ใช้ในการโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้น และสื่อรูปแบบอื่น ๆ ตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด รวมทั้งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการแจ้งในเว็บไซต์ของผู้ประกอบธุรกิจและแจ้งเป็นหนังสือไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือช่องทางอื่นที่ผู้ประกอบธุรกิจเสนอขายสินค้าหรือบริการนั้นให้แก่ผู้บริโภคโดยตรงเพื่อทราบ โดยการปิดประกาศหรือโฆษณาข่าวสารให้กระทำต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน เว้นแต่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะกำหนดเป็นอย่างอื่น และเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะกำหนดหลักเกณฑ์การปิดประกาศ แจ้ง หรือการโฆษณาดังกล่าวด้วยก็ได้

---

[๔๒] มาตรา ๒๙/๑๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๔๓] มาตรา ๒๙/๑๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๔๔] มาตรา ๒๙/๑๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๔๕] มาตรา ๒๙/๑๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๔๖] มาตรา ๒๙/๑๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๒๙/๑๗[๔๗] ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่แจ้งความเป็นอันตรายของสินค้าหรือบริการตามมาตรา ๒๙/๖ วรรคสอง หรือไม่ดำเนินการหรือดำเนินการไม่ครบถ้วนในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ตามมาตรา ๒๙/๘ หรือไม่ปิดประกาศ แจ้ง หรือโฆษณาตามมาตรา ๒๙/๑๐ วรรคสี่ มาตรา ๒๙/๑๑ วรรคหก หรือมาตรา ๒๙/๑๓ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจจัดให้มีการดำเนินการแทนและให้ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ชดใช้ค่าใช้จ่ายและเงินเพิ่ม โดยให้บังคับตามบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เมื่อดำเนินการแล้วให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครายงานผลการดำเนินการให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทราบด้วย

ส่วนที่ ๒
การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านฉลาก

มาตรา ๓๐[๔๘] ให้สินค้าที่ผลิตเพื่อขายโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและสินค้าที่สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับกับสินค้าที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในกรณีที่ปรากฏว่ามีสินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ร่างกาย หรือจิตใจเนื่องในการใช้สินค้าหรือโดยสภาพของสินค้านั้น หรือมีสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ ซึ่งการกำหนดฉลากของสินค้านั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น แต่สินค้าดังกล่าวไม่เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจกำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๑[๔๙] ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก จะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ใช้ข้อความที่ตรงต่อความจริงและไม่มีข้อความที่อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า

(๒) ต้องระบุข้อความดังต่อไปนี้

(ก) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าของผู้ผลิตหรือของผู้นำเข้าเพื่อขาย แล้วแต่กรณี

(ข) สถานที่ผลิตหรือสถานที่ประกอบธุรกิจนำเข้า แล้วแต่กรณี

(ค) ระบุข้อความที่แสดงให้เข้าใจได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร ในกรณีที่เป็นสินค้านำเข้าให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย

(๓) ต้องระบุข้อความอันจำเป็น ได้แก่ ราคา ปริมาณ วิธีใช้ ข้อแนะนำ คำเตือน วันเดือน ปีที่หมดอายุในกรณีเป็นสินค้าที่หมดอายุได้ หรือกรณีอื่น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

---

[๔๗] มาตรา ๒๙/๑๗ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๔๘] มาตรา ๓๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

[๔๙] มาตรา ๓๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิตเพื่อขายหรือผู้สั่งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าที่ควบคุมฉลาก แล้วแต่กรณี เป็นผู้จัดทำฉลากก่อนขายและฉลากนั้นต้องมีข้อความดังกล่าวในวรรคหนึ่ง ในการนี้ ข้อความตามวรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) ต้องจัดทำตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๒ การกำหนดข้อความของฉลากตามมาตรา ๓๐ ต้องไม่เป็นการบังคับให้ผู้ประกอบธุรกิจต้องเปิดเผยความลับทางการผลิต เว้นแต่ข้อความดังกล่าวจะเป็นสิ่งจำเป็นที่เกี่ยวกับสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยของผู้บริโภค

มาตรา ๓๓ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยฉลากเห็นว่าฉลากใดไม่เป็นไปตามมาตรา ๓๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจเลิกใช้ฉลากดังกล่าวหรือดำเนินการแก้ไขฉลากนั้นให้ถูกต้อง

มาตรา ๓๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่าฉลากของตนจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามมาตรา ๓๑ ผู้ประกอบธุรกิจผู้นั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากพิจารณาให้ความเห็นในฉลากนั้นก่อนได้ ในกรณีนี้ให้นำมาตรา ๒๙ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๕ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมและการตรวจสอบการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าที่ควบคุมฉลาก รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจในสินค้าดังกล่าวต้องจัดทำและเก็บรักษาบัญชีเอกสาร และหลักฐานเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจสอบได้

วิธีจัดทำและเก็บรักษาบัญชี เอกสารและหลักฐานตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ส่วนที่ ๒ ทวิ
การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญา[๕๐]

มาตรา ๓๕ ทวิ[๕๑] ในการประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใด ถ้าสัญญาซื้อขายหรือสัญญาให้บริการนั้นมีกฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ หรือที่ตามปกติประเพณีทำเป็นหนังสือ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญาได้

ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญา สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

[๕๐] หมวดที่ ๒ การคุ้มครองผู้บริโภค ส่วนที่ ๒ ทวิ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญา มาตรา ๓๕ ทวิ ถึง มาตรา ๓๕ นว เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

[๕๑] มาตรา ๓๕ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

(๑) ใช้ข้อสัญญาที่จำเป็นซึ่งหากมิได้ใช้ข้อสัญญาเช่นนั้น จะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจเกินสมควร

(๒) ห้ามใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด และเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวม คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำสัญญาตามแบบที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดก็ได้

การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓๕ ตรี[๕๒] เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องใช้ข้อสัญญาใด หรือต้องใช้ข้อสัญญาใดโดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อสัญญานั้นด้วยตามมาตรา ๓๕ ทวิ แล้ว ถ้าสัญญานั้นไม่ใช้ข้อสัญญาดังกล่าวหรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวแต่ไม่เป็นไปตามเงื่อนไข ให้ถือว่าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าวหรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวตามเงื่อนไขนั้นแล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๕ จัตวา[๕๓] เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องไม่ใช้ข้อสัญญาใดตามมาตรา ๓๕ ทวิ แล้ว ถ้าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าว ให้ถือว่าสัญญานั้นไม่มีข้อสัญญาเช่นว่านั้น

มาตรา ๓๕ เบญจ[๕๔] คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินได้

ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน หลักฐานการรับเงินจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) มีรายการและใช้ข้อความที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้มีรายการหรือมิได้ใช้ข้อความเช่นนั้นจะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจเกินสมควร

(๒) ห้ามใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด

การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓๕ ฉ[๕๕] เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้หลักฐานการรับเงินของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินต้องใช้ข้อความใด หรือต้องใช้ข้อความใดโดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อความนั้นด้วย หรือต้องไม่ใช้ข้อความใดตามมาตรา ๓๕ เบญจ แล้ว ให้นำมาตรา ๓๕ ตรี และมาตรา ๓๕ จัตวา มาใช้บังคับแก่หลักฐานการรับเงินดังกล่าวโดยอนุโลม

---

[๕๒] มาตรา ๓๕ ตรี เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

[๕๓] มาตรา ๓๕ จัตวา เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

[๕๔] มาตรา ๓๕ เบญจ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

[๕๕] มาตรา ๓๕ ฉ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

มาตรา ๓๕ สัตต[๕๖] ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการโดยให้คำมั่นว่าจะทำสัญญารับประกันให้ไว้แก่ผู้บริโภค สัญญาดังกล่าวต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้แทน และต้องส่งมอบสัญญานั้นแก่ผู้บริโภคพร้อมกับการส่งมอบสินค้าหรือให้บริการ

ถ้าสัญญาตามวรรคหนึ่งทำเป็นภาษาต่างประเทศต้องมีคำแปลภาษาไทยกำกับไว้ด้วย

มาตรา ๓๕ อัฏฐ[๕๗] ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา ๓๕ ทวิ หรือส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา ๓๕ เบญจ ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่เป็นทางปฏิบัติตามปกติสำหรับการประกอบธุรกิจประเภทนั้น ๆ หรือภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาสุดแต่ระยะเวลาใดจะถึงก่อน

มาตรา ๓๕ นว[๕๘] ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่าแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินของตนจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประกอบธุรกิจผู้นั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาให้ความเห็นในแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินนั้นก่อนได้ ในกรณีนี้ให้นำมาตรา ๒๙ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ส่วนที่ ๓
การคุ้มครองผู้บริโภคโดยประการอื่น

มาตรา ๓๖[๕๙] (ยกเลิก)

มาตรา ๓๗[๖๐] (ยกเลิก)

มาตรา ๓๘[๖๑] (ยกเลิก)

มาตรา ๓๙ ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นสมควรเข้าดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค หรือเมื่อได้รับคำร้องขอจากผู้บริโภคที่ถูกละเมิดสิทธิ ซึ่งคณะกรรมการเห็นว่าการดำเนินคดีนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานอัยการโดยความเห็นชอบของอธิบดีกรมอัยการ หรือข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

[๕๖] มาตรา ๓๕ สัตต เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑
[๕๗] มาตรา ๓๕ อัฏฐ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑
[๕๘] มาตรา ๓๕ นว เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑
[๕๙] มาตรา ๓๖ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๖๐] มาตรา ๓๗ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

ซึ่งมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเพื่อให้มีหน้าที่ดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล และเมื่อคณะกรรมการได้แจ้งไปยังกระทรวงยุติธรรมเพื่อแจ้งให้ศาลทราบแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ในการดำเนินคดีในศาล ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ร้องขอได้ด้วย และในการนี้ให้ได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง

มาตรา ๓๙/๑[๖๒] นอกจากคณะกรรมการมีอำนาจดำเนินคดีตามมาตรา ๓๙ และกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคแล้ว ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคได้ด้วย โดยมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเพื่อให้มีหน้าที่ดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล และเมื่อเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้แจ้งไปยังสำนักงานศาลยุติธรรมเพื่อแจ้งให้ศาลทราบแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมายได้ ทั้งนี้ การดำเนินคดีของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในการดำเนินคดีในศาล เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ร้องขอได้ด้วย และในการนี้ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมทั้งปวง

ให้นำบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการดำเนินคดีของคณะกรรมการ และข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาในเรื่องดังกล่าวมาใช้บังคับแก่กรณีที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคฟ้องคดีตามมาตรานี้ด้วย

มาตรา ๔๐[๖๓] สมาคมและมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า และข้อบังคับของสมาคมและมูลนิธิดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวกับคณะกรรมการ สมาชิก และวิธีการดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง สมาคมและมูลนิธินั้นอาจยื่นคำขอให้คณะกรรมการรับรองเพื่อให้สมาคมและมูลนิธินั้นมีสิทธิและอำนาจฟ้องตามมาตรา ๔๑ ได้

สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามวรรคหนึ่ง ให้มีอายุคราวละสองปีนับแต่วันที่รับการรับรอง

การยื่นคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

การรับรองสมาคมและมูลนิธิตามวรรคหนึ่ง ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๔๑[๖๔] ในการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ให้สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา ๔๐ มีสิทธิฟ้องคดีแพ่ง คดีอาญา และดำเนินกระบวน

[๖๒] มาตรา ๓๙/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๖๓] มาตรา ๔๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖๔] มาตรา ๔๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖

พิจารณาใด ๆ ในคดีเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคโดยส่วนรวมตามลักษณะหรือประเภทคดีที่คณะกรรมการประกาศกำหนดได้ และให้มีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนผู้บริโภคได้ ถ้ามีหนังสือมอบหมายให้เรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนจากผู้บริโภคดังกล่าว

ในการดำเนินคดีในศาล มิให้สมาคมและมูลนิธิถอนฟ้อง เว้นแต่ศาลจะอนุญาตเมื่อศาลเห็นว่าการถอนฟ้องนั้นไม่เป็นผลเสียต่อการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นส่วนรวม สำหรับคดีแพ่งเกี่ยวกับการเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายแทนผู้บริโภค การถอนฟ้องหรือการพิพากษาในกรณีที่คู่ความตกลงหรือประนีประนอมยอมความกัน จะต้องมีหนังสือแสดงความยินยอมของผู้บริโภคผู้มอบหมายให้เรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายแทน แล้วแต่กรณี มาแสดงต่อศาลด้วย

มาตรา ๔๒[๖๕] นอกจากต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และกฎหมายอื่นแล้ว สมาคมและมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา ๔๐ ต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

เมื่อปรากฏว่าสมาคมหรือมูลนิธิใดที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา ๔๐ ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามวรรคหนึ่ง หรือมีพฤติการณ์ปรากฏว่าได้ดำเนินการฟ้องคดีโดยไม่สุจริต ให้คณะกรรมการมีอำนาจเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธินั้นได้

สมาคมหรือมูลนิธิใดที่ถูกเพิกถอนตามวรรคสอง คณะกรรมการอาจไม่ให้การรับรองตามมาตรา ๔๐ อีกก็ได้

การเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิตามวรรคสอง ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๓
การอุทธรณ์

มาตรา ๔๓ ในกรณีที่ผู้ได้รับคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว ให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้

มาตรา ๔๔ การอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๓ ให้ยื่นต่อคณะกรรมการภายในสิบวันนับแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง

หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

การอุทธรณ์คำสั่งตามวรรคหนึ่ง ย่อมไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง เว้นแต่คณะกรรมการจะสั่งเป็นอย่างอื่นเป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

[๖๕] มาตรา ๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖

หมวด ๔
บทกำหนดโทษ

มาตรา ๔๕[๖๖] ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวก ไม่ให้ถ้อยคำ หรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามมาตรา ๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๖[๖๗] ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา ๑๗ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๗[๖๘] ผู้ใดโดยเจตนาก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ ปริมาณ หรือสาระสำคัญประการอื่นอันเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่ว่าจะเป็นของตนเองหรือผู้อื่น โฆษณาหรือใช้ฉลากที่มีข้อความอันเป็นเท็จหรือข้อความที่รู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเช่นว่านั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกระทำผิดซ้ำอีก ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๘[๖๙] ผู้ใดโฆษณาโดยใช้ข้อความตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง (๓) หรือ (๔) หรือข้อความตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง (๕) หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ หรือมาตรา ๒๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๙[๗๐] ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาซึ่งสั่งตามมาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๒๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๐ ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ หรือมาตรา ๔๙ เป็นการกระทำของเจ้าของสื่อโฆษณา หรือผู้ประกอบกิจการโฆษณา ผู้กระทำต้องระวางโทษเพียงกึ่งหนึ่งของโทษที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น

---

[๖๖] มาตรา ๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๖๗] มาตรา ๔๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๖๘] มาตรา ๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๖๙] มาตรา ๔๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๗๐] มาตรา ๔๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๕๑[๗๑] ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๐ เป็นความผิดต่อเนื่อง ผู้กระทำต้องระวางโทษปรับวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือไม่เกินสองเท่าของค่าใช้จ่ายที่ใช้สำหรับการโฆษณานั้น ตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม

มาตรา ๕๒[๗๒] ผู้ใดขายสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา ๓๐ โดยไม่มีฉลากหรือมีฉลากแต่ฉลากหรือการแสดงฉลากนั้นไม่ถูกต้อง หรือขายสินค้าที่มีฉลากที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากสั่งเลิกใช้ตามมาตรา ๓๓ ทั้งนี้ โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าการไม่มีฉลากหรือการแสดงฉลากดังกล่าวนั้นไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๓[๗๓] ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยฉลากซึ่งสั่งตามมาตรา ๓๓ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๔[๗๔] ผู้ใดรับจ้างทำฉลากที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือรับจ้างติดตรึงฉลากที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายกับสินค้า โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าฉลากดังกล่าวนั้นไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท

มาตรา ๕๕[๗๕] ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๓๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๕๖[๗๖] (ยกเลิก)

มาตรา ๕๖/๑[๗๗] (ยกเลิก)

มาตรา ๕๖/๒[๗๘] ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๙/๔ หรือมาตรา ๒๙/๕ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

---

[๗๑] มาตรา ๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑
[๗๒] มาตรา ๕๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๗๓] มาตรา ๕๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๗๔] มาตรา ๕๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๗๕] มาตรา ๕๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๗๖] มาตรา ๕๖ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๗๗] มาตรา ๕๖/๑ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒
[๗๘] มาตรา ๕๖/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๕๖/๓[๗๙] ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๙/๖ วรรคสอง มาตรา ๒๙/๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๙/๑๐ วรรคสี่ มาตรา ๒๙/๑๑ วรรคหนึ่งหรือวรรคหก มาตรา ๒๙/๑๓ วรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๔[๘๐] ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๕[๘๑] ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๙/๑๐ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๙/๑๓ วรรคหนึ่ง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๑๐ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับวันละไม่เกินสองหมื่นบาทจนกว่าจะแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าได้ดำเนินการแล้ว

มาตรา ๕๖/๖[๘๒] ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือมาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๗[๘๓] ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา ๓๕ ทวิ หรือไม่ส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา ๓๕ เบญจ ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาตามมาตรา ๓๕ อัฏฐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดส่งมอบหลักฐานการรับเงิน โดยลงจำนวนเงินมากกว่าที่ผู้บริโภคจะต้องชำระและได้รับเงินจำนวนนั้นไปจากผู้บริโภคแล้ว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรในการประกอบธุรกิจเช่นนั้นแล้ว

---

[๗๙] มาตรา ๕๖/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๘๐] มาตรา ๕๖/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๘๑] มาตรา ๕๖/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๘๒] มาตรา ๕๖/๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๘๓] มาตรา ๕๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๕๗ ทวิ[๘๔] ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๕ สัตต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๘ ผู้ใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ภายในสถานที่ประกอบธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจและการกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้ประกอบธุรกิจ ให้สันนิษฐานว่าผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้กระทำผิดร่วมด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนไม่สามารถคาดหมายได้ว่าบุคคลนั้นจะกระทำความผิดแม้จะใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว

มาตรา ๕๙[๘๕] ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

มาตรา ๖๐[๘๖] ผู้ใดโดยเจตนาทุจริต ใช้ จ้าง วาน ยุยง หรือดำเนินการให้สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา ๔๐ ฟ้องร้องผู้ประกอบธุรกิจคนใดเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญาต่อศาลเพื่อกลั่นแกล้งผู้ประกอบธุรกิจนั้นให้ได้รับความเสียหาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๑[๘๗] ผู้ใดเปิดเผยข้อเท็จจริงใดเกี่ยวกับกิจการของผู้ประกอบธุรกิจอันเป็นข้อเท็จจริงที่ตามปกติวิสัยของผู้ประกอบธุรกิจจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผย ซึ่งตนได้มาหรือล่วงรู้เนื่องจากการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในการปฏิบัติราชการหรือเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน หรือการพิจารณาคดี

ผู้ใดได้มาหรือล่วงรู้ข้อเท็จจริงใดจากบุคคลตามวรรคหนึ่งเนื่องในการปฏิบัติราชการหรือการสอบสวนหรือการพิจารณาคดี แล้วเปิดเผยข้อเท็จจริงนั้นในประการที่น่าจะเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

มาตรา ๖๒[๘๘] บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็นความผิดที่มีโทษปรับหรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้ และในการนี้ให้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะอนุกรรมการ พนักงาน

---

[๘๔] มาตรา ๕๗ ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๘๕] มาตรา ๕๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวกับความรับผิดในทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๐

[๘๖] มาตรา ๖๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๘๗] มาตรา ๖๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๘๘] มาตรา ๖๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

สอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไขประการใด ๆ ให้แก่ผู้ได้รับมอบหมายตามที่เห็นสมควรด้วยก็ได้

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ในการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดซึ่งไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในระยะเวลาตามวรรคสาม ให้ดำเนินคดีต่อไป โดยให้อายุความเริ่มนับตั้งแต่วันครบกำหนดชำระค่าปรับตามคำสั่งของผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ

มาตรา ๖๓[๘๙] ค่าปรับจากการเปรียบเทียบที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ปฏิบัติการและดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามที่ได้รับมอบหมายตามมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง ให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
ส. โหตระกิตย์
รองนายกรัฐมนตรี

[๘๙] มาตรา ๖๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑
พ.ศ. ๒๕๔๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๒
เป็นปีที่ ๕๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้ใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า "พระราชกฤษฎีกาให้ใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ พ.ศ. ๒๕๔๒"

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
ชวน หลีกภัย
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ เนื่องจากมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้กำหนดให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นในสำนักนายกรัฐมนตรี แต่การจัดตั้งสำนักงานดังกล่าวจะให้มีผลใช้บังคับเมื่อใด ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา บัดนี้ เป็นการสมควรให้การจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ดังกล่าวมีผลใช้บังคับได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

เล่ม ๑๓๒ ตอนที่ ๒๙ ก ราชกิจจานุเบกษา ๙ เมษายน ๒๕๕๘

กฎกระทรวง

แบ่งส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักนายกรัฐมนตรี
พ.ศ. ๒๕๕๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ ฉ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๓ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๙

ข้อ ๒ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีภารกิจเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค โดยการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค เพื่อให้ผู้บริโภคมีความรู้ความเข้าใจในการรักษาสิทธิประโยชน์ของตน และได้รับความปลอดภัยและความเป็นธรรมจากการซื้อขายและการทำสัญญากับผู้ประกอบธุรกิจ รวมทั้งได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหายจากการละเมิดตามกฎหมาย โดยให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค กฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๒) เสนอแนะการกำหนดนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภคต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

(๓) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และคณะอนุกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคและกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง

(๔) เป็นศูนย์ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน หรือตามที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

ข้อ ๓ ให้แบ่งส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ดังต่อไปนี้

(๑) สำนักงานเลขานุการกรม

(๒) กองกฎหมายและคดี

(๓) กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา

(๔) กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก

(๕) กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

(๖) กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา

(๗) กองเผยแพร่และประชาสัมพันธ์

(๘) สำนักแผนและการพัฒนาการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๔ ในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้มีกลุ่มตรวจสอบภายใน เพื่อทำหน้าที่หลักในการตรวจสอบการดำเนินงานภายในสำนักงาน และสนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงาน รับผิดชอบงานขึ้นตรงต่อเลขาธิการ โดยมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการตรวจสอบด้านการบริหาร การเงิน และการบัญชีของสำนักงาน

(๒) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๕ ในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้มีกลุ่มพัฒนาระบบบริหาร เพื่อทำหน้าที่หลักในการพัฒนาการบริหารของสำนักงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์ มีประสิทธิภาพ และคุ้มค่า รับผิดชอบงานขึ้นตรงต่อเลขาธิการ โดยมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่เลขาธิการเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการภายในสำนักงาน

(๒) ติดตาม ประเมินผล และจัดทำรายงานเกี่ยวกับการพัฒนาระบบราชการภายในสำนักงาน

(๓) ประสานและดำเนินการเกี่ยวกับการพัฒนาระบบราชการร่วมกับหน่วยงานกลางต่าง ๆ และส่วนราชการในสำนักงาน

(๔) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๖ สำนักงานเลขานุการกรม มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติราชการทั่วไปของสำนักงานและราชการอื่นที่มิได้แยกให้เป็นหน้าที่ของกองหรือส่วนราชการใดโดยเฉพาะ อำนาจหน้าที่ดังกล่าวให้รวมถึง

(๑) ปฏิบัติงานสารบรรณของสำนักงาน

(๒) ดำเนินการเกี่ยวกับงานช่วยอำนวยการและงานแผนงานของสำนักงาน

(๓) ดำเนินการเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี การงบประมาณ การพัสดุ อาคาร สถานที่ และยานพาหนะของสำนักงาน

(๔) จัดระบบงานและบริหารงานบุคคลของสำนักงาน

(๕) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้ง เว้นแต่คณะอนุกรรมการฝ่ายกฎหมายและคณะอนุกรรมการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์

(๖) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๗ กองกฎหมายและคดี มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการด้านกฎหมายตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค กฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๒) ดำเนินการเกี่ยวกับงานนิติกรรมและสัญญา งานเกี่ยวกับความรับผิดทางแพ่งและอาญา งานคดีปกครอง และงานคดีอื่นที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน

(๓) ดำเนินการเกี่ยวกับงานคดีตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค และกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง

(๔) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะอนุกรรมการฝ่ายกฎหมาย

(๕) ดำเนินการเกี่ยวกับการรับรองสมาคมและมูลนิธิตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

(๖) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๘ กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านการโฆษณาสินค้าและบริการตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

(๒) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาแต่งตั้ง

(๓) ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ของผู้บริโภคในส่วนที่เกี่ยวกับการโฆษณาสินค้าและบริการ

(๔) ดำเนินการตรวจสอบข้อความโฆษณาสินค้าและบริการในสื่อโฆษณาตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

(๕) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๙ กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านฉลากตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

(๒) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากแต่งตั้ง

(๓) ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ของผู้บริโภคในส่วนที่เกี่ยวกับฉลากสินค้า

(๔) ดำเนินการตรวจสอบข้อความของฉลากสินค้าตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

(๕) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๑๐ กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการส่งเสริมและกำกับธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงตามกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง

(๒) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงแต่งตั้ง

(๓) ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ของผู้บริโภคในส่วนที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

(๔) ดำเนินการติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ในการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง

(๕) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๑๑ กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญาตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

(๒) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาแต่งตั้ง

(๓) ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ของผู้บริโภคในส่วนที่เกี่ยวกับสัญญา หลักฐานการรับเงิน สัญญารับประกันหรือสัญญาค้ำประกัน

(๔) ดำเนินการตรวจสอบข้อความในสัญญา หลักฐานการรับเงิน สัญญารับประกันหรือสัญญาค้ำประกันตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

(๕) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๑๒ กองเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการเผยแพร่วิชาการและการประชาสัมพันธ์ให้ผู้บริโภคมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค และเข้ามามีส่วนร่วมในการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างทั่วถึง

(๒) ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่กิจกรรม ความก้าวหน้า และผลงานของสำนักงาน

(๓) เป็นศูนย์ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

(๔) เป็นศูนย์กลางในการรับเรื่องร้องทุกข์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

(๕) ให้คำปรึกษาและแนะนำในการดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภคให้กับเครือข่าย รวมทั้งติดตามประสานความช่วยเหลือและร่วมมือกับภาคีเครือข่ายต่าง ๆ

(๖) ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะอนุกรรมการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์

(๗) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๑๓ สำนักแผนและการพัฒนาการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) รับผิดชอบงานด้านนโยบายและการประสานงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการบริหารราชการแผ่นดิน และแผนยุทธศาสตร์ ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้บริโภค องค์กรเอกชน และผู้ประกอบธุรกิจได้เข้ามามีส่วนร่วมหรือมีบทบาทในการพัฒนางานคุ้มครองผู้บริโภค

(๒) จัดทำและประสานแผนงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้เป็นไปตามนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภคของรัฐบาล รวมทั้งเร่งรัด ติดตาม และประเมินผลการปฏิบัติงานทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

(๓) ศึกษาวิจัยปัญหาด้านการคุ้มครองผู้บริโภค จัดระบบในการสำรวจ เก็บรักษาและใช้ประโยชน์ข้อมูลด้านการคุ้มครองผู้บริโภค และเป็นศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้านการคุ้มครองผู้บริโภค

(๔) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๘
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงการแบ่งส่วนราชการและอำนาจหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อให้สอดคล้องกับภารกิจที่เพิ่มขึ้นและเหมาะสมกับสภาพของงานที่เปลี่ยนแปลงไป อันจะทำให้การปฏิบัติภารกิจตามอำนาจหน้าที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

เล่ม ๑๓๓ ตอนที่ ๘๒ ก ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ กันยายน ๒๕๕๙

กฎสำนักนายกรัฐมนตรี

ว่าด้วยเครื่องแบบพิเศษสำหรับข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๕๙

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเครื่องแบบข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๘ นายกรัฐมนตรีออกกฎสำนักนายกรัฐมนตรีไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ลักษณะ ชนิด และประเภทของเครื่องแบบพิเศษสำหรับข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกับการแต่งเครื่องแบบ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎสำนักนายกรัฐมนตรีนี้

ให้ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคหรือกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรงแต่งเครื่องแบบพิเศษตามกฎสำนักนายกรัฐมนตรีนี้

ภาค ๑
เครื่องแบบพิเศษข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคชาย

หมวด ๑
ชนิดของเครื่องแบบ

ข้อ ๒ เครื่องแบบพิเศษข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคชาย มี ๒ ชนิด คือ

(๑) เครื่องแบบปฏิบัติงานปกติ ประกอบด้วย

(ก) หมวกทรงหม้อตาลสีน้ำเงินแกมดำ หรือหมวกแก๊ปทรงอ่อนมีกะบังสีน้ำเงินแกมดำ

(ข) เสื้อคอพับสีน้ำเงินแกมดำ

(ค) กางเกงขายาวสีน้ำเงินแกมดำ

(ง) เข็มขัดด้ายถักสีน้ำเงินแกมดำ

(จ) รองเท้าหุ้มส้นหรือหุ้มข้อหนังสีดำ หรือรองเท้าหุ้มข้อผ้าใบสีดำ

(๒) เครื่องแบบปฏิบัติงานสนาม ประกอบด้วย

(ก) หมวกทรงหม้อตาลสีน้ำเงินแกมดำ หรือหมวกแก๊ปทรงอ่อนมีกะบังสีน้ำเงินแกมดำ

(ข) เสื้อคอพับสีขาว

(ค) กางเกงขายาวสีน้ำเงินแกมดำ

(ง) เข็มขัดด้ายถักสีน้ำเงินแกมดำ

(จ) รองเท้าหุ้มส้นหรือหุ้มข้อหนังสีดำ หรือรองเท้าหุ้มข้อผ้าใบสีดำ

หมวด ๒
ส่วนของเครื่องแบบ

ข้อ ๓ หมวก มี ๒ แบบ คือ

(๑) หมวกทรงหม้อตาลสีน้ำเงินแกมดำ มีเครื่องประกอบ ดังต่อไปนี้

(ก) กะบัง ทำด้วยหนังหรือวัตถุเทียมหนังสีดำหรือสักหลาดสีดำ ที่ขอบโค้งของกะบังทั้งด้านซ้ายและด้านขวาปักด้วยดิ้นทองหรือวัตถุเทียมดิ้นทอง เป็นรูปช่อชัยพฤกษ์ ด้านละ ๑ ช่อ โดยปักหรือทำมาบรรจบกันที่ตรงกลางของกะบัง

(ข) สายรัดคาง กว้าง ๑.๒ เซนติเมตร ทำด้วยดิ้นทอง ปลายสายรัดคางมีดุมโลหะสีทองรูปครุฑพ่าห์ข้างละ ๑ ดุม

(ค) ผ้าพันหมวกสีน้ำเงินแกมดำ กว้าง ๔ เซนติเมตร

(ง) ตราหน้าหมวก เป็นรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ทำด้วยโลหะสีทอง ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๗ เซนติเมตร

(๒) หมวกแก๊ปทรงอ่อนมีกะบังสีน้ำเงินแกมดำ ทำด้วยผ้าเสิร์จ ด้านหน้ามีกะบังสีเดียวกับหมวกทำด้วยผ้าเสิร์จ บุรองในเสริมให้แข็งมนรอบจากแนวขอบหมวก ด้านหลังทำด้วยไนลอนทอแบบสานเป็นรูเล็ก ๆ มีคิ้วขอบรัด ทำด้วยพลาสติก ขนาดกว้าง ๑.๕ เซนติเมตร สำหรับเลื่อนขยายได้ ส่วนกว้างที่สุดวัดจากกึ่งกลางหน้าหมวก ๘ เซนติเมตร เย็บติดด้วยด้ายสีเดียวกัน เป็นวงตามแนวโค้ง ๖ วง ห่างกันพองาม กะบังหมวกมีลักษณะเช่นเดียวกับ (๑) (ก) และตราหน้าหมวกมีลักษณะเช่นเดียวกับหมวกทรงหม้อตาล ปักด้วยไหมสีเหลืองหรือด้ายสีเหลืองตรงกึ่งกลางหน้าหมวก ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๖ เซนติเมตร

การสวมหมวกให้สวมในโอกาสอันควร

ข้อ ๔ เสื้อ มี ๒ แบบ คือ

(๑) เสื้อคอพับสีน้ำเงินแกมดำ แขนยาวรัดข้อมือ มีดุมที่ข้อมือข้างละ ๑ ดุม หรือแขนสั้นเหนือศอกเล็กน้อย ที่อกเสื้อทั้งสองข้างมีกระเป๋าปะข้างละ ๑ กระเป๋า กระเป๋ามีแถบอยู่ตรงกลางตามแนวดิ่งกว้าง ๓.๕ เซนติเมตร มุมกระเป๋าเป็นรูปตัดพองาม มีใบปกกระเป๋าเป็นรูปมนชายกลางแหลมหรือตัดมุม ที่ปากกระเป๋าทั้งสองข้างติดดุมข้างละ ๑ ดุม สำหรับขัดใบปกกระเป๋า ตัวเสื้อผ่าอกตลอดแนว

มีสาบกว้าง ๓.๕ เซนติเมตร ติดดุมตามแนวอกเสื้อ ๖ ดุม ระยะห่างเท่า ๆ กันพอสมควร ดุมทั้งหมดเป็นรูปกลมแบนทำด้วยวัตถุสีเดียวกับเสื้อ ที่ไหล่เสื้อทั้งสองข้างประดับอินทรธนูแข็ง และเครื่องหมายตำแหน่งตามความยาวของบ่า เมื่อสวมเสื้อนี้ให้ขัดดุมทุกดุม ยกเว้นดุมบนสุดที่อกเสื้อติดกับคอ และให้สอดชายเสื้อไว้ในกางเกง

(๒) เสื้อคอพับสีขาว แขนยาวหรือแขนสั้น มีลักษณะเช่นเดียวกับ (๑)

ข้อ ๕ กางเกงขายาวสีน้ำเงินแกมดำ ทรงกระบอก ไม่พับปลายขา ปลายขายาวปิดตาตุ่ม กว้างไม่น้อยกว่า ๒๒ เซนติเมตร และไม่เกิน ๒๖ เซนติเมตร ที่ขอบเอวมีห่วงสำหรับสอดเข็มขัด ทำด้วยผ้าสีเดียวกับกางเกง กว้างไม่เกิน ๑.๕ เซนติเมตร สูง ๓.๕ เซนติเมตร จำนวน ๗ ห่วง ที่แนวตะเข็บกางเกงด้านข้างมีกระเป๋าเจาะข้างละ ๑ กระเป๋า ด้านหลังมีกระเป๋าเจาะไม่มีใบปกกระเป๋า ๒ ข้าง ข้างละ ๑ กระเป๋า และจะมีดุมขัดปากกระเป๋าด้วยหรือไม่ก็ได้

ข้อ ๖ เข็มขัด ทำด้วยด้ายถักสีน้ำเงินแกมดำ กว้าง ๓ เซนติเมตร หัวเข็มขัดทำด้วยโลหะสีทอง รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าทางนอนมุมมน กว้าง ๓.๕ เซนติเมตร ยาว ๕ เซนติเมตร มีรูปครุฑพ่าห์ขนาดสูง ๓ เซนติเมตร อยู่กึ่งกลางหัวเข็มขัด ไม่มีเข็มสำหรับสอดรู

ข้อ ๗ รองเท้า มี ๓ แบบ คือ

(๑) รองเท้าหุ้มส้นหนังสีดำ

(๒) รองเท้าหุ้มข้อหนังสีดำ

(๓) รองเท้าหุ้มข้อผ้าใบสีดำ

รองเท้าทุกแบบต้องมีส้น ไม่มีลวดลาย จะมีเชือกผูกหรือไม่ก็ได้ เวลาสวมรองเท้าให้สวมถุงเท้าสีดำ

ภาค ๒
เครื่องแบบพิเศษข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหญิง

หมวด ๑
ชนิดของเครื่องแบบ

ข้อ ๘ เครื่องแบบพิเศษข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหญิง มี ๒ ชนิด คือ

(๑) เครื่องแบบปฏิบัติงานปกติ ประกอบด้วย

(ก) หมวกพับปีก ตัวหมวกสีขาว ปีกหมวกสีน้ำเงินแกมดำ หรือหมวกแก๊ปทรงอ่อน มีกะบังสีน้ำเงินแกมดำ

(ข) เสื้อคอพับสีน้ำเงินแกมดำ

(ค) กางเกงขายาวหรือกระโปรงสีน้ำเงินแกมดำ

(ง) เข็มขัดด้ายถักสีน้ำเงินแกมดำ

(จ) รองเท้าหุ้มส้นหรือหุ้มข้อหนังสีดำ หรือรองเท้าหุ้มข้อผ้าใบสีดำ

(๒) เครื่องแบบปฏิบัติงานสนาม ประกอบด้วย

(ก) หมวกพับปีก ตัวหมวกสีขาว ปีกหมวกสีน้ำเงินแกมดำ หรือหมวกแก๊ปทรงอ่อน มีกะบังสีน้ำเงินแกมดำ

(ข) เสื้อคอพับสีขาว

(ค) กางเกงขายาวหรือกระโปรงสีน้ำเงินแกมดำ

(ง) เข็มขัดด้ายถักสีน้ำเงินแกมดำ

(จ) รองเท้าหุ้มส้นหรือหุ้มข้อหนังสีดำ หรือรองเท้าหุ้มข้อผ้าใบสีดำ

หมวด ๒
ส่วนของเครื่องแบบ

ข้อ ๙ หมวก มี ๒ แบบ คือ

(๑) หมวกพับปีก ตัวหมวกสีขาว ปีกหมวกสีน้ำเงินแกมดำ ทำด้วยผ้าเสิร์จ พับปีกด้านข้างทั้งสองด้าน ตรงกลางหน้าหมวกติดตราหน้าหมวกมีลักษณะเช่นเดียวกับข้อ ๓ (๑) (ง)

(๒) หมวกแก๊ปทรงอ่อนมีกะบังสีน้ำเงินแกมดำ มีลักษณะเช่นเดียวกับข้อ ๓ (๒)

ข้าราชการหญิงมุสลิม หากจะใช้ผ้าคลุมศีรษะ ให้ใช้ผ้าคลุมศีรษะสีน้ำเงินแกมดำ หรือสีกลมกลืนกับเสื้อ กระโปรง หรือกางเกง โดยให้คลุมศีรษะทั้งหมดยกเว้นใบหน้า ชายผ้าคลุมศีรษะด้านข้างยาวถึงบ่า ด้านหน้ายาวถึงระดับหน้าอก ขอบผ้าเย็บเรียบ ในกรณีที่มีการสวมหมวกให้สวมหมวกทับผ้าคลุมศีรษะ

การสวมหมวกให้สวมในโอกาสอันควร

ข้อ ๑๐ เสื้อ มี ๒ แบบ คือ

(๑) เสื้อคอพับสีน้ำเงินแกมดำ มีลักษณะเช่นเดียวกับข้อ ๔ (๑)

(๒) เสื้อคอพับสีขาว มีลักษณะเช่นเดียวกับข้อ ๔ (๒)

ข้อ ๑๑ กางเกงและกระโปรง

(๑) กางเกง มีลักษณะเช่นเดียวกับข้อ ๕

(๒) กระโปรงสีน้ำเงินแกมดำ ยาวปิดเข่าพอสมควร มีจีบด้านหน้าและด้านหลัง ด้านละ ๔ จีบ ชายกระโปรงไม่บาน ที่ขอบเอวมีห่วงสำหรับสอดเข็มขัด

ข้อ ๑๒ เข็มขัด มีลักษณะเช่นเดียวกับข้อ ๖

ข้อ ๑๓ รองเท้า มี ๓ แบบ คือ

(๑) รองเท้าหุ้มส้นหนังสีดำ แบบปิดปลายเท้า ส้นสูงไม่เกิน ๕ เซนติเมตร

(๒) รองเท้าหุ้มข้อหนังสีดำ

(๓) รองเท้าหุ้มข้อผ้าใบสีดำ

รองเท้าทุกแบบต้องไม่มีลวดลาย จะมีเชือกผูกหรือไม่ก็ได้

ภาค ๓
อินทรธนูและเครื่องหมาย

ข้อ ๑๔ อินทรธนู มีลักษณะแข็ง ทำด้วยสักหลาดสีดำ เป็นแผ่นสี่เหลี่ยมผืนผ้าปลายตัดเป็นมุมแหลม สำหรับข้าราชการชาย กว้าง ๕ เซนติเมตร ยาว ๑๓ เซนติเมตร สำหรับข้าราชการหญิง กว้าง ๔.๕ เซนติเมตร ยาว ๑๑ เซนติเมตร ที่ตอนปลายติดดุมโลหะสีทองขนาดเล็กมีลักษณะกลมนูนเล็กน้อย มีลายดุนรูปครุฑพ่าห์ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑.๖ เซนติเมตร จำนวน ๑ ดุม มีเครื่องหมายตำแหน่งและส่วนประกอบบนอินทรธนู ดังต่อไปนี้

(๑) ข้าราชการตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับทรงคุณวุฒิ และตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง มีแถบดิ้นทองตรึงตามแนวยาวด้านบนเต็มแผ่นอินทรธนู บนแผ่นอินทรธนูประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๔ ดวง ประดับเรียงเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนห่างกันพองาม และเบื้องล่างโอบล้อมด้วยช่อชัยพฤกษ์ ๒ ช่อ ก้านช่อบรรจบกัน ทำด้วยโลหะสีทอง ห่างจากขอบอินทรธนูทางด้านไหล่ ๐.๘ เซนติเมตร

(๒) ข้าราชการตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับทักษะพิเศษ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญ ตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง และตำแหน่งประเภทบริหาร ระดับต้น มีแถบดิ้นทองตรึงตามแนวยาวด้านบนเต็มแผ่นอินทรธนู บนแผ่นอินทรธนูประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๓ ดวง ประดับเรียงเป็นแนวตั้งห่างกันพองาม และเบื้องล่างโอบล้อมด้วยช่อชัยพฤกษ์ ๒ ช่อ ก้านช่อบรรจบกัน ทำด้วยโลหะสีทอง ห่างจากขอบอินทรธนูทางด้านไหล่ ๐.๘ เซนติเมตร

(๓) ข้าราชการตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น มีแถบดิ้นทองตรึงตามแนวยาวด้านบนเต็มแผ่นอินทรธนู บนแผ่นอินทรธนูประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๒ ดวง ประดับเรียงเป็นแนวตั้งห่างกันพองาม และเบื้องล่างโอบล้อมด้วยช่อชัยพฤกษ์ ๒ ช่อ ก้านช่อบรรจบกัน ทำด้วยโลหะสีทอง ห่างจากขอบอินทรธนูทางด้านไหล่ ๐.๘ เซนติเมตร

(๔) ข้าราชการตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับอาวุโส และตำแหน่งประเภทวิชาการระดับชำนาญการ มีแถบดิ้นทองตรึงตามแนวยาวด้านบนเต็มแผ่นอินทรธนู บนแผ่นอินทรธนูประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๑ ดวง อยู่ด้านล่าง และเบื้องล่างโอบล้อมด้วยช่อชัยพฤกษ์ ๒ ช่อ ก้านช่อบรรจบกัน ทำด้วยโลหะสีทอง ห่างจากขอบอินทรธนูทางด้านไหล่ ๐.๘ เซนติเมตร

(๕) ข้าราชการตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับชำนาญงาน มีแถบดิ้นทอง กว้าง ๑.๕ เซนติเมตร จำนวน ๒ แถบ ตรึงตามแนวยาวตามขอบอินทรธนูทั้งสองด้าน บนแผ่นอินทรธนูประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๓ ดวง ประดับเรียงแถวตรงตามแนวยาวของอินทรธนูห่างกันพองาม

(๖) ข้าราชการตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับปฏิบัติการ มีแถบดิ้นทอง กว้าง ๑.๕ เซนติเมตร จำนวน ๒ แถบ ตรึงตามแนวยาวตามขอบอินทรธนูทั้งสองด้าน บนแผ่นอินทรธนูประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๒ ดวง ประดับเรียงแถวตรงตามแนวยาวของอินทรธนูห่างกันพองาม

(๗) ข้าราชการตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับปฏิบัติงาน มีแถบดิ้นทอง กว้าง ๑.๕ เซนติเมตร จำนวน ๒ แถบ ตรึงตามแนวยาวตามขอบอินทรธนูทั้งสองด้าน บนแผ่นอินทรธนูประดับด้วยรูปเครื่องหมายราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีรัศมีแผ่เป็นรูปแปดเหลี่ยมล้อมรอบขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒ เซนติเมตร ทำด้วยโลหะสีทอง จำนวน ๑ ดวง ประดับตามแนวยาวของอินทรธนู ห่างจากขอบอินทรธนูทางด้านไหล่ ๑.๕ เซนติเมตร

ข้อ ๑๕ ป้ายชื่อ มีพื้นสีดำ ทำด้วยแผ่นโลหะหรือพลาสติก ขนาดกว้าง ๒.๕ เซนติเมตร ยาว ๗.๕ เซนติเมตร หนา ๐.๑ เซนติเมตร มีเส้นขอบสีขาวหนา ๐.๑ เซนติเมตร ประดับที่อกเสื้อเหนือกระเป๋าบนด้านขวา โดยให้แสดงตัวอักษรสีขาวบนป้ายชื่อ เป็น ๓ แถว ดังต่อไปนี้

(๑) แถวบนแสดงชื่อตัวและชื่อสกุลภาษาไทย มีขนาดสูง ๐.๔ เซนติเมตร

(๒) แถวกลางแสดงชื่อตัวภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ มีขนาดสูง ๐.๓ เซนติเมตร จัดให้อยู่แนวกึ่งกลางป้ายชื่อ

(๓) แถวล่างด้านซ้ายแสดงชื่อตำแหน่งในการบริหารงานหรือชื่อตำแหน่งในสายงานตามที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด มีขนาดสูง ๐.๓ เซนติเมตร เป็นภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ โดยให้ตัวอักษรตัวแรกห่างจากขอบซ้ายและขอบล่าง ด้านละ ๐.๓ เซนติเมตร และแถวล่างด้านขวาแสดงตัวอักษรย่อของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ มีขนาดสูง ๐.๓ เซนติเมตร โดยให้ตัวอักษรตัวสุดท้ายห่างจากขอบขวาและขอบล่าง ด้านละ ๐.๓ เซนติเมตร

ภาค ๔
เบ็ดเตล็ด

ข้อ ๑๖ เครื่องแบบพิเศษของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคชนิดใดจะต้องแต่งในโอกาสใด ให้เป็นไปตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด

ข้อ ๑๗ ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์หรือได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ต่างประเทศ ให้ประดับแพรแถบเครื่องราชอิสริยาภรณ์ที่อกเสื้อเหนือกระเป๋าบนซ้าย เว้นแต่เครื่องราชอิสริยาภรณ์ซึ่งมีกฎหมายกำหนดให้ประดับที่อกเสื้อข้างขวา

ข้อ ๑๘ ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งได้รับเครื่องหมายแสดงความสามารถหรือเข็มแสดงวิทยฐานะของสถาบันการศึกษาของทางราชการ ให้ประดับเครื่องหมายหรือเข็มนั้นได้ตามที่ส่วนราชการนั้นกำหนด

ข้อ ๑๙ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจัดให้มีหรือเขียนรูปตัวอย่างเครื่องแบบพิเศษนี้ขึ้นไว้เป็นมาตรฐาน และสอดส่องควบคุมการแต่งเครื่องแบบพิเศษให้เป็นไปตามกฎสำนักนายกรัฐมนตรีนี้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

<u>หมายเหตุ</u> :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎสำนักนายกรัฐมนตรีฉบับนี้ คือ เนื่องจากข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคหรือกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรงมีภารกิจในการติดตาม การสอดส่อง การตรวจสินค้า การตรวจค้น การยึด หรืออายัดสินค้า และทำการสืบสวน ตลอดจนรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดตามที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวต้องปฏิบัติงานในพื้นที่ที่เสี่ยงอันตรายนอกที่ตั้ง ที่ทำการ สมควรกำหนดให้ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีเครื่องแบบพิเศษเพิ่มขึ้นจากเครื่องแบบข้าราชการพลเรือน เพื่อให้เหมาะสมกับภารกิจและพื้นที่ปฏิบัติการดังกล่าว จึงจำเป็นต้องออกกฎสำนักนายกรัฐมนตรีนี้

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓)
ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๒๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๒ บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบท้ายกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๓ ให้นายกรัฐมนตรีเป็นผู้ออกบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๔ ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ออกบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้แก่ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๕ รูปถ่ายที่ติดบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้ใช้รูปที่ถ่ายไม่เกินหกเดือนก่อนวันยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ขนาด ๓ × ๔ เซนติเมตร ครึ่งตัว หน้าตรง ไม่สวมหมวก แต่งเครื่องแบบข้าราชการ

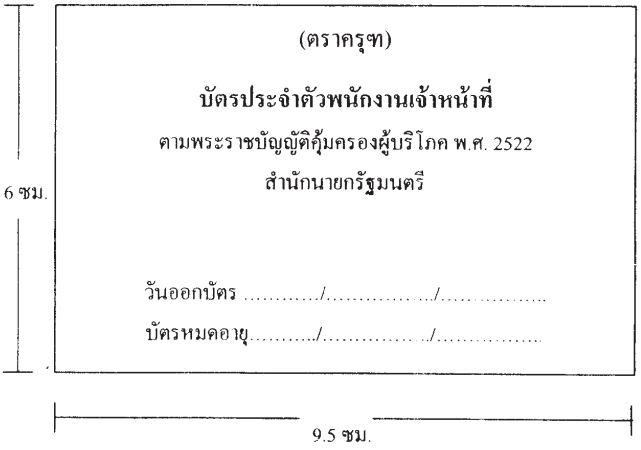
ข้อ ๖ บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ใช้ได้มีกำหนดห้าปีนับแต่วันออกบัตร

ข้อ ๗ บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ออกตามความในกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้ใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะหมดอายุ

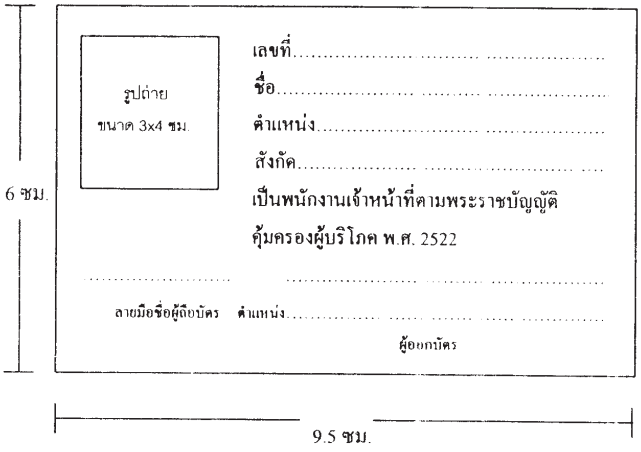
ให้ไว้ ณ วันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓
ชวน หลีกภัย
นายกรัฐมนตรี

แบบบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่
ท้ายกฎกระทรวง ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2543)
ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

(ด้านหน้า)

(ด้านหลัง)

หมายเหตุ : ให้มีตราสำนักนายกรัฐมนตรี ประทับที่มุมล่างด้านขวาของรูป

เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๒๒ ก ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๓

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากได้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นหน่วยงานระดับกรมในสำนักนายกรัฐมนตรี และมีเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้บังคับบัญชามีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไป และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์การออกบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้แก่ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อให้สอดคล้องกันด้วย จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

เล่ม ๑๓๓ ตอนพิเศษ ๒๕๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๕๙

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ (๑/๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ วางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๙”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“ข้อพิพาท” หมายความว่า ข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

“คู่กรณี” หมายความว่า ผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

“ผู้ไกล่เกลี่ย” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบให้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท หรือคณะอนุกรรมการซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค รองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้อำนวยการสำนัก หรือผู้อำนวยการกองในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ” หมายความว่า เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งผู้บังคับบัญชามอบหมายให้พิจารณาดำเนินการตามระเบียบนี้

ข้อ ๔ ให้สำนักงานจัดให้มีการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทตามระเบียบนี้ และให้ความช่วยเหลือแก่คู่กรณีในการระงับข้อพิพาทให้ยุติโดยเร็ว

ข้อ ๕ เมื่อสำนักงานได้รับเรื่องร้องทุกข์หรือร้องเรียนจากประชาชนตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคไว้แล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงประเด็นแห่งการร้องเรียนตลอดจนรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเบื้องต้นและนำเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงนามในหนังสือเชิญหรือหนังสือเรียกภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ปรากฏข้อเท็จจริงชัดเจนและเพียงพอ เพื่อให้คู่กรณีจัดส่งเอกสารหลักฐานหรือให้มาพบเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ เพื่อให้ถ้อยคำและเจรจาไกล่เกลี่ยข้อพิพาท ทั้งนี้ การติดต่อดังกล่าว เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบอาจจะกระทำด้วยวาจาก็ได้ แต่ถ้าผู้นั้นประสงค์จะให้ทำเป็นหนังสือ ก็ให้แจ้งยืนยันเป็นหนังสืออีกครั้งหนึ่ง

ในกรณีที่คู่กรณีไม่ประสงค์ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท หรือในกรณีอื่นใดที่ถือได้ว่าคู่กรณีไม่ประสงค์ไกล่เกลี่ย รวมทั้งกรณีที่ไม่สามารถติดต่อคู่กรณีได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบบันทึกไว้เป็นหลักฐาน เพื่อเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณาและให้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคต่อไป

การเจรจาไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทจะกระทำด้วยวิธีใด ณ วันเวลาใด และสถานที่ใด ให้เป็นไปตามที่สำนักงานกำหนด โดยแจ้งให้คู่กรณีทุกฝ่ายทราบ

ข้อ ๖ ก่อนดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้ผู้ไกล่เกลี่ยชี้แจงขั้นตอนและวิธีการในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทให้คู่กรณีทุกฝ่ายทราบ

ข้อ ๗ ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้ผู้ไกล่เกลี่ยดำเนินการให้คู่กรณีตกลงยินยอมผ่อนผันให้แก่กันโดยเปิดโอกาสให้คู่กรณีเสนอข้อผ่อนผันให้แก่กัน หรือผู้ไกล่เกลี่ยอาจเสนอทางเลือกในการผ่อนผันให้แก่คู่กรณีพิจารณาตกลงยินยอมยุติข้อพิพาทนั้น ทั้งนี้ ห้ามมิให้ผู้ไกล่เกลี่ยชี้ขาดข้อพิพาท

ให้ผู้ไกล่เกลี่ยรับฟังข้อเท็จจริงเบื้องต้นเกี่ยวกับข้อพิพาทจากคู่กรณีทุกฝ่าย ทั้งนี้ ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทนั้น ผู้ไกล่เกลี่ยอาจไกล่เกลี่ยพร้อมกันหรือแยกกันก็ได้ แต่ในการตกลงกันนั้นให้กระทำต่อหน้าคู่กรณีทุกฝ่าย

เพื่อประโยชน์ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทผู้ไกล่เกลี่ยอาจอนุญาตให้เฉพาะแต่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทุกฝ่ายอยู่ในการประชุมไกล่เกลี่ยก็ได้

ข้อ ๘ กระบวนการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้ดำเนินการเป็นการลับ และไม่ให้มีการบันทึกรายละเอียดของการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทไว้ เว้นแต่คู่กรณีจะตกลงกันให้บันทึกรายละเอียดของการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาททั้งหมดหรือแต่บางส่วน

ความในวรรคหนึ่งให้ใช้บังคับแก่ตัวแทน ทนายความ ที่ปรึกษาของคู่ความ หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ผู้ไกล่เกลี่ยอนุญาตให้เข้าสู่กระบวนการไกล่เกลี่ยด้วย

ข้อ ๙ ในกรณีที่คู่กรณีไม่ได้ตกลงไว้เป็นอย่างอื่นให้รักษาข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยและประนีประนอมข้อพิพาทเป็นความลับ เว้นแต่สำนักงานนำไปใช้เท่าที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติหรือบังคับให้เป็นไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความ

ข้อ ๑๐ ห้ามมิให้คู่กรณีที่เข้าร่วมในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทหรือผู้ไกล่เกลี่ยหรือบุคคลภายนอก รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการไกล่เกลี่ยนำข้อเท็จจริงหรือเอกสารพยานหลักฐานในการไกล่เกลี่ยไปอ้างอิงหรือนำสืบเป็นพยานหลักฐานในกระบวนการอนุญาโตตุลาการกระบวนพิจารณาของศาล เว้นแต่สำนักงานนำไปใช้เท่าที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติหรือบังคับให้เป็นไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความ

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอหรือผู้ไกล่เกลี่ยเห็นสมควรอาจให้นำพยานบุคคลเข้าชี้แจงหรือให้ข้อมูลก็ได้ แต่ผู้ไกล่เกลี่ยจะต้องคำนึงถึงหลักการที่จะให้การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว

ข้อ ๑๒ การไกล่เกลี่ยในชั้นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบให้กระทำได้ไม่เกินสองครั้ง และมีระยะเวลารวมกันไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันทำการไกล่เกลี่ยครั้งแรก

ในการเจรจาไกล่เกลี่ยในครั้งแรก หากคู่กรณีสามารถตกลงกันได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำสรุปผลการไกล่เกลี่ยรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อยุติเรื่อง

ในกรณีที่คู่กรณีไม่สามารถตกลงกันได้ และคู่กรณียังมีความประสงค์ที่จะเจรจาไกล่เกลี่ยต่อไป ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการไกล่เกลี่ยในครั้งที่สอง และหากคู่กรณีสามารถตกลงกันได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำสรุปผลการไกล่เกลี่ยรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อยุติเรื่อง

ในกรณีที่คู่กรณีสามารถตกลงกันได้บางประเด็น ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตามความในวรรคสอง สำหรับประเด็นที่ไม่สามารถตกลงกันได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตามข้อ ๑๓

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่การไกล่เกลี่ยในชั้นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบไม่สามารถหาข้อยุติได้ และคู่กรณียังมีความประสงค์ที่จะเจรจาไกล่เกลี่ยต่อไป ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบนำเสนอข้อพิพาทนั้นต่อคณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค และให้สำนักงานมีหนังสือเชิญคู่กรณีมาพบคณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคดังกล่าวเพื่อทำการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทต่อไป โดยการไกล่เกลี่ยในชั้นคณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคให้กระทำได้ไม่เกินสองครั้ง และมีระยะเวลารวมกันไม่เกินเก้าสิบวัน นับแต่วันทำการไกล่เกลี่ยครั้งแรก เว้นแต่มีความจำเป็นและคู่กรณียินยอมให้ผู้ไกล่เกลี่ยขยายระยะเวลาการไกล่เกลี่ยได้อีกครั้งหนึ่ง

ในการเจรจาไกล่เกลี่ยตามวรรคหนึ่ง หากได้ข้อยุติเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำสรุปผลการไกล่เกลี่ยรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อยุติเรื่อง

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่การไกล่เกลี่ยในชั้นคณะอนุกรรมการตามข้อ ๑๓ หากไม่สามารถหาข้อยุติได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อเท็จจริงและเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคดังกล่าวเสนอต่อคณะอนุกรรมการพิจารณากลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคต่อไป

ข้อ ๑๕ ในระหว่างการดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท หากคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่สมัครใจที่จะให้ดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทต่อไป คู่กรณีฝ่ายนั้นมีสิทธิบอกเลิกการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทต่อผู้ไกล่เกลี่ย โดยทำเป็นหนังสือ หรือมีเหตุอื่นใด ทำให้การไกล่เกลี่ยไม่อาจดำเนินการต่อไปได้ ให้ผู้ไกล่เกลี่ยยุติกระบวนการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท และให้ผู้ไกล่เกลี่ยดำเนินการตามขั้นตอนการพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์ต่อไป

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่คู่กรณีตกลงกันได้ ให้ผู้ไกล่เกลี่ยจัดให้มีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลงระหว่างคู่กรณี และให้ถือเอาข้อตกลงตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลงมีผลผูกพันคู่กรณี

ผลของสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลงตามวรรคหนึ่ง ย่อมทำให้ข้อเรียกร้องเดิมของคู่กรณีได้ระงับสิ้นไป และทำให้คู่กรณีได้สิทธิตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลง

ในกรณีที่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลงให้สำนักงานพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

ข้อ ๑๗ ให้ผู้ไกล่เกลี่ยจัดทำบันทึกสรุปข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อพิพาทผลของการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท และข้อตกลงยินยอมร่วมกันระหว่างคู่กรณี เพื่อเก็บรวมไว้ในสารบบการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท

ข้อ ๑๘ ให้ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙
หม่อมหลวงปนัดดา ดิศกุล
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๓๔ ตอนพิเศษ ๒๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๐

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑)
แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒
พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการนับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสินค้า และเก็บหรือนำสินค้าในปริมาณพอสมควรไปเป็นตัวอย่างเพื่อทำการทดสอบโดยไม่ต้องชำระราคาสินค้านั้น ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

เพื่อให้การกำหนดหลักเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ถูกต้อง เหมาะสม ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) และมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงออกระเบียบ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๐ ไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“นับ” หมายความว่า การกระทำด้วยประการใด ๆ เพื่อทำให้ทราบจำนวนสินค้า

“ชั่ง” หมายความว่า การกระทำเพื่อให้รู้ถึงน้ำหนักสินค้าโดยใช้เครื่องชั่ง

“ตวง” หมายความว่า การกระทำเพื่อให้ทราบจำนวนหรือปริมาณสินค้าโดยใช้เครื่องมือที่มีลักษณะเป็นภาชนะสำหรับใช้ตวง

“วัด” หมายความว่า การกระทำใด ๆ เพื่อให้ทราบขนาดหรือปริมาณสินค้า

“ผู้ประกอบธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบกิจการโฆษณาด้วย

“สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือผู้ซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมาย

ข้อ ๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการนับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสินค้า ตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงตน โดยแสดงบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ต่อผู้ประกอบธุรกิจก่อนที่จะทำการนับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสินค้า หรือต่อผู้ครอบครองสถานที่ก่อนที่จะเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ทั้งนี้ ต้องทำการตรวจต่อหน้าบุคคลดังกล่าวด้วย หากไม่สามารถกระทำการดังกล่าวต่อหน้าบุคคลนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กระทำการต่อหน้าบุคคลอื่นอย่างน้อยสองคน ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ร้องขอมาเป็นพยาน

(๒) ให้ตรวจตามประเภทสินค้าทั่วไปที่มีการซื้อขายหรือที่มีการโฆษณาหรือมีการแสดงฉลาก หรือสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๓) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกการนับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสินค้า ไว้ในบันทึกการปฏิบัติหน้าที่ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) ตามแบบ พ. ๑ ท้ายระเบียบนี้ หลังปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว โดยให้ผู้ประกอบธุรกิจ ลงลายมือชื่อรับทราบ หากผู้ประกอบธุรกิจไม่ยอมลงลายมือชื่อก็ให้บันทึกไว้

ข้อ ๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเก็บตัวอย่างสินค้าเพื่อทำการทดสอบ โดยไม่ต้องชำระราคา ตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการเก็บหรือนำสินค้าไปเป็นตัวอย่างเพื่อทดสอบในปริมาณที่คาดว่าจะเพียงพอต่อการทดสอบ และทดสอบด้วยตนเองหรือจัดส่งสินค้านั้นไปทดสอบที่หน่วยงานทดสอบของรัฐหรือเอกชนที่รัฐให้การรับรองเป็นหน่วยทดสอบแล้วแต่กรณี โดยให้จัดส่งสินค้านั้นไปทดสอบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้ดำเนินการจัดเก็บตัวอย่างดังกล่าว ทั้งนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกการเก็บสินค้าดังกล่าวไว้ในบันทึกบัญชีหรือทะเบียนควบคุมการเก็บสินค้าตามแบบ พ. ๒ ท้ายระเบียบนี้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจลงลายมือชื่อยินยอม หากผู้ประกอบธุรกิจไม่ยินยอมลงลายมือชื่อก็ให้บันทึกไว้

(๒) กรณีเห็นว่าสินค้าใดที่จะเก็บไปเป็นตัวอย่างเพื่อทดสอบเป็นของเสียง่ายหรือหากเก็บไว้จะเป็นการเสี่ยงต่อความเสียหายหรือมีค่าใช้จ่ายหรือยากต่อการขนย้ายให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการดังนี้

(๒.๑) ทำเครื่องหมายสัญลักษณ์ลงในหีบห่อหรือภาชนะบรรจุสินค้านั้น

(๒.๒) ถ่ายภาพสินค้านั้นไว้แทนการเก็บสินค้านั้น

(๒.๓) บันทึกชนิดและจำนวนสินค้าว่าอยู่ในสภาพใดและเก็บไว้ในสถานที่ใด

(๒.๔) ให้บันทึกกรณี ๒.๑ หรือ ๒.๒ หรือ ๒.๓ แต่ละกรณีลงไว้ในแบบ พ. ๒ ที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนดท้ายระเบียบนี้

(๓) กรณีเห็นว่าสินค้าใดที่จะเก็บไปเป็นตัวอย่างเพื่อทดสอบเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานผู้บังคับบัญชาพิจารณาเสนอสินค้านั้นต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อพิจารณาใช้อำนาจตามมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ ๖ กรณีเห็นควรจำหน่ายสินค้าใดที่มิได้เป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามข้อ ๕ (๓) ออกจากสารบบเมื่อปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเสร็จแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เสนอความเห็นวิธีการจำหน่ายสินค้านั้นออกจากสารบบด้วยการส่งคืนหรือทำลายแล้วแต่กรณีต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาอนุมัติก่อนที่ตนจะดำเนินการดังกล่าว ทั้งนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกการจำหน่ายสินค้าออกจากระบบตามแบบ พ. ๓ ท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามข้อ ๔ ข้อ ๕ หรือข้อ ๖ แล้วแต่กรณี หากพบว่ามีปัญหาที่ระเบียบนี้มิได้กำหนดไว้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานต่อผู้บังคับบัญชาเป็นผู้พิจารณาวินิจฉัยและรายงานให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบ

ข้อ ๘ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานผลการปฏิบัติงานตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบนี้ เป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ดำเนินการเสร็จสิ้น เว้นแต่ในกรณีมีภารกิจต่อเนื่องที่ไม่อาจรายงานได้ในเวลาที่กำหนด ก็ให้รายงานเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจนั้นโดยเร็วที่สุด

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
ออมสิน ชีวะพฤกษ์
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

แบบ พ. ๑

บันทึกการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑)

สถานที่บันทึก.....

วันที่.....เดือน..... พ.ศ. .....

ข้าพเจ้า.....ตำแหน่ง.....พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้เข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจ (ระบุชื่อ).....
ตั้งอยู่ที่.....
โดยมี (นาย/นาง/นางสาว).....เป็นผู้ดูแลจัดการ/ผู้ครอบครองสถานที่นั้น ซึ่งก่อนเข้าไปพนักงานเจ้าหน้าที่ได้แสดงตนโดยแสดงบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อผู้ดูแลจัดการ/ผู้ครอบครองสถานที่นั้น ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบสินค้าด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

☐นับ ☐ชั่ง ☐ตวง ☐วัด ☐เก็บตัวอย่างสินค้า

รายการ	จำนวน	ผลการตรวจสอบ

สำหรับผู้ประกอบธุรกิจ	**สำหรับเจ้าหน้าที่**
ข้าพเจ้าขอรับรองรายการตรวจสอบสินค้าตรงตามความจริงซึ่งระบุตามรายการข้างต้น ลงชื่อ..... (.....) วันที่.....	ลงชื่อ.....พนักงานเจ้าหน้าที่ (.....) ลงชื่อ.....พยาน (.....) ลงชื่อ.....พยาน (.....)

หมายเหตุ หากผู้ประกอบธุรกิจไม่ยอมลงชื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกไว้เป็นหลักฐาน

แบบ พ. ๒

บันทึกบัญชีหรือทะเบียนควบคุมการเก็บสินค้า

วันที่.....เดือน..... พ.ศ. .....

ประเภทสินค้า.....

ลำดับที่	รายการสินค้า	เหตุที่เก็บสินค้า	จำนวน	หมายเหตุ (ระบุลักษณะการเก็บสินค้า)

☐ เก็บภาพถ่าย เนื่องจาก

☐ สินค้านั้นเป็นของเสียง่าย ☐ หากเก็บรักษาไว้จะเป็นการเสี่ยงต่อความเสียหาย

☐ มีค่าใช้จ่ายในการเก็บสูง ☐ ยากต่อการขนย้าย

☐ อื่นๆ (ระบุ).....

☐ ส่งหน่วยงานทดสอบ

☐ หน่วยงานของรัฐ (ระบุ).....

☐ หน่วยงานเอกชนที่รัฐให้การรับรองเป็นหน่วยทดสอบ

สำหรับผู้ประกอบธุรกิจ	**สำหรับเจ้าหน้าที่**
ข้าพเจ้าขอรับรองรายการการเก็บสินค้าตรงตามความจริงซึ่งระบุตามรายการข้างต้น ลงชื่อ.....ผู้ประกอบธุรกิจ (.....) วันที่.....	ลงชื่อ.....พนักงานเจ้าหน้าที่ (.....) ลงชื่อ.....พยาน (.....) ลงชื่อ.....พยาน (.....) วันที่.....

หมายเหตุ หากผู้ประกอบธุรกิจไม่ยอมลงชื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกไว้เป็นหลักฐาน

แบบ พ. ๓

บันทึกการจำหน่ายสินค้าออกจากสารบบ

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บันทึกฉบับนี้ทำขึ้นไว้เพื่อเป็นหลักฐานแสดงว่า

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....นาฬิกา พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ขออนุมัติผู้บังคับบัญชาเพื่อส่งคืนหรือทำลายสินค้า ที่ได้ดำเนินการตามแบบบันทึกการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เนื่องจากได้ดำเนินการปฏิบัติหน้าที่เสร็จสิ้นแล้ว จึงเห็นควรจำหน่ายสินค้าดังกล่าวออกจากสารบบ

โดยวิธีการ ☐ ส่งคืน ให้แก่.....

☐ ทำลายโดยวิธี .....

-วัน/เวลา/สถานที่ ทำลาย.....

(ลงชื่อ).....พนักงานเจ้าหน้าที่

(.....)

วันที่.....

(ลงชื่อ).....ผอ.กอง/หัวหน้าฝ่าย

(.....)

วันที่.....

(ลงชื่อ).....ผู้บังคับบัญชา

(.....)

วันที่.....

ว/ด/ป	ที่	รายการ	โดยวิธีการส่งคืน		โดยวิธีการทำลาย		หมายเหตุ
			จำนวน	ผู้รับสินค้าคืน	จำนวน	ผู้รับผิดชอบ	

เล่ม ๑๓๔ ตอนพิเศษ ๒๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๐

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ ของผู้ประกอบธุรกิจ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๐

เนื่องด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๓) ได้ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ ของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อตรวจสอบการผลิตสินค้า การขายสินค้าหรือบริการ รวมทั้งตรวจสอบสมุดบัญชี เอกสารและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องของผู้ประกอบธุรกิจ ในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

เพื่อมิให้การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นการรบกวน หรือส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ประกอบธุรกิจ หรือผู้ครอบครองสถานที่ของผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าว จึงสมควรกำหนดระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ ดังนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ ของผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้ “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๔ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้อำนาจตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ในการเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ เพื่อตรวจสอบการผลิตสินค้าหรือบริการ รวมทั้งตรวจสอบสมุดบัญชี เอกสารและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องของผู้ประกอบธุรกิจในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

ข้อ ๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงความบริสุทธิ์ต่อผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการ หรือผู้ครอบครองยานพาหนะใด ๆ นั้นก่อนเข้าไป และพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ ถ้าไม่เป็นการเร่งด่วนให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่หรือยานพาหนะนั้นทราบล่วงหน้าตามสมควรและให้กระทำการต่อหน้าผู้ครอบครองสถานที่หรือยานพาหนะของผู้ประกอบธุรกิจนั้น หรือถ้าผู้ครอบครองไม่อยู่ในที่นั้นก็ให้กระทำต่อหน้าบุคคลอื่นอย่างน้อยสองคนซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ร้องขอมาเป็นพยาน

ข้อ ๗ ในการเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ เพื่อตรวจสอบการผลิตสินค้า การขายสินค้าหรือบริการ ของผู้ประกอบธุรกิจ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจประสานขอความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่นที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าร่วมปฏิบัติหน้าที่ด้วยก็ได้

ข้อ ๘ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ในสถานที่ หรือยานพาหนะใด ๆ ของผู้ประกอบธุรกิจเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้เสร็จแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ครอบครองสถานที่หรือยานพาหนะของผู้ประกอบธุรกิจหรือพยานที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ร้องขอมาเป็นพยานลงลายมือชื่อรับทราบผลการตรวจสอบตามแบบบันทึกการเข้าตรวจสอบสถานที่หรือยานพาหนะท้ายระเบียบนี้ และรายงานผลการปฏิบัติหน้าที่ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบ

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

แบบบันทึกการเข้าตรวจสอบสถานที่หรือยานพาหนะ

อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ วันที่.....เวลา.....น. พนักงานเจ้าหน้าที่ดังมีรายชื่อต่อไปนี้.....
.....
.....
ได้เข้ามาตรวจสอบสถานที่หรือยานพาหนะ และบันทึกการตรวจดังต่อไปนี้

๑. สถานที่.....ตั้งอยู่เลขที่.....หมู่ที่.....ซอย.....ถนน.....
ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....

ทะเบียนรถยนต์(กรณีตรวจสอบ)ตรวจสอบ.....

๒. ชื่อสถานประกอบธุรกิจ.....ใบอนุญาตเลขที่.....

๓. ชื่อผู้ประกอบธุรกิจ.....เลขที่บัตรประจำตัวประชาชน/นิติบุคคล.....
๔. ชื่อเจ้าของ/ผู้ครอบครองสถานที่/ยานพาหนะ.....เลขที่บัตรประจำตัวประชาชน.....
๕. การตรวจสอบ .....
.....
.....

ยึดสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด.....รายการ อายัดสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด.....รายการ
สรุปผลการตรวจสอบและความเห็นของพนักงานเจ้าหน้าที่.....

.....
.....
.....

ในการตรวจสอบ ตรวจค้นครั้งนี้พนักงานเจ้าหน้าที่มิได้ทำให้ทรัพย์สินที่มีอยู่ในสถานที่นี้สูญหาย หรือเสียหายแต่อย่างใด เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่หรือผู้แทนหรือบุคคลซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ร้องขอมาเป็นพยานได้อ่านดูแล้ว และ/หรือ ได้รับฟังการอ่านให้ฟัง ของพนักงานเจ้าหน้าที่แล้วรับรองว่าถูกต้องจึงลงลายมือชื่อรับรองไว้ต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่ท้ายบันทึก

ลงชื่อ.....เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ ลงชื่อ.....พนักงานเจ้าหน้าที่
(.....) (.....)
ลงชื่อ.....พยาน ลงชื่อ.....พยาน
(.....) (.....)

เล่ม ๑๓๖ ตอนพิเศษ ๘๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓ เมษายน ๒๕๖๒

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชน ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ ได้มีการแก้ไขและเพิ่มเติมหลักการ ขั้นตอนและกระบวนการต่าง ๆ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหลายประการ อีกทั้งโครงสร้างภายในองค์กรของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค การบริหารจัดการ กระบวนการขั้นตอนการดำเนินงานภายในของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหลายประการ เป็นผลให้ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่สอดคล้องกับการดำเนินงานในปัจจุบันของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ดังนั้น จึงเห็นควรปรับปรุงระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ทั้งนี้ เพื่อให้การให้บริการแก่ประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ผู้บริโภคสามารถเข้าถึงการให้บริการของรัฐได้โดยง่าย สอดคล้องกับแนวนโยบายของรัฐ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ วางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค รองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือผู้ได้รับมอบหมาย

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนัก เลขานุการกรม ผู้อำนวยการกอง ผู้อำนวยการกลุ่ม หรือผู้ได้รับมอบหมาย

"เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ" หมายความว่า เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้อำนวยการมอบหมายงานให้เป็นผู้รับผิดชอบเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภค

"ผู้ประสานคดี" หมายความว่า นิติกร หรือเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบสำนวนคดีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติให้ดำเนินคดี

"สำนักงาน" หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

"หน่วยงาน" หมายความว่า สำนัก กอง กลุ่มงาน หรือหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายภายในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้เป็นผู้รับผิดชอบเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภค

"คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง" หมายความว่า คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

"คู่กรณี" หมายความว่า บุคคลผู้ยื่นคำร้องทุกข์หรือผู้ถูกร้องทุกข์ต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และให้หมายความรวมถึงบุคคลผู้มีสิทธิกระทำการแทนบุคคลนั้น ๆ ตามกฎหมายด้วย

"ระบบสารสนเทศ" หมายความว่า ระบบสารสนเทศตามช่องทางโปรแกรมประยุกต์ (Application)

"ผู้ช่วยผู้บริโภคในการร้องทุกข์" หมายความว่า บุคคลที่อาสาสมัครร้องทุกข์และประสานงานให้กับผู้บริโภคผ่านโปรแกรมประยุกต์ (Application) ตามคุณสมบัติที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด

หมวด ๑
การรับเรื่องร้องทุกข์

ข้อ ๕ ให้เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับเรื่องร้องทุกข์ดำเนินการรับเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจตามช่องทาง ที่สำนักงานกำหนด

กรณีที่เรื่องร้องทุกข์ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามูลคดีเกิดขึ้นในจังหวัดใดหรือหลายจังหวัดเกี่ยวเนื่องกัน ให้สำนักงานส่งเรื่องให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดในจังหวัดที่มูลคดีเกิดขึ้นเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการเรื่องร้องทุกข์ เว้นแต่ ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าเป็นกรณีที่มีความยุ่งยากซับซ้อน มีผู้บริโภคได้รับความเสียหายจำนวนมาก การดำเนินการดังกล่าวทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว และเกิดประโยชน์ต่อการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นส่วนรวม ให้สำนักงานเป็นผู้ดำเนินการก็ได้

กรณีที่มีปัญหาหรือข้อโต้แย้งเกี่ยวกับมูลคดีตามวรรคสอง ให้ผู้บังคับบัญชาเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด คำวินิจฉัยชี้ขาดดังกล่าวถือเป็นที่สุด

ข้อ ๖ การรับเรื่องร้องทุกข์หรือเรื่องร้องเรียนจากผู้บริโภค ให้เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับเรื่องร้องทุกข์หรือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบของหน่วยงาน แล้วแต่กรณี ให้คำแนะนำและแจ้งสิทธิให้ผู้ร้องทุกข์ทราบดังต่อไปนี้

(๑) การร้องทุกข์ไม่ทำให้อายุความสะดุดหยุดอยู่หรือสะดุดหยุดลง

(๒) การร้องทุกข์ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคที่จะนำเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวไปดำเนินคดีตามกฎหมายด้วยตนเอง

(๓) กรณีที่ผู้บริโภคได้ไปใช้สิทธิดำเนินคดีในศาลด้วยตนเองแล้ว ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งยุติเรื่องร้องทุกข์ต่อสำนักงาน หรือกรณีที่สำนักงานได้ตรวจสอบพบว่าผู้บริโภคได้ไปใช้สิทธิดำเนินคดีทางศาลด้วยตนเองแล้ว ให้ถือว่าผู้บริโภคไม่ประสงค์ให้สำนักงานดำเนินการอีกต่อไป

(๔) ผู้ร้องทุกข์มีหน้าที่ในการตรวจสอบคำสั่งฟื้นฟูกิจการและสถานะบุคคลล้มละลายจากกรมบังคับคดี

(๕) ให้เจ้าหน้าที่แนะนำช่องทางการติดต่อสอบถามความคืบหน้าของเรื่องร้องทุกข์ให้แก่ผู้ร้องทุกข์ทราบ

ข้อ ๗ การรับเรื่องร้องทุกข์จากผู้ร้องทุกข์ ให้หน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่ทางธุรการลงรับแจ้งเรื่องร้องทุกข์ และดำเนินการ ดังนี้

(๑) กรณีที่ข้อเท็จจริง และเอกสารพยานหลักฐานเพียงพอแก่การดำเนินการ ให้จัดส่งเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการ ภายในสามวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับเรื่องร้องทุกข์

(๒) กรณีที่ข้อเท็จจริง และเอกสารพยานหลักฐานไม่เพียงพอแก่การดำเนินการ ให้แจ้งผู้ร้องทุกข์เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงหรือส่งพยานหลักฐานเพิ่มเติม ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องร้องทุกข์ และเมื่อได้รับข้อเท็จจริงและเอกสารพยานหลักฐานเพียงพอแล้ว ให้จัดส่งเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินการ ภายในสามวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับข้อเท็จจริง และเอกสารพยานหลักฐาน

(๓) กรณีที่ข้อเท็จจริง และเอกสารพยานหลักฐาน ปรากฏว่าเรื่องร้องทุกข์เป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานอื่นที่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะ ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้จัดส่งเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานของรัฐหรือส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้องพิจารณาตามอำนาจหน้าที่ และมีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ ภายในยี่สิบวันทำการ

หมวด ๒
การดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์

ข้อ ๘ เมื่อหน่วยงานได้รับเรื่องร้องทุกข์ตามข้อ ๗ แล้ว ให้ผู้อำนวยการพิจารณามอบหมายเจ้าหน้าที่คนหนึ่งหรือหลายคนเป็นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวภายในสามวันทำการ นับแต่วันที่หน่วยงานได้รับเรื่อง

ข้อ ๙ ในกรณีที่มีเหตุอันควร ผู้บังคับบัญชามีอำนาจเรียกสำนวนเอกสารเรื่องร้องทุกข์หรือเรื่องหนึ่งเรื่องใดมาตรวจสอบ พิจารณา หรือมอบหมายเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบอื่น สืบสวนสอบสวนแทนหรือมอบหมายเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเพิ่มเติมร่วมสืบสวนสอบสวน

ข้อ ๑๐ เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบได้รับเรื่องร้องทุกข์แล้ว ให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ตรวจสอบข้อเท็จจริง ประเด็นแห่งการร้องทุกข์ ความประสงค์ของผู้ร้องทุกข์ที่จะให้สำนักงานดำเนินการ และเอกสารพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ตามบันทึกคำร้องทุกข์

(๒) ตรวจสอบข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๓) ประสานคู่กรณีเพื่อขอทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมหรือเจรจาไกล่เกลี่ยเบื้องต้น

(๔) การประสานหรือมีหนังสือถึงคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่เจ้าหน้าที่ได้รับเรื่องร้องทุกข์

(๕) ส่งเรื่องร้องทุกข์ให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดอื่นช่วยตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาดำเนินการ ก็ได้

ข้อ ๑๑ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน โดยประสานงานหรือมีหนังสือถึงผู้เกี่ยวข้องแล้วแต่กรณี ดังนี้

(๑) ให้ผู้เกี่ยวข้องชี้แจงข้อเท็จจริง หรือมาให้ถ้อยคำ และส่งเอกสารพยานหลักฐาน

(๒) หารือ ขอความเห็น จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๓) ดำเนินการทดสอบ พิสูจน์สินค้า

(๔) ให้คู่กรณีไกล่เกลี่ย หรือประนีประนอมข้อพิพาท

(๕) กรณีอื่น ๆ

ข้อ ๑๒ ในกรณีการประสานตามข้อ ๑๐ และข้อ ๑๑ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสามารถดำเนินการ โดยทางหนังสือ โทรศัพท์ โทรสาร ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือเครื่องมือสื่อสารอื่นใด เผชิญสืบ (ลงพื้นที่ ตรวจสอบสถานที่) ระบบไกล่เกลี่ยออนไลน์ สื่อสังคมออนไลน์ (Social Network) หรือระบบที่สำนักงานกำหนด

ข้อ ๑๓ กรณีที่มีความจำเป็นต้องมีหนังสือเรียก

(๑) เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบมีหนังสือเชิญผู้เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารพยานหลักฐานแล้ว ไม่มาพบเจ้าหน้าที่หรือไม่ส่งเอกสารพยานหลักฐานตามกำหนด

(๒) กรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน เช่น กรณีใกล้ขาดอายุความ ฯลฯ

(๓) กรณีที่เจ้าหน้าที่ได้เคยมีหนังสือเชิญให้ชี้แจงข้อเท็จจริงหรือส่งเอกสารพยานหลักฐานแล้ว โดยบุคคลดังกล่าวไม่มาพบเจ้าหน้าที่หรือไม่ส่งเอกสารพยานหลักฐานตามกำหนด

ข้อ ๑๔ การมีหนังสือเรียกคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ ส่งเอกสารหลักฐานชี้แจงข้อเท็จจริง ให้ส่งด้วยวิธีหนึ่งวิธีใด ดังต่อไปนี้

(๑) โดยวิธีการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้จัดส่งไปยังที่ทำการ หรือที่อยู่ตามภูมิลำเนาของคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง หรือที่อยู่ตามที่คู่กรณีแจ้งความประสงค์ไว้เป็นหนังสือ

(๒) โดยวิธีบุคคลนำไปส่ง ถ้าผู้รับไม่ยอมรับหรือถ้าขณะนำไปส่งไม่พบผู้รับ และหากได้ส่งให้กับบุคคลใดซึ่งบรรลุนิติภาวะที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้น หรือในกรณีที่ผู้นั้นไม่ยอมรับ

หากได้วางหนังสือนั้นหรือปิดหนังสือนั้นไว้ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่นั้นต่อหน้าเจ้าพนักงานตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งไปเป็นพยานก็ให้ถือว่าได้รับหนังสือแล้ว

ข้อ ๑๕ ในกรณีที่คู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาพบเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสอบถามคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องว่าประสงค์ที่จะเจรจาไกล่เกลี่ยระงับข้อพิพาทหรือไม่ และถ้าคู่กรณีให้ถ้อยคำอย่างไร ก็ให้บันทึกถ้อยคำตามนั้น และในกรณีที่มีการดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ยข้อพิพาทให้ปฏิบัติตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๙

ในกรณีที่คู่กรณีสามารถตกลงยอมความกันได้ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำบันทึกข้อตกลงหรือสัญญาประนีประนอมยอมความ และรายงานผู้บังคับบัญชาเพื่อทราบต่อไป

ข้อ ๑๖ เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินกระบวนการสืบสวนสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ร้องทุกข์หรือประเด็นข้อพิพาทที่ร้องทุกข์เสร็จแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนการสืบสวนสอบสวนพร้อมความเห็น เสนอผู้อำนวยการพิจารณาสั่งการโดยเร็ว

(๑) ในกรณีที่ผู้อำนวยการเห็นควรยุติเรื่อง ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณายุติเรื่องตามข้อ ๑๗ ของระเบียบฉบับนี้

(๒) ในกรณีที่ผู้อำนวยการเห็นควรดำเนินคดีละเมิดสิทธิตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนการสืบสวนสอบสวนข้อเท็จจริง ข้อกฎหมายเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งโดยเร็ว

(๓) ในกรณีที่ผู้อำนวยการเห็นควรดำเนินการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนการสืบสวนสอบสวน ข้อกฎหมายและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ร้องทุกข์เสนอคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งหรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแล้วแต่กรณีโดยเร็ว

ในกรณีที่เป็นการเสนอเรื่องต่อคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้ง แล้วแต่กรณี หากคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งได้พิจารณาและมีมติเห็นสมควรให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด หรือมีมติให้ยุติเรื่อง ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบประมวลเรื่องเสนอหน่วยงานเลขานุการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็ว เพื่อนำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาต่อไป

ข้อ ๑๗ เรื่องร้องทุกข์ที่สำนักงานพิจารณาให้ยุติเรื่องร้องทุกข์ มีดังต่อไปนี้

(๑) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคได้ยื่นฟ้องร้องต่อศาลในเรื่องเดียวกันแล้ว

(๒) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคได้ใช้สิทธิเพื่อเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มในการดำเนินคดี แบบกลุ่มตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๒/๑๘ แล้ว

(๓) เรื่องร้องทุกข์ที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเสร็จเด็ดขาดแล้ว

(๔) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคประสงค์ให้สำนักงานหรือคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคดำเนินการบังคับคดีตามคำพิพากษา

(๕) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ประกอบธุรกิจอยู่ในกระบวนการล้มละลายหรือการฟื้นฟูกิจการตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

(๖) เรื่องร้องทุกข์ที่อายุความคดีสิ้นสุดแล้ว

(๗) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคได้ยื่นไว้ไม่มีความชัดเจน ไม่สามารถทำความเข้าใจ ในเนื้อหาสาระที่ร้องทุกข์ ไม่ลงลายมือชื่อ ไม่ปรากฏเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ประกอบการเรื่องร้องทุกข์หรือไม่มีการติดหรือชำระค่าอากรแสตมป์ให้ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด

(๘) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องทุกข์ไม่ใช่ผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒

(๙) เรื่องร้องทุกข์ที่สำนักงานได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์มาพบหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมแล้วผู้ร้องทุกข์ไม่มาพบ ไม่ส่งเอกสาร หรือไม่ให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติม

(๑๐) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคเรียกร้องค่าเสียหายจากการซื้อสินค้าหรือใช้บริการที่ผิดกฎหมาย

(๑๑) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคได้ว่าจ้างทนายความให้ดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลแล้ว แต่ทนายความไม่ดำเนินการฟ้องคดีให้แก่ผู้บริโภคตามที่ได้รับว่าจ้าง แต่มาร้องเรียนให้สำนักงานดำเนินคดีแทน

(๑๒) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานชัดเจนว่า ผู้ร้องทุกข์เป็นฝ่ายผิดสัญญาเรียกร้องค่าเสียหายเกินความเป็นจริง เรียกร้องความเสียหายเกินกว่ากฎหมายกำหนด เรียกร้องค่าเสียหายที่ไม่สามารถชี้แจงรายละเอียดแห่งความเสียหายได้ หรือผู้ร้องทุกข์ไม่ได้เป็นผู้ถูกละเมิดสิทธิ

(๑๓) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงในภายหลังว่า ผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจสามารถตกลงระงับข้อพิพาทกันได้

(๑๔) เรื่องร้องทุกข์ที่มีข้อเท็จจริงทำนองเดียวกับเรื่องที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้เคยมีมติหรือมีคำวินิจฉัยให้ยุติเรื่องเป็นแนวบรรทัดฐานไว้แล้ว

(๑๕) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคยื่นไว้ต่อสำนักงาน ซึ่งได้มีการดำเนินการตามขั้นตอนในการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์จนเสร็จสิ้นกระบวนการ หากผู้ร้องทุกข์ได้มาร้องทุกข์ใหม่ โดยอาศัยข้อเท็จจริงและประเด็นเดียวกันอีก

(๑๖) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้บริโภคมีสิทธิได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหายตามกฎหมายอื่นเป็นการเฉพาะแล้ว

(๑๗) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องได้ใช้สิทธิดำเนินคดีแพ่งที่เกี่ยวเนื่อง กับคดีอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแก่ผู้ประกอบธุรกิจไว้แล้ว

(๑๘) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าการดำเนินคดีละเมิดสิทธิของผู้บริโภคนั้น จะไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคเป็นส่วนรวมตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๑๘ เมื่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติในการประชุมแต่ละครั้ง ให้หน่วยงานที่ทำหน้าที่เลขานุการของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคสรุปผลการประชุมและมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคส่งให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบโดยเร็วและเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบมีหน้าที่แจ้งผู้บริโภคที่ร้องเรียนทราบผลการพิจารณาของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็ว

ข้อ ๑๙ ให้หน่วยงานที่มีหน้าที่เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ดำเนินการนำมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเผยแพร่แก่ประชาชนทั่วไป โดยให้เป็นไปตามมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

หมวด ๓
การดำเนินการตามมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๒๐ กรณีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติให้เปรียบเทียบความผิด หรือผู้ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิด เห็นสมควรดำเนินการเปรียบเทียบความผิดบุคคลและหรือนิติบุคคลผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มีมติให้เปรียบเทียบผู้กระทำความผิด ให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบประมวลเรื่องและจัดส่งสำนวนเรื่องให้หน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินคดีเพื่อดำเนินการเปรียบเทียบความผิดโดยเร็ว ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงอายุความในการดำเนินคดีอาญาด้วย

(๒) ให้ผู้อำนวยการหน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินคดีสั่งการให้ผู้ประสานคดีดำเนินการตรวจสอบสำนวนเรื่องและเอกสารที่เกี่ยวข้อง กรณีเอกสารหลักฐานครบถ้วนเพียงพอต่อการวินิจฉัย ให้ผู้ประสานคดีนำเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงนามในหนังสือแจ้งให้ผู้กระทำความผิดชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบ ภายในเจ็ดวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับสำนวนเรื่อง กรณีเอกสารหลักฐานไม่ครบถ้วน ให้ผู้ประสานคดีดำเนินการแสวงหาพยานหลักฐานเพิ่มเติม หรือส่งสำนวนเรื่องและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ให้หน่วยงานต้นเรื่องดำเนินการแสวงหาพยานหลักฐานเพิ่มเติม ภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับสำนวนเรื่อง

(๓) ให้ผู้ประสานคดีมีหนังสือแจ้งให้ผู้กระทำความผิดมาชำระค่าปรับตามมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือผู้ได้รับมอบหมาย โดยกำหนดเวลาให้ผู้กระทำความผิดไปชำระค่าปรับภายในเจ็ดวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้ง

(๔) เมื่อผู้กระทำความผิดยินยอมชำระค่าปรับ ให้ผู้ประสานคดีแจ้งให้ผู้กระทำผิดกรอกรายละเอียดรับทราบข้อกล่าวหาตามแบบ คคบ. ๑, คคบ. ๒, คคบ. ๓ และ คคบ. ๔ เสร็จแล้ว ตรวจสอบหลักฐานพร้อมนำเสนอผู้กล่าวหาและผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิด นำผู้กระทำความผิดไปชำระเงินต่อเจ้าหน้าที่การเงินเก็บหลักฐานพร้อมสำเนาใบเสร็จรับเงินรวมไว้ในสำนวนเรื่อง ทั้งนี้ ให้ดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งวันทำการ

(๕) ภายหลังล่วงเลยกำหนดระยะเวลาตามข้อ ๒๐ (๓) และมีพยานหลักฐานว่าผู้กระทำความผิดได้รับหนังสือแจ้งแล้ว ไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบความผิด ให้ผู้ประสานคดีสรุปเรื่องเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณามอบหมายให้ไปร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนหรือส่งสำนวนเรื่องให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคดำเนินคดีโดยเร็ว โดยให้คำนึงถึงอายุความในการดำเนินคดีอาญาด้วย

ทั้งนี้ ให้ปฏิบัติตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ ๒๑ กรณีที่มีมติให้ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๑) เมื่อได้รับสำนวนเรื่องการดำเนินคดีจากหน่วยงานเจ้าของเรื่อง ให้ผู้อำนวยการหน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินคดี มอบหมายผู้ประสานคดีตรวจสอบสำนวนเอกสารการดำเนินคดี สรุปข้อเท็จจริง จัดทำตารางรายละเอียดของผู้บริโภคให้แล้วเสร็จ ภายในสิบห้าวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับสำนวนเรื่องและเอกสารหลักฐานครบถ้วนถูกต้อง

(๒) กรณีจำเป็นต้องบอกเลิกสัญญา หรือบอกกล่าว หรือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกดำเนินคดีปฏิบัติตามกฎหมาย ให้จัดทำหนังสือบอกเลิกสัญญาหรือบอกกล่าวทวงถาม หรือหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติภายในกำหนดสิบห้าวัน เว้นแต่กรณีมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนหรือกรณีที่มีกฎหมายกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(๓) ภายหลังล่วงเลยกำหนดระยะเวลาตามข้อ ๒๑ (๒) และมีพยานหลักฐานว่า ผู้ประกอบธุรกิจได้รับหนังสือแจ้งแล้วไม่ปฏิบัติตาม ให้ผู้ประสานคดีนำเรื่องเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงนามจัดส่งสำนวนเรื่องให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคดำเนินคดีตามมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคภายในเจ็ดวันทำการ

(๔) การดำเนินคดีตามมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้ผู้ประสานคดีติดตามคดีและประสานงานกับเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคทุก ๆ สามเดือน และต้องรายงานผลการดำเนินคดีให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

(๕) ภายหลังการดำเนินคดีและศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด ให้ผู้ประสานคดีแจ้งผลการดำเนินคดีให้กับผู้บริโภคทราบ

หากมีความจำเป็นต้องดำเนินการบังคับคดีตามกฎหมาย ให้ผู้ประสานคดีดำเนินการส่งสำนวนบังคับคดีให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการบังคับคดีภายในเจ็ดวันทำการ

ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับการสืบหาทรัพย์สินภายในเก้าสิบวันทำการ

ข้อ ๒๒ ในกรณีที่มีความจำเป็นซึ่งจะดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้ไม่ได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบหรือผู้ประสานคดีรายงานเหตุที่ดำเนินการไม่แล้วเสร็จเพื่อขยายระยะเวลาต่อผู้บังคับบัญชาก่อนวันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว

หมวด ๔
การรับรองสมาคมและมูลนิธิ

ข้อ ๒๓ การปฏิบัติราชการในส่วนที่เกี่ยวกับการรับรองสมาคมและมูลนิธิเพื่อให้มีสิทธิและอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค ตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการ ดังนี้

(๑) เมื่อมีผู้ยื่นคำขอรับการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการรับคำขอตรวจสอบคำขอและรายการเอกสารหรือหลักฐานที่ยื่นพร้อมคำขอให้ครบถ้วน ตาม “แบบคำขอรับการรับรองเป็นสมาคมที่มีสิทธิและอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค” (แบบ ส.ค.บ. ๑) หรือ “แบบคำขอรับการรับรองเป็นมูลนิธิที่มีสิทธิและอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค” (แบบ ส.ค.บ. ๒) แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่เห็นว่าคำขอไม่ถูกต้องหรือยังขาดเอกสารหรือหลักฐานใด ให้แจ้งให้ผู้ยื่นคำขอทราบทันที ถ้าเป็นกรณีที่สามารถแก้ไขหรือเพิ่มเติมได้ในขณะนั้น ให้แจ้งให้ผู้ยื่นคำขอดำเนินการแก้ไขหรือยื่นเอกสารหรือหลักฐานเพิ่มเติมให้ครบถ้วน ถ้าเป็นกรณีที่ไม่อาจดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้บันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานที่จะต้องยื่นเพิ่มเติม พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลาที่ผู้ยื่นคำขอจะต้องดำเนินการแก้ไขหรือยื่นเพิ่มเติมไว้ในบันทึกดังกล่าวด้วย และให้เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการรับคำขอ และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้น โดยให้เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการรับคำขอมอบสำเนาบันทึกตามวรรคหนึ่งให้ผู้ยื่นคำขอไว้เป็นหลักฐานด้วย

ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอไม่แก้ไขเพิ่มเติมคำขอหรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานเพิ่มเติมตามที่เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการรับคำขอแจ้งให้ทราบหรือตามที่ปรากฏในบันทึกที่จัดทำตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าหน้าที่คืนคำขอให้แก่ผู้ยื่นคำขอ พร้อมทั้งแจ้งเป็นหนังสือถึงเหตุแห่งการคืนคำขอให้ทราบด้วย

ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอได้จัดทำคำขอถูกต้องและแนบเอกสารหรือหลักฐานครบถ้วนตามที่กำหนดในวรรคหนึ่งแล้ว หรือได้แก้ไขหรือยื่นเอกสารหรือหลักฐานเพิ่มเติมครบถ้วนตามที่เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการรับคำขอแนะนำหรือตามที่ปรากฏในบันทึกตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการรับคำขอออกใบรับคำขอแก่สมาคม หรือมูลนิธิ หรือผู้ทำการแทนไว้เป็นหลักฐาน โดยให้ระบุวัน เดือน ปี ที่รับคำขอ และลงลายมือชื่อของเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการรับคำขอ

(๒) ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตรวจสอบคำขอและรายการเอกสารหรือหลักฐานที่ยื่นพร้อมคำขอตามที่กำหนดในข้อ ๒ ข้อ ๓ และข้อ ๔ ของกฎกระทรวงการยื่นคำขอและการรับรองสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐ ให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับคำขอจากสมาคมหรือมูลนิธิ

เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบตรวจสอบคำขอและรายการเอกสารหรือหลักฐานเสร็จแล้ว ให้ออกเลขที่คำขอ และเสนอผู้บังคับบัญชาเห็นชอบให้นำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาต่อไป

(๓) คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคต้องพิจารณาคำขอรับการรับรองสมาคมและมูลนิธิให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่สำนักงานได้รับคำขอและเอกสารหรือหลักฐานประกอบคำขอครบถ้วน หากไม่สามารถดำเนินการพิจารณาได้ทันภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ขยายระยะเวลาพิจารณาคำขอได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน และให้บันทึกเหตุผลและความจำเป็นที่ต้องมีการขยายระยะเวลาพิจารณานั้นไว้ด้วย

(๔) เมื่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาคำขอรับการรับรองสมาคมและมูลนิธิแล้ว กรณีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติให้การรับรอง ให้สำนักงานออกหนังสือรับรองให้แก่สมาคมหรือมูลนิธิตามแบบ ส.ค.บ. ๓ แต่ถ้าคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติไม่ให้การรับรอง ให้สำนักงานมีหนังสือแจ้งสมาคมหรือมูลนิธิ พร้อมระบุเหตุผลที่ไม่ให้การรับรองนั้นและแนบมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้สมาคมหรือมูลนิธิทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ

การแจ้งมติตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติ

การพิจารณาของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้ถือเป็นที่สุด

หมวด ๕
การยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ผ่านระบบสารสนเทศ

ข้อ ๒๔ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจัดให้มีระบบให้ผู้บริโภคร้องทุกข์และติดตามเรื่องราวร้องทุกข์ผ่านระบบสารสนเทศได้

ข้อ ๒๕ ผู้ร้องทุกข์หรือร้องเรียนจะต้องลงทะเบียนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด เพื่อให้มีสิทธิในการดำเนินการผ่านระบบสารสนเทศ

ข้อ ๒๖ การร้องทุกข์หรือร้องเรียนจะมีผลเมื่อระบบได้มีการยืนยันตอบรับแก่ผู้ร้องทุกข์หรือร้องเรียนผ่านระบบสารสนเทศแล้ว

ข้อ ๒๗ ในกรณีที่ผู้บริโภคประสงค์ที่จะร้องทุกข์ผ่านผู้ช่วยผู้บริโภคในการร้องทุกข์ ให้กระทำได้ต่อเมื่อได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด

ข้อ ๒๘ นอกจากที่กำหนดไว้ในหมวดนี้ให้นำระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ในหมวดที่ ๑ ถึงหมวดที่ ๓ มาใช้บังคับ

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
สุวพันธุ์ ตันยุวรรธนะ
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๗ มกราคม ๒๕๖๓

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด
ในการดำเนินการเกี่ยวกับการรับเรื่องราวร้องทุกข์
พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดขั้นตอนและระยะเวลาการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด ในการรับเรื่องราวร้องทุกข์และพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจให้รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และผู้บริโภคสามารถเข้าถึงการให้บริการของรัฐได้โดยง่าย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๒ วางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดในการดำเนินการเกี่ยวกับการรับเรื่องราวร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“เรื่องร้องทุกข์” หมายความว่า คำร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ได้รับมอบหมาย

“เจ้าหน้าที่” หมายความว่า บุคลากรของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งปฏิบัติงานประจำจังหวัดหรือบุคลากรอื่นที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ให้มีหน้าที่รับเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภค

“เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ” หมายความว่า บุคลากรของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งปฏิบัติงานประจำจังหวัดหรือบุคลากรอื่นที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ให้มีหน้าที่รับผิดชอบสำนวนเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภค

“คู่กรณี” หมายความว่า บุคคลผู้ยื่นคำร้องทุกข์และผู้ถูกร้องทุกข์ต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด และให้หมายความรวมถึงบุคคลผู้มีสิทธิกระทำการแทนบุคคลนั้น ๆ

“คณะอนุกรรมการ” หมายความว่า คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

หมวด ๑
การรับเรื่องร้องทุกข์

ข้อ ๔ ให้เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับเรื่องร้องทุกข์ดำเนินการรับเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจและเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณามอบหมายให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการ

กรณีที่เรื่องร้องทุกข์ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามูลคดีเกิดขึ้นในหลายจังหวัดเกี่ยวเนื่องกัน ให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดที่รับเรื่องร้องทุกข์ก่อนเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องร้องทุกข์

ข้อ ๕ การรับเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคให้เจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ แล้วแต่กรณี ให้คำแนะนำ แจ้งสิทธิและหน้าที่ให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ ดังต่อไปนี้

(๑) การร้องทุกข์ไม่ทำให้อายุความสะดุดหยุดอยู่หรือสะดุดหยุดลง

(๒) การร้องทุกข์ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคที่จะนำเรื่องร้องทุกข์ไปดำเนินคดีตามกฎหมายด้วยตนเอง และหากผู้บริโภคได้ไปใช้สิทธิดำเนินคดีในศาลด้วยตนเองแล้ว ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้คณะอนุกรรมการทราบ หรือหากคณะอนุกรรมการได้ตรวจสอบพบว่าผู้บริโภคได้ไปใช้สิทธิดำเนินคดีทางศาลด้วยตนเองแล้ว ให้ถือว่าผู้บริโภคไม่ประสงค์ให้คณะอนุกรรมการดำเนินการอีกต่อไป

(๓) ผู้ร้องทุกข์มีหน้าที่ในการตรวจสอบคำสั่งฟื้นฟูกิจการและสถานะบุคคลล้มละลายจากกรมบังคับคดี

(๔) ให้แนะนำช่องทางการติดต่อสอบถามความคืบหน้าของเรื่องร้องทุกข์ให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ

หมวด ๒
การดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์

ข้อ ๖ เมื่อผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเป็นผู้รับผิดชอบสำนวนเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงและเอกสารพยานหลักฐาน หากไม่เพียงพอต่อการดำเนินการให้แจ้งผู้ร้องทุกข์เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงหรือส่งพยานหลักฐานเพิ่มเติม ภายในยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้รับมอบหมาย และเมื่อได้รับข้อเท็จจริงและเอกสารพยานหลักฐานเพียงพอแล้ว ให้ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) ตรวจสอบข้อเท็จจริง ประเด็นแห่งการร้องทุกข์ ความประสงค์ของผู้ร้องทุกข์ที่จะให้คณะอนุกรรมการดำเนินการ และเอกสารพยานหลักฐาน

(๒) ตรวจสอบข้อกฎหมาย

(๓) หารือหรือขอความเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๔) มีหนังสือถึงคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อขอทราบข้อเท็จจริง หรือเชิญมาให้ถ้อยคำและส่งเอกสารพยานหลักฐาน

(๕) จัดให้มีการไกล่เกลี่ย หรือประนีประนอมข้อพิพาท

(๖) ส่งประเด็นเรื่องร้องทุกข์ไปยังคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดอื่นเพื่อสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม หรือให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(๗) วิธีการอื่นใดที่จำเป็นและเกี่ยวข้องกับการร้องทุกข์เพื่อให้ได้ข้อยุติในประเด็นแห่งการร้องทุกข์

ข้อ ๗ การดำเนินการตามข้อ ๖ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสามารถดำเนินการโดยหนังสือ โทรศัพท์ โทรสาร ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือเครื่องมือสื่อสารอื่นใด และการเผชิญสืบระบบไกล่เกลี่ยออนไลน์ สื่อสังคมออนไลน์ หรือวิธีอื่น ๆ ก็ได้ตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๘ กรณีที่ข้อเท็จจริงและเอกสารพยานหลักฐาน ปรากฏว่าเรื่องร้องทุกข์เป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานอื่นที่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะ ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเสนอผู้บังคับบัญชาส่งเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานของรัฐหรือส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่พร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๙ ในกรณีที่มีเหตุอันควร ผู้บังคับบัญชามีอำนาจเรียกสำนวนมาตรวจสอบ พิจารณา หรืออาจมอบหมายเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบอื่นสืบสวนสอบสวนแทน หรือมอบหมายเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบร่วมสืบสวนสอบสวนเพิ่มเติมได้

ข้อ ๑๐ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบอาจเสนอให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีหนังสือเรียกผู้ถูกร้องทุกข์ หรือผู้เกี่ยวข้องมาชี้แจงข้อเท็จจริงให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารพยานหลักฐาน ในกรณีดังนี้

(๑) บุคคลดังกล่าวไม่มาพบเจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ หรือไม่ส่งเอกสารพยานหลักฐานตามกำหนด

(๒) กรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน เช่น กรณีใกล้ขาดอายุความ

ข้อ ๑๑ การมีหนังสือเรียกผู้ถูกร้องทุกข์ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ ส่งเอกสารหลักฐานหรือชี้แจงข้อเท็จจริง ให้ส่งด้วยวิธีหนึ่งวิธีใด ดังต่อไปนี้

(๑) ส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้จัดส่งไปยังที่ทำการ หรือที่อยู่ตามภูมิลำเนาของคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง หรือที่อยู่ตามที่คู่กรณีแจ้งความประสงค์ไว้เป็นหนังสือ

(๒) บุคคลนำส่ง ถ้าผู้รับไม่ยอมรับหรือถ้าขณะนำไปส่งไม่พบผู้รับ และหากได้ส่งให้กับบุคคลใดซึ่งบรรลุนิติภาวะที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้น หรือในกรณีที่ผู้นั้นไม่ยอมรับ หากได้วางหนังสือนั้นหรือปิดหนังสือนั้นไว้ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่นั้น ต่อหน้าเจ้าพนักงานตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งไปเป็นพยานก็ให้ถือว่าได้รับหนังสือแล้ว

ข้อ ๑๒ ในกรณีที่คู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาพบเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสอบถามคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องว่าประสงค์ที่จะเจรจาไกล่เกลี่ยระงับข้อพิพาทหรือไม่ และถ้าคู่กรณีให้ถ้อยคำอย่างไร ก็ให้บันทึกถ้อยคำตามนั้น และในกรณีที่มีการดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ยข้อพิพาทให้ปฏิบัติตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๙

ในกรณีที่คู่กรณีสามารถตกลงยอมความกันได้ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำบันทึกข้อตกลงหรือสัญญาประนีประนอมยอมความ และรายงานผู้บังคับบัญชาต่อไป

ข้อ ๑๓ เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสืบสวนสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ร้องทุกข์หรือประเด็นข้อพิพาทที่ร้องทุกข์เสร็จแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนการสืบสวนสอบสวนพร้อมความเห็น เสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณาสั่งการ

(๑) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาเห็นควรยุติเรื่องตามข้อ ๑๔ ของระเบียบฉบับนี้ ให้ผู้บังคับบัญชาแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ร้องทุกข์ทราบภายในสามสิบวันนับแต่ยุติเรื่องร้องทุกข์ และสรุปสำนวนสืบสวนสอบสวนให้สำนักงานทราบ เพื่อเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบต่อไป

(๒) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาเห็นควรดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนการสืบสวนสอบสวนข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเสนอคณะอนุกรรมการพิจารณา

(๓) ในกรณีที่คณะอนุกรรมการมีมติเห็นสมควรให้ดำเนินคดีกับผู้ประกอบธุรกิจ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อเท็จจริง เอกสารและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ร้องทุกข์ พร้อมทั้งรายงานการประชุมคณะอนุกรรมการเสนอผู้บังคับบัญชา เพื่อส่งเรื่องร้องทุกข์ให้แก่สำนักงานภายในยี่สิบวันนับแต่วันที่คณะอนุกรรมการได้ให้การรับรองมติดังกล่าว เพื่อเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาต่อไป

(๔) ในกรณีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแจ้งมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้ผู้ร้องทุกข์ทราบโดยเร็ว

ข้อ ๑๔ เรื่องร้องทุกข์ที่ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณายุติเรื่องร้องทุกข์ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้

(๑) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องทุกข์ไม่ใช่ผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๒) เรื่องร้องทุกข์ที่อายุความคดีสิ้นสุดแล้ว

(๓) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ร้องทุกข์ได้ยื่นฟ้องร้องต่อศาลหรืออยู่ระหว่างกระบวนการพิจารณาของศาลอื่นในเรื่องเดียวกันแล้ว ผู้ร้องทุกข์ได้ใช้สิทธิเพื่อเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มในการดำเนินคดีแบบกลุ่มตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๒/๑๘ ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง

เสร็จเด็ดขาดแล้ว ผู้ร้องทุกข์ขอให้บังคับคดีตามคำพิพากษาให้ ผู้ร้องทุกข์ได้ดำเนินคดีแพ่งที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาแก่ผู้ประกอบธุรกิจแล้ว ผู้ประกอบธุรกิจอยู่ในกระบวนการล้มละลายหรือการฟื้นฟูกิจการตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย เป็นต้น

(๔) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ร้องทุกข์ได้ยื่นไว้ไม่มีความชัดเจน ไม่สามารถทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่ร้องทุกข์ ไม่ลงลายมือชื่อ ไม่ปรากฏเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ประกอบการร้องทุกข์ หรือไม่มีการติดหรือชำระค่าอากรแสตมป์ให้ครบถ้วนตามกฎหมาย ผู้ร้องทุกข์ได้รับหนังสือแจ้งให้มาพบหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมแต่ไม่มาพบ ไม่ส่งเอกสาร หรือไม่ให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมภายในสิบห้าวัน

(๕) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานชัดเจนว่า ผู้ร้องทุกข์เป็นฝ่ายผิดสัญญาเรียกร้องค่าเสียหายเกินความเป็นจริง เรียกร้องความเสียหายเกินกว่ากฎหมายกำหนด เรียกร้องค่าเสียหายที่ไม่สามารถชี้แจงรายละเอียดแห่งความเสียหายได้ หรือผู้ร้องทุกข์ไม่ได้เป็นผู้ถูกละเมิดสิทธิ

(๖) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ร้องทุกข์เรียกร้องค่าเสียหายจากการซื้อสินค้าหรือใช้บริการที่ผิดกฎหมาย

(๗) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ร้องทุกข์ได้ว่าจ้างทนายความให้ดำเนินคดี แต่ทนายความมาร้องเรียนให้คณะอนุกรรมการดำเนินคดีแทน

(๘) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงในภายหลังว่า ผู้ร้องทุกข์กับผู้ประกอบธุรกิจสามารถตกลงระงับข้อพิพาทกันได้

(๙) เรื่องร้องทุกข์ที่มีข้อเท็จจริงทำนองเดียวกับเรื่องที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้เคยมีมติหรือมีคำวินิจฉัยให้ยุติเรื่องเป็นแนวบรรทัดฐานไว้แล้ว

(๑๐) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ร้องทุกข์ยื่นไว้ต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งได้มีการดำเนินการตามขั้นตอนในการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์จนเสร็จสิ้นกระบวนการ หากผู้ร้องทุกข์ได้มาร้องทุกข์ใหม่ โดยอาศัยข้อเท็จจริงและประเด็นเดียวกันอีก

(๑๑) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องทุกข์มีสิทธิได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหายตามกฎหมายอื่นเป็นการเฉพาะแล้ว

(๑๒) เรื่องร้องทุกข์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าการดำเนินคดีละเมิดสิทธิของผู้ร้องทุกข์นั้น ไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคเป็นส่วนรวมตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
เทวัญ ลิปตพัลลภ
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๑๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๖ มกราคม ๒๕๖๓

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยเครือข่ายและอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๒๐ (๒/๑) ได้มีการกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจและหน้าที่ในการส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมและการรวมตัวกันของผู้บริโภคในการจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภค และการส่งเสริมองค์กรของผู้บริโภคในการรักษาสิทธิของผู้บริโภคตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค ดังนั้น จึงเป็นการสมควรกำหนดระเบียบที่เกี่ยวกับการดำเนินงานของเครือข่ายและอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมและการรวมตัวกันของภาคประชาชนในการคุ้มครองผู้บริโภคให้มีความเข้มแข็งและยั่งยืนสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓/๑ และมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยเครือข่ายและอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“เครือข่าย” หมายถึง เครือข่ายคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับการแต่งตั้งโดยเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จากบุคคล กลุ่มอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภคหรือนิติบุคคลที่ได้มีการรวมตัวกันจัดตั้งขึ้นโดย มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภค

“อาสาสมัคร” หมายถึง อาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับการแต่งตั้งโดยเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค บุคคลที่ได้รับการอบรมในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับสิทธิผู้บริโภคของสำนักงานและผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนด รวมถึงผู้มีประสบการณ์การทำงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคเชิงประจักษ์ที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเห็นชอบ โดยให้ใช้ชื่อย่อภาษาไทยว่า “อสคบ.” และเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติ บทบาท สิทธิ และหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้

“เลขาธิการ” หมายถึง เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“บัตรประจำตัว” หมายถึง บัตรประจำตัวอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภค

“สำนักงาน” หมายถึง สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๔ ให้เจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคให้คำแนะนำ คำปรึกษา สนับสนุน และอำนวยความสะดวกแก่เครือข่ายและอาสาสมัครในการปฏิบัติงานในพื้นที่

หมวด ๑
คุณสมบัติและการแต่งตั้ง

ข้อ ๕ บุคคล กลุ่มบุคคล กลุ่มอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภคหรือนิติบุคคลที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นเครือข่ายคุ้มครองผู้บริโภคจะต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในชุมชน

(๒) เข้าร่วมเป็นเครือข่ายกับสำนักงานด้วยความสมัครใจ

(๓) มีสมาชิกเครือข่ายที่ผ่านการอบรมและผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดในหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่งที่สำนักงานจัดขึ้น

ข้อ ๖ บุคคลที่จะได้รับการพิจารณาแต่งตั้งเป็นอาสาสมัครคุ้มครองผู้บริโภคจะต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุตั้งแต่ ๑๕ ปีบริบูรณ์ขึ้นไป

(๓) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

(๔) มีความสมัครใจ ซื่อสัตย์ สุจริต มีคุณธรรม มีความเสียสละ พร้อมที่จะอุทิศตนเพื่อให้ความช่วยเหลือและดำเนินการส่งเสริมคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคของประชาชนในชุมชน

(๕) ไม่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี

(๖) เป็นผู้ที่ได้รับการอบรมในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับสิทธิผู้บริโภคของสำนักงานและผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนด

(๗) ไม่เป็นบุคคลที่ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถหรือบุคคลล้มละลาย

ข้อ ๗ บุคคลที่มีคุณงามความดี และมีความเสียสละในการให้ความช่วยเหลืออันเป็นประโยชน์ทั่วไปหรือมีผลงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภค อาจได้รับการพิจารณาแต่งตั้งให้เป็นอาสาสมัครกิตติมศักดิ์ มีสิทธิประดับเครื่องหมายอาสาสมัคร หรือสิ่งแสดงเกียรติคุณ

ข้อ ๘ ให้เลขาธิการหรือบุคคลที่ได้รับมอบหมาย เป็นผู้มีอำนาจ แต่งตั้งเครือข่ายอาสาสมัคร หรืออาสาสมัครกิตติมศักดิ์ และเป็นผู้ลงนามในบัตรประจำตัว

หมวด ๒
บทบาทและหน้าที่

ข้อ ๙ เครือข่ายและอาสาสมัคร มีบทบาทและหน้าที่ ดังนี้

(๑) ให้คำปรึกษา รับเรื่องราวร้องทุกข์ ช่วยเหลือ ประสานงาน แนะนำความรู้ด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้กับผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ

(๒) เฝ้าระวัง สอดส่อง รายงานสถานการณ์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคแก่สำนักงาน

(๓) เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ หรือจัดการรณรงค์ และให้ความรู้ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ประชาชน และชุมชนตระหนักในการคุ้มครองผู้บริโภค

(๔) เสริมสร้างและพัฒนาเครือข่ายในการทำงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภค

(๕) ประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกรณีที่มีผู้บริโภคไม่ได้รับความเป็นธรรม

(๖) ประสานการดำเนินงานตามข้อ (๑) - (๔) ร่วมกับผู้แทนสำนักงาน

(๗) ให้มีการรายงานผลการดำเนินงานต่อสำนักงานอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง หรือตามที่สำนักงานกำหนด

(๘) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่สำนักงานร้องขอ

หมวด ๓
ระเบียบวินัยและจริยธรรม

ข้อ ๑๐ เครือข่าย และอาสาสมัคร จะตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ด้วยความขยัน อดทน เสียสละ และซื่อสัตย์สุจริต หรือตามบทบาทหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๑๑ เครือข่าย และอาสาสมัคร จะไม่เรียกร้องหรือไม่อาศัยตำแหน่งหน้าที่ในการแสวงหาประโยชน์ส่วนตน

ข้อ ๑๒ เครือข่าย และอาสาสมัคร จะดำเนินงานโดยเคารพต่อกฎหมาย

ข้อ ๑๓ เครือข่าย และอาสาสมัคร จะยึดมั่นในคุณธรรมและจริยธรรมในการดำเนินงานและรักษาความสามัคคีในหมู่คณะ

ข้อ ๑๔ เครือข่าย และอาสาสมัครจะเฝ้าระวังสอดส่องการกระทำใด ๆ ที่เป็นการเอาเปรียบและละเมิดสิทธิผู้บริโภค

ข้อ ๑๕ เครือข่าย และอาสาสมัครจะให้ความร่วมมือกับสำนักงานในกิจกรรมเพื่อประโยชน์ต่อผู้บริโภคอย่างเต็มความสามารถ

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่มีข้อร้องเรียนจากการกระทำผิดระเบียบวินัย และจริยธรรมของอาสาสมัคร ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๓ คน ทำหน้าที่ในการตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วรายงานให้เลขาธิการทราบเพื่อพิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสม

หมวด ๔
สิทธิประโยชน์

ข้อ ๑๗ เครือข่ายและอาสาสมัคร มีสิทธิประดับเครื่องหมายอาสาสมัคร และเครื่องหมายเชิดชูเกียรติ

ข้อ ๑๘ เครือข่ายและอาสาสมัคร มีสิทธิขอเข้าร่วมการฝึกอบรม ประชุม สัมมนาที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคซึ่งจัดโดยสำนักงาน

ข้อ ๑๙ เครือข่ายและอาสมัคร อาจได้รับสิทธิหรือประโยชน์อื่นใดตามที่สำนักงานกำหนด อาทิ โล่เชิดชูเกียรติ สื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ การขอใช้สถานที่ของราชการ การรับรองเครือข่ายและอาสาสมัครการเข้าร่วมกิจกรรมในโอกาสต่าง ๆ การให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมด้านการคุ้มครองผู้บริโภคในชุมชน

หมวด ๕
ระยะเวลาและการสิ้นสุดการเป็นเครือข่ายหรืออาสาสมัคร

ข้อ ๒๐ การสิ้นสุดการเป็นเครือข่ายหรืออาสาสมัคร อาจสิ้นสุดลงได้ด้วยเหตุ ดังนี้

(๑) ตาย

(๒) ถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือบุคคลล้มละลาย

(๓) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๔) เป็นบุคคลวิกลจริต

(๕) ลาออก

(๖) กระทำผิดระเบียบวินัย และจริยธรรมข้อใดข้อหนึ่ง หรือหลายข้อตามความที่กำหนดไว้ในหมวด ๓ หรือเพิกเฉยต่อการปฏิบัติตามบทบาทและหน้าที่ในหมวด ๒

กรณีตาม (๕) หรือ (๖) สถานภาพแห่งการเป็นเครือข่ายหรืออาสาสมัคร จะสิ้นสุดต่อเมื่อมีคำสั่งของเลขาธิการหรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายจากเลขาธิการ

(๗) เหตุอื่น ๆ ตามที่สำนักงานเห็นสมควร

ข้อ ๒๑ เครือข่ายหรืออาสาสมัคร ที่พ้นจากตำแหน่งมีสิทธิได้รับการพิจารณาแต่งตั้งให้เป็นเครือข่ายหรืออาสาสมัครได้อีกตามที่เลขาธิการเห็นสมควร

หมวด ๖
บัตรประจำตัว

ข้อ ๒๐ ให้เลขาธิการหรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายเป็นผู้ออกบัตรประจำตัวให้อาสาสมัครหรืออาสาสมัครกิตติมศักดิ์ บัตรนี้ให้มีรูปถ่าย และชื่อ - ชื่อสกุลของอาสาสมัคร

ข้อ ๒๑ บัตรประจำตัวมีระยะเวลาการใช้คราวละ ๕ ปี กรณีบัตรหมดอายุให้ยื่นความจำนงขอมีบัตรประจำตัวใหม่กับสำนักงาน

ข้อ ๒๒ กรณีบัตรประจำตัว สูญหาย หรือชำรุด ให้เครือข่าย และอาสาสมัครยื่นความจำนงขอมีบัตรประจำตัวใหม่ ภายใน ๖๐ วัน

ข้อ ๒๓ การใช้บัตรประจำตัวให้อาสาสมัครแสดงต่อบุคคลภายนอกในระหว่างปฏิบัติหน้าที่หรือติดต่อประสานงานกับหน่วยงานของรัฐ หรือตามเจ้าหน้าที่ของรัฐร้องขอ

ข้อ ๒๔ ให้เลขาธิการ มีอำนาจออกข้อบังคับ ข้อปฏิบัติ คำแนะนำหรือตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๒
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๑๗๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๕

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค
ของคณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำจังหวัด
พ.ศ. ๒๕๖๕

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดขั้นตอนและระยะเวลาการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำจังหวัดในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจให้มีความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ผู้บริโภคสามารถเข้าถึงการให้บริการของรัฐได้โดยง่าย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ (๑/๑) และ (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๕ วางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคของคณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำจังหวัด พ.ศ. ๒๕๖๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“ข้อพิพาท” หมายความว่า ข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

“คู่กรณี” หมายความว่า ผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค และให้หมายความรวมถึงบุคคลผู้มีสิทธิกระทำการแทนบุคคลนั้น ๆ

“ผู้ไกล่เกลี่ย” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบให้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท และคณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำจังหวัด

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือผู้ได้รับมอบหมาย

“เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ” หมายความว่า บุคลากรของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งปฏิบัติงานประจำจังหวัดหรือบุคลากรอื่นที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ให้ดำเนินการตามระเบียบนี้

“คณะอนุกรรมการ” หมายความว่า คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคประจำจังหวัด

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๔ ให้ผู้บังคับบัญชาจัดให้มีการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทตามระเบียบนี้ และให้ความช่วยเหลือแก่คู่กรณีในการระงับข้อพิพาทให้ยุติโดยเร็ว

ข้อ ๕ เมื่อผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเป็นผู้รับผิดชอบสำนวนเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคแล้ว ให้ดำเนินการตามหมวด ๒ การดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ของระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดในการดำเนินการเกี่ยวกับการรับเรื่องราวร้องทุกข์ ในกรณีที่คู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาพบเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสอบถามคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องว่าประสงค์ที่จะเจรจาไกล่เกลี่ยระงับข้อพิพาทหรือไม่ และถ้าคู่กรณีให้ถ้อยคำอย่างไรก็ให้บันทึกถ้อยคำตามนั้น

ในกรณีที่คู่กรณีไม่ประสงค์ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท หรือในกรณีอื่นใดที่ถือได้ว่าคู่กรณีไม่ประสงค์ไกล่เกลี่ย รวมทั้งกรณีที่ไม่สามารถติดต่อคู่กรณีได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบบันทึกไว้เป็นหลักฐาน เพื่อเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณาและให้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดต่อไป

การเจรจาไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทจะกระทำด้วยวิธีใด ณ วันเวลาใด และสถานที่ใด ให้เป็นไปตามที่ผู้บังคับบัญชากำหนด โดยแจ้งให้คู่กรณีทุกฝ่ายทราบ

ข้อ ๖ ก่อนดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้ผู้ไกล่เกลี่ยชี้แจงขั้นตอนและวิธีการในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทให้คู่กรณีทุกฝ่ายทราบ

ข้อ ๗ ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้ผู้ไกล่เกลี่ยดำเนินการให้คู่กรณีตกลงยินยอมผ่อนผันให้แก่กันโดยเปิดโอกาสให้คู่กรณีเสนอข้อผ่อนผันให้แก่กัน หรือผู้ไกล่เกลี่ยอาจเสนอทางเลือกในการผ่อนผันให้แก่คู่กรณีพิจารณาตกลงยินยอมยุติข้อพิพาทนั้น ทั้งนี้ ห้ามมิให้ผู้ไกล่เกลี่ยชี้ขาดข้อพิพาท

ให้ผู้ไกล่เกลี่ยรับฟังข้อเท็จจริงเบื้องต้นเกี่ยวกับข้อพิพาทจากคู่กรณีทุกฝ่าย ทั้งนี้ ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทนั้น ผู้ไกล่เกลี่ยอาจไกล่เกลี่ยพร้อมกันหรือแยกกันก็ได้ แต่ในการตกลงกันนั้นให้กระทำต่อหน้าคู่กรณีทุกฝ่าย

เพื่อประโยชน์ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทผู้ไกล่เกลี่ยอาจอนุญาตให้เฉพาะแต่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทุกฝ่ายอยู่ในการประชุมไกล่เกลี่ยก็ได้

ข้อ ๘ กระบวนการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้ดำเนินการเป็นการลับ และไม่ให้มีการบันทึกรายละเอียดของการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทไว้ เว้นแต่คู่กรณีจะตกลงกันให้บันทึกรายละเอียดของการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาททั้งหมดหรือแต่บางส่วน

ความในวรรคหนึ่งให้ใช้บังคับแก่ตัวแทน ทนายความ ที่ปรึกษาของคู่ความ หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่ผู้ไกล่เกลี่ยอนุญาตให้เข้าสู่กระบวนการไกล่เกลี่ยด้วย

ข้อ ๙ ในกรณีที่คู่กรณีไม่ได้ตกลงไว้เป็นอย่างอื่นให้รักษาข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยและประนีประนอมข้อพิพาทเป็นความลับ เว้นแต่สำนักงานนำไปใช้เท่าที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติหรือบังคับให้เป็นไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลง

ข้อ ๑๐ ห้ามมิให้คู่กรณีที่เข้าร่วมในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทหรือผู้ไกล่เกลี่ยหรือบุคคลภายนอก รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการไกล่เกลี่ยนำข้อเท็จจริงหรือเอกสารพยานหลักฐานในการไกล่เกลี่ยไปอ้างอิงหรือนำสืบเป็นพยานหลักฐานในกระบวนการอนุญาโตตุลาการกระบวนพิจารณาของศาล เว้นแต่สำนักงานนำไปใช้เท่าที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติหรือบังคับให้เป็นไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลง

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอหรือผู้ไกล่เกลี่ยเห็นสมควรอาจให้นำพยานบุคคลเข้าชี้แจงหรือให้ข้อมูลก็ได้ แต่ผู้ไกล่เกลี่ยจะต้องคำนึงถึงหลักการที่จะให้การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว

ข้อ ๑๒ การไกล่เกลี่ยในชั้นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบให้กระทำได้ไม่เกินสองครั้ง และมีระยะเวลารวมกันไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันทำการไกล่เกลี่ยครั้งแรก เว้นแต่มีเหตุจำเป็นและคู่กรณียินยอมให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเสนอผู้บังคับบัญชาเพื่อขอขยายระยะเวลาการไกล่เกลี่ยได้อีก

ในการเจรจาไกล่เกลี่ย หากคู่กรณีสามารถตกลงกันได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ จัดทำสรุปผลการไกล่เกลี่ยรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อยุติเรื่อง

ในกรณีที่คู่กรณีสามารถตกลงกันได้บางประเด็น ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตามความในวรรคสอง สำหรับประเด็นที่ไม่สามารถตกลงกันได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตามข้อ ๑๓

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่การไกล่เกลี่ยในชั้นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบไม่สามารถหาข้อยุติได้ และคู่กรณียังมีความประสงค์ที่จะเจรจาไกล่เกลี่ยต่อไป ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบนำเสนอข้อพิพาทนั้นต่อคณะอนุกรรมการ และให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแจ้งคู่กรณีให้มาพบคณะอนุกรรมการ เพื่อทำการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทต่อไป โดยการไกล่เกลี่ยในชั้นคณะอนุกรรมการให้กระทำได้ไม่เกินสองครั้ง และมีระยะเวลารวมกัน ไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันทำการไกล่เกลี่ยครั้งแรก เว้นแต่มีความจำเป็นและคู่กรณียินยอมให้ผู้ไกล่เกลี่ยขยายระยะเวลาการไกล่เกลี่ยได้อีกครั้งหนึ่ง

ในการเจรจาไกล่เกลี่ยตามวรรคหนึ่ง หากได้ข้อยุติเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำสรุปผลการไกล่เกลี่ยรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อยุติเรื่อง

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่ไม่สามารถหาข้อยุติได้ ในการไกล่เกลี่ยชั้นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบตามข้อ ๑๒ หรือในการไกล่เกลี่ยชั้นคณะอนุกรรมการตามข้อ ๑๓ และคู่กรณีไม่ประสงค์ที่จะดำเนินการไกล่เกลี่ยต่อไป ให้ผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อเท็จจริงและเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคดังกล่าวเสนอต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดต่อไป

ข้อ ๑๕ ในระหว่างการดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท หากคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่สมัครใจที่จะให้ดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทต่อไป คู่กรณีฝ่ายนั้น

มีสิทธิบอกเลิกการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทต่อผู้ไกล่เกลี่ย โดยทำเป็นหนังสือหรือแสดงเจตนาโดยวิธีการอื่น หรือมีเหตุอื่นใด ทำให้การไกล่เกลี่ยไม่อาจดำเนินการต่อไปได้ ให้ผู้ไกล่เกลี่ยยุติกระบวนการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท และให้ผู้ไกล่เกลี่ยดำเนินการตามขั้นตอนการพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์ต่อไป

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่คู่กรณีตกลงกันได้ ให้ผู้ไกล่เกลี่ยจัดให้มีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลงระหว่างคู่กรณี และให้ถือเอาข้อตกลงตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลงมีผลผูกพันคู่กรณี

ในกรณีที่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลง ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อเท็จจริงและเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคดังกล่าวเสนอต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดต่อไป

ข้อ ๑๗ ให้ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๕
อนุชา นาคาศัย
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๒๗๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบลเกี่ยวกับการรับเรื่องราวร้องทุกข์และการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท พ.ศ. ๒๕๖๕

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดขั้นตอนและระยะเวลาการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเทศบาลและคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำองค์การบริหารส่วนตำบล ในการรับเรื่องราวร้องทุกข์และการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคให้มีความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ผู้บริโภคสามารถเข้าถึงการให้บริการของรัฐได้โดยง่าย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ (๑/๑) และ (๕) ประกอบมาตรา ๒๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๕ วางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลเกี่ยวกับการรับเรื่องราวร้องทุกข์และการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท พ.ศ. ๒๕๖๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“เรื่องราวร้องทุกข์” หมายความว่า คำร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อน หรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือผู้ได้รับมอบหมาย

“เจ้าหน้าที่” หมายความว่า บุคลากรของเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ให้มีหน้าที่รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค

“เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ” หมายความว่า บุคลากรของเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ให้มีหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค

“ผู้ไกล่เกลี่ย” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้มีหน้าที่ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท และคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเทศบาลหรือคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำองค์การบริหารส่วนตำบล

"เขตพื้นที่" หมายความว่า เขตพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเทศบาลหรือคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำองค์การบริหารส่วนตำบล

"คู่กรณี" หมายความว่า ผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค และให้หมายความรวมถึงบุคคลผู้มีสิทธิกระทำการแทนบุคคลนั้น ๆ ตามกฎหมายด้วย

"คณะอนุกรรมการ" หมายความว่า คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำเทศบาล หรือคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำองค์การบริหารส่วนตำบล

"สำนักงาน" หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๔ ให้ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครักษาการตามระเบียบนี้

หมวด ๑
การรับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค

ข้อ ๕ ให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการรับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อน หรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจในเขตพื้นที่

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าผู้ร้องทุกข์เป็นผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ ให้ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค

ข้อ ๖ การรับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคให้เจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแล้วแต่กรณี ให้คำแนะนำ แจ้งสิทธิและหน้าที่ให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ ดังต่อไปนี้

(๑) การร้องทุกข์ไม่ทำให้อายุความสะดุดหยุดอยู่หรือสะดุดหยุดลง

(๒) การร้องทุกข์ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคที่จะนำเรื่องราวร้องทุกข์ไปดำเนินคดีตามกฎหมายด้วยตนเอง และหากผู้บริโภคได้ไปใช้สิทธิดำเนินคดีทางศาลด้วยตนเองแล้ว ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบทราบ หรือหากเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบได้ตรวจสอบพบว่าผู้บริโภคได้ไปใช้สิทธิดำเนินคดีทางศาลด้วยตนเองแล้ว ให้ถือว่าผู้บริโภคไม่ประสงค์ให้คณะอนุกรรมการดำเนินการอีกต่อไป

(๓) ผู้ร้องทุกข์มีหน้าที่ในการตรวจสอบคำสั่งฟื้นฟูกิจการและสถานะบุคคลล้มละลายจากกรมบังคับคดี

(๔) ให้แนะนำช่องทางการติดต่อสอบถามความคืบหน้าของเรื่องราวร้องทุกข์ให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ

หมวด ๒
การดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค

ข้อ ๗ เมื่อผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเป็นผู้รับผิดชอบสำนวนเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือเอกสาร

พยานหลักฐาน หากไม่เพียงพอต่อการดำเนินการ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแจ้งผู้ร้องทุกข์เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงหรือส่งเอกสารพยานหลักฐานเพิ่มเติม ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับมอบหมาย และเมื่อได้รับข้อเท็จจริงและเอกสารพยานหลักฐานแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ตรวจสอบข้อเท็จจริง ประเด็นแห่งการร้องทุกข์ ความประสงค์ของผู้ร้องทุกข์ที่จะให้คณะอนุกรรมการดำเนินการ และเอกสารพยานหลักฐาน

(๒) มีหนังสือถึงคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อขอทราบข้อเท็จจริง หรือเชิญมาให้ถ้อยคำและส่งเอกสารพยานหลักฐาน

(๓) จัดให้มีการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท

(๔) ดำเนินการอื่นตามที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๘ การดำเนินการตามข้อ ๗ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสามารถดำเนินการโดยทางหนังสือ โทรศัพท์ โทรสาร ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือเครื่องมือสื่อสารอื่นใด เผชิญสืบ (ลงพื้นที่ ตรวจสอบสถานที่) ระบบไกล่เกลี่ยออนไลน์ สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) หรือวิธีอื่น ๆ ก็ได้ตามที่ผู้บังคับบัญชากำหนด

ข้อ ๙ กรณีที่ข้อเท็จจริงและเอกสารพยานหลักฐาน ปรากฏว่าเรื่องราวร้องทุกข์เป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานอื่นที่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเสนอความเห็นต่อผู้บังคับบัญชา เพื่อพิจารณาส่งเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานของรัฐหรือส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ พร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบโดยเร็ว

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วน มีผู้บริโภคได้รับความเดือดร้อนเสียหายเป็นจำนวนมาก หรือเป็นกรณีที่มีผลกระทบต่อความปลอดภัยของผู้บริโภค ผู้บังคับบัญชามีอำนาจเรียกเรื่องราวร้องทุกข์มาตรวจสอบ พิจารณา หรืออาจมอบหมายเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบอื่นดำเนินการเรื่องราวร้องทุกข์แทนหรือเพิ่มเติมได้

ข้อ ๑๑ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบอาจเสนอให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้แก่ นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ปลัดเทศบาล ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล หรือเจ้าหน้าที่อื่นของเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงข้อเท็จจริง ให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารพยานหลักฐาน ในกรณี ดังนี้

(๑) เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบมีหนังสือเชิญผู้เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำชี้แจงข้อเท็จจริง หรือให้ส่งเอกสารพยานหลักฐานแล้ว โดยบุคคลดังกล่าวไม่มาพบเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบหรือไม่ส่งเอกสารพยานหลักฐานตามกำหนด

(๒) กรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน เช่น กรณีใกล้ขาดอายุความ ฯลฯ

ข้อ ๑๒ การมีหนังสือเรียกคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ ส่งเอกสารหลักฐานชี้แจงข้อเท็จจริง ให้ส่งด้วยวิธีหนึ่งวิธีใด ดังต่อไปนี้

(๑) โดยวิธีการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้จัดส่งไปยังที่ทำการ หรือที่อยู่ตามภูมิลำเนาของคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง หรือที่อยู่ตามที่คู่กรณีแจ้งความประสงค์ไว้เป็นหนังสือ

(๒) โดยวิธีบุคคลนำไปส่ง ถ้าผู้รับไม่ยอมรับหรือถ้าขณะนำไปส่งไม่พบผู้รับ และหากผู้นำส่งได้ส่งให้กับบุคคลใดซึ่งบรรลุนิติภาวะที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้น หรือในกรณีที่ผู้นั้นไม่ยอมรับ หากได้วางหนังสือนั้นหรือปิดหนังสือนั้นไว้ในที่อันเห็นได้ง่าย ณ สถานที่นั้น ต่อหน้าเจ้าพนักงานตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งไปเป็นพยานก็ให้ถือว่าได้รับหนังสือแล้ว

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่คู่กรณีหรือบุคคลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องมาพบเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสอบถามคู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องว่าประสงค์ที่จะไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทหรือไม่ และถ้าคู่กรณีให้ถ้อยคำอย่างไร ก็ให้บันทึกถ้อยคำตามนั้น และในกรณีที่มีการดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทให้ปฏิบัติตามหมวด ๓ การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทของระเบียบนี้

ในกรณีที่คู่กรณีไม่ประสงค์ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท หรือในกรณีอื่นใดที่ถือได้ว่าคู่กรณีไม่ประสงค์ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท รวมทั้งกรณีที่ไม่สามารถติดต่อคู่กรณีได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบบันทึกไว้เป็นหลักฐาน โดยรวบรวมข้อเท็จจริงและเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคพร้อมความเห็นเสนอต่อคณะอนุกรรมการ เพื่อส่งเรื่องให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดพิจารณาดำเนินการ พร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ โดยให้ดำเนินการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบทราบถึงเหตุดังกล่าว

หมวด ๓
การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท

ข้อ ๑๔ ให้ผู้บังคับบัญชาจัดให้มีการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทตามระเบียบนี้ และให้ความช่วยเหลือแก่คู่กรณีในการระงับข้อพิพาทให้ยุติโดยเร็ว

ข้อ ๑๕ การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทจะกระทำด้วยวิธีใด ณ วันเวลาใด และสถานที่ใด ให้เป็นไปตามที่ผู้บังคับบัญชากำหนด โดยแจ้งให้คู่กรณีทุกฝ่ายทราบ

ข้อ ๑๖ ผู้ไกล่เกลี่ยมีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดแนวทางการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท

(๒) ช่วยเหลือ อำนวยความสะดวก และเสนอแนะคู่กรณีในการหาแนวทางยุติข้อพิพาท

(๓) ดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทด้วยความเป็นกลาง

(๔) จัดทำข้อตกลงระงับข้อพิพาทตามผลของการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท

ข้อ ๑๗ ผู้ไกล่เกลี่ยต้องถือปฏิบัติตามจริยธรรม ดังต่อไปนี้

(๑) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเป็นกลาง อิสระ ยุติธรรม และไม่เลือกปฏิบัติ

(๒) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรวดเร็ว ไม่ทำให้การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทล่าช้าเกินสมควร

(๓) ซื่อสัตย์สุจริต และไม่เรียกหรือรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากคู่กรณีหรือบุคคลอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อพิพาท

(๔) ปฏิบัติหน้าที่ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทด้วยความสุภาพ

(๕) รักษาความลับที่เกี่ยวข้องกับการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท

ข้อ ๑๘ ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ห้ามมิให้ผู้ไกล่เกลี่ยกระทำการ หรือจัดให้กระทำการใด ๆ ที่เป็นการบังคับ ขู่เข็ญ หลอกลวง หรือกระทำการโดยมิชอบด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คู่กรณีทำข้อตกลงระงับข้อพิพาท

ข้อ ๑๙ ก่อนดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้ผู้ไกล่เกลี่ยชี้แจงขั้นตอนและวิธีการในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทให้คู่กรณีทุกฝ่ายทราบ

ข้อ ๒๐ ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้ผู้ไกล่เกลี่ยดำเนินการให้คู่กรณีตกลงยินยอมผ่อนผันให้แก่กันโดยเปิดโอกาสให้คู่กรณีเสนอข้อผ่อนผันให้แก่กัน หรือผู้ไกล่เกลี่ยอาจเสนอทางเลือก ในการผ่อนผันให้แก่คู่กรณีพิจารณาตกลงยินยอมยุติข้อพิพาทนั้น ทั้งนี้ ห้ามมิให้ผู้ไกล่เกลี่ยชี้ขาดข้อพิพาทหรือบีบบังคับให้คู่กรณีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดลงลายมือชื่อในข้อตกลงระงับข้อพิพาท

ให้ผู้ไกล่เกลี่ยรับฟังข้อเท็จจริงเบื้องต้นเกี่ยวกับข้อพิพาทจากคู่กรณีทุกฝ่าย ทั้งนี้ ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทนั้น ผู้ไกล่เกลี่ยอาจดำเนินการพร้อมกันหรือแยกกันก็ได้ แต่ในการตกลงกันนั้นให้กระทำต่อหน้าคู่กรณีทุกฝ่าย

เพื่อประโยชน์ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ผู้ไกล่เกลี่ยอาจอนุญาตให้เฉพาะแต่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทุกฝ่ายอยู่ในการประชุมไกล่เกลี่ยก็ได้

ข้อ ๒๑ กระบวนการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้ดำเนินการเป็นการลับ และไม่ให้มีการบันทึกรายละเอียดของการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทไว้ เว้นแต่คู่กรณีจะตกลงกันให้บันทึกรายละเอียดของการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาททั้งหมดหรือแต่บางส่วน

ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท คู่กรณีมีสิทธิเจรจาเพื่อหาข้อตกลงร่วมกันได้โดยอิสระ ทั้งนี้ ข้อตกลงนั้นต้องไม่เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย เป็นการพ้นวิสัย หรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ความในวรรคหนึ่งให้ใช้บังคับแก่ตัวแทน ทนายความ ที่ปรึกษาของคู่ความ หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่ผู้ไกล่เกลี่ยอนุญาตให้เข้าสู่กระบวนการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทด้วย

ข้อ ๒๒ ในกรณีที่คู่กรณีไม่ได้ตกลงไว้เป็นอย่างอื่นให้รักษาข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเป็นความลับ เว้นแต่สำนักงานนำไปใช้เท่าที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติ หรือบังคับให้เป็นไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลง

ข้อ ๒๓ ห้ามมิให้คู่กรณีที่เข้าร่วมในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท หรือผู้ไกล่เกลี่ยหรือบุคคลภายนอก รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ นำข้อเท็จจริงหรือเอกสารพยานหลักฐานในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทไปอ้างอิงหรือนำสืบเป็นพยานหลักฐานในกระบวนการอนุญาโตตุลาการ กระบวนพิจารณาของศาล เว้นแต่สำนักงานนำไปใช้เท่าที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติหรือบังคับให้เป็นไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลง

ข้อ ๒๔ ในกรณีที่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอหรือผู้ไกล่เกลี่ยเห็นสมควรอาจให้นำพยานบุคคล เข้าชี้แจงหรือให้ข้อมูลก็ได้ แต่ผู้ไกล่เกลี่ยจะต้องคำนึงถึงหลักการที่จะให้การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว

ข้อ ๒๕ การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทในชั้นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ให้กระทำได้ไม่เกินสองครั้ง และมีระยะเวลารวมกันไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันทำการไกล่เกลี่ยครั้งแรก

ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท หากคู่กรณีสามารถตกลงกันได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ จัดทำสรุปผลการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อยุติเรื่อง

ในกรณีที่คู่กรณีสามารถตกลงกันได้บางประเด็น ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตามความในวรรคสอง สำหรับประเด็นที่ไม่สามารถตกลงกันได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตามข้อ ๒๕

ข้อ ๒๖ ในกรณีที่การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทในชั้นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบไม่สามารถหาข้อยุติได้ และคู่กรณียังมีความประสงค์ที่จะไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทต่อไป ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบนำเสนอข้อพิพาทนั้นต่อคณะอนุกรรมการ และให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแจ้งคู่กรณีให้มาพบคณะอนุกรรมการ เพื่อทำการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทต่อไป โดยการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทในชั้นคณะอนุกรรมการให้กระทำได้ไม่เกินสองครั้ง และมีระยะเวลารวมกันไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันทำการไกล่เกลี่ยครั้งแรก เว้นแต่มีความจำเป็นและคู่กรณียินยอมให้ผู้ไกล่เกลี่ยขยายระยะเวลาการไกล่เกลี่ย หรือประนีประนอมข้อพิพาทได้อีกครั้งหนึ่งไม่เกินสามสิบวัน

ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทตามวรรคหนึ่ง หากข้อเท็จจริงปรากฏว่าคู่กรณีสามารถตกลงกันได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำสรุปผลการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อยุติเรื่อง

ข้อ ๒๗ ในกรณีที่ไม่สามารถหาข้อยุติได้ในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทชั้นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบตามข้อ ๒๕ หรือในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทชั้นคณะอนุกรรมการตามข้อ ๒๖ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อเท็จจริงและเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคดังกล่าว พร้อมความเห็นเสนอต่อคณะอนุกรรมการเพื่อส่งเรื่องให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดพิจารณาดำเนินการ พร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ โดยให้ดำเนินการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบทราบถึงเหตุดังกล่าว

ข้อ ๒๘ ในระหว่างการดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท หากคู่กรณี ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่สมัครใจที่จะให้ดำเนินการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทต่อไป คู่กรณีฝ่ายนั้นมีสิทธิบอกเลิกการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทต่อผู้ไกล่เกลี่ย โดยทำเป็นหนังสือหรือแสดงเจตนาโดยวิธีการอื่น หรือมีเหตุอื่นใดทำให้การไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาทไม่อาจดำเนินการต่อไปได้ ให้ผู้ไกล่เกลี่ยยุติกระบวนการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อเท็จจริงและเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคดังกล่าว พร้อมความเห็นเสนอต่อคณะอนุกรรมการ เพื่อส่งเรื่องให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดพิจารณาดำเนินการ พร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ โดยให้ดำเนินการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบทราบถึงเหตุดังกล่าว

ข้อ ๒๙ ในกรณีที่คู่กรณีตกลงกันได้ ให้ผู้ไกล่เกลี่ยจัดให้มีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลงระหว่างคู่กรณี และให้ถือเอาข้อตกลงตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลงมีผลผูกพันคู่กรณี

ในกรณีที่คู่กรณีไม่สามารถตกลงกันได้ ให้ผู้ไกล่เกลี่ยจัดให้มีบันทึกข้อเท็จจริงไว้เป็นพยานหลักฐาน

ในกรณีที่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือบันทึกข้อตกลง ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อเท็จจริงและเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคดังกล่าวเสนอต่ออนุกรรมการ เพื่อส่งเรื่องให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕
อนุชา นาคาศัย
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เรื่อง แนวทางการแจ้งหรือการโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ
ที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๖๓

โดยที่มาตรา ๑๐ (๓) และมาตรา ๒๐ (๒/๒) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนดแนวทางการแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค โดยจะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจด้วยก็ได้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ (๓) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศฉบับนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง แนวทางการแจ้งหรือการโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๓”

ข้อ ๒ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ เมื่อปรากฏว่ามีสินค้าหรือบริการใดอาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารแก่ผู้บริโภค ที่มีลักษณะของเรื่องอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

๓.๑ เรื่องที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีมติหรือมีคำสั่ง

๓.๒ เรื่องที่มีการแจ้งเตือนภัยต่อผู้บริโภคจากหน่วยงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคของรัฐทั้งในและต่างประเทศ

ข้อ ๔ การแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารตามข้อ ๓ ให้มีรายละเอียด ดังนี้

๔.๑ ชื่อสินค้าหรือบริการ

๔.๒ ชื่อผู้ประกอบธุรกิจ

๔.๓ รายละเอียดหรือพฤติการณ์ต่าง ๆ ที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค

๔.๔ ข้อควรระวัง

๔.๕ สิทธิของผู้บริโภคที่ควรทราบ

ข้อ ๕ การแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารตามข้อ ๓ ให้ดำเนินการผ่านช่องทางต่าง ๆ เช่น เว็บไซต์ของสำนักงานที่ www.ocpb.go.th สื่อมวลชน ส่วนราชการ ช่องทางอื่น ๆ ที่เหมาะสม

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๓
เทวัญ ลิปตพัลลภ
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๙๙ ตอนที่ ๗๒ ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๒๕

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๔)

ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๒๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ และมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา ๔๓ ผู้ได้รับคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องต้องกระทำสำหรับตนเอง จะอุทธรณ์เพื่อผู้อื่น หรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้

ข้อ ๒ อุทธรณ์ตามข้อ ๑ ต้องทำเป็นหนังสือ และมีรายการดังต่อไปนี้

(๑) วัน เดือน ปี ที่ยื่นอุทธรณ์

(๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้อุทธรณ์

(๓) คำชี้แจงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายพร้อมทั้งความประสงค์ที่ยกขึ้นอ้างอิงในการอุทธรณ์โดยแจ้งชัด

(๔) ลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์

ทั้งนี้ ให้แนบสำเนาคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง พร้อมด้วยเอกสารหลักฐานประกอบอุทธรณ์ ถ้ามี

ข้อ ๓ การยื่นอุทธรณ์ให้ผู้อุทธรณ์ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือจะส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนถึงผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคก็ได้ ในกรณีที่ส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนให้ถือวันที่ปรากฏในหลักฐานทางไปรษณีย์เป็นวันยื่นอุทธรณ์

ข้อ ๔ เมื่อได้รับอุทธรณ์แล้ว ให้ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายออกใบรับอุทธรณ์ให้แก่ผู้ยื่นอุทธรณ์ไว้เป็นหลักฐาน อุทธรณ์ที่ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้ออกใบรับอุทธรณ์ให้แก่ผู้ยื่นอุทธรณ์ในวันยื่นอุทธรณ์ ถ้าได้รับอุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียน ให้ส่งใบรับอุทธรณ์ให้แก่ผู้ยื่นอุทธรณ์ภายในสามวันนับแต่วันได้รับอุทธรณ์ และให้ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเสนออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณาโดยเร็ว

ข้อ ๕ คณะกรรมการจะพิจารณาอุทธรณ์เอง หรือจะมอบหมายให้คณะอนุกรรมการเป็นผู้พิจารณาและเสนอความเห็นเกี่ยวกับอุทธรณ์ก่อนก็ได้

กรรมการหรืออนุกรรมการซึ่งมีส่วนได้เสียในอุทธรณ์เรื่องใด จะเข้าชี้แจงต่อคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการก็ได้ แต่จะเข้าร่วมประชุมพิจารณาอุทธรณ์นั้นมิได้

เล่ม ๙๙ ตอนที่ ๗๒ ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๒๕

ข้อ ๖ คณะอนุกรรมการจะแจ้งให้ผู้อุทธรณ์หรือให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องที่อุทธรณ์ ส่งเอกสารหรือข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาอุทธรณ์ต่อคณะอนุกรรมการก็ได้ ในการนี้จะขอให้บุคคลดังกล่าวมาชี้แจงต่อคณะอนุกรรมการด้วยก็ได้

ข้อ ๗ ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการที่ได้สั่งตามมาตรา ๑๗ โดยมิได้แจ้งเหตุขัดข้องเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งของคณะกรรมการ ให้ถือว่าผู้อุทธรณ์ได้ทิ้งอุทธรณ์

ข้อ ๘ ถ้าผู้อุทธรณ์ทิ้งอุทธรณ์หรือถอนอุทธรณ์ ให้คณะกรรมการจำหน่ายอุทธรณ์นั้นเสีย

ข้อ ๙ การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องในเรื่องใดประเด็นใด ถ้าได้ทิ้งอุทธรณ์หรือถอนอุทธรณ์แล้ว ห้ามอุทธรณ์ซ้ำอีก

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่คณะกรรมการมอบหมายให้คณะอนุกรรมการพิจารณาและเสนอความเห็นเกี่ยวกับอุทธรณ์ตามข้อ ๕ คณะอนุกรรมการต้องพิจารณาอุทธรณ์และเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับอุทธรณ์จากคณะกรรมการ แต่ถ้ายังพิจารณาไม่เสร็จ ให้คณะอนุกรรมการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน และให้บันทึกเหตุผลที่จำต้องมีการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ในแต่ละครั้งไว้ด้วย พร้อมทั้งรายงานให้คณะกรรมการทราบตามระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด

เล่ม ๙๙ ตอนที่ ๗๒ ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๒๕

ข้อ ๑๑ คณะกรรมการต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นให้ขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน และให้บันทึกเหตุผลที่จำต้องมีการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ไว้ด้วย

ข้อ ๑๒ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แล้วให้มีคำวินิจฉัยอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าเห็นว่าอุทธรณ์นั้นยื่นเกินกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง หรือถ้าเป็นอุทธรณ์ปัญหาข้อกฎหมายและเห็นว่าปัญหาข้อกฎหมายนั้นไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย หรือถ้าเรื่องที่อุทธรณ์นั้นมีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้ยกอุทธรณ์

(๒) ถ้าเห็นว่าคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องถูกต้อง ไม่ว่าโดยเหตุเดียวกันหรือโดยเหตุอื่น ให้มีคำวินิจฉัยยืนตามคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง

(๓) ถ้าเห็นว่าคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องไม่ถูกต้อง ให้กลับคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และมีคำวินิจฉัยในปัญหาเหล่านั้นใหม่

(๔) ถ้าเห็นว่าคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องถูกบางส่วนและผิดบางส่วน ให้แก้คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง โดยมีคำวินิจฉัยยืนส่วนที่ถูกและมีคำวินิจฉัยแก้ส่วนผิดนั้นใหม่

เล่ม ๙๘ ตอนที่ ๗๒ ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๒๔

ข้อ ๑๓ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการตามข้อ ๑๒ ให้ทำเป็นหนังสือ ระบุเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยโดยชัดแจ้ง และลงลายมือชื่อกรรมการทุกคนที่ร่วมพิจารณาอุทธรณ์เรื่องนั้น

ข้อ ๑๔ ให้ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ผู้อุทธรณ์ทราบภายในสามวันนับแต่วันที่คณะกรรมการมีคำวินิจฉัย

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๔

พลเอก ป. ติณสูลานนท์
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากมาตรา ๔๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติให้กำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา ๔๓ โดยกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

เล่ม ๑๓๘ ตอนที่ ๘๗ ก ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๔

กฎกระทรวง

กำหนดข้อความโฆษณาสินค้าหรือบริการที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค
หรือที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม
พ.ศ. ๒๕๖๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ และมาตรา ๒๒ วรรคสอง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิก

(๑) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๒๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๒) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๓) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๓๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๔) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๕) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๒ ให้ข้อความตามที่กำหนดในกฎกระทรวงนี้ เป็นข้อความโฆษณาสินค้าหรือบริการที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวมตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง (๕)

ข้อ ๓ ข้อความที่ใช้หรืออ้างอิงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ซึ่งได้กระทำไปโดยไม่ได้รับพระบรมราชานุญาต พระราชานุญาต หรืออนุญาต แล้วแต่กรณี เว้นแต่

(๑) ข้อความว่าได้รับเหรียญ ใบสำคัญคู่มือ ประกาศนียบัตร หรือเครื่องหมายอื่นใดที่เป็นรางวัลในการแสดงหรือประกวดสินค้าหรือบริการ ที่ได้รับจากพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(๒) ข้อความว่าได้รับพระบรมราชานุญาตในการประกอบธุรกิจ ได้รับพระบรมราชานุญาตให้ใช้ตราแผ่นดิน หรือได้รับพระราชทานตราตั้ง

ข้อ ๔ ข้อความโฆษณาสินค้าหรือบริการ รวมทั้งเครื่องหมายการค้า หรือเครื่องหมายอื่น ๆ ของผู้ประกอบธุรกิจ หรือข้อความที่แสดงสถานที่หรือวิธีติดต่อกับผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งรวมอยู่หรือทำให้ปรากฏพร้อมกับข้อความที่ถวายพระพรหรือข้อความอย่างอื่นที่อ้างอิงเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ เว้นแต่ชื่อของผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ประพันธ์ข้อความดังกล่าว

ข้อ ๕ ข้อความที่ระบุหรือประกาศว่าผู้ประกอบธุรกิจจะจัดให้มีการแถมพกหรือรางวัลด้วยการเสี่ยงโชค ก่อนที่ผู้ประกอบธุรกิจนั้นได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน

ข้อ ๖ ข้อความที่ระบุหรือประกาศว่าผู้ประกอบธุรกิจจัดให้มีการแถมพกหรือรางวัลด้วยการเสี่ยงโชค ซึ่งผู้ประกอบธุรกิจได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการพนันแล้ว หรือข้อความที่ระบุหรือประกาศว่าผู้ประกอบธุรกิจจัดให้มีการประกวดชิงรางวัล โดยไม่ได้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้

(๑) หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือข้อกำหนดในการเสี่ยงโชคหรือในการประกวดชิงรางวัล

(๒) วัน เดือน ปีที่เริ่มต้นและสิ้นสุดของการจัดให้มีการเสี่ยงโชคหรือการประกวดชิงรางวัล หรือข้อความโดยย่อที่ทำให้ผู้บริโภคทราบวัน เดือน ปีที่เริ่มต้นและสิ้นสุดดังกล่าวได้ เว้นแต่กรณีที่เป็นการโฆษณาทางวิทยุโทรทัศน์ ข้อความที่กำหนดระยะเวลาเริ่มต้นของการเสี่ยงโชคหรือการประกวดชิงรางวัลนั้นจะให้ปรากฏในส่วนที่เป็นภาพหรือในส่วนที่เป็นเสียงอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ แต่ข้อความที่กำหนดระยะเวลาสิ้นสุดนั้นจะต้องให้ปรากฏทั้งในส่วนที่เป็นภาพและส่วนที่เป็นเสียง

(๓) ประเภทและลักษณะของของแถมพกหรือรางวัล จำนวนและมูลค่าของของแถมพกหรือรางวัลแต่ละสิ่ง หรือมูลค่ารวมในแต่ละประเภท เว้นแต่กรณีที่เป็นการโฆษณาทางวิทยุกระจายเสียงหรือวิทยุโทรทัศน์ จะไม่ระบุมูลค่าของของแถมพกหรือรางวัลแต่ละสิ่ง หรือมูลค่ารวมในแต่ละประเภทก็ได้ แต่จะต้องระบุมูลค่ารวมของของแถมพกหรือรางวัลทุกประเภทไว้แทน เว้นแต่ในกรณีที่สิ่งซึ่งจัดเป็นของแถมพกหรือรางวัลเป็นสิ่งซึ่งมีมูลค่าที่ผู้บริโภคอาจทราบได้โดยทั่วไป และข้อความนั้นได้แสดง

ให้ผู้บริโภคทราบถึงประเภทและลักษณะของของแถมพกหรือรางวัลไว้โดยชัดแจ้งแล้ว จะไม่ระบุมูลค่าของของแถมพกหรือรางวัลนั้นไว้ก็ได้

(๔) เขตหรือถิ่นที่จัดให้มีการเสี่ยงโชคหรือการประกวดชิงรางวัล เว้นแต่กรณีที่เป็นการจัดให้มีขึ้นทั่วราชอาณาจักร

(๕) วัน เดือน ปี เวลา และสถานที่ซึ่งกำหนดไว้สำหรับการทำการเสี่ยงโชคหรือการตัดสินการประกวดชิงรางวัล

(๖) วัน เดือน ปี และสื่อโฆษณาที่จะใช้ในการประกาศรายชื่อผู้ได้รับรางวัลจากการเสี่ยงโชคหรือการประกวดชิงรางวัล

ทั้งนี้ ข้อความตาม (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖) ต้องแสดงให้ผู้บริโภคได้เห็น อ่านหรือฟังได้อย่างชัดเจนครบถ้วน ไม่ทำให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดในสาระสำคัญ และต้องมีข้อความที่ระบุให้ชัดเจนว่าผู้บริโภคสามารถศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ใด

ข้อ ๗ ข้อความที่ระบุหรือประกาศว่าผู้ประกอบธุรกิจจัดให้มีการให้ของแถม หรือให้สิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(๑) หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือข้อกำหนดในการให้ของแถม หรือให้สิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า

(๒) วัน เดือน ปีที่เริ่มต้นและสิ้นสุดของการจัดให้มีการให้ของแถม หรือให้สิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า หรือข้อความโดยย่อที่ทำให้ผู้บริโภคทราบวัน เดือน ปีที่เริ่มต้นและสิ้นสุดดังกล่าวได้ เว้นแต่

(ก) กรณีที่เป็นการโฆษณาทางวิทยุโทรทัศน์ ข้อความที่กำหนดระยะเวลาเริ่มต้นของการให้ของแถม หรือให้สิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่านั้น จะให้ปรากฏในส่วนที่เป็นภาพหรือในส่วนที่เป็นเสียงอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ แต่ข้อความที่กำหนดระยะเวลาสิ้นสุดนั้นจะต้องให้ปรากฏทั้งในส่วนที่เป็นภาพและส่วนที่เป็นเสียง

(ข) กรณีที่เป็นการให้ของแถมโดยการติดของแถมไว้กับสินค้าที่ผู้บริโภคสามารถเห็นของแถมนั้นได้อยู่แล้ว หรือโดยการบรรจุของแถมไว้ในหีบห่อของสินค้านั้นและได้ระบุข้อความไว้ที่หีบห่อบรรจุสินค้านั้นว่าได้จัดให้มีการให้ของแถมพร้อมกับการขายสินค้านั้นแล้ว

(๓) ประเภท ลักษณะ และมูลค่าของของแถม หรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่าแต่ละสิ่งหรือมูลค่ารวมในแต่ละประเภท เว้นแต่กรณีที่เป็นการโฆษณาทางวิทยุกระจายเสียง หรือวิทยุโทรทัศน์จะไม่ระบุมูลค่าของของแถม หรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่าแต่ละสิ่ง หรือมูลค่ารวมในแต่ละประเภทก็ได้ แต่จะต้องระบุมูลค่ารวมของของแถมหรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่าทุกประเภทไว้แทน เว้นแต่ในกรณีที่สิ่งซึ่งจัดเป็นของแถมหรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่านั้น เป็นสิ่งซึ่งมีมูลค่าที่ผู้บริโภคอาจทราบได้โดยทั่วไป และข้อความนั้นได้แสดงให้ผู้บริโภคทราบถึงประเภทและลักษณะของของแถม

หรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่าไว้โดยชัดแจ้งแล้ว จะไม่ระบุมูลค่าของของแถมหรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่านั้นไว้ก็ได้

(๔) เขตหรือถิ่นที่จัดให้มีการให้ของแถมหรือให้สิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า เว้นแต่กรณีที่เป็นการจัดให้มีขึ้นทั่วราชอาณาจักร

(๕) สถานที่หรือวิธีการที่กำหนดไว้ให้ผู้บริโภคได้รับของแถมหรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า เว้นแต่

(ก) กรณีที่จัดให้มีการรับของแถมหรือสิทธิหรือประโยชน์โดยให้เปล่า ณ ร้านค้า หรือตัวแทนจำหน่ายสินค้านั้นทั่วไปทุกแห่ง หรือ

(ข) กรณีที่เป็นการให้ของแถมโดยการติดของแถมไว้กับสินค้าที่ผู้บริโภคสามารถเห็นของแถมนั้นได้อยู่แล้ว หรือโดยการบรรจุของแถมไว้ในหีบห่อของสินค้านั้นและได้ระบุข้อความไว้ที่หีบห่อบรรจุสินค้านั้นว่าได้จัดให้มีการให้ของแถมพร้อมกับการขายสินค้านั้นแล้ว

ทั้งนี้ ข้อความตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) ต้องแสดงให้ผู้บริโภคได้เห็น อ่าน หรือฟังได้อย่างชัดเจนครบถ้วน ไม่ทำให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดในสาระสำคัญ และต้องมีข้อความที่ระบุให้ชัดเจนว่าผู้บริโภคสามารถศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ใด

ข้อ ๘ ข้อความโฆษณาขายห้องชุดในอาคารชุดที่ยังไม่ได้จดทะเบียนเป็นอาคารชุดตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด

(๑) ทางหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) ข้อความที่แสดงว่ายังไม่ได้รับหรือได้รับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารแล้ว

(ข) ข้อความที่แสดงว่ายังไม่ได้รับหรือได้รับความเห็นชอบแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ในกรณีที่ต้องจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

(ค) เดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารชุดแล้วเสร็จ

(ง) ข้อความที่แสดงว่าจะไปจดทะเบียนเป็นอาคารชุดตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุดเมื่อการก่อสร้างแล้วเสร็จ

(จ) ตำแหน่งที่ดิน เลขที่ของโฉนดที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่ดินของโครงการ และแผนผังแสดงเขตที่ดินและที่ตั้งของอาคารชุด

(ฉ) ข้อความที่แสดงว่าที่ดินและอาคารชุดไม่มีหรือมีภาระผูกพันกับสถาบันการเงินบุคคลหรือนิติบุคคลใด

(ช) จำนวนชั้นและจำนวนห้องชุดของอาคารชุดนั้น

(ซ) ข้อความที่แสดงว่าในอาคารชุดหลังเดียวกันมีห้องชุดเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยหรือสำนักงาน หรือที่อยู่อาศัยและสำนักงาน

(ฌ) ข้อความที่แสดงเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายและค่าภาษีอากรที่ผู้มีกรรมสิทธิ์ในห้องชุดมีหน้าที่ต้องชำระตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด

(ญ) รายการและขนาดของทรัพย์สินที่เป็นทรัพย์ส่วนบุคคลและทรัพย์ส่วนกลาง ในกรณีที่มีการโฆษณาว่าจะจัดให้มีทรัพย์ส่วนบุคคลภายนอกห้องชุดหรือทรัพย์ส่วนกลางนอกจากที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด รวมทั้งเดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างหรือจัดหาและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างหรือติดตั้งทรัพย์สินนั้นแล้วเสร็จ

(ฎ) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจอาคารชุด และในกรณีที่เป็นนิติบุคคลต้องระบุทุนจดทะเบียน ทุนชำระแล้ว ชื่อกรรมการผู้จัดการหรือหุ้นส่วนผู้จัดการ หรือกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อผูกพันนิติบุคคล

(ฏ) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

ทั้งนี้ เว้นแต่การโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ จะไม่ระบุข้อความตาม (ซ) (ฌ) หรือ (ญ) ก็ได้

(๒) ทางวิทยุกระจายเสียง โดยไม่ได้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารชุดแล้วเสร็จ

(๓) ทางวิทยุโทรทัศน์ โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) เดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารชุดแล้วเสร็จ

(ข) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

(๔) ทางป้ายโฆษณาหรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยไม่ได้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้

(ก) เดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารชุดแล้วเสร็จ

(ข) ตำแหน่งที่ดิน เลขที่ของโฉนดที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่ดินของโครงการ และแผนผังแสดงเขตที่ดินและที่ตั้งของอาคารชุด

(ค) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

(ง) ข้อความที่แสดงว่ายังไม่ได้รับหรือได้รับความเห็นชอบแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ในกรณีที่ต้องจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

ข้อ ๙ ข้อความโฆษณาขายห้องชุดในอาคารชุดที่ได้จดทะเบียนเป็นอาคารชุดตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุดแล้ว

(๑) ทางหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) เลขที่ของทะเบียนอาคารชุด

(ข) ข้อความที่แสดงว่าได้รับความเห็นชอบ เลขที่หนังสือ และวัน เดือน ปีที่ได้รับความเห็นชอบตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติแล้ว ในกรณีที่ต้องจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

(ค) ตำแหน่งที่ดิน เลขที่ของโฉนดที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่ดินของโครงการ และแผนผังแสดงเขตที่ดินและที่ตั้งของอาคารชุด

(ง) ข้อความที่แสดงว่าห้องชุดไม่มีหรือมีภาระผูกพันกับสถาบันการเงิน บุคคล หรือนิติบุคคลใด

(จ) จำนวนชั้นและจำนวนห้องชุดของอาคารชุดนั้น

(ฉ) ข้อความที่แสดงว่าในอาคารชุดหลังเดียวกันมีห้องชุดเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยหรือสำนักงาน หรือที่อยู่อาศัยและสำนักงาน

(ช) ข้อความที่แสดงเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายและค่าภาษีอากรที่ผู้มีกรรมสิทธิ์ในห้องชุดมีหน้าที่ต้องชำระตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด

(ซ) รายการและขนาดของทรัพย์สินที่เป็นทรัพย์ส่วนบุคคลและทรัพย์ส่วนกลาง นอกจากที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด

(ฌ) ชื่อและที่อยู่ของผู้จดทะเบียนอาคารชุด และในกรณีที่เป็นนิติบุคคลต้องระบุทุนจดทะเบียน ทุนชำระแล้ว ชื่อกรรมการผู้จัดการหรือหุ้นส่วนผู้จัดการ หรือกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อผูกพันนิติบุคคล

(ญ) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

ทั้งนี้ เว้นแต่การโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ จะไม่ระบุข้อความตาม (ฉ) (ช) หรือ (ซ) ก็ได้

(๒) ทางวิทยุกระจายเสียง โดยไม่ได้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเลขที่ของทะเบียนอาคารชุดและชื่อของผู้จดทะเบียนอาคารชุด

(๓) ทางวิทยุโทรทัศน์ โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) เลขที่ของทะเบียนอาคารชุดและชื่อของผู้จดทะเบียนอาคารชุด

(ข) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

(๔) ทางป้ายโฆษณาหรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยไม่ได้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้

(ก) เลขที่ของทะเบียนอาคารชุดและชื่อของผู้จดทะเบียนอาคารชุด

(ข) ตำแหน่งที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่ดินของโครงการ และแผนผังแสดงเขตที่ดินและที่ตั้งของอาคารชุด

(ค) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

(ง) ข้อความที่แสดงว่าได้รับความเห็นชอบตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติแล้ว ในกรณีที่ต้องจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

ข้อ ๑๐ ข้อความโฆษณาขายที่ดินโดยการแบ่งขายเป็นแปลงย่อย ไม่ว่าจะเป็นการขายเฉพาะที่ดิน หรือขายที่ดินพร้อมทั้งอาคาร

(๑) ทางหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) ตำแหน่งที่ดิน เลขที่ของหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่จัดสรร และเลขที่ของใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินตามกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดิน ในกรณีที่ต้องได้รับใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดิน

(ข) ข้อความที่แสดงว่าที่ดินและอาคารไม่มีหรือมีภาระผูกพันกับสถาบันการเงิน บุคคลหรือนิติบุคคลใด

(ค) เดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารแล้วเสร็จ ในกรณีที่ขายที่ดินพร้อมทั้งอาคาร

(ง) ข้อความที่แสดงว่าเมื่อชำระเงินครบถ้วนตามสัญญาแล้วจะโอนสิทธิในที่ดินให้ได้เมื่อใด

(จ) รายการและขนาดของทรัพย์สินที่เป็นสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะ นอกจากที่กำหนดในข้อกำหนดเกี่ยวกับการจัดสรรที่ดิน

(ฉ) ชื่อและที่อยู่ของผู้จัดสรรที่ดิน ผู้มีสิทธิในที่ดิน และผู้ประกอบธุรกิจขายที่ดิน และในกรณีที่เป็นนิติบุคคลต้องระบุทุนจดทะเบียน ทุนชำระแล้ว ชื่อกรรมการผู้จัดการหรือหุ้นส่วนผู้จัดการหรือกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อผูกพันนิติบุคคล

(ช) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

ทั้งนี้ เว้นแต่การโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ จะไม่ระบุข้อความตาม (จ) ก็ได้

(๒) ทางวิทยุกระจายเสียง โดยไม่ได้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารแล้วเสร็จ ในกรณีที่ขายที่ดินพร้อมทั้งอาคาร

(๓) ทางวิทยุโทรทัศน์ โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) เดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารแล้วเสร็จ ในกรณีที่ขายที่ดินพร้อมทั้งอาคาร

(ข) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

(๔) ทางป้ายโฆษณาหรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(ก) เดือนและปีที่เริ่มต้นก่อสร้างและที่กำหนดว่าจะก่อสร้างอาคารแล้วเสร็จ ในกรณีที่ขายที่ดินพร้อมทั้งอาคาร

(ข) ข้อความที่แสดงว่าภาพโฆษณาเป็นภาพของจริงหรือภาพจำลองจากของจริง

ข้อ ๑๑ ข้อความโฆษณาตามข้อ ๘ ข้อ ๙ และข้อ ๑๐ ที่ไม่ได้แสดงให้เห็น และอ่านได้ชัดเจน หรือมีขนาดความสูงของตัวหนังสือเล็กกว่าสองมิลลิเมตรสำหรับข้อความโฆษณาทางหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ หรือเล็กกว่าหนึ่งในสามของขนาดของตัวหนังสือสูงสุดที่ใช้สำหรับป้ายโฆษณาหรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน หรือที่ไม่ได้ระบุข้อความที่แสดงว่าผู้บริโภคอาจขอรับรายละเอียดของการโฆษณาได้ที่ใด

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๔
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากปัจจุบันผู้ประกอบธุรกิจมีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการโฆษณาสินค้าและบริการ ทำให้การกำหนดข้อความโฆษณาอย่างอื่นที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวมตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๒๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป สมควรปรับปรุงการกำหนดข้อความโฆษณาดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
เรื่อง แนวทางการโฆษณาสินค้าหรือบริการ
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒

.....

โดยที่มาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้กำหนดให้การโฆษณาจะต้องไม่ใช้ข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค หรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ซึ่งได้แก่ ข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง ข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อมให้มีการกระทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรมหรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียในวัฒนธรรมของชาติ ฯลฯ แต่เนื่องจากปัจจุบันยังพบว่ามีผู้ประกอบธุรกิจหลายประเภทโฆษณาสินค้าหรือบริการที่ใช้ข้อความไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคในลักษณะที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการทางสื่อต่าง ๆ มากมาย โดยเฉพาะการโฆษณาทางสื่อวิทยุโทรทัศน์ และสื่อหนังสือพิมพ์ ในลักษณะที่มุ่งเน้นความสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการในบางจุดหรือบางส่วน แต่กลับแสดงรายละเอียดเงื่อนไขให้ผู้บริโภครับทราบในลักษณะแอบแฝง เช่น โฆษณาทางสื่อวิทยุโทรทัศน์ มีการแสดงข้อความด้วยตัวอักษรลอย (super) ขนาดเล็กมีระยะเวลาสั้นอ่านไม่ทัน หรือทางสื่อหนังสือพิมพ์ ผู้โฆษณาจะใช้ตัวอักษรขนาดเล็กมากจนอ่านแทบไม่เห็นและวางอยู่ไกลข้อความที่เป็นสาระสำคัญ ซึ่งผู้บริโภคมักจะไม่อ่านข้อความที่มีขนาดเล็กเช่นนั้น และเมื่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขอให้ผู้โฆษณาไปชี้แจงข้อเท็จจริง ผู้โฆษณาก็มักจะอ้างว่าส่วนราชการที่กำกับดูแลการโฆษณายังไม่มีกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ ฉะนั้น เพื่อให้การโฆษณาสินค้าหรือบริการเป็นไปโดยถูกต้อง สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงกำหนดแนวทางการโฆษณาสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังนี้

๑. ข้อความที่ใช้เป็นหลักในการโฆษณาทางสื่อต่าง ๆ ต้องแสดงให้เห็น อ่าน ฟังได้อย่างครบถ้วน ชัดเจนและไม่ทำให้ผู้บริโภคหลงผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ

๒. ข้อความที่แสดงรายละเอียดเงื่อนไขเพิ่มเติมเพื่อให้ผู้บริโภคเข้าใจความหมายของการโฆษณาได้อย่างถูกต้อง ให้ปฏิบัติดังนี้

๒.๑ ทางสื่อหนังสือพิมพ์หรือสื่อสิ่งพิมพ์ ให้ใช้ตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนมีขนาดไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของขนาดตัวอักษรข้อความที่เป็นสาระสำคัญ ทั้งนี้ต้องมีขนาดไม่เล็กกว่า ๒ มิลลิเมตร และต้องอยู่ใกล้กับข้อความที่เป็นสาระสำคัญนั้น

๒.๒ ทางป้ายโฆษณา ให้ใช้ตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนตัดกับสีพื้นมีขนาดไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของขนาดตัวอักษรสูงสุด

๒.๓ ทางวิทยุกระจายเสียง ให้ฟังได้ชัดเจนโดยใช้ความเร็วและจังหวะในการพูดเช่นเดียวกับข้อความที่โฆษณา

๒.๔ ทางวิทยุโทรทัศน์ ให้แสดงอักษรลอย (Super) เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๕ วินาที ด้วยตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนตัดกับสีพื้น และมีขนาดความสูงของตัวอักษรไม่น้อยกว่าหนึ่งส่วนในยี่สิบห้าส่วนของขนาดความสูงของจอภาพ

๓. ในกรณีที่ผู้โฆษณาอ้างอิงผลการทดสอบหรือทดลองที่กระทำในห้องทดลองซึ่งมีพื้นที่และสภาวะแวดล้อมที่จำกัด เช่น อุณหภูมิ ความชื้น สภาพพื้นที่ ต้องระบุไว้ในข้อความโฆษณาด้วยตัวอักษรให้เห็นและอ่านได้ชัดเจนว่าเป็นผลการทดสอบหรือทดลองในห้องทดลองของสถาบันหน่วยงานหรือองค์กรใด ที่ไหน และเมื่อไร หากไม่ระบุข้อความดังกล่าว จะต้องมีผลการทดสอบหรือทดลองที่กระทำในสภาวะแวดล้อมที่เป็นจริงของสถาบันหรือองค์กรที่เชื่อถือได้และพร้อมที่จะแสดงยืนยันได้ทันที เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเรียกให้มาพิสูจน์ มิฉะนั้นจะถือว่าเป็นข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าได้

๔. การโฆษณาว่ารับประกันสินค้า ผู้โฆษณาต้องระบุลักษณะและขอบเขตของการประกันให้ชัดเจน เงื่อนไขของการปฏิบัติตามที่ประกันต้องชัดเจนและครบถ้วนทุกเงื่อนไข ระบุตัวผู้รับประกัน ระยะเวลาประกัน ขั้นตอนปฏิบัติตามสัญญาประกัน เพราะการโฆษณารับประกันโดยไม่ชัดเจนย่อมส่อให้เห็นถึงเจตนาที่ประสงค์จะไม่รับผิดชอบของผู้รับประกัน อาจทำให้ผู้บริโภคสำคัญผิดได้ด้วย

๕. การพิจารณาข้อความโฆษณาต้องยึดถือเป็นหลักว่าผู้บริโภคเข้าใจความหมายของข้อความโฆษณาที่ปรากฏนั้นว่าอย่างไร มิใช่ถือเอาตามความเข้าใจหรือเจตนาของผู้ประกอบธุรกิจว่าเข้าใจหรือต้องตีความอย่างไร เช่น โฆษณาให้บริการฟรี ตามความเข้าใจของผู้บริโภคย่อมเข้าใจว่าให้บริการโดยไม่คิดค่าตอบแทน แต่ถ้าการให้บริการฟรีนั้นทำภายใต้เงื่อนไขใด ผู้โฆษณาจะต้องระบุเงื่อนไขให้ครบถ้วน เพื่อให้ผู้บริโภคเข้าใจถึงความต้องการหรือเจตนาของตน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๘

(นางรัศมี วิศทเวทย์)
เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
เรื่อง แนวทางการโฆษณาลดราคาสินค้าหรือบริการ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

โดยที่ปัจจุบันสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้รับการร้องเรียนจากผู้บริโภคเป็นจำนวนมากและต่อเนื่องมาโดยตลอดว่า ผู้ประกอบธุรกิจประเภทค้าปลีกและค้าส่งมีการจัดรายการส่งเสริมการขายหรือการให้บริการด้วยการใช้ข้อความโฆษณาลดราคาสินค้าหรือบริการเพื่อจูงใจผู้บริโภค แต่เมื่อผู้บริโภคได้เดินทางไปซื้อสินค้าหรือรับบริการ ปรากฏว่า ยังมีผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามโฆษณา เช่น สินค้าหรือบริการที่ลดราคาไม่มีจำหน่าย ไม่มีการให้บริการ หรือมีการจำกัดการซื้อหรือรับบริการโดยที่ไม่ได้แจ้งข้อความดังกล่าวไว้ในสื่อโฆษณาให้ทราบ นอกจากนี้ยังพบว่ามีการจัดรายการลดราคาสินค้าหรือบริการโดยไม่ได้แจ้งระยะเวลาที่เริ่มต้นและสิ้นสุด และเมื่อผู้บริโภคสอบถาม ได้รับแจ้งว่าสินค้าหมดระยะเวลาแล้ว จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ทำให้ผู้บริโภครู้สึกว่าถูกหลอกลวงและเสียเวลาไปซื้อสินค้าหรือบริการ

ดังนั้น เพื่อให้การโฆษณาสินค้าหรือบริการเป็นธรรมต่อผู้บริโภค และให้ผู้ประกอบธุรกิจได้มีแนวทางที่ถูกต้องในการโฆษณาสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๐ (๗) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ มีมติมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประกาศแนวทางในการโฆษณาลดราคาสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระบุหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือข้อกำหนดในการลดราคา วัน เดือน ปี ที่เริ่มต้นและสิ้นสุดของการจัดให้มีการลดราคา

ข้อ ๒ ระบุจำนวนสินค้าหรือบริการที่มีการลดราคาให้ชัดเจน หากเป็นกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสาขาของสถานที่จำหน่ายหรือบริการที่ลดราคาหลายสาขา ให้ระบุจำนวนและรายการของสินค้าหรือบริการที่มีในแต่ละสาขาด้วย

ข้อ ๓ ในกรณีมีเงื่อนไขอื่น เช่น ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม ค่าติดตั้ง และค่าขนส่งสินค้า ควรแสดงให้ครบถ้วนชัดเจน

ข้อ ๔ ข้อความตามข้อ ๑ ข้อ ๒ และข้อ ๓ ควรปฏิบัติดังนี้

(๑) สื่อหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์ ให้ใช้ตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนตัดกับสีพื้น มีขนาดไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของขนาดตัวอักษรข้อความที่เป็นสาระสำคัญ ทั้งนี้ควรมีขนาดไม่เล็กกว่า ๒ มิลลิเมตร และควรอยู่ใกล้ข้อความที่เป็นสาระสำคัญนั้น

(๒) สื่อป้ายโฆษณา ให้ใช้ตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนตัดกับสีพื้นมีขนาดความสูงของตัวอักษรไม่น้อย กว่าหนึ่งในสามของขนาดตัวอักษรสูงสุด

(๓) สื่อวิทยุกระจายเสียง ให้ฟังได้ชัดเจนและเข้าใจได้โดยใช้ความเร็วและจังหวะในการพูดเช่นเดียวกับการพูดข้อความที่โฆษณา

(๔) สื่อวิทยุโทรทัศน์ และโทรทัศน์ระบบบอกรับการเป็นสมาชิก (เคเบิ้ลทีวี) โรงภาพยนตร์ และสื่อวีดิทัศน์ ให้แสดงอักษรลอย (Superimpose) เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๕ วินาที ด้วยตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนตัดกับสีพื้น มีขนาดความสูงของตัวอักษรไม่น้อยกว่าหนึ่งในยี่สิบห้าส่วนขนาดความสูงของจอภาพ และควรให้เห็นได้โดยชัดเจน

(๕) สื่อประเภทอื่น ข้อความหรือภาพควรแสดงให้อ่านหรือเห็นได้ชัดเจนทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจความหมายได้

ข้อ ๕ ในกรณีที่สินค้าหรือบริการที่นำมาลดราคาหมดลงก่อนครบกำหนดระยะเวลา ผู้ประกอบธุรกิจควรแจ้งให้ผู้บริโภคทราบทันที ณ ชั้นวางสินค้า หรือจุดจำหน่าย หรือจุดให้บริการ โดยแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน

ข้อ ๖ ไม่ควรใช้ข้อความว่าผู้ประกอบธุรกิจขอสงวนสิทธิเปลี่ยนแปลงรายละเอียดของการลดราคาสินค้าหรือบริการ เนื่องจากอาจถือได้ว่าเป็นการใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

ข้อ ๗ ราคาสินค้าหรือบริการที่แสดงหรือปรากฏต่อผู้บริโภค ควรเป็นราคาที่ปรับลดลงแล้วจากราคาขายปกติ มิใช่ปรับราคาขายปกติให้สูงขึ้นแล้วนำมาโฆษณาว่าลดราคาสินค้าหรือบริการ

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

(นายนิโรธ เจริญประกอบ)
เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วจากข้อความโฆษณา พ.ศ. 2542

โดยที่มาตรา 27 (4) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 บัญญัติให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งใช้ข้อความโฆษณาอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วจากข้อความโฆษณานั้นได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด ฉะนั้น เพื่อให้หลักเกณฑ์และวิธีการในการให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งได้รับคำสั่งตามมาตรา 27 (4) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวปฏิบัติเป็นแนวเดียวกัน คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจึงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วจากข้อความโฆษณาของผู้ประกอบธุรกิจไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วจากข้อความโฆษณา พ.ศ. 2542"

ข้อ 2 ให้ยกเลิกระเบียบว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่เกิดจากข้อความโฆษณา (ฉบับที่ 1) พ.ศ. 2524

ข้อ 3 ในระเบียบนี้

"ผู้ประกอบธุรกิจ" หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งได้รับคำสั่งจากคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคตามมาตรา 27 (4) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

"ข้อความโฆษณา" หมายความว่า ข้อความโฆษณาที่ผู้ประกอบธุรกิจได้ทำการโฆษณาไปแล้วและอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดแก่ผู้บริโภค

"คำสั่ง" หมายความว่า คำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาให้ผู้ประกอบธุรกิจโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคตามมาตรา 27 (4) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

ข้อ 4 เมื่อผู้ประกอบธุรกิจได้รับคำสั่งตามมาตรา 27 (4) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แล้ว หากในคำสั่งนั้นไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์หรือวิธีการให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติเป็นอย่างอื่น ให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติดังนี้

4.1 ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำข้อความที่จะใช้ในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคมาให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาตรวจและอนุมัติข้อความนั้นภายในกำหนดเวลา 7 วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง

4.2 ดำเนินการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วจากข้อความโฆษณาของผู้ประกอบธุรกิจ ภายในกำหนดเวลา 20 วัน นับแต่วันที่ได้รับอนุมัติตามข้อ 4.1

4.3 การโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคตาม 4.2 ให้กระทำทางสื่อโฆษณาที่

ผู้ประกอบธุรกิจได้ใช้ในการโฆษณาข้อความโฆษณานั้นและให้กระทำต่อเนื่องกันเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 7 วัน

ข้อ 5 เว้นแต่คำสั่งจะระบุให้กระทำเป็นอย่างอื่น ข้อความที่ใช้ในการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคอย่างน้อยต้องมีดังต่อไปนี้

5.1 สาระสำคัญของข้อความโฆษณาที่ได้รับคำสั่ง

5.2 ข้อความชี้แจงให้ผู้บริโภคเข้าใจถึงความถูกต้องของข้อความโฆษณาหรือความมุ่งหมายอันแท้จริงของผู้ประกอบธุรกิจที่มีอยู่สำหรับข้อความโฆษณานั้น

ข้อ 6 ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคให้ผู้ประกอบธุรกิจและเจ้าของสื่อโฆษณาผู้ได้รับคำสั่งเป็นผู้เสียเองทั้งสิ้น

ข้อ 7 ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2542 เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2542

(ลงชื่อ) ไมตรี ตันเต็มทรัพย์
(นายไมตรี ตันเต็มทรัพย์)
ประธานกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

เล่ม ๑๒๕ ตอนพิเศษ ๘๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

ว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น

พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดระเบียบว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น พ.ศ. ๒๕๓๒ ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๙ และ ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ว่าด้วยการขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๘

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“ผู้ประกอบธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบกิจการโฆษณาด้วย

“ข้อความ” หมายความรวมถึงการกระทำให้ปรากฏด้วยตัวอักษร ภาพ ภาพยนตร์ แสง เสียง เครื่องหมายหรือการกระทำอย่างใด ๆ ที่ทำให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้าใจความหมายได้

ข้อ ๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับข้อความสำหรับโฆษณาสินค้าหรือบริการทั่วไป หรือข้อความสำหรับโฆษณาที่ดิน จัดสรร บ้านและอาคารชุด ตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้ยื่นคำขอตามแบบ ฆ.๑ หรือแบบ ฆ.๒ แล้วแต่กรณี ท้ายระเบียบนี้ โดยแสดงรายการให้ครบถ้วน พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ฆ.๑ หรือแบบ ฆ.๒ แล้วแต่กรณี

สินค้าหรือบริการใดมีกฎหมายบัญญัติในเรื่องการโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้นไว้โดยเฉพาะแล้ว ถ้าผู้ประกอบธุรกิจประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับ

ข้อความสำหรับโฆษณาสินค้าหรือบริการตามระเบียบนี้ จะต้องแสดงหลักฐานว่าข้อความนั้นได้รับอนุญาตให้โฆษณาตามกฎหมายนั้นแล้วด้วย

ข้อ ๕ การยื่นคำขอ ให้ส่งข้อความสำหรับโฆษณา จำนวน ๒๕ ชุด พร้อมหลักฐานสนับสนุนข้อความสำหรับโฆษณาประกอบคำขอ

ข้อ ๖ ผู้ขอต้องชำระค่าป่วยการในการให้ความเห็นพร้อมกับการยื่นคำขอในอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ภาพยนตร์หรือแถบบันทึกเสียง/ภาพ ในอัตรา ๑๐,๐๐๐ บาท ต่อ ๑ เรื่อง

(๒) ข้อความอย่างอื่นนอกจาก (๑) ในอัตราหน้าแรก ๑๐,๐๐๐ บาท หน้าถัดไป หน้าละ ๕,๐๐๐ บาท

ข้อ ๗ การยื่นคำขอตามระเบียบนี้ ให้ผู้ขอหรือผู้รับมอบอำนาจมายื่นด้วยตนเอง ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี

ข้อ ๘ เมื่อผู้ขอยื่นคำขอแล้ว ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตรวจสอบรายการและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ฆ.๑ หรือแบบ ฆ.๒ แล้วแต่กรณี ให้ครบถ้วนก่อนจึงลงเลขที่รับคำขอ ถ้าหากรายการและหลักฐานไม่ครบถ้วนหรือไม่สามารถอ่านได้ชัดเจนให้คืนคำขอ

ข้อ ๙ ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑
ไมตรี ตันเต็มทรัพย์
ประธานกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

แบบ ฆ.๑

เลขรับที่.....
วันที่.....
(สำหรับเจ้าหน้าที่เป็นผู้กรอก)

คำขอความเห็นเกี่ยวกับข้อความสำหรับโฆษณาสินค้าหรือบริการทั่วไป

.....

เขียนที่.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....
สำนักงานอยู่เลขที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....
ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....
หมายเลขโทรศัพท์.....มีความประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา พิจารณาให้ความเป็นเกี่ยวกับข้อความสำหรับโฆษณาสินค้า/บริการ ตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

๑. ข้อความสำหรับโฆษณาสินค้า/บริการ.....
โดยทางสื่อโฆษณา.....
ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

๑.๑ ตัวอักษร จำนวน.....หน้า จำนวน.....ชุด
๑.๒ ภาพหรือสไลด์ จำนวน.....ชุด
๑.๓ บทภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง/ภาพ จำนวน.....ชิ้น
๑.๓.๑ ชื่อเรื่อง (เป็นภาษาไทย) และกำกับภาษาต่างประเทศด้วย (ถ้ามี)
.....
.....
๑.๓.๒ ใช้เวลาฉาย/เล่น.....นาที.....วินาที
๑.๔ เครื่องหมาย จำนวน.....ชุด
๑.๕ การกระทำอย่างอื่น (พร้อมด้วยคำบรรยาย) จำนวน.....ชุด

๒. ได้ชำระค่าป่วยการในการให้ความเห็นแล้ว
จำนวนเงิน .....- บาท (.....บาทถ้วน)

๓. พร้อมกับคำขอนี้ได้แนบหลักฐานต่าง ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยคือ

๓.๑ หลักฐานการเป็นเจ้าของหรือผู้แทนของเจ้าของสินค้าหรือบริการที่จะลงโฆษณา

- สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนของบริษัท หรือห้างหุ้นส่วน (รับรองสำเนาถูกต้อง)
- หนังสือมอบอำนาจ สำเนาทะเบียนบ้าน และสำเนาบัตรประจำตัว-ประชาชนของผู้มอบอำนาจ และผู้รับมอบอำนาจ

๓.๒ หลักฐานสนับสนุนข้อความสำหรับโฆษณา

- หนังสือรับรองผลการตรวจสอบของส่วนราชการ หรือสถาบันที่ทางราชการรับรองในประเทศไทยหรือต่างประเทศซึ่งเป็นผู้ชำนาญการ หรือมีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ
- หนังสือรับรองจากสถานทูต กงสุล หรือทูตพาณิชย์ ในกรณีอ้างการโฆษณาในต่างประเทศ ที่มีกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคที่เชื่อถือได้

๓.๓ หลักฐานที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นอนุญาตให้โฆษณาข้อความตามคำขอนี้ได้ (ถ้ามี)

- กรณีผู้ประกอบธุรกิจจัดให้มีการเสี่ยงโชคชิงรางวัล ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน

ลงชื่อ.....ผู้ขอ
(.....)

หมายเหตุ

๑. โปรดขีดฆ่าข้อความที่ไม่ต้องการออก

๒. ในกรณีหลักฐานสนับสนุนข้อความสำหรับโฆษณาถ้าเป็นเอกสารให้จัดนำมา ๒๕ ชุด

แบบ ฆ.๒

เลขรับที่.....
วันที่.....
(สำหรับเจ้าหน้าที่เป็นผู้กรอก)

คำขอความเห็นเกี่ยวกับข้อความสำหรับโฆษณาที่ดินจัดสรร บ้าน และอาคารชุด

.....

เขียนที่.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....
สำนักงานอยู่เลขที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....
ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....
หมายเลขโทรศัพท์.....มีความประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา พิจารณาให้ความเป็นเกี่ยวกับข้อความสำหรับโฆษณาที่ดินจัดสรร บ้าน และอาคารชุด ตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

๑. ข้อความสำหรับโฆษณาที่ดินจัดสรร บ้าน และอาคารชุด.....
โดยสื่อโฆษณา.....
ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

๑.๑ ตัวอักษร จำนวน.....หน้า จำนวน.....ชุด
๑.๒ ภาพหรือสไลด์ จำนวน.....ชุด
๑.๓ บทภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง/ภาพ จำนวน.....ชิ้น
๑.๓.๑ ชื่อเรื่อง (เป็นภาษาไทย) และกำกับภาษาต่างประเทศด้วย (ถ้ามี)
.....
.....
๑.๓.๒ ใช้เวลาฉาย/เล่น.....นาที.....วินาที
๑.๔ เครื่องหมาย จำนวน.....ชุด
๑.๕ การกระทำอย่างอื่น (พร้อมด้วยคำบรรยาย) จำนวน.....ชุด

๒. ได้ชำระค่าป่วยการในการให้ความเห็นแล้ว
จำนวนเงิน.....- บาท (.....บาทถ้วน)

๓. พร้อมกับคำขอนี้ได้แนบหลักฐานต่าง ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยคือ

๓.๑ หลักฐานการเป็นเจ้าของหรือผู้แทนของเจ้าของที่ดินจัดสรร บ้านและอาคารชุดที่จะโฆษณา

- สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนของบริษัท หรือห้างหุ้นส่วน (รับรองสำเนาถูกต้อง)
- หนังสือมอบอำนาจ สำเนาทะเบียนบ้าน และสำเนาบัตรประจำตัว-ประชาชนของผู้มอบอำนาจ และผู้รับมอบอำนาจ

๓.๒ หลักฐานสนับสนุนข้อความสำหรับโฆษณา

- สำเนาโฉนดที่ดิน (รับรองสำเนาถูกต้อง)
- ใบอนุญาตให้จัดสรรที่ดิน ในกรณีการจัดสรรที่ต้องขออนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดิน
- ใบอนุญาตให้ก่อสร้างอาคาร หรือการจดทะเบียนอาคารชุด แล้วแต่กรณี
- รายละเอียดเกี่ยวกับสาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวกของโครงการ (ถ้ามี)
- กรณีส่วนป่า ต้องแสดงการจดทะเบียนขอปลูกสวนป่า

๓.๓ หลักฐานที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นอนุญาตให้โฆษณาข้อความตามคำขอนี้ได้ (ถ้ามี)

- กรณีผู้ประกอบธุรกิจจัดให้มีการเสี่ยงโชคชิงรางวัล ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน

ลงชื่อ.....ผู้ขอ
(.....)

<u>หมายเหตุ</u> ๑. โปรดขีดฆ่าข้อความที่ไม่ต้องการออก

๒. ในกรณีหลักฐานสนับสนุนข้อความสำหรับโฆษณาถ้าเป็นเอกสารให้จัดนำมา ๒๕ ชุด

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

เรื่อง แนวทางการใช้ข้อความโฆษณาที่มีลักษณะเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงอันยากแก่การพิสูจน์ และแนวทางการพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงเกี่ยวกับข้อความโฆษณา พ.ศ. ๒๕๖๕

.....

โดยที่ปัจจุบัน การโฆษณาสินค้าหรือบริการสามารถกระทำได้หลายรูปแบบ โดยอาศัยสื่อต่าง ๆ เช่น สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อป้ายโฆษณา หรือสื่อสังคมออนไลน์ ที่สามารถกระทำการโฆษณาไปได้ทั่วโลก ซึ่งข้อความที่ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาใช้ในการโฆษณามีลักษณะเป็นการเชิญชวนหรือชักจูงใจให้ผู้บริโภคซื้อสินค้าหรือบริการ โดยจะพรรณนาถึงข้อดี คุณภาพที่โดดเด่น แต่ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาไม่สามารถพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงได้ตามที่ได้มีการอ้างอิงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับรายงานทางวิชาการ ผลการวิจัย สถิติการรับรองของสถาบันหรือบุคคลอื่นใด หรือใช้ข้อความที่ยากแก่การพิสูจน์เพื่อจูงใจให้ผู้บริโภคเกิดความเชื่อมั่นและเกิดความต้องการซื้อสินค้าหรือบริการ และเพื่อให้การโฆษณาสินค้าหรือบริการมีความชัดเจน ถูกต้องเป็นธรรมแก่ผู้บริโภค ประกอบกับเพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณา ตลอดจนเพื่อให้การพิจารณาและการใช้อำนาจของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นไปด้วยความถูกต้องเป็นธรรม โปร่งใสและเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงกำหนดแนวทางการใช้ข้อความโฆษณาที่มีลักษณะเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงอันยากแก่การพิสูจน์และแนวทางการพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงเกี่ยวกับข้อความโฆษณา จึงได้ออกประกาศไว้ ดังนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิก

(๑) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา เรื่อง การโฆษณาสินค้าหรือบริการโดยใช้ข้อความโฆษณาที่มีลักษณะเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงอันยากแก่การพิสูจน์ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๖

(๒) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา เรื่อง แนวทางการพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงเกี่ยวกับข้อความโฆษณา ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๒ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ การใช้ข้อความโฆษณาไม่ว่าจะกระทำทางสื่อโฆษณาใดก็ตามจะต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็น ฟัง หรืออ่านได้ชัดเจนตามประเภทของสื่อโฆษณา ไม่ทำให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ถ้าข้อความโฆษณาทำเป็นภาษาต่างประเทศต้องมีคำแปลภาษาไทยกำกับข้อความที่เป็นสาระสำคัญด้วยทุกครั้ง

ข้อความที่ใช้เป็นหลักในการโฆษณาทางสื่อต่าง ๆ ต้องแสดงให้เห็น อ่าน ฟังได้อย่างครบถ้วน ชัดเจน และไม่ทำให้ผู้บริโภคหลงผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ

ข้อความที่แสดงรายละเอียดเงื่อนไขเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้บริโภคเข้าใจความหมายของโฆษณาได้อย่างถูกต้อง ให้ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาปฏิบัติ ดังนี้

(๑) สื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อโฆษณาอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ให้ใช้ตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจน หรือหากเป็นข้อความเสียงให้ใช้ความเร็วและจังหวะในการพูดข้อความโฆษณาให้สามารถรับฟังได้อย่างชัดเจน

(๒) วิทยุโทรทัศน์ ให้แสดงอักษรลอย (Super) เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๕ วินาที ด้วยตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนตัดกับสีพื้น และมีขนาดความสูงของตัวอักษรไม่น้อยกว่าหนึ่งส่วนในยี่สิบห้าส่วนของขนาดความสูงของจอภาพ

(๓) วิทยุกระจายเสียงให้ใช้ความเร็วและจังหวะในการพูดข้อความโฆษณาให้สามารถรับฟังได้อย่างชัดเจน

(๔) ป้ายโฆษณา หรือป้ายที่มีแต่ภาพเคลื่อนไหวที่ไม่มีเสียง ให้ใช้ตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจนตัดกับสีพื้น มีขนาดไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของขนาดตัวอักษรสูงสุด

(๕) หนังสือพิมพ์หรือสื่อสิ่งพิมพ์ ให้ใช้ตัวอักษรที่เห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดความสูงของตัวหนังสือไม่น้อยกว่า ๒ มิลลิเมตร และต้องอยู่ใกล้กับข้อความที่เป็นสาระสำคัญ

ข้อ ๔ ในการโฆษณาสินค้าหรือบริการ ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาต้องยึดถือความเข้าใจของผู้บริโภคเป็นสำคัญ เช่น การโฆษณาให้บริการฟรี ผู้บริโภคย่อมเข้าใจว่าการให้บริการนั้นไม่เสียค่าตอบแทน แต่หากการให้บริการฟรีดังกล่าวต้องกระทำภายใต้หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขหรือข้อกำหนดใด ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาจะต้องระบุหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขหรือข้อกำหนดให้ครบถ้วน

ข้อ ๕ โฆษณาที่แสดงปริมาณ ปริมาตร ขนาด จำนวน ส่วนประกอบของสินค้าหรือบริการ ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณา ต้องโฆษณาให้ตรงกับสินค้าหรือบริการที่ขายหรือให้บริการจริง

ข้อ ๖ กรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณา อ้างอิงผลการทดสอบหรือทดลองภายใต้สภาวะแวดล้อมหรือเงื่อนไขเฉพาะ เช่น อุณหภูมิ ความชื้น สภาพพื้นที่ ต้องระบุไว้ในโฆษณาด้วยตัวอักษรให้เห็นและอ่านได้ชัดเจนว่าเป็นผลการทดสอบหรือทดลองของสถาบัน หน่วยงาน หรือองค์กรใด สภาวะแวดล้อมหรือเงื่อนไขเฉพาะ และให้ภาระการพิสูจน์อยู่ที่ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาและพร้อมที่จะแสดงยืนยันได้ทันทีเมื่อคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเรียกให้ไปพิสูจน์

ข้อ ๗ ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาไม่ควรใช้ข้อความโฆษณาที่มีลักษณะเป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิด หรือข้อความที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาสามารถเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขได้โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า หรือข้อความอื่นใดที่มีความหมายในลักษณะทำนองเดียวกันที่ทำให้ผู้บริโภคตกอยู่ในฐานะเสียเปรียบ

ข้อ ๘ ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาไม่ควรใช้ข้อความโฆษณาที่อาศัยความเชื่อส่วนบุคคลหรือข้อความอื่นใดที่มีความหมายในลักษณะทำนองเดียวกันเป็นสิ่งเชิญชวนหรือชักจูงใจให้ผู้บริโภคที่กำลังมีความทุกข์หรือต้องการที่พึ่งทางใจซื้อสินค้าหรือรับบริการ

ข้อ ๙ ข้อความโฆษณาที่มีลักษณะเป็นการรับประกันสินค้าหรือบริการ ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาต้องระบุตัวผู้รับประกัน ระยะเวลาการรับประกัน ลักษณะ ขอบเขต ขั้นตอน วิธีการและเงื่อนไขของการปฏิบัติตามสัญญาของการรับประกันให้ชัดเจนและถูกต้องครบถ้วน เพื่อแสดงถึงเจตนาความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณา และมิให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ

ข้อ ๑๐ ข้อความโฆษณาที่มีลักษณะเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงเปรียบเทียบคุณสมบัติสินค้าหรือบริการของตนกับสินค้าหรือบริการอื่น ๆ ในประเภทเดียวกัน หรือข้อความอ้างอิงข้อเท็จจริงจากรายงานทางวิชาการ ผลการวิจัย สถิติ การรับรองของสถาบันหรือบุคคลอื่นใด หรือยืนยันข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งอย่างใดในการโฆษณา ตลอดจนรางวัลต่าง ๆ ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาต้องมีหน้าที่พิสูจน์เอกสารหลักฐานหรือข้อมูลยืนยันได้ในขณะที่โฆษณาโดยมีหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการอ้างอิง ดังนี้

(๑) กรณีอ้างอิงจากหน่วยงานต่างประเทศ ต้องมีเอกสารหลักฐาน ดังนี้

(ก) หนังสือรับรองห้องปฏิบัติการจากหน่วยงานของรัฐต่างประเทศที่มีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบ

(ข) หนังสือรับรองและรายละเอียดผลการทดสอบ หรือผลการวิจัย หรือผลการสำรวจ หรือเอกสารหลักฐานการได้รับรางวัล จากหน่วยงานของรัฐต่างประเทศที่มีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบ หรือหนังสือรับรองผลการทดสอบของห้องปฏิบัติการหรือสถาบันทดสอบเอกชนซึ่งหน่วยงานของรัฐต่างประเทศที่มีอำนาจหน้าที่ให้การรับรอง

(ค) ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาต้องแปลและรับรองความถูกต้องเป็นภาษาไทย โดยการรับรองความถูกต้องของคำแปลเป็นภาษาไทยให้เป็นไปตามกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

(๒) กรณีอ้างอิงจากหน่วยงานในประเทศไทย ต้องมีเอกสารหลักฐาน ดังนี้

(ก) หลักฐานอันแสดงว่า หน่วยงานหรือบุคคลอื่นใดที่ทำการทดสอบ หรือเก็บรวบรวมข้อมูลหรือได้กระทำการวิจัย หรือเก็บผลสำรวจ ให้ความยินยอมและอนุญาตให้ใช้ข้อความนั้นในการโฆษณาได้

(ข) หนังสือรับรองและรายละเอียดผลการทดสอบ หรือผลการวิจัย หรือผลการสำรวจ หรือเอกสารหลักฐานการได้รับรางวัลจากส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐในประเทศไทย ซึ่งมีผู้ชำนาญการหรือมีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่โฆษณานั้น หรือสถาบันของเอกชนที่เชื่อถือได้หรือสถาบันที่มีการศึกษาร่วมกับหน่วยงานของรัฐ

(ค) กรณีที่เป็นภาษาต่างประเทศ ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาต้องแปลและรับรองความถูกต้องเป็นภาษาไทย โดยการรับรองความถูกต้องของคำแปลเป็นภาษาไทยให้เป็นไปตามกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ข้อ ๑๑ ในการพิสูจน์ข้อความโฆษณาของผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาตามข้อ ๑๐ ให้ดำเนินการภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือหรือถือว่าได้รับหนังสือแจ้งให้ใช้สิทธิในการพิสูจน์ เว้นแต่มีพฤติการณ์พิเศษที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจพิจารณาให้เลื่อนระยะเวลาในการพิสูจน์ได้ตามที่เห็นสมควร

ถ้าผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาไม่ใช้สิทธิในการพิสูจน์ภายในระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาสละสิทธิ์ที่จะพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงเกี่ยวกับข้อความโฆษณานั้น คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจออกคำสั่งตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ และให้ถือว่าผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณารู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าข้อความนั้นเป็นเท็จ

ข้อ ๑๒ ถ้าผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้กระทำการโฆษณาไม่สามารถพิสูจน์ข้อความโฆษณาสินค้าหรือบริการเพื่อแสดงความจริงได้ หรือดำเนินการโฆษณาสินค้าหรือบริการที่ฝ่าฝืนจากประกาศคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาฉบับนี้ ให้ถือว่าอาจเป็นข้อความโฆษณาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือเป็นข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม

ข้อ ๑๓ ข้อความโฆษณาที่อาจจะเข้าข่ายมีลักษณะเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงอันยากแก่การพิสูจน์แสดงไว้ตามบัญชีแนบท้ายประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕

(นายชัยพร เกริกกุลธร)
ประธานกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

เล่ม ๑๐๑ ตอนที่ ๑๗๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๗

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๙/๒๕๒๗

เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า "ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ" หรือ "ตัวดูดน้ำ"

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาเห็นว่า สินค้าที่เรียกกันว่า "ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ" หรือ "ตัวดูดน้ำ" อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่เด็กได้ จึงได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่งและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกคำสั่งที่ ๑/๒๕๒๖ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๖ ห้ามขายสินค้าดังกล่าวเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะมีคำสั่งยกเลิก และให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์เพื่อแสดงให้เห็นว่าสินค้าไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค

ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าดังกล่าวได้ขอให้กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ดำเนินการตรวจวิเคราะห์เพื่อทดสอบพิสูจน์สินค้า ผลการตรวจวิเคราะห์ที่ปรากฏตามรายงานผลการตรวจวิเคราะห์ของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข แจ้งตามหนังสือที่ สธ ๐๕๐๕/๗๑ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๒๗ สรุปได้ว่า สินค้าดังกล่าวสามารถพองตัวได้ในน้ำย่อยเทียม (ที่มีสภาพ

เล่ม ๑๐๑ ตอนที่ ๑๗๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๗

เช่นเดียวกับน้ำย่อยในกระเพาะและลำไส้ของมนุษย์) โดยสามารถพองตัวได้ภายในระยะเวลาตามสภาพการย่อยในร่างกายมนุษย์ได้ถึง ๕ เท่า และยังคงมีลักษณะเหนียว ไม่แยกหรือแตกร่วน ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า สินค้าดังกล่าวนี้ ไม่ปรากฏว่ามีการย่อยตัว หากกลืนกินเข้าไป เป็นการผิดปกติต่อระบบการย่อยและการขับถ่าย ทำให้ลำไส้อุดตันได้ และในรายงานผลการตรวจวิเคราะห์ ได้แสดงความเห็นไว้ด้วยว่า ของเล่นนี้ไม่น่าไว้วางใจในความปลอดภัย อาจมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นได้ สมควรวางมาตรการป้องกัน

และดังนั้น เมื่อผู้ประกอบธุรกิจไม่อาจนำทดสอบพิสูจน์เพื่อแสดงให้เห็นว่า สินค้าไม่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้ประกาศให้ผู้ประกอบธุรกิจแจ้งปริมาณสินค้าที่มีอยู่ในความครอบครองภายใน ๑๕ วัน โดยได้ให้โอกาสแก่ผู้ประกอบธุรกิจในอันที่จะเสนอหลักฐานและวิธีการต่าง ๆ ในการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขสินค้า เพื่อป้องกันอันตรายอันอาจเกิดขึ้นได้ เพื่อประกอบการพิจารณาดำเนินการ ซึ่งมีผู้ประกอบธุรกิจแจ้งปริมาณสินค้าที่มีอยู่ในความครอบครองจำนวน ๓๔ ราย รวม ๑๒๖,๓๐๐ ตัว พร้อมทั้งได้เสนอมาตรการป้องกันอันตรายโดยวิธีการให้กำหนดสินค้าควบคุมฉลาก และได้กล่าวอ้างว่า สินค้าที่เรียกกันว่า “ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ” หรือ “ตัวดูดน้ำ” นี้ มีจำหน่ายแพร่หลายในต่างประเทศหลายประเทศ ก็ได้ใช้วิธีกำหนดให้มีฉลากกำกับสินค้าเช่นกัน

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๔๔-๘/๒๕๒๗ เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๒๗ แล้วมีความเห็นว่า สินค้าที่เรียกกันว่า “ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ” หรือ “ตัวดูดน้ำ” เป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตราย

เล่ม ๑๐๑ ตอนที่ ๑๗๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๗

แก่ผู้บริโภค โดยเฉพาะแก่เด็กเล็ก แม้ในต่างประเทศหลายประเทศ จะยอมให้มีการจำหน่ายสินค้าดังกล่าวโดยมีฉลากกำกับได้ก็ตาม แต่ตามสภาพของประเทศไทยในปัจจุบัน การให้ความสนใจหรือความสำคัญแก่ฉลากกำกับสินค้าของผู้บริโภคยังมีน้อย ดังนั้น แม้ว่าจะกำหนดให้เป็นสินค้าควบคุมฉลากและกำหนดให้ฉลากแสดงคำเตือนวิธีใช้ และวัตถุประสงค์ของสินค้าอย่างถูกต้องเพียงพอ ก็ไม่น่าเชื่อว่าจะสามารถป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้านี้เป็นสินค้าประเภทของเด็กเล่น ผู้ใช้สินค้าเป็นแต่เพียงแต่ผู้บริโภคที่เป็นเด็กเล็ก ๆ ซึ่งไม่เข้าใจความหมายของฉลาก ประกอบกับปริมาณสินค้าที่ผู้ประกอบธุรกิจแจ้งจำนวนมามีเพียง ๑๒๖,๓๐๐ ตัว ซึ่งมีมูลค่าทางเศรษฐกิจไม่มาก ไม่เป็นสินค้าที่มีความจำเป็นและไม่ใช่ของเล่นที่สามารถเอื้อประโยชน์ให้แก่เด็ก จึงมีมติว่า สมควรมีคำสั่งห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า "ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ" หรือ "ตัวดูดน้ำ" เป็นการถาวร

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

๑. ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑/๒๕๒๖ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๖ เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า "ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ" หรือ "ตัวดูดน้ำ" เป็นการชั่วคราว

๒. ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า "ของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ" หรือ "ตัวดูดน้ำ"

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๒๗

ร้อยตำรวจโท ชาญ มนูธรรม

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

สั่งและปฏิบัติราชการแทน นายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๐๓ ตอนที่ ๑๓๓ ราชกิจจานุเบกษา ๑ สิงหาคม ๒๕๒๙

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๐๖/๒๕๒๙

เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง หรือเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าแบบขั้วเปลือย

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้พิจารณาเห็นว่าสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง หรือเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าแบบขั้วเปลือย อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้ส่งสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าดังกล่าวไปให้สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย ทำการตรวจสอบแล้วเห็นว่าอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอันตรายจากสาเหตุของกระแสไฟฟ้าเข้าสู่ร่างกาย ถ้าผู้ใช้บังเอิญเปิดฝาระหว่างการใช้งานและเสียบปลั๊กเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าไว้ หากถือจับวัตถุสื่อไฟฟ้าสัมผัสกับน้ำที่ต้ม เช่น ตักหรือคน หรือเทน้ำจากภาชนะโลหะลงไปในถ้วยหรือน้ำที่กำลังต้มนั้น กระแสไฟฟ้าจะวิ่งเข้าสู่ร่างกายและเป็นอันตรายทันที

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงได้ออกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๒/๒๕๒๙ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๒๙ ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อขายซึ่งสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง ทำการติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบ

เล่ม ๑๐๓ ตอนที่ ๑๓๓ ราชกิจจานุเบกษา ๑ สิงหาคม ๒๕๒๙

หรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคหรือไม่ ถ้าเป็นอันตรายจะเป็นอันตรายมากน้อยเพียงใด และจะมีวิธีป้องกันอย่างใดหรือไม่ ทั้งนี้ โดยให้ดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ให้สามารถรู้ผลได้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ประกาศคำสั่ง และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้ประกาศคำสั่งดังกล่าวนี้แล้ว ตั้งแต่วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๒๙ พร้อมกันนั้นสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้ส่งสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าไปให้กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ตรวจสอบอีกทางหนึ่งด้วย แต่ปรากฏว่าไม่มีผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อขายซึ่งสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง ดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าดังกล่าว ภายในกำหนดระยะเวลาหกสิบวัน ตามคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๒/๒๕๒๙ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๒๙ และถึงแม้ว่าคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จะได้ขยายระยะเวลาแจ้งการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าออกไปอีกชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วก็ตาม แต่ผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าวก็มิได้แจ้งผลการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าให้ทราบแต่อย่างใด

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๒๙ – ๘/๒๕๒๙ เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๒๙ แล้ว เห็นว่าจากผลการตรวจวิเคราะห์ของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย และผลการตรวจวิเคราะห์ของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข แสดงว่าสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง หรือเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าแบบขั้วเปลือย เป็นสินค้าที่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคจาก

เล่ม ๑๐๓ ตอนที่ ๑๓๓ ราชกิจจานุเบกษา ๑ สิงหาคม ๒๕๒๙

สาเหตุของกระแสไฟฟ้าเข้าสู่ร่างกาย แม้ว่าจะมีฉลากกำกับสินค้าวิธีใช้ไว้แล้วก็ตาม ก็ไม่น่าเชื่อว่าจะสามารถป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ จึงมีมติให้ออกคำสั่งห้ามขายสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง หรือเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าแบบขั้วเปลือย

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีคำสั่งห้ามขายสินค้าเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าที่ทำให้น้ำร้อนโดยผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในน้ำโดยตรง หรือเครื่องต้มน้ำไฟฟ้าแบบขั้วเปลือย

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๒๙

ร้อยตำรวจโท ชาญ มนูธรรม

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

สั่งและปฏิบัติราชการแทน นายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๙/๒๕๔๘

เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า "ลูกโป่งวิทยาศาสตร์" หรือ "ลูกโป่งพลาสติก" หรือ "Blowing balloon"

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาเห็นว่า สินค้าที่เรียกกันว่า "ลูกโป่งวิทยาศาสตร์" หรือ "ลูกโป่งพลาสติก" หรือ "Blowing balloon" อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเด็กเล็ก จึงได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๓/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ ห้ามขายสินค้าดังกล่าวเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะมีคำสั่งยกเลิกและให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าดังกล่าว ติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็วที่สุด เพื่อการดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ว่าสินค้าดังกล่าวนั้นไม่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค โดยให้ดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ให้สามารถรู้ผลได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ตรวจสอบพบว่า นับตั้งแต่ได้มีคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๓/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า "ลูกโป่งวิทยาศาสตร์" หรือ "ลูกโป่งพลาสติก" หรือ "Blowing balloon" ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ยังไม่มีผู้ประกอบธุรกิจรายใดติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อขอดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ว่าสินค้าดังกล่าวไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้ส่งตัวอย่างสินค้าที่ตรวจพบไปให้กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ดำเนินการตรวจสอบวิเคราะห์ส่วนประกอบของสินค้าที่อาจเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค ผลการตรวจวิเคราะห์ พบสารเอทิลอาซีเทต ซึ่งจัดเป็นสารระเหยตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๘) เรื่อง กำหนดชื่อ ประเภท ชนิด หรือขนาดบรรจุของสารเคมีหรือผลิตภัณฑ์เป็นสารระเหย ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๓๘ และตามประกาศดังกล่าวได้กำหนดให้ลูกโป่งวิทยาศาสตร์หรือลูกโป่งพลาสติก (Blowing balloon) เป็นสารระเหย ซึ่งสารระเหยจัดว่าเป็นยาเสพติดตามพระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. ๒๕๓๓ การสูดดมสารระเหยทำให้เกิดอันตรายต่อระบบต่าง ๆ ในร่างกายจนอาจทำให้ถึงแก่ชีวิตได้ ประกอบกับลักษณะการเล่นของเด็กเล็ก ในขณะที่เป่าสินค้าดังกล่าวให้เป็นลูกโป่ง ต้องมีการสูดลมหายใจเข้าออกหลายครั้ง ทำให้เด็กเล็กต้องสูดดมสารระเหยซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ แล้ว มีความเห็นว่า สินค้าที่เรียกกันว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก” หรือ “Blowing balloon” เป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเด็กเล็ก และตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๓๘) เรื่อง กำหนดชื่อ ประเภท ชนิด หรือขนาดบรรจุของสารเคมีหรือผลิตภัณฑ์เป็นสารระเหย ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๓๘ ได้กำหนดให้ลูกโป่งวิทยาศาสตร์ หรือลูกโป่งพลาสติก (Blowing balloon) เป็นสารระเหย ซึ่งได้มีการควบคุมเกี่ยวกับการจำหน่าย ประกอบกับสินค้าดังกล่าวไม่ใช่ของเล่นที่สามารถเอื้อประโยชน์ให้แก่กลุ่มเด็กเล็ก จึงมีมติว่า สมควรมีคำสั่งห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก” หรือ “Blowing balloon” เป็นการถาวร

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

๑. ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๓/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ เรื่อง ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก” หรือ “Blowing balloon” เป็นการชั่วคราว

๒. ห้ามขายสินค้าที่เรียกกันว่า “ลูกโป่งวิทยาศาสตร์” หรือ “ลูกโป่งพลาสติก” หรือ “Blowing balloon” เป็นการถาวร

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๘
สุชัย เจริญรัตนกุล
รองนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

<u>คำเตือน</u> :- พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๖ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดขายสินค้าที่คณะกรรมการสั่งห้ามขายเพราะสินค้านั้นอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ตามมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาทหรือทั้งปรับ ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนั้นเป็นผู้ผลิตเพื่อขายหรือเป็นผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

เล่ม ๑๒๔ ตอนพิเศษ ๙๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๔/๒๕๕๐

เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นฉีดน้ำที่มีลักษณะเป็นกระบอกสูบ
และใช้แรงอัดกระแทกน้ำในกระบอกสูบโดยตรง

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ออกคำสั่งที่ ๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๖ ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นฉีดน้ำที่มีลักษณะเป็นกระบอกสูบและใช้แรงอัดกระแทกน้ำในกระบอกสูบโดยตรงเนื่องจากมีเหตุน่าเชื่อว่าสินค้าดังกล่าวอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะได้มีการทดสอบหรือพิสูจน์ให้ปรากฏว่าสินค้าดังกล่าวนั้นไม่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค นั้น ต่อมาได้มีการดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์โดยผู้ประกอบธุรกิจและคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี ปรากฏว่าสินค้านั้นอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเห็นว่ากรณีไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา ๓๐ หรือตามกฎหมายอื่น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคออกคำสั่งไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑/๒๕๔๖ เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นฉีดน้ำที่มีลักษณะเป็นกระบอกสูบและใช้แรงอัดกระแทกน้ำในกระบอกสูบโดยตรงเป็นการชั่วคราว

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นฉีดน้ำที่มีลักษณะเป็นกระบอกสูบและใช้แรงอัดกระแทกน้ำในกระบอกสูบโดยตรง

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐
ทิพาวดี เมฆสวรรค์
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๒๔ ตอนพิเศษ ๑๕๗ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๐

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๙/๒๕๕๐

เรื่อง ห้ามขายสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคเป็นการชั่วคราว

ด้วยคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พบว่า สารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคที่สถานพยาบาลนำมาฉีดเข้าส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้กับบุคคลทั่วไปนั้น ยังไม่เป็นที่ยอมรับในวงการแพทย์ และมีประชาชนได้รับความเสียหายจากการใช้สารดังกล่าวเป็นจำนวนมาก ซึ่งความเสียหายที่เกิดขึ้นมักเป็นความเสียหายอย่างถาวรซึ่งแก้ไขได้ยากและในบางกรณีไม่สามารถแก้ไขได้ โดยสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคที่ผลิตใช้ฉีดหรือนำเข้าสู่ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้คนไข้เป็นการผลิตวัสดุขึ้นเองและเป็นวิธีที่ไม่เคยผ่านกระบวนการวิจัยอย่างถูกขั้นตอนตามหลักวิชาการทางการแพทย์ เป็นวิธีที่ยังไม่ได้มีการกำหนดเป็นมาตรฐานทางการแพทย์ในประเทศไทยและสารดัดแปลงนั้น ยังไม่ได้มีการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ว่าจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียแก่คนในระยะยาวและยังไม่ได้ผ่านการพิจารณาจากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

คณะกรรมการบริหารสมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งแห่งประเทศไทยได้มีมติขอให้แพทย์ที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ ระงับการฉีดสารเข้าสู่ร่างกายผู้ป่วยด้วยวิธีไบโอเทคนิค รวมทั้งระงับการแนะนำให้แพทย์อื่นฉีดให้คนไข้ไว้ก่อนจนกว่าจะมีหลักฐานหรือข้อมูลใหม่ที่ทำให้พิสูจน์ได้ว่าจะไม่ทำอันตรายและความเสียหายให้แก่คนไข้ และสมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งแห่งประเทศไทยพบว่าจากการสอบถามแพทย์ที่เป็นสมาชิกเพียง ๙ คน มีสถิติคนไข้จำนวนมากรวม ๗๙ คน มีปัญหาจากการได้รับการฉีดสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิค นอกจากนี้ คณะกรรมการบริหารราชวิทยาลัยศัลยแพทย์แห่งประเทศไทยก็ได้มีมติว่าวิธีไบโอเทคนิคเป็นวิธีที่ยังไม่ได้มีการกำหนดเป็นมาตรฐานทางการแพทย์ในประเทศไทย และทำให้เกิดปัญหาทางจริยธรรม เมื่อมีการนำวิธีการนี้ไปดำเนินการโดยไม่ได้ผ่านกระบวนการวิจัยอย่างถูกขั้นตอนที่กำหนดขึ้นโดยแพทยสภา

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๐ เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ และครั้งที่ ๖/๒๕๕๐ เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า มีเหตุอันน่าเชื่อได้ว่าสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และมีความจำเป็นและเร่งด่วนที่จะต้องป้องกันอันตรายและคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าชนิดนี้ ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่งและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ

คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

๑. ห้ามขายสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคเป็นการชั่วคราวจนกว่าคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะมีคำสั่งยกเลิก ทั้งนี้ ให้รวมถึงการจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

๒. ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายสารที่ใช้ในวิธีไบโอเทคนิคทำการติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็วที่สุดเพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ โดยให้ดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ให้สามารถรู้ผลได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐
ทิพาวดี เมฆสวรรค์
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

<u>คำเตือน</u> :- พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๖ บัญญัติว่า ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดขายสินค้าที่คณะกรรมการสั่งห้ามขายเพราะสินค้านั้นอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนั้นเป็นผู้ผลิตเพื่อขาย หรือเป็นผู้สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เล่ม ๑๒๔ ตอนพิเศษ ๑๖๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๐

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๑๑/๒๕๕๐

เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นล่องแก่ง ชื่อ "อินเดียน่า ล็อก" (Indiana Log) ในสวนสยามเป็นการชั่วคราว

ด้วยปรากฏว่าเมื่อวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๐ มีผู้บริโภคได้ไปใช้บริการเครื่องเล่นล่องแก่ง ชื่อ "อินเดียน่า ล็อก" (Indiana Log) ในสวนสยามแล้วได้เกิดอุบัติเหตุขึ้นกับเครื่องเล่นดังกล่าว โดยมีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจากการใช้บริการนั้น

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า มีเหตุอันน่าเชื่อว่าสินค้าเครื่องเล่นล่องแก่ง ชื่อ "อินเดียน่า ล็อก" (Indiana Log) ในสวนสยามเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค จึงมีความจำเป็นและเร่งด่วนที่จะป้องกันอันตรายและคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าชนิดนี้ ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง และวรรคสามแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามขายสินค้าเครื่องเล่นล่องแก่ง ชื่อ "อินเดียน่า ล็อก" (Indiana Log) ในสวนสยามเป็นการชั่วคราว จนกว่าคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะมีคำสั่งยกเลิก ทั้งนี้ ให้รวมถึงการให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าว

(๒) ให้ผู้ประกอบธุรกิจทำการติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็วที่สุด เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ โดยให้ดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ให้สามารถรู้ผลได้ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่คำสั่งนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐
ทิพาวดี เมฆสวรรค์
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำเตือน :- พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๖ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดขายสินค้าที่คณะกรรมการสั่งห้ามขายเพราะสินค้านั้นอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนั้นเป็นผู้ผลิตเพื่อขาย หรือเป็นผู้สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เล่ม ๑๒๖ ตอนพิเศษ ๗ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๖ มกราคม ๒๕๕๒

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๑๔/๒๕๕๑

เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำ

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ออกคำสั่งที่ ๑๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ห้ามขายสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำ เนื่องจากมีเหตุน่าเชื่อว่าสินค้าดังกล่าวอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะได้มีการทดสอบหรือพิสูจน์ให้ปรากฏว่าสินค้าดังกล่าวนั้นไม่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๑ แล้ว มีความเห็นว่า มีเหตุอันน่าเชื่อว่าสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และเป็นกรณีไม่อาจป้องกันอันตรายที่เกิดจากสินค้านั้นได้ โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือตามกฎหมายอื่น จึงมีมติให้มีคำสั่งห้ามขายสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำเป็นการถาวร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๐/๒๕๕๐ เรื่อง ห้ามขายสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำเป็นการชั่วคราว

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อของตะเข็บถังน้ำหรือท่อส่งน้ำ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑
ชูศักดิ์ ศิรินิล
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำเตือน :- พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๖ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดขายสินค้าที่คณะกรรมการสั่งห้ามขายเพราะสินค้านั้น อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนั้นเป็นผู้ผลิตเพื่อขาย หรือเป็นผู้สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๑๕/๒๕๕๑

เรื่อง ห้ามขายสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อ

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ออกคำสั่งที่ ๑๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ห้ามขายสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อ เนื่องจากมีเหตุน่าเชื่อว่าสินค้าดังกล่าวอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะได้มีการทดสอบหรือพิสูจน์ให้ปรากฏว่าสินค้าดังกล่าวนั้นไม่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๑ แล้ว มีความเห็นว่า มีเหตุอันน่าเชื่อว่าสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และเป็นกรณีไม่อาจป้องกันอันตรายที่เกิดจากสินค้านั้นได้ โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือตามกฎหมายอื่น จึงมีมติให้มีคำสั่งห้ามขายสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อเป็นการถาวร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๓/๒๕๕๐ เรื่อง ห้ามขายสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อเป็นการชั่วคราว

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าภาชนะสำหรับปรุงหรือบรรจุอาหารที่ใช้ตะกั่วเป็นตัวประสานรอยเชื่อมต่อ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑
ชูศักดิ์ ศิรินิล
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำเตือน :- พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๖ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดขายสินค้าที่คณะกรรมการสั่งห้ามขายเพราะสินค้านั้น อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนั้นเป็นผู้ผลิตเพื่อขาย หรือเป็นผู้สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เล่ม ๑๓๐ ตอนพิเศษ ๘๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๕/๒๕๕๖

เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแกล้งคน

ตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีคำสั่งที่ ๑/๒๕๕๖ ห้ามขายสินค้า “อุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแกล้งคน” เป็นการชั่วคราว ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า มีเหตุอันน่าเชื่อว่าสินค้าที่เรียกกันว่า “อุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแกล้งคน” เป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค จึงให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแกล้งคน ทำการติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ภายในสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น

เนื่องจากปรากฏว่าไม่มีผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแกล้งคนรายใดติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคภายในกำหนดเวลาดังกล่าว

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ พิจารณาแล้ว เห็นว่า สินค้าอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแกล้งคนเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และเป็นกรณีไม่อาจป้องกันอันตรายที่เกิดจากสินค้านั้นได้ โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือตามกฎหมายอื่น จึงมีมติให้มีคำสั่งห้ามขายสินค้าอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแกล้งคนเป็นการถาวร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑/๒๕๕๖ เรื่อง ห้ามขายสินค้า “อุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแกล้งคน” เป็นการชั่วคราว ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับแกล้งคน

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖

วราเทพ รัตนากร

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๓๒ ตอนพิเศษ ๓๙ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๙/๒๕๕๘

เรื่อง ห้ามขายหรือห้ามให้บริการสินค้า

“บารากู่ บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู่ น้ำยาสำหรับเติมบารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า”

ด้วยปรากฏว่าในปัจจุบันมีการขายหรือให้บริการสินค้าสำหรับสูบยาสูบชนิดหนึ่งมีชื่อเรียกกันว่า “บารากู่” “บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า” หรือตัวยาบารากู่ น้ำยาสำหรับเติมบารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า ซึ่งเป็นที่แพร่หลายและนิยมกันเป็นอย่างมากในกลุ่มผู้บริโภคโดยส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น และมีการโฆษณาว่ามีกลิ่นหอม ทำมาจากผลไม้แห้งไม่มีพิษภัยเป็นสมุนไพร ไม่มีนิโคตินเหมือนบุหรี่ทำให้สูบแล้วไม่ติด และยังมีความเชื่อว่าสามารถช่วยให้เลิกบุหรี่ได้ง่ายขึ้น หาซื้อได้ง่ายตามตลาดนัดและทางอินเทอร์เน็ต อีกทั้งมีการให้บริการสินค้าดังกล่าวตามสถานบันเทิงต่าง ๆ ซึ่งจากการทดสอบของกรมวิทยาศาสตร์บริการ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข พบสารเคมีที่เป็นอันตรายต่อร่างกายหลายชนิด เช่น โพรพิลีน ไกลคอล (Propylene Glycol) เมนทอล (Menthol) ไซโคเฮกซานอล (Cyclohexanol) ไตรอะซิติน (Triacetin) อนุพันธ์ของเบนซีน (Benzene derivatives) ตะกั่ว (Lead) นอกจากนี้ยังพบโลหะหนักที่เป็นสารก่อมะเร็ง ได้แก่ โครเมียม (Chromium) สารหนู (Arsenic) และแคดเมียม (Cadmium) และยังพบว่าการสูบอุปกรณ์ดังกล่าวอาจทำให้ผู้สูบเกิดโรคต่าง ๆ หรือเป็นสาเหตุของการแพร่กระจายโรคติดต่อหลายชนิด เช่น วัณโรค ไข้หวัด ไข้หวัดใหญ่ คอตีบ ไอกรน ไวรัสตับอักเสบบี และมีโอกาสติดโรคร้ายแรงในช่องปาก เนื่องจากพฤติกรรมการสูบมักจะเป็นการผลัดเปลี่ยนและหมุนเวียนกับผู้เข้าร่วมสูบภายในกลุ่ม ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีความเสี่ยงและอาจนำไปสู่การเสพร่วมกับสารเสพติดชนิดอื่น ๆ เช่น ยาอี ยาเค ยาบ้า กัญชาหรือผงขาว และหากมีการใช้ยาเส้นหรือใบยาสูบจะมีอันตรายมากกว่าการสูบบุหรี่ปกติ

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ พิจารณาแล้ว เห็นว่าจากผลการทดสอบปรากฏว่า สินค้าบารากู่ บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู่ น้ำยาสำหรับเติมบารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า เป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคและไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา ๓๐ หรือตามกฎหมายอื่น จึงมีมติให้มีคำสั่งห้ามขายหรือห้ามให้บริการสินค้า “บารากู่ บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู่ น้ำยาสำหรับเติมบารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า”

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ และมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในคำสั่งนี้

“บารากู่” หมายความว่า หม้อสูบยาสูบแบบอาหรับหรือลักษณะอื่นที่คล้ายคลึงกัน หรืออุปกรณ์ หรือส่วนประกอบไม่ว่าจะกระทำขึ้นด้วยวัตถุใด ที่ใช้เป็นอุปกรณ์สำหรับสูบควันผ่านน้ำ หรือสิ่งอื่นใดที่ใช้เป็นแหล่งกำเนิดควัน ละอองไอน้ำ หรือไอระเหย ซึ่งเกิดจากการเผาไหม้หรือการใช้ความร้อนผ่านพืช ผลไม้ พืชหมัก ผลไม้หมัก สาร สารสกัด หรือสิ่งอื่นใด ไม่ว่าจะมีใบยาสูบเป็นส่วนประกอบหรือไม่ก็ตาม

“บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า” หมายความว่า อุปกรณ์ที่ใช้พลังงานไฟฟ้า ที่ทำให้เกิดแหล่งกำเนิดควัน ละอองไอน้ำ หรือไอระเหยในลักษณะคล้ายควันบุหรี่ ไม่ว่าจะกระทำขึ้นด้วยวัตถุใด ซึ่งใช้สำหรับสูบในลักษณะเดียวกับการสูบบุหรี่

“ตัวยาบารากู่ น้ำยาสำหรับเติมบารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า” หมายความว่า สาร สารสกัด หรือสิ่งอื่นใดที่ใช้เป็นแหล่งกำเนิดควัน ละอองไอน้ำ หรือไอระเหย เพื่อใช้สำหรับบารากู่ บารากู่ไฟฟ้า หรือบุหรี่ไฟฟ้า ทั้งนี้ ให้หมายความรวมถึงพืช ผลไม้ พืชหมัก ผลไม้หมัก ที่ใช้เป็นแหล่งกำเนิดควัน ละอองไอน้ำ หรือไอระเหยสำหรับบารากู่ บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าบารากู่ บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู่ น้ำยาสำหรับเติมบารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า ทั้งนี้ ให้รวมถึงการให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าว

ข้อ ๓ ห้ามให้บริการสินค้าบารากู่ บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู่ น้ำยาสำหรับเติมบารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า ทั้งนี้ ให้รวมถึงการรับจัดทำการงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘
หม่อมหลวงปนัดดา ดิศกุล
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๓๕ ตอนพิเศษ ๖๑ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๑/๒๕๖๑

เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์จัดฟันแฟชั่น

ตามคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เรื่อง ห้ามขายสินค้าลวดดัดฟันแฟชั่น ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีคำสั่งห้ามขายสินค้าลวดดัดฟันแฟชั่น เป็นการถาวร นั้น

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๐ พิจารณาแล้วเห็นว่า สินค้าอุปกรณ์จัดฟันแฟชั่นเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งการใส่อุปกรณ์จัดฟันแฟชั่นอาจใช้เครื่องมือและกระบวนการที่ไม่สะอาด อาจส่งผลเสียต่อสุขภาพอนามัยในช่องปาก โดยทำให้เกิดฟันผุ ฟันผิดรูป หรือเกิดการระคายเคือง หรืออักเสบของอวัยวะภายในช่องปากและติดเชื้อจนเป็นอันตรายถึงชีวิต และจากข้อมูลผลการทดสอบของกรมวิทยาศาสตร์บริการ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ พบว่า มีสารปนเปื้อนซึ่งเป็นโลหะหนัก เช่น ตะกั่ว พลวง ซีลีเนียม โครเมียมและสารหนู เนื่องจากคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เรื่อง ห้ามขายสินค้าลวดดัดฟันแฟชั่น ไม่ได้กำหนดบทนิยามคำว่า “สินค้าลวดดัดฟันแฟชั่น” และคำว่า “ขาย” ไว้ จึงทำให้ขาดความชัดเจนในคำสั่งห้ามขายดังกล่าว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ ๑๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เรื่อง ห้ามขายสินค้าลวดดัดฟันแฟชั่น

ข้อ ๒ ในคำสั่งนี้

“อุปกรณ์จัดฟันแฟชั่น” หมายความถึง สินค้าหรือวัสดุอื่น ๆ เช่น ลวดหรือยางวงที่นำไปคล้องหรือผูกติดไว้ในบริเวณช่องปากหรือบนฟัน หรือการกระทำอื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันที่มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการความสวยงาม โดยไม่มีผลต่อการรักษาทางการแพทย์

“ขาย” หมายความว่า ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

ข้อ ๓ ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์จัดฟันแฟชั่น

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑
สุวพันธุ์ ตันยุวรรธนะ
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๑๙๑ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๓

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

ที่ ๔/๒๕๖๓

เรื่อง ห้ามขายสินค้าลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน เป็นการชั่วคราว

ด้วยมีผู้ประกอบธุรกิจนำสินค้าลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนมาจำหน่ายในงานเทศกาลงานรับปริญญา งานมหกรรมกีฬา งานรื่นเริง และงานพิธีต่าง ๆ รวมทั้งปรากฏข่าวทางสื่อต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวกับอุบัติเหตุที่เกิดจากลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนระเบิด ส่งผลให้เกิดความเสียหายทั้งต่อร่างกายและทรัพย์สินของผู้บริโภครวมถึงบุคคลอื่น

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า สินค้าลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคจึงมีความจำเป็นและเร่งด่วนที่จะต้องป้องกันอันตรายและคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าชนิดนี้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในคำสั่งนี้

“ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน” หมายถึง ลูกโป่งหรือสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงลูกโป่งที่อัดลมซึ่งมีส่วนผสมของก๊าซไฮโดรเจน หรือวัสดุอื่นที่อัดด้วยก๊าซไฮโดรเจนทำให้ลอยได้

“ขาย” หมายความรวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน เป็นการชั่วคราว จนกว่าคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจะมีคำสั่งยกเลิก

ข้อ ๓ ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน ติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สั่ง ณ วันที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓
วีรพงศ์ ไชยเพิ่ม
ประธานกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

คำเตือน

มาตรา ๒๙/๘ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

มาตรา ๕๖/๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๖ ผู้ใดกระทำผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือมาตรา ๕๖/๕ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

ที่ ๕/๒๕๖๓

เรื่อง ห้ามขายสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว

ด้วยปัจจุบันจากสถานการณ์การแพร่ระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) ในประเทศไทย ได้มีผู้ประกอบการบางรายได้นำเข้า ผลิต หรือจำหน่าย สินค้าที่มีลักษณะเป็นโคมไฟฆ่าเชื้อโรคแบบพกพา กระเป๋าฆ่าเชื้อโรคอเนกประสงค์ เครื่องดูดกำจัดไรฝุ่นด้วยรังสียูวี หรืออุปกรณ์ฆ่าเชื้อแบบพกพา ในรูปแบบต่าง ๆ มาจำหน่ายให้กับผู้บริโภคเพื่อใช้ภายในบ้านเรือนและอาคารทั่วไป โดยอ้างว่ามีสรรพคุณฆ่าเชื้อโรค แบคทีเรีย ไรฝุ่น ป้องกันไวรัส Covid-19 และสามารถลดโอกาสการติดเชื้อได้ ๙๙ เปอร์เซ็นต์ และต่อมาจากข้อมูลที่สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข และราชวิทยาลัยจักษุแพทย์แห่งประเทศไทย ได้เผยแพร่ข้อมูลของโทษของการใช้รังสี UVC ว่าหากมีการใช้รังสี UVC ในระบบเปิด หรือผู้บริโภคได้สัมผัส/กระทบรังสี UVC โดยตรง อาจเป็นสาเหตุของการเกิดโรคมะเร็งผิวหนัง และเป็นอันตรายต่อดวงตาทำให้เกิดต้อกระจก ตาอักเสบ หรือจอประสาทตาเสื่อมก่อนวัยอันควร

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๓ พิจารณาแล้ว เห็นว่าการใช้อุปกรณ์ที่มีรังสี UVC ในระบบเปิดหรือการใช้สินค้าหรืออุปกรณ์ที่ผู้บริโภคอาจสัมผัส/กระทบรังสี UVC ได้โดยตรง อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้บริโภค จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องป้องกันผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าชนิดนี้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในคำสั่งนี้

“อุปกรณ์ที่มีรังสี UVC” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์หรืออุปกรณ์ที่มีการปล่อยรังสี UVC สำหรับฆ่าเชื้อโรค ไรฝุ่น และแบคทีเรียต่าง ๆ และให้หมายความรวมถึงวัตถุอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

“ขาย” หมายความรวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

ข้อ ๒ ห้ามขายสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว จนกว่าคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจะมีคำสั่งยกเลิก

เล่ม ๑๓๘ ตอนพิเศษ ๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ มกราคม ๒๕๖๔

ข้อ ๓ ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขายหรือผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ซึ่งสินค้าอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC ติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สั่ง ณ วันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๓
วีรพงศ์ ไชยเพิ่ม
ประธานกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

คำเตือน

มาตรา ๒๙/๘ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

มาตรา ๕๖/๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๖ ผู้ใดกระทำผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือ มาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

ที่ ๖๒/๒๕๖๔

เรื่อง ห้ามขายสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว (ฉบับที่ ๒)

ตามที่ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการมีคำสั่งที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามขายสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว ซึ่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าการใช้อุปกรณ์ที่มีรังสี UVC ในระบบเปิดหรือการใช้สินค้าหรืออุปกรณ์ที่ผู้บริโภคอาจสัมผัส/กระทบรังสี UVC ได้โดยตรง อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้บริโภค จึงให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขายหรือผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC ทำการติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น

เนื่องจากภายหลังระยะเวลาที่กำหนด มีผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC ติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค เป็นจำนวนมากประกอบกับผู้ประกอบธุรกิจบางรายเพิ่งได้รับทราบคำสั่งดังกล่าวจากคู่ค้าที่ทำการวางจำหน่ายผลิตภัณฑ์

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการพิจารณาแล้ว เห็นว่าเพื่อเป็นการให้โอกาสแก่ผู้ที่ต้องอยู่ภายใต้บังคับของคำสั่งดังกล่าวได้มีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริง และเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการซื้อสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC และไม่ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบธุรกิจที่จะขาย ผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย จึงเห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามขายสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

เล่ม ๑๓๘ ตอนพิเศษ ๒๔๙ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๔

ให้ยกเลิกความในข้อ ๓ ของคำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามขายสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๓ ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อขายซึ่งสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC แจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็ว เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค”

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๔
ทวี เกศิสำอาง
ประธานกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

คำเตือน

มาตรา ๒๙/๘ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

มาตรา ๕๖/๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๖ ผู้ใดกระทำผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือ มาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

ที่ ๖/๒๕๖๓

เรื่อง งดให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว

ด้วยปัจจุบันจากสถานการณ์การแพร่ระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) ในประเทศไทย ได้มีผู้ประกอบการบางรายได้ให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยรังสี UVC โดยอ้างว่ามีสรรพคุณฆ่าเชื้อโรค แบคทีเรีย ไรฝุ่น ป้องกันไวรัส Covid-19 และสามารถลดโอกาสการติดเชื้อได้ ๙๙ เปอร์เซ็นต์ และต่อมาจากข้อมูลที่สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข และราชวิทยาลัยจักษุแพทย์แห่งประเทศไทย ได้เผยแพร่ข้อมูลของโทษของการใช้รังสี UVC ว่าหากมีการใช้รังสี UVC ในระบบเปิดหรือผู้บริโภคได้สัมผัส/กระทบรังสี UVC โดยตรง อาจเป็นสาเหตุของการเกิดโรคมะเร็งผิวหนัง และอาจเป็นอันตรายต่อดวงตาทำให้เกิดต้อกระจก ตาอักเสบ หรือจอประสาทตาเสื่อมก่อนวัยอันควร

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๓ พิจารณาแล้ว เห็นว่าการให้บริการดังกล่าว ผู้บริโภคอาจสัมผัส/กระทบรังสี UVC โดยตรง และอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้บริโภค จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องป้องกันผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการให้บริการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในคำสั่งนี้

“อุปกรณ์ที่มีรังสี UVC” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์หรืออุปกรณ์ที่มีการปล่อยรังสี UVC สำหรับฆ่าเชื้อโรค ไรฝุ่น และแบคทีเรียต่าง ๆ และให้หมายความรวมถึงวัตถุอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

“บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำการงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงิน หรือผลประโยชน์อื่น แต่ไม่รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน

ข้อ ๒ งดให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว จนกว่าคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจะมีคำสั่งยกเลิก เว้นแต่การนำรังสี UVC มาใช้ในการฆ่าเชื้อเครื่องมือแพทย์หรือใช้ในสถานพยาบาลหรือบริการที่มีการควบคุมมิให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งสัมผัสรังสี UVC โดยตรง ที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญ

เล่ม ๑๓๘ ตอนพิเศษ ๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ มกราคม ๒๕๖๔

ข้อ ๓ ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะให้บริการ ซึ่งสินค้าอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC ติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สั่ง ณ วันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๓
วีรพงศ์ ไชยเพิ่ม
ประธานกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

คำเตือน

มาตรา ๒๙/๘ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

มาตรา ๕๖/๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๖ ผู้ใดกระทำผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือ มาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

ที่ ๖๓/๒๕๖๔

เรื่อง งดให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว (ฉบับที่ ๒)

ตามที่ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการมีคำสั่งที่ ๖/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เรื่อง งดให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว ซึ่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าการใช้อุปกรณ์ที่มีรังสี UVC ที่ผู้บริโภคอาจสัมผัสหรือได้รับรังสี UVC ได้โดยตรง อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้บริโภค จึงให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC ทำการติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น

เนื่องจากภายหลังระยะเวลาที่กำหนด มีผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC ติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อขอหารือและดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคเป็นจำนวนหลายราย

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการพิจารณาแล้ว เห็นว่าเพื่อเป็นการให้โอกาสแก่ผู้ที่ต้องอยู่ภายใต้บังคับของคำสั่งดังกล่าวได้มีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริง และเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC และไม่ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบธุรกิจที่ประสงค์จะให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC จึงเห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการที่ ๖/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เรื่อง งดให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความในข้อ ๓ ของคำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการที่ ๖/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เรื่อง งดให้บริการฆ่าเชื้อโรคด้วยอุปกรณ์ที่มีรังสี UVC เป็นการชั่วคราว และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

เล่ม ๑๓๘ ตอนพิเศษ ๒๔๙ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๔

“ข้อ ๓ ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะให้บริการสินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UVC แจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็ว เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค”

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๔
ทวี เกศีสำอาง
ประธานกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

คำเตือน

มาตรา ๒๙/๘ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

มาตรา ๕๖/๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๖ ผู้ใดกระทำผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือ มาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

ที่ ๑/๒๕๖๕

เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์เสริมจมูกแบบไม่ถาวร

ตามที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ได้มีคำสั่งที่ ๒/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์เสริมจมูกแบบไม่ถาวร เป็นการชั่วคราว และให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ซึ่งสินค้าอุปกรณ์เสริมจมูกแบบไม่ถาวร หรืออุปกรณ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ทำการติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ภายในสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น

เนื่องจากปรากฏว่าไม่มีผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุปกรณ์เสริมจมูกแบบไม่ถาวรรายใดติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคภายในกำหนดเวลาดังกล่าวแต่อย่างใด

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ในการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๕ พิจารณาแล้ว เห็นว่า สินค้าอุปกรณ์เสริมจมูกแบบไม่ถาวรเป็นสินค้าที่เป็นอันตรายและไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้โดยการกำหนดฉลาก ตามมาตรา ๓๐ หรือตามกฎหมายอื่น จึงมีมติให้ออกคำสั่งห้ามขายสินค้าอุปกรณ์เสริมจมูกแบบไม่ถาวร เป็นการถาวร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบกับมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๒/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์เสริมจมูกแบบไม่ถาวร เป็นการชั่วคราว

ข้อ ๒ ในคำสั่งนี้

“อุปกรณ์เสริมจมูกแบบไม่ถาวร” หมายถึง ผลิตภัณฑ์พลาสติก หรือซิลิโคน หรือวัสดุชนิดอื่น ๆ สำหรับใส่ในโพรงจมูก เพื่อดันให้ปลายจมูกดูสูงขึ้นหรือเชิดขึ้นเป็นการชั่วคราว หรือการกระทำอื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เพื่อต้องการความสวยงาม โดยไม่ต้องศัลยกรรมเสริมจมูก และไม่มีผลต่อการรักษาทางการแพทย์

“ขาย” หมายความรวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

ข้อ ๓ ห้ามขายสินค้าอุปกรณ์เสริมจมูกแบบไม่ถาวร
ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕
ทวี เกศีสำอาง
ประธานกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

คำเตือน

มาตรา ๕๖/๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๖ ผู้ใดกระทำผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือมาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่นผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๖๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

ที่ ๒/๒๕๖๕

เรื่อง ห้ามขายสินค้าบัตรพลังงาน

ตามที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ได้มีคำสั่งที่ ๓/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามขายสินค้าบัตรพลังงาน เป็นการชั่วคราว และให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะขาย ผลิต สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ซึ่งสินค้าบัตรพลังงาน ทำการติดต่อกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าดังกล่าวว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ภายในสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น

เนื่องจากปรากฏว่าไม่มีผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าบัตรพลังงานรายใดติดต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค ภายในกำหนดเวลาดังกล่าวแต่อย่างใด

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๕ พิจารณาแล้ว เห็นว่า สินค้าบัตรพลังงานเป็นสินค้าที่เป็นอันตรายและไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้โดยการกำหนดฉลาก ตามมาตรา ๓๐ หรือตามกฎหมายอื่น จึงมีมติให้ออกคำสั่งห้ามขายสินค้าบัตรพลังงาน เป็นการถาวร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบกับมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ที่ ๓/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามขายสินค้าบัตรพลังงาน เป็นการชั่วคราว

ข้อ ๒ ในคำสั่งนี้

“สินค้าบัตรพลังงาน” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์บัตรหรือมีลักษณะคล้ายคลึงบัตรที่มีสารกัมมันตรังสีชนิดแร่ยูเรเนียมและทอเรียมเป็นองค์ประกอบ และมีระดับของรังสีสูงกว่าระดับปกติตามธรรมชาติ โดยมีการอวดอ้างสรรพคุณในการประหยัดพลังงานหรือสรรพคุณทางการแพทย์ และให้หมายความรวมถึงวัตถุอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๖๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕

“ขาย” หมายความรวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

ข้อ ๓ ห้ามขายสินค้าบัตรพลังงาน

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕

ทวี เกศิสำอาง

ประธานกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ

คำเตือน

มาตรา ๕๖/๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา ๒๙/๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๙/๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๖/๖ ผู้ใดกระทำผิดตามมาตรา ๕๖/๒ มาตรา ๕๖/๓ มาตรา ๕๖/๔ หรือมาตรา ๕๖/๕ ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่นผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เล่ม ๑๑๕ ตอนพิเศษ ๕๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๕ ตุลาคม ๒๕๔๑

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑

โดยที่สินค้าที่ผลิตเพื่อขายโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและสินค้าที่สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ดังนั้น จำต้องกำหนดลักษณะฉลากสินค้าดังกล่าว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก จะต้องระบุข้อความ รูป รอยประดิษฐ์ หรือภาพตามความเหมาะสม แล้วแต่กรณี แต่ข้อความนั้นจะต้องตรงต่อความเป็นจริง ไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเกี่ยวกับสาระสำคัญของสินค้านั้นและต้องเป็นภาษาไทย หรือภาษาไทยกำกับภาษาต่างประเทศ เพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายของรูป รอยประดิษฐ์หรือภาพ ที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามข้อ ๒

ความในวรรคหนึ่ง ไม่ใช้บังคับกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก ที่ผลิตขึ้นเพื่อการส่งออกและไม่ขายในประเทศไทย

ข้อ ๒ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก จะต้องระบุดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อประเภท หรือชนิดของสินค้าที่แสดงให้เข้าใจได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร ในกรณีที่เป็นสินค้าที่สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย

(๒) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ผลิตเพื่อขายในประเทศไทย

(๓) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๔) สถานที่ตั้งของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือของผู้สั่งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย แล้วแต่กรณี

(๕) ต้องแสดงขนาดหรือมิติ หรือปริมาณ หรือปริมาตร หรือน้ำหนักของสินค้า นั้น แล้วแต่กรณี สำหรับหน่วยที่ใช้จะใช้ชื่อเต็ม หรือชื่อย่อ หรือสัญลักษณ์แทนก็ได้

(๖) ต้องแสดงวิธีใช้ เพื่อให้ผู้บริโภคเข้าใจว่าสินค้านั้นใช้เพื่อสิ่งใด เช่น ใช้ทำความสะอาดพื้นไม้ หรือพื้นกระเบื้อง ภาชนะพลาสติก หรือภาชนะดินเผา ภาชนะเคลือบใช้ตั้งบนเตาไฟ ใช้เข้าไมโครเวฟ ใช้เก็บอาหารในตู้เย็น

(๗) ข้อแนะนำในการใช้หรือห้ามใช้ เพื่อความถูกต้องในการใช้ที่ให้ประโยชน์แก่ผู้บริโภค เช่น ห้ามใช้ของมีคมกับการแซะน้ำแข็งในตู้เย็น

(๘) คำเตือน (ถ้ามี)

(๙) วันเดือนปีที่ผลิต หรือวันเดือนปีที่หมดอายุการใช้ หรือวันเดือนปีที่ควรใช้ก่อน วันเดือนปีที่ระบุนั้น เพื่อให้เข้าใจในประโยชน์ของคุณภาพหรือคุณสมบัติของสินค้านั้น (ถ้ามี)

(๑๐) ราคา โดยระบุหน่วยเป็นบาท และจะระบุเป็นเงินสกุลอื่นด้วยก็ได้

ข้อ ๓ ในกรณีที่ไม่อาจแสดงฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากอย่างถูกต้องตามที่ระบุไว้ในข้อ ๑ และข้อ ๒ รวมไว้ในตำแหน่งที่เดียวกัน เช่น ไม่อาจแสดงไว้ที่สินค้าได้ทั้งหมด ก็ให้แสดงข้อความรูป รอยประดิษฐ์หรือภาพ อย่างหนึ่งอย่างใดไว้ในส่วนหนึ่งส่วนใดที่สินค้าหรือที่ภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือสอดแทรก

หรือรวมไว้กับสินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือในเอกสารหรือคู่มือสำหรับใช้ประกอบกับสินค้า หรือป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้านั้น แต่เมื่อรวมการแสดงฉลากไว้ทุกแห่งแล้ว ต้องสามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน

ข้อ ๔ ในกรณีที่สินค้าใดเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ให้ผู้ผลิตเพื่อขายในประเทศไทย และผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย เป็นผู้จัดทำฉลากของสินค้าตามประกาศฉบับนี้ให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลา ๖๐ วัน นับแต่วันที่ประกาศฉบับนี้มีผลใช้บังคับ

ในกรณีที่สินค้าใดเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากประกาศกำหนด ตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อยู่ก่อนวันที่ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับ ให้สินค้านั้นมีฉลากตามประกาศดังกล่าวใช้ได้ต่อไปภายในระยะเวลาไม่เกิน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ประกาศฉบับนี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ ๕ ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้รักษาการตามประกาศฉบับนี้

ข้อ ๖ ประกาศฉบับนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑
มาลดี วสีนนท์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๑๖ ตอนพิเศษ ๕๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น ข้อ ๓ ทวิ ข้อ ๓ ตรี และข้อ ๓ จัตวา แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑

"ข้อ ๓ ทวิ ให้สินค้าที่ควบคุมฉลากดังต่อไปนี้ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องติดฉลากตามข้อ ๑ และข้อ ๒ ภายใต้เงื่อนไข ดังนี้

(๑) สินค้าที่ขายส่งแก่ผู้ประกอบการใช้ในโรงงานหรือสถานประกอบกิจการให้ได้รับการยกเว้นไม่ต้องติดฉลาก

(๒) สินค้าประเภทเครื่องจักรกล หรืออุปกรณ์ หรืออะไหล่ของสินค้าประเภทเครื่องจักรกล หรือรถยนต์ หรือรถไถ หรือรถอื่นๆ หรือเครื่องใช้ไฟฟ้า หรือเครื่องสูบน้ำ และสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้าง หากไม่สามารถปฏิบัติตามข้อ ๓ ได้ครบถ้วน ให้แสดงฉลากราคาและข้อความอื่นตามข้อ ๒ ไว้ในคู่มือหรือเอกสารหรือบัญชีราคาสินค้า (Price List) ไว้ ณ จุดที่ขาย

(๓) สินค้าประเภทผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมไม่ต้องติดฉลาก

ข้อ ๓ ตรี สินค้าประเภทน้ำมันเครื่อง ให้ทำฉลากตามข้อ ๑ ข้อ ๒ และให้ระบุเครื่องหมายและเลขทะเบียนคุณภาพผลิตภัณฑ์น้ำมันหล่อลื่นเหลวตามที่ขึ้นทะเบียนไว้กับกรมทะเบียนการค้า ในประเภทน้ำมันเครื่องด้วย

ข้อ ๓ จัตวา สินค้าประเภทก๊าซหุงต้ม ให้ทำฉลากตามข้อ ๑ ข้อ ๒ และให้แสดงเครื่องหมายประจำตัวของผู้บรรจุก๊าซตามที่ขึ้นทะเบียนไว้กับกรมทะเบียนการค้าในประเภทก๊าซหุงต้มด้วย”

ข้อ ๒ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

มาลดี วสีนนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๔๐ ตอนพิเศษ ๓๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๕

โดยที่ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก ได้ประกาศใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว พบว่าการกำหนดข้อความและรูปแบบลักษณะของฉลากสินค้าเพื่อให้ผู้บริโภคได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าอันเป็นสาระสำคัญประกอบการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้าของผู้บริโภคนั้น ไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน จึงสมควรปรับปรุงลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลากให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก จะต้องระบุดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อประเภทหรือชนิดของสินค้าที่แสดงให้เข้าใจได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร

(๒) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ผลิตเพื่อขายในประเทศไทย

(๓) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๔) กรณีที่เป็นสินค้านำเข้าให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย

(๕) สถานที่ตั้งของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือของผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๖) ต้องแสดงขนาดหรือมิติ หรือปริมาณ หรือปริมาตร หรือน้ำหนักของสินค้านั้น แล้วแต่กรณี สำหรับหน่วยที่ใช้จะใช้ชื่อเต็มหรือชื่อย่อ หรือสัญลักษณ์แทนก็ได้

(๗) ต้องแสดงวิธีใช้ เพื่อให้ผู้บริโภคสามารถเข้าใจวัตถุประสงค์ในการใช้งานได้อย่างถูกต้อง

(๘) ข้อแนะนำในการใช้หรือการเก็บรักษา เพื่อให้ผู้บริโภคใช้สินค้านั้นได้อย่างถูกต้อง

(๙) คำเตือน ข้อห้ามใช้ หรือข้อควรระวัง เพื่อให้ผู้บริโภคสามารถใช้สินค้าได้อย่างปลอดภัย ทั้งนี้ ข้อความดังกล่าวต้องใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น และต้องใช้สีตัดกับสีพื้นโดยต้องสามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจนแตกต่างจากข้อความอื่น

(๑๐) วัน เดือน ปีที่ผลิต เว้นแต่ไม่สามารถระบุวันที่ผลิตที่ชัดเจนได้ ให้ระบุเฉพาะสัปดาห์และปีที่ผลิต หรือเดือนและปีที่ผลิตได้ เพื่อให้เข้าใจในประโยชน์ของคุณภาพหรือคุณสมบัติของสินค้านั้น

(๑๑) วัน เดือน ปีที่หมดอายุ หรือวัน เดือน ปีที่ควรใช้ก่อน วัน เดือน ปีที่ระบุนั้น ให้ระบุเฉพาะในกรณีที่เป็นสินค้าที่มีอายุการใช้งาน เพื่อให้เข้าใจในประโยชน์ของคุณภาพหรือคุณสมบัติของสินค้านั้น

(๑๒) ราคา โดยระบุหน่วยเป็นบาท และจะระบุหน่วยเป็นเงินสกุลอื่นไว้ด้วยก็ได้

การแสดงข้อความใน (๑๐) และ (๑๑) ให้แสดงโดยเรียงลำดับ วัน เดือน ปี ทั้งนี้ อาจแสดง “เดือน” เป็นตัวเลขหรือตัวอักษรก็ได้ สำหรับ “ปี” ให้ระบุเป็น “พ.ศ.” หรือ “ค.ศ.” ก็ได้ กรณีที่มีการแสดงวัน เดือน ปี ไม่เรียงตามลำดับ ต้องมีข้อความหรือตัวอักษรที่สื่อให้ผู้บริโภคเข้าใจอย่างชัดเจนถึงวิธีการแสดงข้อความดังกล่าว กำกับไว้ด้วย

การแสดงข้อความในฉลากสินค้าต้องให้เห็นและอ่านได้ชัดเจน ขนาดของตัวอักษรที่ใช้จะต้องสัมพันธ์กับขนาดของพื้นที่ฉลาก และขนาดความสูงของตัวอักษรจะต้องไม่น้อยกว่า ๒ มิลลิเมตร เว้นแต่กรณีที่ฉลากที่มีเนื้อที่น้อยกว่า ๓๕ ตารางเซนติเมตร ขนาดความสูงของตัวอักษรจะต้องไม่น้อยกว่า ๑.๕ มิลลิเมตร”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓ ตรี และข้อ ๓ จัตวา แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๓ ตรี สินค้าประเภทน้ำมันเครื่อง ให้ทำฉลากตามข้อ ๑ และข้อ ๒ และให้ระบุเครื่องหมายและเลขทะเบียนคุณภาพผลิตภัณฑ์น้ำมันหล่อลื่นตามที่ขึ้นทะเบียนไว้กับกรมธุรกิจพลังงานในประเภทน้ำมันเครื่องด้วย

ข้อ ๓ จัตวา สินค้าประเภทก๊าซหุงต้ม ให้ทำฉลากตามข้อ ๑ และข้อ ๒ และให้ระบุเครื่องหมายประจำตัวของผู้บรรจุก๊าซตามที่ขึ้นทะเบียนไว้กับกรมธุรกิจพลังงานในประเภทก๊าซหุงต้มด้วย”

ข้อ ๓ บรรดาประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลากที่ได้ออกตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับให้มีผลใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับประกาศนี้

ข้อ ๔ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๕
ธสรณ์อัฑฒ์ ธนิทธิพันธ์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๑๑๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๖๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

เรื่อง กำหนดประเภทของสินค้าให้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๖๕

โดยที่ปรากฏว่ามีสินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ร่างกาย หรือจิตใจ เนื่องจากการใช้สินค้าหรือโดยสภาพของสินค้า หรือมีสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ ซึ่งการกำหนดฉลากของสินค้านั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน จึงสมควรกำหนดประเภทของสินค้าดังกล่าวให้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ วรรคสาม และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้สินค้าตามประเภทที่กำหนดไว้ในบัญชีแนบท้ายประกาศฉบับนี้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๒ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๑ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ข้อ ๒ และข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๑ เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ และข้อ ๓ ทวิ (๑) (๒) ข้อ ๓ ตรี และข้อ ๓ จัตวา แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๑ เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๒ เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒

ข้อ ๓ บรรดาประกาศของคณะกรรมการว่าด้วยฉลากซึ่งออกตามมาตรา ๓๐ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนประกาศฉบับนี้ ให้ใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับประกาศฉบับนี้

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๕
ธสรณ์อัฑฒ์ ธนิทธิพันธ์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

บัญชีแนบท้ายประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก
เรื่อง กำหนดประเภทของสินค้าให้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๖๕

ประเภทของใช้ประจำบ้าน

๑. กระจกเงา
๒. กระดาษชำระ กระดาษเช็ดหน้า กระดาษชำระอเนกประสงค์ ไม่รวมถึงกระดาษชำระอเนกประสงค์ที่มีสารทำความสะอาดหรือฆ่าเชื้อโรคที่ใช้กับพื้น ฝาผนัง เครื่องสุขภัณฑ์ และวัสดุอื่นๆ ที่ใช้ในบ้านเรือนหรือทางสาธารณสุข
๓. กระติกน้ำ กาน้ำ แก้วน้ำ จาน ชาม ถ้วย ถาด ช้อน ส้อม ตะเกียบ
๔. กระทะ เขียง ครก ตะหลิว ทัพพี มีด สาก หม้อ
๕. กะละมัง ขันน้ำ ตะกร้า ถังน้ำ
๖. เก้าอี้ ตู้ โต๊ะ เตียง ไม่รวมถึงเตียงสำหรับผู้ป่วย
๗. ตะเกียง ไฟฉาย
๘. เตาแก๊ส เครื่องดูดอากาศ เตาถ่าน เตาปิ้งย่าง อะไหล่ อุปกรณ์ อุปกรณ์จุดเตาแก๊ส
๙. ที่ตักขยะ แปรงขัดพื้น ไม้กวาด ไม้ถูพื้น
๑๐. ผ้าห่ม มุ้ง เสื่อ หมอน ปลอกหมอน ผ้าปูที่นอน
๑๑. น้ำยาปรับผ้านุ่ม ไม่รวมถึงน้ำยาปรับผ้านุ่มที่นำมาใช้ประโยชน์เพื่อการฆ่าเชื้อโรคซึ่งนำมาใช้ในบ้านเรือนหรือทางสาธารณสุข
๑๒. ผลิตภัณฑ์ระงับกลิ่นหรือดับกลิ่นซึ่งไม่ใช้สัมผัสกับร่างกายมนุษย์
๑๓. ผ้าเช็ดตัว ผ้าเช็ดทำความสะอาด ไม่รวมถึงผ้าเช็ดทำความสะอาดที่มีสารทำความสะอาดหรือฆ่าเชื้อโรคที่ใช้กับพื้น ฝาผนัง เครื่องสุขภัณฑ์ และวัสดุอื่นๆ ที่ใช้ในบ้านเรือนหรือทางสาธารณสุข
๑๔. ผ้าม่าน มูลี่ อุปกรณ์
๑๕. ไม้แขวนเสื้อ ราวตากผ้าสำเร็จรูป อุปกรณ์อื่นๆ ที่ใช้ในการตากผ้า
๑๖. เบาะรองนั่ง

ประเภทของใช้ส่วนบุคคล

๑. กรอบแว่นตา แว่นตา แว่นตากันแดด ไม่รวมถึงแว่นตาซึ่งมีเลนส์แว่นตาที่มีค่าสายตา
๒. กำไล เข็มกลัดติดเสื้อ ต่างหู สายสร้อย แหวน
๓. กิ๊บ สายคาดผม
๔. เข็มขัด ไม่รวมถึงเข็มขัดที่มีวัตถุประสงค์ทางการแพทย์ เช่น เข็มขัดกระชับสัดส่วนใช้รังสีอินฟาเรด
๕. เครื่องแบบนักเรียน เครื่องแบบเนตรนารี เครื่องแบบยุวกาชาด เครื่องแบบลูกเสือ
๖. รองเท้า ถุงเท้า ถุงน่อง ไม่รวมถึงถุงน่องที่มีวัตถุประสงค์ทางการแพทย์ เช่น ถุงน่องสำหรับป้องกันบรรเทา หรือรักษาเส้นเลือดขอด
๗. ผ้าอ้อมสำเร็จรูปสำหรับเด็ก
๘. ไม้จิ้มฟัน
๙. ไม้ปั่นหู ไม้แคะหู
๑๐. ไหมขัดฟัน ไม่รวมถึงไหมขัดฟันที่มีวัตถุประสงค์การใช้สำหรับทางการแพทย์
๑๑. เสื้อผ้าสำเร็จรูป
๑๒. หวีด้าม หวีแปรง

๑๓. หน้ากากผ้า หน้ากากกันฝุ่น หน้ากากอนามัย ไม่รวมถึงหน้ากากอนามัยที่มีวัตถุประสงค์การใช้งานทางการแพทย์ เช่น กรองเชื้อโรค กรองแบคทีเรีย ป้องกันโรค

ประเภทกระดาษ ผลิตภัณฑ์กระดาษ และเครื่องเขียน

๑. กระดาษพิมพ์ กระดาษเขียน
๒. กระดาษห่อของ ซองกระดาษ บัตรอวยพร
๓. คลิปหนีบกระดาษ
๔. เครื่องเจาะกระดาษ อุปกรณ์
๕. เครื่องเย็บกระดาษ อุปกรณ์
๖. ซอง แฟ้ม ปกรายงานทำจากพลาสติก
๗. ตรายาง
๘. เทปกาว
๙. แบบเรียน หนังสือ
๑๐. สมุด
๑๑. สันปก สันห่วง
๑๒. อุปกรณ์เครื่องเขียน

ประเภทเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์

๑. กาต้มน้ำไฟฟ้า อะไหล่ อุปกรณ์
๒. เครื่องชงกาแฟ เครื่องปิ้งขนมปัง อะไหล่ อุปกรณ์
๓. จอรับภาพ อะไหล่ อุปกรณ์ ไม่รวมถึงจอรับภาพที่ใช้ในทางการแพทย์
๔. เครื่องรับวิทยุ อะไหล่ อุปกรณ์
๕. เครื่องเสียง ไมโครโฟน ลำโพง อะไหล่ อุปกรณ์
๖. โคมไฟ อะไหล่ อุปกรณ์ ไม่รวมถึงโคมไฟที่ใช้ในทางการแพทย์
๗. ตู้แช่ อะไหล่ อุปกรณ์ ไม่รวมถึงตู้แช่ทางการแพทย์ เช่น ตู้แช่เลือด
๘. เตาไฟฟ้าสำหรับประกอบอาหาร เตาอบไมโครเวฟ อะไหล่ อุปกรณ์
๙. เตารีดไฟฟ้า อะไหล่ อุปกรณ์
๑๐. หลอดไฟฟ้าแอลอีดี ไม่รวมถึงหลอดไฟฟ้าแอลอีดีที่มีวัตถุประสงค์ทางการแพทย์
๑๑. หมึกพิมพ์เครื่องปริ้นเตอร์
๑๒. อุปกรณ์ไฟฟ้า
๑๓. อะไหล่ อุปกรณ์ เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องพิมพ์
๑๔. อะไหล่ อุปกรณ์ เครื่องซักผ้า เครื่องอบผ้า
๑๕. อะไหล่ อุปกรณ์ เครื่องดูดฝุ่น เครื่องเป่าลมไฟฟ้า
๑๖. อะไหล่ อุปกรณ์ เครื่องทำน้ำร้อน
๑๗. อะไหล่ อุปกรณ์ เครื่องบด เครื่องปั่น เครื่องผสมอาหารไฟฟ้า
๑๘. อะไหล่ อุปกรณ์ เครื่องปรับอากาศ เครื่องฟอกอากาศ
๑๙. อะไหล่ อุปกรณ์ เครื่องปั๊มน้ำ
๒๐. อะไหล่ อุปกรณ์ เครื่องเล่นหรือเครื่องบันทึกคอมแพ็คดิสก์ เครื่องบันทึกภาพหรือเครื่องบันทึกเสียง
๒๑. อะไหล่ อุปกรณ์ ตู้เย็น
๒๒. อะไหล่ อุปกรณ์ ตู้ทำน้ำเย็น ตู้ทำน้ำร้อน

๒๓. อะไหล่ อุปกรณ์ พัดลมไฟฟ้า

ประเภทยานยนต์และอุปกรณ์

๑. แบตเตอรี่
๒. ฟิล์มกรองแสง
๓. สีสเปรย์พ่นรถ
๔. รถจักรยาน อะไหล่ อุปกรณ์
๕. อะไหล่ อุปกรณ์ รถยนต์ รถจักรยานยนต์

ประเภทเกษตรกรรม

๑. กระบอกฉีดหรือพ่นยาฆ่าแมลง
๒. คราด จอบ พลั่ว เสียม
๓. เครื่องพ่นยาฆ่าแมลง
๔. เครื่องมือจับสัตว์น้ำ
๕. ดิน วัสดุที่ใช้ในการปลูกพืช
๖. ตาข่ายไนล่อน ตาข่ายพรางแสง
๗. สายยางส่งน้ำ
๘. อะไหล่ อุปกรณ์ เครื่องสูบน้ำ
๙. สารเพิ่มประสิทธิภาพพืช สารเพิ่มประสิทธิภาพดิน

ประเภทวัสดุก่อสร้าง

๑. กบไสไม้ เกรียง
๒. กลอน บานพับ ลูกบิด
๓. กันสาด มุ้งลวด รางน้ำ
๔. ตะปู น็อต สกรู
๕. บานประตู บานหน้าต่าง วงกบสำเร็จรูป
๖. ผลิตภัณฑ์ยาแนวกันน้ำ
๗. แผ่นฉนวนกันความร้อน
๘. ลวดตาข่าย ลวดเหล็ก ลวดหนาม
๙. แผ่นวัสดุสำเร็จรูปสำหรับปูพื้น ผนัง เช่น กระเบื้องยาง ไม้ปาร์เก้ กระเบื้องเซรามิก หินอ่อนสำเร็จรูป
๑๐. ผลิตภัณฑ์สำหรับติดแผ่นวัสดุสำเร็จรูป
๑๑. อะไหล่ อุปกรณ์ เครื่องสุขภัณฑ์

ประเภทอื่นๆ

๑. กรรไกร ไม่รวมถึงกรรไกรที่มีวัตถุประสงค์ทางการแพทย์ เช่น กรรไกรสำหรับหัตถการทางการแพทย์
๒. กรอบรูปภาพ ภาพเขียน ภาพถ่าย ภาพพิมพ์
๓. กระเช้า
๔. กระถาง
๕. กระเป๋า กระเป๋าสตางค์ กระเป๋าคาดเอว
๖. กล้องถ่ายรูป อุปกรณ์
๗. กุญแจ

๘. ของเล่น
๙. ไขควง ค้อน คีม เลื่อย สว่าน สิ่ว
๑๐. เครื่องกรองน้ำ อะไหล่ อุปกรณ์
๑๑. อุปกรณ์กีฬา
๑๒. เครื่องดนตรี อะไหล่ อุปกรณ์
๑๓. เครื่องบูชา เช่น เทียนไข
๑๔. เครื่องเคลือบ เครื่องปั้นดินเผา
๑๕. เครื่องอัฐบริขาร
๑๖. จักรเย็บผ้า อะไหล่ อุปกรณ์
๑๗. เชือกทุกประเภท
๑๘. แจกันดอกไม้ ดอกไม้ช่อ ดอกไม้ประดิษฐ์ ดอกไม้แห้ง
๑๙. ด้าย ผ้า
๒๐. อุปกรณ์แต่งสวน
๒๑. ถุงมือ ไม่รวมถึงถุงมือที่มีวัตถุประสงค์ทางการแพทย์ เช่น ถุงมือสำหรับการตรวจโรค ถุงมือสำหรับการศัลยกรรม
๒๒. โทรศัพท์เคลื่อนที่ ซิมการ์ด อะไหล่ อุปกรณ์
๒๓. นาฬิกา อะไหล่ อุปกรณ์
๒๔. แบตเตอรี่ที่ใช้สำหรับนาฬิกา เครื่องคิดเลข หรือกล้องถ่ายรูป
๒๕. น้ำหอมปรับอากาศ ไม่รวมถึงน้ำหอมที่ใช้สัมผัสกับร่างกายมนุษย์
๒๖. พลาสติกห่ออาหาร (ฟิล์มยืดหุ้มห่ออาหาร)
๒๗. ฟิล์มถ่ายรูป SD การ์ด ไม่รวมถึงฟิล์มทางการแพทย์ เช่น ฟิล์มเอกซเรย์
๒๘. มีดโกน ใบมีดโกน
๒๙. อุปกรณ์ตกแต่งภายในบ้าน เช่น ไม้แกะสลัก รูปหล่อเรซิ่น หรือวัสดุอื่นๆ
๓๐. ร่ม หมวก
๓๑. อุปกรณ์การเลี้ยงสัตว์
๓๒. อัลบั้มเก็บภาพ

เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๖๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๓)

เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่ามีการนำลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนมาจำหน่ายอย่างแพร่หลาย ซึ่งเกิดกรณีอุบัติเหตุจากการนำลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนมาใช้ประโยชน์ ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัย จึงกำหนดให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน” หมายความว่า ลูกโป่งหรือสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงเหมือนกับลูกโป่งที่อัดลมซึ่งมีส่วนผสมของก๊าซไฮโดรเจน

ข้อ ๒ ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

คำเตือน : “ห้ามนำเข้าใกล้เปลวไฟหรือความร้อน” โดยให้ระบุข้อความดังกล่าวเป็นเนื้อเดียวกันกับลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจน

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓
มาลดี วสีนนท์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๖๙ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๓)

เรื่อง ให้ข้าวสารบรรจุถุงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่มีการจำหน่ายข้าวสารบรรจุถุงอย่างแพร่หลาย และเพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมในการซื้อเกี่ยวกับคุณภาพ และราคา จึงกำหนดให้ข้าวสารบรรจุถุงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “ข้าวสารบรรจุถุง” หมายความว่า ข้าวเจ้า ข้าวเหนียว ข้าวทุกประเภทและทุกชนิดที่เรียกชื่ออื่น ซึ่งบรรจุในถุงหรือภาชนะบรรจุอื่นแล้วปิดผนึกวางจำหน่าย

ข้อ ๒ ให้ข้าวสารบรรจุถุงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๖๙ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๓

(๑) ชื่อประเภทหรือชนิดของข้าวสารบรรจุถุง

(๒) วิธีการใช้ หรือวิธีการหุงต้ม

ในกรณีที่ในฉลากแสดงถึงคุณภาพหรือมาตรฐานของประเภทหรือชนิดของข้าวสารบรรจุถุง ให้ถือตามมาตรฐานสินค้าข้าวตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง มาตรฐานสินค้าข้าว พ.ศ. ๒๕๔๐ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือประกาศกรมการค้าภายใน เรื่อง การรับรองมาตรฐานข้าวหอมมะลิบรรจุถุงจำหน่ายภายในประเทศ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ หรือประกาศกรมการค้าภายในที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ซึ่งจะประกาศใช้ต่อไปแล้วแต่กรณี

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

มาลดี วสีนนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๕๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ กันยายน ๒๕๔๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก
ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓)
เรื่อง ให้ข้าวสารบรรจุถุงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก
(ฉบับที่ ๒)

โดยที่ปรากฏว่าในการขายข้าวสารบรรจุถุงมีส่วนผสมหรือเจือปนของข้าวสารอื่นนอกจากชื่อประเภท หรือชนิดที่ระบุไว้ในฉลาก จึงสมควรให้ระบุส่วนของข้าวสารอื่นที่ผสมหรือเจือปนว่ามีจำนวนเท่าใด เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับประโยชน์ในการเลือกซื้อ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ให้เพิ่มความต่อไปนี้ เป็นวรรคสามของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง ให้ข้าวสารบรรจุถุงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

“ในกรณีที่มีการผสมหรือเจือปนข้าวสารอื่นนอกจากที่ระบุชื่อประเภท หรือชนิดของข้าวสารนั้นในฉลาก ให้ระบุจำนวน และชนิดของข้าวสารอื่นที่เป็นส่วนผสมหรือเจือปนนั้นไว้ในฉลากด้วย”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓
มาลดี วสีนนท์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ เมษายน ๒๕๔๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก
ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๔๔)
เรื่อง ให้ทองรูปพรรณเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่สินค้าทองรูปพรรณแสดงสาระสำคัญเกี่ยวกับฉลากสินค้าไม่แจ้งชัดในการเลือกซื้อ เพื่อป้องกันการหลอกลวงผู้บริโภค สมควรแก้ไขการกำหนดข้อความในฉลากเกี่ยวกับการขายทองรูปพรรณให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๕๐ (พ.ศ. ๒๕๓๓) เรื่อง กำหนดทองรูปพรรณ อัญมณีเจียระไน และอัญมณีขึ้นรูปเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๓

ข้อ ๒ ในประกาศฉบับนี้ “ทองรูปพรรณ” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ที่ทำหรือประกอบขึ้นด้วยโลหะทองคำบริสุทธิ์หรือโลหะทองคำผสม

ข้อ ๓ ให้ทองรูปพรรณเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๔ ฉลากของทองรูปพรรณที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๓ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ และข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และ

ข้อ ๓ ทวิ (๑) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ชื่อประเภทหรือชนิดของทองรูปพรรณ ในกรณีที่เป็นทองรูปพรรณที่สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย

(๒) ชื่อและสถานที่ประกอบการหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ผลิตเพื่อขายหรือของผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย แล้วแต่กรณี

(๓) ปริมาณความบริสุทธิ์ของทองรูปพรรณ โดยระบุหน่วยเป็นกะรัต หรือเปอร์เซ็นต์ หรือร้อยละ หรือใช้สัญลักษณ์ K หรือ % แทนก็ได้

(๔) น้ำหนักทองรูปพรรณ โดยระบุหน่วยเป็นกรัม หรือใช้สัญลักษณ์ ก. หรือ g แทนก็ได้

(๕) ราคาให้ระบุเป็นเงินสกุลไทย และจะระบุเป็นเงินสกุลอื่น หรือใช้สัญลักษณ์ของสกุลเงินแทนก็ได้

ประกาศฉบับนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔

มาลดี วสีนนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ เมษายน ๒๕๔๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก
ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๔๔)
เรื่อง ให้อัญมณีเจียระไน และเครื่องประดับอัญมณีเจียระไน เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่สินค้าอัญมณีเจียระไน และเครื่องประดับอัญมณีเจียระไนแสดงสาระสำคัญเกี่ยวกับฉลากสินค้าไม่แจ้งชัดในการเลือกซื้อ เพื่อป้องกันการหลอกลวงผู้บริโภค สมควรแก้ไขการกำหนดข้อความในฉลากเกี่ยวกับการขายอัญมณีเจียระไน และเครื่องประดับอัญมณีเจียระไนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศฉบับนี้

“อัญมณีเจียระไน” หมายความว่า รัตนชาติที่เป็นเพชรและพลอยตามธรรมชาติที่นำมาเจียระไนตกแต่ง หรือขัดมันแล้ว และหมายความรวมถึง วัสดุที่เลียนแบบหรือวัสดุสังเคราะห์ที่นำมาทำเป็นเครื่องประดับ

“เครื่องประดับอัญมณีเจียระไน” หมายความว่า เครื่องประดับที่ทำขึ้นด้วยอัญมณีเจียระไน ประกอบขึ้นรูปเป็นเครื่องประดับต่างๆ ชนิด โดยใช้ทองรูปพรรณ หรือแพลทินัม หรือเงิน หรือวัสดุอื่นประกอบด้วย

ข้อ ๒ ให้อัญมณีเจียระไน และเครื่องประดับอัญมณีเจียระไนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ และข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และข้อ ๓ ทวิ (๑) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ชื่อและสถานที่ประกอบการ หรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือของผู้จำหน่าย หรือของผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย แล้วแต่กรณี และในกรณีที่เป็นอัญมณีเจียระไนหรือเครื่องประดับอัญมณีเจียระไนที่สั่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย

(๒) อัญมณีเจียระไน หรือเครื่องประดับอัญมณีเจียระไน แล้วแต่กรณี ให้ระบุชื่ออัญมณีซึ่งเป็นชื่อทางการค้า โดยอนุโลม ตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ศัพท์บัญญัติอัญมณี มอก. ๑๒๑๕ เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับความในวรรคสอง และวรรคสามของ (๒) และระบุว่าเป็นอัญมณีธรรมชาติ หรืออัญมณีสังเคราะห์ หรืออัญมณีเทียม

ห้ามใช้ชื่อของอัญมณีธรรมชาติประกอบคำที่ไม่ใช่อัญมณีธรรมชาติที่เป็นวัสดุเลียนแบบหรือสังเคราะห์ เช่น มรกตเทียม เพชรเทียม มรกตสังเคราะห์ หรือเพชรสังเคราะห์ โดยให้ระบุว่า อัญมณีเลียนแบบ หรืออัญมณีสังเคราะห์ แล้วแต่กรณี

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ เมษายน ๒๕๔๔

ห้ามใช้คำว่า "เพชร" สำหรับอัญมณีที่ไม่ได้ประกอบด้วยธาตุคาร์บอน (carbon) เพียงธาตุเดียวตามธรรมชาติ

(๓) ต้องแสดงน้ำหนักอัญมณีเจียระไนหรือเครื่องประดับอัญมณีเจียระไนแต่ละชนิดที่ใช้ในการทำเครื่องประดับหรือขึ้นรูป โดยระบุหน่วยเป็นกะรัต หรือใช้สัญลักณ์ ct แทนก็ได้

(๔) ปริมาณความบริสุทธิ์ของทองรูปพรรณที่ใช้ในการขึ้นรูป โดยระบุหน่วยเป็นกะรัต หรือเปอร์เซ็นต์ หรือร้อยละ หรือใช้สัญลักษณ์ K หรือ % แทนก็ได้

(๕) ราคาให้ระบุเป็นเงินสกุลไทย และจะระบุเป็นเงินสกุลอื่น หรือใช้สัญลักษณ์ของสกุลเงินแทนก็ได้

ประกาศฉบับนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔

มาลดี วสีนนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๑๘ ตอนที่ ๗๗ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กันยายน ๒๕๔๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๔๔)

เรื่อง ให้บอแรกซ์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่มีการนำบอแรกซ์มาใช้ผิดวัตถุประสงค์โดยใช้ในอาหาร ซึ่งมีผลทำให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพของผู้บริโภคที่รับประทานอาหารที่มีบอแรกซ์ผสมอยู่ ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัย จึงสมควรแก้ไขการกำหนดข้อความในฉลากเกี่ยวกับบอแรกซ์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๕) เรื่อง กำหนดบอแรกซ์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๕ และประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๖) เรื่อง กำหนดบอแรกซ์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๖

ข้อ ๒ ในประกาศฉบับนี้ “บอแรกซ์” หมายความว่า สารเคมีที่มีสูตร $Na_2B_4O_7$ หรือ $Na_2B_4O_7.10H_2O$ ซึ่งมีชื่อเรียกทางเคมีว่า โซเดียมบอเรต

(Sodium borate) ไดโซเดียมเตตราบอเรต (Disodium tetraborate) หรือโซเดียมไพโรบอเรต (Sodium pyroborate) หรือสารเคมีดังกล่าวที่เรียกชื่ออย่างอื่น เช่น น้ำประสานทอง เพ่งแซ หรือผงกรอบ

ข้อ ๓ ให้บอแรกซ์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๔ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๓ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากที่ภาชนะบรรจุสินค้าในหน้าเดียวกัน

"(๑) "บอแรกซ์"

(๒) คำเตือน : "อันตราย อาจทำให้ไตวาย ห้ามใช้ในอาหาร" โดยใช้ตัวอักษรสีแดงขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น"

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

มาลดี วสีนนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๑๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๔๔)

เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์พลาสติกเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิก

(๑) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๒๖) เรื่อง กำหนดภาชนะพลาสติกเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๖

(๒) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔๑ (พ.ศ. ๒๕๓๑) เรื่อง กำหนดภาชนะพลาสติกเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑

(๓) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๔๘ (พ.ศ. ๒๕๓๓) เรื่อง กำหนดภาชนะพลาสติกเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๓) ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๓

ข้อ ๒ ในประกาศฉบับนี้ “ผลิตภัณฑ์พลาสติก” หมายความว่า ภาชนะหรือสิ่งบรรจุสิ่งของหรือเครื่องใช้ที่ทำขึ้นจากพลาสติก หรือฟิล์มพลาสติกหรือฟิล์มหดด้วยความร้อนหรือฟิล์มไนลอนหรือไนลอนเรซิน ที่ทำขึ้นเพื่อใช้สำหรับอาหาร หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ทำขึ้นจากพลาสติกหรือฟิล์มดังกล่าว เพื่อใช้เป็นสิ่งบรรจุหรือเป็นภาชนะหรือเป็นเครื่องใช้ เช่น ถุงร้อน PP. ถุงเย็น PE. ถุงหูหิ้ว HD. ถุงจีบชนิดใสพิเศษ IPP. ถุงแก้ว OPP. ถุงใส่น้ำมะพร้าว ถุงใส่เครื่องดื่มน้ำผลไม้ น้ำนม ถุงใส่เสื้อผ้า เป็นต้น

ข้อ ๓ ให้ผลิตภัณฑ์พลาสติก เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๔ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๓ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความในข้อ ๕ และข้อ ๖ ไว้ในฉลากที่กำกับผลิตภัณฑ์พลาสติก หรือที่ภาชนะหรือที่สิ่งบรรจุหรือเครื่องใช้ที่ทำขึ้นจากพลาสติกหรือฟิล์มตามที่ระบุไว้ในข้อ ๒ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๕ ในข้อกำหนดเกี่ยวกับ “วิธีใช้” ในฉลากนั้น ให้ระบุว่าผลิตภัณฑ์พลาสติกใช้เพื่อสิ่งใด ถ้าเป็นภาชนะหรือสิ่งบรรจุ หรือเครื่องใช้ให้ระบุข้อความที่เป็น “คำเตือน” ไว้ด้วย

ข้อ ๖ ในข้อกำหนดเกี่ยวกับ “คำเตือน” ในฉลากนั้นให้มีข้อความว่า

(๑) “ห้ามใช้บรรจุหรือห่อหุ้มอาหาร” สำหรับผลิตภัณฑ์พลาสติกที่ทำขึ้นเพื่อไม่ต้องการให้ใช้กับอาหาร

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๑๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔

(๒) “ใช้บรรจุอาหารหรือห่อหุ้มอาหาร หรือใช้บรรจุเครื่องดื่ม ใช้เพียงครั้งเดียว” หรือ “ไม่ควรใช้บรรจุอาหารที่กำลังร้อนจัดโดยเฉพาะอาหารทอดด้วยน้ำมัน” หรือ “ปลอดภัยใช้กับอาหาร” หรือ “ปลอดภัยใช้กับเครื่องดื่ม” แล้วแต่กรณี

(๓) “ห้ามใช้บรรจุของร้อน” สำหรับผลิตภัณฑ์พลาสติกที่ไม่ทนความร้อนสูงกว่า ๘๕ องศาเซลเซียส

(๔) “รับน้ำหนักได้ไม่เกิน.....กิโลกรัม หรือ กก.” สำหรับผลิตภัณฑ์พลาสติกที่ใช้เพื่อรองรับน้ำหนัก เช่น โต๊ะ เก้าอี้ บันได

(๕) “มีส่วนผสมจากวัสดุที่ใช้แล้ว” สำหรับผลิตภัณฑ์พลาสติกที่ทำจากพลาสติกที่ใช้ทำสิ่งของอื่นมาแล้วหลอมผลิตเป็นสินค้าใหม่

ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

มาลดี วสีนนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๑๙ ตอนพิเศษ ๒๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๔๕)

เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าและเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้า เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

๑. ในประกาศนี้

“เครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้า” หมายความว่า บริภัณฑ์ไฟฟ้าที่ทำน้ำให้ร้อนขึ้นในทันทีที่น้ำไหลผ่านโดยตรงเพื่อใช้ในการชำระล้างสัมผัสร่างกายผู้บริโภคหรือเพื่อใช้ในการอื่นที่คล้ายคลึงกันหรือทำนองเดียวกัน

“เครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้า” หมายความว่า บริภัณฑ์ไฟฟ้าที่ทำน้ำให้ร้อนขึ้นถึงอุณหภูมิประมาณใกล้จุดน้ำเดือด หรือในบางครั้งอาจสูงกว่าเล็กน้อย แต่ไม่เกิน ๑๓๐ องศาเซลเซียสเพื่อใช้ในการชำระล้างสัมผัสร่างกายผู้บริโภคหรือเพื่อใช้ในการอื่นที่คล้ายคลึงกันหรือทำนองเดียวกัน

๒. ให้เครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าและเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

๓. ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(ก) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุว่า “ต้องติดตั้งสายดินพร้อมติดตั้งเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้า” สำหรับเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้าที่มีเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่วชนิดที่มีสายดิน หรือ

“ต้องติดตั้งเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่วชนิดที่มีสายดินและติดตั้งสายดินพร้อมติดตั้งเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้า” สำหรับเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้าที่ไม่มีเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่วชนิดที่มีสายดิน

(ข) ในคำเตือน ต้องระบุว่า “อันตรายถึงชีวิต ถ้าไม่ติดตั้งสายดิน” สำหรับเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้าที่มีเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่วชนิดที่มีสายดิน หรือ

“อันตรายถึงชีวิต ถ้าไม่ติดตั้งเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่วชนิดที่มีสายดินและไม่ติดตั้งสายดิน” สำหรับเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้าที่ไม่มีเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่วชนิดที่มีสายดิน

ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรสีแดงขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่นและติดไว้ด้านหน้าของเครื่องทำน้ำอุ่นไฟฟ้าหรือเครื่องทำน้ำร้อนไฟฟ้า

เล่ม ๑๑๙ ตอนพิเศษ ๒๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๕

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

มาลดี วสีนนท์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๑๙ ตอนพิเศษ ๑๒๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๖ ธันวาคม ๒๕๔๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๔๕)

เรื่อง ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่สินค้าแปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ ประกอบกับยังไม่มีการแสดงฉลากเพื่อให้ข้อมูลที่จำเป็นในการเลือกใช้สำหรับผู้บริโภคเท่าที่ควร และเพื่อให้ผู้บริโภคได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการใช้สินค้าเพื่อรักษาสุขอนามัยในช่องปาก จึงกำหนดให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศฉบับนี้ “แปรงสีฟัน” หมายความถึงอุปกรณ์ด้านสุขอนามัยที่ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อใช้แปรงฟันมีส่วนประกอบโดยทั่วไปคือด้ามจับและกระจุกของขนแปรงที่จัดเรียงเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการทำความสะอาดฟันโดยไม่ทำอันตรายต่ออวัยวะในช่องปาก

ข้อ ๒ ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

เล่ม ๑๑๙ ตอนพิเศษ ๑๒๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๖ ธันวาคม ๒๕๔๕

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ลักษณะขนแปรง เช่น มนกลม เรียวแหลม รูปโดม ปลายตัด หรืออื่น ๆ

(๒) ชนิดของขนแปรง เช่น นุ่มพิเศษ นุ่มปานกลาง หรือแข็ง

(๓) วัสดุที่ใช้ทำด้ามและขนแปรงสีฟัน

(๔) วิธีใช้ เช่น ใช้แปรงฟันอย่างน้อยวันละ ๒ ครั้ง

(๕) ข้อแนะนำ เช่น ควรเปลี่ยนแปรงสีฟันเมื่อขนแปรงเริ่มบาน และล้างแปรงให้สะอาดหลังใช้และเก็บในที่แห้ง

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

อนุวัฒน์ ธรมธัช

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๒๐ ตอนพิเศษ ๑๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ กันยายน ๒๕๔๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๔๖)

เรื่อง ให้ทองรูปพรรณเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันร้านค้าทองรูปพรรณที่เป็นผู้ผลิต หรือผู้จำหน่าย มีการรับซื้อคืนสินค้าทองรูปพรรณ ในราคาที่แตกต่างกันเป็นอย่างมาก ซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด ทำให้ผู้บริโภคไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการรับซื้อคืนสินค้าดังกล่าว ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคจึงสมควรเพิ่มเติมข้อความในฉลากเกี่ยวกับสินค้าทองรูปพรรณให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการ เกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้ เป็น (๖) ของข้อ ๔ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่อง ให้ทองรูปพรรณเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔

“(๖) ราคารับซื้อคืนทองรูปพรรณขั้นต่ำ ตามที่สมาคมค้าทองคำประกาศ”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

อนุวัฒน์ ธรมธัช

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๘๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก
ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๗)
เรื่อง ให้เครื่องเล่นชนิดที่มีล้อเลื่อนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่ามีการนำเครื่องเล่นชนิดที่มีล้อเลื่อนมาจำหน่ายอย่างแพร่หลาย ซึ่งมีผู้บริโภคได้ซื้อและนำไปใช้และเกิดความไม่ปลอดภัย บางกรณีประสบอันตรายถึงแก่ชีวิต ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าดังกล่าว จึงกำหนดให้สินค้าเครื่องเล่นชนิดที่มีล้อเลื่อนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๙ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศฉบับนี้

“เครื่องเล่นชนิดที่มีล้อเลื่อน” หมายความว่า สิ่งที่ใช้เพื่อการกีฬาหรือสำหรับเล่นหรืออุปกรณ์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการทำให้ร่างกายเคลื่อนที่ โดยต้องมีองค์ประกอบคือ ล้อหมุน และส่วนที่ใช้ยึดติด หรือประสานกับส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย เช่น รองเท้าสเก็ตชนิดมีล้อ, โรลเลอร์สเก็ต, โรลเลอร์เบลด, สเก็ตบอร์ด และรถสกู๊ตเตอร์ขนาดเล็ก

ข้อ ๒ ให้เครื่องเล่นชนิดที่มีล้อเลื่อนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุดังต่อไปนี้

(ก) ไม่เหมาะสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า ๔ ปี

(ข) การเล่นต้องใส่อุปกรณ์เสริมความปลอดภัยทุกครั้ง ประกอบด้วย หมวกนิรภัย สนับข้อมือ สนับศอก สนับเข่า

(ค) ผู้เริ่มฝึกหัดใช้ต้องมีผู้ดูแลอย่างใกล้ชิด

(ง) ต้องเล่นในพื้นที่ที่เหมาะสมกับการเล่นโดยเฉพาะ

(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “ถ้าไม่ใส่อุปกรณ์เสริมความปลอดภัย อาจเป็นอันตรายถึงชีวิต”

ข้อความที่เป็น “คำตือน” ต้องใช้ตัวอักษรสีแดงขนาดไม่ต่ำกว่า ๓ มิลลิเมตร และติดไว้ที่ตัวสินค้า

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

อนุวัฒน์ ธรรมธัช

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๙๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๗ (พ.ศ. ๒๕๔๗)

เรื่อง ให้น้ำมันอเนกประสงค์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่สินค้าน้ำมันอเนกประสงค์เป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้กันอย่างแพร่หลาย ประกอบกับสินค้าดังกล่าวแสดงสาระสำคัญเกี่ยวกับฉลากสินค้าไม่ชัดเจนในการเลือกซื้อเพื่อนำไปใช้งาน ทำให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดว่าสามารถนำไปใช้เป็นน้ำมันเครื่องในเครื่องยนต์ได้ ความจริงแล้วไม่เหมาะสมกับการใช้กับเครื่องยนต์ทำให้เครื่องยนต์ชำรุดเสียหายมีอายุการใช้งานสั้นลง ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับทราบข้อมูลที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการใช้งาน จึงกำหนดให้น้ำมันอเนกประสงค์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายคณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศฉบับนี้

“น้ำมันอเนกประสงค์” หมายความว่า น้ำมันที่ได้จากการกลั่นน้ำมันปิโตรเลียมหรือการแปรสภาพของน้ำมันหล่อลื่นที่ใช้แล้ว โดยจะมีส่วนผสมของสารเติมแต่งหรือไม่ก็ได้ และใช้สำหรับงานหล่อลื่นภายนอกได้ทุกประเภท

ข้อ ๒ ให้น้ำมันอเนกประสงค์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(ก) ข้อแนะนำในการใช้ต้องระบุว่า “ใช้สำหรับงานหล่อลื่นภายนอกได้ทุกประเภท เช่น ชิ้นส่วนเครื่องจักรทั่วไป เป็นน้ำมันหยอดทิ้ง น้ำมันหยอดใบเลื่อย โซ่และเฟือง หรืออื่นๆ”

(ข) ข้อห้ามในการใช้ต้องระบุว่า “ห้ามนำไปใช้หล่อลื่นภายในเครื่องยนต์เบนซิน ๔ จังหวะ และเครื่องยนต์ดีเซล หรือใช้แทนน้ำมันเครื่อง 2T”

ข้อความที่เป็น “ข้อห้ามในการใช้” ต้องใช้ตัวอักษรสีแดงขนาดไม่ต่ำกว่า ๓ มิลลิเมตร และติดไว้ที่ด้านหน้าของน้ำมันอเนกประสงค์

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗
อนุวัฒน์ ธรมธัช
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๑๔๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๗

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๗)

เรื่อง ให้ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหาร เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้กันอย่างแพร่หลายประกอบกับสินค้าดังกล่าวไม่มีการระบุข้อแนะนำในการใช้งานและคำเตือนให้ผู้บริโภคได้รับทราบ ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับทราบข้อมูลที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการใช้งานและทำให้เกิดความปลอดภัย จึงกำหนดให้ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๙ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศฉบับนี้ “ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหาร” หมายถึง ภาชนะและเครื่องใช้สำหรับอาหารที่ผลิตจากสารอัดแบบเมลามีนฟอร์มาลดีไฮด์ชนิดใช้ทำผลิตภัณฑ์ที่ใช้กับอาหารโดยผ่านกระบวนการอัดขึ้นรูปด้วยความร้อน

ข้อ ๒ ให้ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุดังต่อไปนี้

(ก) “ควรใช้ฟองน้ำหรือผ้านุ่มทำความสะอาด”

(ข) “ก่อนใช้งานครั้งแรกควรล้างด้วยน้ำเพื่อชะล้างสิ่งสกปรก”

(ค) “ไม่แนะนำให้ใช้กับเตาไมโครเวฟ”

(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “ห้ามใช้บรรจุอาหารหรือของเหลวที่มีอุณหภูมิสูงกว่า ๑๐๐ องศาเซลเซียส”

ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น

ข้อ ๔ ภาชนะและเครื่องใช้เมลามีนสำหรับอาหารที่ผลิตหรือนำเข้า ถ้าปรากฏว่าฉลากที่ได้จัดทำขึ้นไว้ก่อนวันที่ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับ ซึ่งไม่ถูกต้องตามประกาศฉบับนี้ ให้ใช้ฉลากเดิมต่อไปได้แต่ต้องไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันที่ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับ

ข้อ ๕ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

อนุวัฒน์ ธรมธัช

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๒๒ ตอนพิเศษ ๒๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๘

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๑๙ (พ.ศ. ๒๕๔๘)

เรื่อง ให้ที่นอนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ที่นอนเป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ ประกอบกับสินค้าดังกล่าวบางส่วนมิได้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ เพื่อประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น สมควรกำหนดให้สินค้าดังกล่าวเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก และระบุข้อความอันจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๙ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “ที่นอน” หมายความว่า เครื่องปูลาดสำหรับนอนที่ผลิตจากวัสดุธรรมชาติหรือวัสดุสังเคราะห์ และเย็บติดหรือห่อหุ้มด้วยผ้าหรือวัสดุอื่นใดที่ผลิตจากวัสดุธรรมชาติหรือวัสดุสังเคราะห์

ข้อ ๒ ให้ที่นอนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อประเภทหรือชนิดของที่นอน เช่น ที่นอนสปริง ที่นอนฟองน้ำ ที่นอนใยธรรมชาติ ที่นอนยางพารา หรือที่นอนอื่น ๆ

(๒) วัสดุที่ใช้ในการผลิต ในกรณีที่ใช้วัสดุในการผลิตตั้งแต่สองชนิดขึ้นไปให้แสดงข้อความและภาพตัดขวางของที่นอนที่แสดงให้เห็นถึงวัสดุหลักที่ใช้ในการผลิต เช่น สปริง ใยมะพร้าว ยางพารา หรือวัสดุอื่น ๆ ด้วย

ฉลากของสินค้าตามวรรคหนึ่ง ต้องมีขนาดไม่ต่ำกว่า ๖ นิ้ว x ๘ นิ้ว และติดไว้ที่สินค้าให้สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๘
รัศมี วิศทเวทย์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๔๙)

เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีการใช้สินค้าเครื่องทำน้ำเย็นในสถานที่ต่าง ๆ อย่างแพร่หลาย และมีผู้บริโภคได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตจากการใช้สินค้าดังกล่าว ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า จึงกำหนดให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “เครื่องทำน้ำเย็น” หมายความว่า บริภัณฑ์ไฟฟ้าที่ทำให้น้ำเพื่อการบริโภคซึ่งไหลผ่านระบบการทำงานภายในบริภัณฑ์ดังกล่าวมีอุณหภูมิสูงขึ้นหรือต่ำลง

ข้อ ๒ ให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุดังต่อไปนี้

(ก) “ต้องติดตั้งสายดินให้ถูกวิธีพร้อมติดตั้งเครื่องทำน้ำเย็น”

(ข) “ต้องติดตั้งเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้ารั่ว”

(ค) “ต้องติดตั้งเครื่องทำน้ำเย็นในบริเวณที่เป็นฉนวนไฟฟ้าและไม่เปียกชื้น เช่น ปูพื้นด้วยผ้ายาง ฯลฯ และไม่ควรให้มีน้ำชื้นแฉะ”

(ง) “ควรตรวจสอบสภาพความปลอดภัยของเครื่องทำน้ำเย็นโดยช่างผู้ชำนาญงานเป็นประจำอย่างน้อยทุก ๖ เดือน”

(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “อันตรายถึงชีวิต ถ้าไม่ติดตั้งสายดินให้ถูกวิธี”

ข้อความที่เป็น คำเตือน “ต้องใช้ตัวอักษรสีแดงขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร และแสดงไว้บริเวณก๊อกน้ำของเครื่องทำน้ำเย็น”

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙
รัศมี วิศทเวทย์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๒ (พ.ศ. ๒๕๔๙)

เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการพยุงตัวเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ได้มีผลการวิจัยโดยแพทย์จากศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็กพบว่า ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการพยุงตัวเด็กที่มีลักษณะเป็นเบาะนั่งมีขอบแข็ง และมีล้อเลื่อน โดยมีการใช้งานด้วยวิธีให้เด็กนั่งอยู่ภายในเบาะ และใช้ขาช่วยในการเคลื่อนไหว เป็นผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้ช่วยในการหัดเดินของเด็กแต่อย่างใด และยังอาจก่อให้เกิดอันตรายรุนแรง เช่น การพลัดตก หรือพลิกคว่ำ เป็นต้น จึงสมควรกำหนดให้ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการพยุงตัวเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการพยุงตัวเด็ก” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการพยุงตัวเด็กที่มีลักษณะเป็นเบาะนั่งมีขอบแข็งและมีล้อเลื่อน โดยในส่วนที่นั่งมีการเจาะเป็นรูเพื่อให้ขาสอดลงไปได้

ข้อ ๒ ให้ผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการพยุงตัวเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยห้ามใช้ชื่อเรียกว่ารถหัดเดิน และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้

(๑) ให้มีข้อแนะนำในการใช้ โดยใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๒ มิลลิเมตร ระบุดังต่อไปนี้

(ก) การใช้ผลิตภัณฑ์นี้อาจทำให้เกิดการบาดเจ็บจากการพลิกคว่ำหรือตกจากที่สูง โดยเฉพาะเมื่อใช้บนพื้นที่มีความต่างระดับ

(ข) ขณะที่ให้เด็กใช้ผลิตภัณฑ์นี้ต้องมีผู้ดูแลอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา

(ค) ไม่ควรใช้ผลิตภัณฑ์นี้บนพื้นต่างระดับ

(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “ผลิตภัณฑ์นี้ไม่ช่วยในการหัดเดิน และอาจเป็นอันตรายถึงชีวิต”

ข้อความที่เป็นคำเตือน “ต้องใช้ตัวอักษรสีแดงขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร และแสดงไว้ที่ตัวสินค้าในลักษณะคงทนถาวร สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน”

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๙
รัศมี วิศทเวทย์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๒๔ ตอนพิเศษ ๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ มกราคม ๒๕๕๐

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๕๐)

เรื่อง ให้ชุดสังฆทานและชุดไทยธรรมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีการนำสินค้าหลายชนิดมาบรรจุหรือห่อหุ้มรวมกันเป็นสินค้าชุดสังฆทานหรือชุดไทยธรรมเพื่อขายให้นำไปถวายแด่นักบวชในพระพุทธศาสนา ซึ่งสินค้าบางชนิดที่นำมารวมนั้น มีกำหนดอายุหรือเวลาที่ควรใช้โดยผู้ซื้อไม่อาจทราบได้ และสินค้าดังกล่าวอาจทำปฏิกิริยากัน ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสี กลิ่น หรือรส จนอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคเนื่องในการใช้หรือโดยสภาพได้ ดังนั้น การกำหนดฉลากของสินค้าชุดสังฆทานหรือชุดไทยธรรมจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า ลักษณะ ข้อความ และข้อความที่จำเป็นของฉลากสินค้านั้น จึงสมควรกำหนดให้ชุดสังฆทาน หรือชุดไทยธรรมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “ชุดสังฆทาน หรือชุดไทยธรรม” หมายความว่า สินค้าที่นำมารวมเป็นชุด ไม่ว่าด้วยวิธีการใด เพื่อขายให้นำไปถวายแด่นักบวชในพระพุทธศาสนา

ข้อ ๒ ให้ชุดสังฆทานและชุดไทยธรรมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ให้ติดตั้งหรือแสดงฉลากของสินค้าที่ควบคุมตามข้อ ๒ ซึ่งต้องเป็นข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน ตามตัวอย่างท้ายประกาศนี้ไว้ที่ภาชนะบรรจุหรือสิ่งที่นำมาห่อหุ้ม โดยให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) คำว่า “ชุดสังฆทาน หรือชุดไทยธรรม”

(๒) รายการสินค้าที่ระบุขนาด มิติ ปริมาณ ปริมาตร น้ำหนัก จำนวน และราคาของสินค้าแต่ละรายการ

(๓) ชื่อและสถานที่ตั้งของผู้ผลิตหรือผู้จำหน่ายชุดสังฆทานหรือชุดไทยธรรม

(๔) วันเดือนปีที่หมดอายุ หรือวันเดือนปีที่ควรใช้ก่อน ของสินค้าใดสินค้าหนึ่งที่นำมารวมนั้นระบุว่าเร็วที่สุด

(๕) วันเดือนปีที่บรรจุ

(๖) ราคารวมชุดจัดบรรจุที่ระบุหน่วยเป็นบาท

ข้อ ๔ ชุดสังฆทานหรือชุดไทยธรรมใดที่มีการนำสินค้าที่อาจทำปฏิกิริยากันจนทำให้มีสี กลิ่น หรือรส เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคเนื่องในการใช้หรือโดยสภาพของสินค้านั้นได้ ให้ระบุคำเตือนในฉลากตามข้อ ๓ ด้วย เช่น ใบชา ข้าวสาร สบู่ และผงซักฟอก อาจทำปฏิกิริยากัน จนทำให้มีสี กลิ่น หรือรส เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค เนื่องในการใช้หรือโดยสภาพของสินค้านั้นได้ ดังนั้น ผู้ใช้ควรแยกสินค้าที่อาจทำปฏิกิริยากันได้นั้นออกจากกันโดยเร็ว

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๐
รัศมี วิศทเวทย์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ตัวอย่างการแสดงฉลากสินค้าชุดสังฆทาน และชุดไทยธรรม

ตรา

ชุดสังฆทาน หรือชุดไทยธรรม

๑ ถังพลาสติก ๒.๕ ลิตร พร้อมฝาปิด	๑ ใบ	ราคา	๔๐ บาท
๒ ผ้าอาบน้ำฝน ผ้าธรรมดา ขนาดมาตรฐาน	๑ ผืน	ราคา	๔๕ บาท
๓ ธูปเทียนกวักทอง ๑ กล่อง (ธูป ๕ ดอก เทียนเล็ก ๒ เล่ม)	๑ กล่อง	ราคา	๓ บาท
๔ ไม้ขีดไฟพญานาค ๑ กล่องเล็ก (๕๐ ก้าน)	๑ กล่อง	ราคา	๒ บาท
๕ ขันน้ำพลาสติก ๘ นิ้ว	๑ ใบ	ราคา	๑๐ บาท
๖ สบู่ลักษ์ ๘๕ กรัม จำนวน	๑ ก้อน	ราคา	๙ บาท
๗ กระดาษชำระสก็อต ๑๙ เมตร/ม้วน จำนวน	๑ ม้วน	ราคา	๕ บาท
๘ ยาแก้ปวดลดไข้ ทิฟฟี่ ๔ เม็ด/แผง จำนวน	๑ แผง	ราคา	๕ บาท
๙ นมหวานโฟโมสต์ ๒๕๐ กรัม/กล่อง จำนวน	๑ กล่อง	ราคา	๘.๕๐ บาท
๑๐ โอวัลติน ๓ in ๑ (ซอง ๖ บาท) จำนวน	๓ ซอง	ราคา	๑๘ บาท
๑๑ ผักกาดดองตรานกพิราบ ๑๔๐ กรัม จำนวน	๑ กระป๋อง	ราคา	๑๓ บาท
๑๒ ปลากระป๋องตรา ๓ แม่ครัว ๑๕๕ กรัม จำนวน	๑ กระป๋อง	ราคา	๑๓.๕๐ บาท
ค่าบริการจัดชุดสังฆทาน		ราคา	๒๐ บาท
		ราคารวมชุดจัดบรรจุ	**๑๙๒ บาท**

วันเดือนปีที่บรรจุ...../...../..... วันเดือนปีที่หมดอายุ/วันเดือนปีที่ควรใช้ก่อน
ของสินค้าใดสินค้าหนึ่งที่นำมารวมนั้นระบุว่าเร็วที่สุด...../...../.....

ผลิต/จำหน่ายโดย.....

เลขที่.....ถนน.....แขวง.....

เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....

คำเตือน ใบชา ข้าวสาร สบู่ และผงซักฟอก อาจทำปฏิกิริยา จนทำให้มีสี กลิ่น หรือรส เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค เนื่องในการใช้ หรือโดยสภาพของสินค้านั้นได้ ดังนั้น ผู้ใช้ควรแยกสินค้าที่อาจทำปฏิกิริยากันได้นั้นออกจากกันโดยเร็ว

เล่ม ๑๒๔ ตอนพิเศษ ๑๕๗ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๐

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๕ (พ.ศ. ๒๕๕๐)

เรื่อง ให้อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปัจจุบันปรากฏว่ามีอุปกรณ์เครื่องเล่นสนามเป็นสินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพร่างกาย หรือจิตใจ โดยเฉพาะเด็กและบางรายนำไปสู่การเสียชีวิต อันเนื่องจากการเล่นอุปกรณ์เครื่องเล่นสนามทั้งในสถานที่สาธารณะ สถานศึกษา และสถานที่ราชการ ดังนั้น การกำหนดฉลากของอุปกรณ์เครื่องเล่นสนามจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในอันที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า และข้อความอันจำเป็นของฉลากสินค้าดังกล่าว จึงสมควรกำหนดให้อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“อุปกรณ์เครื่องเล่นสนาม” หมายความว่า สิ่งของ โครงสร้างและส่วนประกอบต่าง ๆ ที่ออกแบบและทำขึ้นสำหรับให้เด็กอายุ ๒ ปี จนถึง ๑๔ ปีเล่น ทั้งภายในและภายนอกอาคาร ซึ่งมีการจัดไว้บริการในสถานที่ราชการและสถานที่เอกชน เช่น สถานศึกษา สวนสาธารณะ ร้านอาหาร ศูนย์รับเลี้ยงเด็ก สนามเด็กเล่น วัด หรือโรงแรม เป็นต้น

ข้อ ๒ ให้อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้ไว้ในฉลาก

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ให้แสดงไว้ที่สินค้า โดยมีรายละเอียดอย่างน้อยดังต่อไปนี้

(ก) อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามนี้เหมาะสมกับเด็กอายุ ..... ปี

(ข) ควรตรวจสอบสภาพความปลอดภัยของอุปกรณ์เครื่องเล่นสนามโดยช่างผู้ชำนาญงานอย่างสม่ำเสมอ

(ค) ต้องมีผู้ควบคุมดูแลขณะเล่น

(ง) ต้องติดตั้งอุปกรณ์เครื่องเล่นสนามในพื้นที่ที่เหมาะสม เช่น พื้นยางสังเคราะห์ พื้นทราย เป็นต้น

(๒) อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามที่ผลิตโดยออกแบบให้ต้องยึดติดกับพื้นเพื่อความปลอดภัย ต้องระบุคำเตือนว่า “หากไม่ได้ทำการยึดติดกับพื้น อาจเป็นอันตรายถึงชีวิต” ด้วยตัวอักษรสีตัดกับสีพื้น ขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร

(๓) เอกสารหรือคู่มือการติดตั้ง ต้องระบุรายละเอียดอย่างน้อยดังต่อไปนี้

(ก) ส่วนประกอบของอุปกรณ์เครื่องเล่นสนาม

(ข) ขั้นตอนการติดตั้ง

(ค) คำแนะนำการติดตั้งที่มิให้อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามโค่นลง และการอื่นที่ควรจัดให้มีเพื่อความปลอดภัยของผู้เล่น

(ง) อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามนี้เหมาะสมกับเด็กอายุ ..... ปี

(จ) การตรวจสภาพอุปกรณ์โดยช่างผู้ชำนาญงาน

(ฉ) ข้อแนะนำเพื่อความปลอดภัยในการเล่นและอื่น ๆ เช่น สั่งระงับการเล่นเมื่อชำรุด ข้อมูลการติดต่อผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายในกรณีชำรุด เป็นต้น

ข้อความที่เป็นข้อแนะนำใน (๑) และคำเตือนใน (๒) ต้องแสดงไว้ที่ตัวสินค้าในลักษณะคงทนถาวร หรือบริเวณใกล้เคียงที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน โดยไม่เป็นอุปสรรคต่อการเล่นและเสี่ยงต่อการเกิดอันตราย

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐
รัศมี วิศทเวทย์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๒๔ ตอนพิเศษ ๑๕๗ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๐

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๖ (พ.ศ. ๒๕๕๐)
เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันมีการซ่อมแซมเครื่องทำน้ำเย็นโดยการบัดกรีด้วยตะกั่วทำให้มีการปนเปื้อนของสารตะกั่วในน้ำจากเครื่องทำน้ำเย็นดังกล่าวเกินมาตรฐานความปลอดภัยของกระทรวงสาธารณสุขและองค์การอนามัยโลก ซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภคโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็ก และเยาวชนในสถานศึกษา ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมข้อความในฉลากสินค้าเครื่องทำน้ำเย็นให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความใน (๒) ของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๔๙) เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำเย็นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า

(ก) “อันตรายถึงชีวิต ถ้าไม่ติดตั้งสายดินให้ถูกวิธี”

(ข) “ห้ามใช้ตะกั่วบัดกรีในการซ่อมโดยเด็ดขาด””

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐
รัศมี วิศทเวทย์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๒๖ ตอนพิเศษ ๑๗๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

(ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ. ๒๕๕๒

เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีการใช้แร่ใยหินเป็นส่วนประกอบในผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ อย่างแพร่หลาย ซึ่งองค์การอนามัยโลกและหน่วยงานต่าง ๆ ได้ทำการศึกษาพบว่าแร่ดังกล่าว อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค ดังนั้น การกำหนดให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินต้องแสดงข้อแนะนำและคำเตือนไว้ในฉลาก จะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเพื่อให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า จึงสมควรกำหนดให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหิน” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ที่ใช้สำหรับเป็นสารเสียดทานประเภท เบรก คลัตช์ และผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมก่อสร้างประเภทกระเบื้องมุงหลังคา กระเบื้องยาง ไม้ฝา ท่อน้ำ ที่ยังมีการนำแร่ใยหินมาใช้เป็นส่วนประกอบในผลิตภัณฑ์

ข้อ ๒ ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุรายละเอียดอย่างน้อยดังต่อไปนี้

(ก) ควรใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่ถูกต้องเหมาะสม ได้แก่ หน้ากากป้องกันฝุ่นแร่ใยหิน ถุงมือยาง แว่นตา ชุดคลุม

(ข) หลีกเลี่ยงการทำให้เกิดฝุ่นหรือแตกหัก เช่น หลีกเลี่ยงการเจาะ ตัด ด้วยเครื่องมือที่มีความเร็วสูง

(ค) ระมัดระวังการฟุ้งกระจายของฝุ่น

(ง) เศษวัสดุหรือฝุ่นที่เกิดจากการติดตั้งหรือประกอบผลิตภัณฑ์ ให้รวบรวมใส่ถุงพลาสติกหรือภาชนะและปิดให้มิดชิดก่อนทิ้ง

(จ) การสูบบุหรี่ การรับประทานอาหารและน้ำดื่มขณะปฏิบัติงานในบริเวณที่ทำงานที่อาจมีฝุ่นแร่ใยหินฟุ้งกระจาย มีโอกาสทำให้ได้รับแร่ใยหินเข้าสู่ร่างกายมากขึ้น

(ฉ) อาบน้ำทันทีหลังปฏิบัติงานเสร็จ

(ช) หากมีอาการผิดปกติ เช่น เกิดการเจ็บป่วยที่สงสัยว่าจะได้รับอันตรายจากสารแร่ใยหิน ควรพบแพทย์เพื่อวินิจฉัยโดยละเอียด

(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “ระวังอันตราย ผลิตภัณฑ์นี้มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบ การได้รับสารนี้เข้าสู่ร่างกาย อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ” และแสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความตามท้ายประกาศนี้ ทั้งนี้ ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร ด้วยตัวอักษรที่มีสีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์ แสดงไว้ในลักษณะคงทนถาวรที่ผลิตภัณฑ์และภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหิน ซึ่งผู้ใช้สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

สำหรับคำว่า “ระวังอันตราย” ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๑๕ มิลลิเมตร

ในกรณีที่ไม่สามารถระบุขนาดข้อความที่เป็นคำเตือนตามวรรคหนึ่ง (๒) ไว้ที่ผลิตภัณฑ์ได้ เนื่องจากสินค้ามีขนาดเล็ก เช่น เบรก คลัตช์ เป็นต้น ให้แสดงข้อความที่เป็นคำเตือนด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่นที่มีการระบุไว้ในฉลาก

ในกรณีที่ไม่สามารถแสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความตามท้ายประกาศนี้ไว้ที่ผลิตภัณฑ์ได้ เนื่องจากสินค้ามีขนาดเล็ก เช่น เบรก คลัตช์ เป็นต้น ให้แสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความโดยปรับขนาดได้ตามความเหมาะสมของตัวผลิตภัณฑ์ที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

ข้อ ๔ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒
นิโรธ เจริญประกอบ
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ภาพตราสัญลักษณ์

อันตรายต่อสุขภาพ

ลักษณะของตราสัญลักษณ์

เป็นตารูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า โดยมีความยาวด้านละ ๓ เซนติเมตร และข้อความ ‘‘อันตรายต่อสุขภาพ’’ ใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร โดยใช้สีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์

เล่ม ๑๒๗ ตอนพิเศษ ๓๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๕๓)

เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)

คณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้ออกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๗ พ.ศ. ๒๕๕๒ เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยกำหนดให้ระบุคำเตือนว่า “ระวังอันตราย ผลิตภัณฑ์นี้มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบ การได้รับสารนี้เข้าสู่ร่างกายอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ” ซึ่งต่อมาได้มีข้อมูลทางวิชาการสนับสนุนว่าแร่ใยหินชนิดไครโซไทล์อาจก่อให้เกิดมะเร็งและโรคปอด ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศดังกล่าว เพื่อให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความใน (๒) ของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๗ (พ.ศ. ๒๕๕๒) เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “ระวังอันตราย ผลิตภัณฑ์นี้มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบ การได้รับสารนี้เข้าสู่ร่างกาย อาจก่อให้เกิดมะเร็งและโรคปอด” และแสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความตามท้ายประกาศนี้ ทั้งนี้ ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร ด้วยตัวอักษรที่มีสีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์แสดงไว้ในลักษณะคงทนถาวรที่ผลิตภัณฑ์และภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหิน ซึ่งผู้ใช้สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

สำหรับคำว่า “ระวังอันตราย” ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๑๕ มิลลิเมตร

ในกรณีที่ไม่สามารถระบุขนาดข้อความที่เป็นคำเตือนไว้ที่ผลิตภัณฑ์ได้เนื่องจากสินค้ามีขนาดเล็ก เช่น เบรก คลัตช์ เป็นต้น ให้แสดงข้อความที่เป็นคำเตือนด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่นที่มีการระบุไว้ในฉลาก

ในกรณีที่ไม่สามารถแสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความตามท้ายประกาศนี้ไว้ที่ผลิตภัณฑ์ได้ เนื่องจากสินค้ามีขนาดเล็ก เช่น เบรก คลัตช์ เป็นต้น ให้แสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความโดยปรับขนาดได้ตามความเหมาะสมของตัวผลิตภัณฑ์ที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน”

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
นิโรธ เจริญประกอบ
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ภาพตราสัญลักษณ์

อาจก่อให้เกิดมะเร็งและโรคปอด

ลักษณะของตราสัญลักษณ์

เป็นตารูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า โดยมีความยาวด้านละ ๓ เซนติเมตร และข้อความ ‘‘อาจก่อให้เกิดมะเร็งและโรคปอด’’ ใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร โดยใช้สีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์

เล่ม ๑๒๗ ตอนพิเศษ ๗๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๐ (พ.ศ. ๒๕๕๓)

เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)

โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า การระบุข้อความ “คำเตือน : ห้ามนำเข้าใกล้เปลวไฟหรือความร้อน” เป็นเนื้อความเดียวกันกับลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ มีผลกระทบต่อการประกอบกิจการของผู้ประกอบธุรกิจ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศดังกล่าว เพื่อกำหนดให้ระบุข้อความนั้นเป็นเอกสารมอบให้ผู้บริโภคระวังอุบัติเหตุจากการนำลูกโป่งมาใช้ประโยชน์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความในวรรคสองของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง ให้ลูกโป่งบรรจุก๊าซไฮโดรเจนเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“คำเตือน : ห้ามนำเข้าใกล้เปลวไฟหรือความร้อน” โดยให้พิมพ์ข้อความดังกล่าวเป็นเอกสารที่มีตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร ที่สามารถอ่านได้อย่างชัดเจนมอบแก่ผู้บริโภค

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

นิโรธ เจริญประกอบ

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๒๗ ตอนพิเศษ ๑๔๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๘ ธันวาคม ๒๕๕๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๑ (พ.ศ. ๒๕๕๓)

เรื่อง ให้ตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีการให้บริการตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติแก่ผู้บริโภคเป็นจำนวนมากกระจายอยู่ทั้งกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัดโดยเฉพาะชุมชนและที่พักอาศัยแต่จากการตรวจสอบของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา พบว่าน้ำจากตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติพบการปนเปื้อนเชื้อจุลินทรีย์ ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายกับผู้บริโภค ดังนั้น การกำหนดให้ตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติต้องแสดงข้อแนะนำและคำเตือนไว้ในฉลากจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเพื่อให้ได้รับความปลอดภัย จึงสมควรกำหนดให้ตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติ” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์สำหรับติดตั้งกับท่อจ่ายน้ำเพื่อกรองน้ำให้สะอาด กำจัดสิ่งปนเปื้อนหรือสิ่งไม่พึงประสงค์ในการดื่ม ได้แก่ ความขุ่น สี กลิ่น แบคทีเรียบางชนิด ที่อาจปนเปื้อนในระบบส่งน้ำ ถังพักน้ำ หรือระบบท่อจ่ายน้ำ ซึ่งมีการนำน้ำมากักเก็บไว้และจำหน่ายให้กับผู้บริโภคโดยผ่านเครื่องอัตโนมัติ

ข้อ ๒ ให้ตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุรายละเอียดอย่างน้อยดังต่อไปนี้

(ก) ต้องดูความสะอาดของหัวจ่ายน้ำ

(ข) ต้องหลีกเลี่ยงการใช้บริการจากตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติที่มีลักษณะไม่ถูกสุขอนามัย

(ค) ต้องใช้ภาชนะที่สะอาดในการบรรจุน้ำ

(ง) ต้องหลีกเลี่ยงการดื่มน้ำจากตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติที่มีสีกลิ่นหรือรสผิดปกติ

(จ) ไม่ควรนำภาชนะที่เคยบรรจุของเหลวชนิดอื่นมาบรรจุน้ำ

(๒) ระบุวัน เดือน ปี ที่เปลี่ยนไส้กรอง แต่ละชนิด

(๓) คำเตือน ต้องระบุว่า “ระวังอันตราย หากไม่ตรวจสอบวัน เดือน ปีที่เปลี่ยนไส้กรองและตรวจสอบคุณภาพน้ำ” ทั้งนี้ ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรหนาสีแดงขนาดไม่ต่ำกว่า ๑ เซนติเมตร บนพื้นสีขาว

ข้อความที่เป็นข้อแนะนำใน (๑) การระบุข้อมูลใน (๒) และคำเตือน ใน (๓) ต้องแสดงไว้ที่ด้านหน้าของตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญอัตโนมัติ ในลักษณะคงทนถาวรที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓
นิโรธ เจริญประกอบ
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๒๘ ตอนพิเศษ ๓๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๒ (พ.ศ. ๒๕๕๔)

เรื่อง ให้ปืนอัดลมเบาที่จำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏข้อมูลจากการศึกษาทางสถิติในประเทศไทยว่า มีผู้ได้รับบาดเจ็บจากการใช้ปืนอัดลมในทุกจังหวัด ซึ่งจากการศึกษาในห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลในกรุงเทพมหานคร ๔ แห่ง มีเด็กอายุน้อยกว่า ๑๕ ปี ได้รับบาดเจ็บจากปืนอัดลมถึงร้อยละ ๐.๔ ของผู้บาดเจ็บที่เป็นเด็กทั้งหมด และข้อมูลในระบบการเฝ้าระวังการบาดเจ็บของกระทรวงสาธารณสุข พบว่า เด็กที่มารับการรักษาที่ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลทั่วประเทศ มีจำนวนทั้งสิ้น ๑,๕๙๗,๕๐๐ รายได้รับบาดเจ็บจากการใช้ปืนอัดลมประมาณ ๔,๘๙๒ รายต่อปี ซึ่งอันตรายจากการใช้ปืนอัดลมส่วนใหญ่มักเกิดจากลำแสงเลเซอร์ที่มีการติดตั้งไว้กับตัวปืนอัดลมหรืออาจนำมาติดตั้งในภายหลัง รวมทั้งความแรงและความเร็วของกระสุนปืน โดยลำแสงเลเซอร์จะมีผลต่อผิวหนังและนัยน์ตา ถ้าเข้าตาอาจส่งผลให้ตาบอดได้ ดังนั้น การกำหนดให้ปืนอัดลมเบาที่จำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงต้องแสดงข้อมูลที่เป็นสาระสำคัญและคำเตือนไว้ในฉลากจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเพื่อให้ได้รับความปลอดภัย จึงสมควรกำหนดให้ปืนอัดลมเบาที่จำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ปืนอัดลมเบาที่จำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริง” หมายความว่า สิ่งซึ่งมีรูปและลักษณะที่ทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืนใช้สำหรับยิงกระสุนที่ทำจากวัสดุต่าง ๆ เช่น พลาสติก เซรามิก แต่ไม่รวมถึงกระสุนปืน มีกลไกการทำงานโดยใช้กำลังดันของแก๊ส หรืออัดลม หรือเครื่องกลไกอย่างใดอย่างหนึ่ง และจะมีการติดเลเซอร์หรือนำเลเซอร์มาติดตั้งกับตัวปืนภายหลังหรือไม่ก็ได้

ข้อ ๒ ให้ปืนอัดลมเบาที่จำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ปืนอัดลมเบาที่จำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงที่ไม่อาจติดเลเซอร์ได้ให้ระบุ

(ก) ความเร็วของวิถีลูกกระสุน

(ข) ความแรงของวิถีลูกกระสุน

(๒) ปืนอัดลมเบาที่จำลองเลียนแบบอาวุธปืนจริงที่มีการติดเลเซอร์หรืออาจนำเลเซอร์มาติดตั้งภายหลังให้ระบุ

(ก) ความเร็วของวิถีลูกกระสุน

(ข) ความแรงของวิถีลูกกระสุน

(ค) ความยาวคลื่นของแสงเลเซอร์

(ง) กำลังของแสงเลเซอร์

(จ) ข้อห้ามในการใช้ ต้องระบุว่า “ห้ามจ้องแสงเลเซอร์”

ข้อความใน (๑) และใน (๒) ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๒ มิลลิเมตร

(๓) คำเตือน ต้องระบุว่า “การเล็งหรือยิงเข้าหากัน อาจทำให้ตาบอดหรือร่างกายได้รับบาดเจ็บ” ทั้งนี้ ข้อความที่เป็น คำเตือน ต้องใช้ตัวอักษรที่มีขนาดไม่ต่ำกว่า ๓ มิลลิเมตร และสีของข้อความจะต้องตัดกับสีพื้นด้วย

ข้อความข้อห้ามในการใช้ใน (๒) และคำเตือนใน (๓) ต้องแสดงไว้ที่ตัวสินค้าในลักษณะคงทนถาวรที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔
นิโรธ เจริญประกอบ
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๒๙ ตอนพิเศษ ๘๙ ง ราชกิจจานุเบกษา ๖ มิถุนายน ๒๕๕๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๕๕)

เรื่อง ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)

โดยที่ปัจจุบันได้มีการจำหน่ายแปรงสีฟันที่ใช้สำหรับเด็กเป็นจำนวนมาก และจากการตรวจสอบฉลากแปรงสีฟันในท้องตลาด พบว่า มีแปรงสีฟันจำนวนหนึ่งที่ไม่ได้ระบุช่วงอายุที่เหมาะสมในการใช้แปรงสีฟันของเด็กไว้บนฉลาก ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองเด็กให้ได้รับความปลอดภัยและเลือกใช้แปรงสีฟันได้เหมาะสมกับวัย จึงสมควรเพิ่มเติมข้อมูลเกี่ยวกับช่วงอายุของเด็กในฉลากสินค้าแปรงสีฟันและปรับปรุงบทนิยามคำว่า “แปรงสีฟัน” ให้สอดคล้องกับมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๔๕) เรื่อง ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑ ในประกาศฉบับนี้ “แปรงสีฟัน” หมายความว่า อุปกรณ์ที่ใช้แปรงฟันเพื่อขจัดคราบจุลินทรีย์หรือเศษอาหารออกจากฟัน ทำจากพลาสติกหรือวัสดุอื่นที่มีคุณสมบัติเทียบเท่า”

ข้อ ๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๖) ของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๔๕) เรื่อง ให้แปรงสีฟันเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

“(๖) ช่วงอายุเด็กซึ่งใช้แปรงสีฟันได้อย่างเหมาะสม เช่น เริ่มมีฟันถึง ๓ ปี หรือ ๓ ปี ถึง ๖ ปี หรือ ๖ ปี ถึง ๑๒ ปี”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕
นิโรธ เจริญประกอบ
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๒๙ ตอนพิเศษ ๑๖๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๔

(พ.ศ. ๒๕๕๕)

เรื่อง ให้ภาชนะและเครื่องใช้เหล็กกล้าไร้สนิม
สำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปัจจุบันภาชนะและเครื่องใช้เหล็กกล้าไร้สนิมสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้กันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากผลิตภัณฑ์ดังกล่าวมีความทนทานต่อการใช้งาน ไม่เกิดสนิม และมีอายุการใช้งานยาวนาน แต่จากการตรวจสอบผลิตภัณฑ์ที่วางจำหน่ายพบว่า ผลิตจากเหล็กกล้าไร้สนิมที่มีชั้นคุณภาพแตกต่างกัน ผลิตภัณฑ์บางชนิดเมื่อนำมาใช้งานในสภาวะปกติทั่วไปจะเกิดสนิม ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าดังกล่าว จึงสมควรกำหนดให้ภาชนะและเครื่องใช้เหล็กกล้าไร้สนิมสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ภาชนะและเครื่องใช้เหล็กกล้าไร้สนิมสำหรับอาหาร” หมายความว่า ภาชนะหรือเครื่องใช้สำเร็จรูปที่ทำด้วยเหล็กกล้าไร้สนิม เพื่อใช้สำหรับปรุง บรรจุ สัมผัส ประกอบอาหารหรือเครื่องดื่ม ทั้งที่ใช้กับความร้อนหรือไม่ใช้กับความร้อนก็ได้ เช่น หม้อ จาน กระทะ ช้อน ส้อม มีด ถ้วยน้ำ

ข้อ ๒ ให้ภาชนะและเครื่องใช้เหล็กกล้าไร้สนิมสำหรับอาหารเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ชนิดของเหล็กกล้าไร้สนิมที่ใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มอก. ๑๓๗๘ หรือมาตรฐานสากล เช่น SST304 SST430 สำหรับกรณีเหล็กกล้าไร้สนิมที่ใช้เป็น

วัตถุดิบไม่อยู่ในข้อกำหนดมาตรฐานดังกล่าว ให้ระบุชนิดและร้อยละของส่วนผสมหลักขั้นต่ำ ได้แก่ โครเมียม และนิกเกิล โดยไม่ใช้ตัวย่อและสัญลักษณ์

(๒) ข้อแนะนำในการใช้ อย่างน้อยต้องระบุดังต่อไปนี้

(ก) ไม่ควรแช่หรือสัมผัสกรดหรือเกลือหรือด่างเข้มข้น เช่น น้ำปลา น้ำมะนาว น้ำส้มสายชู สำหรับชนิดของเหล็กกล้าไร้สนิมที่ใช้เป็นวัตถุดิบไม่อยู่ในข้อกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมหรือมาตรฐานสากล

(ข) ไม่ควรใช้ฝอยเหล็กขัดทำความสะอาด

(ค) ควรใช้ฟองน้ำในการทำความสะอาดและเช็ดให้แห้งทันทีหลังใช้งาน

(๓) คำเตือน อย่างน้อยต้องระบุว่า “ห้ามใช้กับเตาไมโครเวฟ” ทั้งนี้ ข้อความที่เป็นคำเตือนต้องใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น และสีของข้อความจะต้องตัดกับสีพื้นด้วย

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๕
จิรชัย มูลทองโร่ย
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๕ (พ.ศ. ๒๕๕๖)

เรื่อง ให้รถยนต์ใช้แล้วเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ในปัจจุบันได้มีการนำรถยนต์ใช้แล้วมาจำหน่ายเป็นจำนวนมากโดยไม่ได้แสดงสาระสำคัญเกี่ยวกับรถยนต์ไว้ในฉลากอย่างครบถ้วน ทำให้ผู้บริโภคไม่ได้รับทราบข้อมูลอันเป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับรถยนต์ใช้แล้วเพื่อประกอบการพิจารณาตัดสินใจเลือกซื้อได้อย่างเพียงพอ ซึ่งจะนำไปสู่ปัญหาการหลอกลวงผู้บริโภคอย่างกว้างขวาง ดังนั้น เพื่อป้องกันการเกิดปัญหาดังกล่าว จึงสมควรแก้ไขการกำหนดข้อความในฉลากของรถยนต์ใช้แล้วให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๔ (พ.ศ. ๒๕๕๐) เรื่อง ให้รถยนต์ใช้แล้วเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“รถยนต์ใช้แล้ว” หมายถึง รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคนแต่ไม่เกินสิบสองคน รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลที่มีน้ำหนักรถไม่เกินหนึ่งพันหกร้อยกิโลกรัม ซึ่งมิได้ใช้ประกอบการขนส่งเพื่อสินจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกที่ได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ รวมถึงรถยนต์แท็กซี่ รถแทรกเตอร์ รถใช้งานเกษตร ที่ได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งผ่านการใช้งานมาแล้ว และผู้ประกอบธุรกิจมีไว้เพื่อจำหน่าย

ข้อ ๓ ให้รถยนต์ใช้แล้วเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๔ ฉลากรถยนต์ใช้แล้วตามข้อ ๓ ให้ใช้ข้อความที่ตรงต่อความเป็นจริงไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญของรถยนต์ใช้แล้วนั้น และต้องเป็นภาษาไทยหรือภาษาไทยกำกับภาษาต่างประเทศที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจนและให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ชื่อ ประเภทหรือชนิดของสินค้า ในกรณีที่เป็นสินค้าที่สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย

(๒) ชื่อและสถานที่ประกอบการของผู้ขาย

(๓) ขนาดหรือน้ำหนัก

(๔) สมุดคู่มือการบำรุงรักษารถ (ถ้ามี)

(๕) รุ่นปี

(๖) ราคา โดยระบุหน่วยเป็นบาท

(๗) วันจดทะเบียน

(๘) เลขทะเบียน

(๙) เลขตัวรถ

(๑๐) เลขเครื่องยนต์

(๑๑) ยี่ห้อรถ

(๑๒) ยี่ห้อเครื่องยนต์

(๑๓) สี

(๑๔) ชนิดเชื้อเพลิง

(๑๕) ลำดับของเจ้าของรถ ชื่อและชื่อสกุล

(๑๖) ภาระผูกพันของรถยนต์ที่มีอยู่ในวันจำหน่าย (ถ้ามี)

(๑๗) ข้อมูลการประสบภัย เช่น ถูกชน ถูกน้ำท่วม (ถ้ามี)

(๑๘) กรณีที่ถูกน้ำท่วมให้ระบุระดับของน้ำที่ท่วมตัวรถยนต์ เช่น ระดับพื้นรถยนต์ ระดับเบาะรถยนต์ ระดับเรือนไมล์แผงนวมหน้าปัด ท่วมทั้งคัน

(๑๙) ระยะทางการใช้งาน หรือชั่วโมงในการทำงานของรถ

ข้อ ๕ ข้อความใน (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑) (๑๒) (๑๓) (๑๔) (๑๕) (๑๖) (๑๗) (๑๘) และ (๑๙) ให้ระบุข้อมูลด้วยตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่าหนึ่งเซนติเมตร

ข้อ ๖ ข้อความใน (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑) (๑๒) (๑๓) (๑๔) (๑๕) (๑๖) (๑๗) (๑๘) และ (๑๙) ให้เป็นไปตามที่ปรากฏในรายการจดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ ตั้งแต่วันจดทะเบียนจนถึงวันที่จำหน่าย

ข้อ ๗ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖
จิรชัย มูลทองโร่ย
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๖ (พ.ศ. ๒๕๕๖)
เรื่อง ให้ดอกไม้เพลิงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ในปัจจุบันพลุ ประทัดไฟ ประทัดลม ดอกไม้เพลิง และวัตถุอื่นใดอันมีสภาพคล้ายคลึงกัน เป็นที่นิยมเล่นในช่วงเทศกาลต่าง ๆ และในทุกปีจะปรากฏข่าวผ่านทางสื่อเกี่ยวกับอุบัติเหตุและอันตรายที่เกิดจากพลุ ประทัด ดอกไม้เพลิง บางรายสูญเสียอวัยวะถึงขั้นพิการหรือเสียชีวิต ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากการเล่นโดยคึกคะนอง การเล่นที่ไม่ถูกวิธี หรือเกิดจากการเก็บรักษาที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากสินค้าดังกล่าว จึงสมควรกำหนดให้ดอกไม้เพลิงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ดอกไม้เพลิง” หมายความรวมตลอดถึง พลุ ประทัดไฟ ประทัดลม และวัตถุอื่นใดอันมีสภาพคล้ายคลึงกัน

ข้อ ๒ ให้ดอกไม้เพลิงเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ดอกไม้เพลิงตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุรายละเอียดอย่างน้อยดังต่อไปนี้

(ก) ผู้เล่นดอกไม้เพลิงที่มีอายุต่ำกว่า ๑๔ ปี ต้องอยู่ในการกำกับดูแลของผู้ใหญ่

(ข) ควรเก็บให้พ้นมือเด็ก

(ค) ไม่ควรเก็บรักษาไว้ในที่มีอุณหภูมิสูง

(ง) ไม่ควรจุดไฟใหม่ หากจุดชนวนแล้วไม่ติด

(จ) ควรเล่นในที่โล่งกว้าง ห่างไกลจากวัตถุไวไฟ

(๒) คำเตือน ต้องระบุว่า “อันตรายอาจถึงตายหรือพิการหากเล่นไม่ถูกวิธี หรือคึกคะนอง”

ทั้งนี้ ข้อความที่เป็นคำเตือนต้องใช้ตัวอักษรเส้นทึบขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น ในกรอบสี่เหลี่ยมสีของกรอบและข้อความตัดกับสีพื้นของฉลาก

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖
จิรชัย มูลทองโร่ย
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๓๐ ตอนพิเศษ ๘๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๗ (พ.ศ. ๒๕๕๖)
เรื่อง ให้อ่างอาบน้ำสำหรับเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าได้มีการเสียชีวิตในเด็กเป็นจำนวนมากซึ่งสาเหตุหลักในการเสียชีวิตของเด็กเกิดจากการจมน้ำ และการจมน้ำของเด็กช่วงอายุ ๑ - ๔ ปี พบมากในภาชนะกักเก็บน้ำ อ่างน้ำ กะละมัง เป็นต้น การกำหนดให้อ่างอาบน้ำสำหรับเด็กต้องแสดงฉลากคำเตือนจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการตระหนัก และคำนึงถึงความปลอดภัยของเด็ก จึงสมควรกำหนดให้อ่างอาบน้ำสำหรับเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“อ่างอาบน้ำสำหรับเด็ก” หมายความว่า ภาชนะสำหรับใส่น้ำ หรืออุปกรณ์ที่ใช้สำหรับรองรับตัวเด็กที่มีไว้เพื่อใช้สำหรับอาบน้ำเด็ก

ข้อ ๒ ให้อ่างอาบน้ำสำหรับเด็กเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

คำเตือน ต้องระบุว่า “ระวังอันตราย ไม่ควรปล่อยเด็กอยู่ในน้ำตามลำพังเพราะเด็กอาจจมน้ำได้แม้มีระดับน้ำเพียงเล็กน้อย” และแสดงตราสัญลักษณ์พร้อมข้อความตามท้ายประกาศนี้ ไว้ร่วมกับคำเตือน ทั้งนี้ ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรที่มีสีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์ และมีขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่นแสดงไว้ในลักษณะคงทนที่ผลิตภัณฑ์

“ทั้งนี้ ลักษณะของตราสัญลักษณ์เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า โดยมีความกว้าง ๓ นิ้ว ยาว ๔ นิ้ว และข้อความที่เป็นคำเตือนต้องใช้ตัวอักษรทึบขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น ในกรอบสี่เหลี่ยม สีของกรอบและข้อความตัดกับสีพื้นของฉลากแสดงไว้ในลักษณะคงทนที่ผลิตภัณฑ์”

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖
จิรชัย มูลทองโร่ย
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

ภาพตราสัญลักษณ์

ลักษณะของตราสัญลักษณ์

เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า โดยมีความกว้าง ๓ นิ้ว ยาว ๔ นิ้ว และข้อความที่เป็นคำเตือนต้องใช้ตัวอักษรทึบขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น ในกรอบสี่เหลี่ยม สีของกรอบและข้อความตัดกับสีพื้นของฉลาก ในกรอบสี่เหลี่ยม สีของกรอบและข้อความตัดกับสีพื้นของฉลาก แสดงไว้ในลักษณะคงทนที่ผลิตภัณฑ์

เล่ม ๑๓๓ ตอนพิเศษ ๘๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๘ เมษายน ๒๕๕๙

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๘ (พ.ศ. ๒๕๕๙)

เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์ไม้ตียุงไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันมีการใช้ผลิตภัณฑ์ไม้ตียุงไฟฟ้ากันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากหาซื้อได้ง่าย และจากการตรวจสอบพบว่า ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวไม่มีรายละเอียดที่เพียงพอในการนำไปใช้งาน ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้โดยเฉพาะเด็กและการใช้ที่ไม่ถูกวิธีอาจทำให้ทรัพย์สินเสียหายได้ ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าดังกล่าว จึงสมควรกำหนดให้ผลิตภัณฑ์ไม้ตียุงไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นบทบัญญัติในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า โดยกำหนดการแสดงฉลากของสินค้าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ผลิตภัณฑ์ไม้ตียุงไฟฟ้า” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าช็อตสำหรับฆ่ายุงซึ่งใช้แบตเตอรี่มีตะแกรงขดลวดและมีด้ามจับ

ข้อ ๒ ให้ผลิตภัณฑ์ไม้ตียุงไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ข้อแนะนำการใช้งาน อย่างน้อยต้องระบุว่า “ควรทำความสะอาดด้วยแปรงแห้งและห้ามล้างด้วยน้ำ”

(๒) คำเตือน อย่างน้อยต้องระบุว่า “ต้องเก็บให้พ้นมือเด็ก ขณะชาร์จแบตเตอรี่ต้องวางให้ห่างจากสิ่งที่ติดไฟได้ง่ายและห้ามใช้ใกล้วัตถุไวไฟ” ทั้งนี้ ข้อความที่เป็นคำเตือนต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๓ มิลลิเมตร ด้วยตัวอักษรที่มีสีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์ โดยแสดงไว้ในลักษณะคงทนถาวรที่ผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ ซึ่งผู้ใช้เห็นได้ง่ายและอ่านได้ชัดเจน

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

พรศักดิ์ ศรีณรงค์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๓๓ ตอนพิเศษ ๘๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๘ เมษายน ๒๕๕๙

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๓๙ (พ.ศ. ๒๕๕๙)

เรื่อง ให้สีที่มีสารตะกั่วเป็นส่วนผสมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีการใช้สารตะกั่วเป็นส่วนผสมของสี ซึ่งสารตะกั่วเป็นโลหะหนักที่สามารถสะสมอยู่ในร่างกายมนุษย์ได้เป็นเวลานานและส่งผลกระทบต่อสุขภาพ อนามัยของผู้บริโภค โดยเฉพาะทารกและเด็ก ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าดังกล่าว จึงสมควรกำหนดให้สีที่มีสารตะกั่วเป็นส่วนผสมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นบทบัญญัติในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า โดยกำหนดการแสดงฉลากของสินค้าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“สี” หมายความว่า สีที่ใช้สำหรับทาภายนอกหรือภายในของบ้านหรืออาคาร

ข้อ ๒ ให้สีที่มีสารตะกั่วเป็นส่วนผสมเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

(๑) ต้องแสดงปริมาณสารตะกั่วที่ผสมอยู่ในสี โดยระบุหน่วยเป็น ส่วนในล้านส่วน (พีพีเอ็ม)

(๒) หากปริมาณสารตะกั่วมากกว่า ๑๐๐ ส่วนในล้านส่วน (พีพีเอ็ม) ต้องมีการระบุคำเตือนว่า “สารตะกั่วอาจเป็นอันตรายต่อสมองและเม็ดเลือดแดง ห้ามใช้ทาบ้านหรืออาคาร”

ข้อความที่เป็นรายละเอียดใน (๑) และคำเตือนใน (๒) ต้องใช้ตัวอักษรหนาสีแดง ขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร บนพื้นสีขาว โดยแสดงไว้ในตำแหน่งที่เห็นได้ชัดเจน

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

พรศักดิ์ ศรีณรงค์

ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๓๔ ตอนพิเศษ ๑๕๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๙ มิถุนายน ๒๕๖๐

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๔๐ (พ.ศ. ๒๕๖๐)

เรื่อง ให้รถจักรยานยนต์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีผู้บริโภคประสบอุบัติเหตุจากการขับขี่และโดยสารรถจักรยานยนต์เป็นจำนวนมากทำให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตและร่างกาย รวมทั้งพบว่า เด็กที่ซ้อนรถจักรยานยนต์ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตจากการเผลอหลับ ทรงตัวไม่ดี ไม่มีที่ยึดจับ เมื่อรถเสียการทรงตัวหรือห้ามล้อกะทันหัน ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าดังกล่าว จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมข้อความในฉลากสินค้ารถจักรยานยนต์ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นบทบัญญัติในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า โดยกำหนดการแสดงฉลากของสินค้าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๙) เรื่อง ให้รถจักรยานยนต์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙

ข้อ ๒ ในประกาศนี้ “รถจักรยานยนต์” หมายความว่า รถที่เดินด้วยกำลังเครื่องยนต์ กำลังไฟฟ้าหรือพลังงานอื่น และมีล้อไม่เกินสองล้อ ถ้ามีพ่วงข้างมีล้อเพิ่มอีกไม่เกินหนึ่งล้อ และให้หมายความรวมถึงรถจักรยานที่ติดเครื่องยนต์ด้วย

ข้อ ๓ ให้รถจักรยานยนต์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๔ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๓ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ ไว้ในฉลากด้วย

คำเตือน ต้องระบุว่า “อาจถึงตายหรือพิการ หากไม่สวมหมวกนิรภัย และไม่ควรให้เด็กที่เท้ายังไม่ถึงที่วางเท้าโดยสาร”

ข้อความที่เป็น คำเตือน “ต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๓ มิลลิเมตร โดยใช้สีตัดกับสีพื้น สำหรับแสดงไว้ที่คู่มือการใช้งานรถจักรยานยนต์ และแสดงไว้ในลักษณะคงทนถาวรที่บริเวณถังน้ำมันหรือบริเวณอื่นของรถจักรยานยนต์ ที่ผู้ใช้รถจักรยานยนต์สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๓๕ ตอนพิเศษ ๑๓๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๘ มิถุนายน ๒๕๖๑

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๔๑ (พ.ศ. ๒๕๖๑)

เรื่อง ให้อุปกรณ์สำหรับห่อหุ้ม (Case) โทรศัพท์เคลื่อนที่และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็ปเล็ต ที่มีการนำสารเคมีมาบรรจุอยู่ภายในเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ด้วยปัจจุบันพบว่ามีการจำหน่ายอุปกรณ์สำหรับห่อหุ้ม (Case) โทรศัพท์เคลื่อนที่และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็ปเล็ต ที่มีการนำสารเคมีที่เป็นของเหลวบรรจุอยู่ภายใน และมีข่าวว่ามีผู้ได้รับอันตรายจากสารเคมีที่รั่วไหลออกมา จากข้อมูลผลการทดสอบทางวิทยาศาสตร์พบว่าของเหลวที่บรรจุอยู่ภายในเป็นสารเคมี เช่น เดคเคน (Decane) โนเนน (Nonane) เฮปเทน (Heptane) และกรดออกซาลิค (Oxalic acid) หากสินค้าดังกล่าวเกิดการชำรุดและสารเคมีรั่วไหลออกมาอาจส่งผลให้ผู้บริโภคได้รับอันตรายต่อร่างกาย ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าดังกล่าว จึงสมควรกำหนดให้อุปกรณ์สำหรับห่อหุ้ม (Case) โทรศัพท์เคลื่อนที่และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็ปเล็ต ที่มีการนำสารเคมีที่เป็นของเหลวมาบรรจุอยู่ภายในเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นบทบัญญัติในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า โดยกำหนดการแสดงฉลากของสินค้าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“อุปกรณ์สำหรับห่อหุ้ม (Case) โทรศัพท์เคลื่อนที่และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็ปเล็ตที่มีการนำสารเคมีที่เป็นของเหลวมาบรรจุอยู่ภายใน” หมายความว่า อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับห่อหุ้มโทรศัพท์เคลื่อนที่และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็ปเล็ตที่มีสารเดคเคน (Decane) โนเนน (Nonane) เฮปเทน (Heptane) และกรดออกซาลิค (Oxalic acid) หรือสารอื่น ๆ ที่มีฤทธิ์เป็นกรดมาบรรจุไว้ภายใน

ข้อ ๒ ให้อุปกรณ์สำหรับห่อหุ้ม (Case) โทรศัพท์เคลื่อนที่และเครื่องคอมพิวเตอร์แท็ปเล็ต ที่มีการนำสารเคมีที่เป็นของเหลวมาบรรจุอยู่ภายในเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ไว้ในฉลากด้วย

คำเตือน ต้องระบุว่า “อันตรายหากของเหลวรั่วไหล” ทั้งนี้ ข้อความที่เป็น “คำเตือน” ต้องใช้ตัวอักษรที่มีสีต่างจากสีพื้นผิวผลิตภัณฑ์ และมีขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่นแสดงไว้ในลักษณะคงทนที่ผลิตภัณฑ์

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๑
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๓๖ ตอนพิเศษ ๒๗๑ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๖๒)

เรื่อง ให้เครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซและเครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่ามีการติดตั้งเครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซและเครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซไม่เหมาะสม ทำให้มีการระบายอากาศไม่เพียงพอ เกิดการสะสมของก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ อาจส่งผลให้ผู้บริโภคได้รับอันตรายหรือเสียชีวิต จึงสมควรกำหนดให้เครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซและเครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นบทบัญญัติในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า โดยกำหนดการแสดงฉลากของสินค้าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“เครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซ” หมายความว่า อุปกรณ์ที่ทำให้น้ำร้อนขึ้นโดยใช้ก๊าซเป็นเชื้อเพลิงในการเผาไหม้ เพื่อใช้ในการชำระล้างร่างกายหรือเพื่อใช้ในการอื่นที่คล้ายคลึงกันหรือทำนองเดียวกัน

“เครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซ” หมายความว่า อุปกรณ์ที่ทำให้น้ำร้อนขึ้นโดยใช้ก๊าซเป็นเชื้อเพลิงในการเผาไหม้ถึงอุณหภูมิประมาณใกล้จุดน้ำเดือด หรือในบางครั้งอาจสูงกว่าเล็กน้อย เพื่อใช้ในการชำระล้างร่างกายหรือเพื่อใช้ในการอื่นที่คล้ายคลึงกันหรือทำนองเดียวกัน

ข้อ ๒ ให้เครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซและเครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ ให้ปฏิบัติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เรื่อง ลักษณะของฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ระบุข้อความดังต่อไปนี้ ไว้ในฉลากด้วย

ข้อแนะนำในการใช้ ต้องระบุว่า “ควรติดตั้งภายนอกอาคาร หากติดตั้งภายในอาคารให้ติดตั้งที่ระบายอากาศ”

คำเตือน ต้องระบุว่า “อันตรายถึงชีวิต ถ้าติดตั้งในห้องที่ไม่มีการระบายอากาศ”

ข้อความที่เป็น คำเตือน “ต้องใช้ตัวอักษรสีแดง อ่านได้ชัดเจนขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร โดยติดไว้ด้านหน้าของเครื่องทำน้ำอุ่นที่ใช้ก๊าซและเครื่องทำน้ำร้อนที่ใช้ก๊าซแสดงไว้ในลักษณะคงทนที่ผลิตภัณฑ์”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๑๘๑ ง ราชกิจจานุเบกษา ๔ สิงหาคม ๒๕๖๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

เรื่อง ให้ผลิตภัณฑ์สารเพิ่มประสิทธิภาพพืชและผลิตภัณฑ์สารปรับปรุงดินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปรากฏว่ามีการจำหน่ายสินค้าที่ใช้ในทางการเกษตรที่ไม่จัดเป็นปุ๋ยตามกฎหมายว่าด้วยปุ๋ย และไม่จัดเป็นวัตถุอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย โดยมีการใช้ข้อความบนฉลากสินค้าที่แสดงสรรพคุณของสินค้า ในลักษณะข้อความที่อวดอ้างว่ามีคุณสมบัติหรือมีสารออกฤทธิ์ในการปรับปรุงคุณภาพดินหรือส่งเสริมการเจริญเติบโตของพืช เช่น สารจับใบ สารเพิ่มประสิทธิภาพพืช อาหารเสริมประสิทธิภาพพืช สารไคโตซาน สารสกัดจากสาหร่าย และกรดอะมิโนสำหรับพืช สารปรับปรุงดิน อาหารเสริมประสิทธิภาพดิน ซึ่งเป็นสินค้าที่เกษตรกรใช้แพร่หลาย โดยไม่สามารถทดสอบพิสูจน์ได้ว่าสินค้าดังกล่าว มีคุณสมบัติหรือมีสารออกฤทธิ์ตามที่ระบุไว้ในฉลากสินค้า ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค จึงเห็นสมควรกำหนดให้ผลิตภัณฑ์สารเพิ่มประสิทธิภาพพืชและผลิตภัณฑ์สารปรับปรุงดินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ผลิตภัณฑ์สารเพิ่มประสิทธิภาพพืช” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณสมบัติ สรรพคุณ คุณประโยชน์ และวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเจริญเติบโตของพืช รวมถึงสารไคโตซาน สารสกัดจากสาหร่าย กรดอะมิโนสำหรับพืช และสารอื่นที่มีลักษณะเดียวกันกับสารดังกล่าวข้างต้น ที่ไม่จัดเป็นปุ๋ยตามกฎหมายว่าด้วยปุ๋ย และวัตถุอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย

“ผลิตภัณฑ์สารปรับปรุงดิน” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณสมบัติ สรรพคุณ คุณประโยชน์ และวัตถุประสงค์ในการใช้เพื่อการปรับปรุงและบำรุงดิน ที่ไม่จัดเป็นปุ๋ยตามกฎหมายว่าด้วยปุ๋ย และวัตถุอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย

ข้อ ๒ ให้ผลิตภัณฑ์สารเพิ่มประสิทธิภาพพืชและผลิตภัณฑ์สารปรับปรุงดินเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ จะต้องระบุข้อความ รูป รอยประดิษฐ์ หรือภาพตามความเหมาะสม แล้วแต่กรณี แต่ข้อความนั้นจะต้องตรงต่อความเป็นจริง ไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเกี่ยวกับสาระสำคัญของสินค้านั้น และต้องเป็นภาษาไทยหรือภาษาไทยกำกับภาษาต่างประเทศ เพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายของรูป รอยประดิษฐ์ หรือภาพที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามข้อ ๔

ความในวรรคหนึ่ง ไม่ใช้บังคับกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากที่ผลิตขึ้นเพื่อการส่งออกและไม่ขายในประเทศไทย

ข้อ ๔ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก จะต้องระบุ ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อประเภทหรือชนิดของสินค้าที่แสดงให้เข้าใจได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร

(๒) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ผลิตเพื่อขายในประเทศไทย

(๓) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๔) ชื่อทางเคมีหรือชื่อสามัญ (ถ้ามี)

(๕) กรณีผลิตภัณฑ์สารเพิ่มประสิทธิภาพพืช ให้ระบุข้อความเกี่ยวกับคุณสมบัติ สรรพคุณ คุณประโยชน์ของสารหรือผลิตภัณฑ์ในการเพิ่มประสิทธิภาพการเติบโตของพืช

(๖) กรณีผลิตภัณฑ์สารปรับปรุงดิน ให้ระบุข้อความเกี่ยวกับคุณสมบัติ สรรพคุณ คุณประโยชน์ของสารหรือผลิตภัณฑ์ในการปรับปรุงบำรุงดิน

(๗) ผลิตภัณฑ์ที่มิใช่ของเหลว ให้ระบุเป็นร้อยละของสารสำคัญอันเป็นส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์

(๘) ผลิตภัณฑ์ที่เป็นของเหลว ให้ระบุความเข้มข้นของสารสำคัญเป็นปริมาณน้ำหนักต่อปริมาตร

(๙) อัตราส่วนการใช้ ขั้นตอน และวิธีการใช้

(๑๐) วิธีการเก็บรักษา

(๑๑) อาการเกิดพิษและวิธีแก้พิษเบื้องต้น

(๑๒) ต้องระบุข้อความว่า “ผลิตภัณฑ์นี้ไม่จัดเป็นปุ๋ยตามกฎหมายว่าด้วยปุ๋ย และวัตถุอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายทางการเกษตร หรือสารป้องกันกำจัดศัตรูพืช” ทั้งนี้ ข้อความดังกล่าวต้องใช้ตัวอักษรขนาดไม่ต่ำกว่า ๕ มิลลิเมตร และสีของข้อความต้องตัดกับสีพื้นด้วย

(๑๓) ชื่อประเทศที่ผลิตสินค้า

(๑๔) สถานที่ตั้งของผู้ผลิตเพื่อขายหรือของผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๑๕) ต้องแสดงขนาดหรือมิติ หรือปริมาณหรือปริมาตร หรือน้ำหนักของสินค้านั้น แล้วแต่กรณี สำหรับหน่วยที่จะใช้ชื่อเต็มหรือชื่อย่อ หรือสัญลักษณ์แทนก็ได้

(๑๖) ต้องแสดงวิธีใช้ เพื่อให้ผู้บริโภคสามารถเข้าใจวัตถุประสงค์ในการใช้งานได้อย่างถูกต้อง

(๑๗) ข้อแนะนำในการใช้หรือการเก็บรักษาเพื่อให้ผู้บริโภคใช้สินค้านั้นได้อย่างถูกต้อง

(๑๘) คำเตือน ข้อห้ามใช้ หรือข้อควรระวัง เพื่อให้ผู้บริโภคสามารถใช้สินค้าได้อย่างปลอดภัย ทั้งนี้ ข้อความดังกล่าวต้องใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น และต้องใช้สีตัดกับสีพื้น โดยต้องสามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจนแตกต่างจากข้อความอื่น

(๑๙) วัน เดือน ปีที่ผลิต เว้นแต่ไม่สามารถระบุวันที่ผลิตที่ชัดเจนได้ ให้ระบุเฉพาะสัปดาห์และปีที่ผลิต หรือเดือนและปีที่ผลิตได้ เพื่อให้เข้าใจในประโยชน์ของคุณภาพหรือคุณสมบัติของสินค้านั้น

(๒๐) วัน เดือน ปีที่หมดอายุ หรือวัน เดือน ปีที่ควรใช้ก่อน วัน เดือน ปีที่ระบุนั้น ให้ระบุเฉพาะในกรณีที่เป็นสินค้าที่มีอายุการใช้งาน เพื่อให้เข้าใจในประโยชน์ของคุณภาพหรือคุณสมบัติของสินค้านั้น

(๒๑) ราคา โดยระบุหน่วยเป็นบาท และจะระบุหน่วยเป็นเงินสกุลอื่นไว้ด้วยก็ได้

การแสดงข้อความใน (๑๙) และ (๒๐) ให้แสดงโดยเรียงลำดับ วัน เดือน ปี ทั้งนี้ อาจแสดง “เดือน” เป็นตัวเลขหรือตัวอักษรก็ได้ สำหรับ “ปี” ให้ระบุเป็น “พ.ศ.” หรือ “ค.ศ.” ก็ได้ กรณีที่มีการแสดง วัน เดือน ปี ไม่เรียงตามลำดับ ต้องมีข้อความหรือตัวอักษรที่สื่อให้ผู้บริโภคเข้าใจอย่างชัดเจนถึงวิธีการแสดงข้อความดังกล่าวกำกับไว้ด้วย เช่น ปี เดือน วัน ที่ผลิต ๒๐๒๑/๐๘/๑๗ หมายความว่า ผลิตวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ หรือผลิต ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ หรือ ปี เดือน วัน ที่หมดอายุ ๒๐๒๑/๐๘/๑๗ หมายความว่า หมดอายุวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๔

การแสดงข้อความในฉลากสินค้าต้องให้เห็นและอ่านได้ชัดเจน ขนาดของตัวอักษรที่ใช้จะต้องสัมพันธ์กับขนาดของพื้นที่ฉลาก และขนาดความสูงของตัวอักษรจะต้องไม่น้อยกว่า ๒ มิลลิเมตร เว้นแต่กรณีที่ฉลากที่มีเนื้อที่น้อยกว่า ๓๕ ตารางเซนติเมตร ขนาดความสูงของตัวอักษรจะต้องไม่น้อยกว่า ๑.๕ มิลลิเมตร

ข้อ ๕ ในกรณีที่ไม่อาจแสดงฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากอย่างถูกต้องตามที่ระบุไว้ในข้อ ๓ และข้อ ๔ รวมไว้ในตำแหน่งที่เดียวกัน เช่น ไม่อาจแสดงไว้ที่สินค้าได้ทั้งหมด ก็ให้แสดงข้อความ รูปรอยประดิษฐ์หรือภาพ อย่างหนึ่งอย่างใด ไว้ในส่วนหนึ่งส่วนใดที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุ หรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือสอดแทรก หรือรวมไว้กับสินค้า หรือภาชนะบรรจุ หรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือในเอกสาร หรือคู่มือสำหรับใช้ประกอบกับสินค้าหรือป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้านั้น แต่เมื่อรวมการแสดงฉลากไว้ทุกแห่งแล้ว ต้องสามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน

ข้อ ๖ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๕
ธสรณ์อัฑฒ์ ธนิทธิพันธ์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๒๑๑ ง ราชกิจจานุเบกษา ๘ กันยายน ๒๕๖๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

เรื่อง ให้สินค้าที่มีรังสีอัลตราไวโอเลต ความยาวคลื่นช่วงซี (Ultraviolet C หรือ UV-C) เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่ปัจจุบันได้มีการผลิต หรือนำเข้าสินค้าที่มีรังสีอัลตราไวโอเลต ความยาวคลื่นช่วงซี (Ultraviolet C หรือ UV-C) เป็นองค์ประกอบของสินค้าเพื่อขาย สำหรับใช้ในการป้องกันตนเองจากเชื้อโรคต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันมากขึ้น แต่จากการศึกษาวิจัยทางการแพทย์พบว่า รังสี UV-C มีอันตรายจากการสัมผัสหรือกระทบของรังสี UV-C โดยตรง และอาจเป็นสาเหตุของการเกิดโรคมะเร็งผิวหนัง รวมทั้งเป็นอันตรายต่อดวงตาทำให้เกิดต้อกระจก ตาอักเสบ จอประสาทตาเสื่อมก่อนวัยอันควร หรือตาบอด โดยผู้ประกอบธุรกิจอ้างสรรพคุณของรังสี UV-C ว่าสามารถกำจัดเชื้อไวรัส เชื้อรา แบคทีเรีย หรือเชื้อโรคอื่น ๆ เพื่อให้สินค้าหรืออุปกรณ์ในรูปแบบต่าง ๆ ที่ขายในท้องตลาด และอาจละเลยไม่แสดงข้อความที่สำคัญ ผลร้าย และอันตรายจากการใช้สินค้าหรืออุปกรณ์ดังกล่าว ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า จึงสมควรกำหนดให้สินค้าที่มีรังสีอัลตราไวโอเลตความยาวคลื่นช่วงซี (Ultraviolet C หรือ UV-C) เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“สินค้าที่มีรังสี UV-C” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ อุปกรณ์ หรือวัตถุอื่นที่มีการปล่อยรังสีอัลตราไวโอเลต ความยาวคลื่นช่วงซี (Ultraviolet C หรือ UV-C) สำหรับยับยั้ง หรือกำจัดเชื้อไวรัส เชื้อรา แบคทีเรีย ไรฝุ่น หรือเชื้อโรคอื่น ๆ และให้หมายความรวมถึงวัตถุอื่นที่มีลักษณะเดียวกันที่ไม่เข้าข่ายเป็นเครื่องมือแพทย์

ข้อ ๒ ให้สินค้าที่มีรังสีอัลตราไวโอเลต ความยาวคลื่นช่วงซี (Ultraviolet C หรือ UV-C) เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากตามข้อ ๒ จะต้องระบุข้อความ รูป รอยประดิษฐ์ หรือภาพตามความเหมาะสม แล้วแต่กรณี แต่ข้อความนั้นจะต้องตรงต่อความเป็นจริง ไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเกี่ยวกับสาระสำคัญของสินค้านั้นและต้องเป็นภาษาไทย หรือภาษาไทยกำกับภาษาต่างประเทศ เพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายของรูป รอยประดิษฐ์หรือภาพ ที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามข้อ ๔

ความในวรรคหนึ่ง ไม่ใช้บังคับกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากที่ผลิตขึ้นเพื่อการส่งออกและไม่ขายในประเทศไทย

ข้อ ๔ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก จะต้องระบุ ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อประเภท หรือชนิดของสินค้าที่แสดงให้เข้าใจได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร

(๒) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้ผลิตเพื่อขายในประเทศไทย

(๓) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยของผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๔) ชื่อประเทศที่ผลิตสินค้า

(๕) สถานที่ตั้งของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือของผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

(๖) ต้องแสดงขนาด มิติ ปริมาณ ปริมาตร หรือน้ำหนักของสินค้านั้น แล้วแต่กรณี สำหรับหน่วยที่ใช้ จะใช้ชื่อเต็ม ชื่อย่อ หรือสัญลักษณ์แทนก็ได้

(๗) ต้องแสดงวิธีใช้ เพื่อให้ผู้บริโภคสามารถเข้าใจวิธีการใช้งานได้อย่างถูกต้อง

(๘) ข้อแนะนำในการใช้หรือการเก็บรักษาเพื่อให้ผู้บริโภคใช้สินค้านั้นได้อย่างถูกต้องโดยมีรายละเอียดอย่างน้อย ดังต่อไปนี้

(ก) ระบุขั้นตอนการประกอบ หรือติดตั้ง (ถ้ามี)

(ข) ค่าความรับอาบรังสีประสิทธิผล (Effective Irradiance) ในระยะ ๒๐๐ มิลลิเมตร

(ค) ค่าความยาวคลื่น

(ง) ระยะห่างและระยะเวลาใช้งานที่มีประสิทธิภาพสูงสุดต่อครั้ง

(๙) คำเตือน ข้อห้ามใช้หรือข้อควรระวัง เพื่อความปลอดภัยของผู้บริโภคในการใช้สินค้า ทั้งนี้ ข้อความดังกล่าวต้องใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรอื่น และต้องใช้สีตัดกับสีพื้น โดยต้องสามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจนแตกต่างจากข้อความอื่น โดยต้องระบุข้อความว่า “รังสี UV-C เป็นอันตรายหากสัมผัสหรือกระทบกับดวงตาและผิวหนัง อาจทำให้เกิดต้อกระจก ตาอักเสบ จอประสาทตาเสื่อมก่อนวัยอันควร หรือตาบอด และเป็นมะเร็งที่ผิวหนังได้”

(๑๐) วัน เดือน ปีที่ผลิต และอายุการใช้งาน เพื่อให้เข้าใจในประโยชน์ของคุณภาพหรือคุณสมบัติของสินค้านั้น โดยเรียงลำดับ วัน เดือน ปี ทั้งนี้ อาจแสดง “เดือน” เป็นตัวเลขหรือตัวอักษรก็ได้ สำหรับ “ปี” ให้ระบุเป็น “พ.ศ.” หรือ “ค.ศ.” ก็ได้

(๑๑) ราคา โดยระบุหน่วยเป็นบาท และจะระบุหน่วยเป็นเงินสกุลอื่นไว้ด้วยก็ได้

(๑๒) หนังสือแจ้งผลการทดสอบ หรือพิสูจน์สินค้าหรืออุปกรณ์ที่มีรังสี UV-C จากสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยแสดงในลักษณะของรูปภาพหนังสือรับรอง หรือในลักษณะของรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ (QR code)

การแสดงข้อความในฉลากสินค้าต้องให้เห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน ขนาดของตัวอักษรที่ใช้จะต้องสัมพันธ์กับขนาดของพื้นที่ฉลาก และขนาดของความสูงของตัวอักษรจะต้องไม่น้อยกว่า ๒ มิลลิเมตร เว้นแต่ฉลากที่มีเนื้อที่น้อยกว่า ๓๕ ตารางเซ็นติเมตร ขนาดความสูงของตัวอักษรจะต้องไม่น้อยกว่า ๑.๕ มิลลิเมตร

ข้อ ๕ ในกรณีที่ไม่อาจแสดงฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากอย่างถูกต้องตามที่ระบุไว้ในข้อ ๓ และข้อ ๔ รวมไว้ในตำแหน่งที่เดียวกัน เช่น ไม่อาจแสดงไว้ที่สินค้าได้ทั้งหมด ก็ให้แสดงข้อความ รูป รอยประดิษฐ์ หรือภาพ อย่างหนึ่งอย่างใด ไว้ในส่วนหนึ่งส่วนใดที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือสอดแทรก หรือรวมไว้กับสินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือในเอกสารหรือคู่มือสำหรับใช้ประกอบกับสินค้าหรือป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้านั้น แต่เมื่อรวมการแสดงฉลากไว้ทุกแห่งแล้ว ต้องสามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน

ข้อ ๖ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๕
ธสรณ์อัฑฒ์ ธนิทธิพันธ์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๑๑๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๖๓

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการออกเลขที่ความเห็นชอบ
ให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก

โดยที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้ออกระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๓ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการออกเลขที่ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๐ (๗) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการออกเลขที่ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก”

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ผู้ขอ” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจที่ได้ยื่นคำขอความเห็นเกี่ยวกับฉลากสินค้าที่ควบคุมฉลาก ซึ่งคณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้ให้ความเห็นชอบฉลากสินค้าที่ได้ยื่นขอความเห็นนั้นแล้ว

“เลขที่ความเห็นชอบ” หมายความว่า เลขที่ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ข้อ ๓ การแสดงเลขที่ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก หมายถึง การแสดงเครื่องหมาย **คฉ.** XXXXXX-XXX-XX และเลขที่ความเห็นชอบไว้บนฉลากสินค้า เพื่อให้ผู้บริโภคทราบว่าคณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้ให้ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้านั้นแล้ว

ข้อ ๔ เลขที่ความเห็นชอบประกอบด้วย คฉ. และตัวเลขสิบสามหลักที่แบ่งเป็นสามกลุ่ม โดยให้แสดงไว้ในเครื่องหมายตามลักษณะข้างล่างนี้

คฉ. XXXXXXXX-XXX-XX

(๑) คฉ. หมายถึง คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

(๒) กลุ่มที่หนึ่ง (XXXXXXXX) ประกอบด้วย ตัวเลขแปดหลัก แสดงถึง วัน เดือน ปี พุทธศักราชที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีมติให้ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้า โดยใช้ตัวเลขสองหลักแรกแทนวันที่ ตัวเลขสองหลักถัดไปแทนเดือน และตัวเลขสี่หลักสุดท้ายแทนปีพุทธศักราช เช่น ๐๑๐๒๒๕๖๓ หมายถึง วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ เป็นต้น

(๓) กลุ่มที่สอง (XXX) ประกอบด้วย ตัวเลขสามหลัก แสดงถึง ลำดับเลขที่คำขอซึ่งกองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลากเป็นผู้ออกเลขให้กับผู้ขอ เช่น ๐๐๑ หมายถึง ลำดับที่ ๑ เป็นต้น

(๔) กลุ่มที่สาม (XX) ประกอบด้วย ตัวเลขสองหลัก แสดงถึง จังหวัดที่เป็นที่ตั้งของสถานที่ของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือของผู้สั่งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย แล้วแต่กรณี โดยใช้ตัวเลขแทนอักษรย่อของจังหวัด ที่แนบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๕ ในกรณีที่ผู้ขอประสงค์จะแสดงเลขที่ความเห็นชอบไว้บนฉลากสินค้าของตน ให้แสดงเลขที่ความเห็นชอบไว้ในเครื่องหมาย **คฉ.** XXXXXXXX-XXX-XX ด้วยตัวอักษรและตัวเลขที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน โดยมีขนาดไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร

ข้อ ๖ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อเสนอคณะกรรมการว่าด้วยฉลากพิจารณาใช้อำนาจสั่งการตามกฎหมาย ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับฉลากสินค้าอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ขอได้แสดงเลขที่ความเห็นชอบไว้บนฉลากสินค้า แต่ข้อความบนฉลากนั้นมีรายละเอียดไม่ตรงกับข้อความที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากพิจารณาให้ความเห็นชอบ

(๒) ผู้ขอได้แสดงเลขที่ความเห็นชอบไว้บนฉลากสินค้าอื่นซึ่งไม่ใช่สินค้าที่นำมาขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

(๓) ผู้ขอได้เลิกกิจการแล้ว แต่ยังคงมีการแสดงเลขที่ความเห็นชอบไว้บนฉลากสินค้า

ข้อ ๗ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีคำสั่งตามข้อ ๖ แล้ว ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งคำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือให้ผู้ขอทราบโดยไม่ชักช้า

ข้อ ๘ ผู้ประกอบธุรกิจที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการว่าด้วยฉลากให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากก่อนวันที่ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับ หากประสงค์จะขอเลขที่ความเห็นชอบเพื่อแสดงบนฉลากสินค้า ให้นำหนังสือที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งความเห็นชอบยื่นที่กองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๓
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

แนบท้ายประกาศสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการออกเลขที่ความเห็นชอบ
ให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ตารางแสดงรหัสจังหวัด

รหัส	ชื่อจังหวัด	รหัส	ชื่อจังหวัด	รหัส	ชื่อจังหวัด	รหัส	ชื่อจังหวัด
๑๐	กรุงเทพมหานคร	๓๑	บุรีรัมย์	๕๐	เชียงใหม่	๗๒	สุพรรณบุรี
๑๑	สมุทรปราการ	๓๒	สุรินทร์	๕๑	ลำพูน	๗๓	นครปฐม
๑๒	นนทบุรี	๓๓	ศรีสะเกษ	๕๒	ลำปาง	๗๔	สมุทรสาคร
๑๓	ปทุมธานี	๓๔	อุบลราชธานี	๕๓	อุตรดิตถ์	๗๕	สมุทรสงคราม
๑๔	พระนครศรีอยุธยา	๓๕	ยโสธร	๕๔	แพร่	๗๖	เพชรบุรี
๑๕	อ่างทอง	๓๖	ชัยภูมิ	๕๕	น่าน	๗๗	ประจวบคีรีขันธ์
๑๖	ลพบุรี	๓๗	อำนาจเจริญ	๕๖	พะเยา	๘๐	นครศรีธรรมราช
๑๗	สิงห์บุรี	๓๘	บึงกาฬ	๕๗	เชียงราย	๘๑	กระบี่
๑๘	ชัยนาท	๓๙	หนองบัวลำภู	๕๘	แม่ฮ่องสอน	๘๒	พังงา
๑๙	สระบุรี	๔๐	ขอนแก่น	๖๐	นครสวรรค์	๘๓	ภูเก็ต
๒๐	ชลบุรี	๔๑	อุดรธานี	๖๑	อุทัยธานี	๘๔	สุราษฎร์ธานี
๒๑	ระยอง	๔๒	เลย	๖๒	กำแพงเพชร	๘๕	ระนอง
๒๒	จันทบุรี	๔๓	หนองคาย	๖๓	ตาก	๘๖	ชุมพร
๒๓	ตราด	๔๔	มหาสารคาม	๖๔	สุโขทัย	๙๐	สงขลา
๒๔	ฉะเชิงเทรา	๔๕	ร้อยเอ็ด	๖๕	พิษณุโลก	๙๑	สตูล
๒๕	ปราจีนบุรี	๕๖	กาฬสินธุ์	๖๖	พิจิตร	๙๒	ตรัง
๒๖	นครนายก	๔๗	สกลนคร	๖๗	เพชรบูรณ์	๙๓	พัทลุง
๒๗	สระแก้ว	๔๘	นครพนม	๗๐	ราชบุรี	๙๔	ปัตตานี
๓๐	นครราชสีมา	๔๙	มุกดาหาร	๗๑	กาญจนบุรี	๙๕	ยะลา
						๙๖	นราธิวาส

หมายเหตุ : ตัวเลขที่ใช้แทนชื่อรหัสจังหวัดนี้อ้างอิงจากกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น
เกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก
พ.ศ. ๒๕๖๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๔ ประกอบกับมาตรา ๒๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดระเบียบ เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๖๑”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๓๖ และระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการ ในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๙

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“ฉลาก” หมายความว่า ฉลากของสินค้าที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดให้เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากใดของตน ให้ยื่นคำขอตามแบบ ฉ.๑ ท้ายระเบียบนี้ โดยแสดงรายการให้ครบถ้วน พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบดังกล่าว

ข้อ ๕ การยื่นคำขอให้ผู้ขอส่งคำขอพร้อมหลักฐานตามข้อ ๖ และตัวอย่างฉลากประกอบคำขอ จำนวน ๓๕ ชุด

ข้อ ๖ ผู้ขอต้องชำระค่าป่วยการในการให้ความเห็นพร้อมกับการยื่นคำขอ ในอัตรา ๑๐,๐๐๐ บาท ต่อ ๑ รายการ

ข้อ ๗ การยื่นคำขอตามระเบียบนี้ ให้ผู้ขอหรือผู้รับมอบอำนาจมายื่นด้วยตนเอง ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขที่ ๑๒๐ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษาฯ อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๕ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐

ข้อ ๘ เมื่อผู้ขอยื่นคำขอแล้ว ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตรวจสอบรายการและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ฉ. ๑ ให้ครบถ้วนก่อน จึงลงเลขที่รับคำขอ ถ้าหากรายการและหลักฐานไม่ครบถ้วนหรือไม่สามารถอ่านได้ชัดเจนให้คืนคำขอ

ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

แบบ ฉ. ๑

เลขที่รับ.....
วันที่.....
(สำหรับเจ้าหน้าที่ผู้กรอก)

<u>คำขอความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก</u>

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....(โดย.....ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจ (ร้าน/ห้าง/บริษัททำการแทน) มีสถานที่ประกอบธุรกิจอยู่เลขที่.....หมู่ที่..... ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....

มีความประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากสินค้าตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยข้าพเจ้าได้ชำระค่าป่วยการในการให้ความเห็นแล้วเป็นเงิน.....บาท (.....) ด้วยเงินสด/เช็คธนาคาร

พร้อมกับคำขอนี้ข้าพเจ้าได้แนบหลักฐานต่าง ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย คือ

(๑) ฉลากของ.....

(ชนิดของสินค้า)

ซึ่งมีข้อความว่า “.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....”

ซึ่งเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามประกาศคณะกรรมารว่าด้วยฉลาก ฉบับที่..... เรื่อง.....ลงวันที่.....พ.ศ..... จำนวนสามสิบห้าชุด

(๒) หลักฐานแสดการเป็นเจ้าของหรือผู้มีอำนาจการทำการแทนของเจ้าของสินค้าที่ควบคุมฉลาก

(๓) หลักฐานสนับสนุนข้อความตามฉลาก (ถ้ามี)

ลงลายมือชื่อ.....ผู้ขอ

(.....)

หมายเหตุ โปรดขีดฆ่าข้อความที่ไม่ต้องการออก

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๑๑๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๖๓

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น
เกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๖๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๔ ประกอบกับมาตรา ๒๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงกำหนดระเบียบ เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๓”

ข้อ ๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๙ แห่งระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก พ.ศ. ๒๕๖๑

“ข้อ ๙ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยฉลากพิจารณาให้ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าแล้ว ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคออกเลขที่ความเห็นชอบให้ใช้ข้อความฉลากของสินค้าดังกล่าว และแจ้งให้ผู้ขอทราบ

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการออกเลขที่ความเห็นชอบตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประกาศกำหนด”

ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๓
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
ประธานกรรมการว่าด้วยฉลาก

เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๕๒ ก ราชกิจจานุเบกษา ๕ ตุลาคม ๒๕๔๒

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจ
ที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและ
ลักษณะของหลักฐานการรับเงิน
พ.ศ. ๒๕๔๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๒
เป็นปีที่ ๕๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน และกำหนดลักษณะของหลักฐานการรับเงินที่ผู้ประกอบธุรกิจทำให้กับผู้บริโภค

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๓๕ เบญจ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นจะต้องเข้าลักษณะหนึ่งลักษณะใดดังต่อไปนี้

(๑) เป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของผู้บริโภค

(๒) เป็นธุรกิจที่ผู้ประกอบธุรกิจมีอำนาจต่อรองเหนือกว่าผู้บริโภค ทั้งนี้ โดยพิจารณาจากฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ความเข้าใจ และความสันทัดจัดเจน

(๓) เป็นธุรกิจที่หากมีการกำหนดรายการในหลักฐานการรับเงินแล้วจะเป็นประโยชน์ต่อการคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา ๔ การกำหนดลักษณะของหลักฐานการรับเงินต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) การกำหนดรายการในหลักฐานการรับเงินสามารถกระทำได้โดยสภาพ

(๒) ไม่เป็นการเพิ่มภาระเกินควรแก่การประกอบธุรกิจ

(๓) สามารถคุ้มครองประโยชน์ของผู้บริโภคได้ เช่น ใช้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบมูลค่าหรือราคาสินค้าหรือบริการ หรือใช้เป็นหลักฐานในการพิสูจน์ความรับผิดเกี่ยวกับการขายสินค้าหรือการให้บริการได้

มาตรา ๕ ก่อนออกประกาศกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญารับฟังความคิดเห็นจากผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคที่ได้รับผลกระทบโดยตรง โดยคำนึงถึงขอบเขตและสภาพปัญหา เช่น การจัดสัมมนา การประชุม หรือให้ประชาชนทั่วไปแสดงความคิดเห็น ในการนี้จะรับฟังความเห็นจากหน่วยงานของรัฐ องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้วยก็ได้

มาตรา ๖ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
ชวน หลีกภัย
นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๘๒ ก ราชกิจจานุเบกษา ๕ ตุลาคม ๒๕๔๒

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๓๕ เบญจ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน และมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดของลักษณะของหลักฐานการรับเงิน โดยการกำหนดของคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาดังกล่าวต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๕๒ ก ราชกิจจานุเบกษา ๕ ตุลาคม ๒๕๔๒

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจ
ที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา
พ.ศ. ๒๕๔๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๒
เป็นปีที่ ๕๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา และกำหนดลักษณะของสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภค

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๓๕ ทวิ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นจะต้องเข้าลักษณะหนึ่งลักษณะใดดังต่อไปนี้

(๑) เป็นธุรกิจที่มีการใช้ข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

(๒) เป็นธุรกิจที่มีการใช้สัญญาสำเร็จรูปอย่างแพร่หลาย

(๓) เป็นธุรกิจที่ผู้ประกอบธุรกิจมีอำนาจต่อรองเหนือกว่าผู้บริโภค ทั้งนี้ โดยพิจารณาจากฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ความเข้าใจ และความสันทัดจัดเจน

มาตรา ๔ การกำหนดลักษณะของสัญญาต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ผู้บริโภคทราบสิทธิและหน้าที่ของตนตลอดจนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการโดยชัดเจนตามควรแก่กรณี

(๒) ไม่เป็นการจำกัดหรือยกเว้นความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจในส่วนที่เป็นสาระสำคัญโดยไม่มีเหตุผลที่สมควรเพียงพอ

(๓) ต้องคำนึงถึงความสุจริตในการประกอบธุรกิจ

(๔) ให้เยียวยาความเสียหายในเวลาอันสมควรในกรณีที่มีการฝ่าฝืนสัญญา

(๕) จัดให้มีหลักฐานที่ชัดเจนเกี่ยวกับการแสดงเจตนาของผู้ประกอบธุรกิจในเรื่องที่เป็นสาระสำคัญต่อการคุ้มครองผู้บริโภค

(๖) ต้องไม่เป็นการเพิ่มภาระเกินควรแก่การประกอบธุรกิจ

มาตรา ๕ ก่อนออกประกาศกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญารับฟังความคิดเห็นจากผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคที่ได้รับผลกระทบโดยตรง โดยคำนึงถึงขอบเขตและสภาพปัญหา เช่น การจัดสัมมนา การประชุม หรือให้ประชาชนทั่วไปแสดงความคิดเห็น ในการนี้จะรับฟังความเห็นจากหน่วยงานของรัฐ องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้วยก็ได้

มาตรา ๖ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
ชวน หลีกภัย
นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๘๒ ก ราชกิจจานุเบกษา ๕ ตุลาคม ๒๕๔๒

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา และมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะของสัญญา โดยการกำหนดของคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาดังกล่าวต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็น
เกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงิน
พ.ศ. ๒๕๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ นว ประกอบกับมาตรา ๒๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา กำหนดระเบียบ เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงิน ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๖๕”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๓

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“แบบหลักฐานการรับเงิน” หมายความว่า รายการในหลักฐานการรับเงินของธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาประกาศกำหนดให้เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

ข้อ ๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงินของตน ให้ยื่นคำขอแบบ ส.๒ ท้ายระเบียบนี้ โดยแสดงรายการให้ครบถ้วน พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบดังกล่าว

ข้อ ๕ การยื่นคำขอ ให้ผู้ขอส่งคำขอพร้อมหลักฐานตามข้อ ๔ และตัวอย่างแบบหลักฐานการรับเงินจำนวนสิบห้าชุด

ข้อ ๖ ผู้ขอต้องชำระค่าป่วยการในการให้ความเห็นพร้อมกับการยื่นคำขอในอัตราหนึ่งหมื่นห้าพันบาทต่อหนึ่งฉบับ

ข้อ ๗ การยื่นคำขอตามระเบียบนี้ ให้ผู้ขอหรือผู้รับมอบอำนาจมายื่นด้วยตนเอง ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขที่ ๑๒๐ ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษาฯ อาคารรัฐประศาสนภักดี (อาคาร บี) ชั้น ๕ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ข้อ ๘ เมื่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้รับคำขอ ให้ตรวจสอบรายการและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ส.๒ ให้ครบถ้วนก่อน จึงลงเลขที่รับคำขอ หากรายการและหลักฐานไม่ครบถ้วนหรือไม่สามารถอ่านได้ชัดเจนให้คืนคำขอ และให้ระบุเหตุผลเพื่อให้ผู้ยื่นคำขอไปแก้ไขให้ถูกต้อง

ข้อ ๙ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาพิจารณาให้ความเห็นชอบให้ใช้แบบหลักฐานการรับเงินแล้ว ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคออกเลขที่ให้ความเห็นชอบให้ใช้แบบหลักฐานการรับเงิน และแจ้งให้ผู้ขอทราบ

ข้อ ๑๐ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๕
ธสรณ์อัฑฒ์ ธนิทธิพันธ์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

แบบ ส. ๒

เลขรับที่.....
วันที่.....
(สำหรับเจ้าหน้าที่เป็นผู้กรอก)

คำขอความเห็นเกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงิน

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

ข้าพเจ้า.....(โดย.....ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจทำการแทน) มีสถานที่ประกอบธุรกิจอยู่ เลขที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....โทร.....มีความประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบหลักฐานการรับเงินตามมาตรา ๓๕ นว แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยข้าพเจ้าได้ชำระค่าป่วยการในการให้ความเห็นแล้ว เป็นเงิน.....บาท (.....) ด้วยเงินสด/เช็คธนาคาร สั่งจ่ายในนามสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขที่ ๑๒๐ ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษาฯ อาคารรัฐประศาสนภักดี (อาคาร บี) ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

พร้อมกับคำขอนี้ข้าพเจ้าได้แนบหลักฐานต่างๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณา ด้วย คือ

(๑) แบบหลักฐานการรับเงินของธุรกิจ .....

.....

ซึ่งเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง .....ลงวันที่ .....เดือน.....พ.ศ. .....จำนวนสิบห้าชุด

(๒) หลักฐานแสดงการเป็นเจ้าของหรือผู้มีอำนาจทำการแทนของเจ้าของธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

(๓) หลักฐานสนับสนุนข้อความตามรายการในหลักฐานการรับเงิน (ถ้ามี)

ลงลายมือชื่อ.....ผู้ขอ

(.....)

หมายเหตุ (๑) โปรดขีดฆ่าข้อความที่ไม่ต้องการออก

(๒) ความเห็นเจ้าหน้าที่ (กรณีคืนคำขอ).....

.....

เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๒๑๗ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๔ กันยายน ๒๕๖๕

ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา

พ.ศ. ๒๕๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ นว ประกอบกับมาตรา ๒๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา กำหนดระเบียบ เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๕”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิก

(๑) ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๓

(๒) ระเบียบคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๓

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“แบบสัญญา” หมายความว่า ข้อสัญญาของธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ประกาศกำหนดให้เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

ข้อ ๔ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญาของตน ให้ยื่นคำขอโดยตั้งประเด็นข้อสงสัยว่าข้อสัญญาของตนข้อใดจะเป็นการฝ่าฝืนประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ เรื่องใดในข้อใด โดยแสดงรายละเอียดของเหตุผลอันเป็นข้อสงสัยให้ชัดเจน

ให้ผู้ประกอบธุรกิจยื่นคำขอเป็นรายข้ออย่างน้อยหนึ่งข้อ โดยแสดงรายการให้ครบถ้วน พร้อมหลักฐานตามแบบ ส.๑ ท้ายระเบียบนี้ พร้อมทั้งชำระค่าป่วยการในอัตราห้าพันบาทต่อข้อสัญญาห้าบรรทัดโดยบรรทัดหนึ่งมีข้อสัญญาไม่เกินสามสิบห้าคำ เศษของบรรทัดให้ถือเป็นหนึ่งบรรทัด

ข้อ ๕ การยื่นคำขอให้ผู้ขอส่งคำขอพร้อมหลักฐานตามข้อ ๔ และตัวอย่างแบบสัญญาจำนวนสิบห้าชุด

ข้อ ๖ การยื่นคำขอตามระเบียบนี้ ให้ผู้ขอหรือผู้รับมอบอำนาจมายื่นด้วยตนเอง ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขที่ ๑๒๐ ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษาฯ

อาคารรัฐประศาสนภักดี (อาคาร บี) ชั้น ๕ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ข้อ ๗ เมื่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้รับคำขอ ให้ตรวจสอบแบบสัญญาตามที่ระบุไว้ในแบบ ส.๑ ให้ครบถ้วนก่อน จึงลงเลขที่รับคำขอ หากรายการและหลักฐานไม่ครบถ้วนหรือไม่สามารถอ่านได้ชัดเจนให้คืนคำขอ และให้ระบุเหตุผล เพื่อให้ผู้ยื่นคำขอไปแก้ไขให้ถูกต้อง

ข้อ ๘ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาพิจารณาให้ความเห็นชอบ ให้ใช้แบบสัญญาแล้วให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ออกเลขที่ให้ความเห็นชอบให้ใช้แบบสัญญาและแจ้งให้ผู้ขอทราบ

ข้อ ๙ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๕
ธสรณ์อัฑฒ์ ธนิทธิพันธ์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

แบบ ส. ๑

เลขรับที่.....
วันที่.....
(สำหรับเจ้าหน้าที่เป็นผู้กรอก)

คำขอความเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญา

เขียนที่.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

ข้าพเจ้า.....(โดย.....ซึ่งเป็ นผู้มีอำนาจทำการแทน) มีสถานที่ประกอบธุรกิจอยู่ เลขที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน..... ..หมู่ที่..... ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด..... โทร.....มีความประสงค์จะขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาให้ค วามเห็นเกี่ยวกับแบบสัญญาตามมาตรา ๓๕ นว แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑

โดยมีข้อสัญญาที่สงสัยว่าจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ เรื่อง.....
.....หรือไม่ ดังนี้

๑. สัญญาข้อที่.....ซึ่งมีข้อความว่า “.....
.....
.....”

จะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ.....หรือไม่

รายละเอียดของเหตุผลอันเป็นข้อสงสัย.....
.....
.....

๒. สัญญาข้อที่.....ซึ่งมีข้อความว่า “.....
.....
.....”

จะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ.....หรือไม่

รายละเอียดของเหตุผลอันเป็นข้อสงสัย.....
.....
.....

๓. สัญญาข้อที่.....ซึ่งมีข้อความว่า “.....
.....
.....”

จะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ.....หรือไม่

รายละเอียดของเหตุผลอันเป็นข้อสงสัย.....
.....
.....

รวมข้อสัญญาที่ยื่นขอความเห็น จำนวน.....ข้อ จำนวน.....บรรทัด โดยข้าพเจ้าได้ชำระค่าป่วยการในการให้ความเห็นแล้ว เป็นเงิน.....บาท (.....)
ด้วยเงินสด/เช็คธนาคาร สั่งจ่ายในนามสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขที่ ๑๒๐ ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษาฯ อาคารรัฐประศาสนภักดี (อาคาร บี) ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร พร้อมกับคำขอนี้ข้าพเจ้าได้แนบหลักฐานต่างๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณา คือ

(๑) แบบสัญญาของธุรกิจ.....
.....
ซึ่งเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญาตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง.....
.....ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....จำนวนสิบห้าชุด

(๒) หลักฐานแสดงการเป็นเจ้าของ หรือผู้มีอำนาจทำการแทนของเจ้าของธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

(๓) หลักฐานสนับสนุนข้อความตามสัญญา (ถ้ามี)

ลงลายมือชื่อ.....ผู้ขอ
(.....)

<u>หมายเหตุ</u> (๑) โปรดขีดฆ่าข้อความที่ไม่ต้องการออก

(๒) ความเห็นเจ้าหน้าที่ (กรณีคืนคำขอ).....
.....

เล่ม ๑๑๖ ตอนพิเศษ ๘๙ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้ “บัตรเครดิต” หมายความว่า บัตรที่ผู้ประกอบธุรกิจออกให้แก่ผู้บริโภคตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนด เพื่อใช้ชำระค่าสินค้า ค่าบริการ หรือค่าอื่นใดแทนการชำระด้วยเงินสดหรือเพื่อใช้เบิกถอนเงินสด แต่ไม่รวมถึงบัตรที่ได้มีการชำระค่าสินค้า ค่าบริการ หรือค่าอื่นใดไว้ล่วงหน้าแล้ว

บัตรเครดิต ให้หมายความรวมถึงบัตรเดบิตด้วย เว้นแต่จะกำหนดเป็นอย่างอื่นในประกาศนี้

ข้อ ๒ ให้การประกอบธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) การเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขการใช้บัตรเครดิต อัตราดอกเบี้ย อัตราเบี้ยปรับ อัตราค่าธรรมเนียม อัตราค่าบริการต่างๆ และหลักเกณฑ์การใช้บัตรเครดิต หรือข้อสัญญาใดๆ เกี่ยวกับบัตรเครดิต ผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบเป็นลายลักษณ์อักษร มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร ดังนี้

(ก) แจ้งให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน

(ข) ในกรณีเร่งด่วนแจ้งทางจดหมายหรือประกาศทางหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่แพร่หลายในประเทศล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๗ วัน และการแจ้งโดยประกาศทางหนังสือพิมพ์นั้น ให้แจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

(๒) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิยกเลิกสัญญาข้อหนึ่งข้อใดหรือทั้งหมด หรือพักใช้บัตรเครดิตเป็นการชั่วคราว ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องระบุเหตุในเรื่องนั้นๆ ไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดงหรือตัวดำ หรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

(๓) ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาใช้บัตรเครดิตเมื่อใดก็ได้ และมีสิทธิได้รับคืนค่าธรรมเนียมการใช้บริการ ตามส่วนของระยะเวลาที่ยังไม่ได้ใช้บริการ

(๔) ผู้บริโภคมีสิทธิขอระงับการใช้บัตรเครดิตชั่วคราวทางโทรศัพท์หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น หรือโดยวิธีอื่นซึ่งสามารถติดต่อถึงกันได้ทำนองเดียวกัน ณ ศูนย์บัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจได้ทุกกรณี และผู้ประกอบธุรกิจจะระงับการให้บริการบัตรเครดิตของผู้บริโภคทันทีที่ได้รับแจ้งดังกล่าว ในการนี้ผู้ประกอบธุรกิจจะกำหนดระยะเวลาก่อนระงับการให้บริการก็ได้ แต่ต้องไม่เกิน ๕ นาที นับแต่เวลาที่ผู้ประกอบธุรกิจได้รับแจ้ง

(๕) ในกรณีที่ผู้บริโภคแจ้งขอระงับการใช้บัตรเครดิตชั่วคราวตาม (๔) ผู้บริโภคไม่ต้องรับผิดชอบในภาระหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังจากการแจ้งหรือในกรณีที่กำหนดเวลา ๕ นาที เมื่อครบระยะเวลา เว้นแต่ผู้ประกอบธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำของผู้บริโภคเอง

(๖) การแจ้งให้ผู้บริโภคชำระเงินที่เกิดจากการใช้บัตรเครดิต ให้ผู้ประกอบธุรกิจส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าก่อนวันถึงกำหนดชำระเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๑๐ วัน

(๗) ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจมีข้อตกลงกับผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการที่ให้ผู้บริโภคสั่งซื้อสินค้าหรือใช้บริการที่ผู้บริโภคเพียงแจ้งความประสงค์ขอชำระค่าสินค้าหรือค่าบริการโดยการแจ้งหมายเลขบัตรเครดิตด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษรให้ผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการ ทำการเรียกเก็บเงินจากผู้ประกอบธุรกิจ ต้องมีข้อสัญญาดังต่อไปนี้

(ก) ถ้าผู้บริโภคทักท้วงว่าไม่ได้เป็นผู้สั่งซื้อสินค้าหรือไม่ได้เป็นผู้ขอรับบริการ จากผู้ขายหรือผู้ให้บริการดังกล่าว ผู้ประกอบธุรกิจจะระงับการเรียกเก็บเงินจากผู้บริโภคทันที หรือในกรณีที่เรียกเก็บเงินไปแล้วจะคืนเงินให้กับผู้บริโภคทันที เว้นแต่ผู้ประกอบธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำของผู้บริโภคเองและใช้สิทธิเรียกคืนจากผู้บริโภคในภายหลัง

(ข) ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคที่จะขอยกเลิกการซื้อสินค้าหรือรับบริการภายในระยะเวลา ๔๕ วัน นับตั้งแต่วันที่สั่งซื้อ หรือขอรับบริการหรือภายในระยะเวลา ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันถึงกำหนดการส่งมอบสินค้าหรือบริการในกรณีที่มีการกำหนดระยะเวลาส่งมอบสินค้าหรือบริการเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าผู้บริโภคพิสูจน์ได้ว่าไม่ได้รับสินค้า หรือไม่ได้รับบริการ หรือได้รับแต่ไม่ตรงตามกำหนดเวลาหรือได้รับแล้วแต่ไม่ครบถ้วน หรือชำรุดบกพร่อง หรือไม่ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ โดยผู้ประกอบธุรกิจจะระงับการเรียกเก็บเงินจากผู้บริโภค หรือในกรณีที่เรียกเก็บเงินไปแล้ว ถ้าเป็นการสั่งซื้อสินค้าหรือบริการภายในประเทศ จะคืนเงินให้กับผู้บริโภค

ภายในระยะเวลา ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ผู้บริโภคแจ้ง ถ้าเป็นการสั่งซื้อสินค้าหรือบริการจากต่างประเทศ จะคืนเงินให้กับผู้บริโภคภายในระยะเวลา ๖๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ผู้บริโภคแจ้ง

(๘) ในกรณีมีการใช้บัตรเครดิต หรือบัตรเดบิตที่ผู้บริโภคแจ้งความประสงค์ขอรับใบแจ้งรายการใช้บัตร ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้ผู้บริโภคทราบ และกำหนดระยะเวลาให้ผู้บริโภคทักท้วง ดังนี้

(ก) ภายใน ๑๐ วันทำการเป็นอย่างน้อย นับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับใบแจ้งรายการใช้บัตรจากผู้ประกอบธุรกิจ ในการพิจารณาวันครบกำหนดดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้มีหน้าที่นำสืบวัน เวลา ที่นำส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้แก่ผู้ขนส่งและการทำงานของผู้ขนส่ง

(ข) ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคในภายหลัง ถ้าผู้บริโภคสามารถพิสูจน์ได้ว่า ค่าใช้จ่ายในใบแจ้งรายการใช้บัตรบางรายการไม่ถูกต้อง และไม่ได้เป็นความผิดหรือความบกพร่องของผู้บริโภคเอง แต่ผู้บริโภคจะต้องทักท้วงภายในระยะเวลาไม่เกิน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับใบแจ้งรายการใช้บัตรจากผู้ประกอบธุรกิจ

ข้อ ๔ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องผูกพันตามประกาศหรือหลักเกณฑ์ของผู้ประกอบธุรกิจโดยผู้บริโภคไม่ได้รับแจ้งให้ทราบล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากการผิดสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจ

(๓) ข้อสัญญาที่ให้ผู้บริโภคต้องรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายจากการใช้บัตรเครดิตโดยที่ไม่ได้เป็นความผิดของผู้บริโภค

(๔) ข้อสัญญาที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเรียกบัตรเครดิตคืนจากผู้บริโภค หรือยกเลิกบัตรเครดิตเมื่อใดก็ได้ โดยผู้ประกอบธุรกิจไม่ต้องแจ้งหรือแสดงเหตุผลให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้า

(๕) ข้อสัญญาที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายเงินให้แก่ผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการแก่ผู้บริโภค โดยไม่ให้ผู้บริโภคยกเหตุใดๆ มากล่าวอ้างปฏิเสธความรับผิดชอบกับผู้ประกอบธุรกิจ

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๕ ข้อสัญญาตามข้อ ๓ (๓) ไม่ใช้บังคับกับสัญญาบัตรเครดิตที่ทำขึ้นก่อนประกาศฉบับนี้ใช้บังคับโดยมีข้อตกลงแจ้งชัดเป็นอย่างอื่น จนกว่าจะครบรอบระยะเวลาตามสัญญาบัตรเครดิต หรือครบ ๑ ปี นับแต่วันที่ประกาศนี้ใช้บังคับ แล้วแต่ระยะเวลาใดจะสั้นกว่ากัน

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๒
ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๑๖ ตอนพิเศษ ๑๑๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ (ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

คำว่า “อัตราดอกเบี้ย” ในข้อ ๓ (๑) ของประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น ไม่หมายความรวมถึงการเปลี่ยนแปลงเฉพาะอัตรา MRR ซึ่งทำให้อัตราดอกเบี้ยบัตรเครดิตเปลี่ยนแปลงไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์

ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๕๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๕๔๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑/๑) ของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒

(๑/๑) “ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจจะเรียกเก็บดอกเบี้ยค้างชำระ (ถ้ามี) ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายอื่นๆ รวมอยู่ด้วย ผู้ประกอบธุรกิจต้องคำนวณดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องรวมกันเป็นอัตราร้อยละต่อปีให้ผู้บริโภคทราบด้วย”

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๖

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิต เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตรโดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และจะต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) การเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขการใช้บัตรเครดิต อัตราดอกเบี้ย อัตราเบี้ยปรับ อัตราค่าธรรมเนียม อัตราค่าบริการและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ รวมทั้งหลักเกณฑ์การใช้บัตรเครดิต หรือข้อสัญญาใด ๆ เกี่ยวกับบัตรเครดิต ผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบเป็นลายลักษณ์อักษร มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตรโดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว ดังนี้

(ก) แจ้งให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ก่อนมีผลใช้บังคับ

(ข) ในกรณีเร่งด่วนแจ้งทางจดหมายหรือประกาศทางหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่แพร่หลายในประเทศล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวันก่อนมีผลใช้บังคับ และการแจ้งโดยประกาศทางหนังสือพิมพ์นั้น ให้แจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

การเปลี่ยนแปลงตาม (๑) ที่เป็นประโยชน์หรือลดภาระแก่ผู้บริโภคซึ่งมีผลใช้บังคับได้ทันที ผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบภายในสามสิบวันหลังมีผลใช้บังคับ

(๒) ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจจะเรียกเก็บดอกเบี้ยค้างชำระ (ถ้ามี) ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ รวมอยู่ด้วย ผู้ประกอบธุรกิจต้องคำนวณดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องรวมกันเป็นอัตราร้อยละต่อปีให้ผู้บริโภคทราบด้วย

(๓) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิยกเลิกสัญญาข้อหนึ่งข้อใดหรือทั้งหมด หรือพักใช้บัตรเครดิตเป็นการชั่วคราว ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องระบุเหตุในเรื่องนั้น ๆ ไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำ หรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

(๔) ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาใช้บัตรเครดิตเมื่อใดก็ได้ และมีสิทธิได้รับคืนค่าธรรมเนียมการใช้บริการตามส่วนของระยะเวลาที่ยังไม่ได้ใช้บริการ

(๕) ผู้บริโภคมีสิทธิขอระงับการใช้บัตรเครดิตชั่วคราวทางโทรศัพท์หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่นหรือโดยวิธีอื่นซึ่งสามารถติดต่อถึงกันได้ทำนองเดียวกัน ณ ศูนย์บัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจได้ทุกกรณี และผู้ประกอบธุรกิจจะระงับการให้บริการบัตรเครดิตของผู้บริโภคทันทีที่ได้รับแจ้งดังกล่าว ในการนี้ผู้ประกอบธุรกิจจะกำหนดระยะเวลาก่อนระงับการให้บริการก็ได้ แต่ต้องไม่เกินห้านาทีนับแต่เวลาที่ผู้ประกอบธุรกิจได้รับแจ้ง

(๖) ในกรณีที่ผู้บริโภคแจ้งขอระงับการใช้บัตรเครดิตชั่วคราวตาม (๕) ผู้บริโภคไม่ต้องรับผิดชอบในภาระหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังจากการแจ้ง หรือในกรณีที่กำหนดเวลาห้านาที เมื่อครบระยะเวลา เว้นแต่ผู้ประกอบธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำของผู้บริโภคเอง

(๗) การแจ้งให้ผู้บริโภคชำระเงินที่เกิดจากการใช้บัตรเครดิต ให้ผู้ประกอบธุรกิจส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าก่อนวันถึงกำหนดชำระเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสิบวัน

(๘) ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจมีข้อตกลงกับผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการที่ให้ผู้บริโภคสั่งซื้อสินค้าหรือใช้บริการที่ผู้บริโภคเพียงแจ้งความประสงค์ขอชำระค่าสินค้าหรือค่าบริการ โดยการแจ้งหมายเลขบัตรเครดิตด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษร ให้ผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการทำการเรียกเก็บเงินจากผู้ประกอบธุรกิจ ต้องมีข้อสัญญาดังต่อไปนี้

(ก) ถ้าผู้บริโภคทักท้วงว่าไม่ได้เป็นผู้สั่งซื้อสินค้าหรือไม่ได้เป็นผู้ขอรับบริการจากผู้ขายหรือผู้ให้บริการดังกล่าว ผู้ประกอบธุรกิจจะระงับการเรียกเก็บเงินจากผู้บริโภคทันที หรือในกรณีที่เรียกเก็บเงินไปแล้วจะคืนเงินให้กับผู้บริโภคทันที เว้นแต่ผู้ประกอบธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่า ภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำของผู้บริโภคเองและใช้สิทธิเรียกคืนจากผู้บริโภคในภายหลัง

(ข) ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคที่จะขอยกเลิกการซื้อสินค้าหรือรับบริการภายในระยะเวลาสี่สิบห้าวัน นับตั้งแต่วันที่สั่งซื้อหรือขอรับบริการ หรือภายในระยะเวลาสามสิบวัน นับตั้งแต่วันถึงกำหนดการส่งมอบสินค้าหรือบริการ ในกรณีที่มีการกำหนดระยะเวลาส่งมอบสินค้าหรือบริการเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าผู้บริโภคพิสูจน์ได้ว่าไม่ได้รับสินค้าหรือไม่ได้รับบริการ หรือได้รับแต่ไม่ตรงตามกำหนดเวลา หรือได้รับแล้วแต่ไม่ครบถ้วน หรือชำรุดบกพร่อง หรือไม่ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ โดยผู้ประกอบธุรกิจจะระงับการเรียกเก็บเงินจากผู้บริโภค หรือในกรณีที่เรียกเก็บเงินไปแล้ว ถ้าเป็น

การสั่งซื้อสินค้าหรือบริการภายในประเทศจะคืนเงินให้กับผู้บริโภคภายในระยะเวลาสามสิบวัน นับตั้งแต่วันที่ผู้บริโภคแจ้ง ถ้าเป็นการสั่งซื้อสินค้าหรือบริการจากต่างประเทศ จะคืนเงินให้กับผู้บริโภคภายในระยะเวลาหกสิบวัน นับตั้งแต่วันที่ผู้บริโภคแจ้ง

(๙) ในกรณีมีการใช้บัตรเครดิต หรือบัตรเดบิตที่ผู้บริโภคแจ้งความประสงค์ขอรับใบแจ้งรายการใช้บัตร ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้ผู้บริโภคทราบ และกำหนดระยะเวลาให้ผู้บริโภคทักท้วง ดังนี้

(ก) ภายในสิบวันทำการเป็นอย่างน้อยนับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับใบแจ้งรายการใช้บัตรจากผู้ประกอบธุรกิจ ในการพิจารณาวันครบกำหนดดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้ทำหน้าที่นำสืบวันเวลา ที่นำส่งใบแจ้งรายการใช้บัตรให้แก่ผู้ขนส่งและการทำงานของผู้ขนส่ง

(ข) ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้บริโภคในภายหลัง ถ้าผู้บริโภคสามารถพิสูจน์ได้ว่าค่าใช้จ่ายในใบแจ้งรายการใช้บัตรบางรายการไม่ถูกต้อง และไม่ได้เป็นความผิดหรือความชำรุดบกพร่องของผู้บริโภค แต่ผู้บริโภคจะต้องทักท้วงภายในระยะเวลาไม่เกินหกสิบวัน นับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับใบแจ้งรายการใช้บัตรจากผู้ประกอบธุรกิจ

(๑๐) ในกรณีที่ผู้บริโภคได้แจ้งความประสงค์เป็นลายลักษณ์อักษรขอรับใบแจ้งรายการใช้บัตรในรูปแบบเอกสารหรือในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์กับผู้ประกอบธุรกิจแล้ว ผู้บริโภคมีสิทธิขอเปลี่ยนแปลงการขอรับใบแจ้งรายการใช้บัตรในรูปแบบดังกล่าวได้ โดยผู้บริโภคต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ประกอบธุรกิจทราบล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน”

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๓ บรรดาสัญญาบัตรเครดิตที่ผู้ประกอบธุรกิจได้ทำกับผู้บริโภคตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔ ก่อนวันที่ประกาศนี้ใช้บังคับคงใช้ได้ต่อไป

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
สำเริง เมฆเกรียงไกร
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๗๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจขายห้องชุดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๔๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจขายห้องชุดเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจขายห้องชุด” หมายความว่า การประกอบธุรกิจขายห้องชุดในอาคารชุดที่จะดำเนินการก่อสร้าง หรือกำลังดำเนินการก่อสร้าง หรือก่อสร้างเสร็จแล้ว และจะนำไปจดทะเบียนอาคารชุด หรือก่อสร้างเสร็จแล้วและได้จดทะเบียนอาคารชุดแล้ว

ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจนมีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และข้อความในสัญญาอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่รับรองว่าผู้ประกอบธุรกิจมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน และมีคำมั่นว่าจะดำเนินการก่อสร้างอาคารชุดให้แล้วเสร็จและจะนำไปจดทะเบียนอาคารชุด หรือกำลังดำเนินการก่อสร้างอาคารชุด หรือก่อสร้างอาคารชุดเสร็จแล้วและจะนำไปจดทะเบียนอาคารชุด หรือมีกรรมสิทธิ์ห้องชุดในอาคารชุดและผู้ลงนามในสัญญาเป็นผู้มีอำนาจลงนามผูกพันตามสัญญา โดยแนบเอกสารหลักฐานแสดงการเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินหรือกรรมสิทธิ์ห้องชุด แล้วแต่กรณี และการเป็นผู้มีอำนาจลงนามผูกพันตามสัญญาไว้ท้ายสัญญาด้วย

(๒) ข้อสัญญาที่แสดงว่าที่ดิน อาคารและห้องชุดในอาคารชุดมีภาระผูกพันกับสถาบันการเงิน หรือบุคคลใด

(๓) ตำแหน่งที่ดิน เลขที่ของโฉนดที่ดิน จำนวนเนื้อที่ของที่ดินของโครงการแผนผังแสดงเขตที่ดินและที่ตั้งของอาคารชุด

(๔) ราคาขายต่อตารางเมตร และจำนวนพื้นที่ห้องชุดที่จะซื้อขาย

(๕) วัตถุประสงค์การใช้พื้นที่ทุกส่วนของอาคารชุด รายละเอียดที่เกี่ยวข้องของห้องชุดในอาคารชุด รายการและขนาดของทรัพย์ส่วนกลางและสิ่งอำนวยความสะดวก

(๖) ค่าภาษีเงินได้ ค่าภาษีธุรกิจเฉพาะ และค่าอากรแสตมป์ ในการโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้จ่าย เฉพาะค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมในห้องชุดผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคจะตกลงจ่ายเท่ากันก็ได้

(๗) ในกรณีผู้บริโภคผิดนัดชำระราคาที่ตกลงให้ชำระก่อนการโอนกรรมสิทธิ์ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ ดังต่อไปนี้

๑) ผิดนัดชำระราคาดังกล่าวในกรณีตกลงชำระกันงวดเดียว

๒) ผิดนัดชำระราคาดังกล่าวสามงวดติดต่อกัน ในกรณีตกลงชำระกันตั้งแต่ยี่สิบสี่งวดขึ้นไป

๓) ผิดนัดชำระราคาในอัตราร้อยละสิบสองจุดห้าของจำนวนราคาดังกล่าวในกรณีตกลงชำระกันน้อยกว่ายี่สิบสี่งวด

แต่ทั้งนี้ ก่อนบอกเลิกสัญญาผู้ประกอบธุรกิจต้องมีหนังสือบอกกล่าวผู้บริโภคให้ใช้เงินดังกล่าวที่ค้างชำระภายในเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับหนังสือและผู้บริโภคละเลยเสียไม่ปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าวนั้น

(๘) การประกอบธุรกิจขายห้องชุดสำหรับผู้ประกอบธุรกิจขายห้องชุดที่จะดำเนินการก่อสร้าง หรือกำลังดำเนินการการก่อสร้าง จะต้องมีข้อความที่มีสาระสำคัญดังนี้

๘.๑) ลักษณะ ยี่ห้อ ชนิด รุ่น คุณภาพ ขนาด สี ของวัสดุ ผิวพื้น ผิวผนัง ผิวเพดาน หลังคา สุขภัณฑ์ต่างๆ ประตูหน้าต่าง และอุปกรณ์ประกอบประตูหน้าต่าง ตามมาตรฐานของผลิตภัณฑ์นั้นๆ ถ้าหากไม่สามารถหาวัสดุตามที่กำหนดไว้จากท้องตลาดได้ ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดหาวัสดุที่มีคุณภาพดีกว่าหรือเทียบเท่ามาใช้ก่อสร้างแทน

๘.๒) ผู้ประกอบธุรกิจจะดำเนินการก่อสร้างให้เป็นไปตามรูปแบบและรายการที่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และต้องมีมาตรฐานไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย

๘.๓) ผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้ดำเนินการติดตั้งมาตรวัดปริมาตร และปริมาณการใช้สาธารณูปโภคทั้งในส่วนกลางและส่วนที่แยกต่อภายในห้องชุด กรณีมาตรวัดในส่วนที่แยกต่อภายในห้องชุดผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้ดำเนินการขอติดตั้งโดยชำระ

ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในการติดตั้งไปก่อน และเมื่อผู้ประกอบธุรกิจได้โอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดให้แก่ผู้บริโภคโดยโอนมาตรวัดให้เป็นชื่อของผู้บริโภคแล้ว ผู้ประกอบธุรกิจจึงจะเรียกเก็บค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายดังกล่าวจากผู้บริโภคได้แต่ไม่เกินจำนวนเงินที่ได้จ่ายไปก่อนนั้น

๘.๔) กำหนดเวลาที่ผู้ประกอบธุรกิจจะดำเนินโครงการอาคารชุดให้แล้วเสร็จพร้อมที่จะโอนกรรมสิทธิ์ในห้องชุดตามสัญญาให้แก่ผู้บริโภค

๘.๕) ในกรณีที่การก่อสร้างต้องหยุดชะงักลงโดยมิใช่ความผิดของผู้ประกอบธุรกิจ สัญญาอาจมีข้อกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจขยายระยะเวลาก่อสร้างตามสัญญาออกไปก็ได้ แต่ไม่เกินระยะเวลาที่การก่อสร้างต้องหยุดชะงัก โดยผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งเหตุดังกล่าวพร้อมพยานหลักฐานเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคทราบภายในเจ็ดวันนับแต่เหตุนั้นได้สิ้นสุดลง หากผู้ประกอบธุรกิจไม่ได้ทำการแจ้งดังกล่าว ให้ถือว่าผู้ประกอบธุรกิจได้สละสิทธิในการขยายเวลาทำการก่อสร้างออกไป

ระยะเวลาที่ขยายในวรรคหนึ่ง จะขยายเกินหนึ่งปีไม่ได้

ความในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับกับการซื้อห้องชุดโดยมีกำหนดใช้ ณ เวลาใดเวลาหนึ่งโดยเฉพาะ

๘.๖) ในกรณีผู้ประกอบธุรกิจไม่สามารถดำเนินโครงการอาคารชุดให้แล้วเสร็จภายในกำหนดสัญญา หรือคาดหมายได้ว่าจะไม่แล้วเสร็จภายในกำหนด

ก. ให้ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาและมีสิทธิเรียกเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระไปแล้วทั้งหมดคืนจากผู้ประกอบธุรกิจพร้อมดอกเบี้ยในอัตราเดียวกันกับเบี้ยปรับที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดสำหรับกรณีผู้บริโภคผิดนัดชำระหนี้ แต่ทั้งนี้ ไม่เป็นการตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะฟ้องเรียกร้องค่าเสียหายอย่างอื่น

ข. หากผู้บริโภคไม่ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา ผู้ประกอบธุรกิจยินยอมให้ผู้บริโภคปรับเป็นรายวันตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญา ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละศูนย์จุดศูนย์หนึ่งของราคาห้องชุดที่จะซื้อขาย แต่รวมกันแล้วต้องไม่เกินร้อยละสิบของราคาห้องชุด แต่ถ้าผู้บริโภคใช้สิทธิในการปรับครบร้อยละสิบของราคาห้องชุดแล้ว ผู้บริโภคเห็นว่าผู้ประกอบธุรกิจไม่อาจปฏิบัติตามสัญญาต่อไปได้ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้

๘.๗) ในกรณีผู้ประกอบธุรกิจไม่สามารถดำเนินโครงการอาคารชุดต่อไปได้เนื่องจากเหตุสุดวิสัย ผู้ประกอบธุรกิจต้องคืนเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระไปแล้วทั้งหมดแก่ผู้บริโภคพร้อมดอกเบี้ยในอัตราสูงสุดของดอกเบี้ยประเภทเงินฝากประจำของธนาคาร กรุงไทย จำกัด (มหาชน) นับแต่ในวันที่ได้รับเงินจากผู้บริโภค แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะฟ้องเรียกค่าเสียหายอย่างอื่น แต่ถ้าผู้ประกอบธุรกิจได้ใช้เงินดังกล่าวไปเท่าใดอาจกำหนดข้อสัญญาให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิหักเงินที่ใช้ไปออกจากดอกเบี้ยที่ต้องใช้คืนได้

(๙) เมื่อผู้ประกอบธุรกิจจะจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุด ผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าเพื่อไปรับโอนกรรมสิทธิ์ไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

ในกรณีที่ผู้บริโภคแจ้งความประสงค์เป็นหนังสือว่าจะรับโอนกรรมสิทธิ์ก่อนเวลาที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดในวรรคหนึ่ง ผู้ประกอบธุรกิจต้องไปดำเนินการโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่ผู้บริโภคภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากผู้บริโภค

(๑๐) ผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิดเพื่อความเสียหายใดๆ ที่เกิดขึ้น เนื่องจากความชำรุดบกพร่องของอาคารชุดหรือห้องชุด ดังนี้

ก. กรณีที่เป็นโครงสร้างและอุปกรณ์อันเป็นส่วนประกอบอาคารที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ ในระยะเวลาไม่น้อยกว่าห้าปีนับแต่วันจดทะเบียนอาคารชุด

ข. กรณีส่วนควบอื่นนอกจากกรณี ก. ในระยะเวลาไม่น้อยกว่าสองปีนับแต่วันจดทะเบียนอาคารชุด

ผู้ประกอบธุรกิจต้องแก้ไขความชำรุดบกพร่องที่เกิดขึ้นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บริโภคหรือนิติบุคคลอาคารชุดแล้วแต่กรณี ได้แจ้งเป็นหนังสือให้ทราบถึงความชำรุดบกพร่องนั้น เว้นแต่ในกรณีมีความชำรุดบกพร่องที่ต้องดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน ผู้ประกอบธุรกิจต้องดำเนินการแก้ไขในทันที ถ้าผู้ประกอบธุรกิจไม่แก้ไข ผู้บริโภคหรือนิติบุคคลอาคารชุดแล้วแต่กรณี มีสิทธิดำเนินการแก้ไขเอง หรือจะให้บุคคลภายนอกแก้ไข โดยผู้ประกอบธุรกิจจะต้องชดใช้ค่าเสียหายและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการดังกล่าว

(๑๑) ผู้ประกอบธุรกิจจะส่งคำบอกกล่าวซึ่งตามกฎหมายหรือตามสัญญากำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ โดยการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้บริโภคตามที่อยู่ที่ระบุในสัญญา หรือที่อยู่ที่ผู้บริโภคแจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นหนังสือครั้งหลังสุด

ข้อ ๔ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากความผิดของผู้ประกอบธุรกิจ

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจเพื่อความชำรุดบกพร่อง หรือเพื่อการรอนสิทธิ เว้นแต่ผู้บริโภคจะได้ยอมรับเป็น

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๗๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๓

ลายลักษณ์อักษรถึงความชำรุดบกพร่องหรือเหตุแห่งการรอนสิทธิในขณะทำสัญญา แต่กรณีนี้ให้ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดนั้นมีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๑๓๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๓

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๔๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“การให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่” หมายความว่า การให้บริการสื่อสารทางโทรศัพท์ที่ผู้ส่งและผู้รับสามารถสื่อสารกันได้เป็นคำพูด เครื่องหมาย สัญญาณ ตัวหนังสือ ภาพ เสียง หรือการอื่นใดที่สามารถสื่อความหมายได้โดยอาศัยคลื่นวิทยุ แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงการให้บริการวิทยุคมนาคมเฉพาะกิจหรือเฉพาะกลุ่ม

“การประกอบธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่” หมายความว่า การให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ระหว่างผู้ประกอบธุรกิจกับผู้บริโภคโดยมีค่าตอบแทน

เล่ม ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๑๓๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๓

"ค่าตอบแทน" หมายความว่า ค่าเช่าเลขหมาย ค่าใช้เลขหมายรายเดือน ค่าใช้บริการ ค่าใช้บริการพิเศษ ค่าขอเปิดใช้บริการใหม่ ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายอื่นใดที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดให้ผู้บริโภคชำระเกี่ยวกับการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่

ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจนมีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ประกอบธุรกิจต้องระบุรายละเอียดเกี่ยวกับอัตราค่าประกันการใช้เลขหมาย ค่าตอบแทน และค่าเบี้ยปรับกรณีผิดนัดชำระค่าตอบแทน แต่ไม่รวมถึงค่าใช้บริการโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ และค่าใช้บริการโทรศัพท์ข้ามแดนระหว่างประเทศ

อัตราค่าใช้บริการโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ ให้เป็นไปตามอัตราที่การสื่อสารแห่งประเทศไทย หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องประกาศกำหนด

อัตราค่าใช้บริการโทรศัพท์ข้ามแดนระหว่างประเทศ ผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งอัตราค่าใช้บริการเมื่อผู้บริโภคร้องขอ

(๒) ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งใบแจ้งรายการการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบวัน ก่อนวันครบกำหนดชำระ โดยใบแจ้งรายการต้องระบุรายละเอียดการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่างพื้นที่ ดังนี้

(ก) วัน เดือน ปี เวลาการใช้บริการ

(ข) จำนวนครั้งที่ใช้บริการ

(ค) เลขหมายโทรศัพท์ปลายทาง

(ง) รายละเอียดและการคิดค่าตอบแทน

ผู้บริโภคมีสิทธิขอรับใบแจ้งรายการโทรศัพท์เคลื่อนที่ในพื้นที่เดียวกันที่มีรายการตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง โดยแจ้งความประสงค์ ณ ศูนย์บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ประกอบธุรกิจเป็นหนังสือ หรือทางโทรศัพท์ หรือเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น หรือโดยวิธีการอื่นใด แต่จะขอรับใบแจ้งรายการการใช้บริการดังกล่าวย้อนหลังได้ไม่เกินสามเดือน ในการนี้ผู้ประกอบธุรกิจต้องดำเนินการให้ภายในสามวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย เว้นแต่ในกรณีที่ต้องส่งใบแจ้งรายการนั้นไปยังผู้บริโภคโดยทางไปรษณีย์ ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเรียกค่าจัดส่งได้ตามความเป็นจริง

(๓) ผู้บริโภคมีสิทธิขอยกเลิกสัญญาการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เมื่อใดก็ได้

(๔) ผู้บริโภคมีสิทธิขอระงับการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวได้ไม่เกินหกเดือนโดยแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบธุรกิจทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามวัน หรือแจ้งโดยวิธีอื่นตามที่ระบุไว้ในสัญญา

(๕) ในกรณีที่ผู้บริโภคขอระงับการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวต้องมีข้อสัญญาดังนี้

(ก) ผู้ประกอบธุรกิจต้องกำหนดให้มีการยกเว้น หรือลดอัตราค่าใช้เลขหมายรายเดือนในระหว่างระงับการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวให้แก่ผู้บริโภค ซึ่งผู้ประกอบธุรกิจต้องระบุไว้โดยชัดเจนในสัญญา

(ข) ผู้บริโภคไม่ต้องรับผิดชอบในภาระหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังจากการแจ้งขอระงับการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราวมีผล เว้นแต่ผู้ประกอบธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นผลจากการกระทำของผู้บริโภคเอง

(ค) เมื่อครบกำหนดการขอระงับการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราว ผู้ประกอบธุรกิจจะเปิดให้ผู้บริโภคใช้บริการทันที แต่หากในรอบเดือนถัดมาผู้บริโภคไม่ได้ใช้บริการและไม่ชำระค่าใช้เลขหมายรายเดือน ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้

(๖) ผู้ประกอบธุรกิจต้องระบุเหตุแห่งการผิดสัญญาของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิระงับการให้บริการชั่วคราว หรือยกเลิกการให้บริการ หรือหักเงินประกันการใช้บริการไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำ หรือตัวเอน ที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

(๗) เมื่อมีเหตุที่ผู้ประกอบธุรกิจจะระงับการให้บริการชั่วคราว หรือยกเลิกการให้บริการ หรือหักเงินประกันการใช้บริการ ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน เว้นแต่กรณีดังต่อไปนี้

(ก) ผู้บริโภคถึงแก่ความตาย

(ข) ผู้บริโภคใช้เอกสารปลอมในการขอใช้บริการ

(ค) ผู้ประกอบธุรกิจพิสูจน์ได้ว่าเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้บริโภคนั้นถูกลักลอบนำไปใช้โดยมิชอบ

(ง) ผู้บริโภคได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่เกินวงเงินที่ได้ตกลงไว้ในสัญญากับผู้ประกอบธุรกิจ

(จ) ผู้ประกอบธุรกิจพิสูจน์ได้ว่าผู้บริโภคได้นำเอาเลขหมายของตนไปให้ผู้อื่นใช้เพื่อแสวงหารายได้โดยมุ่งหมายจะไม่ชำระค่าตอบแทน

(๘) เมื่อสัญญาให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เลิกกัน ผู้ประกอบธุรกิจต้องคืนเงินประกันการใช้เลขหมาย หรือในกรณีที่มีหนี้ค้างชำระต้องคืนเงินส่วนที่เหลือจากการหักหนี้ค้างชำระแก่ผู้บริโภค

ในการคืนเงินประกันการใช้เลขหมาย ให้ผู้ประกอบธุรกิจคืนเงินดังกล่าวให้แก่ผู้บริโภค เมื่อได้แสดงหลักฐานว่าเป็นบุคคลเดียวกับผู้ใช้บริการหรือแก่ผู้รับมอบอำนาจจากผู้บริโภคภายในกำหนดเวลาดังต่อไปนี้

(ก) สามสิบวันนับแต่วันเลิกสัญญา สำหรับผู้บริโภคทั่วไป

(ข) หกสิบวันนับแต่วันเลิกสัญญา สำหรับผู้บริโภคที่เป็นสมาชิกใช้บริการโทรศัพท์ข้ามแดนระหว่างประเทศ

ทั้งนี้ อาจคืนด้วยเงินสด หรือเช็ค หรือนำเข้าบัญชีเงินฝากของผู้บริโภค หรือตามที่ผู้บริโภคแจ้งความประสงค์

กรณีผู้ประกอบธุรกิจไม่สามารถคืนเงินประกันการใช้เลขหมายให้แก่ผู้บริโภคได้ตามที่กำหนด ผู้ประกอบธุรกิจตกลงชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละสิบห้าต่อปีของเงินจำนวนดังกล่าวในระหว่างเวลาผิดนัด แต่ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะเรียกค่าเสียหายอย่างอื่น

(๙) เมื่อผู้บริโภคได้แจ้งเหตุที่โทรศัพท์เคลื่อนที่สูญหายหรือถูกโจรกรรมให้ผู้ประกอบธุรกิจทราบ ณ ศูนย์บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ประกอบธุรกิจเป็นหนังสือหรือทางโทรศัพท์ หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น หรือโดยวิธีการอื่นใด ผู้ประกอบธุรกิจต้องดำเนินการในทันทีที่ได้รับแจ้งเพื่อระงับการให้บริการโดยเร็วที่สุด และผู้บริโภคไม่ต้องรับผิดชำระค่าตอบแทนที่เกิดขึ้นภายหลังการแจ้งดังกล่าว เว้นแต่ผู้ประกอบธุรกิจจะพิสูจน์ได้ว่าภาระหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นผลจากการกระทำของผู้บริโภคเอง

(๑๐) ผู้บริโภคจะต้องรับผิดชดใช้ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการติดตามทวงถามอันเนื่องมาจากการผิดสัญญาของผู้บริโภค ตามที่ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายไปจริงตามความจำเป็นและมีเหตุผลอันสมควร

(๑๑) การเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพิ่มเติมข้อสัญญา เงื่อนไข ระเบียบ ประกาศ หรือข้อกำหนดใดๆ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าตอบแทนเกี่ยวกับการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบเป็นหนังสือมีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร ดังนี้

(ก) แจ้งให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

(ข) ในกรณีเร่งด่วนแจ้งทางจดหมายหรือประกาศทางหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่แพร่หลายในประเทศล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน ในการแจ้งโดยประกาศทางหนังสือพิมพ์นั้นต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

(ค) ความใน (ก) และ (ข) ไม่ใช้บังคับกับการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าใช้บริการโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ หรืออัตราค่าใช้บริการโทรศัพท์ข้ามแดนระหว่างประเทศ หรือการเปลี่ยนแปลงอัตราโดยกฎหมายกำหนดซึ่งมีผลบังคับใช้ภายในกำหนดเวลาน้อยกว่าสามสิบวัน

(๑๒) ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งคำบอกกล่าวตาม (๗) หรือตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ โดยการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้บริโภคตามที่อยู่ที่ระบุไว้ในสัญญา หรือที่อยู่ที่ผู้บริโภคแจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นหนังสือครั้งหลังสุด

ข้อ ๔ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิคิดเบี้ยปรับในกรณีที่ผู้บริโภคผิดนัดชำระค่าตอบแทน หรือหนี้อื่นใดเกินกว่าอัตราร้อยละสิบห้าต่อปี

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากการผิดสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจ

(๓) ข้อสัญญาที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจสามารถระงับการให้บริการทันทีในกรณีผู้บริโภคผิดนัดชำระค่าใช้บริการน้อยกว่าสามสิบห้าวันนับแต่วันที่ครบกำหนดชำระ

(๔) ข้อสัญญาที่ให้ผู้บริโภคต้องรับผิดชำระค่าตอบแทนทั้งหมดที่เกิดจากการเรียกออกจากเลขหมายของผู้บริโภค โดยไม่ให้ผู้บริโภคยกเหตุใด ๆ มากล่าวอ้างปฏิเสธความรับผิดต่อผู้ประกอบธุรกิจ

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๕ ข้อสัญญาตามข้อ ๓ (๕) ไม่ใช้บังคับจนกว่าจะครบกำหนด ๖๐ วันนับแต่วันที่ประกาศนี้ใช้บังคับ

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๔

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๑๙ ตอนพิเศษ ๑๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกความใน (ค) ของข้อ ๓ (๕) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(ค) เมื่อครบกำหนดการขอระงับการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ชั่วคราว ผู้ประกอบธุรกิจจะเปิดให้ผู้บริโภคใช้บริการทันทีโดยไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใด ๆ ที่เกี่ยวกับการขอต่อบริการจากผู้บริโภค แต่หากในรอบเดือนถัดมาผู้บริโภคไม่ได้ใช้บริการและไม่ชำระค่าใช้เลขหมายรายเดือน ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้”

ข้อ ๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (ฉ) ของข้อ ๓ (๗) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๓

"(ฉ) ผู้บริโภคผิดนัดชำระค่าใช้บริการเกินกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ครบกำหนดชำระ"

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔ (๓) แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"๔ (๓) ข้อสัญญาที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจสามารถระงับการให้บริการทันทีในกรณีผู้บริโภคผิดนัดชำระค่าใช้บริการน้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ครบกำหนดชำระ"

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ เป็นต้นไป

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ เมษายน ๒๕๔๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๔๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้า” หมายความว่า ธุรกิจที่ผู้ประกอบธุรกิจทำสัญญาเช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้ากับผู้บริโภค โดยผู้บริโภคมีความประสงค์นำไปเพื่อประโยชน์ใช้สอยทั่วไปที่มิใช่เป็นสาระสำคัญโดยตรงในการประกอบวิชาชีพหรือประกอบธุรกิจ

“เครื่องใช้ไฟฟ้า” หมายความรวมถึง เครื่องใช้หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronics) เครื่องใช้หรืออุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) และเครื่องใช้หรืออุปกรณ์โสตทัศนูปกรณ์ (Audio Vision)

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ เมษายน ๒๕๔๔

ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับยี่ห้อ ประเภท ชนิด รุ่น หมายเลข และสภาพของเครื่องใช้ไฟฟ้าว่าเป็นสินค้าใหม่หรือสินค้าใช้แล้ว

(๒) เมื่อผู้เช่าซื้อได้ชำระค่าเช่าซื้อรวมทั้งเงินอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในสัญญาครบถ้วนแล้วให้กรรมสิทธิ์ในเครื่องใช้ไฟฟ้าตกเป็นของผู้เช่าซื้อทันที

(๓) ในกรณีที่ผู้ให้เช่าซื้อได้ชำระเงินค่าธรรมเนียม ค่าภาษีอากร หรือค่าใช้จ่ายอื่นใดที่ผู้เช่าซื้อมีหน้าที่ชำระแทนผู้เช่าซื้อไปแล้ว ผู้ให้เช่าซื้อจะนำเงินค่างวดที่ผู้เช่าซื้อชำระในงวดต่อมา มาหักชำระเงินดังกล่าวได้ ต่อเมื่อผู้ให้เช่าซื้อได้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้เช่าซื้อทราบล่วงหน้าเพื่อให้นำเงินจำนวนนั้นมาชำระและผู้เช่าซื้อไม่ชำระเงินดังกล่าวภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

(๔) ในกรณีที่สัญญาเช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้ากำหนดให้ผู้เช่าซื้อต้องจัดหาผู้ค้ำประกันการเช่าซื้อ ผู้ให้เช่าซื้อตกลงกับผู้เช่าซื้อว่าจะจัดให้มีการทำสัญญาค้ำประกันซึ่งมีคำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกันไว้หน้าสัญญาค้ำประกันนั้น โดยมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีหัวเรื่องว่า “คำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกัน” ใช้อักษรตัวหนาขนาดไม่เล็กกว่าสี่มิลลิเมตรและอย่างน้อยต้องมีข้อความตามเอกสารแนบท้ายประกาศฉบับนี้ โดยมีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และจะกำหนดข้อสัญญาเกี่ยวกับความรับผิดของผู้ค้ำประกันในสัญญาค้ำประกันมีสาระสำคัญตรงกับคำเตือนดังกล่าว

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ เมษายน ๒๕๔๔

(๕) ผู้ให้เช่าซื้อได้จัดให้ผู้เช่าซื้อสามารถใช้สิทธิในการเรียกร้องให้มีการปฏิบัติตามเงื่อนไขการรับประกันของเครื่องใช้ไฟฟ้าที่เช่าซื้อจากผู้ขายหรือผู้ผลิตได้โดยตรง

(๖) ในกรณีที่มีการประกันภัยเครื่องใช้ไฟฟ้าที่เช่าซื้อ ผู้ให้เช่าซื้อมีสิทธิได้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยในจำนวนหนี้ที่ผู้เช่าซื้อยังคงค้างชำระตามสัญญาเช่าซื้อเท่านั้น ส่วนที่เกินจากมูลหนี้ค้างชำระให้บริษัทประกันภัยจ่ายให้แก่ผู้เช่าซื้อ

(๗) ในกรณีที่ผู้เช่าซื้อมีความประสงค์จะขอชำระเงินค่าเช่าซื้อทั้งหมดในคราวเดียวโดยไม่ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อเป็นรายงวดตามสัญญาเช่าซื้อเพื่อปิดบัญชีค่าเช่าซื้อ ผู้ให้เช่าซื้อจะต้องให้ส่วนลดแก่ผู้เช่าซื้อตามอัตราที่ผู้ให้เช่าซื้อตกลงไว้กับผู้เช่าซื้อขณะทำสัญญา

(๘) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้เช่าซื้อที่ผู้ให้เช่าซื้อมีสิทธิบอกเลิกสัญญาจะต้องเป็นข้อที่ผู้ให้เช่าซื้อระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำหรือตัวเอน ที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป และการบอกเลิกสัญญา ผู้ให้เช่าซื้อต้องบอกกล่าวเป็นหนังสือให้ผู้เช่าซื้อทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

(๙) ก่อนที่ผู้ให้เช่าซื้อจะใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา ถ้าผู้ค้ำประกันมีความประสงค์ ต้องให้สิทธิผู้ค้ำประกันเป็นผู้เช่าซื้อต่อไปตามมูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อ

(๑๐) เมื่อผู้ให้เช่าซื้อบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อและกลับเข้าครอบครองเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ให้เช่าซื้อเพื่อนำออกขายให้แก่บุคคลอื่น

ก. ก่อนขายให้แก่บุคคลอื่น ผู้ให้เช่าซื้อต้องแจ้งล่วงหน้าให้ผู้เช่าซื้อทราบเป็นหนังสือไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เพื่อให้ผู้เช่าซื้อใช้สิทธิซื้อได้ตามมูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อ

ข. ในกรณีที่ผู้ให้เช่าซื้อนำเครื่องใช้ไฟฟ้าออกขาย หากได้ราคาเกินกว่ามูลหนี้ในส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อผู้ให้เช่าซื้อจะคืนเงินส่วนที่เกินนั้นให้แก่ผู้เช่าซื้อ แต่หากได้ราคาน้อยกว่ามูลหนี้ในส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อผู้เช่าซื้อจะรับผิดส่วนที่ขาดนั้นเฉพาะกรณีการขายโดยวิธีประมูลหรือขายทอดตลาดที่เหมาะสมเท่านั้น

(๑๑) ผู้เช่าซื้อจะต้องรับผิดชดใช้ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการทวงถาม การติดตามเครื่องใช้ไฟฟ้า ที่เช่าซื้อ ค่าทนายความและอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องด้วยการที่ผู้เช่าซื้อผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ หรือการกลับเข้าครอบครองเครื่องใช้ไฟฟ้าที่เช่าซื้อของผู้ให้เช่าซื้อเนื่องจากมีการบอกเลิกสัญญา ทั้งนี้ เพียงเท่าที่ผู้ให้เช่าซื้อได้ใช้จ่ายไปจริงเพื่อการดังกล่าวตามความจำเป็นและมีเหตุผลอันสมควร

(๑๒) ผู้ให้เช่าซื้อจะส่งคำบอกกล่าวซึ่งตามกฎหมายหรือตามสัญญากำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือโดยการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้เช่าซื้อตามที่อยู่ที่ระบุในสัญญาเช่าซื้อ หรือที่อยู่ที่ผู้เช่าซื้อแจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นหนังสือครั้งหลังสุด

ข้อ ๔ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้เช่าซื้อต้องรับผิดกรณีเครื่องใช้ไฟฟ้าเกิดความเสียหาย โดยเหตุสุดวิสัยหรือด้วยเหตุใดๆ เว้นแต่ ผู้ให้เช่าซื้อจะพิสูจน์ได้ว่าเป็นความเสียหายที่เกิดจากความผิดของผู้เช่าซื้อเอง

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากการผิดสัญญาของผู้ให้เช่าซื้อ

(๓) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ให้เช่าซื้อในความชำรุดบกพร่อง และการรอนสิทธิของเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งแตกต่างจากที่กฎหมายบัญญัติ

(๔) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ให้เช่าซื้อต่อผู้เช่าซื้อ หรือต่อบุคคลภายนอกในความสูญหายหรือเสียหาย อันเนื่องมาจากความชำรุดบกพร่องของเครื่องใช้ไฟฟ้า เว้นแต่ ผู้เช่าซื้อได้รู้อยู่แล้วในเวลาเช่าซื้อหรือควรจะได้รู้เช่นนั้นหากได้ใช้ความระมัดระวังอันจะพึงคาดหมายได้แต่วิญญูชน หรือความชำรุดบกพร่องนั้นเป็นอันเห็นประจักษ์แล้วในเวลาส่งมอบและผู้เช่าซื้อรับเอาเครื่องใช้ไฟฟ้านั้นไว้โดยมิได้อิดเอื้อน

(๕) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้เช่าซื้อมีสิทธิบอกเลิกสัญญาในกรณีที่ผู้เช่าซื้อผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อน้อยกว่าสองงวดติดต่อกัน

(๖) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ให้เช่าซื้อบอกเลิกสัญญากับผู้เช่าซื้อหรือเรียกร้องให้ผู้เช่าซื้อชำระหนี้ทั้งหมด หรือแต่บางส่วนก่อนกำหนดเวลาในสัญญาโดยผู้เช่าซื้อมิได้ผิดนัดชำระหนี้ หรือผิดสัญญา หรือผิดเงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญข้อใดข้อหนึ่งในสัญญา

(๗) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้เช่าซื้อคิดเบี้ยปรับหรือเงินอื่นใดในกรณีที่ผู้เช่าซื้อผิดนัดชำระหนี้รวมกันแล้วเกินกว่าอัตราร้อยละสิบห้าต่อปี

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๓๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ เมษายน ๒๕๔๔

(๘) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้เช่าซื้อเรียกให้ผู้เช่าซื้อเปลี่ยนแปลงผู้ค้ำประกัน เว้นแต่เป็นกรณีที่ผู้ค้ำประกันถึงแก่ความตาย หรือศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด หรือเป็นบุคคลล้มละลาย หรือเป็นคนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๔ เป็นต้นไป

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

คำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกัน

ก่อนที่จะลงนามในสัญญาค้ำประกัน ผู้ค้ำประกันควรอ่านและตรวจสอบรายละเอียดของสัญญาค้ำประกันให้เข้าใจโดยชัดเจน หากผู้ค้ำประกันมีข้อสงสัยใด ๆ ควรปรึกษาผู้มีความรู้ก่อนที่จะทำสัญญาค้ำประกัน

การที่ผู้ค้ำประกันลงนามในสัญญาค้ำประกันกับ.....
.....เพื่อค้ำประกันหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อเลขที่.....
ลงวันที่.....ระหว่าง.....(ผู้ให้เช่าซื้อ)
กับนาย/นาง/นางสาว.....(ผู้เช่าซื้อ) ผู้ค้ำประกันจะมีความรับผิดต่อผู้ให้เช่าซื้อในสาระสำคัญ ดังนี้

☐1. ผู้ค้ำประกันจะต้องรับผิดต่อผู้ให้เช่าซื้อจนกว่าหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อจะระงับสิ้นไป

☐2. ผู้ค้ำประกันจะต้องรับผิดต่อผู้ให้เช่าซื้อภายในวงเงินที่ผู้เช่าซื้อ ค้างชำระกับผู้ให้เช่าซื้อ ตามสัญญาเช่าซื้อและอาจต้องรับผิดชดใช้ดอกเบี้ยหรือค่าสินไหมทดแทนอื่น ๆ อีกด้วย

☐ 3. ผู้ค้ำประกันต้องรับผิดร่วมกับผู้เช่าซื้อ

☐ 4. เมื่อผู้เช่าซื้อผิดนัดชำระหนี้ ผู้ให้เช่าซื้อมีสิทธิเรียกร้องและบังคับให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ทั้งหมดที่ผู้เช่าซื้อค้างชำระ โดยผู้ให้เช่าซื้อไม่จำต้องเรียกร้องหรือบังคับเอาจากผู้เช่าซื้อก่อน

☐ 5. ผู้ค้ำประกันไม่หลุดพ้นจากความรับผิดแม้ผู้ให้เช่าซื้อยอมผ่อนเวลาให้แก่ผู้เช่าซื้อ

นอกจากที่กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว ผู้ค้ำประกันยังมีหน้าที่และความรับผิดต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในสัญญาค้ำประกัน

ข้าพเจ้าได้เตือนและรับทราบคำเตือนนี้แล้ว จึงลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

ลงชื่อ.....ผู้ค้ำประกัน

ลงชื่อ.....เจ้าหน้าที่ของผู้ให้เช่าซื้อ

<u>หมายเหตุ</u> ให้ผู้ให้เช่าซื้อใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่มีสาระสำคัญตรงกับเงื่อนไขในสัญญาค้ำประกัน

เล่ม ๑๓๒ ตอนพิเศษ ๒๑ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ มกราคม ๒๕๕๘

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิก (๔) ของข้อ ๓ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘
สำเริง เมฆเกรียงไกร
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๒๕ ตอนพิเศษ ๑๖๗ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ที่มีการจองเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ที่มีการจองเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการขายรถยนต์ที่มีการจอง” หมายความว่า การประกอบกิจการขายรถยนต์โดยผู้ประกอบธุรกิจนำเอารถยนต์ออกขายโดยให้ผู้บริโภคทำการจองซื้อ

“สัญญาจองรถยนต์” หมายความว่า ข้อตกลงใด ๆ ที่ผู้บริโภคทำกับผู้ประกอบธุรกิจเพื่อการจองซื้อรถยนต์ โดยผู้ประกอบธุรกิจได้รับเงินหรือรับสิ่งใดไว้เป็นมัดจำ และให้คำมั่นว่าจะส่งมอบรถยนต์ให้ผู้บริโภคตามเวลาที่กำหนดในสัญญา

“รถยนต์” หมายความว่า รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคนแต่ไม่เกินสิบสองคน และรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลที่มีน้ำหนักรถไม่เกินหนึ่งพันหกร้อยกิโลกรัม ซึ่งยังมิได้จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

ข้อ ๓ สัญญาจองรถยนต์ที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับรถยนต์ ดังนี้

(๑.๑) ยี่ห้อ รุ่น ปีที่ผลิต สี และขนาดกำลังเครื่องยนต์

(๑.๒) รายการอุปกรณ์ติดตั้งเพิ่มเติมและของแถมหรือสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ (ถ้ามี)

(๑.๓) จำนวนเงิน หรือสิ่งที่รับไว้เป็นมัดจำ (ถ้ามี)

(๑.๔) ราคา

(๒) กำหนดเวลาที่คาดว่าจะส่งมอบรถยนต์

(๓) ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาเมื่อผู้ประกอบธุรกิจกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๓.๑) ปรับเปลี่ยนราคารถยนต์สูงขึ้น

(๓.๒) ไม่ส่งมอบรถยนต์ให้ผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่กำหนด

(๓.๓) ไม่ส่งมอบรถยนต์ที่มียี่ห้อ รุ่น ปีที่ผลิต สี และขนาดกำลังเครื่องยนต์ตรงตามที่กำหนดในสัญญา

(๓.๔) ไม่ส่งมอบรถยนต์ที่มีรายการอุปกรณ์ติดตั้งเพิ่มเติมและของแถม หรือสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ตามที่กำหนดในสัญญา

(๔) ผู้บริโภคหรือผู้ประกอบธุรกิจฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีสิทธิบอกเลิกสัญญา หากมีข้อเท็จจริงที่ผู้ประกอบธุรกิจได้รับทราบว่า ผู้บริโภคต้องขอสินเชื่อเพื่อการซื้อรถยนต์ และผู้บริโภคไม่ได้รับอนุมัติสินเชื่อตามที่ขอภายในกำหนดเวลาตาม (๒)

(๕) เมื่อมีการบอกเลิกสัญญาตาม (๓) หรือ (๔) แล้ว ผู้ประกอบธุรกิจต้องคืนเงินหรือสิ่งใดที่รับไว้เป็นมัดจำทั้งหมดแก่ผู้บริโภคภายใน ๑๕ วัน

(๖) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญา จะต้องเป็นข้อที่ผู้ประกอบธุรกิจระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

ข้อ ๔ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากการผิดสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจ

(๒) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงกำหนดเวลาการส่งมอบรถยนต์หรือเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่กำหนดในสัญญาจองรถยนต์ ทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจบอกเลิกสัญญากับผู้บริโภค โดยผู้บริโภคมิได้ผิดสัญญา หรือผิดเงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญข้อใดข้อหนึ่งในสัญญา

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑
ขวัญชัย สันตสว่าง
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๒๘ ตอนพิเศษ ๖๙ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๔

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้บริการออกกำลังกายเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้ “ธุรกิจการให้บริการออกกำลังกาย” หมายความว่า ธุรกิจให้บริการใช้สถานที่ และอุปกรณ์ออกกำลังกายเพื่อประโยชน์ในทางการค้าที่ผู้ประกอบธุรกิจทำสัญญาให้บริการออกกำลังกายกับผู้บริโภคให้เป็นสมาชิก แต่ไม่หมายความรวมถึงธุรกิจให้บริการเฉพาะโยคะ ศิลปะการป้องกันตัว และกีฬา

ข้อ ๓ สัญญาการให้บริการออกกำลังกายที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภค ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และจะต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับขนาดพื้นที่ของสถานที่ให้บริการออกกำลังกาย จำนวนประเภทและจำนวนอุปกรณ์ออกกำลังกาย สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และการให้บริการอื่น ๆ ที่ผู้บริโภคมีสิทธิพึงได้รับตามสัญญา

(๒) รายละเอียดอัตราค่าสมาชิก และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เรียกเก็บจากสมาชิก เช่น ค่าใช้บริการออกกำลังกาย ค่าฝึกสอน ค่าธรรมเนียม เป็นต้น เงื่อนไขและวิธีการชำระเงิน วันเริ่มต้นและสิ้นสุดการเป็นสมาชิก

(๓) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเลิกสัญญาหรือไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใด ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องระบุเหตุในเรื่องนั้น ๆ ไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดงหรือตัวดำหรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป และก่อนการบอกเลิกสัญญาต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน เว้นแต่การผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ ดังนี้

(ก) กระทำการอันเป็นความผิดกฎหมายอาญาโดยเจตนา

(ข) มีพฤติกรรมรบกวนการใช้บริการของสมาชิกอื่น

(ค) เป็นโรคติดต่อร้ายแรง

(๔) สิทธิเลิกสัญญาของผู้บริโภคมีดังนี้

(ก) ผู้ประกอบธุรกิจไม่มีประเภทอุปกรณ์ออกกำลังกาย หรือบริการอื่น ๆ ตาม (๑) หรือประเภทอุปกรณ์ดังกล่าวชำรุดบกพร่องหรือให้บริการได้ไม่เหมาะสมและเพียงพอ เมื่อเทียบกับจำนวนสมาชิกและพื้นที่ออกกำลังกาย โดยผู้ประกอบธุรกิจไม่จัดหาอุปกรณ์ออกกำลังกายหรือบริการนั้น ๆ ที่มีคุณภาพไม่ต่ำกว่ามาทดแทนได้ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันได้รับแจ้ง

(ข) มีหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรจากแพทย์ยืนยันว่าการใช้บริการออกกำลังกายต่อไปอาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ หรือสภาพร่างกายหรือจิตใจผิดปกติ

(ค) ได้รับการบาดเจ็บเนื่องจากผู้ฝึกสอนของผู้ประกอบธุรกิจไม่มีความรู้ความชำนาญหรืออุปกรณ์ออกกำลังกายที่ไม่มีคำเตือนว่าชำรุดบกพร่อง

(๕) การคืนเงินสด หรือเช็ค หรือนำเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารพาณิชย์ของผู้บริโภคเป็นจำนวนเงินตามที่เหลือจากค่าสมาชิก และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ตาม (๒) และจากระยะเวลาที่ยังไม่ได้ใช้บริการออกกำลังกาย ภายในสามสิบวันนับแต่วันเลิกสัญญา

ในกรณีที่ผู้บริโภคเป็นฝ่ายบอกเลิกสัญญา ไม่ตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะเรียกเบี้ยปรับในอัตราเดียวกันกับอัตราเบี้ยปรับที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระในกรณีผิดนัดชำระตามสัญญา

(๖) ในกรณีที่ผู้บริโภคชำระค่าสมาชิกและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ด้วยบัตรเครดิต ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ต้องแจ้งระงับการเรียกเก็บเงินจากบัตรเครดิตทันทีเมื่อสัญญาสิ้นสุดลง

(๗) คำบอกกล่าวตามกฎหมาย หรือตามสัญญา ต้องส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้บริโภคตามที่อยู่ที่ระบุไว้ในสัญญาหรือที่อยู่ที่ผู้บริโภคได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงไว้เป็นลายลักษณ์อักษรครั้งหลังสุด

(๘) สิทธิของผู้บริโภคในการโอนสิทธิตามสัญญาให้บุคคลที่สามซึ่งมีคุณสมบัติเป็นสมาชิกได้เมื่อได้มีการบอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ประกอบธุรกิจ

(๙) สิทธิของผู้บริโภคในการต่อระยะเวลาการใช้บริการออกกำลังกายเมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญา โดยผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่แจ้งการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าสมาชิก และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เรียกเก็บจากสมาชิก เช่น ค่าใช้บริการออกกำลังกาย ค่าฝึกสอน ค่าธรรมเนียม เป็นต้น เป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

ข้อ ๔ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องผูกพันตามประกาศหรือหลักเกณฑ์ของผู้ประกอบธุรกิจ เว้นแต่ประกาศหรือหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากการผิดสัญญาหรือละเมิดของผู้ประกอบธุรกิจ หรือจากการบาดเจ็บ เจ็บป่วย จากการใช้บริการออกกำลังกาย รวมทั้งทรัพย์สินสูญหายภายในสถานที่ประกอบธุรกิจ

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเลิกสัญญากับผู้บริโภคโดยไม่ต้องบอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร หรือโดยผู้บริโภคมิได้ผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ หรือแก้ไข เปลี่ยนแปลงการให้บริการออกกำลังกาย อัตราสมาชิก ค่าใช้บริการ และค่าธรรมเนียม หรือเงื่อนไขต่าง ๆ ตามสัญญาอื่น ๆ ได้เพียง ฝ่ายเดียว

(๔) ข้อสัญญาที่กำหนดระยะเวลาตามสัญญาเกินหนึ่งปี

(๕) ข้อสัญญาที่กำหนดให้การต่อระยะเวลาการให้บริการออกกำลังกายมีผลบังคับทันทีเมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญา

ประกาศนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔
สำเรียง เมฆเกรียงไกร
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พักเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๕๖

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้บริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พักเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้บริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พัก” หมายความว่า ธุรกิจให้บริการให้สิทธิเข้าใช้สถานที่พักเพื่อประโยชน์ในทางการค้าที่ผู้ประกอบธุรกิจทำสัญญากับผู้บริโภคให้เป็นสมาชิกตามระยะเวลาที่ตกลงกัน ไม่ว่าสถานที่พักนั้นสมาชิกจะเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ด้วยหรือไม่ก็ตาม

“สมาชิก” หมายความว่า ผู้บริโภคที่ทำสัญญาหรือปรากฏชื่อในสัญญาตามประกาศนี้กับผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้มีสิทธิใช้บริการตามประกาศนี้ และให้หมายความรวมถึงผู้รับโอนสิทธิและทายาทของบุคคลดังกล่าวด้วย

“ค่าสมาชิก” หมายความว่า ค่าตอบแทนที่สมาชิกชำระแก่ผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้ได้สิทธิรับบริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พักตามสัญญา

“สถานที่พัก” หมายความว่า สถานที่ที่จัดขึ้นเพื่อเป็นที่พักอาศัย เช่น อาคาร อาคารชุด อพาร์ตเม้นท์ หรือสถานที่พักอาศัยที่เรียกชื่ออย่างอื่น และสถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นเป็นโรงแรมตามกฎหมาย ว่าด้วยโรงแรม และรวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการต่าง ๆ ภายในสถานที่พักดังกล่าว

ข้อ ๓ สัญญาการให้บริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พักที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และจะต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ประกอบธุรกิจและสถานที่พักที่ให้บริการ ดังนี้

(ก) ชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร อีเมล และช่องทางสื่อสารอื่นที่สามารถติดต่อได้ของผู้ประกอบธุรกิจ

(ข) ชื่อและที่อยู่ของผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองของสถานที่พักที่ให้บริการ

(ค) ชื่อและสถานที่ตั้งของสถานที่พักที่ให้บริการ

(ง) ลักษณะแห่งสิทธิของผู้ประกอบธุรกิจในสถานที่พัก รวมทั้งระยะเวลาการมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในสถานที่พักแต่ละแห่งของผู้ประกอบธุรกิจ ประเภท ระดับ ราคา จำนวนสมาชิก และจำนวนสถานที่พักที่ให้บริการทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงการให้บริการที่สมาชิกจะได้รับจากสถานที่พัก

(จ) ให้กำหนดวันที่ให้สิทธิสมาชิกรับบริการจัดสรรเวลาเข้าใช้สถานที่พัก

(ฉ) กรณีที่มีสถานที่พักอยู่แล้วและมีสถานที่พักอื่นอยู่ระหว่างก่อสร้าง หรืออยู่ระหว่างการได้กรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครอง ให้กำหนดวันที่ที่สมาชิกจะสามารถเข้าใช้บริการที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกได้ และต้องระบุชื่อบุคคลหรือนิติบุคคลที่รับผิดชอบโครงการ รายละเอียดเกี่ยวกับเอกสารสิทธิในที่ดิน แผนผังการก่อสร้างที่แสดงลักษณะที่ตั้งขอบเขตที่ดินและอาคารที่ก่อสร้าง รวมทั้งข้อมูลที่สมาชิกจำเป็นต้องทราบเกี่ยวกับที่พักอีกด้วย

(๒) รายละเอียดเกี่ยวกับค่าสมาชิกและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ดังนี้

(ก) อัตราค่าสมาชิก

(ข) ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่มีการเรียกเก็บจากสมาชิก เช่น ค่าธรรมเนียมสมาชิกรายปี หรือค่าบำรุงสมาชิกรายปี ค่าธรรมเนียมการต่ออายุสัญญา ค่าธรรมเนียมในการใช้สิทธิแบ่งวันเข้าพัก ค่าธรรมเนียมในการแลกเปลี่ยนฤดูกาลในการเข้าพัก

(ค) อัตราการปรับขึ้นหรือลดค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ตาม (ข) และค่าปรับอื่นใด

(ง) เงื่อนไขและวิธีการชำระเงิน ตาม (ก) (ข) และ (ค)

(๓) รายละเอียดเกี่ยวกับสิทธิ ข้อจำกัดสิทธิ และเงื่อนไขการใช้สิทธิของสมาชิก ดังนี้

(ก) วันเริ่มต้นและสิ้นสุดในการใช้สิทธิจองสถานที่พัก

(ข) วันเริ่มต้นและสิ้นสุดในการใช้สิทธิพักในสถานที่พัก

(ค) จำนวนผู้มีสิทธิเข้าพัก จำนวนวัน และจำนวนครั้งที่สมาชิกมีสิทธิใช้สถานที่พักต่อปี

(๔) รายชื่อและที่อยู่ผู้ประกอบธุรกิจอื่นที่เป็นผู้ร่วมดำเนินการ ผู้ประสานงานในการแลกเปลี่ยนสถานที่พักหรือซื้อสิทธิสถานที่พักเพิ่มเติมทั้งในประเทศและต่างประเทศ

(๕) สิทธิของผู้บริโภคในการโอนสิทธิตามสัญญาให้บุคคลที่สาม ซึ่งมีคุณสมบัติเป็นสมาชิกได้เมื่อได้มีการบอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ประกอบธุรกิจ

(๖) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภค ที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเลิกสัญญาหรือไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใด ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องระบุเหตุในเรื่องนั้น ๆ ไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดงหรือตัวดำ หรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป และก่อนการบอกเลิกสัญญาต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

(๗) สิทธิเลิกสัญญาของผู้บริโภค มีดังนี้

(ก) ผู้ประกอบธุรกิจมีสถานที่พักไม่เพียงพอเมื่อเทียบกับจำนวนสมาชิก

(ข) ผู้ประกอบธุรกิจจัดหาสถานที่พักไม่เป็นไปตาม (๑) หรือ (๑๓) หรือจัดบริการไม่เป็นไปตาม (๑๔)

(๘) การคืนเงินสด หรือเช็ค หรือนำเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารพาณิชย์ของผู้บริโภค ภายในสามสิบวัน นับแต่วันเลิกสัญญา

ในกรณีที่ผู้บริโภคเป็นฝ่ายบอกเลิกสัญญาตาม (๗) ไม่ตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะเรียกเบี้ยปรับในอัตราเดียวกันกับอัตราเบี้ยปรับที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระในกรณีผิดนัดชำระตามสัญญา

(๙) ผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญา โดยการส่งหนังสือแสดงเจตนาไปยังผู้ประกอบธุรกิจ ภายในเวลาสิบสี่วัน นับแต่วันที่ทำสัญญา

(๑๐) เมื่อผู้บริโภคใช้สิทธิเลิกสัญญาตาม (๙) ให้ผู้ประกอบธุรกิจคืนเงินเต็มจำนวนที่ผู้บริโภคจ่ายไปเพื่อการซื้อบริการนั้น ภายในกำหนดเวลาสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแสดงเจตนา และถ้าผู้ประกอบธุรกิจไม่คืนเงินตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ผู้ประกอบธุรกิจนั้นชำระเบี้ยปรับตามอัตราที่กำหนดในวรรคสองของ (๘)

(๑๑) ในกรณีที่ผู้บริโภคชำระค่าสมาชิกและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ด้วยบัตรเครดิต ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ต้องแจ้งระงับการเรียกเก็บเงินจากบัตรเครดิตทันทีเมื่อสัญญาสิ้นสุดลง

(๑๒) คำบอกกล่าวตามกฎหมายหรือตามสัญญา ต้องส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้บริโภคตามที่อยู่ที่ระบุไว้ในสัญญา หรือที่อยู่ที่ผู้บริโภคได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงไว้เป็นลายลักษณ์อักษรครั้งหลังสุด

(๑๓) ข้อความที่แสดงเงื่อนไขการรับประกันการให้บริการของผู้ประกอบธุรกิจที่จะให้บริการจัดสรรเวลาในการเข้าใช้สถานที่พัก

(๑๔) ข้อความหรือโฆษณา หรือหนังสือชักชวนที่นำออกโฆษณาแก่บุคคลทั่วไป หรือการสื่อสารข้อมูลไม่ว่าจะทำในรูปแบบใด เพื่อเสนอบริการของผู้ประกอบธุรกิจ

ข้อ ๔ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภค ต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่มีลักษณะ หรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องผูกพันตามประกาศ หรือหลักเกณฑ์ของผู้ประกอบธุรกิจเว้นแต่ประกาศหรือหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

(๒) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดจากการผิดสัญญาหรือละเมิดของผู้ประกอบธุรกิจ

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเลิกสัญญากับผู้บริโภคโดยไม่ต้องบอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร หรือโดยผู้บริโภคมิได้ผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ

(๔) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงกำหนดเวลาการส่งมอบสถานที่พัก หรือเปลี่ยนแปลงอัตราค่าสมาชิก ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ หรือเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่กำหนดในสัญญา ทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา

(๕) ข้อสัญญาที่กำหนดห้ามผู้บริโภคยกเลิกสัญญา

(๖) ข้อสัญญาที่กำหนดให้การต่อระยะเวลาการให้บริการจัดสรรเวลาในการเข้าใช้สถานที่พักมีผลบังคับทันทีเมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญา

(๗) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิริบเงินค่าบริการหรือเงินอื่น ๆ หรือไม่คืนเงินค่าสมาชิกหรือเงินอื่น ๆ ที่ได้ชำระไว้แล้ว หรือกำหนดให้ผู้บริโภคต้องรับผิดชำระเงินเพิ่มเติม ในกรณีที่ผู้บริโภคผิดสัญญาหรือมีการเลิกสัญญา เว้นแต่กรณีที่กำหนดไว้แล้วตามกฎหมาย

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๖
สำเรียง เมฆเกรียงไกร
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๕๙

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้บริการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้บริการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย” หมายความว่า ธุรกิจการจัดส่งพนักงานไปเลี้ยงและดูแลเด็ก หรือดูแลผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย

“เด็ก” หมายความว่า เด็กตั้งแต่แรกเกิดถึงอายุไม่เกินหกปี

“ผู้สูงอายุ” หมายความว่า บุคคลที่มีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป

“คนทุพพลภาพ” หมายความว่า บุคคลที่หย่อนกำลังความสามารถที่จะประกอบการงานตามปกติได้

“ผู้ป่วย” หมายความว่า บุคคลที่มีภาวะความเจ็บป่วยไม่สบายเพราะโรคหรือไข้ การบาดเจ็บหรือมีเหตุอื่นที่ทำให้มีอาการเช่นนั้น

“ผู้ประกอบธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจการให้บริการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย

“พนักงาน” หมายความว่า ผู้ที่ทำหน้าที่เลี้ยงและดูแลเด็ก หรือดูแลผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย

ข้อ ๓ สัญญาการให้บริการดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ และผู้ป่วยตามสถานที่อยู่อาศัย ที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภค ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจนมีขนาดตัวอักษรที่ไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และจะต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับชื่อ เลขประจำตัวประชาชนและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจ ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจเป็นนิติบุคคล ให้ระบุเลขทะเบียนนิติบุคคล

(๒) รายละเอียดของพนักงานอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญเกี่ยวกับ ชื่อ ที่อยู่ สัญชาติ อายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน ความประพฤติและประวัติการกระทำความผิด (ถ้ามี)

กรณีพนักงานเป็นคนไทยให้ระบุเลขประจำตัวประชาชน แต่กรณีพนักงานเป็นคนต่างด้าว ให้ระบุเลขใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าวหรือใบอนุญาตทำงานของคนต่างด้าว

(๓) รายละเอียดเกี่ยวกับประเภท และขอบเขตของงานที่ให้บริการ เช่น วันเริ่มต้นและสิ้นสุดการทำงาน วันหยุดของพนักงาน การทำงานล่วงเวลา เป็นต้น

(๔) รายละเอียดเกี่ยวกับอัตราค่าบริการ และเงินอื่น ๆ ที่เรียกเก็บจากผู้บริโภค เช่น ค่าบริการพิเศษในวันหยุดของพนักงาน ค่าบริการล่วงหน้า และค่าทำงานล่วงเวลา รวมทั้งเงื่อนไขและวิธีการชำระเงิน

(๕) ผู้บริโภคมีสิทธิให้ผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงพนักงาน กรณีที่พนักงานไม่มาปฏิบัติหน้าที่ตามสัญญาหรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเอาใจใส่ ซื่อสัตย์สุจริต และระมัดระวังตามที่พึงคาดหมายได้จากการให้บริการตามสัญญาหรือพนักงานมีสภาพร่างกาย จิตใจ หรือความประพฤติไม่เหมาะสม หรือกระทำการอันเป็นความผิดอาญา

(๖) ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งมอบหนังสือแสดงรายละเอียดของพนักงานตาม (๒) ให้แก่ผู้บริโภคในขณะทำสัญญา และในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงตัวพนักงาน ให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดส่งพนักงานที่มีรายละเอียดตาม (๒) ให้แก่ผู้บริโภคทุกครั้งในวันที่มีการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ ให้ถือว่าหนังสือดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของสัญญา

(๗) การผิดสัญญาหรือการไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเลิกสัญญา ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องระบุเหตุในเรื่องนั้น ๆ ไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดงหรือตัวดำ หรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป และในการบอกเลิกสัญญาให้ผู้ประกอบธุรกิจแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคปฏิบัติตามสัญญาภายในเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือ

ถ้าผู้บริโภคละเลยไม่ปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าวนั้น ให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเลิกสัญญาได้

(๘) สิทธิเลิกสัญญาของผู้บริโภคมีดังนี้

(ก) ไม่มีรายละเอียดของพนักงานตาม (๒) หรือพนักงานไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติในการให้บริการตามที่กำหนดไว้ในสัญญาหรือพนักงานมีพฤติกรรมตาม (๕)

(ข) เด็ก ผู้สูงอายุ คนทุพพลภาพ หรือผู้ป่วย เสียชีวิต หรือพ้นจากสภาวะความจำเป็นต้องมีผู้ดูแล หรือผู้บริโภคมีความจำเป็นอย่างอื่น เช่น ผู้บริโภคย้ายภูมิลำเนาไปต่างประเทศ หรือต่างจังหวัด

(ค) ผู้ประกอบธุรกิจไม่จัดส่งพนักงานพร้อมหนังสือแสดงรายละเอียดของพนักงานมาทดแทน ตาม (๖) ภายในสามวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ในกรณีที่ผู้บริโภคเป็นฝ่ายเลิกสัญญาไม่ตัดสิทธิผู้บริโภคที่จะเรียกเบี้ยปรับในอัตราเดียวกันกับอัตราเบี้ยปรับที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระในกรณีผิดสัญญา

(๙) เมื่อมีการบอกเลิกสัญญาตาม (๘) แล้ว ผู้ประกอบธุรกิจต้องคืนเงินหรือสิ่งใดที่รับไว้เป็นค่าบริการล่วงหน้าทั้งหมดให้แก่ผู้บริโภคภายในสิบห้าวันนับตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือบอกเลิกสัญญาและถ้าผู้ประกอบธุรกิจไม่คืนเงินตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ผู้ประกอบธุรกิจนั้นชำระเบี้ยปรับในอัตราเดียวกันกับอัตราเบี้ยปรับที่ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระในกรณีผิดสัญญา

(๑๐) ผู้ประกอบธุรกิจรับรองว่าได้จัดส่งพนักงานที่มีความรู้ความสามารถมาปฏิบัติหน้าที่ตามสัญญา และได้ตรวจสอบ ควบคุม และกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงาน รวมทั้งให้คำแนะนำอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องแก่พนักงานด้วยความเอาใจใส่ ซื่อสัตย์สุจริต และระมัดระวังตามที่พึงคาดหมายได้จากการให้บริการตามสัญญา

(๑๑) คำบอกกล่าวตามกฎหมาย หรือตามสัญญาต้องส่งไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้บริโภคตามที่อยู่ที่ระบุไว้ในสัญญาหรือที่อยู่ที่ผู้บริโภคได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงไว้เป็นหนังสือครั้งหลังสุด

ข้อ ๔ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากผู้ประกอบธุรกิจหรือพนักงาน

(๒) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิรับเงินค่าบริการและเงินอื่น ๆ ที่เรียกเก็บจากผู้บริโภคไว้ล่วงหน้า

(๓) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องรับผิดชำระค่าปรับ ค่าเสียหาย หรือเงินอื่น ๆ เพิ่มเติมในกรณีที่มีการเลิกสัญญา เว้นแต่กรณีที่กำหนดไว้แล้วตามกฎหมาย

(๔) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงอัตราค่าใช้จ่ายต่าง ๆ หรือเงื่อนไขตามที่กำหนดในสัญญาทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา

(๕) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจบอกเลิกสัญญากับผู้บริโภคโดยผู้บริโภคมิได้ผิดสัญญาหรือผิดเงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญข้อใดข้อหนึ่งในสัญญา

(๖) ข้อสัญญาที่กำหนดให้การต่อระยะเวลาของสัญญามีผลบังคับทันทีเมื่อครบกำหนดระยะเวลา

ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙
สำเริง เมฆเกรียงไกร
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๓๓ ตอนพิเศษ ๒๕๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการรับจ้างก่อสร้างอาคารเพื่อการอยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๕๙

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการรับจ้างก่อสร้างอาคารเพื่อการอยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการรับจ้างก่อสร้างอาคารเพื่อการอยู่อาศัย” หมายความว่า ธุรกิจที่ผู้ประกอบธุรกิจทำสัญญาการรับจ้างก่อสร้างอาคารขึ้นใหม่ทั้งหมดกับผู้บริโภค โดยผู้บริโภคมีวัตถุประสงค์ในการใช้อาคารเพื่อการอยู่อาศัย

“ก่อสร้าง” หมายความว่า สร้างอาคารขึ้นใหม่ทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นการสร้างขึ้นแทนของเดิมหรือไม่ และหมายความรวมถึงการเตรียมงานหรือขั้นตอนการทำงานอื่น ๆ ที่จำเป็น ที่ผู้ประกอบธุรกิจรายนั้นต้องดำเนินการตามสัญญารับจ้างสร้างอาคารเพื่อให้การก่อสร้างอาคารสำเร็จ

“อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน และสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลสามารถเข้าอยู่อาศัย

“เพื่อการอยู่อาศัย” หมายความว่า การเข้าอยู่อาศัยในอาคารทั้งหมดหรือบางส่วนและมิได้นำอาคารทั้งหมดหรือบางส่วนไปขาย ให้เช่า ให้เช่าซื้อหรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น

ข้อ ๓ สัญญารับจ้างก่อสร้างอาคารเพื่อการอยู่อาศัยที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภค ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และจะต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ทำสัญญา วันเดือนปีที่ทำสัญญา วัตถุประสงค์ของการใช้อาคาร รูปแบบอาคาร สถานที่ทำการก่อสร้าง ชื่อ ที่อยู่ และเลขประจำตัวประชาชน ของผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ กรณีผู้ประกอบธุรกิจเป็นนิติบุคคล ให้ระบุรายละเอียดตามหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคลของหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องด้วย

(๒) รายละเอียดเกี่ยวกับราคาค่าก่อสร้างทั้งหมดที่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม หน้าที่ในการจัดหาวัสดุและอุปกรณ์ ตามชนิด ขนาดและคุณภาพตามที่ระบุไว้ในสัญญา หรือตามรายการที่แนบท้ายสัญญาที่ใช้ในการก่อสร้าง

(๓) บัญชีแสดงปริมาณวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้างและราคา

(๔) รายละเอียดเกี่ยวกับงวดงานกับการชำระเงินตามเนื้องานที่ได้สัดส่วนกันในแต่ละงวด

(๕) กำหนดระยะเวลาในการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภายในกำหนดนับแต่วันทำสัญญา

(๖) กำหนดระยะเวลาการรับจ้างสร้างอาคารให้แล้วเสร็จ นับแต่วันที่ได้รับอนุญาตก่อสร้างอาคารต่อเจ้าพนักงานตามกฎหมาย

(๗) ผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิดเพื่อความเสียหายใด ๆ ที่เกิดขึ้น เนื่องจากความชำรุดบกพร่องของอาคาร รั้ว หรือกำแพง ดังนี้

(ก) กรณีที่เป็นโครงสร้างของอาคารอันได้แก่ เสาเข็ม ฐานราก เสา คาน พื้น โครงหลังคา และผนังที่รับน้ำหนัก เป็นต้น ภายในระยะเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี นับแต่วันที่ผู้บริโภครับมอบอาคาร

(ข) กรณีที่เป็นส่วนควบและอุปกรณ์อันเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของอาคารนอกจาก (ก) ภายในระยะเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี นับแต่วันที่ผู้บริโภครับมอบอาคาร

(ค) รั้ว และกำแพง ภายในระยะเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี นับแต่วันที่ผู้บริโภครับมอบ รั้ว หรือกำแพง

ในระหว่างก่อสร้างหรือหลังจากผู้บริโภครับมอบงาน หากการก่อสร้างมีความชำรุดบกพร่องหรือผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามสัญญาและผู้บริโภคได้บอกกล่าวให้แก้ไขความชำรุดบกพร่องหรือให้ปฏิบัติตามสัญญาโดยให้เวลาพอสมควรแล้ว แต่ผู้ประกอบธุรกิจยังไม่แก้ไขหรือไม่ปฏิบัติตาม ผู้บริโภคมีสิทธิเอางานก่อสร้างให้บุคคลภายนอกแก้ไขหรือดำเนินการต่อไปได้ โดยผู้ประกอบธุรกิจจะต้องรับผิดในความเสียหายและค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจากเหตุดังกล่าว

(๘) ผู้บริโภคมีสิทธิที่จะแก้ไข หรือเพิ่มเติม หรือลดงานจากรูปแบบและรายละเอียดตามสัญญาได้โดยไม่ต้องเลิกสัญญา ให้ผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคตกลงราคากันใหม่ในส่วนที่มีการแก้ไข หรือเพิ่มเติม หรือลดงาน ดังกล่าว

ในกรณีผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารตามสัญญา การแก้ไข หรือเพิ่มเติม หรือลดงานการก่อสร้างใด ๆ ที่ต้องขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานตามกฎหมาย ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องแจ้งให้ผู้บริโภคทราบเป็นลายลักษณ์อักษรว่าต้องยื่นเรื่องขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานภายในเวลาที่กำหนด นับแต่วันที่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงแก้ไข หรือเพิ่มเติม หรือลดงาน ดังกล่าว

(๙) ผู้ประกอบธุรกิจจะดำเนินการก่อสร้างให้เป็นไปตามรูปแบบและรายการที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามกฎหมายและต้องมีมาตรฐานไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ตามกฎหมายและวิชาชีพ

(๑๐) การผิดสัญญาเรื่องใดของผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเลิกสัญญาหรือไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใด ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องระบุเหตุในเรื่องนั้น ๆ ไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดงหรือตัวดำ หรือตัวเอนที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป และก่อนบอกเลิกสัญญาต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้บริโภค และต้องกำหนดระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันให้ผู้บริโภคแก้ไขการผิดสัญญาเรื่องนั้น

(๑๑) หากผู้ประกอบธุรกิจไม่เริ่มทำการก่อสร้างภายในกำหนดเวลาตามสัญญาหรือภายในระยะเวลาอันสมควร หรือทำการก่อสร้างล่าช้าโดยมิใช่ความผิดของผู้บริโภคจนคาดหมายได้ว่าการก่อสร้างนั้นไม่อาจแล้วเสร็จได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดในสัญญา

(ก) ให้ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาและมีสิทธิเรียกเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระไปแล้วในงวดงานที่ผู้ประกอบธุรกิจยังมิได้ดำเนินการก่อสร้าง รวมถึงค่าเสียหายอื่น ๆ

(ข) ในกรณีที่การก่อสร้างล่าช้ากว่าเวลาที่กำหนดไว้และผู้บริโภคไม่ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา ผู้ประกอบธุรกิจยินยอมให้ผู้บริโภคปรับเป็นรายวันตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญาซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละศูนย์จุดศูนย์หนึ่งของราคาการรับจ้างก่อสร้างอาคาร แต่ถ้าผู้บริโภคใช้สิทธิในการปรับครบร้อยละสิบของราคาค่าก่อสร้างทั้งหมดแล้ว ผู้บริโภคเห็นว่าผู้ประกอบธุรกิจไม่อาจปฏิบัติตามสัญญาต่อไปได้ให้ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้

(๑๒) ในกรณีที่เกิดเหตุสุดวิสัยใด ๆ ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และเป็นเหตุให้การก่อสร้างต้องหยุดชะงักลง โดยมิใช่ความผิดของผู้ประกอบธุรกิจ หรือมีพฤติการณ์ที่ฝ่ายผู้ประกอบธุรกิจไม่ต้องรับผิดให้ขยายระยะเวลาแล้วเสร็จตามสัญญาออกไปเท่ากับเวลาที่ต้องเสียไปเพราะเหตุดังกล่าว โดยผู้ประกอบธุรกิจจะต้องแจ้งเหตุ พร้อมหลักฐานเป็นหนังสือให้ผู้บริโภคทราบเพื่อขอขยายระยะเวลาการทำงานตามสัญญาออกไปภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่เหตุนั้นได้สิ้นสุดลง

หากผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามวรรคหนึ่งของ (๑๒) ให้ถือว่าผู้ประกอบธุรกิจได้สละสิทธิเรียกร้องในการที่จะขยายระยะเวลาทำงานตามสัญญาโดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น

ข้อ ๔ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดจากการผิดสัญญา ความชำรุดบกพร่องหรือละเมิดของผู้ประกอบธุรกิจ

(๒) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเลิกสัญญากับผู้บริโภคโดยไม่ต้องบอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร หรือโดยผู้บริโภคมิได้ผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเรียกร้องให้ผู้บริโภคชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก่อนกำหนดเวลาในสัญญาโดยผู้บริโภคมิได้ผิดนัดชำระหนี้ หรือผิดสัญญา

(๔) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงรายละเอียดเกี่ยวกับการก่อสร้าง ราคาค่าใช้จ่ายหรือเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่กำหนดในสัญญาทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา โดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้บริโภค

(๕) ข้อสัญญาว่าจะไม่คืนเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระมาแล้วไม่ว่ากรณีใด ๆ

(๖) ข้อสัญญาว่าถ้าผู้บริโภคหรือผู้แทนจะเข้าไปตรวจตราการงานในสถานที่ที่ก่อสร้างจะต้องได้รับความยินยอมจากผู้ประกอบธุรกิจก่อน

(๗) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจสามารถโอนหน้าที่ตามสัญญาทั้งหมดหรือบางส่วนไปให้ผู้อื่นดำเนินการได้โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้บริโภค

(๘) ข้อสัญญาที่ให้สิ่งปลูกสร้างหรือวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการก่อสร้างที่ผู้บริโภคเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายหรือจัดหาไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ประกอบธุรกิจ

(๙) ข้อสัญญาว่าหากผู้บริโภคไม่ตรวจรับงานตามกำหนดถือว่าผู้บริโภคยอมรับเอางานดังกล่าวโดยปริยาย

ประกาศฉบับนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๙
สำเรียง เมฆเกรียงไกร
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๓๖ ตอนพิเศษ ๑๖๔ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้วเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้วเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้ว” หมายความว่า การประกอบธุรกิจการค้า โดยผู้ประกอบธุรกิจนำรถยนต์ใช้แล้ว ออกขาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายโดยประการอื่นอย่างทรัพย์ที่ใช้แล้วแก่ผู้บริโภคซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาและนำไปใช้เพื่อการส่วนตัว แต่ไม่หมายความรวมถึงการประมูลขายหรือขายทอดตลาดรถยนต์ และการประกอบธุรกิจการค้าที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแยกขายเป็นชิ้นส่วน

“รถยนต์ใช้แล้ว” หมายความว่า รถยนต์นั่งส่วนบุคคลหรือรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์แล้ว

ข้อ ๓ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับรถยนต์ ได้แก่ ยี่ห้อ รุ่น ปี สี หมายเลขเครื่องยนต์ หมายเลขตัวถัง ขนาดกำลังเครื่องยนต์ หมายเลขทะเบียน และอุปกรณ์ที่ติดมากับรถยนต์ (ถ้ามี) ระยะทางที่ได้ใช้แล้ว โดยให้มีหน่วยเป็นกิโลเมตรหรือไมล์ ราคาซื้อขาย เงินจอง เงินมัดจำ เงินดาวน์ หรือเงินค่าใช้จ่ายอื่นที่ได้รับจากผู้บริโภค (ถ้ามี) และวัน เดือน ปี ที่รับชำระเงินจากผู้บริโภค

(๒) กำหนด วัน เดือน ปี และสถานที่ที่ส่งมอบรถยนต์

(๓) กำหนดเกี่ยวกับการส่งมอบสมุดคู่มือจดทะเบียนรถยนต์ และเอกสารอื่นที่ใช้สำหรับดำเนินการจดแจ้งการโอนทะเบียนรถยนต์ตามที่กรมการขนส่งทางบกกำหนด เมื่อมีการปฏิบัติตามสัญญาครบถ้วนแล้ว

(๔) ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญาเมื่อผู้ประกอบธุรกิจกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๔.๑) มีการปรับเปลี่ยนราคารถยนต์สูงขึ้นจากที่ตกลงกันไว้

(๔.๒) ไม่ส่งมอบรถยนต์ให้กับผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่กำหนด

(๔.๓) ส่งมอบรถยนต์ที่มี ยี่ห้อ รุ่น ปี สี หมายเลขเครื่องยนต์ หมายเลขตัวถัง ขนาดกำลังเครื่องยนต์ หมายเลขทะเบียน และอุปกรณ์ที่ติดมากับรถยนต์ (ถ้ามี) รวมถึงระยะทางที่ได้ใช้แล้ว โดยให้มีหน่วยเป็นกิโลเมตรหรือไมล์ ไม่ถูกต้องตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญา

(๔.๔) ไม่สามารถดำเนินการจดทะเบียนรถยนต์ให้เป็นชื่อของผู้บริโภคตามสัญญา

(๕) เมื่อผู้บริโภคมีการบอกเลิกสัญญาตาม (๔) แล้ว ผู้ประกอบธุรกิจต้องคืนเงินหรือสิ่งใดที่ได้รับไว้ทั้งหมดแก่ผู้บริโภคภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบธุรกิจได้รับหนังสือบอกเลิกสัญญาจากผู้บริโภค

(๖) เงื่อนไขเกี่ยวกับการใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจจะต้องเป็นข้อที่ผู้ประกอบธุรกิจระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดงหรือตัวสีดำหนาหรือตัวเอนและขีดเส้นใต้ หรือโดยประการอื่นที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

(๗) การบอกเลิกสัญญากรณีผู้บริโภคไม่ชำระหนี้ตามกำหนดผู้ประกอบธุรกิจจะต้องมีหนังสือบอกกล่าวให้ผู้บริโภคปฏิบัติตามสัญญาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้บริโภคได้รับหนังสือและผู้บริโภคละเลยเสียไม่ปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าวนั้น ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้

(๘) ข้อมูลเกี่ยวกับการประสบภัยของรถยนต์ (ถ้ามี)

ข้อ ๔ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากการผิดสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจ

(๒) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงกำหนดเวลาการส่งมอบรถยนต์หรือเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่กำหนดในสัญญา ทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจบอกเลิกสัญญากับผู้บริโภคโดยไม่ต้องบอกกล่าวเป็นหนังสือหรือโดยผู้บริโภคมิได้ผิดสัญญาหรือผิดเงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญข้อใดข้อหนึ่งในสัญญา

(๔) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจริบเงินทั้งหมด หรือบางส่วน เว้นแต่ผู้บริโภคเป็นฝ่ายผิดสัญญา

ข้อ ๕ สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องจัดทำขึ้นสองฉบับ ที่มีข้อความถูกต้องตรงกันและให้ผู้ประกอบธุรกิจส่งมอบสัญญาให้แก่ผู้บริโภคทันทีที่ได้ลงนามในสัญญา

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๓๖ ตอนพิเศษ ๒๗๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้เช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้เช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๑

ข้อ ๒ ให้ธุรกิจการให้เช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้เช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัย” หมายความว่า การประกอบธุรกิจที่ผู้ประกอบธุรกิจตกลงให้ผู้เช่าซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาได้ใช้อาคารเพื่ออยู่อาศัย และผู้เช่าตกลงจะให้ค่าเช่าเพื่อการนั้น โดยมีสถานที่ให้เช่าตั้งแต่ ๕ หน่วยขึ้นไป ไม่ว่าจะอยู่ในอาคารเดียวกันหรือหลายอาคารรวมกัน

“อาคาร” หมายความว่า ห้องพัก บ้าน อาคารชุด อพาร์ตเม้นท์ หรือสถานที่พักอาศัยที่เรียกชื่ออย่างอื่น ที่จัดขึ้นสำหรับการให้เช่าเพื่อเป็นที่อยู่อาศัย แต่ไม่รวมถึงหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก และโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

“ผู้ประกอบธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ให้บริการเช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัย โดยเรียกเก็บค่าเช่าจากผู้เช่า

“ผู้เช่า” หมายความรวมถึงผู้เช่าช่วงซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาที่ทำสัญญาเช่าอาคารโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัย

“เงินประกัน” หมายความว่า เงินที่ผู้เช่าวางเป็นประกันไว้กับผู้ประกอบธุรกิจเป็นค่าประกันความเสียหาย หรือเงินอื่นใดที่ผู้ประกอบธุรกิจเรียกเก็บจากผู้เช่าในลักษณะทำนองเดียวกัน เพื่อประกันความเสียหายที่ผู้เช่าก่อให้เกิดขึ้นแก่ทรัพย์สินที่ผู้ประกอบธุรกิจจัดไว้ให้ผู้เช่าใช้สอยและค่าใช้จ่ายที่ค้างชำระซึ่งมิใช่ค่าเช่าอาคาร

“ค่าใช้จ่ายในการให้บริการ” หมายความว่า ค่าใช้จ่ายของผู้ประกอบธุรกิจที่เกิดขึ้นจากการให้บริการเพื่ออำนวยความสะดวกหรือความปลอดภัยในการใช้บริการเช่าอาคารของผู้เช่า ซึ่งมิใช่ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับต้นทุนในการประกอบกิจการให้เช่าอาคารของผู้ประกอบธุรกิจ

“ค่าเช่าล่วงหน้า” หมายความว่า ค่าเช่าอาคารที่ผู้เช่าชำระให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจเก็บรักษาไว้เพื่อเป็นประกันค่าเช่าอาคาร และจะชำระคืนให้แก่ผู้เช่าเมื่อสัญญาเช่าอาคารสิ้นสุดหรือนำมาชำระเป็นค่าเช่าอาคารเดือนสุดท้ายตามสัญญาเช่า

ข้อ ๔ สัญญาเช่าอาคารที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้เช่า ต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนตัวอักษรไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ประกอบธุรกิจ ผู้เช่า และทรัพย์สินที่ให้เช่า

(๑.๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้มีอำนาจกระทำการแทน

(๑.๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้เช่า ซึ่งที่สามารถติดต่อได้

(๑.๓) ชื่อและสถานที่ตั้งของอาคาร

(๑.๔) รายละเอียดเกี่ยวกับสภาพของอาคาร รวมถึงทรัพย์สินและอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ของอาคาร

(๑.๕) กำหนดระยะเวลาเช่าอาคาร โดยระบุวัน เดือน ปี ที่เริ่มต้น และวัน เดือน ปี ที่สิ้นสุดการเช่า

(๑.๖) อัตราค่าเช่าอาคาร และกำหนดระยะเวลาชำระค่าเช่าอาคาร

(๑.๗) อัตราค่าสาธารณูปโภค เช่น ค่ากระแสไฟฟ้า ค่าน้ำประปา ค่าโทรศัพท์ โดยแสดงวิธีการคำนวณและกำหนดระยะเวลาชำระค่าสาธารณูปโภค

(๑.๘) อัตราค่าใช้จ่ายในการให้บริการ ให้กำหนดเพียงเท่าที่ได้จ่ายไปจริงและมีเหตุผลอันสมควร โดยแสดงวิธีการคำนวณและกำหนดระยะเวลาชำระค่าใช้จ่ายในการให้บริการ

(๑.๙) จำนวนเงินประกันและจำนวนเงินค่าเช่าล่วงหน้า

(๒) ผู้ประกอบธุรกิจต้องส่งใบแจ้งหนี้ตาม (๑) ในรายการ (๑.๖) ถึง (๑.๘) ให้ผู้เช่าทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามวันก่อนถึงกำหนดวันชำระค่าเช่าอาคาร โดยผู้เช่ามีสิทธิตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายที่ผู้ประกอบธุรกิจเรียกเก็บ

(๓) ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดทำหลักฐานการตรวจรับสภาพอาคาร รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ (ถ้ามี) แนบท้ายสัญญาเช่าอาคาร พร้อมทั้งส่งมอบให้ผู้เช่าเก็บไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ

(๔) เมื่อสัญญาเช่าอาคารสิ้นสุด ผู้ประกอบธุรกิจต้องคืนเงินประกันที่ได้รับจากผู้เช่าทันที เว้นแต่ผู้ประกอบธุรกิจประสงค์จะตรวจสอบความเสียหายที่ผู้เช่าต้องรับผิดชอบ หากผู้เช่ามิได้ทำความเสียหาย ให้ผู้ประกอบธุรกิจคืนเงินประกันภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สัญญาเช่าอาคารสิ้นสุด และได้กลับเข้าครอบครองอาคารแล้ว โดยต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในการนำส่งคืนเงินประกันตามวิธีการที่ผู้เช่าแจ้งให้ทราบ

(๕) กรณีสัญญาเช่าอาคารที่มีกำหนดระยะเวลา ผู้เช่ามีสิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าอาคารก่อนสิ้นสุดสัญญาเช่าอาคารได้ ทั้งนี้ ผู้เช่าต้องพักอาศัยมาแล้วไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของระยะเวลาตามสัญญาเช่าอาคาร โดยต้องบอกกล่าวเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบธุรกิจทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน และผู้เช่าต้องไม่ผิดนัดค้างชำระค่าเช่า หรือค่าใช้จ่ายอื่น

(๖) เงื่อนไขการผิดสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญา จะต้องเป็นข้อความที่ผู้ประกอบธุรกิจระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวสีดำหนาหรือตัวเอนและขีดเส้นใต้ หรือโดยประการอื่นที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

(๗) การบอกเลิกสัญญาของผู้ประกอบธุรกิจตาม (๖) ให้ทำเป็นหนังสือบอกกล่าวเลิกสัญญาไปยังผู้เช่าให้ทราบล่วงหน้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

ในกรณีเป็นการบอกเลิกสัญญาอันเกิดจากการกระทำของผู้เช่าที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อการพักอาศัยร่วมกันโดยปกติสุขกับผู้เช่ารายอื่นให้ทำเป็นหนังสือบอกกล่าวเลิกสัญญาไปยังผู้เช่าให้ทราบล่วงหน้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

ในกรณีผู้เช่าไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ผู้ให้เช่ามีสิทธิบอกเลิกสัญญานั้นโดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า

ข้อ ๕ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้เช่าต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือความหมายในลักษณะทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดจากการผิดสัญญาหรือการกระทำละเมิดของผู้ประกอบธุรกิจในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ โดยไม่มีเหตุผลที่สมควรเพียงพอ

(๒) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจเรียกเก็บค่าเช่าล่วงหน้าและเงินประกันเมื่อรวมกันแล้วมีจำนวนเกินกว่าสามเดือนของอัตราค่าเช่าที่คิดเป็นรายเดือน

(๓) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเปลี่ยนแปลงอัตราค่าเช่าอาคาร อัตราค่าสาธารณูปโภค และอัตราค่าใช้จ่ายในการให้บริการ ก่อนสัญญาเช่าอาคารสิ้นสุดลง

(๔) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิริบเงินประกันหรือค่าเช่าล่วงหน้าโดยมิใช่ความผิดของผู้เช่า

(๕) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจหรือตัวแทนเข้าตรวจสอบอาคารโดยมิต้องแจ้งให้ผู้เช่าทราบก่อนล่วงหน้า เว้นแต่มีเหตุฉุกเฉินหากไม่ดำเนินการจะเกิดความเสียหายหรือมีผลกระทบต่อผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้เช่ารายอื่น

(๖) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจกำหนดอัตราค่าบริการกระแสไฟฟ้าและน้ำประปาซึ่งเกินกว่าอัตราที่ผู้ให้บริการกระแสไฟฟ้าและน้ำประปาเรียกเก็บจากผู้ประกอบธุรกิจ

(๗) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิกระทำการปิดกั้นไม่ให้ผู้ให้เช่าเข้าใช้ประโยชน์อาคาร หรือมีสิทธิเข้าไปในอาคารเพื่อยึดทรัพย์สินหรือขนย้ายทรัพย์สินของผู้เช่าโดยผู้ประกอบธุรกิจยังไม่ได้ใช้สิทธิในการบอกเลิกสัญญาโดยชอบด้วยกฎหมาย

(๘) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเรียกค่าต่อสัญญาเช่าอาคารจากผู้เช่ารายเดิม

(๙) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าอาคารกับผู้เช่า โดยผู้เช่ามิได้ผิดสัญญาอันเป็นสาระสำคัญข้อหนึ่งข้อใดในสัญญา

(๑๐) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้เช่าต้องรับผิดในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการใช้งานตามปกติต่อทรัพย์สินและอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ของอาคาร

(๑๑) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้เช่าต้องรับผิดในความเสียหายต่ออาคาร ทรัพย์สิน และอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ในเหตุใดอันมิใช่ความผิดของผู้เช่า และในเหตุสุดวิสัย

(๑๒) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้เช่าต้องรับผิดในความชำรุดบกพร่องต่ออาคาร ทรัพย์สิน และอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการใช้งานหรือเกิดการเสื่อมสภาพจากการใช้งานตามปกติ

ข้อ ๖ สัญญาเช่าอาคารต้องจัดทำขึ้นสองฉบับซึ่งมีข้อความตรงกัน และให้ผู้ประกอบธุรกิจส่งมอบสัญญาเช่าอาคารหนึ่งฉบับให้แก่ผู้เช่าทันทีที่ได้ลงนามในสัญญาเช่า

ข้อ ๗ บรรดาสัญญาเช่าอาคารที่ผู้ประกอบธุรกิจได้ทำกับผู้บริโภคตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้เช่าอาคารเพื่ออยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๑ ก่อนวันที่ประกาศนี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะสิ้นสุดสัญญา

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๑๖ ตอนพิเศษ ๑๐๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๒

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจขายก๊าซหุงต้มที่เรียกเงินประกันถังก๊าซหุงต้ม เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ เบญจ และมาตรา ๓๕ อัฏฐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

"เงินประกัน" หมายความว่า เงินที่ผู้บริโภคมอบให้ไว้แก่ผู้ประกอบธุรกิจเป็นค่าประกันถังก๊าซหุงต้ม และผู้บริโภคจะได้รับคืนต่อเมื่อนำถังก๊าซหุงต้มคืนให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจ หรือผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่เป็นเจ้าของถังก๊าซหุงต้ม หรือผู้ประกอบธุรกิจรายหนึ่งรายใดที่ขายก๊าซหุงต้มของผู้ค้าน้ำมันดังกล่าว

"ก๊าซหุงต้ม" หมายความว่า ก๊าซปิโตรเลียมเหลวที่ใช้ในการหุงต้ม

"ผู้ประกอบธุรกิจ" หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจขายก๊าซหุงต้มที่บรรจุสำเร็จในถังก๊าซหุงต้มให้แก่ผู้บริโภค

ข้อ ๒ ให้ธุรกิจขายก๊าซหุงต้มที่เรียกเงินประกันถังก๊าซหุงต้ม เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒

เล่ม ๑๑๖ ตอนพิเศษ ๑๐๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๒

ข้อ ๓ ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดให้มีหลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔ และมอบให้แก่ผู้บริโภคในทันทีที่รับเงินประกันจากผู้บริโภคที่ซื้อก๊าซหุงต้ม

ข้อ ๔ หลักฐานการรับเงินที่ผู้ประกอบธุรกิจ ออกให้แก่ผู้บริโภคตามข้อ ๓ ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อความที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจ และลายมือชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

(๒) วัน เดือน ปีที่รับเงินประกัน

(๓) จำนวนเงินประกัน และข้อความว่า ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับคืนเงินประกันเมื่อผู้บริโภคนำถังก๊าซหุงต้มคืนให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่เป็นเจ้าของถังก๊าซหุงต้ม หรือผู้ประกอบธุรกิจรายหนึ่งรายใดที่ขายก๊าซหุงต้มของผู้ค้าน้ำมันดังกล่าว

ข้อ ๕ หลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔ ต้องไม่มีข้อความว่า ผู้ประกอบธุรกิจจะหักเงินประกันเป็นค่าเสื่อมราคาของถังก๊าซหุงต้มหรือค่าอื่นใด เว้นแต่เป็นกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจพิสูจน์ได้ว่าถังก๊าซหุงต้มที่ผู้บริโภคนำมาคืนมีความชำรุดบกพร่องอันเกิดจากการใช้ถังก๊าซหุงต้มอย่างผิดปกติจากวิสัยของวิญญูชน

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๒
ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๑๖ ตอนพิเศษ ๑๐๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๒

หมายเหตุ :- เหตุผลในการออกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาฉบับนี้ คือ เนื่องจากสภาพการค้าก๊าซหุงต้ม เมื่อผู้บริโภคซื้อก๊าซหุงต้มจากผู้ประกอบธุรกิจจะต้องวางเงินประกันมอบให้ไว้แก่ผู้ประกอบธุรกิจเพื่อเป็นค่าประกันถังก๊าซหุงต้ม แต่ผู้ประกอบธุรกิจบางรายไม่ได้มอบหลักฐานการรับเงินประกันให้ไว้ ผู้บริโภคอาจไม่ได้รับเงินประกันเมื่อนำถังก๊าซหุงต้มคืนให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจหรือได้รับคืนแต่ไม่เต็มตามจำนวน หรือในกรณีผู้ประกอบธุรกิจปิดกิจการ ผู้บริโภคก็ไม่สามารถนำถังก๊าซหุงต้มไปคืนและได้รับเงินประกันคืน และสำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติได้ประสานกับผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๒๑ และผู้ประกอบธุรกิจขายก๊าซหุงต้มรายย่อยแล้วว่าต่อไปจะมีราคาถังก๊าซหุงต้มเป็นราคาเดียวกันตั้งแต่ผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖ โรงงานบรรจุ และผู้ประกอบธุรกิจรายย่อยและจะทำสัญญากับผู้ประกอบธุรกิจขายก๊าซหุงต้มรายย่อยโดยระบุข้อความที่มีผลผูกพันไปยังผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖ ว่า ถ้าผู้บริโภคซื้อก๊าซหุงต้มของตนไปแล้วนำถังก๊าซหุงต้มมาคืน จะสามารถคืนให้แก่ผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖ ก็ได้ หรือจะคืนให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจขายก๊าซหุงต้มรายย่อย รายใดรายหนึ่งที่ขายก๊าซหุงต้มของผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๖ ก็ได้ ดังนั้น คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจึงเห็นสมควรออกประกาศฉบับนี้เพื่อให้เกิดผลบังคับการคืนเงินหลักประกันให้แก่ผู้บริโภค

เล่ม ๑๒๐ ตอนพิเศษ ๑๑๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓ ตุลาคม ๒๕๔๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการซ่อมรถยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

พ.ศ. ๒๕๔๖

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ เบญจ และมาตรา ๓๕ อัฏฐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้บริการซ่อมรถยนต์” หมายความว่า การประกอบธุรกิจหลักในการให้บริการซ่อมบำรุงรักษาเครื่องยนต์ และหรือซ่อมตัวถังและอาจมีการให้บริการทำสี บำรุงรักษารถยนต์ รวมทั้งส่วนควบอื่นและอุปกรณ์ของรถยนต์ด้วย ทั้งนี้ ไม่ว่าจะให้บริการภายในหรือภายนอกสถานประกอบการ

“รถยนต์” หมายความว่า รถยนต์ส่วนบุคคล รถยนต์สาธารณะ และรถยนต์บริการตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

ข้อ ๒ ให้ธุรกิจการให้บริการซ่อมรถยนต์ เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

ข้อ ๓ ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดให้มีหลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔. และมอบให้แก่ผู้บริโภคในทันทีที่รับเงินหรือค่าตอบแทนการให้บริการซ่อมรถยนต์

ข้อ ๔ หลักฐานการรับเงินที่ผู้ประกอบธุรกิจออกให้แก่ผู้บริโภคตามข้อ ๓ ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อความที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจและของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

(๒) วัน เดือน ปี ที่ผู้บริโภคส่งมอบรถยนต์ให้ซ่อม และ วัน เดือน ปี ที่ผู้บริโภครับมอบรถยนต์เมื่อซ่อมเสร็จ

(๓) วัน เดือน ปี ที่รับเงินหรือค่าตอบแทนการให้บริการซ่อมรถยนต์

(๔) รายละเอียดเกี่ยวกับยี่ห้อ รุ่น หมายเลขเครื่องยนต์ หมายเลขตัวถัง และหมายเลขทะเบียนของรถยนต์ที่ทำการซ่อม

(๕) ระยะทางการใช้ของรถยนต์ในวันที่รับมอบเพื่อซ่อมและในวันที่ซ่อมเสร็จ

(๖) รายการที่ทำการซ่อม

(๗) ราคาค่าบริการซ่อมรถยนต์ (ค่าแรง)

(๘) กรณีที่มีการเปลี่ยนอะไหล่ต้องระบุ

(ก) รายการ ยี่ห้อ และสภาพของอะไหล่ที่เปลี่ยน

(ข) ราคาอะไหล่

(๙) ระยะเวลาหรือระยะทางสำหรับการรับประกันความชำรุดบกพร่องหรือคุณภาพงานซ่อม และหรือการรับประกันอะไหล่ที่เปลี่ยน

(๑๐) ลายมือชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงินในเอกสารหลักฐานการรับเงินและหรือเอกสารแนบท้ายหลักฐานการรับเงินทั้งหมด

ข้อ ๕ หลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔ ต้องไม่มีข้อความที่มีลักษณะหรือความหมายเป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจที่เกิดจากความจงใจหรือประมาทเลินเล่อในการให้บริการซ่อมรถยนต์ของผู้ประกอบธุรกิจหรือของบุคคลอื่นซึ่งผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิดด้วย

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ขวัญชัย สันตสว่าง

ปฏิบัติหน้าที่ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๒๔ ตอนพิเศษ ๑๕๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๐

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้วเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

พ.ศ. ๒๕๕๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ เบญจ และ ๓๕ อัฏฐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้วเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการขายรถยนต์ใช้แล้ว” หมายความว่า การประกอบธุรกิจการค้าโดยผู้ประกอบธุรกิจนำรถยนต์ใช้แล้ว ออกขาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายโดยประการอื่นอย่างทรัพย์ที่ใช้แล้ว

“รถยนต์ใช้แล้ว” หมายความว่า รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคนแต่ไม่เกินสิบสองคน และรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลที่มีน้ำหนักรถไม่เกินหนึ่งพันหกร้อยกิโลกรัม ซึ่งมิได้ใช้ประกอบการขนส่งเพื่อสินจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกที่จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้ว ทั้งนี้ ไม่รวมถึงรถยนต์ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแยกขายเป็นชิ้นส่วนเท่านั้น

“ผู้ประกอบธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจขายรถยนต์ใช้แล้วซึ่งไม่รวมถึงการซื้อขายโดยทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

ข้อ ๓ ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดให้มีหลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔ และมอบให้แก่ผู้บริโภคในทันทีที่ได้รับชำระราคารถยนต์ใช้แล้วไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนจากผู้บริโภค

ข้อ ๔ หลักฐานการรับเงินที่ประกอบธุรกิจออกให้แก่ผู้บริโภคตามข้อ ๓ ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อความที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

๔.๑ กรณีที่ผู้บริโภคชำระราคาครบถ้วน

(๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจ และของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

(๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้บริโภค

(๓) รายละเอียดของรถยนต์ใช้แล้วเกี่ยวกับ ยี่ห้อ รุ่น ปี สี หมายเลขเครื่องยนต์ หมายเลขตัวถัง หมายเลขทะเบียน ระยะทางการใช้ของรถยนต์ ภาระผูกพันของรถยนต์ (ถ้ามี) และชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือผู้ครอบครองรถยนต์

(๔) จำนวนเงิน และข้อความว่า ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการจดทะเบียนรถยนต์ใช้แล้วเป็นชื่อผู้บริโภคหรือไม่สามารถส่งมอบรถยนต์ใช้แล้วให้ผู้บริโภคหรือมีการบอกเลิกสัญญาขายรถยนต์ใช้แล้ว โดยมิใช่เป็นความผิดของผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องคืนเงินจำนวนดังกล่าวให้ผู้บริโภค

(๕) กำหนดวัน เดือน ปี ที่ส่งมอบรถยนต์

(๖) กำหนดวัน เดือน ปี ที่ส่งมอบสมุดคู่มือจดทะเบียนรถยนต์พร้อมเอกสารที่จำเป็นสำหรับการจดทะเบียนรถยนต์ตามที่กรมการขนส่งทางบกกำหนด

(๗) วัน เดือน ปี ที่รับเงิน

(๘) ลายมือชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

๔.๒ กรณีที่ผู้บริโภคชำระราคาบางส่วน

(๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจ และของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

(๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้บริโภค

(๓) รายละเอียดของรถยนต์ใช้แล้วเกี่ยวกับ ยี่ห้อ รุ่น ปี สี หมายเลขเครื่องยนต์ หมายเลขตัวถัง หมายเลขทะเบียน ระยะทางการใช้ของรถยนต์ ภาระผูกพันของรถยนต์ (ถ้ามี) และชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือผู้ครอบครองรถยนต์

(๔) จำนวนเงิน และข้อความว่า ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการจดทะเบียนรถยนต์ใช้แล้วเป็นชื่อผู้บริโภคหรือไม่สามารถส่งมอบรถยนต์ใช้แล้วให้ผู้บริโภคหรือมีการบอกเลิกสัญญาขายรถยนต์ใช้แล้ว โดยมิใช่เป็นความผิดของผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องคืนเงินจำนวนดังกล่าวให้ผู้บริโภค

(๕) วัน เดือน ปี ที่รับเงิน

(๖) กำหนดวัน เดือน ปี ที่ส่งมอบสำเนาสมุดคู่มือจดทะเบียนรถยนต์

(๗) ลายมือชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

ข้อ ๕ หลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔ ต้องไม่มีข้อความที่มีลักษณะหรือความหมายดังต่อไปนี้

(๑) ข้อความที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจยึดเงินทั้งหมดไม่ว่ากรณีใด ๆ

(๒) ข้อความที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจเพื่อความชำรุดบกพร่องหรือเพื่อการรอนสิทธิของรถยนต์ใช้แล้ว

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐
ขวัญชัย สันตสว่าง
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการเสริมความงามเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

พ.ศ. ๒๕๖๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ เบญจ และ ๓๕ อัฏฐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้บริการเสริมความงามเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้บริการเสริมความงาม” หมายความว่า การประกอบธุรกิจการให้บริการเสริมความงามโดยมีข้อตกลงให้ผู้บริโภคเข้ารับบริการได้ต่อเนื่องตามจำนวนครั้งหรือภายในระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งการให้บริการดังกล่าวกระทำด้วยวิธีการนวด การสปา หรือการกระทำด้วยวิธีการอื่นใดโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความสะอาด ความสวยงาม หรือการปกป้องดูแลผิวหน้า ผิวกาย และผิวพรรณ ตลอดจนการควบคุมการลดน้ำหนักและการดูแลสัดส่วนของร่างกาย แต่ไม่รวมถึงการทำศัลยกรรม การดูดไขมัน การฟื้นฟูสุขภาพ และการบำบัดรักษาโรคหรือความเจ็บป่วยที่กระทำโดยผู้ประกอบโรคศิลปะ

ข้อ ๓ หลักฐานการรับเงินการให้บริการเสริมความงามที่ผู้ประกอบธุรกิจออกให้กับผู้บริโภคต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนตัวอักษรไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และต้องใช้ข้อความที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ประกอบธุรกิจ ผู้บริโภค และการให้บริการเสริมความงาม

(๑.๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจ

(๑.๒) ชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

(๑.๓) ชื่อและที่อยู่ของผู้บริโภค

(๑.๔) วันเริ่มต้น และวันสิ้นสุดตามเงื่อนไขหรือเงื่อนเวลาการให้บริการหรือการเป็นสมาชิก

(๑.๕) จำนวนเงินค่าบริการ

(๒) ข้อความที่ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับเงินค่าบริการคืน

(๒.๑) ในกรณีที่ผู้บริโภคยังไม่ได้ใช้บริการภายในระยะเวลาเจ็ดวันนับจากวันที่ได้ชำระเงินให้ผู้ประกอบธุรกิจคืนเงินเต็มจำนวน กรณีที่ชำระค่าบริการผ่านบัตรเครดิต ให้ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิหักค่าธรรมเนียมการใช้บัตรเครดิตได้

(๒.๒) ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจปิดกิจการ ปิดปรับปรุง หรือย้ายสถานที่ให้บริการ โดยผู้บริโภคไม่อาจใช้บริการแห่งอื่นหรือสาขาอื่นได้โดยสะดวก หรือไม่สามารถให้บริการเสริมความงามได้ตามเงื่อนไขที่ตกลงไว้ หรือให้บริการล่าช้าเกินสมควร หรือให้บริการที่ไม่เหมาะสมอันอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจไม่สามารถแก้ไขการให้บริการนั้นได้ หรือผู้บริโภคมีหลักฐานรับรองจากแพทย์ว่าหากใช้บริการเสริมความงามต่อไปอาจเป็นเหตุให้ผู้บริโภคได้รับอันตรายต่อสุขภาพหรือร่างกาย ให้ผู้ประกอบธุรกิจคืนเงินตามสัดส่วนที่ยังไม่ได้ให้บริการ

(๓) ลายมือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจหรือของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน และลายมือชื่อของผู้รับเงิน

ข้อ ๔ ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดทำหลักฐานการรับเงินตามข้อ ๓ และส่งมอบให้แก่ผู้บริโภคในทันทีที่ได้รับชำระค่าบริการเสริมความงาม

ข้อ ๕ หลักฐานการรับเงินตามข้อ ๓ ต้องไม่มีข้อความที่มีลักษณะหรือความหมายในลักษณะทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อความที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดอันเกิดจากการกระทำละเมิดของผู้ประกอบธุรกิจในความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย หรือความเสียหายอื่นใด อันเกิดจากการใช้บริการเสริมความงาม

(๒) ข้อความที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องผูกพันตามประกาศหรือหลักเกณฑ์ของผู้ประกอบธุรกิจโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้บริโภค

(๓) ข้อความที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจแก้ไข เปลี่ยนแปลงการให้บริการเสริมความงามหรือเปลี่ยนแปลงค่าใช้บริการ อัตราค่าสมาชิก ค่าผลิตภัณฑ์ และค่าใช้จ่ายอื่นใดที่เรียกเก็บจากผู้บริโภคตามเงื่อนไขและวิธีการชำระเงินได้เพียงฝ่ายเดียว อันมีผลทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระเพิ่มมากขึ้นกว่าขณะที่ทำข้อตกลง

(๔) ข้อความที่กำหนดว่าห้ามผู้บริโภคยกเลิกการใช้บริการ

(๕) ข้อความที่กำหนดว่าจะไม่คืนเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระมาแล้วไม่ว่ากรณีใด ๆ

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๒๔๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. ๒๕๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๑

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๔ ในประกาศนี้

“ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์” หมายความว่า การประกอบกิจการค้าโดยเจ้าของนำเอารถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ของตนออกให้บุคคลธรรมดาเช่า และให้คำมั่นว่าจะขายรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์หรือว่าจะให้รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์นั้นตกเป็นสิทธิแก่ผู้เช่า โดยมีเงื่อนไขที่ผู้เช่าได้ใช้เงินเป็นจำนวนเท่านั้นเท่านี้คราว

“รถยนต์” หมายความว่า รถยนต์นั่งส่วนบุคคลหรือรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลใช้เป็นการส่วนตัวเท่านั้น โดยไม่นำไปใช้ทำการขนส่ง เพื่อการค้าหรือธุรกิจของตนเอง หรือเพื่อสินจ้าง

“รถจักรยานยนต์” หมายความว่า รถที่เดินด้วยกำลังเครื่องยนต์หรือกำลังไฟฟ้าและมีล้อไม่เกินสองล้อ ถ้ามีพ่วงข้างมีล้อเพิ่มอีกไม่เกินหนึ่งล้อ และให้หมายความรวมถึงรถจักรยานที่ติดเครื่องยนต์ด้วย เพื่อใช้เป็นการส่วนตัวเท่านั้น โดยไม่นำไปใช้ทำการขนส่ง เพื่อการค้าหรือธุรกิจของตนเอง หรือเพื่อสินจ้าง

“ค่าใช้จ่ายที่ผู้ให้เช่าซื้อเรียกเก็บได้” หมายความว่า ค่าภาษีมูลค่าเพิ่ม ค่าภาษีรถประจำปี เงินเพิ่มเนื่องจากการต่อภาษีล่าช้า ค่าธรรมเนียมเปลี่ยนเครื่องยนต์ สีรถ ชนิดเชื้อเพลิง (ต่อรายการ) ค่าธรรมเนียมการโอนทะเบียนรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ ค่าธรรมเนียมแผ่นป้ายทะเบียนรถ ค่าธรรมเนียมใบแทนเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีรถ ค่าปรับเนื่องจากการเปลี่ยนเครื่องยนต์ สีรถ ชนิดเชื้อเพลิง และค่าเบี้ยประกันภัยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

"ค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อ" หมายความว่า เงินที่ผู้ให้เช่าซื้อเรียกเก็บจากผู้เช่าซื้อ เพื่อเป็นค่าติดตามทวงถามหนี้เงินค่างวดเช่าซื้อรถยนต์ หรือรถจักรยานยนต์ ค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการทวงถามหนี้ แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงค่าติดตามเอารถยนต์หรือรถจักรยานยนต์กลับคืนของผู้ให้เช่าซื้อ

"อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงต่อปี (Effective Interest Rate) หมายความว่า อัตราดอกเบี้ยสำหรับสินเชื่อเช่าซื้อในลักษณะของการคิดดอกเบี้ยแบบลดต้นลดดอก โดยคิดดอกเบี้ยจากเงินต้นคงเหลือในแต่ละงวด

ข้อ ๕ สัญญาเช่าซื้อรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภค ต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับ

ก. ยี่ห้อ รุ่น หมายเลขเครื่องยนต์และหมายเลขตัวถัง สภาพของรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ ว่าเป็นรถใหม่หรือรถใช้แล้ว และระยะทางที่ได้ใช้แล้ว โดยให้มีหน่วยเป็นกิโลเมตรหรือไมล์ รวมทั้งภาระผูกพันของรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ (ถ้ามี)

ข. ราคาเงินสด จำนวนเงินจอง จำนวนเงินดาวน์ ราคาเงินสดส่วนที่เหลือ อัตราดอกเบี้ยคงที่ต่อปี (Flat Interest Rate) ในการคำนวณผลตอบแทนให้ระบุอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงต่อปี (Effective Interest Rate) จำนวนงวดที่ผ่อนชำระ จำนวนเงินค่าเช่าซื้อทั้งสิ้น จำนวนเงินค่าเช่าซื้อที่ผ่อนชำระในแต่ละงวด จำนวนค่าภาษีมูลค่าเพิ่มที่ชำระในแต่ละงวด เริ่มชำระค่างวดแรกในวันที่ และชำระค่างวดต่อ ๆ ไปภายในวันที่

ในกรณีที่ยังไม่มีกฎหมายใดกำหนดอัตราดอกเบี้ยค่าเช่าซื้อรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ไว้เป็นการเฉพาะ ให้กำหนดอัตราดอกเบี้ยค่าเช่าซื้อรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ตามกลไกตลาด โดยคำนวณเป็นอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงต่อปี (Effective Interest Rate) ดังนี้

กรณีรถยนต์ใหม่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละสิบต่อปี

กรณีรถยนต์ใช้แล้วต้องไม่เกินอัตราร้อยละสิบห้าต่อปี

กรณีรถจักรยานยนต์ต้องไม่เกินอัตราร้อยละยี่สิบสามต่อปี

ทั้งนี้ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาอาจปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจของประเทศในทุกสามปี

ค. วิธีคำนวณจำนวนเงินค่าเช่าซื้อ จำนวนค่าเช่าซื้อ จำนวนดอกเบี้ยที่ชำระ และจำนวนค่าภาษีมูลค่าเพิ่มที่ชำระในแต่ละงวด

ง. ตารางแสดงภาระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อสำหรับผู้เช่าซื้อแต่ละราย โดยให้แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนงวดค่าเช่าซื้อที่ต้องชำระ วัน เดือน ปี ที่ชำระเงินค่างวดเช่าซื้อ จำนวนเงินค่าเช่าซื้อที่ชำระในแต่ละงวด โดยแยกเป็นเงินต้น ดอกเบี้ยค่าเช่าซื้อ ภาษีมูลค่าเพิ่ม และจำนวนเงินค่าเช่าซื้อคงค้าง โดยแยกเป็นเงินต้นคงค้าง ดอกเบี้ยค่าเช่าซื้อ รวมทั้งจำนวนส่วนลดที่ผู้เช่าซื้อจะได้รับตาม (๙) ตามเอกสารแนบท้ายประกาศนี้ เพื่อส่งมอบให้ผู้เช่าซื้อพร้อมกับหนังสือสัญญาเช่าซื้อ

จ. อัตราค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อที่คณะกรรมการกำกับการทวงถามหนี้ประกาศกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยการทวงถามหนี้ โดยให้ระบุวิธีการคิดคำนวณค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อในแต่ละรายการไว้ในเอกสารแนบท้ายสัญญาเช่าซื้อ ทั้งนี้ ต้องมีหลักฐานหรือเอกสารเกี่ยวกับการทวงถามหนี้ให้สามารถตรวจสอบได้ด้วย

ฉ. ข้อสัญญาในการเปลี่ยนสัญญาเช่าซื้อตามที่ผู้เช่าซื้อร้องขอ ให้ผู้ให้เช่าซื้อคิดค่าใช้จ่ายเพียงเท่าที่ผู้ให้เช่าซื้อได้ใช้จ่ายไปจริง โดยประหยัด ตามความจำเป็น และมีเหตุผลอันสมควร แต่ทั้งนี้ไม่เกินสองพันห้าร้อยบาทถ้วน

(๒) เมื่อผู้เช่าซื้อได้ชำระเงินค่าเช่าซื้อครบถ้วน รวมทั้งค่าใช้จ่ายที่ผู้ให้เช่าซื้อเรียกเก็บได้ ให้กรรมสิทธิ์ในรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่เช่าซื้อตกเป็นของผู้เช่าซื้อทันที

ผู้เช่าซื้อมีหน้าที่ต้องชำระค่าธรรมเนียมการโอนทะเบียนรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ตามที่กรมการขนส่งทางบกเรียกเก็บตามระเบียบ (ถ้ามี)

ผู้ให้เช่าซื้อมีหน้าที่ต้องดำเนินการจดทะเบียนโอนรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ดังกล่าวให้เป็นชื่อของผู้เช่าซื้อภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้ให้เช่าซื้อได้รับเอกสารที่จำเป็นสำหรับการจดทะเบียนดังกล่าวครบถ้วนจากผู้เช่าซื้อ เว้นแต่เป็นกรณีที่มีเหตุขัดข้องที่ไม่สามารถทำการจดทะเบียนโอนดังกล่าวได้โดยมิใช่เป็นความผิดของผู้ให้เช่าซื้อ

หากผู้ให้เช่าซื้อไม่ปฏิบัติตามวรรคสาม ผู้ให้เช่าซื้อยินยอมเสียเบี้ยปรับโดยคำนวณจากมูลค่าเช่าซื้อในอัตราเท่ากับอัตราเบี้ยปรับที่ผู้เช่าซื้อต้องชำระในกรณีที่ผู้เช่าซื้อผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อและอาจเรียกค่าปรับตามระเบียบของกรมการขนส่งทางบกที่เรียกเก็บจากผู้เช่าซื้อ และถ้าผู้เช่าซื้อดำเนินคดีทางศาลเพื่อเรียกร้องให้ผู้ให้เช่าซื้อจดทะเบียนโอนรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ ค่าเสียหายหรือเบี้ยปรับผู้ให้เช่าซื้อต้องรับภาระค่าเสียหายหรือเบี้ยปรับ ค่าธรรมเนียม ค่าทนายความ หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดีดังกล่าวแทนผู้เช่าซื้อ ทั้งนี้ เพียงเท่าที่ผู้เช่าซื้อได้ใช้จ่ายไปจริง โดยประหยัดตามความจำเป็น และมีเหตุผลอันสมควร

(๓) กรณีผู้ให้เช่าซื้อประสงค์จะนำเงินค่างวดของผู้เช่าซื้อที่ได้ชำระแล้วในงวดต่อมาเพื่อนำมาหักชำระเป็นค่าใช้จ่ายที่ผู้ให้เช่าซื้อเรียกเก็บได้ซึ่งผู้เช่าซื้อต้องชำระในแต่ละงวดหรือค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อ ค่าเบี้ยปรับผิดนัดชำระค่างวด ผู้ให้เช่าซื้อมีหน้าที่ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้เช่าซื้อทราบก่อนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้เช่าซื้อได้รับแจ้ง แต่ถ้าผู้ให้เช่าซื้อไม่มีหนังสือดังกล่าว ผู้ให้เช่าซื้อไม่มีสิทธินำเงินค่างวดต่อมานั้นมาหักชำระค่าใช้จ่ายดังกล่าว และผู้ให้เช่าซื้อจะถือว่าผู้เช่าซื้อผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อที่นำมาชำระเต็มจำนวนในงวดนั้นไม่ได้

กรณีผู้ให้เช่าซื้อได้หักเงินค่างวดตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ให้เช่าซื้อมีหน้าที่ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้เช่าซื้อนำเงินในส่วนที่ขาดของค่างวดเช่าซื้อนั้น มาชำระให้ครบถ้วนภายในยี่สิบวันนับแต่วันที่ผู้เช่าซื้อได้รับหนังสือดังกล่าว หากผู้เช่าซื้อมิได้ชำระเงินส่วนที่ขาดให้ครบถ้วนภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าผู้เช่าซื้อผิดนัดเฉพาะเงินค่างวดเช่าซื้อบางส่วนที่ยังมิได้ชำระนั้น

(๔) ในกรณีผู้เช่าซื้อผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อรายงวดสามงวดติด ๆ กัน และผู้ให้เช่าซื้อมีหนังสือบอกกล่าวผู้เช่าซื้อให้ใช้ค่าเช่าซื้อรายงวดที่ค้างชำระนั้นภายในเวลาอย่างน้อยสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้เช่าซื้อได้รับหนังสือและผู้เช่าซื้อละเลยเสียไม่ปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าวนั้น ผู้ให้เช่าซื้อมีสิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อได้

เมื่อผู้ให้เช่าซื้อใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อตามวรรคหนึ่ง หรือผู้ให้เช่าซื้อใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อไม่ว่ากรณีใด และได้กลับเข้าครอบครองรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่ให้เช่าซื้อแล้ว ทั้งนี้ ก่อนนำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ออกขายโดยวิธีประมูลหรือวิธีขายทอดตลาดที่เหมาะสม ผู้ให้เช่าซื้อมีหน้าที่ดำเนินการตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ก. ผู้ให้เช่าซื้อต้องมีหนังสือแจ้งให้ผู้เช่าซื้อและผู้ค้ำประกัน (ถ้ามี) ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน เพื่อให้ผู้เช่าซื้อใช้สิทธิซื้อก่อนภายในระยะเวลายี่สิบวันได้ตามมูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อ โดยผู้ให้เช่าซื้อจะต้องให้ส่วนลดแก่ผู้เช่าซื้อตามอัตราและการคิดคำนวณตาม (๙) แต่ถ้าผู้เช่าซื้อไม่ใช้สิทธิดังกล่าว ภายในระยะเวลาให้ผู้ค้ำประกันใช้สิทธินั้น โดยให้ผู้ค้ำประกันได้รับสิทธิเช่นเดียวกับผู้เช่าซื้อ ทั้งนี้ ผู้เช่าซื้อหรือผู้ค้ำประกันอาจโอนสิทธิตามความในวรรคนี้ให้บุคคลภายนอกได้

กรณีผู้ให้เช่าซื้อไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ผู้ให้เช่าซื้อต้องรับผิดในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากเหตุของการไม่ได้แจ้งแก่ผู้เช่าซื้อหรือผู้ค้ำประกัน แล้วแต่กรณี

มูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อให้คำนวณจากเงินค่างวดที่ผิดนัดชำระเงิน ค่างวดที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระที่ผู้เช่าซื้อมีหน้าที่ต้องชำระให้แก่ผู้ให้เช่าซื้อตามสัญญาเช่าซื้อ และค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อก่อนมีการบอกเลิกสัญญา

ข. ผู้ให้เช่าซื้อต้องมีหนังสือแจ้งให้ผู้เช่าซื้อและผู้ค้ำประกัน (ถ้ามี) ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันประมูลหรือวันขายทอดตลาด ในหนังสือแจ้งนั้นอย่างน้อยต้องระบุชื่อผู้ทำการขาย วันและสถานที่ที่ทำการขายในแต่ละครั้งไว้ในหนังสือฉบับเดียวกันก็ได้ ทั้งนี้ เฉพาะการประมูลหรือขายทอดตลาดครั้งแรก ให้ผู้ให้เช่าซื้อแจ้งราคาที่จะขายให้ผู้เช่าซื้อและผู้ค้ำประกันทราบด้วย และห้ามปรับลดราคาดังกล่าว เว้นแต่จะได้มีหนังสือแจ้งราคาที่จะปรับลดนั้นให้ผู้เช่าซื้อและผู้ค้ำประกันทราบก่อน

กรณีที่ผู้ให้เช่าซื้อนำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ออกขายตามวรรคหนึ่ง หากได้ราคาเกินกว่ามูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อตามข้อ (๔) ก. วรรคสาม ผู้ให้เช่าซื้อต้องคืนเงินส่วนที่เกินนั้น ให้แก่ผู้เช่าซื้อ แต่ถ้าได้ราคาน้อยกว่ามูลหนี้ส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อ ผู้เช่าซื้อต้อง

รับผิดในส่วนที่ขาด เป็นค่าเช่าซื้องวดที่ผิดนัด ค่าเช่าซื้องวดที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระและค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อก่อนมีการบอกเลิกสัญญา

ค. ผู้ให้เช่าซื้อต้องมีหนังสือแจ้งชื่อผู้ทำการขาย วัน สถานที่ที่ทำการขาย ราคาที่ขายได้ และรายละเอียดค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการขาย ทั้งนี้ เพียงเท่าที่ได้ใช้จ่ายไปจริง โดยประหยัด ตามความจำเป็น และมีเหตุผลอันสมควร รวมทั้งจำนวนเงินส่วนเกินที่คืนให้แก่ผู้เช่าซื้อ หรือจำนวนเงินที่ผู้เช่าซื้อต้องรับผิดในส่วนที่ขาดตามข้อ (๔) ข. วรรคสอง ให้ผู้เช่าซื้อทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทำการขาย ทั้งนี้ ผู้ให้เช่าซื้อต้องไม่เรียกเก็บดอกเบี้ยเช่าซื้อที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระหลังจากที่บอกเลิกสัญญากับผู้เช่าซื้อ

ง. กรณีที่ผู้ให้เช่าซื้อจะนำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ออกขายโดยวิธีประมูลหรือขายทอดตลาดผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ ผู้ให้เช่าซื้อต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้ในประกาศนี้ รวมทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับเงื่อนไขและวิธีการเข้าร่วมประมูลหรือการขายทอดตลาดของผู้ให้เช่าซื้อด้วย

(๕) ผู้ให้เช่าซื้อต้องไม่เข้าสู้ราคาไม่ว่าโดยวิธีประมูลหรือวิธีขายทอดตลาดรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่ให้เช่าซื้อ ทั้งนี้ ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม

(๖) ผู้ให้เช่าซื้อต้องจัดให้ผู้เช่าซื้อสามารถใช้สิทธิในการเรียกร้องให้มีการปฏิบัติตามเงื่อนไขการรับประกันของรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่เช่าซื้อจากผู้ขายหรือผู้ผลิตได้โดยตรง (ถ้ามี)

(๗) ผู้ให้เช่าซื้อมีสิทธิได้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยในมูลหนี้ที่ยังคงค้างชำระตามสัญญาเช่าซื้อ โดยผู้ให้เช่าซื้อจะต้องให้ส่วนลดแก่ผู้เช่าซื้อตามอัตราและการคิดคำนวณตาม (๙) ในส่วนที่เกินจากมูลหนี้ค้างชำระ ให้บริษัทประกันภัยจ่ายให้แก่ผู้เช่าซื้อ

(๘) ในกรณีที่กฎหมายหรือสัญญากำหนดให้ผู้ให้เช่าซื้อส่งคำบอกกล่าวเป็นหนังสือ ผู้ให้เช่าซื้อจะส่งคำบอกกล่าวทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้เช่าซื้อและผู้ค้ำประกันตามที่อยู่ที่ระบุในสัญญา หรือที่อยู่ที่ผู้เช่าซื้อหรือผู้ค้ำประกันแจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นหนังสือครั้งหลังสุด เว้นแต่กรณีที่ผู้เช่าซื้อ หรือผู้ค้ำประกันมีความประสงค์จะขอรับคำบอกกล่าวเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ผู้เช่าซื้อหรือผู้ค้ำประกัน ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ให้เช่าซื้อทราบ

(๙) กรณีที่ผู้เช่าซื้อมีความประสงค์จะขอชำระเงินค่าเช่าซื้อทั้งหมดในคราวเดียว เพื่อปิดบัญชีค่าเช่าซื้อ โดยไม่ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อเป็นรายงวดตามสัญญาเช่าซื้อ ผู้ให้เช่าซื้อจะต้องให้ส่วนลดแก่ผู้เช่าซื้อโดยให้คิดคำนวณตามมาตรฐานการบัญชีว่าด้วยเรื่องสัญญาเช่าที่คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพบัญชีกำหนดและปรับปรุงมาตรฐานการบัญชี เพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการจัดทำบัญชีตามกฎหมายว่าด้วยการบัญชีและกฎหมายอื่น ดังนี้

ก. กรณีชำระค่างวดมาแล้วไม่เกินหนึ่งในสามของค่างวดเช่าซื้อที่ระบุไว้ในสัญญาให้ได้รับส่วนลดในอัตราไม่น้อยกว่าร้อยละหกสิบของดอกเบี้ยเช่าซื้อที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระ

ข. กรณีชำระค่างวดมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามแต่ไม่เกินสองในสามของค่างวดเช่าซื้อที่ระบุไว้ในสัญญาให้ได้รับส่วนลดในอัตราไม่น้อยกว่าร้อยละเจ็ดสิบของดอกเบี้ยเช่าซื้อที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระ

ค. กรณีชำระค่างวดมาแล้วเกินกว่าสองในสามของค่างวดเช่าซื้อที่ระบุไว้ในสัญญาให้ได้รับส่วนลดทั้งหมดของดอกเบี้ยเช่าซื้อที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระ

(๑๐) กรณีสัญญาเช่าซื้อกำหนดให้ผู้เช่าซื้อต้องจัดหาผู้ค้ำประกันการเช่าซื้อ ผู้ให้เช่าซื้อต้องตกลงกับผู้เช่าซื้อว่าจะจัดให้มีการทำสัญญาค้ำประกันซึ่งมีคำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกันไว้หน้าสัญญาค้ำประกันนั้น โดยมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีหัวเรื่องว่า “คำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกัน” ใช้อักษรตัวหนาขนาดไม่เล็กกว่าสี่มิลลิเมตร และอย่างน้อยต้องมีข้อความตามเอกสารแนบท้ายประกาศนี้โดยมีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และกำหนดข้อสัญญาเกี่ยวกับความรับผิดของผู้ค้ำประกันในสัญญาค้ำประกันซึ่งมีสาระสำคัญตรงกับคำเตือนดังกล่าว

(๑๑) การผิดสัญญาเช่าซื้อที่ผู้ให้เช่าซื้อมีสิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อ จะต้องเป็นข้อความที่ผู้ให้เช่าซื้อระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดง หรือตัวดำหรือตัวเอน ที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

ข้อ ๖ ข้อสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการผลักภาระให้ผู้เช่าซื้อเป็นผู้ชำระค่าธรรมเนียม ค่าภาษีอากร หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ เกี่ยวกับรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนที่ผู้เช่าซื้อจะเข้าทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ หรือรถจักรยานยนต์ดังกล่าว

(๒) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้เช่าซื้อคิดเบี้ยปรับในกรณีที่ผู้เช่าซื้อผิดนัดชำระค่างวดตามสัญญาเช่าซื้อเกินกว่าอัตราร้อยละห้าต่อปี โดยคำนวณจากยอดเงินที่ผิดนัดชำระ

(๓) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้เช่าซื้อเรียกให้ผู้เช่าซื้อเปลี่ยนแปลงผู้ค้ำประกัน เว้นแต่เป็นกรณีที่ผู้ค้ำประกันถึงแก่ความตาย หรือศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด หรือเป็นบุคคลล้มละลาย หรือเป็นคนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๔) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้เช่าซื้อต้องรับผิดชำระค่าเช่าซื้อให้ครบถ้วนตามสัญญาในกรณีรถยนต์ หรือรถจักรยานยนต์ที่เช่าซื้อสูญหาย ถูกทำลาย ถูกยึด ถูกอายัด หรือถูกริบ โดยมิใช่เป็นความผิดของผู้เช่าซื้อ เว้นแต่ค่าเบี้ยปรับผิดนัดชำระค่างวด ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อ หรือค่าภาษีมูลค่าเพิ่มที่คงเหลือ ทั้งนี้ เพียงเท่าที่ผู้ให้เช่าซื้อได้ใช้จ่ายไปจริงโดยประหยัด ตามความจำเป็น และมีเหตุผลอันสมควร

(๕) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้เช่าซื้อต้องรับผิดชำระเงินใด ๆ ในกรณีที่ผู้ให้เช่าซื้อบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อและกลับเข้าครอบครองรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่เช่าซื้อ เว้นแต่ค่าเบี้ยปรับผิดนัด

ชำระค่างวด ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ค่าเช่าซื้อ หรือค่าภาษีมูลค่าเพิ่มที่คงเหลือ ทั้งนี้ เพียงเท่าที่ผู้ให้เช่าซื้อได้ใช้จ่ายไปจริง โดยประหยัด ตามความจำเป็น และมีเหตุผลอันสมควร

(๖) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้เช่าซื้อรับการโอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อหรือรับภาระผูกพันใด ๆ เพิ่มเติมจากสัญญาเช่าซื้อ โดยผู้เช่าซื้อมิได้ยินยอมเป็นหนังสือ

(๗) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้เช่าซื้อเรียกเก็บเงินหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ นอกเหนือจากที่ประกาศนี้กำหนด

ข้อ ๗ บรรดาสัญญาเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ที่ผู้ประกอบธุรกิจได้ทำกับผู้บริโภคตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๑ ก่อนวันที่ประกาศนี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับได้ต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕
ธสรณ์อัฑฒ์ ธนิทธิพันธ์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

คำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกัน

ก่อนที่จะลงนามในสัญญาค้ำประกัน ผู้ค้ำประกันควรอ่านและตรวจสอบรายละเอียดของสัญญาค้ำประกันให้เข้าใจโดยชัดเจน หากผู้ค้ำประกันมีข้อสงสัยใด ๆ ควรปรึกษาผู้มีความรู้ก่อนที่จะลงนามในสัญญาค้ำประกัน

การที่ผู้ค้ำประกันลงนามในสัญญาค้ำประกันกับ.....
เพื่อค้ำประกันตามสัญญาเช่าซื้อ เลขที่ ..... ลงวันที่ .....
ระหว่าง..... (ผู้ให้เช่าซื้อ) กับนาย/นาง/นางสาว ..... (ผู้เช่าซื้อ)
ผู้ค้ำประกันจะมีความผูกพันกับผู้ให้เช่าซื้อ โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. ผู้ค้ำประกันจะต้องรับผิดต่อผู้ให้เช่าซื้อตามมูลหนี้ที่ระบุไว้ในสัญญาเช่าซื้อเท่านั้น

๒. ข้อตกลงใดที่กำหนดให้ผู้ค้ำประกันต้องรับผิดอย่างเดียวกับผู้เช่าซื้อหรือในฐานะเป็นลูกหนี้ร่วม ข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะ เว้นแต่ผู้ค้ำประกันที่เป็นนิติบุคคลจะยินยอมที่จะรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมหรือในฐานะเป็นลูกหนี้ร่วม

๓. เมื่อผู้เช่าซื้อผิดนัด ให้ผู้ให้เช่าซื้อมีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้ำประกันภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้เช่าซื้อผิดนัด และไม่ว่ากรณีจะเป็นประการใดผู้ให้เช่าซื้อจะเรียกให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ก่อนที่หนังสือบอกกล่าวจะไปถึงผู้ค้ำประกันมิได้ แต่ไม่ตัดสิทธิผู้ค้ำประกันที่จะชำระหนี้เมื่อหนี้ถึงกำหนดชำระ

๔. เมื่อผู้ให้เช่าซื้อทวงให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ ผู้ค้ำประกันมีสิทธิขอให้เรียกผู้เช่าซื้อชำระก่อนก็ได้ เว้นแต่ผู้เช่าซื้อจะถูกศาลพิพากษาให้เป็นคนล้มละลายเสียแล้ว หรือไม่ปรากฏว่าผู้เช่าซื้อไปอยู่แห่งใดในพระราชอาณาเขต

๕. ถึงแม้ผู้ให้เช่าซื้อจะได้เรียกให้ผู้เช่าซื้อชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์แล้วก็ตาม ถ้าผู้ค้ำประกันพิสูจน์ได้ว่าผู้เช่าซื้อนั้นมีทางที่จะชำระหนี้ได้ และการที่จะบังคับให้ผู้เช่าซื้อชำระหนี้นั้นจะไม่เป็นการยาก ผู้ให้เช่าซื้อจะต้องบังคับการชำระหนี้เอาจากทรัพย์สินของผู้เช่าซื้อก่อน

๖. ถ้าผู้ให้เช่าซื้อมีทรัพย์ของผู้เช่าซื้อยึดถือไว้เป็นประกัน เมื่อผู้ค้ำประกันร้องขอ ผู้ให้เช่าซื้อจะต้องให้ชำระหนี้เอาจากทรัพย์ซึ่งเป็นประกันนั้นก่อน

๗. ข้อตกลงที่ผู้ค้ำประกันทำไว้ล่วงหน้าก่อนผู้ให้เช่าซื้อผ่อนเวลาอันมีผลเป็นการยินยอมให้ผู้ให้เช่าซื้อผ่อนเวลาแก่ผู้เช่าซื้อ ข้อตกลงนั้นใช้บังคับมิได้ เว้นแต่ผู้ค้ำประกันที่เป็นสถาบันการเงินหรือค้ำประกันเพื่อสินจ้างเป็นปกติธุระ

๘. ในกรณีที่ผู้ให้เช่าซื้อได้ทำการลดหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อให้แก่ผู้เช่าซื้อ รวมทั้งดอกเบี้ย ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าภาระติดพันตามสัญญาเช่าซื้อ และผู้เช่าซื้อตกลงรับข้อเสนอดังกล่าว ผู้ค้ำประกันรับผิดเฉพาะมูลหนี้ที่มีการลดหนี้ตามเงื่อนไขข้างต้น หรือผู้ค้ำประกันจะเข้าสวมสิทธิเพื่อชำระหนี้ตามมูลหนี้ดังกล่าวได้

๙. ผู้ค้ำประกันยังมีหน้าที่และความรับผิดต่าง ๆ ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยค้ำประกัน

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้ค้ำประกันยังมีหน้าที่และความรับผิดต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในสัญญาค้ำประกัน

ทั้งสองฝ่ายได้อ่านและเข้าใจคำเตือนนี้แล้ว จึงลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

ลงชื่อ ..... ผู้ค้ำประกัน

ลงชื่อ ..... ผู้ให้เช่าซื้อ

ตารางแสดงภาระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อ

งวดที่	วันชำระค่าเช่าซื้อ (วัน/เดือน/ปี)	จำนวนเงินค่าเช่าซื้อ (รายงวด)	การนำเงินค่างวดเช่าซื้อไปชำระ			จำนวนเงินค่าเช่าซื้อคงค้าง		ส่วนลดดอกเบี้ยเช่าซื้อ
			เงินต้น	ดอกเบี้ยค่าเช่าซื้อ	ภาษีมูลค่าเพิ่ม	เงินต้นคงค้าง	ดอกเบี้ยเช่าซื้อ	

เล่ม ๑๔๐ ตอนพิเศษ ๔๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๖

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “รถจักรยานยนต์” ในข้อ ๔ แห่งประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““รถจักรยานยนต์” หมายความว่า รถที่เดินด้วยกำลังเครื่องยนต์หรือกำลังไฟฟ้า และมีล้อไม่เกินสองล้อ ถ้ามีพ่วงข้างมีล้อเพิ่มอีกไม่เกินหนึ่งล้อ และให้หมายความรวมถึงรถจักรยานที่เดินด้วยกำลังเครื่องยนต์หรือกำลังไฟฟ้าด้วย เพื่อใช้เป็นการส่วนตัวเท่านั้น โดยไม่นำไปใช้ทำการขนส่งเพื่อการค้าหรือธุรกิจของตนเองหรือเพื่อสินจ้าง”

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๖
ธสรณ์อัฑฒ์ ธนิทธิพันธ์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๒๘๙ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๕

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ ทวิ และมาตรา ๓๕ อัฏฐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

(๑) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔

(๒) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๔

(๓) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๕

(๔) ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๘

ข้อ ๒ ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภค” หมายความว่า กิจการที่ผู้ประกอบธุรกิจทำสัญญาให้ผู้บริโภคซึ่งมิใช่นิติบุคคลกู้ยืม หรือจะได้กู้ยืมเงินจากผู้ประกอบธุรกิจและนำเงินที่ได้รับจากการกู้ยืมเงินไปใช้สอยตามวัตถุประสงค์ของผู้บริโภค ซึ่งมิใช่การใช้ในการประกอบธุรกิจเพื่อหารายได้ ทั้งนี้ ให้รวมถึงการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคผ่านช่องทางอิเล็กทรอนิกส์

“ผู้ประกอบธุรกิจ” หมายความว่า บุคคลดังต่อไปนี้

(๑) สถาบันการเงิน ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน

(๒) ธนาคารที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายเฉพาะ

(๓) บุคคลธรรมดา ซึ่งดำเนินธุรกิจให้กู้ยืมเงินเป็นปกติธุระ

(๔) นิติบุคคล ซึ่งดำเนินธุรกิจให้กู้ยืมเงิน หรือการแปลงสินทรัพย์เป็นหลักทรัพย์หรือการบริหารสินทรัพย์ประเภทสิทธิเรียกร้องที่เป็นเงิน ยกเว้นสหกรณ์ตามพระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม นิติบุคคลเฉพาะกิจตามพระราชกำหนดนิติบุคคลเฉพาะกิจเพื่อการแปลงสินทรัพย์เป็นหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และบริษัทบริหารสินทรัพย์ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

"ดอกเบี้ย" หมายความว่า ดอกผลนิตินัยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้หมายความรวมถึงค่าตอบแทน กำไร หรือผลประโยชน์อย่างอื่นที่มีลักษณะอย่างเดียวกันกับดอกผลนิตินัยไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม

ข้อ ๔ สัญญากู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภค ต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนตัวอักษรไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

๔.๑ กรณีผู้ประกอบธุรกิจเป็นบุคคลธรรมดา

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด พร้อมทั้งบันทึกวิธีการคิดคำนวณแนบท้ายสัญญา

(๒) รายละเอียดเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ โดยผู้ให้กู้มีสิทธิเรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้จากผู้กู้ได้ ตามอัตราที่คณะกรรมการกำกับการทวงถามหนี้ประกาศกำหนด ตามกฎหมายว่าด้วยการทวงถามหนี้ ทั้งนี้ ต้องมีหลักฐานหรือเอกสารเกี่ยวกับการทวงถามหนี้ให้สามารถตรวจสอบได้

(๓) เงื่อนไขการผิดสัญญาเรื่องใดที่ผู้ให้กู้มีสิทธิบอกเลิกสัญญาจะต้องเป็นข้อความที่ผู้ให้กู้ระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดงหรือตัวสีดำหนาหรือตัวเอนหรือขีดเส้นใต้หรือโดยประการอื่นที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป และก่อนบอกเลิกสัญญาต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้กู้ไม่น้อยกว่าสามสิบวันนับแต่วันถัดจากวันที่ผู้กู้ได้รับหนังสือ เพื่อให้ผู้กู้แก้ไขการผิดสัญญาหรือผิดเงื่อนไขดังกล่าว และผู้กู้ละเลยเสียไม่ปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าวนั้น ผู้ให้กู้มีสิทธิบอกเลิกสัญญากู้ยืมเงินได้

(๔) เงื่อนไขเกี่ยวกับสิทธิในการจำหน่ายหรือการโอนสิทธิเรียกร้องในสัญญากู้ยืมเงิน ผู้ให้กู้และผู้รับโอนสิทธิต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้กู้และผู้ค้ำประกัน (ถ้ามี) ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๑ งวดของการชำระเงินกู้หรือดอกเบี้ย หรืองวดของการคิดดอกเบี้ย หรือจะต้องได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้กู้มิเช่นนั้นจะยกเป็นข้อต่อสู้ผู้กู้ไม่ได้ ยกเว้นในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะว่าไม่ต้องทำการบอกกล่าวหรือแจ้งแก่ผู้กู้หรือขอความยินยอมจากผู้กู้

(๕) ในกรณีสัญญากู้ยืมเงินมีการกำหนดการชำระเงินกู้ยืมเป็นงวด ๆ ให้ผู้กู้ชำระเงินกู้ยืมไว้ชัดเจน หากผู้กู้มีความประสงค์ที่จะชำระหนี้ทั้งหมดในคราวเดียวโดยไม่ผ่อนชำระเงินกู้รายงวดตามสัญญากู้ยืมเงิน ผู้ให้กู้ต้องไม่คิดดอกเบี้ยเงินกู้ที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระตามสัญญา และให้คืนทรัพย์หลักประกันหรือสิ่งยึดหน่วง (ถ้ามี) ให้แก่ผู้กู้หรือผู้ค้ำประกัน แล้วแต่กรณี ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้ให้กู้ได้รับชำระหนี้ครบถ้วน ทั้งนี้ ให้จัดทำตารางแสดงภาระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินสำหรับผู้กู้แต่ละราย โดยให้แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนยอดเงินกู้ยืมที่ต้องชำระ วัน เดือน ปี ที่ชำระเงินในแต่ละงวด โดยแยกเป็นเงินต้น ดอกเบี้ยเงินกู้ยืม และจำนวนเงินกู้ยืมที่คงค้าง โดยแยกเป็นเงินต้นคงค้าง ดอกเบี้ยเงินกู้ยืม และให้แนบตารางแสดงภาระหนี้ตามสัญญาดังกล่าวไว้ท้ายสัญญา

(๖) ในกรณีที่กฎหมายหรือสัญญากำหนดให้ผู้ให้กู้ส่งคำบอกกล่าวเป็นหนังสือ ผู้ให้กู้ต้องส่งคำบอกกล่าวทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้กู้และผู้ค้ำประกัน (ถ้ามี) ตามที่อยู่ที่ระบุในสัญญา หรือที่อยู่ที่ผู้กู้หรือผู้ค้ำประกันแจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นหนังสือครั้งหลังสุด เว้นแต่กรณีที่ผู้กู้หรือผู้ค้ำประกันมีความประสงค์จะขอรับคำบอกกล่าวเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ผู้กู้และผู้ค้ำประกันต้องแจ้งเป็นหนังสือหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้ให้กู้ทราบ

(๗) ในกรณีที่ผู้ให้กู้มีการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ไว้ หากผู้ให้กู้จะนำข้อมูลนั้นไปเปิดเผยให้บุคคลที่สาม ผู้ให้กู้จะกระทำได้ต่อเมื่อได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้กู้ก่อนเป็นกรณีรายครั้งไป โดยผู้กู้มีสิทธิจะให้ความยินยอมหรือไม่ก็ได้ และหากให้ความยินยอมไปแล้วผู้กู้มีสิทธิถอนความยินยอมดังกล่าวเมื่อใดก็ได้ ทั้งนี้ เป็นไปตามเงื่อนไขที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกำหนด

(๘) กรณีสัญญากู้ยืมเงินกำหนดให้ผู้กู้ต้องจัดหาผู้ค้ำประกันการกู้ยืมเงิน ผู้ให้กู้ต้องตกลงกับผู้กู้ว่าจะจัดให้มีการทำสัญญาค้ำประกันซึ่งมีคำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกันไว้หน้าสัญญาค้ำประกันนั้น โดยมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีหัวเรื่องว่า “คำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกัน” ใช้อักษรตัวหนาขนาดไม่เล็กกว่าสี่มิลลิเมตร และอย่างน้อยต้องมีข้อความตามเอกสารแนบท้ายประกาศนี้โดยมีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และกำหนดข้อสัญญาเกี่ยวกับความรับผิดของผู้ค้ำประกันในสัญญาค้ำประกันซึ่งมีสาระสำคัญตรงกับคำเตือนดังกล่าว ทั้งนี้ ให้แนบคำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกันไว้แนบท้ายสัญญา

๔.๒ กรณีผู้ประกอบธุรกิจเป็นนิติบุคคลหรือสถาบันการเงิน

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยและอัตราค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนดพร้อมทั้งบันทึกวิธีการคิดคำนวณแนบท้ายสัญญา

(๒) รายละเอียดเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้ โดยผู้ให้กู้มีสิทธิเรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการทวงถามหนี้จากผู้กู้ได้ ตามอัตราที่คณะกรรมการกำกับการทวงถามหนี้ประกาศกำหนด ตามกฎหมายว่าด้วยการทวงถามหนี้ ทั้งนี้ ต้องมีหลักฐานหรือเอกสารเกี่ยวกับการทวงถามหนี้ให้สามารถตรวจสอบได้

(๓) เงื่อนไขที่ให้สิทธิผู้ให้กู้สามารถปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยได้ แต่การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยใด ๆ ผู้ให้กู้ต้องแจ้งให้ผู้กู้ทุกรายทราบเป็นหนังสือ ดังนี้

(๓.๑) แจ้งโดยไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้กู้ทราบก่อนล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน และให้ถือว่าผู้กู้ได้รับแจ้งตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือดังกล่าว

(๓.๒) ในกรณีเร่งด่วนให้แจ้งทางจดหมายหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือประกาศทางหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่แพร่หลายในประเทศล่วงหน้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน และการแจ้งโดยประกาศทางหนังสือพิมพ์นั้นให้แจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นหนังสือซ้ำอีกครั้งหนึ่งถึงผู้กู้ทุกรายทราบ

เว้นแต่กรณีที่ผู้กู้มีความประสงค์จะขอรับคำบอกกล่าวเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ผู้กู้ต้องแจ้งเป็นหนังสือหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้ให้กู้ทราบ

การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยตามวรรคหนึ่งไม่รวมถึงการเปลี่ยนแปลงเฉพาะอัตราดอกเบี้ยเบิกเกินบัญชี (MINIMUM OVERDRAFT RATE) อัตราดอกเบี้ยลูกค้ารายใหญ่ชั้นดีประเภทเงินกู้แบบมีระยะเวลา (MINIMUM LOAN RATE) อัตราดอกเบี้ยลูกค้ารายย่อยชั้นดี (MINIMUM RETAIL RATE) อัตราดอกเบี้ยเงินฝากที่ใช้อ้างอิงเป็นอัตราดอกเบี้ยในสัญญากู้ยืมเงิน และอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่ผู้ให้กู้เรียกเก็บกรณีผู้กู้ปฏิบัติผิดเงื่อนไข ซึ่งทำให้อัตราดอกเบี้ยเปลี่ยนแปลงไป

(๔) เงื่อนไขการผิดสัญญาเรื่องใดที่ผู้ให้กู้มีสิทธิบอกเลิกสัญญาจะต้องเป็นข้อความที่ผู้ให้กู้ระบุไว้เป็นการเฉพาะด้วยตัวอักษรสีแดงหรือตัวสีดำหนาหรือตัวเอนหรือขีดเส้นใต้หรือโดยประการอื่นที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป และก่อนบอกเลิกสัญญาต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้กู้ไม่น้อยกว่าสามสิบวันนับแต่วันถัดจากวันที่ผู้กู้ได้รับหนังสือ เพื่อให้ผู้กู้แก้ไขการผิดสัญญาหรือผิดเงื่อนไขดังกล่าว และผู้กู้ละเลยเสียไม่ปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าวนั้น ผู้ให้กู้มีสิทธิบอกเลิกสัญญากู้ยืมเงินได้

(๕) เงื่อนไขเกี่ยวกับสิทธิในการจำหน่ายหรือการโอนสิทธิเรียกร้องในสัญญากู้ยืมเงิน ผู้ให้กู้และผู้รับโอนสิทธิต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้กู้และผู้ค้ำประกัน (ถ้ามี) ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๑ งวดของการชำระเงินกู้หรือดอกเบี้ย หรืองวดของการคิดดอกเบี้ย หรือจะต้องได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้กู้มิเช่นนั้นจะยกเป็นข้อต่อสู้ผู้กู้ไม่ได้ ยกเว้นในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะว่าไม่ต้องทำการบอกกล่าวหรือแจ้งแก่ผู้กู้หรือขอความยินยอมจากผู้กู้

(๖) ในกรณีสัญญากู้ยืมเงินมีการกำหนดการชำระเงินกู้ยืมเป็นงวด ๆ ให้ผู้กู้ชำระเงินกู้ยืมไว้ชัดเจน หากผู้กู้มีความประสงค์ที่จะชำระหนี้ทั้งหมดในคราวเดียวโดยไม่ผ่อนชำระเงินกู้รายงวดตามสัญญากู้ยืมเงิน ผู้ให้กู้ต้องไม่คิดดอกเบี้ยเงินกู้ที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระตามสัญญา และให้คืนทรัพย์หลักประกันหรือสิ่งยึดหน่วง (ถ้ามี) ให้แก่ผู้กู้หรือผู้ค้ำประกัน แล้วแต่กรณี ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้ให้กู้ได้รับชำระหนี้ครบถ้วน ทั้งนี้ ให้จัดทำตารางแสดงภาระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินสำหรับผู้กู้แต่ละราย โดยให้แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนยอดเงินกู้ยืมที่ต้องชำระ วัน เดือน ปีที่ชำระเงินในแต่ละงวด โดยแยกเป็นเงินต้น ดอกเบี้ยเงินกู้ยืม และจำนวนเงินกู้ยืมที่คงค้าง โดยแยกเป็นเงินต้นคงค้าง ดอกเบี้ยเงินกู้ยืม และให้แนบตารางแสดงภาระหนี้ตามสัญญาดังกล่าวไว้ท้ายสัญญา

(๗) ในกรณีที่กฎหมายหรือสัญญากำหนดให้ผู้ให้กู้ส่งคำบอกกล่าวเป็นหนังสือ ผู้ให้กู้ต้องส่งคำบอกกล่าวทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้แก่ผู้กู้และผู้ค้ำประกัน (ถ้ามี) ตามที่อยู่ที่ระบุในสัญญา หรือที่อยู่ที่ผู้กู้หรือผู้ค้ำประกันแจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นหนังสือครั้งหลังสุด เว้นแต่กรณีที่ผู้กู้หรือผู้ค้ำประกันมีความประสงค์จะขอรับคำบอกกล่าวเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ผู้กู้และผู้ค้ำประกันต้องแจ้งเป็นหนังสือหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้ให้กู้ทราบ

(๘) ในกรณีที่ผู้ให้กู้มีการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ไว้ หากผู้ให้กู้จะนำข้อมูลนั้นไปเปิดเผยให้บุคคลที่สาม ผู้ให้กู้จะกระทำได้ต่อเมื่อได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้กู้ก่อนเป็นกรณีรายครั้งไป โดยผู้กู้มีสิทธิจะให้ความยินยอมหรือไม่ก็ได้ และหากให้ความยินยอมไปแล้วผู้กู้มีสิทธิถอนความยินยอมดังกล่าวเมื่อใดก็ได้ ทั้งนี้ เป็นไปตามเงื่อนไขที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกำหนด

(๙) กรณีสัญญากู้ยืมเงินกำหนดให้ผู้กู้ต้องจัดหาผู้ค้ำประกันการกู้ยืมเงิน ผู้ให้กู้ต้องตกลงกับผู้กู้ว่าจะจัดให้มีการทำสัญญาค้ำประกันซึ่งมีคำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกันไว้หน้าสัญญาค้ำประกันนั้น โดยมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีหัวเรื่องว่า “คำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกัน” ใช้อักษรตัวหนาขนาดไม่เล็กกว่าสี่มิลลิเมตร และอย่างน้อยต้องมีข้อความตามเอกสารแนบท้ายประกาศนี้ โดยมีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และมีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และกำหนดข้อสัญญาเกี่ยวกับความรับผิดของผู้ค้ำประกันในสัญญาค้ำประกันซึ่งมีสาระสำคัญตรงกับคำเตือนดังกล่าว ทั้งนี้ ให้แนบคำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกันไว้แนบท้ายสัญญา

ข้อ ๕ ข้อสัญญาที่ผู้ให้กู้ทำกับผู้กู้ต้องไม่ใช้ข้อสัญญาที่มีลักษณะหรือความหมายในลักษณะทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อสัญญาที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดจากการผิดสัญญาของผู้ให้กู้

(๒) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ให้กู้บอกเลิกสัญญากับผู้กู้หรือเรียกร้องให้ผู้กู้ชำระหนี้ทั้งหมดหรือบางส่วนก่อนกำหนดเวลาในสัญญา โดยผู้กู้มิได้ผิดนัดชำระหนี้ หรือผิดสัญญา หรือผิดเงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญข้อใดข้อหนึ่งในสัญญา

(๓) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ให้กู้เลิกสัญญากับผู้กู้ โดยไม่ต้องบอกกล่าวเป็นหนังสือไปยังผู้กู้

(๔) ข้อสัญญาที่ให้สิทธิผู้ให้กู้เปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ย อัตราค่าบริการต่าง ๆ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เกี่ยวกับสัญญากู้ยืมเงิน เว้นแต่ที่กำหนดไว้ในข้อ ๔.๒ (๓)

(๕) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้กู้ต้องทำกรมธรรม์ประกันภัยหรือกรมธรรม์ประกันชีวิต เว้นแต่การกู้ยืมเงินเพื่อที่อยู่อาศัยและการกู้ยืมที่มีทรัพย์สินเป็นหลักประกัน ให้ทำกรมธรรม์ประกันภัยก็ได้ แต่ผู้ให้กู้ต้องทำกรมธรรม์ประกันภัยโดยระบุจำนวนเบี้ยประกันภัยแยกไว้ให้ชัดเจน และส่งมอบกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่ผู้กู้ หากการชำระเบี้ยประกันภัยมีลักษณะการชำระเป็นงวด ๆ พร้อมกับการชำระหนี้ให้ระบุจำนวนเงินที่ต้องชำระเบี้ยประกันภัยไว้ในตารางการชำระหนี้แนบท้ายสัญญาด้วย

(๖) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ให้กู้มีสิทธิคิดค่าเบี้ยปรับ หรือค่าธรรมเนียมจากผู้กู้เพื่อการชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก่อนกำหนดเวลาในสัญญา เว้นแต่การกู้ยืมเงินเพื่อที่อยู่อาศัยที่ผู้กู้ได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำกว่าปกติและผู้กู้ประสงค์จะชำระทั้งหมดเพื่อเปลี่ยนผู้ให้กู้ ภายในเวลา ๓ ปีนับแต่วันที่ทำสัญญา

ข้อ ๖ สัญญากู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคต้องจัดทำขึ้นสองฉบับซึ่งมีข้อความถูกต้องตรงกันโดยผู้ให้กู้ส่งมอบสัญญากู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคและเอกสารแนบท้ายสัญญาหนึ่งฉบับให้แก่ผู้กู้ทันทีที่ได้ลงนามในสัญญา กรณีการให้กู้ยืมเงินผ่านช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ให้เป็นไปตามที่กฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์กำหนด

ข้อ ๗ กรณีการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคผ่านช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ ต้องจัดให้มีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์กำหนด โดยจัดให้มีข้อสัญญาตามข้อ ๔ และข้อสัญญาต้องไม่มีลักษณะตามข้อ ๕

ข้อ ๘ ให้นำความในข้อ ๔ ข้อ ๕ ข้อ ๖ และข้อ ๗ และบทบัญญัติว่าด้วยตัวแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับกับการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคที่ดำเนินการซึ่งมีผู้ให้บริการแพลตฟอร์มดิจิทัลเป็นคนกลาง โดยผู้ให้กู้ต้องส่งมอบสัญญากู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคให้แก่ผู้กู้

ข้อ ๙ บรรดาสัญญากู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคที่ผู้ให้กู้ได้ทำกับผู้กู้ตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจการให้กู้ยืมเงินเพื่อผู้บริโภคของสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา พ.ศ. ๒๕๔๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ก่อนวันที่ประกาศนี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะสิ้นสุดสัญญา

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๕
ธสรณ์อัฑฒ์ ธนิทธิพันธ์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

คำเตือนสำหรับผู้ค้ำประกัน

ก่อนที่จะลงนามในสัญญาค้ำประกัน ผู้ค้ำประกันควรอ่านและตรวจสอบรายละเอียดของสัญญาค้ำประกันให้เข้าใจโดยชัดเจน หากผู้ค้ำประกันมีข้อสงสัยใด ๆ ควรปรึกษาผู้มีความรู้ก่อนที่จะลงนามในสัญญาค้ำประกัน

การที่ผู้ค้ำประกันลงนามในสัญญาค้ำประกันกับ.....
เพื่อค้ำประกันตามสัญญากู้ยืมเงิน เลขที่ ..... ลงวันที่ .....
ระหว่าง..... (ผู้ให้กู้) กับนาย/นาง/นางสาว ..... (ผู้กู้)
ผู้ค้ำประกันจะมีความผูกพันกับผู้ให้กู้ โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. ผู้ค้ำประกันจะต้องรับผิดต่อผู้ให้กู้ตามมูลหนี้ที่ระบุไว้ในสัญญากู้ยืมเงินเท่านั้น

๒. ข้อตกลงใดที่กำหนดให้ผู้ค้ำประกันต้องรับผิดอย่างเดียวกับผู้กู้หรือในฐานะเป็นลูกหนี้ร่วม ข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะ เว้นแต่ผู้ค้ำประกันที่เป็นนิติบุคคลจะยินยอมที่จะรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมหรือในฐานะเป็นลูกหนี้ร่วม

๓. เมื่อผู้กู้ผิดนัดให้ผู้ให้กู้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้ำประกันภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้กู้ผิดนัด และไม่ว่ากรณีจะเป็นประการใด ผู้ให้กู้จะเรียกให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ก่อนที่หนังสือบอกกล่าวจะไปถึงผู้ค้ำประกันมิได้ แต่ไม่ตัดสิทธิผู้ค้ำประกันที่จะชำระหนี้เมื่อหนี้ถึงกำหนดชำระ

๔. เมื่อผู้ให้กู้ทวงให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ ผู้ค้ำประกันมีสิทธิขอให้เรียกผู้กู้ชำระก่อนก็ได้ เว้นแต่ผู้กู้จะถูกศาลพิพากษาให้เป็นคนล้มละลายเสียแล้ว หรือไม่ปรากฏว่าผู้กู้ไปอยู่แห่งใดในพระราชอาณาเขต

๕. ถึงแม้ผู้ให้กู้จะได้เรียกให้ผู้กู้ชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินแล้วก็ตาม ถ้าผู้ค้ำประกันพิสูจน์ได้ว่าผู้กู้นั้นมีทางที่จะชำระหนี้ได้ และการที่จะบังคับให้ผู้กู้ชำระหนี้นั้นจะไม่เป็นการยาก ผู้ให้กู้จะต้องบังคับการชำระหนี้เอาจากทรัพย์สินของผู้กู้ก่อน

๖. ถ้าผู้ให้กู้มีทรัพย์ของผู้กู้ยึดถือไว้เป็นประกัน เมื่อผู้ค้ำประกันร้องขอ ผู้ให้กู้จะต้องให้ชำระหนี้เอาจากทรัพย์ซึ่งเป็นประกันนั้นก่อน

๗. ข้อตกลงที่ผู้ค้ำประกันทำไว้ล่วงหน้าก่อนผู้ให้กู้ผ่อนเวลาอันมีผลเป็นการยินยอมให้ผู้ให้กู้ผ่อนเวลาแก่ผู้กู้ ข้อตกลงนั้นใช้บังคับมิได้ เว้นแต่ผู้ค้ำประกันที่เป็นสถาบันการเงิน หรือค้ำประกันเพื่อสินจ้างเป็นปกติธุระ

๘. ในกรณีที่ผู้ให้กู้ได้ทำการลดหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินให้แก่ผู้กู้ รวมทั้งดอกเบี้ย ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าภาระติดพันตามสัญญากู้ยืมเงิน และผู้กู้ตกลงรับข้อเสนอดังกล่าว ผู้ค้ำประกันรับผิดเฉพาะมูลหนี้ที่มีการลดหนี้ตามเงื่อนไขข้างต้น หรือผู้ค้ำประกันจะเข้าสวมสิทธิเพื่อชำระหนี้ตามมูลหนี้ดังกล่าวได้

๙. ผู้ค้ำประกันยังมีหน้าที่และความรับผิดต่าง ๆ ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยค้ำประกัน

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้ค้ำประกันยังมีหน้าที่และความรับผิดต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในสัญญาค้ำประกัน

ทั้งสองฝ่ายได้อ่านและเข้าใจคำเตือนนี้แล้ว จึงลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

ลงชื่อ ..... ผู้ค้ำประกัน
ลงชื่อ ..... ผู้ให้กู้

ตารางแสดงภาระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงิน

งวดที่	วันชำระเงินกู้ยืม (วัน/เดือน/ปี)	จำนวนเงินกู้ยืม (รายงวด)	การนำเงินค่างวดกู้ยืมไปชำระ		จำนวนเงินกู้ยืมคงค้าง	
			เงินต้น	ดอกเบี้ยเงินกู้ยืม	เงินต้นคงค้าง	ดอกเบี้ยเงินกู้ยืม

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

เรื่อง ให้ธุรกิจการให้บริการต่อเติมอาคารเพื่อการอยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๖๖

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ เบญจ และมาตรา ๓๕ อัฏฐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ธุรกิจการให้บริการต่อเติมอาคารเพื่อการอยู่อาศัยเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ธุรกิจการให้บริการต่อเติมอาคารเพื่อการอยู่อาศัย” หมายความว่า ธุรกิจที่ผู้ประกอบธุรกิจทำการรับจ้างต่อเติมอาคารไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนกับผู้บริโภค โดยผู้บริโภคมีวัตถุประสงค์ในการใช้อาคารเพื่อการอยู่อาศัย

“ต่อเติม” หมายความว่า การดัดแปลง เปลี่ยนแปลง ลดหรือขยาย ซึ่งลักษณะขอบเขตแบบรูปทรง สัดส่วน น้ำหนัก เนื้อที่ของโครงสร้างและส่วนต่าง ๆ ของอาคารที่ได้สร้างไว้แล้วให้ผิดจากเดิม และให้หมายความรวมถึง การแก้ไข การซ่อมแซม การปรับปรุง การกระทำหรือการดำเนินการอื่นใดเพื่อให้อาคารที่ได้ก่อสร้างไว้แล้วคงสภาพเดิมหรือให้มีสภาพที่ดียิ่งขึ้น

“อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน และสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลสามารถเข้าอยู่อาศัย

“เพื่อการอยู่อาศัย” หมายความว่า การเข้าอยู่อาศัยในอาคารทั้งหมดหรือบางส่วนและมิได้นำอาคารทั้งหมดหรือบางส่วนไปขาย ให้เช่า ให้เช่าซื้อหรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น

ข้อ ๓ หลักฐานการรับเงินการให้บริการต่อเติมอาคารเพื่อการอยู่อาศัยที่ผู้ประกอบธุรกิจออกให้กับผู้บริโภค ต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร โดยมีจำนวนตัวอักษรไม่เกินสิบเอ็ดตัวอักษรในหนึ่งนิ้ว และต้องใช้ข้อความที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ประกอบธุรกิจ ผู้บริโภค และการให้บริการต่อเติมอาคาร

(๑.๑) ชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ และเลขประจำตัวประชาชนของผู้ประกอบธุรกิจ กรณีผู้ประกอบธุรกิจเป็นนิติบุคคล ให้ระบุรายละเอียดตามหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคลของหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องด้วย

(๑.๒) ชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

(๑.๓) ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ของผู้บริโภค

(๑.๔) วัน เดือน ปี ที่เริ่มต้น และวัน เดือน ปี ที่สิ้นสุดตามเงื่อนไขหรือเงื่อนเวลาการให้บริการ

(๑.๕) วัน เดือน ปี ที่รับเงินหรือค่าตอบแทนการให้บริการต่อเติมอาคารตามงวดงานหรือเนื้องานที่ทำ

(๑.๖) รายละเอียดเกี่ยวกับงวดงานกับการชำระเงินตามเนื้องานที่ได้สัดส่วนกันในแต่ละงวด (ถ้ามี)

(๑.๗) รายละเอียดเกี่ยวกับการจัดหาวัสดุ ราคาวัสดุ และอุปกรณ์ ตามชนิด ปริมาณ ขนาดและคุณภาพตามที่ตกลงกันไว้ และราคาค่าบริการต่อเติมอาคารทั้งหมดที่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม (ถ้ามี)

(๑.๘) ระยะเวลาหรือเงื่อนไขการรับประกันสำหรับความชำรุดบกพร่องหรือคุณภาพงาน

(๑.๙) อัตราค่าปรับเป็นรายวัน กรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่ดำเนินการต่อเติมอาคาร หรือต่อเติมอาคารล่าช้า หรือไม่แก้ไขความชำรุดบกพร่องให้คืนดี หรือไม่ทำการให้เป็นไปตามที่ตกลงไว้

(๒) หากผู้ประกอบธุรกิจไม่ต่อเติมอาคารภายในกำหนดเวลาตามที่ตกลงกันไว้ หรือภายในระยะเวลาอันสมควร หรือต่อเติมอาคารล่าช้าโดยมิใช่ความผิดของผู้บริโภคจนคาดหมายได้ว่าการต่อเติมอาคารนั้นไม่อาจแล้วเสร็จได้ภายในระยะเวลาตามที่ตกลงกันไว้

(๒.๑) ให้ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกข้อตกลงการให้บริการต่อเติมอาคารและมีสิทธิเรียกเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระไปแล้วในงวดงานที่ผู้ประกอบธุรกิจยังมิได้ดำเนินการต่อเติมอาคารคืนให้กับผู้บริโภค รวมถึงค่าเสียหายอื่น ๆ

(๒.๒) ในกรณีที่การต่อเติมอาคารล่าช้ากว่าเวลาที่ตกลงกันไว้และผู้บริโภคไม่ใช้สิทธิบอกเลิกข้อตกลงการให้บริการต่อเติมอาคาร ผู้ประกอบธุรกิจยินยอมให้ผู้บริโภคปรับเป็นรายวันตามที่ตกลงกันไว้ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละศูนย์จุดศูนย์หนึ่งของราคาการรับจ้างต่อเติมอาคาร โดยหักจากค่าจ้างต่อเติมอาคารส่วนที่ยังไม่ได้ชำระหรือยังไม่ถึงกำหนดชำระ แต่ถ้าผู้บริโภคใช้สิทธิในการปรับครบร้อยละสิบของราคาค่าบริการต่อเติมอาคารทั้งหมดแล้ว ผู้บริโภคเห็นว่าผู้ประกอบธุรกิจไม่อาจปฏิบัติตามที่ตกลงกันไว้ต่อไปได้ ให้ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกข้อตกลงการให้บริการต่อเติมอาคารได้

(๒.๓) กรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่ดำเนินการแก้ไขความชำรุดบกพร่อง หรือคุณภาพงานตามที่ผู้บริโภคได้แจ้งขอให้แก้ไข หรือแก้ไขล่าช้าเกินสมควร ให้ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกข้อตกลงการให้บริการต่อเติมอาคารได้ และผู้บริโภคมีสิทธิที่จะว่าจ้างบุคคลอื่นมาดำเนินการแก้ไข ความชำรุดบกพร่องโดยผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายดังกล่าว และไม่จำกัดสิทธิที่ผู้บริโภคจะเรียกค่าเสียหายจากผู้ประกอบธุรกิจ

(๓) ชื่อและนามสกุลตัวบรรจง และลายมือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจหรือของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงินแทน และลายมือชื่อของผู้รับเงิน

ข้อ ๔ ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดทำหลักฐานการรับเงินตามข้อ ๓ และส่งมอบให้แก่ผู้บริโภคในทันทีที่ได้รับชำระค่าบริการต่อเติมอาคารไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน

ข้อ ๕ หลักฐานการรับเงินตามข้อ ๔ ต้องไม่มีข้อความที่มีลักษณะหรือความหมายในลักษณะหรือทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อความที่เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจที่เกิดจากความจงใจหรือประมาทเลินเล่อในการให้บริการต่อเติมอาคารของผู้ประกอบธุรกิจหรือของบุคคลอื่นซึ่งผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิดด้วย

(๒) ข้อความที่ให้สิทธิผู้ประกอบธุรกิจแก้ไข เปลี่ยนแปลงการให้บริการต่อเติมอาคารหรือเปลี่ยนแปลงค่าบริการต่อเติมอาคาร ราคาค่าต่อเติมอาคารทั้งหมดหรือแต่บางส่วน รายละเอียดเกี่ยวกับราคาวัสดุ และอุปกรณ์ ตามชนิด ปริมาณ ขนาดและคุณภาพตามที่ตกลงกันไว้แต่เพียงฝ่ายเดียวโดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้บริโภค

(๓) ข้อความที่กำหนดว่าห้ามผู้บริโภคยกเลิกการใช้บริการ

(๔) ข้อความที่กำหนดว่าจะไม่คืนเงินที่ผู้บริโภคได้ชำระมาแล้วไม่ว่ากรณีใด ๆ

ข้อ ๖ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๖
ธสรณ์อัฑฒ์ ธนิทธิพันธ์
ประธานกรรมการว่าด้วยสัญญา

เล่ม ๑๒๕ ตอนพิเศษ ๑๐๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่งแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในส่วนของข้าราชการ
สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๕๑

โดยที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคที่คณะกรรมการเห็นสมควรหรือมีผู้ร้องขอ ตลอดจนปฏิบัติการอื่นใดตามที่มีกฎหมายกำหนดให้ไว้เป็นอำนาจและหน้าที่ รวมทั้งแต่งตั้งข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่มีคุณวุฒิที่ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเพื่อดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๑ วางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่งแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในส่วนของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาระเบียบและข้อบังคับอื่น ซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค” หมายความว่า ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่มีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ และเป็นผู้ผ่านการฝึกอบรมตามหลักสูตรที่สำนักงานกำหนด

“เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบ” หมายความว่า เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้รับผิดชอบสำนวนคดี

"ผู้ประสานคดี" หมายความว่า นิติกรหรือเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายและคดีมอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบสำนวนคดีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติให้ดำเนินคดี

"ผู้บังคับบัญชา" หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือผู้ได้รับมอบหมาย

"คณะอนุกรรมการ" หมายความว่า คณะอนุกรรมการดำเนินคดีแพ่งแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้ง

"ผู้อำนวยการ" หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการกอง หรือผู้ได้รับมอบหมายอื่น ๆ ในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

"สำนักงาน" หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

"หน่วยงาน" หมายความว่า สำนัก กอง ส่วนหรือกลุ่มงาน ในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

"คดี" หมายความว่า คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

ข้อ ๕ การดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่มิได้กำหนดไว้ในระเบียบนี้ ให้เสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาดำเนินการ

ข้อ ๖ สารบบ และงานธุรการคดีแพ่ง ให้เป็นไปตามที่สำนักงานกำหนด

หมวด ๑
เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๗ เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(๑) เป็นข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่มีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ และ

(๒) ผ่านการฝึกอบรมตามหลักสูตรที่สำนักงานกำหนด

ข้อ ๘ ภายใต้ขอบเขตอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบ และคำสั่งของสำนักงาน เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอิสระในการดำเนินคดีเพื่อรักษาผลประโยชน์ของผู้บริโภค

การดำเนินการอันเกี่ยวกับคดีที่เป็นไปในทางจำหน่ายสิทธิของผู้บริโภคที่ร้องเรียน เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบต้องนำเสนอคณะอนุกรรมการเพื่อมีความเห็นเสนอต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีคำวินิจฉัยต่อไป

ข้อ ๙ ผู้บังคับบัญชามีอำนาจมอบหมายคดีให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคดำเนินคดีตลอดจนการควบคุม ตรวจสอบ รวมทั้งการเปลี่ยนตัวเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบ

ผู้บังคับบัญชาอาจกำหนดการแบ่งภาระหน้าที่และมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบภายใต้บังคับบัญชาคนใดคนหนึ่งปฏิบัติงาน หรือช่วยกลั่นกรองงานเป็นการทั่วไป หรือเป็นการเฉพาะเรื่องก็ได้

ในกรณีที่มีเหตุอันควร ผู้บังคับบัญชามีอำนาจเรียกสำนวนคดีใดคดีหนึ่งมาตรวจสอบพิจารณาหรือมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคคนใดคนหนึ่งร่วมดำเนินคดี หรือดำเนินคดีแทนก็ได้

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่ระเบียบนี้ไม่ได้กล่าวถึงไว้ หรือมีเหตุจำเป็นอื่นใดที่จะต้องรีบปฏิบัติให้ทันกำหนดระยะเวลามิฉะนั้นจะเสียหายแก่คดี ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบ ใช้ดุลพินิจพิจารณาปฏิบัติไปตามที่เห็นสมควรโดยไม่ให้เสียหายแก่คดี และรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบโดยเร็ว

หมวด ๒
การพิจารณาดำเนินการก่อนฟ้อง

ข้อ ๑๑ เมื่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคดำเนินคดี ให้หน่วยงานจัดส่งสำนวนคดีของผู้บริโภคทุกรายให้สำนักกฎหมายและคดีโดยมิชักช้า

ข้อ ๑๒ ให้ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายและคดีมอบหมายให้ผู้ประสานคดีตรวจสอบสำนวนคดีและนำเสนอผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาสั่งการส่งสำนวนคดีให้พนักงานอัยการในฐานะเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค หรือมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ดำเนินการ

คำสั่งของผู้บังคับบัญชาถือเป็นที่สุด

ข้อ ๑๓ กรณีผู้บังคับบัญชามอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ดำเนินการให้ผู้บังคับบัญชามอบหมายเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบและให้ผู้ประสานคดีส่งสำนวนคดีต่อไป

ข้อ ๑๔ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบตรวจพิจารณาสำนวนคดี ในประเด็นแห่งคดีที่สำคัญ เช่น อายุความ เขตอำนาจศาล มติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ข้ออ้าง ข้อเถียง พยานหลักฐาน ประเด็นปัญหาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และอื่น ๆ ที่จำเป็นในการวินิจฉัยคดี

ข้อ ๑๕ สำนวนเรื่องใดที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติให้ดำเนินคดีและอยู่ระหว่างการทบทวนมติ หากปรากฏข้อเท็จจริงว่าคดีจะขาดอายุความฟ้องร้อง ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบรีบดำเนินการฟ้องร้องดำเนินคดีภายในกำหนดอายุความ ทั้งนี้ จะต้องได้รับอนุมัติจากผู้บังคับบัญชาและต้องนำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบในภายหลัง

ให้บันทึกในหน้าปกรายงานบัญชีสำนวนคดีว่าคดีขาดอายุความเมื่อใด

ข้อ ๑๖ เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบอาจเรียกบุคคลที่เชื่อว่าจะเป็นประโยชน์แก่คดีมาซักถามและบันทึกไว้ก็ได้ หรือจะเรียกให้ผู้เกี่ยวข้องในคดีส่งต้นฉบับเอกสารหรือสำเนาที่รับรองความถูกต้องแล้วก็ได้ และหากเอกสารใดที่เป็นตราสารซึ่งจะต้องปิดอากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากร ให้ผู้บริโภคดำเนินการจัดให้มีการปิดอากรแสตมป์ให้ถูกต้องครบถ้วน ตามกฎหมาย

เอกสารใดที่ต้องส่งศาล ให้บุคคลผู้เกี่ยวข้องจัดส่งต้นฉบับและให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบจัดทำสำเนาไว้ในสำนวน ๑ ชุด

ข้อ ๑๗ เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบอาจมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคอื่นหรือผู้ประสานคดีดำเนินการตามขอบอำนาจและหน้าที่ของตนก็ได้

ข้อ ๑๘ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบจัดทำบัญชีพยานวัตถุ บันทึกรายละเอียดภาพถ่ายรับรองความถูกต้องและนำบัญชีพยานวัตถุรวมไว้ในสำนวนด้วย

ข้อ ๑๙ ในกรณีที่เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบพิจารณาเห็นว่าสำนวนคดีใดมีพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะดำเนินคดีได้ ให้ร่างคำฟ้องพร้อมบัญชีระบุพยานเสนอคณะอนุกรรมการพิจารณาต่อไป

หากพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงไม่เพียงพอที่จะดำเนินคดีได้ หรือกรณีที่มีความเห็นแย้งกับมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เพิ่มเติม เพื่อนำเสนอคณะอนุกรรมการพิจารณากลั่นกรองเรื่องราว ร้องทุกข์จากผู้บริโภคพิจารณา

ข้อ ๒๐ สำนวนคดีใดค้างดำเนินการหรือยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายใน ๑ เดือน นับแต่วันที่ได้รับสำนวนคดี ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบรายงานและชี้แจงเหตุขัดข้องต่อผู้บังคับบัญชา เพื่อกำหนดแนวทางแก้ไขตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๒๑ ให้นำระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาใช้บังคับ

หมวด ๓
การดำเนินคดีในศาล

ข้อ ๒๒ การดำเนินกระบวนพิจารณาในศาลใด ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งและวิธีพิจารณาคดีในศาลนั้น

ข้อ ๒๓ เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบอาจมอบหมายให้ผู้ประสานคดีหรือบุคคลอื่นใด ยื่นคำคู่ความ บัญชีระบุพยานและเอกสารอื่นต่อศาล รวมทั้งติดตามคำสั่งศาลคัดถ่ายคำพิพากษา คำเบิกความ และเอกสารอื่นจากศาลด้วย

การขอถ่ายสำเนาเอกสารจากศาล ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบจัดทำบัญชีและรับรองค่าใช้จ่ายไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๒๔ ในขณะยื่นคำฟ้องต่อศาลให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการขอให้ศาลออกหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องส่งให้แก่จำเลยเพื่อแก้คดี โดยให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบจัดทำบัญชีและรับรองค่าใช้จ่ายไว้เป็นหลักฐาน

ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบอ้างพยานหลักฐาน ในบัญชีระบุพยาน ให้ครบถ้วนทุกประเด็นที่จะนำสืบสนับสนุนคำฟ้อง รวมทั้งให้จัดทำสำเนาบัญชีระบุพยานและสำเนาพยานเอกสารเพื่อยื่นต่อศาลและส่งให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามกฎหมายด้วย และหากเห็นสมควรจะยื่นบัญชีระบุพยานไปพร้อมกับคำฟ้องด้วยก็ได้

ข้อ ๒๕ กรณีที่คู่ความอีกฝ่ายยื่นคำให้การ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบตรวจสอบคำให้การและข้อเท็จจริง กำหนดประเด็นและหน้าที่นำสืบ นำเสนอคณะอนุกรรมการพิจารณา

คดีที่มีการชี้สองสถานให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบตรวจสอบการกำหนดประเด็นข้อพิพาทของศาลว่าถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ หากพบว่าไม่ถูกต้องครบถ้วนก็ให้คัดค้านไว้ตามกฎหมาย และนำเสนอคณะอนุกรรมการพิจารณา

ข้อ ๒๖ การติดต่อพยานบุคคลไปเบิกความที่ศาล กรณีเป็นพยานนำให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบมีหนังสือแจ้งพยานให้ไปเบิกความที่ศาล หรือกรณีเป็นพยานหมายให้ยื่นคำขอให้ศาลออกหมายเรียกพยาน โดยให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการ ส่งหมายเรียกให้แก่พยานและให้เบิกค่าใช้จ่ายในการส่งหมายเรียกตามแบบและวิธีการที่สำนักงานกำหนด

ในกรณีที่พยานได้รับหนังสือแจ้ง หรือได้รับหมายเรียกโดยชอบแล้ว แต่มิได้มาเป็นพยานศาลโดยมิได้แจ้งเหตุขัดข้องให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบพิจารณา หากเห็นว่าพยานดังกล่าวเป็นพยานสำคัญในคดีก็ให้ขอศาลเลื่อนการพิจารณาคดีไปก่อน แต่หากเห็นว่า พยานดังกล่าวไม่ใช่พยานสำคัญในคดี ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบงดการสืบพยานปากนั้น หรือขอส่งเอกสารแทนการสืบพยานบุคคลได้ตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๒๗ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบเตรียมการสืบพยานบุคคล พยานเอกสารและพยานวัตถุให้พร้อมก่อนวันนัดพิจารณา กรณีพยานบุคคลเป็นพยานหมาย ให้เตรียมค่าป่วยการและค่าพาหนะพยานหรือค่าใช้จ่ายอื่นเพื่อจ่ายให้แก่พยานตามคำสั่งศาลด้วย

ในการสืบพยาน ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบไปศาลทุกนัดและดำเนินการสืบพยานทุกประเด็นที่อยู่ในคำฟ้องและคำให้การ

ข้อ ๒๘ การดำเนินกระบวนพิจารณาทุกครั้งให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบบันทึกรายละเอียดไว้ในรายงานการดำเนินคดี ให้ได้ความเพียงพอที่จะทราบการดำเนินคดีครั้งใดหรือวันใด ได้จัดการเกี่ยวกับคดีอย่างไรบ้าง ถ้าเหตุที่ได้จัดการไปนั้นสมควรจะให้ปรากฏถึงเจตนาเพื่อผลใด ๆ ก็ให้บันทึกให้ปรากฏไว้และให้รายงานผู้บังคับบัญชาเพื่อทราบต่อไป

ข้อ ๒๙ ถ้าเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบพิจารณาแล้วเห็นว่าคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งขอลดหนี้ลงบางส่วน หรือขอผ่อนผันการชำระหนี้ หรือขอทำสัญญาประนีประนอมยอมความโดยมีเหตุอันสมควร ให้เสนอความเห็นต่อผู้บังคับบัญชา เพื่อมีหนังสือแจ้งข้อเสนอดังกล่าวให้ผู้บริโภคพิจารณาต่อไป

เมื่อผู้บริโภคตกลงประนีประนอมยอมความโดยแจ้งเงื่อนไขมาให้ทราบแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบตกลงประนีประนอมยอมความตามนั้น หรือจะให้ผู้บริโภคหรือผู้แทนมาแถลงต่อศาลในวันประนีประนอมยอมความก็ได้ ในกรณีนี้ให้ผู้บริโภคหรือผู้แทนลงชื่อในสัญญาประนีประนอมยอมความด้วย

ข้อ ๓๐ การดำเนินคดีในทางจำหน่ายสิทธิของผู้บริโภค ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเสนอคณะอนุกรรมการพิจารณา ผลการพิจารณาเป็นประการใด ให้ดำเนินการไปตามนั้น และให้สำนักงานรายงานให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบ

ข้อ ๓๑ เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบควรแถลงการณ์ปิดคดี เว้นแต่คดีที่มีเอกสารอ้างอิงมากหรือคดีที่มีทุนทรัพย์สูง หรือคดีที่มีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายยุ่งยาก ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบแถลงการณ์ปิดคดีเป็นลายลักษณ์อักษร โดยเสนอร่างคำแถลงให้คณะอนุกรรมการพิจารณาก่อน

ข้อ ๓๒ เมื่อศาลได้อ่านคำพิพากษาแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการขอคัดถ่ายคำพิพากษาประกอบสำนวนไว้ทุกเรื่อง

ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง พิพากษาไม่เต็มตามฟ้องหรือแพ้คดีในประเด็นใด ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบคัดถ่ายสำเนาคำเบิกความพยานและพยานเอกสารที่เกี่ยวข้องไว้ด้วย

ข้อ ๓๓ ในการดำเนินคดี เมื่อมีผู้บริโภคร้องขอและมีเหตุจำเป็นเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้บริโภค ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบใช้ดุลพินิจเพื่อดำเนินการยื่นคำร้องต่อศาล ขอให้นำวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาตามหมวด ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาใช้บังคับ และรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

หมวด ๔
อุทธรณ์และฎีกา

ข้อ ๓๔ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบไปฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลตามนัดทุกครั้ง

ในกรณีที่ยังไม่สามารถคัดคำพิพากษาหรือคำสั่งได้ในวันที่ศาลอ่านคำพิพากษากรณีที่ศาลพิพากษาให้ชนะคดีเต็มตามฟ้องให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบหรือผู้รับมอบฉันทะจดย่อคำพิพากษาหรือคำสั่ง ในกรณีที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้แพ้คดีทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบจดย่อคำพิพากษาหรือประเด็นที่วินิจฉัยแห่งคดีพร้อมเหตุผลที่ให้แพ้คดีนั้น

ข้อ ๓๕ เมื่อศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกามีคำพิพากษาหรือคำสั่งแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบเสนอสำนวนพร้อมความเห็นต่อคณะอนุกรรมการ

กรณีที่ศาลชั้นต้น หรือศาลอุทธรณ์พิพากษาหรือมีคำสั่งให้โจทก์ชนะคดีโดยได้รับชำระหนี้เต็มตามฟ้อง เป็นการสมประโยชน์ของผู้บริโภคและเป็นไปตามมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแล้วนั้น ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบใช้ดุลพินิจเพื่อพิจารณาใช้สิทธิว่าจะสมควรอุทธรณ์หรือฎีกาคำพิพากษาหรือไม่ และรายงานให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อทราบ

สำหรับกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้โจทก์แพ้คดีหรือพิพากษาให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ ไม่เต็มตามฟ้องหรือคำพิพากษามีข้อแตกต่างไปจากมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและคดีไม่ต้องห้ามอุทธรณ์หรือฎีกาตามกฎหมายว่าด้วยอุทธรณ์หรือฎีกานั้น ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบใช้ดุลพินิจเพื่อพิจารณาว่าจะใช้สิทธิอุทธรณ์หรือฎีกาคำพิพากษาหรือไม่ประการใด และนำเสนอคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาต่อไป หากมีความเห็นประการใดให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการตามนั้น และรายงานให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อทราบ ทั้งนี้หากเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบมีความเห็นควรอุทธรณ์หรือฎีกาให้เสนอร่างอุทธรณ์หรือร่างฎีกาแล้วแต่กรณีไปด้วย

ระหว่างรอผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์หรือฎีกาไว้ด้วย

ข้อ ๓๖ ในกรณีที่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งอุทธรณ์หรือฎีกาให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการแก้อุทธรณ์หรือฎีกาทุกคดี โดยนำเสนอร่างอุทธรณ์หรือฎีกาให้คณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณา และให้นำความในหมวด ๒ และ ๓ มาบังคับใช้โดยอนุโลม

หมวด ๕
การบังคับคดี

ข้อ ๓๗ ในกรณีจำเป็นต้องดำเนินการบังคับคดีและศาลยังไม่ออกคำบังคับ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบขอให้ศาลออกคำบังคับภายในกำหนด ๔๕ วัน นับแต่วันที่ศาลอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่ง เว้นแต่คดีถึงที่สุดหรือคดีที่มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ทุเลาการบังคับคดี ให้ขอออกคำบังคับภายในกำหนด ๑๕ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด หรือวันที่มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ทุเลาการบังคับคดีแล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๘ ในกรณีที่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งขอทุเลาการบังคับคดี ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบคัดค้านการขอทุเลาการบังคับคดี

ข้อ ๓๙ เมื่อระยะเวลาที่ศาลกำหนดให้ปฏิบัติตามคำพิพากษาได้ล่วงพ้นไปแล้วและลูกหนี้ตามคำพิพากษาไม่ปฏิบัติตามคำบังคับให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบยื่นคำขอให้ศาลออกหมายบังคับคดีภายใน ๓๐ วัน นับแต่ล่วงพ้นระยะเวลาดังกล่าว เพื่อดำเนินการบังคับคดีต่อไป

ข้อ ๔๐ ในกรณีที่ศาลออกหมายบังคับคดี ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบส่งหมายบังคับคดีและสำนวนที่เกี่ยวข้องจำเป็นแก่การบังคับคดีให้ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายและคดีพิจารณามอบหมายให้ผู้ประสานคดีเป็นผู้ดำเนินการสืบหาทรัพย์สินของจำเลยเพื่อดำเนินการบังคับคดีต่อไป ทั้งนี้ สำนักงานอาจมอบหมายให้ผู้บริโภค หรือผู้มีส่วนได้เสียในคดีเป็นผู้ช่วยดำเนินการสืบหาทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาก็ได้

ข้อ ๔๑ ในการดำเนินการบังคับคดี หากมีกระบวนการที่ต้องดำเนินการพิจารณาในชั้นศาล ให้ผู้ประสานคดีนำเสนอผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาสั่งการมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ดำเนินการเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ให้นำความในหมวด ๒ ๓ และ ๔ มาบังคับใช้โดยอนุโลม

ในการดำเนินคดีในชั้นบังคับคดีให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบรวบรวมพยานหลักฐานพร้อมทำความเห็นเสนอคณะอนุกรรมการพิจารณา

หมวด ๖
การเบิกจ่ายเงินค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ

ข้อ ๔๒ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการยืมเงินค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีตามระเบียบว่าด้วยการยืมเงินราชการ และกรณีต้องเดินทางไปดำเนินคดีนอกเขตท้องที่ให้ดำเนินการตามระเบียบของราชการที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๔๓ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบเบิกเงินค่าใช้จ่ายเพื่อสำรอง ในการดำเนินคดีได้ไม่เกินคดีละห้าพันบาท แต่เมื่อรวมกันทุกคดีให้เบิกเงินสำรองค่าใช้จ่ายได้รวมกันไม่เกินสองหมื่นบาท

การเบิกเงินเพื่อนำไปใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบเป็นผู้ยืม โดยความเห็นชอบของผู้บังคับบัญชาและให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบจัดทำบัญชีค่าใช้จ่ายในแต่ละคดีไว้ให้สามารถตรวจสอบได้ทุกเวลา ทั้งนี้ตามแบบและวิธีการที่สำนักงานกำหนด

ข้อ ๔๔ เมื่อคดีเสร็จกระบวนพิจารณาในศาลใดและไม่จำต้องดำเนินการอย่างใดต่อไปอีก ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบหักล้างทะเบียนเงินยืม และจัดทำบันทึกแจ้งว่าคดีถึงที่สุดแล้วพร้อมส่งบัญชีค่าใช้จ่ายและเงินเหลือจ่าย เพื่อหักล้างทะเบียนเงินยืมภายใน ๓๐ วัน

ในกรณีที่เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบ ได้ยืมเงินค่าใช้จ่ายไปแล้ว ต่อมาเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบผู้นั้นจะต้องส่งมอบสำนวนคดีให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้อื่นรับไปดำเนินการต่อ ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบส่งมอบสำนวนคดี และดำเนินการหักล้างทะเบียนเงินยืมให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วันนับแต่วันส่งมอบสำนวนคดี

ข้อ ๔๕ ในระหว่างอุทธรณ์ ฎีกา หรือการดำเนินการบังคับคดี และมีกระบวนพิจารณาในชั้นศาลเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมค่าใช้จ่ายดำเนินคดีให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบดำเนินการตามความในหมวดนี้

ข้อ ๔๖ สำนวนคดีที่มีการดำเนินคดีถึงที่สุดให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคผู้รับผิดชอบทำความเห็นว่าสำนวนคดีนั้นควรทำลายหรือควรเก็บรอไว้ต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาสั่งต่อไป

การทำลายเอกสารตามวรรคแรก ให้ดำเนินการตามระเบียบราชการว่าด้วยเรื่องนั้น

ข้อ ๔๗ การติดตาม การประเมินผล และการรายงานผลการปฏิบัติงาน ให้ดำเนินการตามแบบและวิธีการที่สำนักงานกำหนด

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑
ชูศักดิ์ ศิรินิล
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๗๓ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ มีนาคม ๒๕๖๓

ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภค ของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๖๓

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข เพื่อให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประกาศกำหนด

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ประกอบมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๓”

ข้อ ๒ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“เลขาธิการ” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค” หมายความว่า ข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ที่ได้รับการแต่งตั้งจากเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อให้มีหน้าที่ดำเนินคดีแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล

ข้อ ๔ หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคของเลขาธิการ มีดังนี้

๔.๑ เมื่อได้รับคำร้องขอจากผู้บริโภคที่ถูกละเมิดสิทธิ หรือเลขาธิการเห็นสมควรและการดำเนินคดีนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

๔.๒ เป็นกรณีที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้บริโภคได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย และหากดำเนินการล่าช้าอาจเกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

(๒) เรื่องร้องทุกข์ที่ผู้ประกอบธุรกิจมีพฤติกรรมว่าจะหลบหนี หรือย้ายไปเสียซ่อนเร้น หรือโอนไปให้แก่ผู้อื่นซึ่งทรัพย์ใดก็ดี

(๓) เรื่องร้องทุกข์อื่น ๆ ที่เลขาธิการเห็นว่าเป็นเรื่องที่ประชาชนสนใจมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนต้องดำเนินคดีเพื่อคุ้มครองประโยชน์ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

ข้อ ๕ ในการเสนอให้เลขาธิการออกคำสั่งให้ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภค ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคที่เลขาธิการมอบหมายดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดให้เพียงพอต่อการดำเนินคดี และยกร่างคำฟ้องพร้อมบัญชีระบุพยาน

(๒) เสนอคณะอนุกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่พิจารณากลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคพิจารณาให้ความเห็นในทางคดี

(๓) เสนอเลขาธิการเพื่อพิจารณาดำเนินคดีแทนผู้บริโภค

ข้อ ๖ ในกรณีที่เลขาธิการเห็นว่า เรื่องร้องทุกข์เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในประกาศฉบับนี้ และเลขาธิการเห็นสมควรให้ดำเนินคดี ให้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคดำเนินคดีแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล ทั้งนี้ ให้เลขาธิการรายงานให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบ

ในกรณีที่เลขาธิการเห็นว่า เรื่องร้องทุกข์ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในประกาศฉบับนี้ ให้นำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณา

ข้อ ๗ การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภค ให้ปฏิบัติตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่งแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในส่วนของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๓
เทวัญ ลิปตพัลลภ
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

กฎกระทรวง

การยื่นคำขอและการรับรองสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๖๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวงการยื่นคำขอและการรับรองสมาคมเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๕

หมวด ๑
เงื่อนไขเกี่ยวกับสมาคม มูลนิธิ และกรรมการ

ข้อ ๒ สมาคมและมูลนิธิที่จะขอรับการรับรองเพื่อให้มีสิทธิและอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคต้องมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้าและเป็นไปตามเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นสมาคมและมูลนิธิที่จดทะเบียนตามกฎหมายมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปีโดยนับถึงวันยื่นคำขอรับการรับรอง

(๒) มีผลงานหรือการดำเนินงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคในราชอาณาจักรเป็นที่ปรากฏชัด

ข้อ ๓ กรรมการของสมาคมและมูลนิธิต้องมีสัญชาติไทยไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมดและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๒) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๓) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๔) เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีความผิดในคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

(๕) เป็นกรรมการ ผู้บริหาร หรือผู้มีอำนาจในการจัดการ หรือมีส่วนได้เสียในกิจการหรือธุรกิจของเอกชน

ข้อ ๔ สมาคมและมูลนิธิต้องกำหนดวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดีไว้ในข้อบังคับของสมาคมและมูลนิธิ ดังต่อไปนี้

(๑) คณะกรรมการของสมาคมและมูลนิธิต้องแต่งตั้งบุคคลซึ่งมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้เป็นทนายความเป็นผู้ดำเนินคดี ทำหน้าที่ในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

(๒) เมื่อสมาคมและมูลนิธิได้ยื่นฟ้องคดีใดแล้ว ให้ส่งสำเนาคำฟ้องให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันยื่นคำฟ้อง

(๓) ถ้าได้มีคำพิพากษาในคดีที่สมาคมและมูลนิธิได้ยื่นฟ้องแล้ว ให้ส่งสำเนาคำพิพากษานั้นให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลได้มีคำพิพากษา

(๔) ถ้าสมาคมและมูลนิธิจะถอนฟ้องคดีใดต้องแจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

(๕) ในการฟ้องคดี สมาคมและมูลนิธิจะเรียกเงินหรือทรัพย์สินใดจากผู้บริโภคไม่ได้ เว้นแต่ค่าพาหนะเดินทาง ค่าคัดถ่ายสำเนาเอกสาร ค่าพิมพ์เอกสาร และค่าฤชาธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ซึ่งต้องชำระต่อศาล

(๖) สมาคมและมูลนิธิจะต้องปฏิบัติตามระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการฟ้องคดีในรายละเอียดของกรณีที่เพิ่มเติมจากกฎกระทรวงนี้ หรือในกรณีอื่นด้วยตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด

หมวด ๒
การยื่นคำขอรับการรับรองสมาคมและมูลนิธิ

ข้อ ๕ การยื่นคำขอรับการรับรองสมาคม ให้ยื่นต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามแบบ ส.ค.บ. ๑ ท้ายกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยเอกสารหรือหลักฐานซึ่งรับรองความถูกต้องแล้วตามที่ระบุไว้ในแบบคำขอดังกล่าว

ข้อ ๖ การยื่นคำขอรับการรับรองมูลนิธิ ให้ยื่นต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามแบบ ส.ค.บ. ๒ ท้ายกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยเอกสารหรือหลักฐานซึ่งรับรองความถูกต้องแล้วตามที่ระบุไว้ในแบบคำขอดังกล่าว

ข้อ ๗ เมื่อได้รับคำขอรับการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนของคำขอและเอกสารหรือหลักฐานตามข้อ ๕ หรือข้อ ๖ แล้วให้ออกใบรับคำขอแก่สมาคมหรือมูลนิธิหรือผู้ทำการแทนไว้เป็นหลักฐาน

ใบรับคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้ระบุวัน เดือน ปีที่รับคำขอและลงลายมือชื่อของเจ้าหน้าที่ผู้รับคำขอ

หมวด ๓
การพิจารณาของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๘ ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาคำขอรับการรับรองสมาคมและมูลนิธิให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้รับคำขอและเอกสารหรือหลักฐานประกอบคำขอครบถ้วน หากไม่สามารถดำเนินการพิจารณาได้ทันภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ขยายระยะเวลาพิจารณาคำขอได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน และให้บันทึกเหตุผลและความจำเป็นที่ต้องมีการขยายระยะเวลาพิจารณานั้นไว้ด้วย

ข้อ ๙ เมื่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาคำขอรับการรับรองสมาคมและมูลนิธิแล้ว กรณีที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติให้การรับรอง ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคออกหนังสือรับรองให้แก่สมาคมหรือมูลนิธิตามแบบ ส.ค.บ. ๓ ท้ายกฎกระทรวงนี้ แต่ถ้าคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติไม่ให้การรับรอง ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีหนังสือแจ้งสมาคมหรือมูลนิธิ พร้อมระบุเหตุผลที่ไม่ให้การรับรองนั้นและแนบมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้สมาคมหรือมูลนิธิทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ

การแจ้งมติตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติ

การพิจารณาของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้ถือเป็นที่สุด

ข้อ ๑๐ สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติไม่ให้การรับรองอาจยื่นคำขอรับการรับรองได้ใหม่เมื่อพ้นกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีมติ

ข้อ ๑๑ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคอาจสนับสนุนสมาคมหรือมูลนิธิที่ได้รับการรับรองตามกฎกระทรวงนี้ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารการดำเนินกิจการของสมาคมหรือมูลนิธิเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการคุ้มครองผู้บริโภคได้

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๑๒ คำขอรับการรับรองสมาคมที่ได้ยื่นไว้แล้วตามกฎกระทรวงการยื่นคำขอและการรับรองสมาคมเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๕ และยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาให้ถือว่าเป็นคำขอรับการรับรองตามกฎกระทรวงนี้ และถ้าคำขอรับการรับรองดังกล่าวมีข้อความแตกต่างไปจากคำขอรับการรับรองตามกฎกระทรวงนี้ ให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งแก้ไขเพิ่มเติมคำขอรับการรับรองเพื่อให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้ได้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

แบบ สคบ.๑

คำขอที่...../.....
รับวันที่...../...../.....
ลงชื่อ.....ผู้รับคำขอ

คำขอรับการรับรอง
เป็นสมาคมที่มีสิทธิและอำนาจฟ้องคดี
เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

เขียนที่.....

วันที่ .....เดือน..... พ.ศ. .....

ข้าพเจ้า.....ขอยื่นคำขอต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อขอให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรองสมาคมให้มีสิทธิและอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑. ชื่อสมาคม .....

๒. วัน เดือน ปี ที่ก่อตั้ง.....

๓. วัตถุประสงค์ของสมาคม .....

.....

.....

.....

.....

๔. ที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของสมาคม เลขที่.....หมู่ที่.....
ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์..... โทรสาร.....
website.....e-mail address.....

สำนักงานสาขาของสมาคม (ถ้ามี) เลขที่.....หมู่ที่.....
ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์..... โทรสาร.....
website.....e-mail address.....

พร้อมแนบภาพถ่ายหรือแผนที่ตั้งของสำนักงานใหญ่และสำนักงานสาขามาพอสังเขป

๕. สมาคมของท่านมีลักษณะการดำเนินงานในรูปแบบการประกอบกิจการที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า

☐ มี ☐ ไม่มี

พร้อมกับคำขอนี้ ข้าพเจ้าได้แนบเอกสารหรือหลักฐานซึ่งรับรองความถูกต้องแล้วมาเพื่อประกอบการพิจารณาดังต่อไปนี้

๑) สำเนาใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนสมาคม สำเนาใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนการแต่งตั้งกรรมการของสมาคมขึ้นใหม่ทั้งชุด หรือการเปลี่ยนแปลงกรรมการของสมาคม สำเนาข้อบังคับของสมาคม

๒) หนังสือมอบอำนาจให้ผู้ยื่นคำขอเป็นผู้มีอำนาจทำการขอรับการรับรองแทนสมาคม พร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ยื่นคำขอ

๓) บัญชีรายชื่อและสัญชาติของกรรมการของสมาคม พร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนหรือสำเนาหนังสือเดินทาง

๔) บัญชีรายชื่อผู้ดำเนินคดีซึ่งมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์และได้รับใบอนุญาตให้เป็นทนายความ พร้อมสำเนาใบอนุญาตให้เป็นทนายความและสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน

๕) สำเนารายงานการประชุมของที่ประชุมใหญ่ที่แสดงว่าที่ประชุมได้ตรวจสอบและรับรองแล้วว่ากรรมการของสมาคมทุกคนเป็นผู้ไม่มีลักษณะต้องห้าม และมีสัดส่วนของกรรมการถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวงนี้

๖) เอกสารหรือหลักฐานที่แสดงถึงการมีผลงานหรือการดำเนินงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคในราชอาณาจักรที่ปรากฏชัด เช่น ภาพถ่ายกิจกรรมที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค เอกสารการสัมมนา เอกสารที่แสดงถึงผลงานดังกล่าว

(ลงชื่อ).....ผู้ยื่นคำขอ
(.....)
ตำแหน่ง .....

ความเห็นของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

.....
.....
.....
.....

(ลงชื่อ).....
(.....)
ตำแหน่ง เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
วันที่...../...../.....

แบบ สคบ.๒

คำขอที่...../.....
รับวันที่...../...../.....
ลงชื่อ.....ผู้รับคำขอ

คำขอรับการรับรอง
เป็นมูลนิธิที่มีสิทธิและอำนาจฟ้องคดี
เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

เขียนที่.....

วันที่ .....เดือน..... พ.ศ. .....

ข้าพเจ้า.....ขอยื่นคำขอต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อขอให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรองมูลนิธิให้มีสิทธิและอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑. ชื่อมูลนิธิ .....

๒. วัน เดือน ปี ที่ก่อตั้ง.....

๓. วัตถุประสงค์ของมูลนิธิ .....

.....

.....

.....

.....

๔. ที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของมูลนิธิ เลขที่.....หมู่ที่.....
ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์..... โทรสาร.....
website.....e-mail address.....

สำนักงานสาขาของมูลนิธิ (ถ้ามี) เลขที่.....หมู่ที่.....
ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์..... โทรสาร.....
website.....e-mail address.....

พร้อมแนบภาพถ่ายหรือแผนที่ตั้งของสำนักงานใหญ่และสำนักงานสาขามาพอสังเขป

๕. มูลนิธิของท่านมีลักษณะการดำเนินงานในรูปแบบการประกอบกิจการที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า

☐ มี ☐ ไม่มี

พร้อมกับคำขอนี้ ข้าพเจ้าได้แนบเอกสารหรือหลักฐานซึ่งรับรองความถูกต้องแล้วมาเพื่อประกอบการพิจารณาดังต่อไปนี้

๑) สำเนาใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนมูลนิธิ สำเนาใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนการแต่งตั้งกรรมการของมูลนิธิขึ้นใหม่ทั้งชุด หรือการเปลี่ยนแปลงกรรมการของมูลนิธิ สำเนาข้อบังคับของมูลนิธิ

๒) หนังสือมอบอำนาจให้ผู้ยื่นคำขอเป็นผู้มีอำนาจทำการขอรับการรับรองแทนมูลนิธิ พร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ยื่นคำขอ

๓) บัญชีรายชื่อและสัญชาติของกรรมการของมูลนิธิ พร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนหรือสำเนาหนังสือเดินทาง

๔) บัญชีรายชื่อผู้ดำเนินคดีซึ่งมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์และได้รับใบอนุญาตให้เป็นทนายความ พร้อมสำเนาใบอนุญาตให้เป็นทนายความและสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน

๕) สำเนารายงานการประชุมของที่ประชุมใหญ่ที่แสดงว่าที่ประชุมได้ตรวจสอบและรับรองแล้วว่ากรรมการของมูลนิธิทุกคนเป็นผู้ไม่มีลักษณะต้องห้าม และมีสัดส่วนของกรรมการถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวงนี้

๖) เอกสารหรือหลักฐานที่แสดงถึงการมีผลงานหรือการดำเนินงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคในราชอาณาจักรที่ปรากฏชัด เช่น ภาพถ่ายกิจกรรมที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค เอกสารการสัมมนา เอกสารที่แสดงถึงผลงานดังกล่าว

(ลงชื่อ).....ผู้ยื่นคำขอ
(.....)
ตำแหน่ง .....

ความเห็นของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

.....
.....
.....
.....

(ลงชื่อ).....
(.....)
ตำแหน่ง เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

แบบ สคบ.๓

หนังสือรับรอง
ให้สมาคมหรือมูลนิธิมีสิทธิและอำนาจฟ้องคดี
เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

หนังสือรับรองเลขที่...../.....

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรองว่า

สมาคม/ มูลนิธิ.....ทะเบียนเลขที่.....
สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่เลขที่.....หมู่ที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....
ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....
เป็นสมาคม/มูลนิธิที่มีสิทธิและอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

หนังสือรับรองฉบับนี้ให้มีผลใช้บังคับเป็นเวลาสองปีนับแต่วันที่รับการรับรอง

ให้ไว้ ณ วันที่ .....พ.ศ. .....

ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ บัญญัติให้สมาคมและมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า และข้อบังคับของสมาคมและมูลนิธิดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวกับคณะกรรมการ สมาชิก และวิธีการดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิ เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยสมาคมและมูลนิธิอาจยื่นคำขอให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองเพื่อให้สมาคมและมูลนิธินั้นมีสิทธิและอำนาจฟ้องเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

เล่ม ๑๓๔ ตอนพิเศษ ๒๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๐

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมและมูลนิธิ

พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดระเบียบเพื่อให้สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามมาตรา ๔๐ ถือปฏิบัติในการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมและมูลนิธิต่อไป

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมหรือมูลนิธิ พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ว่าด้วยการดำเนินการของสมาคมเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“สมาคม” หมายความว่า สมาคมที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามมาตรา ๔๐

“มูลนิธิ” หมายความว่า มูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามมาตรา ๔๐

“ผู้ดำเนินคดี” หมายความว่า ผู้ดำเนินคดีตามกฎกระทรวงการยื่นคำขอและการรับรองสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐

หมวด ๑
การดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิเกี่ยวกับการฟ้องคดี

ข้อ ๕ ให้สมาคมและมูลนิธิส่งรายงานการประชุมของสมาคมและมูลนิธิที่มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ทั้งชุด การเปลี่ยนแปลงกรรมการ หรือการแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับทราบการจดทะเบียน

เมื่อสมาคมหรือมูลนิธิมีเหตุต้องเลิกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ให้คณะกรรมการของสมาคมหรือมูลนิธิที่อยู่ในตำแหน่งขณะมีการเลิกสมาคมหรือมูลนิธิแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสิบสี่วันนับแต่วันที่มีการเลิกสมาคมหรือมูลนิธิ

ข้อ ๖ ให้สมาคมและมูลนิธิรายงานงบดุลแสดงสินทรัพย์ หนี้สิน และบัญชีรายรับรายจ่าย รวมทั้งผลการดำเนินคดีของสมาคมและมูลนิธิในรอบปีที่ผ่านมา ไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการประชุมใหญ่

หมวด ๒
การใช้สิทธิและอำนาจฟ้องของสมาคมและมูลนิธิ

ข้อ ๗ ในการพิจารณาดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามมาตรา ๔๑ คณะกรรมการของสมาคมและคณะกรรมการของมูลนิธิต้องดำเนินการให้มีการรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดให้เพียงพอ การลงมติให้ฟ้องหรือไม่ฟ้องผู้ประกอบธุรกิจ ให้คณะกรรมการของสมาคมและคณะกรรมการของมูลนิธิพิจารณาจากพยานหลักฐานและความเห็นของผู้ดำเนินคดีตามข้อ ๘ โดยสุจริตและมีเหตุผลอันสมควร ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคโดยส่วนรวม สิทธิของบุคคลในการประกอบกิจการ และความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจเป็นสำคัญ

การลงมติให้ฟ้องหรือไม่ฟ้องผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่ง ให้สมาคมและมูลนิธิแจ้งมติพร้อมเหตุผลอย่างชัดเจนประกอบด้วย ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันลงมติดังกล่าว

ข้อ ๘ คณะกรรมการของสมาคมและคณะกรรมการของมูลนิธิต้องมอบหมายให้ผู้ดำเนินคดีตามบัญชีรายชื่อผู้ดำเนินคดีที่สมาคมและมูลนิธิแจ้งไว้กับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อทำหน้าที่ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค

ให้สมาคมและมูลนิธิรายงานการเปลี่ยนแปลงบัญชีรายชื่อผู้ดำเนินคดีให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง

ข้อ ๙ ในกรณีที่ผู้บริโภคขอให้สมาคมหรือมูลนิธิเรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนตน สมาคมหรือมูลนิธิต้องช่วยผู้บริโภคดังกล่าวในการจัดทำหนังสือมอบหมายให้เรียกทรัพย์สินและค่าเสียหาย โดยมีพยานลงลายมือชื่อรับรองอย่างน้อยสองคน

ข้อ ๑๐ เมื่อสมาคมหรือมูลนิธิได้ยื่นฟ้องคดีใดแล้ว ให้สมาคมหรือมูลนิธิดำเนินการส่งสำเนาคำฟ้องให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันยื่นคำฟ้อง

ข้อ ๑๑ ถ้าสมาคมหรือมูลนิธิจะถอนฟ้องคดีใด ต้องแจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

ในกรณีที่สมาคมหรือมูลนิธิได้ทำการประนีประนอมยอมความกับคู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง ให้สมาคมหรือมูลนิธิมีหนังสือแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้ประนีประนอมยอมความ

ในการดำเนินการตามวรรคสอง เมื่อศาลได้มีคำพิพากษาตามที่สมาคมหรือมูลนิธิได้ทำการประนีประนอมยอมความกับคู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง ให้สมาคมหรือมูลนิธินั้นรีบส่งสำเนาคำพิพากษาและสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบโดยเร็ว

การดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้สมาคมหรือมูลนิธิ แนบสำเนาหนังสือแสดงความยินยอมให้ถอนฟ้องหรือประนีประนอมยอมความของผู้บริโภคมาด้วย

ข้อ ๑๒ ในการฟ้องคดี สมาคมและมูลนิธิจะเรียกเงินหรือทรัพย์สินใดจากผู้บริโภคไม่ได้ เว้นแต่ ค่าพาหนะเดินทาง ค่าคัดถ่ายเอกสาร ค่าพิมพ์เอกสาร ค่าฤชาธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ซึ่งต้องชำระต่อศาล

ข้อ ๑๓ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีแทนผู้บริโภค สมาคมและมูลนิธิอาจขอรับการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้

ข้อ ๑๔ ให้สมาคมหรือมูลนิธิแจ้งความคืบหน้าเกี่ยวกับผลการดำเนินคดีให้ผู้บริโภคทราบด้วย

ข้อ ๑๕ เมื่อได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีที่สมาคมหรือมูลนิธิได้ยื่นฟ้องแล้ว ให้สมาคมหรือมูลนิธิส่งสำเนาคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง เว้นแต่มีเหตุจำเป็นไม่สามารถดำเนินการภายในระยะเวลาดังกล่าวได้ ให้สมาคมหรือมูลนิธินั้นแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบและให้รีบส่งสำเนาคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นโดยเร็วเมื่อพ้นเหตุจำเป็นดังกล่าว

ข้อ ๑๖ เมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว บรรดาค่าเสียหายที่สมาคมหรือมูลนิธิได้รับไว้อันเนื่องมาจากการดำเนินคดีของสมาคมหรือมูลนิธิโดยได้รับมอบหมายจากผู้บริโภคต้องส่งให้แก่ผู้บริโภคภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับค่าเสียหายนั้น แล้วแจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบโดยเร็ว

ข้อ ๑๗ ในกรณีที่สมาคมหรือมูลนิธิไม่ปฏิบัติตามระเบียบนี้หรือมีพฤติการณ์ปรากฏว่าได้ดำเนินการฟ้องคดีโดยไม่สุจริต คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคอาจพิจารณาเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิดังกล่าวได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
ออมสิน ชีวะพฤกษ์
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๓๔ ตอนพิเศษ ๒๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๐

ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เรื่อง การกำหนดลักษณะหรือประเภทคดีแพ่งซึ่งสมาคมหรือมูลนิธิมีสิทธิในการดำเนินคดี
เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดลักษณะหรือประเภทคดี เพื่อให้สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามมาตรา ๔๐ มีสิทธิฟ้องคดีและดำเนินกระบวนพิจารณาใด ๆ เพื่อคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคโดยส่วนรวม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง การกำหนดลักษณะหรือประเภทคดีแพ่งซึ่งสมาคมหรือมูลนิธิมีสิทธิในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“สมาคม” หมายความว่า สมาคมที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามมาตรา ๔๐

“มูลนิธิ” หมายความว่า มูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามมาตรา ๔๐

ข้อ ๓ ในการดำเนินคดีเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคโดยส่วนรวม ให้สมาคมหรือมูลนิธิมีสิทธิดำเนินคดีแพ่งซึ่งมีจำนวนทุนทรัพย์ในการฟ้องคดีของผู้บริโภคแต่ละรายไม่เกินห้าล้านบาท และเป็นคดีที่มีลักษณะหรือประเภท ดังต่อไปนี้

(๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ

(๒) คดีแพ่งตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าไม่ปลอดภัย

(๓) คดีแพ่งที่เกี่ยวพันกันกับคดีตาม (๑) หรือ (๒)

ข้อ ๔ ประกาศฉบับนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
ออมสิน ชีวะพฤกษ์
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๒๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ มกราคม ๒๕๖๓

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
พ.ศ. ๒๕๖๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ วางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๐ และระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้ดำเนินการเปรียบเทียบบรรดาความผิด ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็นความผิดที่มีโทษปรับหรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี

“ผู้ต้องหา” หมายความว่า ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

“ผู้กล่าวหา” หมายความว่า พนักงานสอบสวน เจ้าหน้าที่ หรือบุคคลที่พบหรือแจ้งการกระทำความผิด

ข้อ ๕ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบมีอำนาจเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ที่เกิดขึ้นในเขตท้องที่ที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๖ บรรดาคดีที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเห็นว่าอยู่ในอำนาจเปรียบเทียบให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบดำเนินการ ดังนี้

(๑) บันทึกชื่อ ชื่อสกุล อายุ เลขบัตรประจำตัวประชาชน ที่อยู่ของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหา ข้อหา วัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุ ตลอดจนรายละเอียดอื่น ๆ ในสมุดรับคำกล่าวโทษตามแบบ คคบ. ๑ ท้ายระเบียบนี้

(๒) แจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาและแจ้งข้อหาในความผิดดังกล่าวให้ผู้ต้องหาทราบ

(๓) ชี้แจงให้ผู้ต้องหาทราบและเข้าใจว่าความผิดที่ถูกกล่าวหานั้นเป็นคดีที่เปรียบเทียบได้

ถ้าผู้ต้องหายินยอมให้เปรียบเทียบ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหาตามแบบ คคบ. ๒ ท้ายระเบียบนี้ แล้วจึงเปรียบเทียบ

ในกรณีผู้ต้องหาไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้บันทึกคำให้การไว้ในสำนวน

บรรดาคดีที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเห็นว่าเป็นกรณีที่ไม่อาจเปรียบเทียบ หรือไม่สมควรเปรียบเทียบ หรือคดีที่ผู้ต้องหาไม่มาให้เปรียบเทียบภายในเวลาที่กำหนด หรือมาทำการเปรียบเทียบแต่ไม่ยินยอมตามที่ได้เปรียบเทียบ หรือไม่ยินยอมยกของกลางให้เป็นของแผ่นดิน ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค ตามมาตรา ๓๙ หรือมาตรา ๓๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แล้วแต่กรณี ดำเนินคดี

ข้อ ๗ ในการเปรียบเทียบ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดเงินค่าปรับตามพฤติการณ์แห่งคดีความเสียหายที่ผู้บริโภคได้รับ ผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบธุรกิจได้รับ สภาพความผิด มูลเหตุในการกระทำความผิด ผลกระทบต่อสาธารณชน การพยายามบรรเทาผลร้าย และการชดใช้ค่าเสียหาย

ถ้าการเปรียบเทียบนั้นมีปัญหาสำคัญซึ่งยากแก่การวินิจฉัย ให้หารือคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๘ ในกรณีที่ผู้ต้องหาเป็นนิติบุคคล ให้บันทึกคำให้การและบันทึกเปรียบเทียบ โดยให้แยกกันระหว่างนิติบุคคล กรรมการ ผู้จัดการหรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบการดำเนินงานของนิติบุคคล

ข้อ ๙ ถ้าคดีที่เปรียบเทียบมีของกลางที่จะต้องจัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบบันทึกความยินยอมของเจ้าของสิ่งของนั้น ๆ ว่ายินยอมให้เป็นของแผ่นดินตามแบบ คคบ. ๓ ท้ายระเบียบนี้ และจัดการแก่สิ่งของนั้นตามควรแก่กรณี ภายในขอบเขตของอำนาจหน้าที่ที่จะกระทำได้

ข้อ ๑๐ เมื่อผู้ต้องหาชำระเงินค่าปรับแล้วให้ถือว่าคดีเลิกกันและสิทธินำคดีอาญามาฟ้องเป็นอันระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบออกใบเสร็จรับเงินให้แก่ผู้ต้องหาและให้ผู้ต้องหาลงลายมือชื่อไว้

ข้อ ๑๑ เมื่อเปรียบเทียบเสร็จและได้รับชำระเงินค่าปรับแล้ว ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบบันทึกการเปรียบเทียบตามแบบ คคบ. ๔ ท้ายระเบียบนี้ โดยให้จัดทำประวัติผู้กระทำความผิด (ผู้ต้องหา) ตามแบบ คคบ. ๕ ท้ายระเบียบนี้ และรายงานผลการเปรียบเทียบให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบโดยเร็ว

ข้อ ๑๒ การเก็บรักษาเงินค่าปรับและการนำเงินค่าปรับส่งคลังให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการนั้น

ข้อ ๑๓ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเก็บรักษาสำนวนเปรียบเทียบที่เสร็จคดีไว้ ภายในกำหนดอายุความ เมื่อพ้นกำหนดอายุความแล้วให้ทำลายตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณต่อไป

ข้อ ๑๔ ให้ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
เทวัญ ลิปตพัลลภ
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คคบ. ๑

สมุดรับคำกล่าวโทษ

คดีที่...../..... สถานที่ทำการเปรียบเทียบ.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

---

๑. ชื่อ - ชื่อสกุล อายุ เลขบัตรประจำตัวประชาชน และที่อยู่ของผู้กล่าวหา .....
.....
.....
.....

๒.ชื่อ – ชื่อสกุล อายุ เลขบัตรประจำตัวประชาชน และที่อยู่ของผู้ต้องหา .....
.....
.....
.....

---

๓. ข้อหา .....
.....
.....
.....

---

๔. วัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุ .....
.....
.....
.....

---

๕. ผลการดำเนินการ	ผู้ต้องหารับสารภาพ และยินยอมให้เปรียบเทียบปรับเป็นเงิน.....บาท (.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

คคบ. ๒

<u>บันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหา</u>

สถานที่ทำการเปรียบเทียบ.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

๑. ข้าพเจ้า.....ผู้กล่าวหา
.....
.....
ขอกล่าวหา.....
.....
.....

๒. ข้าพเจ้า.....ผู้ต้องหา สัญชาติ.....
บิดาชื่อ.....มารดาชื่อ.....อายุ.....ปี
อาชีพ.....อยู่บ้านเลขที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....
หมู่ที่.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....
จังหวัด.....เกิดที่..... โดยผู้มีอำนาจเปรียบเทียบได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ข้าพเจ้าทราบแล้ว และได้แจ้งให้ทราบด้วยว่าถ้อยคำที่ข้าพเจ้าให้การนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีในชั้นศาลได้ และจะเปรียบเทียบความผิดของข้าพเจ้าตามที่กล่าว หา เป็นเงิน.....บาท (.....)
ข้าพเจ้าทราบแล้วขอให้การว่าได้กระทำความผิดจริง และยินยอมให้เปรียบเทียบปรับ

ข้าพเจ้ายินยอมให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบทำการเปรียบเทียบ และข้าพเจ้ายินยอมชำระเงินค่าปรับเป็นเงิน.....บาท (.....)
ซึ่งข้าพเจ้าตกลงนำมาชำระให้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบ หากไม่นำเงินค่าปรับจำนวนดังกล่าวมาชำระภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบส่งดำเนินคดีต่อไป

บันทึกนี้พนักงานเจ้าหน้าที่ได้อ่านให้ทุกฝ่ายฟังแล้ว รับว่าถูกต้อง

(ลายมือชื่อ).....ผู้กล่าวหา
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้ต้องหา
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พยาน
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พนักงานเจ้าหน้าที่
(.....)ผู้เขียน/ผู้พิมพ์

คคบ. ๓

<u>บันทึกความยินยอมของเจ้าของสิ่งของ</u>
<u>มอบสิ่งของให้เป็นของแผ่นดิน</u>

สถานที่ทำการเปรียบเทียบ.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

ข้าพเจ้า ..... อายุ ..... ปี
เลขบัตรประจำตัวประชาชน .....สัญชาติ.....เชื้อชาติ.....
อยู่บ้านเลขที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....
ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด
.....ได้รับแจ้งจากผู้มีอำนาจเปรียบเทียบว่า สิ่งของของข้าพเจ้า ดังต่อไปนี้
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
เป็นของกลางที่จะต้องจัดการอย่างใดอย่างหนึ่งและผู้มีอำนาจเปรียบเทียบได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบด้วยว่าจะต้องจัดการสิ่งของนั้นตามควรแก่กรณีภายในขอบเขตของอำนาจหน้าที่ที่จะกระทำได้

ข้าพเจ้าทราบแล้วยินยอมมอบสิ่งของดังกล่าวไว้เป็นของแผ่นดิน และให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดการแก่สิ่งของนั้นได้ตามกฎหมาย

บันทึกนี้พนักงานเจ้าหน้าที่ได้อ่านให้ทุกฝ่ายฟังแล้ว รับว่าถูกต้อง

(ลายมือชื่อ).....เจ้าของสิ่งของ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พยาน
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พนักงานเจ้าหน้าที่
(.....) ผู้เขียน/ผู้พิมพ์

คคบ. ๔

<u>บันทึกการเปรียบเทียบ</u>

คดีที่...../..... สถานที่ทำการเปรียบเทียบ.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

..... ผู้กล่าวหา

ระหว่าง

..... ผู้ต้องหา

ข้อกล่าวหา.....
.....
....

การกระทำของผู้ต้องหาเข้าข่ายเป็นความผิดมาตรา.....แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และเป็นความผิดที่เปรียบเทียบได้ ผู้ต้องหายินยอมให้เปรียบเทียบ จึงเปรียบเทียบให้ผู้ต้องหาเสียเงินค่าปรับ จำนวน.....บาท (.....) ผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนดังกล่าว เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ..... แล้ว

บันทึกนี้พนักงานเจ้าหน้าที่ได้อ่านให้ทุกฝ่ายฟังแล้ว รับว่าถูกต้อง

(ลายมือชื่อ).....ผู้กล่าวหา
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้ต้องหา
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พยาน
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พนักงานเจ้าหน้าที่
(.....)ผู้เขียน/ผู้พิมพ์

คคบ.๕

ประวัติผู้กระทำความผิด (ผู้ต้องหา)

๑. ผู้กระทำความผิด	ชื่อ.....ชื่อสกุล.....อายุ.....ปี เชื้อชาติ.....สัญชาติ.....ที่อยู่บ้านเลขที่..... ..... เลขบัตรประจำตัวประชาชน/นิติบุคคล.....
๒. วัน เวลา และ สถานที่เกิดเหตุ	เหตุเกิดเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น. สถานที่เกิดเหตุ..... .....
๓. ข้อหา	ฐาน..... ..... ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒
๔. จำนวนของกลาง	ของกลาง (๑) ยึดและเก็บมา..... (๒) อายัด..... ผู้ต้องหายินยอมยกของกลางให้ตกเป็นของแผ่นดิน
๕. ผลคดี	กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ฐาน..... .....มาตรา..... ผู้กระทำความผิดยินยอมให้เปรียบเทียบและจำนวนเงินค่าปรับจำนวน.....บาท วันที่ชำระค่าปรับวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ..... หลักฐานการสั่งเปรียบเทียบปรับ ตามหนังสือ/บันทึกที่..... วันที่.....เดือน..... พ.ศ. .....
๖. งานคลังรับเงิน	วันที่..... เดือน ..... พ.ศ. ..... จำนวน .....บาท ตามใบเสร็จเล่มที่ ..... เลขที่.....

ลงชื่อ.....เจ้าหน้าที่ผู้บันทึก

( )

ตำแหน่ง.....

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๒๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ มกราคม ๒๕๖๓

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๑๗/๒๕๖๒

เรื่อง มอบหมายพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบความผิด
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๖๒ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

๑. ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๑/๒๕๔๒ เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๒ และคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๒/๒๕๖๑ เรื่อง มอบหมายให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร กรณีฝ่าฝืนมาตรา ๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๑

๒. มอบหมายให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค รองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เป็นผู้ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ทั่วราชอาณาจักร โดยให้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒

ทั้งนี้ ให้ใช้บังคับนับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
เทวัญ ลิปตพัลลภ
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๑๘/๒๕๖๒

เรื่อง แต่งตั้งคณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร และมอบหมายให้ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๖๒ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

๑. ให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๖/๒๕๒๘ เรื่อง แต่งตั้งคณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร และมอบอำนาจในการเปรียบเทียบความผิด ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๒๘ และคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑/๒๕๔๓ เรื่อง แก้ไขเปลี่ยนแปลงชื่อตำแหน่งอนุกรรมการในคณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร และมอบอำนาจในการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓

๒. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร และมอบหมายให้ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เฉพาะความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดนั้น ๆ ประกอบด้วย

(๑) ผู้ว่าราชการจังหวัด	ประธานอนุกรรมการ
(๒) อัยการจังหวัด	อนุกรรมการ
(๓) ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด	อนุกรรมการ
(๔) ข้าราชการในจังหวัด ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง	เลขานุการ
(๕) เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ปฏิบัติงานคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด จำนวน ๒ คน	ผู้ช่วยเลขานุการ

๓. มอบหมายให้คณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยให้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๒๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ มกราคม ๒๕๖๓

ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒

ทั้งนี้ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
เทวัญ ลิปตพัลลภ
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ที่ ๑๙/๒๕๖๒

เรื่อง มอบหมายให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิด ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยมติคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๖๒ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ จึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

๑. มอบหมายให้นายกเทศมนตรีในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเฉพาะความผิดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้พบการกระทำความผิดและความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในเขตเทศบาลนั้น ๆ

๒. มอบหมายให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเฉพาะความผิดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้พบการกระทำความผิดและความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ๆ

๓. มอบหมายให้นายกเมืองพัทยาในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้พบการกระทำความผิดและความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในเขตเมืองพัทยา

๔. ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบมีอำนาจเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยให้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๒

ทั้งนี้ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
เทวัญ ลิปตพัลลภ
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

พระราชบัญญัติ
ขายตรงและตลาดแบบตรง
พ.ศ. ๒๕๔๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕
เป็นปีที่ ๕๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕”

มาตรา ๒[๑] พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ขายตรง” หมายความว่า การทำตลาดสินค้าหรือบริการในลักษณะของการนำเสนอขายต่อผู้บริโภคโดยตรง ณ ที่อยู่อาศัยหรือสถานที่ทำงานของผู้บริโภคหรือของผู้อื่น หรือสถานที่อื่นที่มิใช่สถานที่ประกอบการค้าเป็นปกติธุระ โดยผ่านตัวแทนขายตรงหรือผู้จำหน่ายอิสระชั้นเดียวหรือหลายชั้นแต่ไม่รวมถึงนิติกรรมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ตลาดแบบตรง”[๒] หมายความว่า การทำตลาดสินค้าหรือบริการในลักษณะของการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการโดยตรงต่อผู้บริโภคซึ่งอยู่ห่างโดยระยะทางและมุ่งหวังให้ผู้บริโภคแต่ละรายตอบกลับเพื่อซื้อสินค้าหรือบริการจากผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงนั้น ส่วนการ

---

[๑] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๙/ตอนที่ ๔๐ ก/หน้า ๑/๓๐ เมษายน ๒๕๔๕

[๒] มาตรา ๓ นิยามคำว่า “ตลาดแบบตรง” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

ซื้อขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่ถือว่าเป็นตลาดแบบตรง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้ซื้อหรือผู้ได้รับบริการจากผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง หรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการ

“ผู้จำหน่ายอิสระ” หมายความว่า บุคคลที่ได้รับโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าหรือบริการจากผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและนำสินค้าหรือบริการดังกล่าวไปเสนอขายตรงต่อผู้บริโภค

“ตัวแทนขายตรง” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับมอบอำนาจจากผู้ประกอบธุรกิจขายตรงให้นำสินค้าหรือบริการไปเสนอขายตรงต่อผู้บริโภค

“ห้างหุ้นส่วน”[๓] หมายความว่า ห้างหุ้นส่วนจดทะเบียนหรือห้างหุ้นส่วนจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

“บริษัท”[๔] หมายความว่า บริษัทจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือบริษัทมหาชนจำกัดตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด

“ซื้อ” หมายความรวมถึง เช่า เช่าซื้อ หรือได้มาไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยให้ค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น

“ขาย” หมายความรวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น ตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย

“สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย

“บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำการงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น แต่ไม่รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

“นายทะเบียน” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้นเมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

---

[๓] มาตรา ๓ นิยามคำว่า “ห้างหุ้นส่วน” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๔] มาตรา ๓ นิยามคำว่า “บริษัท” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ แจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือให้ส่งบัญชี ทะเบียน เอกสาร หรือหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบหรือประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงในระหว่างเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงหรือตรวจดูเอกสาร หรือหลักฐานเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) เก็บหรือนำสินค้าในปริมาณพอสมควรไปเป็นตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบหรือวิเคราะห์โดยไม่ต้องชำระราคาสินค้านั้น ทั้งนี้ การเก็บหรือนำสินค้าตัวอย่างไปและการให้คืนสินค้าตัวอย่างตามความประสงค์ของเจ้าของให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

การใช้อำนาจตามวรรคหนึ่ง (๒) ต้องปฏิบัติตามระเบียบที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด ระเบียบดังกล่าวอย่างน้อยต้องกำหนดถึงการแสดงความบริสุทธิ์ก่อนการเข้าไป การมอบบันทึกเหตุผลในการเข้าไปให้แก่ผู้ครอบครองสถานที่ และการรายงานผลการปฏิบัติหน้าที่ต่อผู้บังคับบัญชา

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

มาตรา ๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่

บัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๗ ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการ อนุกรรมการ นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๑
คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

มาตรา ๘ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง” ประกอบด้วย

(๑) ประธานกรรมการหนึ่งคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการขายตรงและการตลาดแบบตรง

(๒) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ อธิบดีกรมการค้าภายใน อธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา

(๓) กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้แทนสมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจขายตรงจำนวนหนึ่งคน ผู้แทนสมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจตลาดแบบตรง จำนวนหนึ่งคน และผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค จำนวนสองคน

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสี่คน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการขายตรงหรือการตลาดแบบตรง ทั้งนี้ ต้องแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคเอกชนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกรรมการและเลขานุการ

ในการแต่งตั้งกรรมการตามวรรคหนึ่ง (๓) ให้บรรดาสมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจขายตรง สมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจตลาดแบบตรง หรือสมาคมหรือมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค แล้วแต่กรณี เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาแต่งตั้ง สำหรับหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อบุคคลให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๙[๕] ประธานกรรมการและกรรมการต้องไม่ดำรงตำแหน่ง หรือเป็นหุ้นส่วนหรือเป็นผู้ถือหุ้นเกินจำนวนร้อยละสิบของจำนวนหุ้นทั้งหมดในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่ประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงในระยะหนึ่งปีก่อนดำรงตำแหน่งหรือระหว่างดำรงตำแหน่งประธานกรรมการหรือกรรมการ

มาตรา ๑๐ ให้กรรมการตามมาตรา ๘ (๑) (๓) และ (๔) มีวาระดำรงตำแหน่งคราวละ สามปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้แต่ไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

เมื่อครบกำหนดตามวาระดังกล่าวในวรรคหนึ่ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไป จนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา ๑๑ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๐ กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๕) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๖) คณะรัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่อง ไม่สุจริตต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ คณะรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทนได้และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

[๕] มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งไว้แล้ว

มาตรา ๑๒ ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุม หรือไม่อยู่ในที่ประชุมให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การประชุมคณะกรรมการทุกคราวต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๓ คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

(๒) แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิของผู้บริโภค ในการนี้ จะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงด้วยก็ได้

(๓) กำกับดูแลผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง รวมทั้งติดตามสอดส่องพฤติการณ์ในการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

(๔) วางระเบียบหรือประกาศเกี่ยวกับการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) พิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน

(๖) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการกำกับดูแลรวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย

(๗) สอดส่องเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐให้ปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินคดีในความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๘) เสนอแนะในการออกกฎกระทรวง ตามพระราชบัญญัตินี้

(๙) เรื่องอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้ คณะกรรมการอาจมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ปฏิบัติการหรือเตรียมข้อเสนอมายังคณะกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปได้

มาตรา ๑๔ คณะกรรมการจะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดแทนคณะกรรมการก็ได้

มาตรา ๑๕ การประชุมของคณะอนุกรรมการให้นำมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการมีอำนาจสั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย คำแนะนำหรือความเห็นหรือส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือสิ่งอื่นใดมาเพื่อประกอบการพิจารณาได้

มาตรา ๑๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการต้องให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือสงสัยว่ากระทำการอันเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัตินี้ เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงและแสดงความคิดเห็นตามสมควร เว้นแต่ในกรณีที่จำเป็นและเร่งด่วนหากปล่อยให้เนิ่นช้าไปจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือจะกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ

การกำหนดหรือการออกคำสั่งในเรื่องใดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการคำนึงถึงความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้บริโภค ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง และในกรณีที่เห็นสมควรคณะกรรมการจะกำหนดเงื่อนไขหรือวิธีการชั่วคราวในการบังคับให้เป็นไปตามการกำหนดหรือการออกคำสั่งนั้นก็ได้

มาตรา ๑๘ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภครับผิดชอบในงานธุรการของคณะกรรมการและมีหน้าที่รับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง ติดตามสอดส่องพฤติการณ์ในการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรงและปฏิบัติงานให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๒
การประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

มาตรา ๑๙ ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงดำเนินกิจการในลักษณะที่เป็นการชักชวนให้บุคคลเข้าร่วมเป็นเครือข่ายในการประกอบธุรกิจขายตรงหรือในการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง โดยตกลงว่าจะให้ผลประโยชน์ตอบแทนจากการหาผู้เข้าร่วมเครือข่ายดังกล่าวซึ่งคำนวณจากจำนวนผู้เข้าร่วมเครือข่ายที่เพิ่มขึ้น

ส่วนที่ ๑
การประกอบธุรกิจขายตรง

มาตรา ๒๐[๖] ผู้ใดจะประกอบธุรกิจขายตรงต้องเป็นห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท และได้จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๑ ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงต้องดำเนินกิจการให้เป็นไปตามแผนการจ่ายผลตอบแทนของตนที่ได้ยื่นต่อนายทะเบียนตามมาตรา ๓๘

แผนการจ่ายผลตอบแทนต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ต้องไม่กำหนดให้ผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่ไม่ใช่ลูกจ้างได้รับผลตอบแทนที่เป็นรายได้หลักจากการรับสมัครบุคคลหรือแนะนำผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่ไม่ใช่ลูกจ้างอื่นเข้าร่วมเป็นเครือข่ายในการประกอบธุรกิจขายตรง

(๒) ผลตอบแทนที่เป็นรายได้หลักของผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่ไม่ใช่ลูกจ้างขึ้นอยู่กับการขายสินค้าหรือบริการแก่ผู้บริโภค รวมไปถึงการซื้อเพื่อการใช้หรือบริโภคเอง

(๓) ต้องไม่บังคับให้ผู้จำหน่ายอิสระซื้อสินค้า

(๔) ต้องไม่ชักจูงให้ผู้จำหน่ายอิสระซื้อสินค้าในปริมาณมากเกินไปอย่างไม่สมเหตุผล

(๕) ต้องแสดงวิธีการคิดคำนวณการจ่ายผลตอบแทนที่ตรงต่อความเป็นจริง หรือเป็นไปได้จริงและอย่างเปิดเผยชัดเจน

(๖) ลักษณะอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

แผนการจ่ายผลตอบแทนใดที่มีลักษณะแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในวรรคสองให้มีผลบังคับใช้เท่าที่เป็นธรรมแก่ผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่ไม่ใช่ลูกจ้าง

มาตรา ๒๒ ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการสมัครเข้าเป็นสมาชิก ค่าฝึกอบรม ค่าวัสดุอุปกรณ์ส่งเสริมการขาย หรือค่าธรรมเนียมอื่น ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับการเข้าร่วมเป็นเครือข่ายในการประกอบธุรกิจขายตรงจากผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่ไม่ใช่ลูกจ้างในอัตราสูงกว่าที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๓ สัญญาระหว่างผู้จำหน่ายอิสระกับผู้ประกอบธุรกิจขายตรง ให้ทำเป็นหนังสือซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(๑) เงื่อนไขที่ชัดเจนเกี่ยวกับการจ่ายผลตอบแทนตามแผนการจ่ายผลตอบแทน

(๒) เงื่อนไขที่ชัดเจนเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมการสมัคร ค่าฝึกอบรม ค่าวัสดุอุปกรณ์ส่งเสริมการขาย หรือค่าธรรมเนียมอื่น ๆ

(๓) เงื่อนไขที่ชัดเจนเกี่ยวกับการที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงจะรับซื้อสินค้า วัสดุอุปกรณ์ส่งเสริมการขาย ชุดคู่มือ หรืออุปกรณ์ส่งเสริมธุรกิจคืนจากผู้จำหน่ายอิสระ ตลอดจนกำหนดระยะเวลาที่ผู้จำหน่ายอิสระสามารถใช้สิทธิดังกล่าว

ความในวรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) ให้นำมาใช้บังคับแก่ตัวแทนขายตรงที่ไม่ใช่ลูกจ้างด้วย

[๖] มาตรา ๒๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๒๔ ในการนำสินค้าหรือบริการไปเสนอขายตรงต่อผู้บริโภค ผู้จำหน่ายอิสระต้องดำเนินการตามเงื่อนไขและแผนการขายที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงกำหนด

มาตรา ๒๔/๑[๗] ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้จำหน่ายอิสระต้องร่วมรับผิดต่อผู้บริโภคในความชำรุดบกพร่องของสินค้าหรือบริการที่ผู้จำหน่ายอิสระขายให้แก่ผู้บริโภคหรือความเสียหายที่ผู้จำหน่ายอิสระนั้นได้ก่อขึ้นจากการไม่ปฏิบัติหน้าที่ของผู้จำหน่ายอิสระตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๕ เมื่อผู้จำหน่ายอิสระใช้สิทธิคืนสินค้า วัสดุอุปกรณ์ส่งเสริมการขาย ชุดคู่มือหรืออุปกรณ์ส่งเสริมธุรกิจที่ซื้อไปจากผู้ประกอบธุรกิจขายตรง ให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงซื้อคืนตามราคาที่ผู้จำหน่ายอิสระได้จ่าย ภายในระยะเวลาสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้จำหน่ายอิสระใช้สิทธิคืน แต่ในการใช้สิทธิคืนกรณีที่สัญญาตามมาตรา ๒๓ สิ้นสุดลง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงมีสิทธิหักค่าดำเนินการได้ไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการประกาศกำหนด และมีสิทธิหักกลบลบหนี้ใด ๆ อันเกี่ยวกับสัญญาตามมาตรา ๒๓ ที่ผู้จำหน่ายอิสระจะต้องชำระได้

มาตรา ๒๖ ในการเข้าไปติดต่อเพื่อเสนอขายสินค้าให้แก่ผู้บริโภคโดยตรง ณ ที่อยู่อาศัยหรือสถานที่ทำงานของผู้บริโภคหรือของผู้อื่น หรือสถานที่อื่นที่มิใช่สถานที่ประกอบการค้าเป็นปกติธุระ ผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้บริโภคหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นก่อนและต้องไม่กระทำการอันเป็นการรบกวนหรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่บุคคลดังกล่าว ในการนี้ ผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงต้องแสดงบัตรประจำตัวประชาชนและบัตรประจำตัวผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงซึ่งออกโดยผู้ประกอบธุรกิจขายตรงด้วย

มาตรา ๒๖/๑[๘] ในกรณีที่มีการย้ายสำนักงาน ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงต้องแจ้งเป็นหนังสือให้นายทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการย้าย

มาตรา ๒๖/๒[๙] ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงต้องส่งรายงานเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจต่อนายทะเบียนตามแบบ หลักเกณฑ์ และระยะเวลาที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ส่วนที่ ๒
การประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

มาตรา ๒๗ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง เว้นแต่จะได้จดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงตามพระราชบัญญัตินี้

[๗] มาตรา ๒๔/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
[๘] มาตรา ๒๖/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
[๙] มาตรา ๒๖/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๒๘ ข้อความในการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๙ ให้นำบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค ในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้านการโฆษณามาใช้บังคับแก่การสื่อสารข้อมูล เพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงโดยอนุโลม โดยให้ถือว่าอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรี และให้ถือว่าอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

มาตรา ๒๙/๑[๑๐] ให้นำมาตรา ๒๖/๑ มาใช้บังคับแก่การประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงโดยอนุโลม

มาตรา ๒๙/๒[๑๑] ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต้องส่งรายงานเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจต่อนายทะเบียนตามแบบ หลักเกณฑ์ และระยะเวลาที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

หมวด ๓
การคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา ๓๐[๑๒] ให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงมีหน้าที่จัดทำเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการและให้ผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงมีหน้าที่ส่งมอบเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการนั้นแก่ผู้บริโภคพร้อมกับสินค้าหรือบริการ

ให้ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงมีหน้าที่จัดทำเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการและส่งมอบให้แก่ผู้บริโภคพร้อมกับสินค้าหรือบริการ

เอกสารการซื้อขายตามวรรคหนึ่งและวรรคสองต้องมีข้อความภาษาไทยที่อ่านเข้าใจง่าย โดยระบุชื่อผู้ซื้อและผู้ขาย วันที่ซื้อขาย และวันที่ส่งมอบสินค้าหรือบริการ รวมทั้งสิทธิของผู้บริโภคในการเลิกสัญญาซึ่งสิทธิเลิกสัญญาดังกล่าวต้องกำหนดด้วยตัวอักษรที่เห็นเด่นชัดกว่าข้อความทั่วไป

มาตรา ๓๑ คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดรายละเอียดในเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการที่ใช้วิธีการขายตรงหรือตลาดแบบตรง โดยถือเอาราคาสินค้าหรือบริการที่ผู้บริโภคได้รับการคุ้มครองและประเภทสินค้าหรือบริการเป็นสำคัญ

เอกสารการซื้อขายตามวรรคหนึ่ง อย่างน้อยต้องมีรายการดังต่อไปนี้

(๑) รายละเอียดตามมาตรา ๓๐

---

[๑๐] มาตรา ๒๙/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๑๑] มาตรา ๒๙/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๑๒] มาตรา ๓๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

(๒) กำหนดเวลา สถานที่ และวิธีการในการชำระหนี้
(๓) สถานที่ และวิธีการในการส่งมอบสินค้าหรือบริการ
(๔) วิธีการเลิกสัญญา
(๕) วิธีการคืนสินค้า
(๖) การรับประกันสินค้า
(๗) การเปลี่ยนสินค้าในกรณีมีความชำรุดบกพร่อง
ประกาศกำหนดรายละเอียดในเอกสารการซื้อขายให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๒[๑๓] การซื้อขายสินค้าหรือบริการใดที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ หรือมาตรา ๓๑ การซื้อขายสินค้าหรือบริการนั้นไม่มีผลผูกพันผู้บริโภค

มาตรา ๓๓ ในการซื้อสินค้าหรือบริการจากการขายตรงหรือจากการขายผ่านตลาดแบบตรงผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญาโดยการส่งหนังสือแสดงเจตนาภายในเวลาเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับสินค้าหรือบริการ ไปยังผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง สำหรับธุรกิจขายตรงผู้บริโภคจะแจ้งไปยังผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่เกี่ยวข้องก็ได้

บทบัญญัติตามวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับกับประเภท ราคาหรือชนิดของสินค้าหรือบริการตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓๔ ผู้บริโภคที่ใช้สิทธิเลิกสัญญาตามมาตรา ๓๓ ต้องเลือกปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ส่งคืนสินค้าไปยังผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจขายตรงในกรณีการขายตรง หรือส่งคืนสินค้าไปยังผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ในกรณีตลาดแบบตรง

(๒) เก็บรักษาสินค้าไว้ตามสมควรภายในระยะเวลายี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันที่ใช้สิทธิเลิกสัญญา เว้นแต่สินค้านั้นเป็นของเสียง่ายโดยสภาพไม่อาจเก็บรักษาได้ภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้เก็บรักษาตามเวลาและวิธีการอันควรแก่สภาพ เมื่อพ้นกำหนดนั้นแล้ว ผู้บริโภคจะเก็บรักษาสินค้านั้นไว้หรือไม่ก็ได้

ผู้บริโภคที่เลือกปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง (๒) มีหน้าที่ต้องส่งคืนสินค้าให้ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี มารับคืน ณ ภูมิลำเนาของผู้บริโภค แต่ถ้าผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ขอให้ผู้บริโภคส่งคืนสินค้าทางไปรษณีย์โดยเรียกเก็บเงินปลายทาง ภายในระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง (๒) ผู้บริโภคต้องส่งคืนสินค้านั้นตามคำขอของผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าว

ถ้าสินค้าเป็นของใช้สิ้นเปลือง ผู้บริโภคมีหน้าที่คืนเฉพาะส่วนที่เหลือจากการใช้ก่อนใช้สิทธิเลิกสัญญา

หลักเกณฑ์และวิธีการในการคืนสินค้าและบริการให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

[๑๓] มาตรา ๓๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

ผู้บริโภคมีสิทธิที่จะยึดหน่วงสินค้าไว้ได้จนกว่าจะได้รับคืนเงินที่ผู้บริโภคจ่ายไปในการซื้อสินค้านั้น

มาตรา ๓๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๔ หากสินค้าหรือบริการนั้นบุบสลาย หรือสูญหายเพราะความผิดของผู้บริโภค หรือผู้บริโภคได้ทำให้การคืนสินค้าหรือบริการกลายเป็นพ้นวิสัย ให้ผู้บริโภคชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี เว้นแต่เป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นตามปกติจากการเปิดการประกอบหรือการผสมเพื่อใช้สินค้าหรือบริการ

มาตรา ๓๖ เมื่อผู้บริโภคใช้สิทธิเลิกสัญญาตามมาตรา ๓๓ ให้ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงคืนเงินเต็มจำนวนที่ผู้บริโภคจ่ายไปเพื่อการซื้อสินค้าหรือบริการนั้นภายในกำหนดเวลาสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแสดงเจตนาเลิกสัญญา

ในกรณีที่ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงใดไม่คืนเงินตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงนั้นชำระเบี้ยปรับตามอัตราที่คณะกรรมการประกาศกำหนดให้แก่ผู้บริโภค

มาตรา ๓๗ คำรับประกันสินค้าหรือบริการให้จัดทำเป็นภาษาไทยและระบุถึงสิทธิของผู้บริโภคในการเรียกร้องสิทธิตามคำรับประกันที่ชัดเจนและสามารถเข้าใจได้ถึงเงื่อนไขที่ระบุไว้

รายละเอียดเกี่ยวกับคำรับประกันสินค้าหรือบริการตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

หมวด ๔
การจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

มาตรา ๓๘ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใดประสงค์จะประกอบธุรกิจขายตรงหรือประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด[๑๔]

สำหรับผู้ประกอบธุรกิจขายตรง ให้ยื่นแผนการจ่ายผลตอบแทนพร้อมกับคำขอตามวรรคหนึ่งด้วย

ในกรณีจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนการจ่ายผลตอบแทน ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงให้นายทะเบียนทราบก่อนจึงจะนำไปปฏิบัติได้

[๑๔] มาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๓๘/๑[๑๕] ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงต้องไม่เคยถูกเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง ในระยะเวลาห้าปีก่อนวันยื่นคำขอจดทะเบียน และต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นห้างหุ้นส่วนที่มีทุนจดทะเบียนไม่ต่ำกว่าห้าแสนบาท หรือเป็นบริษัทที่มีทุนจดทะเบียนและชำระแล้วไม่ต่ำกว่าหนึ่งล้านบาท

(๒) มีหุ้นส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทซึ่งไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๒

มาตรา ๓๘/๒[๑๖] ผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง ต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๒) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๓) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๔) เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทอื่นที่จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง

(๕) เคยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่เคยถูกเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงในระยะเวลาห้าปีก่อนวันยื่นคำขอจดทะเบียน

มาตรา ๓๘/๓[๑๗] ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา ต้องไม่เคยถูกเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงในระยะเวลาห้าปีก่อนวันยื่นคำขอจดทะเบียน และต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๒

มาตรา ๓๘/๔[๑๘] ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงซึ่งเป็นนิติบุคคล ต้องไม่เคยถูกเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงในระยะเวลาห้าปีก่อนวันยื่นคำขอจดทะเบียน และต้องมีหุ้นส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลซึ่งไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๒

มาตรา ๓๘/๕[๑๙] ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงต้องวางหลักประกันต่อนายทะเบียนเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

---

[๑๕] มาตรา ๓๘/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๑๖] มาตรา ๓๘/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๑๗] มาตรา ๓๘/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๑๘] มาตรา ๓๘/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๑๙] มาตรา ๓๘/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งจะกำหนดวงเงินและรายละเอียดให้แตกต่างกันโดยคำนึงถึงขนาดหรือประเภทของการประกอบธุรกิจก็ได้ และให้มีการทบทวนวงเงินของหลักประกันทุกสามปี

หลักประกันตามมาตรานี้ ได้แก่ เงินสด หนังสือค้ำประกันของธนาคาร หรือพันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๘/๖[๒๐] ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงวางหลักประกันตามมาตรา ๓๘/๕ เป็นเงินสดไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้นายทะเบียนเป็นผู้รับผิดชอบในการเปิดบัญชีเงินฝากประเภทออมทรัพย์แยกเป็นแต่ละบัญชี เพื่อประโยชน์ของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแต่ละราย รวมทั้งการเบิกจ่ายเงินจากบัญชีเงินฝากกับธนาคาร ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

ดอกผลที่เกิดจากเงินฝากตามวรรคหนึ่ง ให้ตกเป็นของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงที่วางหลักประกันนั้น

มาตรา ๓๘/๗[๒๑] หลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงวางไว้ตามมาตรา ๓๘/๕ หรือมาตรา ๔๑/๓ วรรคสี่ ไม่อยู่ในความรับผิดแห่งการบังคับคดี

ในกรณีที่มีการโอนกิจการหรือเลิกประกอบธุรกิจ ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงจะขอรับคืนหลักประกันที่วางไว้พร้อมทั้งดอกผลได้ก็ต่อเมื่อได้แสดงหลักฐานว่าได้ชำระหนี้ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้เสร็จสิ้นแล้ว

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงไม่มารับหลักประกันและดอกผลคืนภายในห้าปีนับแต่วันที่โอนกิจการหรือวันที่เลิกประกอบธุรกิจ ให้หลักประกันและดอกผลนั้นตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๓๙ คำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงให้เป็นไปตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายการดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง
(๒) ภูมิลำเนาของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง
(๓) ประเภทหรือชนิดของสินค้าหรือบริการ
(๔) วิธีการขายสินค้าหรือบริการ

หมวด ๕
นายทะเบียน

---

[๒๐] มาตรา ๓๘/๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
[๒๑] มาตรา ๓๘/๗ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๔๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนมีอำนาจเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้คำชี้แจง หรือให้ส่งเอกสารและหลักฐานที่จำเป็นมาเพื่อประกอบการพิจารณาหรือตรวจสอบได้

มาตรา ๔๑ [๒๒] เมื่อได้รับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง ให้นายทะเบียนพิจารณาและตรวจสอบในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) แผนการจ่ายผลตอบแทนต้องไม่ขัดต่อกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

(๒) สินค้าหรือบริการมีลักษณะตรงตามที่ได้มีการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขาย

(๓) สัญญามีรายการถูกต้องและครบถ้วนตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในกรณีที่นายทะเบียนเห็นว่า การยื่นคำขอนั้นถูกต้องตามมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๙ และผู้ยื่นคำขอมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๑ มาตรา ๓๘/๓ หรือมาตรา ๓๘/๔ แล้ว ให้นายทะเบียนแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอนำหลักประกันมาวางต่อนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง

เมื่อผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนวางหลักประกันตามมาตรา ๓๘/๕ ครบถ้วนแล้ว ให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง และแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหลักประกันนั้น

มาตรา ๔๑/๑[๒๓] ในกรณีที่นายทะเบียนเห็นว่า การยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงไม่ถูกต้องตามมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๙ ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องภายในเวลาที่นายทะเบียนเห็นสมควร เมื่อผู้ยื่นคำขอได้แก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงถูกต้องและวางหลักประกันตามมาตรา ๓๘/๕ ครบถ้วนแล้ว ให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง และแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเอกสารดังกล่าว

ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอไม่ปฏิบัติตามหนังสือแจ้งที่ให้แก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงภายในเวลาที่กำหนดตามวรรคหนึ่ง หรือไม่วางหลักประกันให้ครบถ้วนตามมาตรา ๓๘/๕ ให้นายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง และให้นายทะเบียนแจ้งเป็นหนังสือพร้อมทั้งเหตุผลให้ผู้ยื่นคำขอทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันสิ้นกำหนดเวลาให้ปฏิบัติตามคำสั่ง

มาตรา ๔๑/๒[๒๔] ในกรณีที่นายทะเบียนเห็นว่า ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๑ มาตรา ๓๘/๓ หรือมาตรา ๓๘/๔ ให้นายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาด

---

[๒๒] มาตรา ๔๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๒๓] มาตรา ๔๑/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๒๔] มาตรา ๔๑/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

แบบตรง และให้นายทะเบียนแจ้งเป็นหนังสือพร้อมทั้งเหตุผลให้ผู้ยื่นคำขอทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง

มาตรา ๔๑/๓[๒๕] ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงซึ่งประสงค์จะโอนกิจการให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียน

การโอนกิจการตามวรรคหนึ่งต้องโอนให้แก่ผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๑ มาตรา ๓๘/๓ หรือมาตรา ๓๘/๔ และผู้รับโอนกิจการต้องรับโอนทั้งสิทธิ หน้าที่และความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงที่มีต่อผู้บริโภค

ให้นำมาตรา ๔๑/๔ วรรคสอง (๑) และวรรคสาม มาใช้บังคับแก่การโอนกิจการโดยอนุโลม

เมื่อนายทะเบียนตรวจสอบคำขอโอนกิจการและหลักประกันที่ผู้รับโอนกิจการต้องวางตามมาตรา ๓๘/๕ แล้ว เห็นว่าถูกต้องและครบถ้วน ให้นายทะเบียนแก้ไขทะเบียนให้ผู้รับโอนกิจการเป็นผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี ต่อไป

การขอโอนกิจการและการแก้ไขทะเบียน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๔๑/๔[๒๖] ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงซึ่งประสงค์จะเลิกประกอบธุรกิจ ให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียน

เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้บริโภค ในการขอเลิกประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่ง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต้องปฏิบัติในเรื่องดังต่อไปนี้ให้แล้วเสร็จก่อนที่นายทะเบียนจะยกเลิกการจดทะเบียน

(๑) ประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์แห่งท้องที่อย่างน้อยหนึ่งคราว และส่งไปรษณีย์ตอบรับหรือส่งข้อมูลทางการสื่อสารอื่นใดให้ผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าหรือบริการซึ่งยังอยู่ในระยะเวลาการรับประกันทราบถึงการเลิกประกอบธุรกิจเพื่อให้ใช้สิทธิตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ดำเนินการตามมาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๖

(๓) จัดให้มีผู้รับผิดชอบในการซ่อมแซมหรือให้บริการอื่นใดเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่ยังอยู่ในระยะเวลาการรับประกัน

(๔) ปฏิบัติการอื่นใดตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และระยะเวลาที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ห้ามผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงเสนอขายหรือโฆษณาสินค้าหรือบริการ หรือทำสัญญาซื้อขายสินค้าหรือบริการกับผู้บริโภคนับแต่วันยื่นคำขอเลิกประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่ง

การเลิกประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงไม่เป็นเหตุให้ผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าวพ้นจากความรับผิดตามพระราชบัญญัตินี้

---

[๒๕] มาตรา ๔๑/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๒๖] มาตรา ๔๑/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๔๑/๕[๒๗] เมื่อมีผู้ร้องเรียนหรือปรากฏต่อนายทะเบียนว่าผู้บริโภคผู้ใดได้รับความเสียหายจากเหตุ ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงไม่ปฏิบัติตามสัญญาซื้อขายสินค้าหรือบริการหรือตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงถูกเพิกถอนทะเบียนตามมาตรา ๔๒

ให้นายทะเบียนดำเนินการสอบหาข้อเท็จจริงโดยเร็วและให้รับฟังคำชี้แจงของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงซึ่งถูกกล่าวหาประกอบด้วย และเสนอคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยต่อไป ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๔๑/๖[๒๘] เมื่อปรากฏผลการพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๔๑/๕ ว่า ผู้บริโภคผู้ใดได้รับความเสียหายจากผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงรายใดและเป็นจำนวนเงินเท่าใด ให้นายทะเบียนจ่ายเงินจากหลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงรายนั้นวางไว้เพื่อชดเชยความเสียหายดังกล่าว

มาตรา ๔๑/๗[๒๙] ในกรณีหลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงวางไว้ไม่เพียงพอที่นายทะเบียนจะจ่ายเงินเพื่อชดเชยความเสียหายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา ๔๑/๖ หรือลดลงเพราะได้มีการจ่ายเงินเพื่อชดเชยความเสียหายดังกล่าว ให้นายทะเบียนสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงวางหลักประกันเพิ่มจนครบตามวงเงินที่กำหนดในกฎกระทรวงภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง

มาตรา ๔๒[๓๐] เมื่อปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงผู้ใดมีพฤติการณ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ไม่ดำเนินกิจการให้เป็นไปตามแผนการจ่ายผลตอบแทนตามที่ได้รับความเห็นชอบจากนายทะเบียน

(๒) ไม่รับผิดร่วมกับผู้จำหน่ายอิสระต่อผู้บริโภคตามมาตรา ๒๔/๑

(๓) ไม่แจ้งย้ายสำนักงานต่อนายทะเบียนตามมาตรา ๒๖/๑ หรือมาตรา ๒๙/๑

(๔) ไม่รายงานเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจต่อนายทะเบียนตามมาตรา ๒๖/๒ หรือมาตรา ๒๙/๒

(๕) ไม่ใช้ข้อความในการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการตามที่กำหนดในกฎกระทรวงตามมาตรา ๒๘

---

[๒๗] มาตรา ๔๑/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๒๘] มาตรา ๔๑/๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๒๙] มาตรา ๔๑/๗ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๓๐] มาตรา ๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

(๖) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๑ มาตรา ๓๘/๓ หรือมาตรา ๓๘/๔

(๗) ไม่วางหลักประกันเพิ่มให้ครบถ้วนภายในสามเดือนนับแต่วันครบกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๑/๗

(๘) หุ้นส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๑/๓ หรือมาตรา ๕๒/๑

ในกรณีตาม (๒) (๓) หรือ (๔) ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องภายในเวลาที่นายทะเบียนเห็นสมควร เมื่อครบกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงยังไม่ดำเนินการให้ถูกต้อง ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี

ในกรณีตาม (๑) (๕) (๖) (๗) หรือ (๘) ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงเป็นนิติบุคคลเดียวกัน ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนทั้งทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

เมื่อนายทะเบียนได้มีคำสั่งเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงแล้ว ให้แจ้งเป็นหนังสือพร้อมทั้งเหตุผลให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีคำสั่งดังกล่าว

หมวด ๖
การอุทธรณ์

มาตรา ๔๓[๓๑] ในกรณีที่ผู้ได้รับคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๔๑/๑ วรรคสอง มาตรา ๔๑/๒ มาตรา ๔๑/๗ หรือมาตรา ๔๒ ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว ให้มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่ง

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๔๔ หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

หมวด ๗
บทกำหนดโทษ

[๓๑] มาตรา ๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๔๕[๓๒] ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามมาตรา ๕ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคำสั่งของคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๑๖ หรือคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๔๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๔๗[๓๓] ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกวันละไม่เกินสองหมื่นบาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๔๘ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามแสนบาท

มาตรา ๔๙[๓๔] ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๘ หรือมาตรา ๒๙ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๐ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๒๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๕๑[๓๕] ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๓๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท

มาตรา ๕๑/๑[๓๖] ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๗ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๕๑/๒[๓๗] ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงผู้ใดไม่จัดทำเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการ หรือผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงผู้ใดไม่ส่งมอบเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการ หรือส่งมอบเอกสารการซื้อขาย

---

[๓๒] มาตรา ๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๓๓] มาตรา ๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๓๔] มาตรา ๔๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๓๕] มาตรา ๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๓๖] มาตรา ๕๑/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๓๗] มาตรา ๕๑/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

สินค้าหรือบริการที่ไม่เป็นไปตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๕๑/๓[๓๘] ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงผู้ใดจัดทำเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการที่มีข้อความอันเป็นเท็จ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๒ ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงใดไม่แจ้งการเปลี่ยนแปลงแผนการจ่ายผลตอบแทนให้นายทะเบียนทราบตามมาตรา ๓๘ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามแสนบาท

มาตรา ๕๒/๑[๓๙] ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๑/๓ หรือมาตรา ๔๑/๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกวันละไม่เกินห้าพันบาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๕๓ ผู้ใดกระทำความผิดต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อพ้นโทษแล้วยังไม่ครบกำหนดห้าปี กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้อีก ต้องระวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

มาตรา ๕๔[๔๐] ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

มาตรา ๕๕ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่กรณีตามมาตรา ๔๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้ และในการนี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการ พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไขประการใด ๆ ให้แก่ผู้ได้รับมอบหมายตามที่เห็นสมควรก็ได้

ภายใต้บังคับของบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ในการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

---

[๓๘] มาตรา ๕๑/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๓๙] มาตรา ๕๒/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

[๔๐] มาตรา ๕๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๖ ให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงที่ประกอบธุรกิจดังกล่าวอยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ดำเนินการจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การประกอบธุรกิจจำหน่ายสินค้าหรือบริการในปัจจุบันได้ใช้วิธีการทำตลาดในลักษณะที่เข้าถึงผู้บริโภค โดยการเสนอขายสินค้าหรือบริการแก่ผู้บริโภคโดยตรง ณ ที่อยู่อาศัย หรือสถานที่ทำงานของผู้บริโภคหรือของบุคคลอื่น หรือสถานที่อื่นที่ไม่ใช่สถานที่ประกอบการค้าเป็นปกติธุระโดยการอธิบายหรือการสาธิตสินค้าผ่านผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรง การเสนอขายสินค้าหรือบริการในลักษณะดังกล่าวทำให้ผู้บริโภคอยู่ในสภาวการณ์ที่ไม่อาจตัดสินใจตกลงซื้อสินค้าหรือรับบริการได้อย่างอิสระและรอบคอบ นอกจากนี้ ยังมีการประกอบธุรกิจจำหน่ายสินค้าหรือบริการในลักษณะของการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการโดยตรงต่อผู้บริโภค เช่น โดยอาศัยสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเลคทรอนิกส์ โดยมุ่งหวังให้ผู้บริโภคซึ่งอยู่ห่างโดยระยะทางแสดงเจตนาตอบกลับเพื่อซื้อสินค้าหรือบริการดังกล่าวนั้น ซึ่งในกรณีนี้สินค้าหรือบริการดังกล่าวอาจไม่ตรงกับคำกล่าวอ้างตามที่ได้โฆษณาไว้ อีกทั้งการทำตลาดขายตรงและตลาดแบบตรงในปัจจุบันได้มีการใช้วิธีการชักชวนและจัดให้ประชาชนทั่วไปเข้าร่วมเป็นเครือข่ายในธุรกิจดังกล่าว โดยตกลงจะให้ผลประโยชน์ตอบแทนจากการหาผู้เข้าร่วมเครือข่ายดังกล่าว ซึ่งคำนวณจากจำนวนผู้เข้าร่วมเครือข่ายที่เพิ่มขึ้น อันมีลักษณะเป็นการหลอกลวงประชาชน การทำตลาดสินค้าหรือบริการในลักษณะของการขายแบบเชิงรุกดังกล่าว ทำให้ประชาชนโดยทั่วไปในฐานะผู้บริโภคตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบและก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมและไม่สงบสุขในสังคม ประกอบกับบทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันยังไม่สามารถให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภคได้อย่างเพียงพอ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐[๔๑]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการปฏิบัติหน้าที่ แต่มิได้บัญญัติไว้เป็นความผิดและไม่มีบทกำหนดโทษสำหรับผู้ที่ขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่นั้น สมควรกำหนดความผิดและบทกำหนดโทษไว้สำหรับกรณีดังกล่าว เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ประกาศสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ เรื่อง ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ[๔๒]

พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐[๔๓]

---

[๔๑] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔/ตอนที่ ๙ ก/หน้า ๑/๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

[๔๒] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๙/ตอนที่ ๓๕ ก/หน้า ๔๕/๒๐ เมษายน ๒๕๕๕

[๔๓] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๔/ตอนที่ ๕๓ ก/หน้า ๘๐/๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๐

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๒๔ ให้ผู้ซึ่งจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับที่มิใช่ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทประกอบธุรกิจขายตรงต่อไปได้ แต่จะต้องดำเนินการจดทะเบียนเป็นห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท และจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๕ ให้ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับดำเนินการให้มีทุนจดทะเบียนตามมาตรา ๓๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๖ ให้ผู้ที่จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับดำเนินการวางหลักประกันภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่กฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๓๘/๕ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่ผู้ซึ่งจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ไม่ดำเนินการตามมาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ หรือมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี ให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ถือว่าผู้นั้นถูกเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง

ในกรณีที่ผู้ซึ่งจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงตามวรรคหนึ่งเป็นบุคคลหรือนิติบุคคลเดียวกัน ให้ถือว่าบุคคลหรือนิติบุคคลนั้นถูกเพิกถอนทั้งทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

มาตรา ๒๘ บรรดาคำขอจดทะเบียนใด ๆ ที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของนายทะเบียน ให้นายทะเบียนพิจารณาคำขอจดทะเบียนดังกล่าวให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่การขอจดทะเบียนหรือการพิจารณารับจดทะเบียนดังกล่าวมีข้อแตกต่างไปจากการขอจดทะเบียนหรือการพิจารณารับจดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนมีคำสั่งให้ผู้ขอจดทะเบียนแก้ไขหรือปฏิบัติตามให้ถูกต้องภายในสามสิบวัน ถ้าผู้ขอจดทะเบียนไม่แก้ไขหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้คำขอจดทะเบียนนั้นเป็นอันตกไป

มาตรา ๒๙ ประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย

พระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

การดำเนินการออกกฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลที่ไม่อาจดำเนินการได้ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ

มาตรา ๓๐ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงให้มีความชัดเจนและเหมาะสมยิ่งขึ้น อันจะเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคมิให้ต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบในการซื้อขายสินค้าหรือบริการ และเพื่อให้มีหลักประกันว่าผู้บริโภคจะได้รับความคุ้มครองหากผู้บริโภคได้รับความเสียหายอันเกิดจากการที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ คุณสมบัติของผู้ขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงซึ่งต้องเป็นห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัด และหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงและผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงในการวางหลักประกันตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งการแจ้งให้นายทะเบียนทราบเมื่อมีการย้ายสำนักงาน ต้องส่งรายงานเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจต่อนายทะเบียน และการจัดทำเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการ และกำหนดหลักเกณฑ์การโอนกิจการและการเลิกประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง ตลอดจนกำหนดเหตุเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงให้ชัดเจน และปรับปรุงบทกำหนดโทษให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

เล่ม ๑๓๕ ตอนที่ ๙๖ ก ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

กฎกระทรวง

กำหนดการซื้อขายสินค้าหรือบริการ
โดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่ถือว่าเป็นตลาดแบบตรง
พ.ศ. ๒๕๖๑

อาศัยอำนาจตามความในบทนิยามคำว่า “ตลาดแบบตรง” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ และมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

การขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ดังต่อไปนี้ ไม่ถือว่าเป็นตลาดแบบตรง

(๑) การขายสินค้าหรือบริการของบุคคลธรรมดาซึ่งมิได้จดทะเบียนเป็นผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง และมีรายได้จากการขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ไม่เกินหนึ่งล้านแปดแสนบาทต่อปี

(๒) การขายสินค้าหรือบริการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้ขึ้นทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(๓) การขายสินค้าหรือบริการของวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนที่ได้จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน

(๔) การขายสินค้าหรือบริการของสหกรณ์และกลุ่มเกษตรกรที่ได้จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยสหกรณ์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่ตลาดแบบตรงตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ ไม่รวมถึงการซื้อขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ประกอบกับสมควรส่งเสริมให้ผู้ประกอบการรายย่อยที่เป็นบุคคลธรรมดา วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชน เครือข่ายวิสาหกิจชุมชน รวมทั้งสหกรณ์และกลุ่มเกษตรกรสามารถขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ได้โดยไม่ถือว่าเป็นตลาดแบบตรง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการดังกล่าว จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

เล่ม ๑๓๕ ตอนที่ ๙๖ ก ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

กฎกระทรวง

การวางหลักประกันการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง

พ.ศ. ๒๕๖๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และมาตรา ๓๘/๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในกฎกระทรวงนี้

“รายได้” หมายความว่า รายได้ก่อนหักรายจ่ายจากการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๒ กรณีที่การยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงเป็นไปตามมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๙ และผู้ยื่นคำขอมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๘/๑ มาตรา ๓๘/๓ หรือมาตรา ๓๘/๔ ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอนำหลักประกันมาวางตามข้อ ๓ หรือข้อ ๔ แล้วแต่กรณี ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งแล้ว หากผู้ยื่นคำขอมิได้นำหลักประกันมาวาง ให้นายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนและจำหน่ายคำขอนั้น

ข้อ ๓ วงเงินหลักประกันการประกอบธุรกิจขายตรงให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ยื่นคำขอรายใหม่ ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนสองหมื่นห้าพันบาท

(๒) ผู้จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงแล้ว

(ก) กรณีมีรายได้ไม่เกินยี่สิบห้าล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนสองหมื่นห้าพันบาท

(ข) กรณีมีรายได้เกินยี่สิบห้าล้านบาท แต่ไม่เกินห้าสิบล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนห้าหมื่นบาท

(ค) กรณีมีรายได้เกินห้าสิบล้านบาท แต่ไม่เกินหนึ่งร้อยล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนหนึ่งแสนบาท

(ง) กรณีมีรายได้เกินหนึ่งร้อยล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนสองแสนบาท

ข้อ ๔ วงเงินหลักประกันการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ยื่นคำขอรายใหม่

(ก) กรณีบุคคลธรรมดา ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนห้าพันบาท

(ข) กรณีห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนสองหมื่นห้าพันบาท

(๒) ผู้จดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแล้ว

(ก) กรณีมีรายได้ไม่เกินยี่สิบห้าล้านบาทต่อปี ถ้าเป็นบุคคลธรรมดา ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนห้าพันบาท ถ้าเป็นห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนสองหมื่นห้าพันบาท

(ข) กรณีมีรายได้เกินยี่สิบห้าล้านบาท แต่ไม่เกินห้าสิบล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนห้าหมื่นบาท

(ค) กรณีมีรายได้เกินห้าสิบล้านบาท แต่ไม่เกินหนึ่งร้อยล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนหนึ่งแสนบาท

(ง) กรณีมีรายได้เกินหนึ่งร้อยล้านบาทต่อปี ต้องวางหลักประกันเป็นเงินจำนวนสองแสนบาท

ข้อ ๕ ภายในหกสิบวันนับแต่วันสิ้นรอบปีภาษีทุกปี ให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงแจ้งรายได้จากการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง แล้วแต่กรณี ให้นายทะเบียนทราบ

ในกรณีที่เงินหลักประกันที่วางไว้ไม่เป็นไปตามข้อ ๓ หรือข้อ ๔ แล้วแต่กรณี ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงวางหลักประกันให้ถูกต้องภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งดังกล่าว

การแจ้งตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนจะกำหนดให้ดำเนินการผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้

ข้อ ๖ ในกรณีที่คณะกรรมการประกาศกำหนดให้วางหลักประกันเป็นอย่างอื่นนอกจากเงินสด และผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงประสงค์จะเปลี่ยนแปลงประเภทหลักประกัน ให้ยื่นคำขอเปลี่ยนแปลงประเภทหลักประกันพร้อมด้วยเอกสารและหลักฐาน รวมทั้งหลักประกันใหม่ต่อนายทะเบียน

ในกรณีที่คำขอเปลี่ยนแปลงประเภทหลักประกัน เอกสารหรือหลักฐาน หรือหลักประกันใหม่ไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน ให้นายทะเบียนแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอแก้ไขเอกสารหรือหลักฐาน หรือวางหลักประกันใหม่ให้ถูกต้องและครบถ้วนภายในหกสิบวัน ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอไม่ดำเนินการภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขอไม่ประสงค์จะให้ดำเนินการต่อไป และให้นายทะเบียนจำหน่ายคำขอนั้น

ข้อ ๗ การวางหลักประกันตามกฎกระทรวงนี้ ให้วางต่อนายทะเบียน ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ตามแบบนำส่งหลักประกันที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ข้อ ๘ ให้ผู้ที่จดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงอยู่ก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้มีผลใช้บังคับดำเนินการวางหลักประกันให้เป็นไปตามข้อ ๓ หรือข้อ ๔ แล้วแต่กรณี ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่กฎกระทรวงนี้มีผลใช้บังคับ

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๓๘/๕ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ บัญญัติให้ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรงต้องวางหลักประกันต่อนายทะเบียน เพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

เล่ม ๑๒๕ ตอนพิเศษ ๗ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ มกราคม ๒๕๕๑

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง
และการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง
พ.ศ. ๒๕๕๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ มาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ประกาศนี้แทน

ข้อ ๒ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๐”

ข้อ ๓ บุคคลใดประสงค์จะประกอบธุรกิจขายตรงหรือประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ให้ยื่นคำขอต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยแนบเอกสารและหลักฐานให้ครบถ้วนตามที่ระบุไว้ในแบบ ขต.๑ หรือแบบ ขต.๒ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๔ แบบคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง ให้ใช้แบบ ขต.๑ ท้ายประกาศนี้

ข้อ ๕ แบบคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ให้ใช้แบบ ขต.๒ ท้ายประกาศนี้

ข้อ ๖ เมื่อได้รับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแล้ว ให้นายทะเบียนตรวจสอบรายการ เอกสารและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ขต.๑ หรือแบบ ขต.๒ แล้วแต่กรณี ว่ามีเอกสารและหลักฐานครบถ้วนถูกต้องและกรณีเข้าเกณฑ์ที่อาจรับจดทะเบียนได้หรือไม่ ถ้าหากเอกสารและหลักฐานครบถ้วนถูกต้องและเข้าเกณฑ์ที่อาจรับจดทะเบียนได้ ให้ลงเลขที่รับคำขอและให้นายทะเบียนรับจดทะเบียน แต่หากเอกสารและหลักฐานไม่ครบถ้วนถูกต้องให้นายทะเบียนแจ้งผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขภายในเวลาอันสมควร

ข้อ ๗ การแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการ เอกสารและหลักฐานใดให้ผิดไปจากที่ได้จดทะเบียนไว้ หากมิได้แจ้งการแก้ไขเปลี่ยนแปลงนั้นให้นายทะเบียนทราบภายในเวลาอันสมควร ให้ถือว่ายังไม่ได้รับการจดทะเบียน

ข้อ ๘ แบบคำขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเอกสารและหลักฐานที่ได้รับการจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง ให้ใช้แบบ ขต.๑/๑ ท้ายประกาศนี้

ข้อ ๙ แบบคำขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเอกสารและหลักฐานที่ได้รับการจดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ให้ใช้แบบ ขต.๒/๑ ท้ายประกาศนี้

ข้อ ๑๐ ให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง รายงานผลการประกอบธุรกิจ ตามแบบ ขต.๑/๒ หรือแบบ ขต.๒/๒ ท้ายประกาศนี้ แล้วแต่กรณี ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับทราบภายในเดือนมกราคม และเดือนกรกฎาคมของทุกปี

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐
วีระพงษ์ บุญโญภาส
ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เลขที่คำขอ...../.....
รับวันที่.....
ลงชื่อ.....ผู้รับคำขอ

ขต.๑

คำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

๑. ข้าพเจ้า.....(บุคคลธรรมดา/นิติบุคคล)
อายุ.....ปี สัญชาติ.....สถานที่ติดต่อตั้งอยู่เลขที่.....หมู่ที่.....
ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์.....โทรสาร.....ชื่อ Web site.....
E – mail Address.....

๒. ประเภทหรือชนิดของสินค้าหรือบริการ

- ☐ อาหาร
- ☐ เครื่องสำอาง
- ☐ เครื่องประดับ
- ☐ เครื่องครัว
- ☐ สื่อการศึกษา
- ☐ สินค้าเกษตรกรรม
- ☐ อุปกรณ์ออกกำลังกาย
- ☐ เครื่องใช้ไฟฟ้า
- ☐ เสื้อผ้า/เครื่องนุ่งห่ม
- ☐ หนังสือ/สิ่งพิมพ์
- ☐ การอบรม/สัมมนา
- ☐ การบริการ (ระบุ) .....
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

๓. วิธีการขายสินค้าหรือบริการ

- ☐ ขายตรงชั้นเดียว
- ☐ ขายตรงหลายชั้น
- ☐ ขายผ่านผู้จำหน่ายอิสระ
- ☐ ขายผ่านตัวแทนขายตรง
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

ขอยื่นคำขอต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อขอให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง

พร้อมกับคำขอนี้ ข้าพเจ้าได้แนบเอกสารและหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณามาด้วย คือ

(๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน หรือสำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนและวัตถุประสงค์นิติบุคคล สำเนาหนังสือบริคณห์สนธิ สำเนาบัญชีผู้ถือหุ้น กรณีผู้ยื่นคำขอเป็นนิติบุคคล รวมทั้งสำเนาสัญญาเช่าหรือการขอใช้พื้นที่ แผนที่ตั้ง ภาพถ่ายสถานที่ติดต่อและสำนักงานใหญ่ และสำนักงานสาขา(ถ้ามี)

(๒) สินค้าหรือบริการที่มีลักษณะตรงตามที่ได้มีการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายและเอกสารหลักฐานแสดงที่มาของสินค้าหรือบริการ รวมทั้งเอกสารหลักฐานการได้รับอนุญาตจากเจ้าของหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือตามที่กฎหมายกำหนดในสินค้าหรือบริการ(ถ้ามี)

(๓) คู่มือการดำเนินธุรกิจขายตรง และแผนการจ่ายผลตอบแทน พร้อมคำอธิบายประกอบแผนการจ่ายผลตอบแทน

(๔) แบบตัวอย่างเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการ

(๕) แบบตัวอย่างสัญญาระหว่างผู้จำหน่ายอิสระกับผู้ประกอบธุรกิจขายตรง

(๖) แบบตัวอย่างบัตรประจำตัวผู้จำหน่ายอิสระ/ตัวแทนขายตรง

(๗) อื่น ๆ (ระบุ).....

.....

.....

.....

.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าเอกสารและข้อความข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....ผู้ยื่นคำขอ

(.....)

<u>ความเห็นของเจ้าหน้าที่</u>

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....

เจ้าหน้าที่

วันที่...../...../.....

<u>คำสั่งนายทะเบียน</u>

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....

นายทะเบียน

วันที่...../...../.....

เลขที่คำขอ...../.....
รับวันที่.....
ลงชื่อ.....ผู้รับคำขอ

ขต.๒

คำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

๑. ข้าพเจ้า.....(บุคคลธรรมดา/นิติบุคคล)
อายุ.....ปี สัญชาติ.....สถานที่ติดต่อตั้งอยู่เลขที่.....หมู่ที่.....
ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์.....โทรสาร.....ชื่อ Web site.....
E – mail Address.....

๒. ประเภทหรือชนิดของสินค้าหรือบริการ

☐ อาหาร ☐ อุปกรณ์ออกกำลังกาย
☐ เครื่องสำอาง ☐ เครื่องใช้ไฟฟ้า
☐ เครื่องประดับ ☐ เสื้อผ้า/เครื่องนุ่งห่ม
☐ เครื่องครัว ☐ หนังสือ/สิ่งพิมพ์
☐ สื่อการศึกษา ☐ การอบรม/สัมมนา
☐ สินค้าเกษตรกรรม ☐ การบริการ (ระบุ) .....
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

๓. วิธีการขายสินค้าหรือบริการ

☐ ขายผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ ☐ ขายผ่านสื่อวิทยุกระจายเสียง
☐ ขายผ่านสื่อวิทยุโทรทัศน์ ☐ ขายผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (ระบุ).....
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

ขอยื่นคำขอต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อขอให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงพร้อมกับคำขอนี้ ข้าพเจ้าได้แนบเอกสารและหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณามาด้วย คือ

(๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน หรือสำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนและวัตถุประสงค์นิติบุคคล สำเนาหนังสือบริคณห์สนธิ สำเนาบัญชีผู้ถือหุ้น และสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านของผู้มีอำนาจลงชื่อแทนนิติบุคคล กรณีผู้ยื่นคำขอเป็นนิติบุคคล รวมทั้งสำเนาสัญญาเช่าหรือการขอใช้พื้นที่ แผนที่ตั้ง ภาพถ่ายสถานที่ติดต่อและสำนักงานใหญ่ และสำนักงานสาขา(ถ้ามี)

(๒) สินค้าหรือบริการที่มีลักษณะตรงตามที่ได้มีการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายและเอกสารหลักฐานแสดงที่มาของสินค้าหรือบริการ รวมทั้งเอกสารหลักฐานการได้รับอนุญาตจากเจ้าของหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือตามที่กฎหมายกำหนดในสินค้าหรือบริการ(ถ้ามี)

(๓) คำอธิบายวิธีการขายสินค้าหรือบริการ และข้อความที่มีการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการนั้น

(๔) แบบตัวอย่างเอกสารการซื้อขายสินค้าหรือบริการ

(๕) อื่น ๆ (ระบุ).....

.....

.....

.....

... .

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าเอกสารและข้อความข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....ผู้ยื่นคำขอ

(.....)

<u>ความเห็นของเจ้าหน้าที่</u>

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....

เจ้าหน้าที่

วันที่...../...../.....

<u>คำสั่งนายทะเบียน</u>

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....

นายทะเบียน

วันที่...../...../.....

เลขที่คำขอ...../.....
รับวันที่.....
ลงชื่อ.....ผู้รับคำขอ

ขต.๑/๑

<u>คำขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเอกสารและหลักฐานที่ได้รับจดทะเบียน</u>
<u>การประกอบธุรกิจขายตรง</u>

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

๑. ข้าพเจ้า.....(บุคคลธรรมดา/นิติบุคคล)
อายุ.....ปี สัญชาติ.....สถานที่ติดต่อตั้งอยู่เลขที่.....หมู่ที่.....
ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์.....โทรสาร.....ชื่อ Web site.....
E – mail Address.....
เป็นผู้ที่ได้รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง ตามหนังสือ.....
.....

๒. ขอยื่นคำขอต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อขอให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเอกสารและหลักฐานที่ได้รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง ดังนี้

- ☐ แก้ไขเปลี่ยนแปลง ชื่อ กรรมการผู้มีอำนาจลงนามแทนนิติบุคคล
- ☐ แก้ไขเปลี่ยนแปลง สถานที่ติดต่อ ที่ตั้ง สำนักงานใหญ่
- ☐ ยกเลิก หรือเพิ่มเติม สำนักงานสาขา ของผู้ประกอบธุรกิจขายตรง
- ☐ แก้ไขเปลี่ยนแปลงประเภทหรือชนิดของสินค้าหรือบริการ
- ☐ แก้ไขเปลี่ยนแปลงวิธีการขายสินค้าหรือบริการ
- ☐ แก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนการจ่ายผลตอบแทน
- ☐ ยกเลิกการประกอบธุรกิจขายตรง
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

พร้อมกับคำขอนี้ ข้าพเจ้าได้แนบเอกสารและหลักฐาน เพื่อประกอบการพิจารณามาด้วย คือ

(๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน หรือสำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนและวัตถุประสงค์นิติบุคคล สำเนาหนังสือบริคณห์สนธิ สำเนาบัญชีผู้ถือหุ้น และสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านของผู้มีอำนาจลงชื่อแทนนิติบุคคล

(๒) สินค้าหรือบริการที่มีลักษณะตรงตามที่ได้มีการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขาย และเอกสารหลักฐานแสดงที่มาของสินค้าหรือบริการ รวมทั้งเอกสารหลักฐานการได้รับอนุญาตจากเจ้าของหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือตามที่กฎหมายกำหนดในสินค้าหรือบริการ(ถ้ามี)

(๓) แผนการจ่ายผลตอบแทน พร้อมคำอธิบายประกอบแผนการจ่ายผลตอบแทน และตารางเปรียบเทียบแผนการจ่ายผลตอบแทนเดิมกับแผนการจ่ายผลตอบแทนที่ได้ยื่นขอแก้ไขเปลี่ยนแปลง

(๔) อื่น ๆ (ระบุ).....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าเอกสารและข้อความข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....ผู้ยื่นคำขอ
(.....)

<u>ความเห็นของเจ้าหน้าที่</u>

.....
.....
.....

(ลงชื่อ).....
เจ้าหน้าที่
วันที่...../...../.....

<u>คำสั่งนายทะเบียน</u>

.....
.....
.....

(ลงชื่อ).....
นายทะเบียน
วันที่...../...../.....

เลขที่คำขอ...../.....
รับวันที่.....
ลงชื่อ.....ผู้รับคำขอ

ขต.๒/๑

<u>แบบคำขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเอกสารและหลักฐานที่ได้รับจดทะเบียน</u>
<u>การประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง</u>

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

๑. ข้าพเจ้า.....(บุคคลธรรมดา/นิติบุคคล)
อายุ.....ปี สัญชาติ.....สถานที่ติดต่อตั้งอยู่เลขที่.....หมู่ที่.....
ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์.....โทรสาร.....ชื่อ Web site.....
E – mail Address.....
เป็นผู้ที่ได้รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง ตามหนังสือ.....
.....

๒. ขอยื่นคำขอต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อขอให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเอกสารหลักฐานที่ได้รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ดังนี้

☐ แก้ไขเปลี่ยนแปลง ชื่อ กรรมการผู้มีอำนาจลงนามแทนนิติบุคคล
☐ แก้ไขเปลี่ยนแปลง สถานที่ติดต่อ สำนักงาน ที่ตั้ง ของผู้ประกอบธุรกิจขายตรง
☐ แก้ไขเปลี่ยนแปลงประเภทหรือชนิดของสินค้าหรือบริการ
☐ แก้ไขเปลี่ยนแปลงวิธีการขายสินค้าหรือบริการ
☐ ยกเลิกการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

พร้อมกับคำขอนี้ ข้าพเจ้าได้แนบเอกสารและหลักฐาน เพื่อประกอบการพิจารณามาด้วย คือ

(๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน หรือสำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนและวัตถุประสงค์นิติบุคคล สำเนาหนังสือบริคณห์สนธิ สำเนาบัญชีผู้ถือหุ้น และสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านของผู้มีอำนาจลงชื่อแทนนิติบุคคล

(๒) สินค้าหรือบริการที่มีลักษณะตรงตามที่ได้มีการสื่อสารข้อมูลเพื่อเสนอขาย และเอกสารหลักฐานแสดงที่มาของสินค้าหรือบริการ รวมทั้งเอกสารหลักฐานการได้รับอนุญาตจากเจ้าของหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือตามที่กฎหมายกำหนดในสินค้าหรือบริการ(ถ้ามี)

(๓) อื่น ๆ (ระบุ).....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าเอกสารและข้อความข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....ผู้ยื่นคำขอ
(.....)

ความเห็นของเจ้าหน้าที่

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....

เจ้าหน้าที่

วันที่...../...../.....

คำสั่งนายทะเบียน

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....

นายทะเบียน

วันที่...../...../.....

แบบรายงานผลการดำเนินธุรกิจขายตรง **ขต.๑/๒**

ลำดับที่	หัวข้อ	ระบุรายละเอียด (ถ้ามีการแก้ไขให้ระบุรายละเอียดเดิมและที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงด้วย)	หมายเหตุ
๑	**สถานะและข้อมูลของผู้ประกอบธุรกิจขายตรง**		
	ชื่อผู้ประกอบธุรกิจ ที่อยู่ผู้ประกอบธุรกิจ จำนวนสำนักงานสาขา และที่อยู่		
	(กรุณาแนบหนังสือรับรองจดทะเบียนบริษัท ซึ่งออกให้ไม่เกิน ๑ เดือน)		
๒	**ข้อมูลการประกอบธุรกิจ**		
	๒.๑ จำนวนสินค้าหรือบริการทั้งหมด (กรุณาแนบเอกสารรายการสินค้าหรือ		
	บริการที่จำหน่ายในปัจจุบัน พร้อมรายละเอียดการโฆษณา (โบชัวร์)		
	ราคาสินค้าหรือบริการสำหรับผู้บริโภคและสมาชิกและการคิดคำนวณ		
	คะแนน (PV))		
	๒.๒ วิธีการประกอบธุรกิจรวมทั้งเงื่อนไขและแผนการขายที่ผู้ประกอบธุรกิจ		
	ขายตรงกำหนด/ช่องทางการจำหน่าย		
	๒.๓ จำนวนผู้จำหน่ายอิสระทั้งหมด จำนวนตัวแทนขายตรงทั้งหมดมีกี่คน		
	รวมทั้งแผนผังองค์กรผู้จำหน่ายอิสระทั้งหมด		
	๒.๔ รายละเอียดการเปลี่ยนและคืนสินค้า การเลิกสัญญาของสมาชิก		
	๒.๕ การเลิกสัญญาของผู้บริโภค		
๓	**แผนการจ่ายผลตอบแทน**		
	๓.๑ มีการเปลี่ยนแปลงแผนการจ่ายผลตอบแทนหรือไม่		
	(กรุณาแนบแผนการจ่ายผลตอบแทนที่ใช้ในปัจจุบันทั้งหมด)		
	๓.๒ วิธีการแจ้งการจ่ายผลประโยชน์ตามแผนการจ่ายผลตอบแทนให้สมาชิก		
	ทราบ (ปิดประกาศ ส่งหนังสือแจ้ง ส่งไปรษณีย์ อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น)		
	การจ่ายผลตอบแทนย้อนหลัง ๖ เดือน และมีรายชื่อสมาชิกที่ได้รับ		
	ผลตอบแทน ๑๐ อันดับแรกของแต่ละเดือน)		
	๓.๔ รายการส่งเสริมการขายมีอะไรบ้าง ทั้งที่ผ่านมาและที่จะจัดทำขึ้นใน		
	รอบปี		
	๓.๕ รายงานผลการประกอบธุรกิจในรอบบัญชีปัจจุบัน		
๔	**เอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง**		

ลงชื่อ.....ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง

แบบรายงานผลการดำเนินธุรกิจตลาดแบบตรง **ขต.๒/๒**

ลำดับที่	หัวข้อ	ระบุรายละเอียด (ถ้ามีการแก้ไขให้ระบุรายละเอียดเดิมและที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงด้วย)	หมายเหตุ
๑	**<u>สถานะและข้อมูลของผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง</u>**		
	ชื่อผู้ประกอบธุรกิจ ที่อยู่ผู้ประกอบธุรกิจ จำนวนสำนักงานสาขา และที่อยู่		
	(กรุณาแนบหนังสือรับรองจดทะเบียนบริษัท ซึ่งออกให้ไม่เกิน ๑ เดือน)		
๒	**<u>ข้อมูลการประกอบธุรกิจ</u>**		
	๒.๑ จำนวนสินค้าหรือบริการทั้งหมด (กรุณาแนบเอกสารรายการสินค้าหรือ		
	บริการที่จำหน่ายในปัจจุบัน พร้อมรายละเอียดการโฆษณา (โบชัวร์)		
	ราคาสินค้าหรือบริการสำหรับผู้บริโภคและสมาชิก)		
	๒.๒ วิธีการประกอบธุรกิจรวมทั้งเงื่อนไขและแผนการขายที่ผู้ประกอบธุรกิจ		
	ตลาดแบบตรงกำหนด/ช่องทางการจำหน่าย (ขายผ่าน TV/Internet		
	เป็นต้น)		
	๒.๓ การเลิกสัญญาของผู้บริโภค รายละเอียดการเปลี่ยนและคืนสินค้า และ		
	ระยะเวลาคืนเงินให้แก่ผู้บริโภค		
	๒.๔ เงื่อนไขการประกันสินค้า		
	๒.๕ รายงานผลประกอบธุรกิจในรอบบัญชีปัจจุบัน		
๓	**<u>เอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง</u>**		

ลงชื่อ.....ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

เล่ม ๑๓๐ ตอนพิเศษ ๒๘ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑ มีนาคม ๒๕๕๖

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจ
ขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๖

ตามที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงได้ออกประกาศ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงได้พิจารณาและมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๖ เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยให้มีการออกเอกสารหลักฐานที่แสดงให้ประชาชนในฐานะผู้บริโภคและผู้จำหน่ายอิสระ ได้เห็นอย่างประจักษ์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ มาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงจึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๖”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๖ แห่งประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๖ เมื่อได้รับคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงและการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแล้ว ให้นายทะเบียนตรวจสอบรายการ เอกสารและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ขต. ๑ หรือแบบ ขต. ๒ แล้วแต่กรณี ว่ามีเอกสารและหลักฐานครบถ้วนถูกต้องและกรณีเข้าเกณฑ์ที่อาจรับจดทะเบียน ได้หรือไม่ ถ้าหากเอกสารและหลักฐานครบถ้วนถูกต้องและเข้าเกณฑ์ที่อาจรับจดทะเบียนได้ให้ลงเลขที่รับคำขอและให้นายทะเบียนรับจดทะเบียน แต่หากเอกสารและหลักฐานไม่ครบถ้วนถูกต้องให้นายทะเบียนแจ้งผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขภายในเวลาอันสมควร

เมื่อนายทะเบียนรับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง หรือการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแล้ว ให้นายทะเบียนออกใบสำคัญเพื่อแสดงว่าได้รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง หรือการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ตามแบบ ร.ขต. ๑ หรือ ร.ขต. ๒ ท้ายประกาศนี้”

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖
วีระพงษ์ บุญโญภาส
ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ทะเบียนเลขที่..... ร.ขต. ๑

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักนายกรัฐมนตรี
ใบสำคัญนี้ออกให้เพื่อแสดงว่า

.....

ทะเบียนนิติบุคคลเลขที่/หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชนเลขที่.....
เมื่อวันที่.....
สำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่ที่.....ตรอก/ซอย.....
ถนน.....แขวง/ตำบล.....
เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....

นายทะเบียนได้รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง
ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

ตั้งแต่ วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช.....

ออกให้ ณ วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช.....

ลงชื่อ .....
( )
เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
นายทะเบียน

ทะเบียนเลขที่..... ร.ขต. ๒

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักนายกรัฐมนตรี
ใบสำคัญนี้ออกให้เพื่อแสดงว่า

.....

ทะเบียนนิติบุคคลเลขที่/หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชนเลขที่.....
เมื่อวันที่.....
สำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่ที่.....ตรอก/ซอย.....
ถนน.....แขวง/ตำบล.....
เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....

นายทะเบียนได้รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง
ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

ตั้งแต่ วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช.....

ออกให้ ณ วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช.....

ลงชื่อ .....
( )
เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
นายทะเบียน

คำอธิบายใบสำคัญเพื่อแสดงว่าได้รับจดทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรง หรือการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง (แบบ ร.ขต. ๑ หรือแบบ ร.ขต. ๒)

๑. มีตัวครุฑ เป็นตัวนูนสีดำ ด้านบนหัวกระดาษ ของแบบ ร.ขต. ๑ และ แบบ ร.ขต. ๒

๒. มีตราสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นลายน้ำที่พื้นหลังของแบบ ร.ขต. ๑ และแบบ ร.ขต. ๒ สีเทา

๓. มีตราประทับครุฑสีแดงสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ตรงช่องลงชื่อนายทะเบียนของแบบ ร.ขต. ๑ และ แบบ ร.ขต. ๒

๔. แบบ ร.ขต. ๑ และ แบบ ร.ขต. ๒ ใช้กระดาษสีขาว

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง กำหนดอัตราเบี้ยปรับกรณีผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ไม่คืนเงินตามจำนวนและภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ให้แก่ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๔๗

โดยที่กฎหมายกำหนดให้การซื้อสินค้าหรือบริการจากการขายตรงหรือจากการขายผ่านตลาดแบบตรงผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญาโดยการส่งหนังสือแสดงเจตนาภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับสินค้าหรือบริการไปยังผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง สำหรับธุรกิจขายตรง ผู้บริโภคจะแจ้งไปยังผู้จำหน่ายอิสระหรือตัวแทนขายตรงที่เกี่ยวข้องก็ได้ เมื่อผู้บริโภคใช้สิทธิเลิกสัญญาดังกล่าวแล้วให้ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง คืนเงินเต็มจำนวนที่ผู้บริโภคจ่ายไปเพื่อการซื้อสินค้าหรือบริการนั้น ภายในกำหนดเวลา ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแสดงเจตนาเลิกสัญญา ในกรณีที่ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงใดไม่คืนเงินตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ผู้จำหน่ายอิสระ ตัวแทนขายตรง ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงนั้น ชำระเบี้ยปรับตามอัตราที่คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงประกาศกำหนดให้แก่ผู้บริโภค

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

"เบี้ยปรับ ให้คิดในอัตราดอกเบี้ยสำหรับลูกค้าชั้นดีรายย่อย (Minimum Retail Rate) ของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) บวกสิบ (MRR.+๑๐) ต่อปี ของจำนวนเงินที่ผู้บริโภคจ่ายไปเพื่อการซื้อสินค้าหรือบริการ"

ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไป

สุษม ศุภนิตย์
ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เล่ม ๑๒๒ ตอนพิเศษ ๑๓๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เรื่อง กำหนดแบบบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่

พ.ศ. ๒๕๔๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๓๕ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบท้ายประกาศฉบับนี้

ข้อ ๒ ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ออกบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้แก่ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

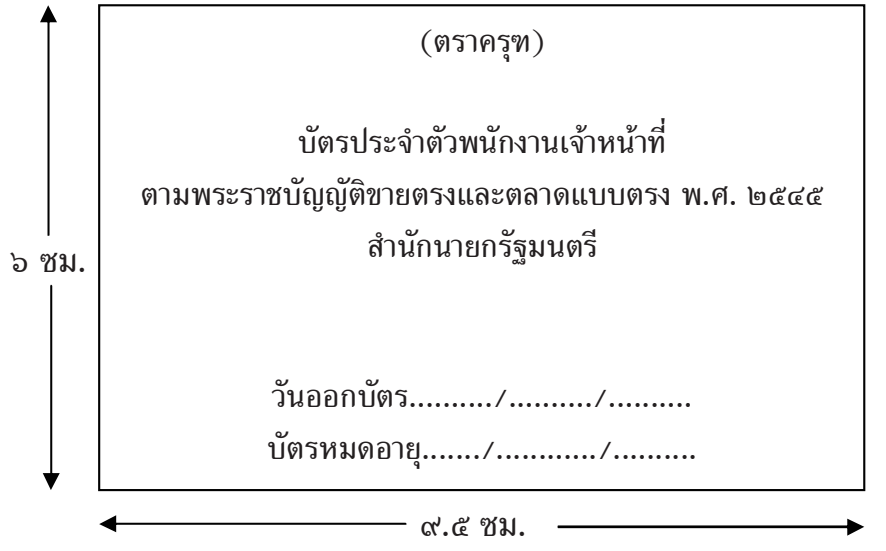
ข้อ ๓ รูปถ่ายที่ติดบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้ใช้รูปที่ถ่ายไม่เกินหกเดือนก่อนวันยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ขนาด ๓ × ๔ เซนติเมตร ครึ่งตัว หน้าตรง ไม่สวมหมวก แต่งเครื่องแบบข้าราชการ

ข้อ ๔ บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ใช้ได้มีกำหนดห้าปีนับแต่วันที่ออกบัตร

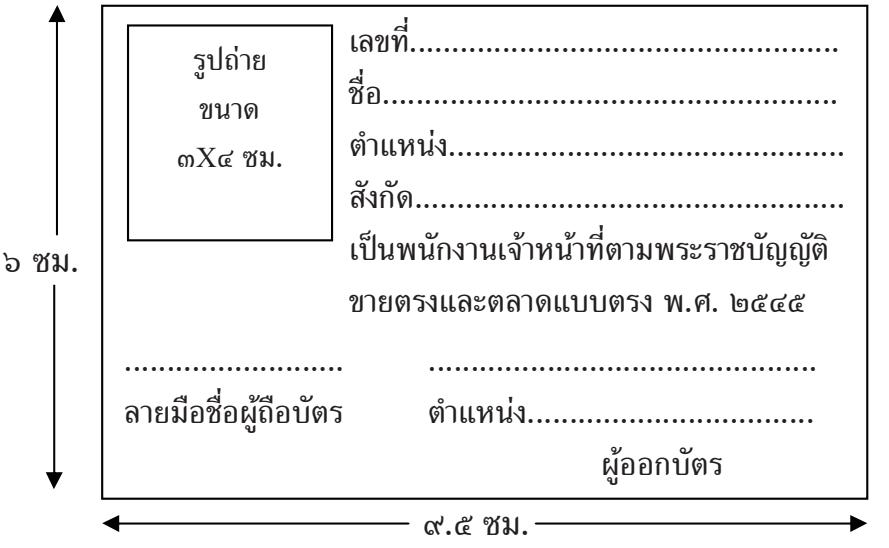
ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๘
สุษม ศุภนิตย์
ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ท้ายประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง
ออกตามความในพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

(ด้านหน้า)

(ด้านหลัง)

เล่ม ๑๓๘ ตอนพิเศษ ๑๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ มกราคม ๒๕๖๔

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เรื่อง หลักเกณฑ์และระยะเวลา การส่งรายงานการประกอบธุรกิจขายตรงต่อนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๖๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ (๔) แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และมาตรา ๒๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และระยะเวลา การส่งรายงานการประกอบธุรกิจขายตรงต่อนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๖๓”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ การรายงานการประกอบธุรกิจขายตรง ให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงรายงานตามแบบ ขต. ๑/๒ ท้ายประกาศนี้ หรือแบบ ขต. ๑/๒ ทางอิเล็กทรอนิกส์ ให้นายทะเบียนรับทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

ข้อ ๔ การรายงานการประกอบธุรกิจขายตรง ให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงยื่นต่อเจ้าหน้าที่หรือส่งผ่านไปรษณีย์ลงทะเบียน หรือส่งผ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์อื่นใดก็ได้ตามสมควร ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๕ ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงอาจขอขยายระยะเวลาการส่งรายงานการประกอบธุรกิจขายตรงได้อีกไม่เกินสามสิบวัน โดยได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน และให้ทำเป็นหนังสือขอขยายระยะเวลาการส่งรายงานการประกอบธุรกิจต่อนายทะเบียนก่อนครบกำหนดระยะเวลา

กรณีมีเหตุสุดวิสัย ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงอาจขอขยายระยะเวลาการส่งรายงานการประกอบธุรกิจได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่เหตุสุดวิสัยนั้นสิ้นสุดลง

ข้อ ๖ ในกรณีที่รายงานการประกอบธุรกิจขายตรงต่อนายทะเบียนยังไม่ครบถ้วนให้เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงจัดส่งให้ครบถ้วนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับรายงานการประกอบธุรกิจ และให้ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงจัดส่งรายงานให้ครบถ้วนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ประกาศ ณ วันที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๓
สร้อยทิพย์ ไตรสุทธิ์
ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เล่ม ๑๓๘ ตอนพิเศษ ๑๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ มกราคม ๒๕๖๔

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เรื่อง หลักเกณฑ์และระยะเวลา การส่งรายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต่อนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๖๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ (๔) แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และมาตรา ๒๙/๒ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และระยะเวลา การส่งรายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต่อนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๖๓”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ การรายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ให้ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงรายงานตามแบบ ขต. ๒/๒ ท้ายประกาศนี้ หรือแบบ ขต. ๒/๒ ทางอิเล็กทรอนิกส์ ให้นายทะเบียนรับทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

ข้อ ๔ การรายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ให้ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงยื่นต่อเจ้าหน้าที่ หรือส่งผ่านไปรษณีย์ลงทะเบียน หรือส่งผ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์อื่นใดก็ได้ตามสมควร ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๕ ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงอาจขอขยายระยะเวลาการส่งรายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงได้อีกไม่เกินสามสิบวัน โดยได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน และให้ทำเป็นหนังสือขอขยายระยะเวลาการส่งรายงานการประกอบธุรกิจต่อนายทะเบียนก่อนครบกำหนดระยะเวลา

กรณีมีเหตุสุดวิสัย ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงอาจขอขยายระยะเวลาการส่งรายงานการประกอบธุรกิจได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่เหตุสุดวิสัยนั้นสิ้นสุดลง

ข้อ ๖ ในกรณีที่รายงานการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงต่อนายทะเบียนยังไม่ครบถ้วน ให้เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงจัดส่งให้ครบถ้วนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับรายงานการประกอบธุรกิจ และให้ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงจัดส่งรายงานให้ครบถ้วนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ประกาศ ณ วันที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๓
สร้อยทิพย์ ไตรสุทธิ์
ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เล่ม ๑๓๘ ตอนพิเศษ ๑๗๕ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓ สิงหาคม ๒๕๖๔

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เรื่อง หลักประกัน ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ (๔) และมาตรา ๓๘/๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

กำหนดให้หลักประกันที่จะวางต่อนายทะเบียน ได้แก่

๑. เงินสด

๒. หนังสือค้ำประกันของธนาคาร

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๓
สร้อยทิพย์ ไตรสุทธิ์
ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี

เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

โดยที่เป็นการสมควรแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๕๘ และเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ นายกรัฐมนตรีจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

๑. ให้ยกเลิกประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๘

๒. แต่งตั้งข้าราชการสังกัดสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งดำรงตำแหน่งต่อไปนี้ เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

(๑) เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
(๒) รองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
(๓) ผู้อำนวยการกองกฎหมายและคดี
(๔) ผู้อำนวยการกองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง
(๕) นิติกร
(๖) นักสืบสวนสอบสวน

๓. แต่งตั้งพนักงานราชการสังกัดสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งดำรงตำแหน่งต่อไปนี้ เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

(๑) นิติกร
(๒) นักสืบสวนสอบสวน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐
พลเรือเอก ณรงค์ พิพัฒนาศัย
รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทน
นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๑๒๒ ตอนพิเศษ ๘๒ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ กันยายน ๒๕๔๘

ระเบียบ

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘

โดยที่เป็นการสมควรให้มีระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เพื่อให้บรรดาสมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจขายตรง สมาคมที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจตลาดแบบตรง หรือสมาคมหรือมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคถือปฏิบัติในการเสนอชื่อผู้แทน เพื่อให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาแต่งตั้งเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ (๓) และมาตรา ๘ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และคำสั่งมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีเพิ่มเติม ตามหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ รัฐมนตรีจึงออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใดที่กำหนดไว้ซ้ำกับระเบียบนี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“สมาคม” หมายความว่า สมาคมที่ได้รับการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือตามกฎหมายอื่นที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจขายตรง ที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับธุรกิจตลาดแบบตรง หรือที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

"มูลนิธิ" หมายความว่า มูลนิธิที่ได้รับการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือตามกฎหมายอื่นที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

ข้อ ๕ สมาคมหรือมูลนิธิใดมีความประสงค์จะเสนอชื่อผู้แทนเพื่อให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาแต่งตั้งเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ให้สมาคมหรือมูลนิธิเสนอชื่อผู้แทนได้สมาคมหรือมูลนิธิรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าห้าคน ทั้งนี้ สมาคมหรือมูลนิธิต้องมีคุณสมบัติดังนี้

(๑) ได้รับการจดทะเบียนเป็นสมาคมหรือมูลนิธิมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีนับถึงวันที่เสนอชื่อผู้แทน

(๒) มีประสบการณ์และผลงานการดำเนินกิจกรรมด้านธุรกิจขายตรง ด้านธุรกิจตลาดแบบตรงหรือการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นที่ประจักษ์มาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีนับถึงวันที่เสนอชื่อผู้แทน

(๓) สนับสนุนและส่งเสริมการประกอบธุรกิจขายตรง หรือการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงที่ชอบด้วยกฎหมาย

ข้อ ๖ ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทนสมาคมหรือผู้แทนมูลนิธิต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบปีบริบูรณ์

(๓) มีความประพฤติเรียบร้อย ไม่บกพร่องในศีลธรรมอันดี และไม่มีประวัติเสียหาย

(๔) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๗) มีการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี

(๘) เป็นสมาชิกหรือกรรมการของสมาคมหรือมูลนิธิและเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ และมีผลงานด้านการดำเนินธุรกิจขายตรงหรือตลาดแบบตรง หรือมีผลงานเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นที่ประจักษ์ไม่น้อยกว่าสามปีนับถึงวันที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทน

ข้อ ๗ ก่อนครบกำหนดตามวาระของกรรมการตามมาตรา ๘ (๓) ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย แล้วแต่ระยะเวลาใดจะสิ้นสุดลงภายหลัง

เอกสารหลักฐานประกอบการพิจารณามีดังต่อไปนี้

(๑) สำเนาใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลและสำเนาข้อบังคับของสมาคมหรือมูลนิธิ

(๒) สำเนารายงานการประชุมของที่ประชุมใหญ่ของสมาคม หรือของคณะกรรมการของมูลนิธิ แล้วแต่กรณีที่แสดงว่าได้มีการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทนว่ามีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ โดยมีผู้มีอำนาจทำการแทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นผู้รับรอง

(๓) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน ประวัติการศึกษา และสำเนาปริญญาบัตรของผู้แทน

(๔) เอกสารแสดงผลงานการดำเนินกิจกรรมในด้านธุรกิจขายตรง ด้านธุรกิจตลาดแบบตรง และด้านการคุ้มครองผู้บริโภค ของสมาคมหรือมูลนิธิ แล้วแต่กรณี

(๕) เอกสารหลักฐานอ้างอิงเพื่อยืนยันรับรองประสบการณ์ และผลงานด้านการดำเนินธุรกิจขายตรง หรือตลาดแบบตรง หรือผลงานเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค อันเป็นที่ประจักษ์ของผู้แทน

ข้อ ๘ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการคัดเลือกผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕” ซึ่งประกอบไปด้วย ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้แทนสภาทนายความ ผู้แทนสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ และผู้แทนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นเลขานุการ

ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตรวจสอบคุณสมบัติของผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิและเอกสารหลักฐานตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ และ ๗ ตามลำดับ แล้วนำรายชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเสนอต่อคณะกรรมการคัดเลือกผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิให้เหลือจำนวนตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘ (๓) และให้นำรายชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิดังกล่าวเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาแต่งตั้งเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงต่อไป

กรณีไม่อาจแต่งตั้งผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘ (๓) ได้ทั้งหมดหรือบางส่วน ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย เป็นเวลาสามวัน เพื่อให้สมาคมหรือมูลนิธินั้น เสนอชื่อผู้แทนภายในสามสิบวันนับแต่วันปิดประกาศ หรือ

วันสุดท้ายที่ได้ประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย แล้วแต่ระยะเวลาใดจะสิ้นสุดลงภายหลัง และให้นำความในวรรคแรกและวรรคสองมาบังคับใช้โดยอนุโลม

ข้อ ๙ ถ้าตำแหน่งกรรมการตามมาตรา ๘ (๓) ว่างลงก่อนครบกำหนดตามวาระ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเป็นเวลาสามวัน เพื่อให้สมาคมหรือมูลนิธิเสนอชื่อผู้แทนภายในสามสิบวันนับแต่วันปิดประกาศ หรือวันสุดท้ายที่ได้ประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย แล้วแต่ระยะเวลาใดจะสิ้นสุดลงภายหลัง ทั้งนี้ ให้นำความในข้อ ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๘
พินิจ จารุสมบัติ
รองนายกรัฐมนตรี
ปฏิบัติราชการแทน นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๑๒๒ ตอนพิเศษ ๑๑๐ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

ระเบียบ

แก้ไขเพิ่มเติมระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิ
เป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ (๓) และมาตรา ๘ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และคำสั่งมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีเพิ่มเติมตามหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ รัฐมนตรีจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบ แก้ไขเพิ่มเติมระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๗ แห่งระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอชื่อผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๗ ก่อนครบกำหนดตามวาระของกรรมการตามมาตรา ๘ (๓) ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเป็นเวลาสามวัน เพื่อให้สมาคมหรือมูลนิธิเสนอชื่อผู้แทนเป็นกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ให้สมาคมหรือมูลนิธิเสนอชื่อผู้แทนพร้อมเอกสารหลักฐานประกอบการพิจารณาต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคภายในระยะเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันปิดประกาศ หรือวันสุดท้ายที่ได้ประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย แล้วแต่ระยะเวลาใดจะสิ้นสุดลงภายหลัง

เอกสารหลักฐานประกอบการพิจารณามีดังต่อไปนี้

(๑) สำเนาใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลและสำเนาข้อบังคับของสมาคมหรือมูลนิธิ

(๒) สำเนารายงานการประชุมของที่ประชุมใหญ่ของสมาคม หรือของคณะกรรมการของมูลนิธิ แล้วแต่กรณี ที่แสดงว่าได้มีการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทนว่ามีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ โดยมีผู้มีอำนาจทำการแทนสมาคมหรือมูลนิธิเป็นผู้รับรอง

(๓) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน ประวัติการศึกษา และสำเนาปริญญาบัตรของผู้แทน

(๔) เอกสารแสดงผลงานการดำเนินกิจกรรมในด้านธุรกิจขายตรง ด้านธุรกิจตลาดแบบตรง และด้านการคุ้มครองผู้บริโภค ของสมาคมหรือมูลนิธิ แล้วแต่กรณี

(๕) เอกสารหลักฐานอ้างอิงเพื่อยืนยันรับรองประสบการณ์ และผลงานด้านการดำเนินธุรกิจขายตรง หรือตลาดแบบตรง หรือผลงานเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค อันเป็นที่ประจักษ์ของผู้แทน”

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๘
พินิจ จารุสมบัติ
รองนายกรัฐมนตรี
ปฏิบัติราชการแทน นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๑๒๕ ตอนพิเศษ ๗ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ มกราคม ๒๕๕๑

ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน

พ.ศ. ๒๕๕๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ และมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๒ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน พ.ศ. ๒๕๕๐”

ข้อ ๓ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ข้อ ๔ การอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๔๓ ผู้ได้รับคำสั่งของนายทะเบียนต้องกระทำสำหรับเพื่อตนเอง จะอุทธรณ์เพื่อผู้อื่นไม่ได้

การอุทธรณ์คำสั่งตามวรรคหนึ่ง ย่อมไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งนั้น

ข้อ ๕ คำอุทธรณ์ต้องทำเป็นหนังสือโดยระบุข้อโต้แย้งและข้อเท็จจริง หรือข้อกฎหมายที่อ้างอิง พร้อมทั้งมีรายการ ดังต่อไปนี้

(๑) วัน เดือน ปี ที่ยื่นอุทธรณ์

(๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้อุทธรณ์

(๓) คำชี้แจงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายพร้อมทั้งความประสงค์ที่ยกขึ้นอ้างอิงในการอุทธรณ์โดยแจ้งชัด

(๔) ลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์

ทั้งนี้ ให้แนบสำเนาคำสั่งของนายทะเบียน พร้อมด้วยเอกสารหลักฐานประกอบการอุทธรณ์ ถ้ามี

ข้อ ๖ การยื่นอุทธรณ์ ให้ผู้ยื่นอุทธรณ์ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือจะส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนถึงเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคก็ได้

ในกรณียื่นอุทธรณ์ต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้ออกใบรับอุทธรณ์ให้แก่ผู้ยื่นอุทธรณ์ในวันยื่นอุทธรณ์ ถ้าส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน ให้ถือวันที่ปรากฏในหลักฐานทางไปรษณีย์เป็นวันยื่นอุทธรณ์

ข้อ ๗ เมื่อได้รับอุทธรณ์แล้ว ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค นำเสนออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงเพื่อพิจารณาโดยเร็ว

ข้อ ๘ คณะกรรมการจะพิจารณาอุทธรณ์เอง หรือจะมอบหมายให้คณะอนุกรรมการเป็นผู้พิจารณา และเสนอความเห็นเกี่ยวกับอุทธรณ์ก่อนก็ได้

กรรมการหรืออนุกรรมการซึ่งมีส่วนได้เสียในอุทธรณ์เรื่องใดจะเข้าชี้แจงต่อคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการก็ได้ แต่จะเข้าร่วมประชุมพิจารณาอุทธรณ์นั้นมิได้

ข้อ ๙ คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการจะแจ้งให้ผู้อุทธรณ์หรือให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องอุทธรณ์ มาชี้แจงข้อเท็จจริง หรือส่งเอกสารหรือข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการก็ได้

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการที่ได้สั่งตามมาตรา ๑๖ โดยมิได้แจ้งเหตุขัดข้องเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการ แล้วแต่กรณี ให้ถือว่าผู้อุทธรณ์ได้ทิ้งอุทธรณ์

ข้อ ๑๑ ถ้าผู้อุทธรณ์ทิ้งอุทธรณ์ หรือถอนอุทธรณ์ ให้คณะกรรมการจำหน่ายอุทธรณ์นั้นเสีย

ข้อ ๑๒ การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการในเรื่องใดประเด็นใด ถ้าได้ทิ้งอุทธรณ์หรือถอนอุทธรณ์แล้ว ห้ามอุทธรณ์ซ้ำอีก

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่คณะกรรมการมอบหมายให้คณะอนุกรรมการพิจารณาและเสนอความเห็นเกี่ยวกับอุทธรณ์ตามข้อ ๘ คณะอนุกรรมการต้องพิจารณาอุทธรณ์และเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับอุทธรณ์จากคณะกรรมการ แต่ถ้ายังพิจารณาไม่แล้วเสร็จให้คณะอนุกรรมการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน และให้บันทึกเหตุผลที่จำเป็นต้องมีการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ในแต่ละครั้งไว้ด้วย พร้อมทั้งรายงานให้คณะกรรมการทราบตามระยะเวลาที่กำหนด

ข้อ ๑๔ คณะกรรมการต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นให้ขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน และให้บันทึกเหตุผลที่จำเป็นต้องมีการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ไว้ด้วย

ข้อ ๑๕ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แล้วให้มีคำวินิจฉัยอย่างหนึ่งอย่างใดต่อไปนี้

(๑) ถ้าเห็นว่าอุทธรณ์นั้นยื่นเกินกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง หรือถ้าเป็นอุทธรณ์ปัญหาข้อกฎหมายและเห็นว่าปัญหาข้อกฎหมายนั้นไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย หรือถ้าเรื่องที่อุทธรณ์นั้นมีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาล หรือศาลพิพากษา หรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้ยกอุทธรณ์

(๒) ถ้าเห็นว่าคำสั่งของนายทะเบียนถูกต้องไม่ว่าโดยเหตุเดียวกัน หรือโดยเหตุอื่นให้มีคำวินิจฉัยยืนตามคำสั่งของนายทะเบียน

(๓) ถ้าเห็นว่าคำสั่งของนายทะเบียนไม่ถูกต้อง ให้กลับคำสั่งของนายทะเบียนและมีคำวินิจฉัยในปัญหาเหล่านั้นใหม่

(๔) ถ้าเห็นว่าคำสั่งของนายทะเบียนถูกบางส่วนและผิดบางส่วน ให้แก้คำสั่งของนายทะเบียน โดยมีคำวินิจฉัยยืนส่วนที่ถูกและมีคำวินิจฉัยแก้ส่วนที่ผิดนั้นใหม่

ข้อ ๑๖ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการตามข้อ ๑๕ ให้ทำเป็นหนังสือระบุเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยโดยชัดแจ้ง และลงลายมือชื่อกรรมการทุกคนที่ร่วมพิจารณาอุทธรณ์เรื่องนั้น

ข้อ ๑๗ ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค แจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ผู้อุทธรณ์ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คณะกรรมการมีคำวินิจฉัย

ข้อ ๑๘ ให้ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงรักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐
วีระพงษ์ บุญโญภาส
ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบ
ตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบความผิดตามกฎหมายว่าด้วยขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๖ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ประกอบกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปและไม่เหมาะสมกับสภาวการณ์ในปัจจุบัน สมควรกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการใช้อำนาจเปรียบเทียบของผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ ขั้นตอนการเปรียบเทียบ และการทำประวัติผู้ต้องหา ให้มีความเหมาะสมชัดเจน และใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงจำเป็นต้องกำหนดระเบียบนี้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงจึงวางระเบียบเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวไว้ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบความผิดตามกฎหมายว่าด้วยขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๕๖

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ” หมายถึง ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ให้ดำเนินการเปรียบเทียบบรรดาความผิดตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

“ผู้ต้องหา” หมายความว่า ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

ข้อ ๕ บรรดาคดีที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเห็นว่าอยู่ในอำนาจเปรียบเทียบให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบปฏิบัติ ดังนี้

(๑) ชี้แจงให้ผู้ต้องหาเข้าใจว่า ความผิดที่ถูกกล่าวหาเป็นคดีที่เปรียบเทียบได้ ในกรณีที่ผู้ต้องหารับสารภาพว่าได้กระทำความผิดจริงและยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบบันทึกชื่ออายุ ที่อยู่ของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหา ข้อหา วัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุ ตลอดจนรายละเอียดอื่น ๆ ในสมุดรับคำกล่าวโทษตามแบบ ขต.๓ ท้ายระเบียบนี้ และบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหาตามแบบ ขต.๔ ท้ายระเบียบนี้ แล้วจึงเปรียบเทียบ

ในกรณีผู้ต้องหาไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบปรับ ให้ทำบันทึกคำให้การตามแบบ ขต.๕ ท้ายระเบียบนี้

(๒) บรรดาคดีที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเห็นว่า ไม่อาจเปรียบเทียบหรือไม่สมควรเปรียบเทียบ หรือคดีที่ผู้ต้องหาไม่มาเปรียบเทียบภายในเวลาที่กำหนด หรือมาทำการเปรียบเทียบแต่ไม่ยินยอมตามที่ได้เปรียบเทียบ ให้ส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีต่อไป

ข้อ ๖ ในการเปรียบเทียบ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดเงินค่าปรับตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งการกระทำความผิด ถ้าการเปรียบเทียบนั้น มีปัญหาสำคัญซึ่งยากแก่การวินิจฉัย ให้หารือคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ข้อ ๗ ในกรณีที่ผู้ต้องหาเป็นนิติบุคคล ให้บันทึกคำให้การและบันทึกเปรียบเทียบให้แยกกันระหว่างนิติบุคคล กรรมการ ผู้จัดการหรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบการดำเนินงานของนิติบุคคล

ข้อ ๘ ถ้าคดีที่เปรียบเทียบมีของกลางที่จะต้องจัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบบันทึกความยินยอมของเจ้าของสิ่งของนั้น ๆ ว่ายินยอมให้เป็นของแผ่นดินตามแบบ ขต.๖ ท้ายระเบียบนี้ และจัดการแก่สิ่งของนั้นตามควรแก่กรณี ภายในขอบเขตของอำนาจหน้าที่ที่จะกระทำได้

ข้อ ๙ เมื่อผู้ต้องหาชำระเงินค่าปรับแล้วให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบออกใบเสร็จรับเงินให้แก่ผู้ต้องหาและให้ผู้ต้องหาลงลายมือชื่อรับทราบจำนวนเงินค่าปรับไว้ที่คู่ฉบับใบเสร็จรับเงิน

ข้อ ๑๐ เมื่อเปรียบเทียบเสร็จและได้รับชำระค่าปรับแล้ว ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบบันทึกการเปรียบเทียบตามแบบ ขต.๗ ท้ายระเบียบนี้ และให้จัดทำระบบข้อมูลประวัติผู้ต้องหา จัดทำบันทึกประวัติของผู้ต้องหาตามแบบ ขต.๘ ท้ายระเบียบนี้ และทำงบเดือนคดีตลอดจนรวบรวมสำนวนการเปรียบเทียบที่เสร็จคดีแล้ว เสนอคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงเพื่อทราบ

ข้อ ๑๑ การเก็บรักษาเงินค่าปรับและการนำเงินค่าปรับส่งคลังให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการนั้น

ข้อ ๑๒ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเก็บรักษาสำนวนเปรียบเทียบที่เสร็จคดีไว้ภายในกำหนดอายุความ เมื่อพ้นกำหนดอายุความแล้วให้ขออนุญาตทำลายตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณต่อไป

ข้อ ๑๓ ให้ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงรักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
วีระพงษ์ บุญโญภาส
ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ขต.๓

สมุดรับคำกล่าวหาโทษ

คดีที่...../.....

สถานที่ทำการเปรียบเทียบ สคบ.

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

---

๑. ชื่อ อายุ และที่อยู่ของผู้กล่าวหา

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักนายกรัฐมนตรี โดยมอบหมายให้
.....
.....

---

๒. ชื่อ อายุ และที่อยู่ของผู้ต้องหา

.....
.....
.....
.....
.....

---

๓. ข้อหา

.....
.....
.....
.....

---

๔. วัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุ .....
.....
.....
.....

๕. ผลการดำเนินการ .....
.....
.....
.....

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

ขต.๔

<u>บันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหา</u>

คดีที่...../..... สถานที่ทำการเปรียบเทียบ สคบ.

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

๑. ข้าพเจ้า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี โดยมอบหมายให้ .....ผู้กล่าวหา ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ขอกล่าวหาว่า .....
ร่วมกับ.....
.....
.....
.....
.....
.....
อันเป็นความผิดและมีบทลงโทษ ตามมาตรา.....แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

๒. ข้าพเจ้า.....ผู้ต้องหา
โดย.....กรรมการผู้มีอำนาจลงนามผูกพันบริษัทสำนักงาน แห่งใหญ่ ตั้งอยู่เลขที่.....หมู่ที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง .....อำเภอ/เขต.....จังหวัด..... . โดยผู้มีอำนาจเปรียบเทียบได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ข้าพเจ้าทราบแล้ว และได้แจ้งให้ทราบด้วยว่าถ้อยคำที่ข้าพเจ้าให้การนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีในชั้นศาลได้ และจะเปรียบเทียบความผิดของข้าพเจ้าตามที่กล่าวหาเป็นเงิน.....บาท (.....) ข้าพเจ้าทราบแล้ว ขอให้การว่าได้กระทำความผิดจริงและยินยอมให้เปรียบเทียบปรับ

ข้าพเจ้ายินยอมให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบทำการเปรียบเทียบ และข้าพเจ้ายินยอมชำระเงินค่าปรับ จำนวน.....บาท (.....) ซึ่งข้าพเจ้าตกลงนำมาชำระให้ภายใน วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....หากไม่นำเงินค่าปรับมาชำระภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบส่งดำเนินคดีต่อไป

บันทึกนี้พนักงานเจ้าหน้าที่ได้อ่านให้ทุกฝ่ายฟังแล้ว รับว่าถูกต้อง

(ลายมือชื่อ).....ผู้กล่าวหา
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้ต้องหา
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พยาน
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พนักงานเจ้าหน้าที่
(.....) ผู้เขียน/อ่าน

ขต.๕

บันทึกคำให้การผู้กระทำความผิด

(กรณีไม่ยินยอมเปรียบเทียบปรับ)

เขียนที่ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

วันที่..... เดือน..... พ.ศ. .....

ข้าพเจ้า..... อายุ.....ปี สัญชาติ.....
อยู่เลขที่..... หมู่ที่ ..... ตรอก/ซอย..... ถนน.....
แขวง/ตำบล..... เขต/อำเภอ ..... จังหวัด.....
โทร .....

เจ้าหน้าที่ได้แจ้งข้าพเจ้าว่า..... เป็นผู้กระทำความผิด
ตามพระราชบัญญัติ..... มาตรา ..... ข้อหา.....
..... มีโทษตามมาตรา.....
ต้องระวางโทษปรับเป็นเงิน..... บาท ซึ่ง..... ทำการ
เปรียบเทียบปรับได้ และจะเปรียบเทียบปรับเป็นเงิน จำนวน .....บาท
ข้าพเจ้า.....ไม่ยินยอมให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดี
ทำการเปรียบเทียบเพราะ

- ☐ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิด
- ☐ จำนวนค่าปรับสูง
- ☐ เหตุอื่นๆ (ให้ระบุ).....

บันทึกนี้ เจ้าหน้าที่ได้อ่านให้ผู้กระทำความผิดฟังแล้ว รับรองว่าถูกต้อง จึงได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ

(ลงชื่อ) ..... ผู้กระทำความผิด

(ลงชื่อ) ..... ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ

(ลงชื่อ) ..... เจ้าหน้าที่

(ลงชื่อ) ..... พยาน

(ลงชื่อ) ..... พยาน

ขต.๖

<u>บันทึกความยินยอมของเจ้าของสิ่งของ</u>
<u>มอบสิ่งของให้เป็นของแผ่นดิน</u>

สถานที่ทำการเปรียบเทียบ สคบ.

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

ข้าพเจ้า.....อายุ.....ปี
สัญชาติ.....เชื้อชาติ.....อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....
ตรอก/ซอย.....ถนน..... ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....
ได้รับแจ้งจากผู้มีอำนาจเปรียบเทียบว่า สิ่งของของข้าพเจ้า ดังต่อไปนี้คือ.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
เป็นของกลางที่จะต้องจัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง และผู้มีอำนาจเปรียบเทียบได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบด้วยว่า จะต้องจัดการแก่สิ่งของนั้นตามควรแก่กรณีภายในขอบเขตของอำนาจหน้าที่ที่จะกระทำได้

ข้าพเจ้าทราบแล้วยินยอมมอบสิ่งของดังกล่าวไว้เป็นของแผ่นดิน และให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดการแก่สิ่งของนั้นได้ตามกฎหมาย

บันทึกนี้พนักงานเจ้าหน้าที่ได้อ่านให้ทุกฝ่ายฟังแล้ว รับว่าถูกต้อง

(ลายมือชื่อ).....ผู้เจ้าของสิ่งของ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พยาน
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พนักงานเจ้าหน้าที่
(.....) ผู้เขียน/อ่าน

ขต.๗

<u>บันทึกการเปรียบเทียบ</u>

คดีที่...../..... สถานที่ทำการเปรียบเทียบ สคบ.

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
สำนักนายกรัฐมนตรี
โดยมอบหมายให้.....ผู้กล่าวหา

ระหว่าง

.....ผู้ต้องหา

ข้อกล่าวหา..... .....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

การกระทำของผู้ต้องหาเข้าข่ายเป็นความผิดตามมาตรา.....แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และเป็นความผิดที่เปรียบเทียบได้ผู้ต้องหายินยอมให้เปรียบเทียบจึงเปรียบเทียบให้ผู้ต้องหาเสียเงินค่าปรับจำนวน.....บาท (.....) ผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนดังกล่าว เมื่อวันที่ ..... เดือน.....พ.ศ. .....แล้ว

บันทึกนี้พนักงานเจ้าหน้าที่ได้อ่านให้ทุกฝ่ายฟังแล้ว รับว่าถูกต้อง

(ลายมือชื่อ).....ผู้กล่าวหา
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้ต้องหา
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พยาน
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พนักงานเจ้าหน้าที่
(.....)ผู้เขียน/อ่าน

ขต.๘

ประวัติผู้กระทำความผิด

๑. ผู้กระทำความผิด	ชื่อ.....ชื่อสกุล.....อายุ.....ปี เชื้อชาติ.....สัญชาติ.....ที่อยู่บ้านเลขที่..... ..... เลขบัตรประจำตัวประชาชน/นิติบุคคล.....
๒. วัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุ	เหตุเกิดเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น. สถานที่เกิดเหตุ..... .....
๓. ข้อหา	ฐาน..... ..... ตามพระราชบัญญัติ.....
๔. จำนวนของกลาง	ของกลาง (1) ยึดและเก็บมา..... (2) อายัด.....
๕. ผลคดี	กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ..... ฐาน..... .....มาตรา..... ผู้กระทำความผิดยินยอมให้เปรียบเทียบและจำนวนเงินค่าปรับจำนวน.....บาท วันที่ชำระค่าปรับวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ..... หลักฐานการสั่งเปรียบเทียบปรับ ตามหนังสือ/บันทึกที่..... วันที่.....เดือน..... พ.ศ. .....
๖. งานคลังรับเงิน	วันที่..... เดือน ..... พ.ศ. ..... จำนวน .....บาท ตามใบเสร็จเล่มที่ ..... เลขที่.....

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก

( )

ตำแหน่ง.....

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ว่าด้วยการเข้าไปในสถานที่ทำการ ของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว ประกอบกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปและไม่เหมาะสมกับสภาวการณ์ในปัจจุบัน ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่มีความเหมาะสม ชัดเจนและใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ไม่เป็นการรบกวนหรือส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงหรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงกำหนดระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการเข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๘

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้ “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

ข้อ ๕ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้อำนาจตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ เพื่อสอบถามข้อเท็จจริง หรือตรวจดูเอกสารหรือหลักฐานเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ข้อ ๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงความบริสุทธิ์ต่อผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง หรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการนั้นก่อนเข้าไปโดยให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่และมอบบันทึกเหตุผลในการเข้าไปให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง หรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการนั้น ตามแบบบันทึกเหตุผลในการเข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กระทำการต่อหน้าผู้ครอบครองสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงนั้น หรือถ้าผู้ครอบครองไม่อยู่ในที่นั้นก็ให้กระทำต่อหน้าบุคคลอื่นอย่างน้อยสองคนซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ร้องขอมาเป็นพยาน

ข้อ ๘ ในการสอบถามข้อเท็จจริงหรือตรวจดูเอกสารหรือหลักฐาน เพื่อตรวจสอบการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พนักงานเจ้าหน้าที่อาจประสานขอความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่นที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าร่วมปฏิบัติหน้าที่ด้วยก็ได้

ข้อ ๙ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงเพื่อสอบถามข้อเท็จจริง หรือตรวจดูเอกสารหรือหลักฐานเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้เสร็จแล้ว ให้รายงานผลการปฏิบัติหน้าที่ต่อเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อทราบตามแบบท้ายระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
พลตำรวจตรี ประสิทธิ์ เฉลิมวุฒิศักดิ์
เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

นร ๐๓.. /

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษาฯ
อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๕ ถนนแจ้งวัฒนะ
แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐

วันที่..... เดือน ..... พ.ศ. .....

เรื่อง ขอเข้าไปในสถานที่ทำการ.....

เรียน .....

ด้วยสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ส่ง..... พนักงานเจ้าหน้าที่ และคณะ มาสอบถามข้อเท็จจริงหรือตรวจดู/เอกสารหรือหลักฐานเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติการตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ในวันนี้ (.....) เวลา ..... น. โดยมีเหตุผลคือ.....

ในการนี้ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงขอความร่วมมือมายังท่านเพื่ออำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่และคณะในการดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และหวังว่าคงได้รับความร่วมมือด้วยดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

( )
เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

แบบบันทึกรายงานผลการปฏิบัติหน้าที่

สถานที่บันทึก.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....ตำแหน่ง.....

บันทึกไว้เป็นหลักฐานเพื่อแสดงว่า วันนี้ (วัน/เดือน/ปี) เวลาประมาณ.....น. ข้าพเจ้าพร้อมด้วย..... (หรือผู้มีนามข้างท้าย) ได้ร่วมกันเข้าไปในสถานที่ทำการของ.....เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงหรือตรวจดูเอกสาร หรือหลักฐาน เพื่อตรวจสอบการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕

ก่อนได้เข้าไป ข้าพเจ้ากับพวกได้แสดงความบริสุทธิ์ต่อ.....

ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง หรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการนั้นก่อนเข้าไปและได้มอบบันทึกเหตุผลในการเข้าไปให้แก่.....

ผู้ประกอบุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง หรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการนั้น จนเป็นที่น่าพอใจและยินยอมให้เข้าไปโดยมี.....เป็นผู้ตรวจ โดยเริ่มลงมือตรวจ และสอบถามข้อเท็จจริง หรือตรวจดูเอกสารหรือหลักฐาน เพื่อตรวจสอบการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ เวลา.....น. ซึ่งเป็นเวลาทำการของสถานที่นี้ ส่วนผู้อื่นทำหน้าที่ดูแลการตรวจ และได้ตรวจเสร็จสิ้นเวลา.....น. ในวันเดียวกัน

ผลการดำเนินการ ข้าพเจ้ากับพวกได้เก็บหรือนำสินค้า ดังนี้

๑).....

๒).....

๓).....

โดย.....ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง หรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการนั้น ไม่ขัดข้อง/(หรือมีพฤติการณ์อื่นใด).....

.....

ข้าพเจ้ากับพวกได้เลิกทำการตรวจเวลา.....น. ในวันเดียวกัน และหลังจากเลิกตรวจแล้ว ได้ให้ทุกคนแสดงความบริสุทธิ์ให้แก่.....

.....ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง หรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการนั้น จนเป็นที่พอใจอีกครั้งหนึ่งซึ่ง.....

ผู้ประกอบ...

ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง หรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการนั้น รับว่าเจ้าพนักงานไม่ได้เอาทรัพย์สินอื่นใดนอกจากรายการดังกล่าวข้างต้นไป และมิได้ทำให้ทรัพย์สินอื่นใดที่อยู่ภายในสถานที่ทำการนั้นเสียหายหรือสูญหาย อีกทั้งมิได้เรียกร้องทรัพย์สินใดๆ และมิได้บังคับ ขู่เข็ญ หรือทำร้ายร่างกายผู้หนึ่งผู้ใดด้วย

ข้าพเจ้าจึงได้ทำบันทึกนี้ขึ้นไว้เป็นหลักฐาน โดยอ่านให้.....

.....ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง หรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง หรือผู้ครอบครองสถานที่ทำการนั้น และพยานที่ร่วมรู้เห็น ฟังแล้วรับว่าถูกต้อง จึงลงลายมือชื่อไว้

(ลงชื่อ).....

(.....)

ผู้ประกอบธุรกิจขายตรง /ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง /ผู้ครอบครองสถานที่ทำการ *

(ลงชื่อ).....

(.....)

พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจ

(ลงชื่อ).....

(.....)

พยาน

(ลงชื่อ).....

(.....)

พยาน

(ลงชื่อ).....

(.....)

ผู้ตรวจ/บันทึก

---

* **หมายเหตุ**: หากผู้ประกอบธุรกิจฯไม่ยอมลงชื่อ หรือไม่อยู่ จะต้องมีพยาน ๒ คน ลงชื่อกำกับ

เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๑๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ มกราคม ๒๕๖๕

ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ว่าด้วยการสอบหาข้อเท็จจริงกรณีผู้บริโภคได้รับความเสียหาย จากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๖๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ (๔) แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และมาตรา ๔๑/๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงว่าด้วยการสอบหาข้อเท็จจริงกรณีผู้บริโภคได้รับความเสียหายจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๖๔”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“ผู้ร้องเรียน” หมายความว่า บุคคลซึ่งร้องเรียนว่าตนเองหรือผู้บริโภคได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงที่ไม่ปฏิบัติตามสัญญาซื้อขายสินค้าหรือบริการหรือตามกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง หรือที่ถูกเพิกถอนทะเบียนการประกอบธุรกิจขายตรงหรือการประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

“ผู้ประกอบธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงที่ได้รับการจดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการขายตรงและตลาดแบบตรง

ข้อ ๔ เมื่อมีเหตุที่ต้องดำเนินการสอบหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๔๑/๕ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ให้นายทะเบียนหรือเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งนายทะเบียนมอบหมาย รวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงที่เกี่ยวข้องจากการสอบพยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ หรือจากการตรวจสอบพยานเอกสาร วัตถุ หรือสถานที่ โดยให้รับฟังคำชี้แจงของผู้ประกอบธุรกิจซึ่งถูกกล่าวหาประกอบด้วย และเสนอต่อคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงพิจารณาโดยเร็ว

ในการดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนหรือเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งนายทะเบียนมอบหมาย อาจมีหนังสือแจ้งให้บุคคลใดที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสารหลักฐาน เพื่อประโยชน์ในการสอบหาข้อเท็จจริงด้วยก็ได้ ทั้งนี้ ในกรณีที่ปรากฏว่าการดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานใดไม่อาจเข้าถึงหรือได้มาซึ่งพยานหลักฐานดังกล่าวให้บันทึกเหตุนั้นไว้ด้วย

ข้อ ๕ ในกรณีนายทะเบียนหรือเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งนายทะเบียนมอบหมาย เห็นว่าผู้บริโภคได้รับความเสียหาย ให้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจทราบเพื่อมาชี้แจงข้อเท็จจริงหรือให้ถ้อยคำและจัดส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง หากไม่มาให้ถ้อยคำหรือไม่จัดส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องโดยไม่มีเหตุอันควร ให้ถือว่าผู้ประกอบธุรกิจไม่ประสงค์จะชี้แจงและแสดงพยานหลักฐาน เว้นแต่เห็นควรดำเนินการเป็นอย่างอื่น ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

หนังสือแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนหรือเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งนายทะเบียนมอบหมาย แจ้งสิทธิ ดังต่อไปนี้ ให้ผู้ประกอบธุรกิจทราบด้วย

(๑) สิทธิในการแต่งตั้งตัวแทน

(๒) สิทธิในการทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน

(๓) สิทธิในการนำทนายความหรือที่ปรึกษาเข้ามาในการสอบหาข้อเท็จจริงและการพิจารณาของนายทะเบียน

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่อาจมาชี้แจงข้อเท็จจริง หรือให้ถ้อยคำได้ตามระยะเวลาที่กำหนดตามวรรคหนึ่ง โดยอ้างเหตุผลหรือความจำเป็น และนายทะเบียนหรือเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งนายทะเบียนมอบหมาย เห็นว่าข้ออ้างนั้นฟังขึ้น หรือเห็นเองว่ามีเหตุผลหรือความจำเป็นอื่น จะกำหนดระยะเวลาเสียใหม่ก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

ข้อ ๖ การสอบหาข้อเท็จจริงต้องมีการบันทึกถ้อยคำของผู้ให้ถ้อยคำ และอ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟังหรือจะให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้ เมื่อผู้ให้ถ้อยคำรับว่าถูกต้องแล้วให้ลงลายมือชื่อ โดยให้ผู้ให้ถ้อยคำและเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งนายทะเบียนมอบหมายซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ในบันทึกถ้อยคำทุกหน้า

การบันทึกถ้อยคำ ห้ามมิให้ขูด ลบ หรือบันทึกข้อความทับข้อความที่ได้บันทึกไว้ในบันทึกถ้อยคำ ถ้าจะต้องขีดฆ่า แก้ไข หรือเพิ่มเติมข้อความที่บันทึกไว้แล้ว ให้ผู้ให้ถ้อยคำและเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งนายทะเบียนมอบหมายซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ตรงที่มีการขีดฆ่า แก้ไขหรือเพิ่มเติมนั้นทุกแห่ง

ข้อ ๗ การนำเอกสารหรือวัตถุมาใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบหาข้อเท็จจริง ให้นายทะเบียนหรือเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งนายทะเบียนมอบหมายบันทึกลำดับหมายเลขของเอกสารหรือวัตถุ และแยกเป็นบันทึกเอกสาร บันทึกวัตถุของผู้ประกอบธุรกิจผู้ร้องเรียน และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งลงลายมือชื่อ และระบุวันที่ยื่นเอกสารหรือวัตถุดังกล่าวไว้ด้วย

เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานให้ใช้ต้นฉบับ แต่ถ้าไม่อาจนำต้นฉบับมาได้จะใช้สำเนาที่ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบรับรองว่าเป็นสำเนาถูกต้องก็ได้

ในกรณีที่ไม่สามารถหาต้นฉบับเอกสารได้เพราะสูญหาย หรือถูกทำลาย หรือโดยเหตุประการอื่น จะใช้สำเนาเอกสารหรือพยานบุคคลแทนก็ได้

ข้อ ๘ ในกรณีที่นายทะเบียนเห็นว่าพยานหลักฐานที่ได้สอบหาข้อเท็จจริงมีเพียงพอที่จะวินิจฉัยได้แล้ว ให้สรุปข้อเท็จจริง พร้อมทำความเห็นแล้วจัดทำรายงานผลการสอบหาข้อเท็จจริงเสนอต่อคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรงพิจารณาวินิจฉัยต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๔
สร้อยทิพย์ ไตรสุทธิ์
ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

เล่ม ๑๓๘ ตอนพิเศษ ๓๒๑ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๔

ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

ว่าด้วยการเปิดบัญชีเงินฝากและการเบิกจ่ายเงินจากบัญชีเงินฝากสำหรับหลักประกันที่เป็นเงินสด

พ.ศ. ๒๕๖๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ (๔) แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และมาตรา ๓๘/๖ แห่งพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ คณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง ว่าด้วยการเปิดบัญชีเงินฝากและการเบิกจ่ายเงินจากบัญชีเงินฝากสำหรับหลักประกันที่เป็นเงินสด พ.ศ. ๒๕๖๔”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ การเปิดบัญชีเงินฝากกับธนาคารสำหรับหลักประกันที่เป็นเงินสด ให้นายทะเบียนเป็นผู้รับผิดชอบในการเปิดบัญชีเงินฝากประเภทออมทรัพย์ไว้กับธนาคารที่เป็นรัฐวิสาหกิจ แยกเป็นแต่ละบัญชีเพื่อประโยชน์ของผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแต่ละราย

เมื่อเปิดบัญชีเงินฝากกับธนาคารสำหรับหลักประกันที่เป็นเงินสดแล้ว ให้แจ้งผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแต่ละราย โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากดังกล่าวที่แยกเป็นแต่ละบัญชี และให้นำหลักฐานการโอนเงินมาแสดงต่อนายทะเบียน เพื่อออกหลักฐานการรับหลักประกันที่เป็นเงินสดให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง

ข้อ ๔ การเบิกจ่ายเงินจากบัญชีเงินฝากสำหรับหลักประกันที่เป็นเงินสด ให้ปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) การถอนเงินเพื่อชดเชยความเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายจากผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ตามมาตรา ๔๑/๕ และมาตรา ๔๑/๖ จะกระทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจากนายทะเบียน

(๒) เมื่อบัญชีเงินฝากสำหรับหลักประกันที่เป็นเงินสดเกิดดอกผล และผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงแจ้งความประสงค์ขอรับ จะกระทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจากนายทะเบียน

(๓) ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจขายตรงหรือผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง มีการโอนกิจการหรือเลิกประกอบธุรกิจและขอรับคืนหลักประกันที่วางไว้พร้อมทั้งดอกผล ตามมาตรา ๓๘/๗

ในการลงนามถอนเงินตาม (๑) (๒) และ (๓) ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค รองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับมอบหมาย ผู้อำนวยการส่วนการเงินและบัญชี สำนักงานเลขานุการกรม จำนวนหนึ่งในสามคน ผู้อำนวยการกองคุ้มครองผู้บริโภคด้านธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง ผู้อำนวยการฝ่ายรับจดทะเบียนและส่งเสริมการประกอบธุรกิจ จำนวนหนึ่งคนในสองคน สั่งจ่ายลงนามร่วมกันสองในห้าคน

ข้อ ๕ การดำเนินการใด ๆ ของนายทะเบียนในการเปิดบัญชีเงินฝาก การรับหลักประกันที่เป็นเงินสด ก่อนระเบียบฉบับนี้มีผลใช้บังคับให้ถือว่าเป็นการดำเนินการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๔
สร้อยทิพย์ ไตรสุทธิ์
ประธานกรรมการขายตรงและตลาดแบบตรง

พระราชบัญญัติ

ความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

พ.ศ. ๒๕๕๑

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

เป็นปีที่ ๖๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในกรณีที่มีกฎหมายใดบัญญัติเรื่องความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไว้โดยเฉพาะ ซึ่งให้ความคุ้มครองผู้เสียหายมากกว่าที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ ให้บังคับตามกฎหมายนั้น

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“สินค้า” หมายความว่า สังหาริมทรัพย์ทุกชนิดที่ผลิตหรือนำเข้าเพื่อขาย รวมทั้งผลิตผลเกษตรกรรม และให้หมายความรวมถึงกระแสไฟฟ้า ยกเว้นสินค้าตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ผลิตผลเกษตรกรรม” หมายความว่า ผลิตผลอันเกิดจากเกษตรกรรมต่าง ๆ เช่น การทำนา ทำไร่ ทำสวน เลี้ยงสัตว์ เลี้ยงสัตว์น้ำ เลี้ยงไหม เลี้ยงครั่ง เพาะเห็ด แต่ไม่รวมถึงผลิตผลที่เกิดจากธรรมชาติ

“ผลิต” หมายความว่า ทำ ผสม ปรุง แต่ง ประกอบ ประดิษฐ์ แปรสภาพ เปลี่ยนรูป ดัดแปลง คัดเลือก แบ่งบรรจุ แช่เยือกแข็ง หรือฉายรังสี รวมถึงการกระทำใด ๆ ที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

ผู้เสียหาย” หมายความว่า ผู้ได้รับความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

“ความเสียหาย” หมายความว่า ความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไม่ว่าจะเป็นความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ทั้งนี้ไม่รวมถึงความเสียหายต่อตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้น

“ความเสียหายต่อจิตใจ” หมายความว่า ความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน ความหวาดกลัว ความวิตกกังวล ความเศร้าโศกเสียใจ ความอับอาย หรือความเสียหายต่อจิตใจอย่างอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

“สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” หมายความว่า สินค้าที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ ไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุจากความบกพร่องในการผลิตหรือการออกแบบ หรือไม่ได้กำหนดวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า หรือกำหนดไว้แต่ไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจนตามสมควร ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงสภาพของสินค้า รวมทั้งลักษณะการใช้งานและการเก็บรักษาตามปกติธรรมดาของสินค้าอันพึงคาดหมายได้

"ขาย" หมายความว่า จำหน่าย จ่าย แจก หรือแลกเปลี่ยนเพื่อประโยชน์ทางการค้า และให้หมายความรวมถึงให้เช่า ให้เช่าซื้อ จัดหา ตลอดจนเสนอ ชักชวน หรือนำออกแสดงเพื่อการดังกล่าว

"นำเข้า" หมายความว่า นำหรือสั่งสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย

"ผู้ประกอบการ" หมายความว่า

(๑) ผู้ผลิต หรือผู้ว่าจ้างให้ผลิต

(๒) ผู้นำเข้า

(๓) ผู้ขายสินค้าที่ไม่สามารถระบุตัวผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้นำเข้าได้

(๔) ผู้ซึ่งใช้ชื่อ ชื่อทางการค้า เครื่องหมายการค้า เครื่องหมาย ข้อความหรือแสดงด้วยวิธีใด ๆ อันมีลักษณะที่จะทำให้เกิดความเข้าใจได้ว่าเป็นผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิตหรือผู้นำเข้า

มาตรา ๕ ผู้ประกอบการทุกคนต้องร่วมกันรับผิดต่อผู้เสียหายในความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และสินค้านั้นได้มีการขายให้แก่ผู้บริโภคแล้ว ไม่ว่าความเสียหายนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบการหรือไม่ก็ตาม

มาตรา ๖ เพื่อให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดตามมาตรา ๕ ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนตามมาตรา ๑๐ ต้องพิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการและการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติธรรมดา แต่ไม่ต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากการกระทำของผู้ประกอบการผู้ใด

มาตรา ๗ ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หากพิสูจน์ได้ว่า

(๑) สินค้านั้นมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

(๒) ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือ

(๓) ความเสียหายเกิดขึ้นจากการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้าไม่ถูกต้องตามวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าที่ผู้ประกอบการได้กำหนดไว้อย่างถูกต้องและชัดเจนตามสมควรแล้ว

มาตรา ๘ ผู้ผลิตตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิตไม่ต้องรับผิดหากพิสูจน์ได้ว่าความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบของผู้ว่าจ้างให้ผลิตหรือจากการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิต ทั้งผู้ผลิตไม่ได้คาดเห็นและไม่ควรจะได้คาดเห็นถึงความไม่ปลอดภัย

ผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้าไม่ต้องรับผิดหากพิสูจน์ได้ว่า ความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบหรือการประกอบหรือการกำหนดวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าของผู้ผลิตสินค้านั้น

มาตรา ๙ ข้อตกลงระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบการที่ได้ทำไว้ล่วงหน้าก่อนเกิดความเสียหายและประกาศหรือคำแจ้งความของผู้ประกอบการเพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบการต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย จะนำมาอ้างเป็นข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดไม่ได้

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ผู้บริโภคมีความหมายเช่นเดียวกับนิยามคำว่า “ผู้บริโภค” ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมาคม และมูลนิธิซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายแทนผู้เสียหายได้ โดยให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการฟ้องและดำเนินคดีแทนตามกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับโดยอนุโลม

การฟ้องและดำเนินคดีแทนผู้เสียหายตามวรรคหนึ่ง ให้ได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง แต่ไม่รวมถึงความรับผิดในค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นที่สุด

มาตรา ๑๑ นอกจากค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิดตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ศาลมีอำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจอันเป็นผลเนื่องมาจากความเสียหายต่อร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้เสียหาย และหากผู้เสียหายถึงแก่ความตาย สามี ภริยา บุพการี หรือผู้สืบสันดานของบุคคลนั้นชอบที่จะได้รับค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจ

(๒) หากข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ประกอบการได้ผลิต นำเข้า หรือขายสินค้าโดยรู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือมิได้รู้เพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือเมื่อรู้ว่าสินค้าไม่ปลอดภัยภายหลังจากการผลิต นำเข้า หรือขายสินค้านั้นแล้วไม่ดำเนินการใด ๆ ตามสมควรเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหาย ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการจ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่ศาลเห็นสมควร แต่ไม่เกินสองเท่าของค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงนั้น ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ต่าง ๆ เช่น ความร้ายแรงของ

ความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับ การที่ผู้ประกอบการรู้ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า ระยะเวลาที่ผู้ประกอบการปกปิดความไม่ปลอดภัยของสินค้า การดำเนินการของผู้ประกอบการเมื่อทราบว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับ สถานะทางการเงินของผู้ประกอบการ การที่ผู้ประกอบการได้บรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้น ตลอดจนการที่ผู้เสียหายมีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายด้วย

มาตรา ๑๒ สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยตามพระราชบัญญัตินี้เป็นอันขาดอายุความเมื่อพ้นสามปีนับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิด หรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันที่มีการขายสินค้านั้น

ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย โดยผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้เสียหายหรือเป็นกรณีที่ต้องใช้เวลาในการแสดงอาการ ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนตามมาตรา ๑๐ ต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในสามปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิด แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย

มาตรา ๑๓ ถ้ามีการเจรจาเกี่ยวกับค่าเสียหายที่พึงจ่ายระหว่างผู้ประกอบการและผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนตามมาตรา ๑๐ ให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ไม่นับในระหว่างนั้นจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้บอกเลิกการเจรจา

มาตรา ๑๔ บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ไม่เป็นการตัดสิทธิของผู้เสียหายที่จะเรียกค่าเสียหายโดยอาศัยสิทธิตามกฎหมายอื่น

มาตรา ๑๕ สินค้าใดที่ได้ขายแก่ผู้บริโภคก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๖ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่สินค้าในปัจจุบันไม่ว่าจะผลิตภายในประเทศหรือนำเข้า มีกระบวนการผลิตที่ใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสูงขึ้นเป็นลำดับ การที่ผู้บริโภคจะตรวจพบว่าสินค้าไม่ปลอดภัยกระทำได้ยาก เมื่อผู้บริโภคนำสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไปใช้อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สินของผู้บริโภคหรือบุคคลอื่นได้ แต่การฟ้องคดีในปัจจุบันเพื่อเรียกค่าเสียหายมีความยุ่งยาก เนื่องจากภาระในการพิสูจน์ถึงความจงใจหรือประมาทเลินเล่อในการกระทำผิดของผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าตกเป็นหน้าที่ของผู้ได้รับความเสียหายตามหลักกฎหมายทั่วไปเพราะยังไม่มีกฎหมายให้ความคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายที่เกิดจากสินค้าโดยมีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบในความเสียหายของผู้ผลิตหรือผู้เกี่ยวข้องไว้โดยตรง จึงสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย โดยนำหลักความรับผิดโดยเคร่งครัดมาใช้ อันจะมีผลให้ผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า ตลอดจนได้รับการชดใช้ค่าเสียหายที่เป็นธรรม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวง

กำหนดผลิตผลเกษตรกรรมเป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย
ว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
พ.ศ. ๒๕๕๓

อาศัยอำนาจตามความในบทนิยามคำว่า “สินค้า” ในมาตรา ๔ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

กำหนดให้ผลิตผลเกษตรกรรมของเกษตรกรที่มีแหล่งกำเนิดในประเทศไทย แม้ผ่านกระบวนการอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ เป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามบทนิยามคำว่า “สินค้า” ในมาตรา ๔

(๑) การสี ฝัด หรือขัดข้าว

(๒) การร่อนหรือล้างพืช หรือการคัดหรือแยกขนาดหรือคุณภาพของพืช

(๓) การปอก ตัด บด ป่น หรือย่อยพืช

(๔) การกะเทาะเมล็ดหรือเปลือกเมล็ดพืช

(๕) การอบใบยาสูบให้แห้งหรือการรูดก้านใบยาสูบ

(๖) การล้าง ชำแหละ แกะ หรือบดสัตว์หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของสัตว์

(๗) การกระทำอื่นใดที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

เพื่อประโยชน์ของกฎกระทรวงนี้ “เกษตรกร” หมายความว่า เกษตรกรตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสงเคราะห์เกษตรกร และกลุ่มเกษตรกรตามกฎหมายว่าด้วยสหกรณ์ แต่ไม่รวมถึงชุมนุมสหกรณ์การเกษตร

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓
อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากประเทศไทยมีรายได้หลักจากผลิตผลเกษตรกรรม ประกอบกับผลิตผลจากเกษตรกรรมขั้นปฐมภูมิไม่มีลักษณะอันตรายที่สมควรนำหลักความรับผิดโดยเคร่งครัดมาใช้ สมควรกำหนดให้ผลิตผลเกษตรกรรมของเกษตรกรรายย่อยที่มีแหล่งกำเนิดในประเทศไทยได้รับยกเว้นไม่อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

กฎกระทรวง

กำหนดยาและเครื่องมือแพทย์
ที่ผู้ให้บริการสาธารณสุขได้ผลิตเพื่อนำมาใช้กับผู้ป่วยหรือสัตว์
เฉพาะรายที่ผ่านการตรวจรักษาหรือได้ผลิตตามคำสั่งของผู้ให้บริการสาธารณสุขผู้ตรวจรักษา
เป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหาย
ที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในบทนิยามคำว่า “สินค้า” ในมาตรา ๔ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในกฎกระทรวงนี้

“ยา” หมายความว่า ยาตามกฎหมายว่าด้วยยา วัตถุออกฤทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ

“เครื่องมือแพทย์” หมายความว่า เครื่องมือแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยเครื่องมือแพทย์

“ผู้ให้บริการสาธารณสุข” หมายความว่า ผู้ให้บริการด้านการแพทย์และสาธารณสุข ซึ่งได้แก่ ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเวชกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล ผู้ประกอบวิชาชีพการผดุงครรภ์ และผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพทันตกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเภสัชกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการสัตวแพทย์ ผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพกายภาพบำบัด ผู้ประกอบวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ และผู้ประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ

ข้อ ๒ ให้ยาและเครื่องมือแพทย์ที่ผู้ให้บริการสาธารณสุขได้ผลิตเพื่อนำมาใช้เฉพาะกับการบำบัดรักษาผู้ป่วยหรือสัตว์เฉพาะรายที่ผ่านการตรวจรักษาหรือได้ผลิตตามคำสั่งของผู้ให้บริการสาธารณสุขผู้ตรวจรักษานั้นแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้ผลิตในลักษณะเดียวกันเพื่อขายแก่บุคคลทั่วไป เป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามบทนิยามคำว่า “สินค้า” ในมาตรา ๔

ข้อ ๓ ให้ยา เครื่องมือแพทย์ หรือสังหาริมทรัพย์อื่นใดที่ผลิตโดยบุคคลอื่นซึ่งผู้ให้บริการสาธารณสุขได้นำมาใช้ในการผลิตยาหรือเครื่องมือแพทย์ตามข้อ ๒ ยังคงเป็นสินค้าที่ผู้ประกอบการต้องถูกบังคับตามพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔
อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากผู้ให้บริการสาธารณสุขจำเป็นต้องผลิตยาหรือเครื่องมือแพทย์สำหรับใช้ในการให้บริการสาธารณสุขเพื่อให้มีความเหมาะสมกับผู้ป่วยหรือสัตว์เฉพาะรายที่ผ่านการตรวจรักษา หรือได้ผลิตตามคำสั่งของผู้ให้บริการสาธารณสุขผู้ตรวจรักษานั้น โดยไม่ได้ผลิตในลักษณะเดียวกันเพื่อขายแก่บุคคลทั่วไปตามที่กฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยมุ่งประสงค์ที่จะบังคับ ประกอบกับการให้บริการด้านการแพทย์และสาธารณสุขของผู้ให้บริการสาธารณสุขมีกฎหมายเฉพาะบังคับอยู่แล้ว สมควรกำหนดให้ยาและเครื่องมือแพทย์ดังกล่าวเป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย สำหรับยา เครื่องมือแพทย์ และสังหาริมทรัพย์อื่นใดที่ผู้ให้บริการสาธารณสุขได้นำมาใช้ในการผลิตดังกล่าวยังคงเป็นสินค้าตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยเพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

พระราชบัญญัติ
วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๕๑

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑
เป็นปีที่ ๖๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒[๑] พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“คดีผู้บริโภค” หมายความว่า

(๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ

(๒) คดีแพ่งตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

(๓) คดีแพ่งที่เกี่ยวพันกันกับคดีตาม (๑) หรือ (๒)

(๔) คดีแพ่งที่มีกฎหมายบัญญัติให้ใช้วิธีพิจารณาตามพระราชบัญญัตินี้

---

[๑] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕/ตอนที่ ๓๘ ก/หน้า ๓๒/๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

"ผู้บริโภค" หมายความว่า ผู้บริโภคตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค และให้หมายความรวมถึงผู้เสียหายตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยด้วย

"ผู้ประกอบธุรกิจ" หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค และให้หมายความรวมถึงผู้ประกอบการตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยด้วย

"ก.ศ." หมายความว่า คณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม

"เจ้าพนักงานคดี" หมายความว่า บุคคลที่เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้มีเจ้าพนักงานคดีทำหน้าที่ช่วยเหลือศาลในการดำเนินคดีผู้บริโภคตามที่ศาลมอบหมาย ดังต่อไปนี้

(๑) ไกล่เกลี่ยคดีผู้บริโภค

(๒) ตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐาน

(๓) บันทึกคำพยาน

(๔) ดำเนินการให้มีการคุ้มครองสิทธิของคู่ความทั้งก่อนและระหว่างการพิจารณา

(๕) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาในการทำหน้าที่ช่วยเหลือนั้น

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานคดีเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาและให้มีอำนาจมีหนังสือเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งมาให้ข้อมูล หรือให้จัดส่งเอกสารเพื่อประกอบการพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่งตามอำนาจหน้าที่

หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา

มาตรา ๕ ผู้ที่จะได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าพนักงานคดี ต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(๑) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโททางกฎหมายหรือปริญญาเอกทางกฎหมาย

(๒) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทางกฎหมาย เป็นสามัญสมาชิกแห่งเนติบัณฑิตยสภา และได้ประกอบวิชาชีพทางกฎหมายตามที่ ก.ศ. กำหนดเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี

(๓) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทางกฎหมายและปริญญาในสาขาวิชาอื่นที่ ก.ศ. กำหนดซึ่งไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี และได้ประกอบวิชาชีพตามที่ ก.ศ. กำหนดเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี

ให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาแต่งตั้งบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติตามวรรคหนึ่งเป็นเจ้าพนักงานคดี ทั้งนี้ ตามระเบียบที่ ก.ศ. กำหนด

มาตรา ๖ ให้ประธานศาลฎีการักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกข้อกำหนดเพื่อให้การดำเนินกระบวนพิจารณาคดีผู้บริโภคเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็วและเที่ยงธรรม แต่ข้อกำหนดดังกล่าวจะต้องไม่ทำให้สิทธิในการต่อสู้คดีของคู่ความลดน้อยลง

ข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาและประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑
บททั่วไป

มาตรา ๗ กระบวนพิจารณาคดีผู้บริโภคให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้และข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาตามมาตรา ๖ ในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติและข้อกำหนดดังกล่าว ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๘ ในกรณีมีปัญหาว่าคดีใดเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่ ให้ประธานศาลอุทธรณ์เป็นผู้วินิจฉัย คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด แต่ทั้งนี้ไม่กระทบถึงกระบวนพิจารณาใด ๆ ที่ได้กระทำไปก่อนที่จะมีคำวินิจฉัยนั้น

การขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยปัญหาตามวรรคหนึ่งไม่ว่าโดยคู่ความเป็นผู้ขอหรือโดยศาลเห็นสมควร ถ้าเป็นการขอในคดีผู้บริโภคต้องกระทำอย่างช้าในวันนัดพิจารณา แต่ถ้าเป็นการขอในคดีอื่นต้องกระทำอย่างช้าในวันชี้สองสถานหรือวันสืบพยานในกรณีที่ไม่มีการชี้สองสถาน หากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วห้ามมิให้มีการขอให้วินิจฉัยปัญหาดังกล่าวอีก และเมื่อได้รับคำขอจากศาลชั้นต้นแล้ว ให้ประธานศาลอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยและแจ้งผลไปยังศาลชั้นต้นโดยเร็ว

เพื่อให้การดำเนินคดีเป็นไปด้วยความรวดเร็ว การดำเนินการใด ๆ ระหว่างศาลชั้นต้นกับศาลอุทธรณ์ตามมาตรานี้ จะดำเนินการโดยทางโทรสารหรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอื่นใดก็ได้

มาตรา ๙ ในกรณีที่ปรากฏว่ามีข้อผิดระเบียบหรือผิดหลงในการดำเนินกระบวนพิจารณาของคู่ความฝ่ายใด ให้ศาลสั่งให้คู่ความที่ดำเนินกระบวนพิจารณาผิดระเบียบหรือผิดหลงนั้นทำการแก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาและเงื่อนไขที่ศาลเห็นสมควรกำหนด เว้นแต่ข้อผิดระเบียบหรือผิดหลงดังกล่าวเกิดจากความไม่สุจริตของคู่ความฝ่ายนั้น

มาตรา ๑๐ บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่บังคับให้นิติกรรมใดต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อฝ่ายที่ต้องรับผิดจึงจะฟ้องร้องบังคับคดีได้นั้น มิให้นำมาใช้บังคับแก่ผู้บริโภคในการฟ้องบังคับให้ผู้ประกอบธุรกิจชำระหนี้

ในกรณีที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับให้สัญญาที่ทำขึ้นระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจจะต้องทำตามแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง ถึงแม้สัญญาดังกล่าวยังมิได้ทำให้ถูกต้องตามแบบนั้น แต่หากผู้บริโภคได้วางมัดจำหรือชำระหนี้บางส่วนแล้ว ให้ผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องบังคับ ให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำสัญญาให้เป็นไปตามแบบที่กฎหมายกำหนดหรือชำระหนี้เป็นการตอบแทนได้

ในการดำเนินคดีตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง มิให้นำมาตรา ๙๔ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาใช้บังคับแก่ผู้บริโภคในการฟ้องคดีผู้บริโภคและการพิสูจน์ถึงนิติกรรมหรือสัญญาที่ทำขึ้นระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจ

มาตรา ๑๑ ประกาศ โฆษณา คำรับรอง หรือการกระทำด้วยประการใด ๆ ของผู้ประกอบธุรกิจซึ่งทำให้ผู้บริโภคเข้าใจได้ในขณะทำสัญญาว่าผู้ประกอบธุรกิจตกลงจะมอบให้ หรือจัดหาให้ซึ่งสิ่งของ บริการ หรือสาธารณูปโภคอื่นใด หรือจะดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งให้แก่ผู้บริโภคเพื่อเป็นการตอบแทนที่ผู้บริโภคเข้าทำสัญญา หรือข้อตกลงใด ๆ ที่ผู้ประกอบธุรกิจจะให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้บริโภคเพิ่มเติมขึ้นจากที่ได้ทำสัญญาไว้ ให้ถือว่าข้อความ การกระทำหรือข้อตกลงดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งผู้บริโภคสามารถนำสืบพยานบุคคล หรือพยานหลักฐานเกี่ยวกับข้อตกลงดังกล่าวได้ ถึงแม้ว่าการทำสัญญาเช่นว่านั้นกฎหมายจะกำหนดว่าต้องทำเป็นหนังสือหรือมีหลักฐานเป็นหนังสือและไม่ปรากฏข้อตกลงนั้นในหนังสือที่ได้ทำขึ้นก็ตาม

มาตรา ๑๒ ในการใช้สิทธิแห่งตนก็ดี ในการชำระหนี้ก็ดี ผู้ประกอบธุรกิจต้องกระทำด้วยความสุจริตโดยคำนึงถึงมาตรฐานทางการค้าที่เหมาะสมภายใต้ระบบธุรกิจที่เป็นธรรม

มาตรา ๑๓ ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยโดยผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้บริโภคหรือเป็นกรณีที่ต้องใช้เวลาในการแสดงอาการ ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในสามปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบธุรกิจที่ต้องรับผิด แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย

มาตรา ๑๔ ถ้ามีการเจรจาเกี่ยวกับค่าเสียหายที่พึงจ่ายระหว่างผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ไม่นับในระหว่างนั้นจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้บอกเลิกการเจรจา

มาตรา ๑๕ ระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นที่บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ให้นำมาใช้บังคับ หรือระยะเวลาตามที่ศาลกำหนดไว้ เมื่อศาลเห็นสมควรหรือเมื่อคู่ความร้องขอ ศาลมีอำนาจย่นหรือขยายระยะเวลาได้ตามความจำเป็นและเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

มาตรา ๑๖ การส่งคำคู่ความหรือเอกสารอื่นใด หรือการแจ้งวันนัด คำสั่งของศาลหรือข้อความอย่างอื่นไปยังคู่ความหรือบุคคลอื่นใดในคดีผู้บริโภคซึ่งปกติจะต้องดำเนินการโดยทางเจ้าพนักงานศาลนั้น ศาลอาจสั่งให้ดำเนินการโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ โทรศัพท์ โทรสาร ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอื่นใดก็ได้ โดยคำนึงถึงความจำเป็นเร่งด่วน ความสะดวกรวดเร็ว ความเหมาะสมตามสภาพแห่งเนื้อหาของเรื่องที่ทำการติดต่อ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา

หมวด ๒
วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคในศาลชั้นต้น

ส่วนที่ ๑
การฟ้องคดี

มาตรา ๑๗ ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจจะฟ้องผู้บริโภคเป็นคดีผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเสนอคำฟ้องต่อศาลที่ผู้บริโภคมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือต่อศาลอื่นได้ด้วย ให้ผู้ประกอบธุรกิจเสนอคำฟ้องต่อศาลที่ผู้บริโภคมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลได้เพียงแห่งเดียว

มาตรา ๑๘ ภายใต้บังคับของกฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย การยื่นคำฟ้องตลอดจนการดำเนินกระบวนพิจารณาใด ๆ ในคดีผู้บริโภคซึ่งดำเนินการโดยผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคให้ได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง แต่ไม่รวมถึงความรับผิดในค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นที่สุด

ถ้าความปรากฏแก่ศาลว่าผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคนำคดีมาฟ้องโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เรียกร้องค่าเสียหายเกินสมควร ประพฤติตนไม่เรียบร้อย ดำเนินกระบวนพิจารณาอันมีลักษณะเป็นการประวิงคดีหรือที่ไม่จำเป็น หรือมีพฤติการณ์อื่นที่ศาลเห็นสมควร ศาลอาจมีคำสั่งให้บุคคลนั้นชำระค่าฤชาธรรมเนียมที่ได้รับการยกเว้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนต่อศาลภายในระยะเวลาที่ศาลเห็นสมควรกำหนดก็ได้ หากไม่ปฏิบัติตาม ให้ศาลมีอำนาจสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ในกรณีตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ถ้าศาลเห็นว่าคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องเป็นผู้รับผิดเสียค่าฤชาธรรมเนียมทั้งหมดหรือแต่บางส่วนของคู่ความทั้งสองฝ่าย ให้ศาลพิพากษาในเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมโดยสั่งให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งนั้นชำระต่อศาลในนามของผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคซึ่งค่าฤชาธรรมเนียมที่ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคนั้นได้รับยกเว้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามที่ศาลเห็นสมควร

มาตรา ๑๙[๒] ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจฟ้องและดำเนินคดีผู้บริโภคแทนผู้บริโภคได้ โดยให้ระบุชื่อและที่อยู่ของผู้บริโภคให้ชัดเจน และให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการฟ้องและการดำเนินคดีแทนตามกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับโดยอนุโลม

การถอนฟ้องหรือการประนีประนอมยอมความในคดีตามวรรคหนึ่งจะต้องได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้บริโภคที่เกี่ยวข้องมาแสดงต่อศาล และในกรณีขอถอนฟ้องศาลจะมีคำสั่งอนุญาตได้ต่อเมื่อเห็นว่าการถอนฟ้องนั้นไม่เป็นผลเสียต่อการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

ถ้าภายหลังที่ได้มีการยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว สมาคมหรือมูลนิธิผู้ยื่นฟ้องถูกเพิกถอนการรับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคหรือไม่สามารถดำเนินคดีต่อไปได้เพราะเหตุอื่นใด ให้ผู้บริโภคที่เกี่ยวข้องเข้าดำเนินคดีต่อไป ถ้าศาลเห็นว่าผู้บริโภคนั้นอาจไม่ทราบถึงเหตุดังกล่าว ศาลจะมีคำสั่งให้แจ้งบุคคลดังกล่าวทราบโดยกำหนดระยะเวลาที่ต้องเข้ามาในคดีไปพร้อมด้วยก็ได้ บรรดา

[๒] มาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๖

กระบวนพิจารณาที่ได้ทำไปก่อนเข้ามาในคดีให้มีผลผูกพันผู้บริโภคนั้นด้วย และหากบุคคลดังกล่าวไม่เข้ามาภายในเวลาที่กำหนด ให้ศาลมีอำนาจสั่งจำหน่ายคดีส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลนั้น

ในกรณีตามวรรคสาม ผู้บริโภคอาจขอให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือสมาคมหรือมูลนิธิอื่นที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคดำเนินคดีแทนต่อไปก็ได้

มาตรา ๒๐ การฟ้องคดีผู้บริโภค โจทก์จะฟ้องด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือก็ได้ ในกรณีที่โจทก์ประสงค์จะฟ้องด้วยวาจา ให้เจ้าพนักงานคดีจัดให้มีการบันทึกรายละเอียดแห่งคำฟ้องแล้วให้โจทก์ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ

คำฟ้องต้องมีข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีรวมทั้งคำขอบังคับชัดเจนพอที่จะทำให้เข้าใจได้ หากศาลเห็นว่าคำฟ้องนั้นไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้โจทก์แก้ไขคำฟ้องในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือชัดเจนขึ้นก็ได้

มาตรา ๒๑ ภายหลังที่ได้มีการฟ้องคดีผู้บริโภคแล้ว หากมีการเสนอคำฟ้องเข้ามาในคดีดังกล่าวไม่ว่าโดยวิธีฟ้องเพิ่มเติม ฟ้องแย้ง หรือโดยสอดเข้ามาในคดี หรือหากศาลมีคำสั่งให้รวมพิจารณาคดีแพ่งอื่นใดเข้ากับคดีผู้บริโภค ให้ถือว่าคดีในส่วนที่เกี่ยวกับคำฟ้องซึ่งได้ยื่นภายหลังและคดีที่ศาลสั่งให้รวมพิจารณาเหล่านั้นเป็นคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

ส่วนที่ ๒
การพิจารณาคดี

มาตรา ๒๒ ถ้าบุคคลใดเกรงว่าพยานหลักฐานที่ตนอาจต้องอ้างอิงในภายหน้าจะสูญหายหรือยากแก่การนำมาเมื่อมีการฟ้องเป็นคดีผู้บริโภค หรือถ้าคู่ความฝ่ายใดในคดีผู้บริโภคเกรงว่าพยานหลักฐานที่ตนจำนงจะอ้างอิงจะสูญหายก่อนที่จะนำมาสืบหรือเป็นการยากที่จะนำมาสืบในภายหลัง บุคคลนั้นหรือคู่ความฝ่ายนั้นอาจยื่นคำขอต่อศาลเพื่อมีคำสั่งให้สืบพยานหลักฐานนั้นไว้ทันทีก็ได้

เมื่อศาลได้รับคำขอเช่นว่านั้น ให้ศาลหมายเรียกผู้ขอและคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งหรือบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้องมาศาล และเมื่อได้ฟังบุคคลเหล่านั้นแล้ว ให้ศาลสั่งคำขอตามที่เห็นสมควร ถ้าศาลสั่งอนุญาตตามคำขอ ก็ให้สืบพยานหลักฐานไปตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ส่วนรายงานและเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนั้นให้ศาลเก็บรักษาไว้

ในกรณีที่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งหรือบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้องไม่มีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักรและยังมิได้เข้ามาในคดีนั้น เมื่อศาลได้รับคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลสั่งคำขอนั้นอย่างคำขออันอาจทำได้แต่ฝ่ายเดียว และถ้าศาลสั่งอนุญาตตามคำขอแล้วให้สืบพยานไปฝ่ายเดียว

มาตรา ๒๓ ในกรณีมีเหตุฉุกเฉิน เมื่อมีการยื่นคำขอตามมาตรา ๒๒ ผู้ยื่นคำขอจะยื่นคำร้องรวมไปด้วยเพื่อให้ศาลมีคำสั่งหรือออกหมายตามที่ขอโดยไม่ชักช้า และถ้าจำเป็นจะขอให้

ศาลมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดเอกสารหรือวัตถุที่จะใช้เป็นพยานหลักฐานที่ขอสืบไว้ก่อนโดยมีเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ศาลเห็นสมควรก็ได้

ให้นำมาตรา ๒๖๑ มาตรา ๒๖๒ มาตรา ๒๖๓ มาตรา ๒๖๗ มาตรา ๒๖๘ และมาตรา ๒๖๙ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับแก่กรณีตามวรรคหนึ่งโดยอนุโลม

มาตรา ๒๔ เมื่อศาลสั่งรับคำฟ้องแล้ว ให้ศาลกำหนดวันนัดพิจารณาโดยเร็ว และออกหมายเรียกจำเลยให้มาศาลตามกำหนดนัดเพื่อการไกล่เกลี่ย ให้การ และสืบพยานในวันเดียวกัน ทั้งนี้ ให้ศาลส่งสำเนาคำฟ้องหรือสำเนาบันทึกคำฟ้องให้จำเลย และสั่งให้โจทก์มาศาลในวันนัดพิจารณานั้นด้วย

จำเลยจะยื่นคำให้การเป็นหนังสือก่อนวันนัดพิจารณาตามวรรคหนึ่งก็ได้

มาตรา ๒๕ ในวันนัดพิจารณา เมื่อโจทก์และจำเลยมาพร้อมกันแล้วให้เจ้าพนักงานคดีหรือบุคคลที่ศาลกำหนดหรือที่คู่ความตกลงกันทำการไกล่เกลี่ยให้คู่ความได้ตกลงกันหรือประนีประนอมยอมความกันก่อน ในการไกล่เกลี่ย ถ้าคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอหรือผู้ไกล่เกลี่ยเห็นสมควร ผู้ไกล่เกลี่ยจะสั่งให้ดำเนินการเป็นการลับเฉพาะต่อหน้าตัวความทุกฝ่ายหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็ได้

หลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาในการไกล่เกลี่ย ให้เป็นไปตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา

มาตรา ๒๖ ถ้าคู่ความไม่อาจตกลงกันหรือไม่อาจประนีประนอมยอมความกันได้ และจำเลยยังไม่ได้ยื่นคำให้การ ให้ศาลจัดให้มีการสอบถามคำให้การของจำเลยโดยจำเลยจะยื่นคำให้การเป็นหนังสือหรือจะให้การด้วยวาจาก็ได้ ในกรณีที่ยื่นคำให้การเป็นหนังสือ หากศาลเห็นว่าคำให้การดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้จำเลยแก้ไขคำให้การในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือชัดเจนขึ้นก็ได้ ในกรณีให้การด้วยวาจา ให้ศาลจัดให้มีการบันทึกคำให้การนั้นและให้จำเลยลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ

ถ้าจำเลยไม่ให้การตามวรรคหนึ่ง และไม่ได้รับอนุญาตจากศาลให้ขยายระยะเวลายื่นคำให้การ ให้ถือว่าจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ

มาตรา ๒๗ เมื่อโจทก์ได้ทราบคำสั่งให้มาศาลตามมาตรา ๒๔ แล้วไม่มาในวันนัดพิจารณาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากศาลให้เลื่อนคดี ไม่ว่าจำเลยจะมาศาลหรือไม่ ให้ถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไป ให้ศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกเสียจากสารบบความ เว้นแต่ตามพฤติการณ์แห่งคดีศาลจะเห็นสมควรให้พิจารณาและชี้ขาดตัดสินคดีนั้นไปฝ่ายเดียว โดยให้ถือว่าโจทก์ขาดนัดพิจารณา

เมื่อจำเลยได้รับหมายเรียกให้มาศาลตามมาตรา ๒๔ แล้วไม่มาในวันนัดพิจารณาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากศาลให้เลื่อนคดี ถ้าจำเลยไม่ได้ยื่นคำให้การไว้ ให้ถือว่าจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การแต่เพียงอย่างเดียว แต่ถ้าจำเลยได้ยื่นคำให้การไว้ก่อนหรือในวันนัดดังกล่าว ให้ถือว่าจำเลยขาดนัดพิจารณา

มาตรา ๒๘ ถ้าคู่ความฝ่ายใดไม่มาศาลในวันนัดอื่นที่มิใช่วันนัดพิจารณาตามมาตรา ๒๔ ให้ถือว่าคู่ความฝ่ายนั้นสละสิทธิการดำเนินกระบวนพิจารณาของตนในนัดนั้นและทราบกระบวนพิจารณาที่ศาลได้ดำเนินไปในนัดนั้นด้วยแล้ว

มาตรา ๒๙ ประเด็นข้อพิพาทข้อใดจำเป็นต้องพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการผลิต การประกอบ การออกแบบ หรือส่วนผสมของสินค้า การให้บริการ หรือการดำเนินการใด ๆ ซึ่งศาลเห็นว่าข้อเท็จจริงดังกล่าวอยู่ในความรู้เห็นโดยเฉพาะของคู่ความฝ่ายที่เป็นผู้ประกอบธุรกิจ ให้ภาระการพิสูจน์ในประเด็นดังกล่าวตกอยู่แก่คู่ความฝ่ายที่เป็นผู้ประกอบธุรกิจนั้น

มาตรา ๓๐ ถ้าภายหลังที่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีผู้บริโภคแล้ว ปรากฏว่ามีการฟ้องผู้ประกอบธุรกิจรายเดียวกันเป็นคดีผู้บริโภคอีกโดยข้อเท็จจริงที่พิพาทเป็นอย่างเดียวกับคดีก่อนและศาลในคดีก่อนได้วินิจฉัยไว้แล้ว ศาลในคดีหลังอาจมีคำสั่งให้ถือว่าข้อเท็จจริงในประเด็นนั้นเป็นอันยุติเช่นเดียวกับคดีก่อนโดยไม่ต้องสืบพยานหลักฐาน เว้นแต่ศาลเห็นว่าข้อเท็จจริงในคดีก่อนนั้นยังไม่เพียงพอแก่การวินิจฉัยชี้ขาดคดี หรือเพื่อให้โอกาสแก่คู่ความที่เสียเปรียบต่อสู้คดี ศาลมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานมาสืบเองหรืออนุญาตให้คู่ความนำพยานหลักฐานมาสืบเพิ่มเติมตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๓๑ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้สืบพยาน ให้ศาลสอบถามคู่ความฝ่ายที่จะต้องนำพยานเข้าสืบว่าประสงค์จะอ้างอิงพยานหลักฐานใดแล้วบันทึกไว้หรือสั่งให้คู่ความจัดทำบัญชีระบุพยานยื่นต่อศาลภายในระยะเวลาตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๓๒ ก่อนการสืบพยาน ให้ศาลแจ้งประเด็นข้อพิพาทให้คู่ความทราบและจะกำหนดให้คู่ความฝ่ายใดนำพยานมาสืบก่อนหรือหลังก็ได้

มาตรา ๓๓ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมในอันที่จะให้ได้ความแจ้งชัดในข้อเท็จจริงแห่งคดี ให้ศาลมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานมาสืบได้เองตามที่เห็นสมควร ในการนี้ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้เจ้าพนักงานคดีตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐานที่จำเป็นแล้วรายงานให้ศาลทราบ รวมทั้งมีอำนาจเรียกสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หน่วยงาน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูล หรือให้จัดส่งพยานหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาได้

พยานหลักฐานที่ได้มาตามวรรคหนึ่งต้องให้คู่ความทุกฝ่ายทราบและไม่ตัดสิทธิคู่ความในอันที่จะโต้แย้งพยานหลักฐานดังกล่าว

มาตรา ๓๔ ในการสืบพยานไม่ว่าจะเป็นพยานที่คู่ความฝ่ายใดอ้างหรือที่ศาลเรียกมาเอง ให้ศาลเป็นผู้ซักถามพยาน คู่ความหรือทนายความจะซักถามพยานได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากศาล

ให้ศาลมีอำนาจซักถามพยานเกี่ยวกับข้อเท็จจริงใด ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับคดีแม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นอ้างก็ตาม

มาตรา ๓๕ การนั่งพิจารณาสืบพยาน ให้ศาลนั่งพิจารณาคดีติดต่อกันไปโดยไม่เลื่อนคดีจนกว่าจะเสร็จการพิจารณา เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอันมิอาจก้าวล่วงเสียได้ ศาลจะมีคำสั่งเลื่อนได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน

มาตรา ๓๖ ศาลอาจขอให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญมาให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาพิพากษาคดีได้ แต่ต้องให้คู่ความทุกฝ่ายทราบและให้โอกาสคู่ความตามสมควรในอันที่จะขอให้เรียกผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญฝ่ายตนมาให้ความเห็นโต้แย้งหรือเพิ่มเติมความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว

ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญที่ศาลขอให้มาให้ความเห็นมีสิทธิได้รับค่าป่วยการ ค่าพาหนะเดินทาง และค่าเช่าที่พักตามระเบียบที่กำหนดโดยคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม

มาตรา ๓๗ เมื่อได้สืบพยานหลักฐานตามที่จำเป็นและคู่ความได้แถลงการณ์ ถ้าหากมีเสร็จแล้ว ให้ถือว่าการพิจารณาเป็นอันสิ้นสุดและให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งโดยเร็ว แต่ตราบใดที่ยังมิได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง หากศาลเห็นว่าเป็นการจำเป็นที่จะต้องนำพยานหลักฐานมาสืบเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ให้ศาลทำการสืบพยานหลักฐานต่อไปได้ ซึ่งอาจรวมทั้งการเรียกพยานที่สืบแล้วมาสืบใหม่ด้วย โดยไม่ต้องมีฝ่ายใดร้องขอ

ส่วนที่ ๓
คำพิพากษาและคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดี

มาตรา ๓๘ คำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดี อย่างน้อยต้องแสดงข้อเท็จจริงที่ฟังได้โดยสรุปและคำวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีพร้อมด้วยเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยนั้น

มาตรา ๓๙ ในคดีที่ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคเป็นโจทก์ ถ้าความปรากฏแก่ศาลว่าจำนวนค่าเสียหายที่โจทก์เรียกร้องไม่ถูกต้องหรือวิธีการบังคับตามคำขอของโจทก์ไม่เพียงพอต่อการแก้ไขเยียวยาความเสียหายตามฟ้อง ศาลมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องหรือกำหนดวิธีการบังคับให้เหมาะสมได้แม้จะเกินกว่าที่ปรากฏในคำขอบังคับของโจทก์ก็ตาม แต่ข้อที่ศาลยกขึ้นวินิจฉัยนั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่คู่ความยกขึ้นมาว่ากล่าวกันแล้วโดยชอบ

มาตรา ๔๐ ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นแก่ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยและในเวลาที่พิพากษาคดีเป็นการพ้นวิสัยจะหยั่งรู้ได้แน่ว่าความเสียหายนั้นมีแท้จริงเพียงใด ศาลอาจกล่าวในคำพิพากษาหรือคำสั่งว่ายังสงวนไว้ซึ่งสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นอีกภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง แต่ก่อนการแก้ไขต้องให้โอกาสคู่ความอีกฝ่ายที่จะคัดค้าน

มาตรา ๔๑ ในคดีที่ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคเป็นโจทก์ฟ้องขอให้ผู้ประกอบธุรกิจรับผิดในความชำรุดบกพร่องของสินค้า หากศาลเชื่อว่าความชำรุดบกพร่องดังกล่าวมีอยู่ในขณะส่งมอบสินค้านั้นและไม่อาจแก้ไขให้กลับคืนสภาพที่ใช้งานได้ตามปกติหรือถึงแม้จะแก้ไขแล้วแต่หากนำไปใช้บริโภคแล้วอาจเกิดอันตรายแก่ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้บริโภคที่ใช้สินค้านั้น ให้ศาลมีอำนาจพิพากษาให้ผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนสินค้าใหม่ให้แก่ผู้บริโภคแทนการแก้ไขซ่อมแซมสินค้าที่ชำรุดบกพร่องนั้นก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงลักษณะของสินค้าที่อาจเปลี่ยนทดแทนกันได้ พฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจ ตลอดจนความสุจริตของผู้บริโภคประกอบด้วย และหากข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้บริโภคได้รับประโยชน์จากการใช้สินค้าหรือได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่สินค้านั้น ให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้บริโภคชดใช้ค่าใช้ทรัพย์หรือค่าเสียหาย แล้วแต่กรณี ให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจนั้นได้ตามที่เห็นสมควร

การฟ้องคดีตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้ถูกฟ้องมิใช่ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าสินค้านั้น ให้ศาลมีคำสั่งเรียกผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าดังกล่าวเข้ามาในคดีตามมาตรา ๕๗ (๓) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และมีอำนาจพิพากษาให้บุคคลดังกล่าวร่วมรับผิดในหนี้ที่ผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่งมีต่อผู้บริโภคได้ด้วย

มาตรา ๔๒ ถ้าการกระทำที่ถูกฟ้องร้องเกิดจากการที่ผู้ประกอบธุรกิจกระทำโดยเจตนาเอาเปรียบผู้บริโภคโดยไม่เป็นธรรมหรือจงใจให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่นำพาต่อความเสียหายที่จะเกิดแก่ผู้บริโภคหรือกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนต่อความรับผิดชอบในฐานะผู้มีอาชีพหรือธุรกิจอันย่อมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน เมื่อศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ประกอบธุรกิจชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้บริโภค ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ต่าง ๆ เช่น ความเสียหายที่ผู้บริโภคได้รับ ผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบธุรกิจได้รับ สถานะทางการเงินของผู้ประกอบธุรกิจ การที่ผู้ประกอบธุรกิจได้บรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้น ตลอดจนการที่ผู้บริโภคมีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายด้วย

การกำหนดค่าเสียหายเพื่อการลงโทษตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลมีอำนาจกำหนดได้ไม่เกินสองเท่าของค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนด แต่ถ้าค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนดมีจำนวนเงินไม่เกินห้าหมื่นบาท ให้ศาลมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายเพื่อการลงโทษได้ไม่เกินห้าเท่าของค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนด

มาตรา ๔๓ ในคดีผู้บริโภค เมื่อศาลวินิจฉัยชี้ขาดคดีหรือจำหน่ายคดีเสียจากสารบบความ หากข้อเท็จจริงปรากฏแก่ศาลว่ายังมีสินค้าที่ได้จำหน่ายไปแล้วหรือที่เหลืออยู่ในท้องตลาดอาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้บริโภคโดยส่วนรวม และไม่อาจใช้วิธีป้องกันอย่างอื่นได้ ให้ศาลมีอำนาจออกคำสั่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดการประกาศและรับสินค้าดังกล่าวซึ่งอาจเป็นอันตรายคืนจากผู้บริโภคเพื่อทำการแก้ไขหรือเปลี่ยนให้ใหม่ภายในเวลาที่กำหนดโดยค่าใช้จ่ายของผู้ประกอบธุรกิจเอง แต่ถ้าเป็นกรณีที่ไม่อาจแก้ไขหรือดำเนินการตามที่กล่าวข้างต้นได้ ก็ให้ใช้ราคาตามที่ศาลเห็นสมควร โดยคำนึงถึงลักษณะและสภาพของสินค้าขณะรับคืน รวมทั้งความสุจริตของผู้ประกอบธุรกิจประกอบด้วย

(๒) ห้ามผู้ประกอบธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่เหลืออยู่และให้เรียกเก็บสินค้าที่ยังไม่ได้จำหน่ายแก่ผู้บริโภคกลับคืนจนกว่าจะได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสินค้าดังกล่าวให้มีความปลอดภัย แต่ถ้าเป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ ศาลจะมีคำสั่งห้ามผู้ประกอบธุรกิจผลิตหรือนำเข้าสินค้านั้นก็ได้ และหากเป็นที่สงสัยว่าผู้ประกอบธุรกิจจะเก็บสินค้าที่เหลือไว้เพื่อจำหน่ายต่อไป ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจทำลายสินค้าที่เหลือนั้นด้วย

ถ้าความปรากฏในภายหลังว่าผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ให้ศาลมีอำนาจสั่งจับกุมและกักขังผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้มีอำนาจทำการแทนของผู้ประกอบธุรกิจในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจเป็นนิติบุคคลไว้จนกว่าจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว หรือสั่งให้เจ้าพนักงานคดีหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดดำเนินการโดยให้ผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้รับผิดชอบในค่าใช้จ่าย และหากผู้ประกอบธุรกิจไม่ชำระ ให้บุคคลนั้นมีอำนาจบังคับคดีกับผู้ประกอบธุรกิจเสมือนหนึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้มีอำนาจทำการแทนของผู้ประกอบธุรกิจในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจเป็นนิติบุคคลที่ถูกจับกุมโดยเหตุจงใจขัดขืนคำสั่ง จะต้องถูกกักขังไว้จนกว่าจะมีประกัน หรือประกันและหลักประกันตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควรกำหนดว่าตนยินยอมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งทุกประการ แต่ทั้งนี้ ห้ามไม่ให้กักขังผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้มีอำนาจทำการแทนของผู้ประกอบธุรกิจในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจเป็นนิติบุคคลแต่ละครั้งเกินกว่าหกเดือนนับแต่วันจับหรือกักขัง แล้วแต่กรณี

มาตรา ๔๔ ในคดีที่ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งถูกฟ้องเป็นนิติบุคคล หากข้อเท็จจริงปรากฏว่านิติบุคคลดังกล่าวถูกจัดตั้งขึ้นหรือดำเนินการโดยไม่สุจริต หรือมีพฤติการณ์ฉ้อฉลหลอกลวงผู้บริโภค หรือมีการยักย้ายถ่ายเททรัพย์สินของนิติบุคคลไปเป็นประโยชน์ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง และทรัพย์สินของนิติบุคคลมีไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้ตามฟ้อง เมื่อคู่ความร้องขอหรือศาลเห็นสมควรให้ศาลมีอำนาจเรียกหุ้นส่วน ผู้ถือหุ้นหรือบุคคลที่มีอำนาจควบคุมการดำเนินงานของนิติบุคคลหรือผู้รับมอบทรัพย์สินจากนิติบุคคลดังกล่าวเข้ามาเป็นจำเลยร่วม และให้มีอำนาจพิพากษาให้บุคคลเช่นว่านั้นร่วมรับผิดชอบในหนี้ที่นิติบุคคลมีต่อผู้บริโภคได้ด้วย เว้นแต่ผู้นั้นจะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนรู้เห็นในการกระทำดังกล่าว หรือในกรณีของผู้รับมอบทรัพย์สินนั้นจากนิติบุคคลจะต้องพิสูจน์ได้ว่าตนได้รับทรัพย์สินมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน

ผู้รับมอบทรัพย์สินจากนิติบุคคลตามวรรคหนึ่งให้ร่วมรับผิดไม่เกินทรัพย์สินที่ผู้นั้นได้รับจากนิติบุคคลนั้น

หมวด ๓
อุทธรณ์

มาตรา ๔๕ ให้จัดตั้งแผนกคดีผู้บริโภคขึ้นในศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาค โดยให้มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่อุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นในคดีผู้บริโภค

มาตรา ๔๖ การอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นในคดีผู้บริโภค ให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น

มาตรา ๔๗ ในคดีผู้บริโภคที่ราคาทรัพย์สินหรือจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ไม่เกินห้าหมื่นบาทหรือไม่เกินจำนวนที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ห้ามมิให้คู่ความอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง

มาตรา ๔๘ ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์เห็นว่าคดีต้องห้ามอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๗ ผู้อุทธรณ์อาจยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคไปพร้อมกับอุทธรณ์ก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ เมื่อศาลชั้นต้นตรวจอุทธรณ์แล้วเห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้าม ก็ให้ส่งอุทธรณ์และคำขอดังกล่าวไปยังศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคเพื่อพิจารณา แต่ถ้าศาลชั้นต้นเห็นว่าอุทธรณ์ดังกล่าวไม่ต้องห้ามก็ให้มีคำสั่งรับอุทธรณ์นั้นไว้ดำเนินการต่อไป

ในกรณีที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับอุทธรณ์เพราะเหตุต้องห้ามอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๗ ผู้อุทธรณ์อาจยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งก็ได้ ถ้าคู่ความยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว จะอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์ไม่ได้

หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอและการพิจารณาคำขอของศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้เป็นไปตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา

มาตรา ๔๙ การพิจารณาพิพากษาคดีผู้บริโภคในศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว ทั้งนี้ ตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา

ภายใต้บังคับมาตรา ๕๑ คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคและศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคให้เป็นที่สุด[๓]

มาตรา ๕๐ ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๒ วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคในศาลชั้นต้นมาใช้บังคับแก่การอุทธรณ์และการพิจารณาพิพากษาชี้ขาดตัดสินคดีของศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคและศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคโดยอนุโลม

หมวด ๔
ฎีกา

มาตรา ๕๑[๔] การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภค ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

[๓] มาตรา ๔๙ วรรคสอง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๕๒[๕] (ยกเลิก)

มาตรา ๕๓[๖] (ยกเลิก)

มาตรา ๕๔[๗] (ยกเลิก)

มาตรา ๕๕ ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๒ วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคในศาลชั้นต้นมาใช้บังคับแก่การพิจารณาพิพากษาชี้ขาดตัดสินคดีของศาลฎีกาโดยอนุโลม

หมวด ๕
วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา

มาตรา ๕๖ ก่อนยื่นฟ้องคดีผู้บริโภค หากมีเหตุเช่นเดียวกับกรณีที่จะทำให้โจทก์มีสิทธิยื่นคำขอให้ศาลมีคำสั่งจัดให้มีวิธีคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาตามมาตรา ๒๕๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง หรือมีความจำเป็นต้องขอให้ศาลมีคำสั่งห้ามชั่วคราวมิให้จำเลยกระทำการหรืองดเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวม ผู้ที่จะเป็นโจทก์อาจยื่นคำขอฝ่ายเดียวโดยทำเป็นคำร้องเพื่อขอใช้วิธีการชั่วคราวดังกล่าวก่อนฟ้องได้

คำขอตามวรรคหนึ่งต้องบรรยายถึงข้อเท็จจริงที่แสดงว่ามีเหตุที่จะฟ้องผู้ประกอบธุรกิจเป็นจำเลย และมีเหตุเพียงพอที่จะทำให้เชื่อว่าสมควรที่ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอนั้น รวมทั้งจะต้องมีบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงของผู้รู้เห็นเหตุแห่งการขอนั้นเพื่อสนับสนุนข้ออ้างดังกล่าว

มาตรา ๕๗ ในการพิจารณาคำขอตามมาตรา ๕๖ ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอ หากพิจารณาแล้วเห็นว่า

(๑) คำขอที่ยื่นและในโอกาสที่ยื่นคำขอนั้นมีเหตุสมควร และมีเหตุเพียงพอที่ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอนั้นได้ และ

(๒) สภาพแห่งความเสียหายของผู้ขอไม่สามารถที่จะได้รับชดใช้เป็นเงินหรือทดแทนด้วยสิ่งอื่นใดได้ หรือผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยไม่อยู่ในฐานะที่จะชดใช้หรือทดแทนความเสียหายแก่ผู้ขอ หรือกรณีเป็นการยากที่จะบังคับคดีเอาแก่ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยนั้นได้ภายหลัง หรือจะเกิดความเสียหายต่อผู้บริโภคเป็นส่วนรวมอันยากต่อการแก้ไขเยียวยาในภายหลัง

---

[๔] มาตรา ๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘
[๕] มาตรา ๕๒ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘
[๖] มาตรา ๕๓ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘
[๗] มาตรา ๕๔ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘

ทั้งนี้ โดยให้คำนึงถึงความเสียหายว่าจะเกิดขึ้นแก่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมากกว่ากันเพียงใดเป็นสำคัญ

ถ้าศาลมีคำสั่งให้ยกคำขอนั้น คำสั่งเช่นว่านี้ให้เป็นที่สุด

มาตรา ๕๘ ให้ศาลแจ้งคำสั่งอนุญาตตามมาตรา ๕๗ ให้ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยทราบโดยไม่ชักช้า

คำสั่งศาลตามวรรคหนึ่งนั้นให้มีผลบังคับแก่ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยได้ทันที

มาตรา ๕๙ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตตามมาตรา ๕๗ ให้ศาลพิเคราะห์ถึงความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นแก่ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลย และอาจสั่งให้ผู้ขอตามมาตรา ๕๖ วางเงินหรือหาประกันมาให้ตามจำนวนภายในระยะเวลาและกำหนดเงื่อนไขอย่างใดตามที่ศาลเห็นสมควรสำหรับความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นดังกล่าวก็ได้

มาตรา ๖๐ ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยอาจยื่นคำขอให้ศาลยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งอนุญาตตามมาตรา ๕๗ ได้ ถ้าศาลมีคำสั่งยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเดิมดังกล่าว คำสั่งเช่นว่านี้ให้เป็นที่สุด

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยอาจมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ขอตามมาตรา ๕๖ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนได้ โดยขอรวมไปกับคำขอให้ยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งนั้นหรือยื่นคำขอต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเดิมดังกล่าว และเมื่อศาลทำการไต่สวนแล้วเห็นว่าคำสั่งเดิมที่ถูกยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นการสั่งโดยความผิดหรือความเลินเล่อของผู้ขอ ทำให้ศาลมีความเห็นหลงไปว่ามีเหตุที่จะฟ้องผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยนั้น หรือมีเหตุเพียงพอที่จะสั่งอนุญาตตามมาตรา ๕๗ ให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ขอชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยได้ตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร และถ้าผู้ขอไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ศาลมีอำนาจบังคับผู้ขอเสมือนหนึ่งว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา

มาตรา ๖๑ ในกรณีที่ผู้ขอตามมาตรา ๕๖ มิได้ฟ้องคดีเกี่ยวกับคำขอที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตตามมาตรา ๕๗ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งหรือภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด ให้ถือว่าคำสั่งนั้นเป็นอันยกเลิกเมื่อครบกำหนดดังกล่าว

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยอาจยื่นคำขอต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ถือว่าคำสั่งนั้นเป็นอันยกเลิก ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ขอตามมาตรา ๕๖ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนได้ และให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ขอชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยได้ตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร และถ้าผู้ขอไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ศาลมีอำนาจบังคับผู้ขอเสมือนหนึ่งว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา

มาตรา ๖๒ ในกรณีที่ผู้ขอตามมาตรา ๕๖ ฟ้องคดีเกี่ยวกับคำขอที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตตามมาตรา ๕๗ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งหรือภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด ให้คำสั่งอนุญาตนั้นหรือคำสั่งอนุญาตที่ศาลมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงตามมาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง มีผลใช้บังคับต่อไป เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งตามคำขอของจำเลยให้ยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น และให้นำ

มาตรา ๒๖๐ มาตรา ๒๖๑ และมาตรา ๒๖๓ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๖๓ ในระหว่างการพิจารณา ถ้ามีความจำเป็นต้องกำหนดมาตรการหรือวิธีการใด ๆ เพื่อบรรเทาความเสียหายหรือป้องกันเหตุที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่คู่ความหรือผู้บริโภคเป็นส่วนรวมเป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดี เมื่อศาลเห็นสมควรหรือคู่ความมีคำขอหรือปรากฏจากรายงานของเจ้าพนักงานคดี ให้ศาลมีอำนาจกำหนดมาตรการหรือวิธีการนั้นได้เท่าที่จำเป็นและพอสมควรแก่กรณีเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลมีอำนาจออกคำสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องแจ้งข้อมูลหรือออกหมายเรียกบุคคลนั้นมาไต่สวนเกี่ยวกับความเสียหาย เหตุที่จะก่อให้เกิดความเสียหาย รวมทั้งกิจการและทรัพย์สินของจำเลยได้ตามที่เห็นสมควร

หมวด ๖
การบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง

มาตรา ๖๔ ในการบังคับคดี หากการออกคำบังคับไปยังลูกหนี้ตามคำพิพากษาก่อนมีการออกหมายบังคับคดีจะทำให้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้รับความเสียหายและหากเนิ่นช้าไปจะไม่อาจบังคับคดีได้ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาอาจมีคำขอฝ่ายเดียวต่อศาลเพื่อให้ออกหมายบังคับคดีไปทันทีโดยไม่จำต้องออกคำบังคับก่อนก็ได้

มาตรา ๖๕ ภายหลังที่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีผู้บริโภคแล้ว หากความปรากฏแก่ศาลว่ามีข้อขัดข้องทำให้ไม่อาจดำเนินการบังคับคดีตามคำพิพากษาได้หรือมีความจำเป็นต้องกำหนดวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา ให้ศาลมีอำนาจออกคำสั่งเพื่อแก้ไขข้อขัดข้องดังกล่าวตามความจำเป็นและสมควรแก่กรณีเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๖๖ บรรดาคดีผู้บริโภคซึ่งค้างพิจารณาอยู่ในศาลก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ศาลนั้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษาต่อไป และให้บังคับตามกฎหมายซึ่งใช้อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับจนกว่าคดีนั้นจะถึงที่สุด

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบันระบบเศรษฐกิจมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว และมีการนำความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิตสินค้าและบริการมากขึ้น ในขณะที่ผู้บริโภคส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ในเรื่องของคุณภาพสินค้าหรือบริการตลอดจนเทคนิคการตลาดของผู้ประกอบธุรกิจ ทั้งยังขาดอำนาจต่อรองในการเข้าทำสัญญาเพื่อให้ได้มาซึ่งสินค้าหรือบริการ ทำให้ผู้บริโภคถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอ นอกจากนี้ เมื่อเกิดข้อพิพาทขึ้น กระบวนการในการเรียกร้องค่าเสียหายต้องใช้เวลานานและสร้างความยุ่งยากให้แก่ผู้บริโภคที่จะต้องพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ ซึ่งไม่อยู่ในความรู้เห็นของตนเอง อีกทั้งต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีสูง ผู้บริโภคจึงตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบจนบางครั้งนำไปสู่การใช้วิธีการที่รุนแรงและก่อให้เกิดการเผชิญหน้าระหว่างผู้ประกอบธุรกิจกับกลุ่มผู้บริโภคที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม อันส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ สมควรให้มีระบบวิธีพิจารณาคดีที่เอื้อต่อการใช้สิทธิเรียกร้องของผู้บริโภค เพื่อให้ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายได้รับการแก้ไขเยียวยาด้วยความรวดเร็ว ประหยัด และมีประสิทธิภาพ อันเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ขณะเดียวกัน เป็นการส่งเสริมให้ผู้ประกอบธุรกิจหันมาให้ความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพของสินค้าและบริการให้ดียิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๖[๗]

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคได้กำหนดให้มูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองมีสิทธิฟ้องคดีแพ่งคดีอาญา และดำเนินกระบวนพิจารณาใด ๆ ในคดีเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคโดยส่วนรวมตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนดแทนผู้บริโภคได้ ดังนั้น เพื่อให้มูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองมีอำนาจฟ้องและดำเนินคดีสอดคล้องกับกฎหมายดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘[๘]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๖ การฎีกาคดีผู้บริโภคที่ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคมีคำพิพากษาหรือคำสั่งก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้บังคับตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับจนกว่าคดีจะเสร็จการพิจารณาจากศาลฎีกา

มาตรา ๗ ให้ประธานศาลฎีการักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

[๗] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๐/ตอนที่ ๒๕ ก/หน้า ๑/๑๘ มีนาคม ๒๕๕๖
[๘] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๒/ตอนที่ ๑๒๐ ก/หน้า ๓๗/๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๘

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการแก้ไขปรับปรุงหลักเกณฑ์การอุทธรณ์และฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยให้คดีแพ่งถึงที่สุดในระดับชั้นศาลอุทธรณ์และคดีที่ขึ้นสู่ศาลฎีกาจะต้องได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา สมควรแก้ไขปรับปรุงหลักเกณฑ์การอุทธรณ์และฎีกาในคดีผู้บริโภคให้มีความสอดคล้องเป็นระบบเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๕๕ ก ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๑

ข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา

ว่าด้วยการดำเนินกระบวนพิจารณา และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๑๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ ประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาออกข้อกำหนดไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อกำหนดนี้เรียกว่า “ข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการดำเนินกระบวนพิจารณาและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ข้อกำหนดนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อกำหนดนี้

“ศาลอุทธรณ์” หมายความว่า ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภค แล้วแต่กรณี

ข้อ ๔ ให้สำนักงานศาลยุติธรรมออกประกาศกำหนดแบบพิมพ์ที่จำเป็นแก่การดำเนินกระบวนพิจารณาคดีผู้บริโภค

ข้อ ๕ ให้ประธานศาลฎีการักษาการตามข้อกำหนดนี้

หมวด ๑
การฟ้องคดี

ข้อ ๖ ในกรณีที่โจทก์ยื่นคำฟ้องเป็นหนังสือ หากคำฟ้องนั้นไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญในเรื่องใด เจ้าพนักงานคดีอาจให้คำแนะนำแก่โจทก์เพื่อจัดทำคำฟ้องให้ถูกต้องครบถ้วน

ในกรณีที่โจทก์ประสงค์จะฟ้องด้วยวาจา ให้เจ้าพนักงานคดีดำเนินการเพื่อให้มีการจดบันทึกรายละเอียดแห่งคำฟ้องลงในแบบพิมพ์คำฟ้องแล้วให้โจทก์ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี ให้โจทก์เสนอพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเท่าที่จะทำได้มาพร้อมกับคำฟ้อง

ข้อ ๗ การให้คำแนะนำและการให้ความช่วยเหลือตามข้อ ๖ ให้เจ้าพนักงานคดีพิจารณาช่วยเหลือตามสมควรแก่กรณี และให้รวมถึงการตรวจสอบสถานะการเป็นนิติบุคคลหรือภูมิลำเนาของคู่ความเพื่อประโยชน์ในการจัดทำคำฟ้อง แต่ทั้งนี้ต้องไม่มีลักษณะเป็นการกำหนดรูปคดีทำนองเดียวกับการปฏิบัติหน้าที่ของทนายความ

ข้อ ๘ ในคำฟ้อง นอกจากภูมิลำเนาของคู่ความแล้ว ให้ระบุสถานที่ที่สามารถติดต่อได้โดยสะดวก และหมายเลขโทรศัพท์ของคู่ความเท่าที่ทราบไว้ด้วย

หมวด ๒
การนัดพิจารณา

ข้อ ๙ ให้ศาลกำหนดวันนัดพิจารณาโดยเร็ว แต่ต้องไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งรับคำฟ้อง

ข้อ ๑๐ การส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้แก่จำเลย ศาลอาจมีคำสั่งให้ส่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือโดยทางเจ้าพนักงานศาลก็ได้ ในกรณีที่ส่งโดยทางเจ้าพนักงานศาล ศาลจะมีคำสั่งให้ปิดหมายเรียกและสำเนาคำฟ้อง ทั้งนี้ ศาลอาจย่นหรือขยายระยะเวลาให้มีผลใช้ได้ก่อนหรือหลังครบกำหนดสิบห้าวันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๗๙ ด้วยก็ได้

ในกรณีที่ส่งไม่ได้และต้องมีการส่งใหม่ ศาลอาจมีคำสั่งให้เลื่อนวันนัดพิจารณาออกไปได้ แต่ต้องไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่มีคำสั่งดังกล่าว

ข้อ ๑๑ การส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องนั้น ให้ส่งคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติและผลแห่งการที่ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาให้จำเลยทราบด้วย ตามแบบที่สำนักงานศาลยุติธรรมกำหนด

ข้อ ๑๒ การส่งคำคู่ความหรือเอกสารอย่างอื่นที่มิใช่หมายเรียกและสำเนาคำฟ้อง หรือการแจ้งวันนัด คำสั่งศาล หรือข้อความอย่างอื่นไปยังคู่ความหรือบุคคลอื่นใด ให้ดำเนินการโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ เว้นแต่กรณีจำเป็นเร่งด่วนและเป็นการแจ้งไปเพื่อทราบ จะแจ้งข้อความทางโทรศัพท์ก็ได้โดยเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการต้องบันทึกเรื่องที่ได้แจ้ง วันเวลาที่ดำเนินการ รวมทั้งชื่อผู้รับไว้ให้ปรากฏในรายงานเจ้าหน้าที่

การส่งหรือแจ้งโดยทางโทรสาร จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างอื่น หากศาลใดมีความพร้อมก็ให้ดำเนินการได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามประกาศสำนักงานศาลยุติธรรมว่าด้วยเรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการส่งคำคู่ความหรือเอกสารทางไปรษณีย์ โทรสาร หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์

หมวด ๓
การดำเนินคดีในวันนัดพิจารณา

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่คู่ความฝ่ายใดไม่มาศาลในวันนัดพิจารณา ให้เจ้าหน้าที่ศาลรายงานให้ศาลทราบเพื่อดำเนินกระบวนพิจารณาต่อไปตามมาตรา ๒๗

ข้อ ๑๔ ในวันนัดพิจารณาเมื่อคู่ความมาพร้อมกัน ให้เจ้าพนักงานคดีเป็นผู้ไกล่เกลี่ยให้คู่ความได้เจรจาตกลงกัน เว้นแต่ศาลเห็นสมควรจะแต่งตั้งให้ผู้ประนีประนอมประจำศาลทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยแทนก็ได้

ถ้าคู่ความมีความประสงค์ร่วมกันที่จะให้บุคคลใดเป็นผู้ไกล่เกลี่ย ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานคดีพร้อมสถานที่ติดต่อและหมายเลขโทรศัพท์ของบุคคลนั้น ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีติดต่อไปยังบุคคลดังกล่าวเพื่อให้มาทำหน้าที่เป็นผู้ไกล่เกลี่ย หากไม่สามารถดำเนินการได้หรือบุคคลนั้นไม่ยอมรับเป็นผู้ไกล่เกลี่ยหรือการกระทำเช่นนั้นจะทำให้คดีเนิ่นช้าเสียหาย ให้เจ้าพนักงานคดีหรือผู้ประนีประนอมประจำศาลดำเนินการไกล่เกลี่ยต่อไป

ข้อ ๑๕ ในการไกล่เกลี่ย ให้ผู้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยพยายามช่วยเหลือให้คู่ความบรรลุถึงข้อตกลงร่วมกัน และให้นำระเบียบหรือข้อกำหนดว่าด้วยการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่คู่ความตกลงกันได้ ซึ่งจะต้องมีการถอนฟ้องหรือทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน ให้ผู้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยแนะนำและช่วยเหลือคู่ความในการจัดทำคำร้อง คำแถลง หรือสัญญาประนีประนอมยอมความที่จำเป็นแล้วทำรายงานเสนอต่อศาลเพื่อมีคำพิพากษาหรือคำสั่งโดยเร็ว แต่ถ้ายังไม่สามารถตกลงกันได้และผู้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยเห็นควรเลื่อนการนัดพิจารณา ก็ให้ทำรายงานเสนอต่อศาลเพื่อขออนุญาตเลื่อนการนัดพิจารณาออกไป กรณีเช่นว่านี้ ให้ศาลมีอำนาจสั่งเลื่อนการนัดพิจารณาได้ไม่เกินสามครั้งครั้งละไม่เกินเจ็ดวัน เว้นแต่ในกรณีที่มีพฤติการณ์พิเศษ ศาลอาจมีคำสั่งเลื่อนการนัดพิจารณาออกไปได้ตามที่เห็นสมควร โดยต้องระบุพฤติการณ์พิเศษดังกล่าวไว้

ข้อ ๑๗ หากคู่ความไม่สามารถตกลงกันได้และคู่ความฝ่ายใดประสงค์จะยื่นคำให้การหรือบัญชีระบุพยาน ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีช่วยเหลือคู่ความในการจัดทำคำให้การหรือบัญชีระบุพยานดังกล่าวให้เรียบร้อยแล้วรีบทำรายงานเสนอต่อศาลเพื่อออกนั่งพิจารณาในวันนั้นหรือวันนัดพิจารณาอื่นตามที่ศาลเห็นสมควร

การให้ความช่วยเหลือตามวรรคหนึ่ง ให้นำความในข้อ ๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๑๘ เพื่อประโยชน์ในการกำหนดประเด็นข้อพิพาทและสืบพยาน ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีอื่นที่มิใช่ผู้ไกล่เกลี่ยสอบถามข้อเท็จจริงเบื้องต้นจากคู่ความ แล้วจัดทำรายงานสรุปข้อเท็จจริงและประเด็นข้อพิพาทเสนอต่อศาลโดยเร็ว

ข้อเท็จจริงตามวรรคหนึ่งต้องมิใช่ข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการไกล่เกลี่ย

หมวด ๔
การสืบพยานหลักฐาน

ข้อ ๑๙ ก่อนการสืบพยานให้ศาลแจ้งประเด็นข้อพิพาท ภาระการพิสูจน์ในแต่ละประเด็น และลำดับก่อนหลังในการนำพยานหลักฐานของคู่ความแต่ละฝ่ายเข้าสืบ ให้คู่ความทุกฝ่ายทราบ

ข้อ ๒๐ ในกรณีที่ศาลเห็นว่ามีความจำเป็นเพื่อให้ได้ความแจ้งชัดในข้อเท็จจริงแห่งคดี ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีดำเนินการเพื่อให้มีการตรวจสอบพยานหลักฐานอันเป็นประเด็นแห่งคดี การตรวจสอบกระบวนการผลิตสินค้าหรือบริการ การตรวจพิสูจน์สินค้าหรือความเสียหายอันเกิดจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ หรือตรวจสอบรายละเอียดเกี่ยวกับทรัพย์สิน หนี้สิน ทุนจดทะเบียน รายได้ รายชื่อหุ้นส่วน ผู้ถือหุ้น หรือกรรมการของผู้ประกอบธุรกิจ หรือเรียกให้หน่วยงานหรือบุคคลใดมาให้ข้อมูลหรือจัดส่งพยานหลักฐาน หรือตรวจสอบข้อเท็จจริงอื่นใดเพื่อประโยชน์แก่การพิจารณาพิพากษาคดี

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานคดีอาจประสานงานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอให้ตรวจพิสูจน์หรือขอข้อมูลที่จำเป็น หรือมีหนังสือเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งมาให้ข้อมูลหรือจัดส่งเอกสารมาเพื่อประกอบการดำเนินการ แล้วจัดทำรายงานเสนอต่อศาล โดยอาจระบุถึงพยานหลักฐานที่ศาลสมควรเรียกมาสืบเพิ่มเติมตามมาตรา ๓๓ หรือผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญที่ศาลสมควรรับฟังความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาพิพากษาตามมาตรา ๓๖

ข้อ ๒๑ พยานหลักฐานหรือความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญตามรายงานของเจ้าพนักงานคดีตามข้อ ๒๐ ให้ศาลแจ้งให้คู่ความทราบก่อนการสืบพยานนั้นตามสมควร เพื่อให้คู่ความมีโอกาสโต้แย้งพยานหลักฐานดังกล่าวหรือเรียกผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญฝ่ายตนมาให้ความเห็นโต้แย้งหรือเพิ่มเติมได้

ข้อ ๒๒ ศาลอาจใช้ข้อมูลที่ได้จากรายงานของเจ้าพนักงานคดีเป็นแนวทางในการซักถามพยานก็ได้

ข้อ ๒๓ ในกรณีที่มีการบันทึกคำพยานโดยใช้วิธีการบันทึกลงในวัสดุ ซึ่งสามารถถ่ายทอดเป็นภาพหรือเสียงหรือโดยใช้วิธีการอื่นใด ซึ่งคู่ความและพยานสามารถตรวจสอบถึงความถูกต้องของบันทึกการเบิกความนั้นได้ ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๒๑ วรรคสอง ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อความที่บันทึกตลอดจนการจัดทำสำเนาข้อความดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรหรือสิ่งบันทึกอย่างอื่น

ข้อ ๒๔ ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีช่วยตรวจสอบและดูแลให้คู่ความดำเนินคดีไปตามขั้นตอนของกฎหมาย หากพบว่ามีข้อบกพร่อง ให้รายงานต่อศาลพร้อมด้วยแนวทางแก้ไขโดยเร็ว เพื่อให้ศาลพิจารณาสั่งการตามที่เห็นสมควร

หมวด ๕
วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา

ข้อ ๒๕ ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนยื่นฟ้องคดี ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีตรวจสอบข้อเท็จจริงเพื่อประโยชน์แก่การวินิจฉัยตามมาตรา ๕๗ และทำความเห็นเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวที่เหมาะสม รวมทั้งเงื่อนไขและระยะเวลาของการใช้วิธีการดังกล่าว

ความเห็นของเจ้าพนักงานคดีตามวรรคหนึ่ง ศาลมีอำนาจที่จะฟังผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องก่อนมีคำสั่งในเรื่องนั้นก็ได้

ข้อ ๒๖ ในการใช้วิธีการชั่วคราวตามมาตรา ๖๓ นอกจากมาตรการหรือวิธีการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งแล้ว ศาลอาจมีคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจกระทำการหรือห้ามกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด เช่น

(๑) ให้ประกาศหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ผู้บริโภคทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการโดยถูกต้องครบถ้วน

(๒) ห้ามกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดที่อาจทำให้ผู้บริโภคหลงผิดเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ

(๓) ให้จำหน่ายสินค้าหรือบริการภายใต้เงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ศาลเห็นสมควร

(๔) ห้ามหรือให้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดทำนองเดียวกับ (๑) (๒) หรือ (๓)

การกำหนดมาตรการหรือวิธีการตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลพิจารณาสั่งเท่าที่จำเป็นและไม่เกินสมควรแก่กรณี โดยคำนึงถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจและประโยชน์ในการคุ้มครองผู้บริโภคโดยรวมประกอบกัน

ข้อ ๒๗ ในกรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งศาลเกี่ยวกับวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาการดำเนินการใด ๆ ระหว่างศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ศาลอาจดำเนินการทางโทรสารหรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอื่นใดก็ได้ โดยคำนึงถึงความจำเป็นเร่งด่วนและความเหมาะสมตามสภาพแห่งเนื้อหาของเรื่อง ทั้งนี้ ตามวิธีการที่ประธานศาลอุทธรณ์กำหนด

หมวด ๖
คำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดี

ข้อ ๒๘ เพื่อประโยชน์ในการทำคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดีตามมาตรา ๓๙ ถึงมาตรา ๔๔ หากศาลเห็นสมควร ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีตรวจสอบข้อเท็จจริงและทำความเห็นเพื่อประกอบการทำคำพิพากษาหรือคำสั่งตามบทบัญญัติดังกล่าวก็ได้

ข้อเท็จจริงหรือความเห็นของเจ้าพนักงานคดีตามวรรคหนึ่งต้องให้คู่ความทุกฝ่ายทราบและไม่ตัดสิทธิคู่ความในอันที่จะโต้แย้งคัดค้าน

ข้อ ๒๙ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา ๔๓ ศาลอาจกำหนดเวลาให้ผู้ประกอบธุรกิจยื่นคำแถลงถึงผลการปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวให้ศาลทราบ เมื่อได้รับแจ้งผลแล้วศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือมีหนังสือเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งมาให้ข้อมูลหรือส่งเอกสาร เพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตามคำสั่งศาลดังกล่าวแล้วรายงานให้ศาลทราบโดยเร็ว

หากปรากฏว่าผู้ประกอบธุรกิจไม่แจ้งผลตามวรรคหนึ่งหรือไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งศาลโดยถูกต้องครบถ้วน และศาลได้มีคำสั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดนอกจากเจ้าพนักงานคดีดำเนินการแทนตามมาตรา ๔๓ วรรคสอง ให้เจ้าพนักงานคดีมีหน้าที่ประสานงานเพื่อให้บุคคลนั้นสามารถดำเนินการให้เป็นไปตามคำสั่งศาล ในกรณีที่มีค่าใช้จ่ายอันเกิดจากการนั้น ให้บุคคลดังกล่าวแถลงต่อศาลพร้อมด้วยพยานหลักฐานเพื่อให้ศาลกำหนดจำนวนค่าใช้จ่ายที่ผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิด กรณีเช่นว่านี้

ศาลอาจมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานคดีดำเนินการตรวจสอบเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายดังกล่าว และหากศาลมีคำสั่งประการใดแล้วให้บังคับคดีไปตามนั้น และให้เจ้าพนักงานคดีให้ความช่วยเหลือแก่ผู้นั้นตามสมควรในการบังคับคดีแก่ผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้รับผิดในค่าใช้จ่ายตามคำสั่งศาลดังกล่าว

ในการกำหนดจำนวนเงินตามวรรคสอง ศาลต้องให้โอกาสผู้ประกอบธุรกิจมีโอกาสในการโต้แย้งคัดค้าน

หมวด ๗
อุทธรณ์

ข้อ ๓๐ ในกรณีที่มีการยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๔๘ ให้ศาลชั้นต้นมีอำนาจตรวจคำขอและอุทธรณ์ และมีคำสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘ หากผู้ร้องไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ให้ศาลชั้นต้นรีบส่งคำขอและอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์เพื่อพิจารณาสั่งโดยเร็วต่อไป

ในกรณีมีการขออนุญาตขยายระยะเวลาอุทธรณ์หรือระยะเวลายื่นคำขออนุญาตอุทธรณ์ หากศาลชั้นต้นเห็นสมควรอนุญาตให้ขยาย ให้ศาลชั้นต้นสั่งตามที่เห็นสมควร หากจะไม่อนุญาตให้ศาลชั้นต้นดำเนินการตามวรรคหนึ่ง

ข้อ ๓๑ เมื่อศาลชั้นต้นได้รับคำขอตามข้อ ๓๐ แล้วให้รีบส่งสำเนาคำขอพร้อมอุทธรณ์ให้คู่ความอีกฝ่ายทราบและส่งคำขอดังกล่าวพร้อมอุทธรณ์และสำนวนคดีไปยังศาลอุทธรณ์เพื่อพิจารณาสั่งโดยเร็ว โดยไม่จำต้องรอคำคัดค้านของคู่ความฝ่ายอื่น

ข้อ ๓๒ การพิจารณาคำขอเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ตามข้อ ๓๑ ศาลอุทธรณ์มีดุลพินิจที่จะพิจารณาอนุญาตให้อุทธรณ์ได้เมื่อเห็นว่าเป็นกรณีที่จะกระทบกระเทือนต่อความยุติธรรมหรือประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

ข้อ ๓๓ เมื่อศาลอุทธรณ์เห็นสมควรอนุญาตให้อุทธรณ์ ให้มีคำสั่งรับอุทธรณ์ไว้พิจารณาและให้ศาลชั้นต้นอ่านคำสั่งดังกล่าวให้คู่ความฟัง

จำเลยอุทธรณ์อาจยื่นคำแก้อุทธรณ์ต่อศาลชั้นต้นได้ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันฟังคำสั่งและภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่จำเลยอุทธรณ์ยื่นคำแก้อุทธรณ์ หรือนับแต่ระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการยื่นคำแก้อุทธรณ์ได้สิ้นสุดลง ให้ศาลชั้นต้นส่งคำแก้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์หรือแจ้งให้ทราบว่าไม่มีคำแก้อุทธรณ์ เมื่อศาลอุทธรณ์ได้รับคำแก้อุทธรณ์หรือแจ้งความเช่นว่าแล้ว ให้นำคดีลงสารบบความโดยพลัน

ในกรณีที่ศาลอุทธรณ์ไม่อนุญาตให้อุทธรณ์ ให้มีคำสั่งยกคำขอและสั่งไม่รับอุทธรณ์แล้วส่งสำนวนความคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งให้คู่ความทราบโดยเร็ว

ข้อ ๓๔ กรณีที่ศาลอุทธรณ์พิจารณาเพื่อมีคำสั่งตามข้อ ๓๓ หากคดีมีการอุทธรณ์ปัญหาข้ออื่นนอกจากข้อที่ผู้ร้องได้ยื่นคำขออนุญาตอุทธรณ์รวมอยู่ด้วย ไม่ว่าศาลชั้นต้นจะได้มีคำสั่งรับอุทธรณ์เช่นว่านี้ไว้พิจารณาแล้วหรือไม่ก็ตาม ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาสั่งด้วยว่าจะรับอุทธรณ์ข้ออื่นดังกล่าวไว้พิจารณาหรือไม่

กรณีที่ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งให้รับอุทธรณ์ปัญหาข้ออื่นตามวรรคหนึ่ง ให้นำความในข้อ ๓๓ วรรคหนึ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่อุทธรณ์ข้ออื่นที่ศาลอุทธรณ์สั่งรับไว้พิจารณาด้วย

ข้อ ๓๕ คดีที่ศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์ไว้พิจารณา หากศาลอุทธรณ์เห็นว่าเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาว่ามีเหตุสมควรอนุญาตให้อุทธรณ์หรือไม่ หากอนุญาตก็รับวินิจฉัยให้ หากไม่อนุญาตก็ให้ยกอุทธรณ์นั้นเสียโดยไม่ต้องวินิจฉัยในประเด็นแห่งอุทธรณ์

ข้อ ๓๖ หากคู่ความประสงค์จะขอแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อศาลอุทธรณ์ ให้ขอมาในตอนท้ายคำฟ้องอุทธรณ์หรือคำแก้อุทธรณ์ โดยระบุประเด็นและเหตุผลความจำเป็นของการแถลงการณ์ด้วยวาจานั้น

เมื่อศาลอุทธรณ์อนุญาตให้มีการแถลงการณ์ด้วยวาจา ให้กำหนดจำนวนระยะเวลาที่จะอนุญาตให้แต่ละฝ่ายแถลงการณ์ด้วยวาจากับแจ้งวันเวลานัดให้คู่ความทุกฝ่ายทราบ

ในการแถลงการณ์ด้วยวาจา คู่ความไม่อาจเสนอพยานหลักฐานเพิ่มเติมประกอบคำแถลงการณ์ด้วยวาจาได้

ข้อ ๓๗ ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาคดีให้แล้วเสร็จโดยเร็ว หากพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่นำคดีลงสารบบความ ก็ให้บันทึกเหตุแห่งพฤติการณ์พิเศษที่ล่าช้าไว้ในสำนวน

หมวด ๘
ฎีกา

ข้อ ๓๘ การขอให้ศาลฎีกาพิจารณาอนุญาตให้ฎีกาตามมาตรา ๕๑ ให้ทำเป็นคำร้องยื่นต่อศาลชั้นต้นโดยแสดงถึง

(๑) ปัญหาที่ขออนุญาตฎีกาโดยชัดแจ้งและกะทัดรัด

(๒) ความเกี่ยวพันกับประโยชน์สาธารณะหรือความสำคัญของปัญหาที่ทำให้ศาลฎีกาควรอนุญาตให้ฎีกา

ให้ศาลชั้นต้นตรวจคำร้องและฎีกาของผู้ร้อง โดยนำความในข้อ ๓๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๓๙ เมื่อศาลชั้นต้นได้รับคำร้องตามข้อ ๓๘ แล้ว ให้รีบส่งสำเนาคำร้องให้คู่ความอีกฝ่ายทราบและส่งคำร้องดังกล่าวพร้อมฎีกาและสำนวนความไปยังศาลฎีกาเพื่อพิจารณาสั่งโดยเร็ว โดยไม่จำต้องรอคำคัดค้านของคู่ความฝ่ายอื่น

ข้อ ๔๐ การพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาอนุญาตฎีกาตามข้อ ๓๘ ศาลฎีกามีดุลพินิจที่จะพิจารณาอนุญาตให้ฎีกา เมื่อเห็นว่าปัญหาตามฎีกานั้นเป็นปัญหาซึ่งเกี่ยวพันกับประโยชน์สาธารณะหรือเป็นปัญหาสำคัญอื่นที่ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัย

ปัญหาสำคัญตามวรรคหนึ่ง เช่น

(๑) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ขัดกับคำพิพากษาหรือคำสั่งอันถึงที่สุดของศาลอื่น

(๒) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญขัดกัน หรือขัดกับแนวบรรทัดฐานของคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกา

(๓) คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญซึ่งยังไม่มีแนวคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกามาก่อน

ข้อ ๔๑ เมื่อศาลฎีกาเห็นสมควรอนุญาตให้ฎีกา ให้มีคำสั่งรับฎีกาไว้พิจารณาและให้ศาลชั้นต้นอ่านคำสั่งดังกล่าวให้คู่ความฟัง

จำเลยฎีกาอาจยื่นคำแก้ฎีกาต่อศาลชั้นต้นได้ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันฟังคำสั่งและภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่จำเลยฎีกายื่นคำแก้ฎีกา หรือนับแต่ระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการยื่นคำแก้ฎีกาได้สิ้นสุดลง ให้ศาลชั้นต้นส่งคำแก้ฎีกาไปยังศาลฎีกาหรือแจ้งให้ทราบว่าไม่มีคำแก้ฎีกา เมื่อศาลฎีกาได้รับคำแก้ฎีกาหรือแจ้งความเช่นว่าแล้ว ให้นำคดีลงสารบบความโดยพลัน

ในกรณีที่ศาลฎีกาไม่อนุญาตให้ฎีกา ให้มีคำสั่งยกคำร้องและสั่งไม่รับฎีกาแล้วส่งสำนวนความคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งให้คู่ความทราบโดยเร็ว

หมวด ๕
การบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง

ข้อ ๔๒ ในการใช้อำนาจตามมาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ หรือปรากฏว่ามีข้อขัดข้องในการบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง ศาลอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีตรวจสอบและรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกรณีดังกล่าวรวมทั้งแนวทางแก้ไขหรือความจำเป็นที่จะต้องกำหนดวิธีการใดเพื่อบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา

รายงานข้อเท็จจริงของเจ้าพนักงานคดีตามวรรคหนึ่ง ศาลมีอำนาจที่จะฟังคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งหรือคู่ความอื่น ๆ ก่อนที่จะออกคำสั่งในเรื่องนั้นก็ได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑
วิรัช ลิ้มวิชัย
ประธานศาลฎีกา

พระราชบัญญัติ
ว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม
พ.ศ. ๒๕๔๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๐
เป็นปีที่ ๕๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. ๒๕๔๐”

มาตรา ๒[๑] พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้อสัญญา” หมายความว่า ข้อตกลง ความตกลง และความยินยอมรวมทั้งประกาศและคำแจ้งความเพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดด้วย

“ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ซื้อ ผู้เช่า ผู้เช่าซื้อ ผู้กู้ ผู้เอาประกันภัย หรือผู้เข้าทำสัญญาอื่นใดเพื่อให้ได้มา ซึ่งทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ การเข้าทำสัญญานั้นต้องเป็นไปโดยมิใช่เพื่อการค้า ทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดนั้น และให้หมายความรวมถึงผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ค้ำประกันของบุคคลดังกล่าวซึ่งมิได้กระทำเพื่อการค้าด้วย

“ผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพ” หมายความว่า ผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ขาย ผู้ให้เช่า ผู้ให้เช่าซื้อ ผู้ให้กู้ ผู้รับประกันภัย หรือผู้เข้าทำสัญญาอื่นใดเพื่อจัดให้ซึ่งทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ การเข้าทำสัญญานั้นต้องเป็นไปเพื่อการค้า ทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดนั้นเป็นทางค้าปกติของตน

---

[๑] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๔/ตอนที่ ๗๒ ก/หน้า ๓๒/๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๐

"สัญญาสำเร็จรูป" หมายความว่า สัญญาที่ทำเป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีการกำหนดข้อสัญญาที่เป็นสาระสำคัญไว้ล่วงหน้า ไม่ว่าจะทำในรูปแบบใด ซึ่งคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดนำมาใช้ในการประกอบกิจการของตน

มาตรา ๔ ข้อตกลงในสัญญาระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจการค้า หรือวิชาชีพ หรือในสัญญาสำเร็จรูป หรือในสัญญาขายฝากที่ทำให้ผู้ประกอบธุรกิจการค้า หรือวิชาชีพ หรือผู้กำหนดสัญญาสำเร็จรูป หรือผู้ซื้อฝากได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเกินสมควร เป็นข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม และให้มีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

ในกรณีที่มีข้อสงสัย ให้ตีความสัญญาสำเร็จรูปไปในทางที่เป็นคุณแก่ฝ่ายซึ่งมิได้เป็นผู้กำหนดสัญญาสำเร็จรูปนั้น

ข้อตกลงที่มีลักษณะหรือมีผลให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งปฏิบัติหรือรับภาระเกินกว่าที่วิญญูชนจะพึงคาดหมายได้ตามปกติ เป็นข้อตกลงที่อาจถือได้ว่าทำให้ได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เช่น

(๑) ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากการผิดสัญญา

(๒) ข้อตกลงให้ต้องรับผิดหรือรับภาระมากกว่าที่กฎหมายกำหนด

(๓) ข้อตกลงให้สัญญาสิ้นสุดลงโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือให้สิทธิบอกเลิกสัญญาได้โดยอีกฝ่ายหนึ่งมิได้ผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ

(๔) ข้อตกลงให้สิทธิที่จะไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใด หรือปฏิบัติตามสัญญาในระยะเวลาที่ล่าช้าได้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

(๕) ข้อตกลงให้สิทธิคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเรียกร้องหรือกำหนดให้อีกฝ่ายหนึ่งต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา

(๖) ข้อตกลงในสัญญาขายฝากที่ผู้ซื้อฝากกำหนดราคาสินไถ่สูงกว่าราคาขายบวกอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละสิบห้าต่อปี

(๗) ข้อตกลงในสัญญาเช่าซื้อที่กำหนดราคาค่าเช่าซื้อ หรือกำหนดให้ผู้เช่าซื้อต้องรับภาระสูงเกินกว่าที่ควร

(๘) ข้อตกลงในสัญญาบัตรเครดิตที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระดอกเบี้ย เบี้ยปรับ ค่าใช้จ่ายหรือประโยชน์อื่นใดสูงเกินกว่าที่ควรในกรณีที่ผิดนัดหรือที่เกี่ยวเนื่องกับการผิดนัดชำระหนี้

(๙) ข้อตกลงที่กำหนดวิธีคิดดอกเบี้ยทบต้นที่ทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระสูงเกินกว่าที่ควร

ในการพิจารณาข้อตกลงที่ทำให้ได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งตามวรรคสาม จะเป็นการได้เปรียบเกินสมควรหรือไม่ ให้นำมาตรา ๑๐ มาใช้โดยอนุโลม

มาตรา ๕ ข้อตกลงจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพในการประกอบอาชีพการงาน หรือการทำนิติกรรมที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพซึ่งไม่เป็นโมฆะ แต่เป็นข้อตกลงที่ทำให้ผู้ถูกจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพต้องรับภาระมากกว่าที่จะพึงคาดหมายได้ตามปกติ ให้มีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

ในการวินิจฉัยว่าข้อตกลงตามวรรคหนึ่งทำให้ผู้ถูกจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพต้องรับภาระมากกว่าที่จะพึงคาดหมายได้หรือไม่ ให้พิเคราะห์ถึงขอบเขตในด้านพื้นที่และระยะเวลาของ

การจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ รวมทั้งความสามารถและโอกาสในการประกอบอาชีพการงานหรือการทำนิติกรรมในรูปแบบอื่นหรือกับบุคคลอื่นของผู้ถูกจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ ประกอบกับทางได้เสียทุกอย่างอันชอบด้วยกฎหมายของคู่สัญญาด้วย

มาตรา ๖ สัญญาระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพที่มีการชำระหนี้ด้วยการส่งมอบทรัพย์สินให้แก่ผู้บริโภค จะมีข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพเพื่อความชำรุดบกพร่องหรือเพื่อการรอนสิทธิไม่ได้ เว้นแต่ผู้บริโภคได้รู้ถึงความชำรุดบกพร่องหรือเหตุแห่งการรอนสิทธิอยู่แล้วในขณะทำสัญญา ในกรณีนี้ให้ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดนั้นมีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

มาตรา ๗ ในสัญญาที่มีการให้สิ่งใดไว้เป็นมัดจำ หากมีกรณีที่จะต้องริบมัดจำถ้ามัดจำนั้นสูงเกินส่วน ศาลจะลดลงให้ริบได้เพียงเท่าความเสียหายที่แท้จริงก็ได้

มาตรา ๘ ข้อตกลง ประกาศ หรือคำแจ้งความที่ได้ทำไว้ล่วงหน้า เพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดเพื่อละเมิดหรือผิดสัญญาในความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรืออนามัยของผู้อื่น อันเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ตกลง ผู้ประกาศ ผู้แจ้งความ หรือของบุคคลอื่นซึ่งผู้ตกลง ผู้ประกาศ หรือผู้แจ้งความต้องรับผิดด้วย จะนำมาอ้างเป็นข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดไม่ได้

ข้อตกลง ประกาศ หรือคำแจ้งความที่ได้ทำไว้ล่วงหน้าเพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดในกรณีอื่นนอกจากที่กล่าวในวรรคหนึ่ง ซึ่งไม่เป็นโมฆะ ให้มีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

มาตรา ๙ ความตกลงหรือความยินยอมของผู้เสียหายสำหรับการกระทำที่ต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน จะนำมาอ้างเป็นเหตุยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดเพื่อละเมิดมิได้

มาตรา ๑๐ ในการวินิจฉัยว่าข้อสัญญาจะมีผลบังคับเพียงใดจึงจะเป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณี ให้พิเคราะห์ถึงพฤติการณ์ทั้งปวง รวมทั้ง

(๑) ความสุจริต อำนาจต่อรอง ฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ความเข้าใจ ความสันทัดจัดเจน ความคาดหมาย แนวทางที่เคยปฏิบัติ ทางเลือกอย่างอื่น และทางได้เสียทุกอย่างของคู่สัญญาตามสภาพที่เป็นจริง

(๒) ปกติประเพณีของสัญญาชนิดนั้น

(๓) เวลาและสถานที่ในการทำสัญญาหรือในการปฏิบัติตามสัญญา

(๔) การรับภาระที่หนักกว่ามากของคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง

มาตรา ๑๑ ข้อสัญญาใดที่มิให้นำบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ข้อสัญญานั้นเป็นโมฆะ

มาตรา ๑๒ พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่นิติกรรมหรือสัญญาที่ทำขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๓ ในการดำเนินกระบวนพิจารณาคดีตามพระราชบัญญัตินี้เมื่อคู่ความร้องขอ หรือศาลเห็นสมควร ศาลอาจขอให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญมาให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาพิพากษาได้

มาตรา ๑๔ ให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญที่ศาลขอให้มาให้ความเห็นได้รับค่าป่วยการ ค่าพาหนะเดินทาง และค่าเช่าที่พักตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

มาตรา ๑๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากหลักกฎหมายเกี่ยวกับนิติกรรมหรือสัญญาที่ใช้บังคับอยู่มีพื้นฐานมาจากเสรีภาพของบุคคล ตามหลักของความศักดิ์สิทธิ์ของการแสดงเจตนา รัฐจะไม่เข้าแทรกแซงแม้ว่าคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เว้นแต่จะเป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน แต่ในปัจจุบัน สภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ผู้ซึ่งมีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจเหนือกว่าถือโอกาสอาศัยหลักดังกล่าวเอาเปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งมีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจด้อยกว่าอย่างมาก ซึ่งทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมและไม่สงบสุขในสังคม สมควรที่รัฐจะกำหนดกรอบของการใช้หลักความศักดิ์สิทธิ์ของการแสดงเจตนาและเสรีภาพของบุคคล เพื่อแก้ไขความไม่เป็นธรรมและความไม่สงบสุขในสังคมดังกล่าว โดยกำหนดแนวทางให้แก่ศาลเพื่อใช้ในการพิจารณาว่าข้อสัญญาหรือข้อตกลงใดที่ไม่เป็นธรรม และให้อำนาจแก่ศาลที่จะสั่งให้ข้อสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมนั้นมีผลใช้บังคับเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณี จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

เล่ม ๑๓๖ ตอนที่ ๖๗ ก ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒

พระราชบัญญัติ
การจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๖๒

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“สภาองค์กรของผู้บริโภค” หมายความว่า สภาขององค์กรของผู้บริโภคที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้

“องค์กรของผู้บริโภค” หมายความว่า องค์กรที่ผู้บริโภคซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาตั้งแต่สิบคนขึ้นไปรวมตัวกันจัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคและไม่แสวงหากำไร ไม่ว่าการรวมตัว

จัดตั้งนั้นจะจัดตั้งเป็นรูปแบบใด และจะเป็นนิติบุคคลหรือไม่ก็ตาม และให้หมายความรวมถึงนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์ดังกล่าวด้วย

“ผู้ประกอบธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัด

“นายทะเบียนกลาง” หมายความว่า ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีมอบหมาย

“นายทะเบียนประจำจังหวัด” หมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย

มาตรา ๔ องค์กรของผู้บริโภคมีสิทธิรวมกันดำเนินการเพื่อจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคตามพระราชบัญญัตินี้ได้

มาตรา ๕ องค์กรของผู้บริโภคที่จะรวมตัวกันดำเนินการเพื่อจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคหรือที่จะเข้าเป็นสมาชิกของสภาองค์กรของผู้บริโภคต้องมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) ไม่เป็นองค์กรของผู้บริโภคที่จัดตั้งขึ้นไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมหรือถูกครอบงำโดยผู้ประกอบธุรกิจที่เป็นนิติบุคคล กรรมการหรือผู้มีอำนาจบริหารของผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าว หรือโดยหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือพรรคการเมือง

(๒) ไม่เป็นองค์กรของผู้บริโภคที่ได้รับเงินอุดหนุนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมจากบุคคลตาม (๑) เว้นแต่เป็นเงินที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) เป็นองค์กรของผู้บริโภคที่ได้แจ้งสถานะความเป็นองค์กรตามมาตรา ๖

มาตรา ๖ องค์กรของผู้บริโภคใดที่มีลักษณะตามมาตรา ๕ (๑) และ (๒) ประสงค์จะเข้าร่วมจัดตั้งหรือเป็นสมาชิกของสภาองค์กรของผู้บริโภค ให้แจ้งสถานะความเป็นองค์กรของผู้บริโภคไว้ต่อนายทะเบียน โดยจะแจ้งต่อนายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัดที่ผู้แจ้งมีภูมิลำเนาอยู่ก็ได้

องค์กรของผู้บริโภคที่จะแจ้งการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ต้องมีหลักฐานแสดงว่าเป็นผู้ดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นที่ประจักษ์มาแล้วไม่น้อยกว่าสองปีก่อนวันยื่นแจ้ง

การแจ้งให้เป็นไปตามแบบและวิธีการที่นายทะเบียนกลางกำหนด ซึ่งจะกำหนดให้แจ้งโดยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือระบบหรือวิธีการอื่นใดที่ผู้แจ้งสามารถดำเนินการได้โดยสะดวกด้วยก็ได้

ในการกำหนดแบบและวิธีการตามวรรคสาม ต้องไม่มีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น และให้รับฟังความคิดเห็นขององค์กรของผู้บริโภคประกอบด้วย

เมื่อได้รับแจ้งและเห็นว่าเป็นองค์กรของผู้บริโภคที่มีลักษณะตามมาตรา ๕ แล้ว ให้นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัดผู้รับแจ้งออกหลักฐานการแจ้งไว้ให้แก่ผู้แจ้ง และให้นายทะเบียนกลางประกาศให้ประชาชนทราบเป็นการทั่วไปทางระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือระบบหรือวิธีการอื่นใดที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก

มาตรา ๗ ให้ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นนายทะเบียนกลาง มีหน้าที่รับแจ้งสถานะความเป็นองค์กรของผู้บริโภคได้ทั่วราชอาณาจักร และมีหน้าที่อื่นตามพระราชบัญญัตินี้

ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมายเป็นนายทะเบียนประจำจังหวัด มีหน้าที่รับแจ้งสถานะความเป็นองค์กรของผู้บริโภคภายในจังหวัดนั้น และเมื่อได้รับแจ้งแล้วให้ส่งรายชื่อองค์กรของผู้บริโภคให้นายทะเบียนกลางโดยเร็วเพื่อประกาศให้ประชาชนทราบตามมาตรา ๖ วรรคห้า

มาตรา ๘ ผู้ใดเห็นว่าองค์กรของผู้บริโภคที่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา ๖ มีลักษณะไม่ถูกต้องตามมาตรา ๕ ให้มีสิทธิยื่นคำคัดค้านพร้อมทั้งหลักฐานต่อนายทะเบียนกลางได้

เมื่อนายทะเบียนกลางได้รับคำคัดค้านตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงแล้ววินิจฉัยโดยเร็ว ในกรณีที่เห็นว่าองค์กรของผู้บริโภคนั้นมีลักษณะไม่ถูกต้องตามมาตรา ๕ ให้เพิกถอนการรับแจ้ง พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้ร้องและองค์กรของผู้บริโภคที่เกี่ยวข้องทราบ

คำวินิจฉัยของนายทะเบียนกลางให้เป็นที่สุด

มาตรา ๙ องค์กรของผู้บริโภคที่มีลักษณะตามมาตรา ๕ ไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบองค์กร มีสิทธิเข้าชื่อกันแจ้งต่อนายทะเบียนกลางเพื่อเป็นผู้เริ่มก่อการในการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค

เมื่อได้แจ้งตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ผู้เริ่มก่อการรวบรวมองค์กรของผู้บริโภคที่ยินยอมเข้าร่วมในการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคให้ได้จำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งขององค์กรของผู้บริโภคที่นายทะเบียนกลางได้ประกาศการรับแจ้งตามมาตรา ๖ วรรคห้า ไว้ครั้งสุดท้ายก่อนวันที่แจ้งตามวรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันแจ้งตามวรรคหนึ่ง

ในการดำเนินการตามวรรคสอง ผู้เริ่มก่อการจะขอให้นายทะเบียนกลางเป็นผู้ประกาศเชิญชวนให้องค์กรของผู้บริโภคมาแสดงความยินยอมเข้าร่วมต่อนายทะเบียนกลางแทนผู้เริ่มก่อการก็ได้

เมื่อผู้เริ่มก่อการรวบรวมองค์กรของผู้บริโภคได้ครบถ้วนภายในกำหนดเวลาตามวรรคสองแล้ว ให้แจ้งให้นายทะเบียนกลางทราบพร้อมด้วยหลักฐานการยินยอมเข้าร่วมขององค์กรของผู้บริโภค เมื่อนายทะเบียนกลางได้รับแจ้งและตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนแล้ว ให้ประกาศการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคในราชกิจจานุเบกษาและทางระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ

ในกรณีที่นายทะเบียนกลางเป็นผู้ประกาศเชิญชวนตามวรรคสาม เมื่อนายทะเบียนกลางรวบรวมองค์กรของผู้บริโภคได้ครบถ้วนตามจำนวนและภายในกำหนดเวลาตามวรรคสองแล้ว ให้นายทะเบียนกลางดำเนินการตรวจสอบและประกาศการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคตามวรรคสี่ต่อไป

การประกาศการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค ให้นายทะเบียนกลางดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งตามวรรคสี่หรือวันที่รวบรวมองค์กรของผู้บริโภคได้ครบถ้วนตามวรรคห้า

องค์กรของผู้บริโภคที่เข้าชื่อตามวรรคหนึ่งหรือยินยอมเข้าร่วมตามวรรคสองแล้ว จะขอถอนชื่อออกและจะเข้าชื่อกับคณะผู้เริ่มก่อการอื่นหรือยินยอมเข้าร่วมในการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคอื่นไม่ได้ เว้นแต่มิได้มีการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคภายในกำหนดเวลาตามที่ได้เริ่มก่อการไว้

มาตรา ๑๐ ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคที่จัดตั้งตามมาตรา ๙ เป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์เพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคในทุกด้านและดำเนินการอื่นใดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ถือว่าองค์กรของผู้บริโภคที่เป็นผู้เริ่มก่อการและที่ได้ลงชื่อยินยอมเข้าร่วมในการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคตามมาตรา ๙ เป็นสมาชิกของสภาองค์กรของผู้บริโภคนับแต่วันที่ประกาศจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค

ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคมีความเป็นอิสระ ไม่อยู่ภายใต้อาณัติหรือการครอบงำหรือการสั่งการไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมจากหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ พรรคการเมือง ผู้ประกอบธุรกิจหรือพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ประกอบธุรกิจ

มาตรา ๑๑ เมื่อมีการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคตามมาตรา ๙ แล้ว ให้คณะผู้เริ่มก่อการจัดทำร่างข้อบังคับของสภาองค์กรของผู้บริโภคและเรียกประชุมสมาชิกภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ประกาศการจัดตั้งในราชกิจจานุเบกษา เพื่อดำเนินกิจกรรม ดังต่อไปนี้

(๑) จัดทำข้อบังคับของสภาองค์กรของผู้บริโภค

(๒) เลือกตั้งประธานและคณะกรรมการนโยบายของสภาองค์กรของผู้บริโภค

(๓) กำหนดนโยบาย แนวทาง หรือแผนงาน เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

(๔) กิจการอื่นที่คณะผู้เริ่มก่อการเห็นสมควร

มาตรา ๑๒ ข้อบังคับของสภาองค์กรของผู้บริโภคอย่างน้อยต้องมีเรื่อง ดังต่อไปนี้

(๑) วัตถุประสงค์ของสภาองค์กรของผู้บริโภค

(๒) แนวทางในการดำรงความเป็นอิสระตามมาตรา ๑๐

(๓) โครงสร้างของการบริหารงานซึ่งอย่างน้อยต้องมีคณะกรรมการนโยบายที่ประกอบด้วยประธาน รองประธาน และกรรมการนโยบายตามที่กำหนด และคุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง และวิธีการได้มาซึ่งคณะกรรมการนโยบาย โดยกรรมการนโยบายอย่างน้อยต้องประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ ตามมาตรา ๑๓ และตัวแทนขององค์กรของผู้บริโภคจากพื้นที่ต่าง ๆ โดยจะให้มีคณะกรรมการบริหารด้วยหรือไม่ก็ได้

(๔) โครงสร้างขององค์กรซึ่งอย่างน้อยต้องมีสำนักงานสภาองค์กรของผู้บริโภคและหน่วยงานประจำจังหวัดซึ่งอาจมีทุกจังหวัดหรือบางจังหวัดตามที่เห็นสมควร ตลอดทั้งวิธีการบริหารงานของสำนักงานสภาองค์กรของผู้บริโภคซึ่งอย่างน้อยต้องมีเลขาธิการสำนักงานสภาองค์กรของผู้บริโภคเป็นหัวหน้าสำนักงาน และวิธีการบริหารงานในหน่วยงานประจำจังหวัด รวมตลอดทั้งผู้มีอำนาจกระทำการแทนสภาองค์กรของผู้บริโภค

(๕) หลักเกณฑ์และวิธีการในการรับองค์กรของผู้บริโภคเข้าเป็นสมาชิก และสิทธิ หน้าที่ และประโยชน์ของสมาชิก ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และวิธีการในการรับสมาชิกต้องไม่มีลักษณะเป็นการกีดกันมิให้องค์กรของผู้บริโภคที่มีคุณสมบัติครบถ้วนเข้าเป็นสมาชิกได้

(๖) จรรยาบรรณและการควบคุมการปฏิบัติงาน ให้เป็นไปตามจรรยาบรรณและโทษกรณีมีการละเมิดจรรยาบรรณ

(๗) ค่าลงทะเบียน ค่าบำรุง และค่าบริการที่จะพึงเรียกเก็บจากสมาชิกหรือบุคคลภายนอก

(๘) การบัญชีและการเงิน การสอบบัญชี และการประเมินผลการปฏิบัติงานของสภาองค์กรของผู้บริโภค

(๙) การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน การกำหนดตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้าง และเงินบำเหน็จ รางวัลพนักงาน รวมทั้งระเบียบ วินัย การลงโทษ และการร้องทุกข์ของพนักงาน

ข้อบังคับของสภาองค์กรของผู้บริโภคต้องแจ้งให้นายทะเบียนกลางทราบและเผยแพร่ทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือระบบหรือวิธีการอื่นใดที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก

มาตรา ๑๓ คณะกรรมการนโยบายสภาองค์กรของผู้บริโภคอย่างน้อยต้องประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) ด้านการเงินและการธนาคาร

(๒) ด้านการขนส่งและยานพาหนะ

(๓) ด้านอสังหาริมทรัพย์และที่อยู่อาศัย

(๔) ด้านอาหาร ยา และผลิตภัณฑ์สุขภาพ

(๕) ด้านบริการสุขภาพ

(๖) ด้านสินค้าและบริการทั่วไป

(๗) ด้านการสื่อสารและโทรคมนาคม

(๘) ด้านบริการสาธารณะ

มาตรา ๑๔ สภาองค์กรของผู้บริโภค นอกจากมีอำนาจดำเนินการตามวัตถุประสงค์ที่ได้จัดตั้งแล้ว ในฐานะเป็นผู้แทนผู้บริโภค ให้มีอำนาจดำเนินการในเรื่องดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) ให้ความคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค รวมตลอดทั้งเสนอแนะนโยบายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคต่อคณะรัฐมนตรีหรือหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง

(๒) สนับสนุนและดำเนินการ ตรวจสอบ ติดตาม เฝ้าระวังสถานการณ์ปัญหาสินค้าและบริการ แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารหรือเตือนภัยเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเกิดความเสื่อมเสียแก่ผู้บริโภค โดยจะระบุชื่อสินค้าหรือบริการหรือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจด้วยก็ได้

(๓) รายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันมีผลกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภค ไปยังหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานอื่นที่รับผิดชอบและเผยแพร่ให้ประชาชนทราบ

(๔) สนับสนุนและช่วยเหลือองค์กรของผู้บริโภคในการรักษาประโยชน์ของผู้บริโภคให้มีประสิทธิภาพและได้รับความเชื่อถือ ตลอดจนส่งเสริมการรวมตัวขององค์กรของผู้บริโภคในระดับจังหวัดและเขตพื้นที่ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในข้อบังคับของสภาองค์กรของผู้บริโภค

(๕) สนับสนุนการศึกษาและการวิจัยเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค

(๖) สนับสนุนและช่วยเหลือสมาชิกในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมยอมความข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคทั้งก่อนและในระหว่างการดำเนินคดีต่อศาล

(๗) ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามที่เห็นสมควรหรือเมื่อมีผู้ร้องขอ หรือให้ความช่วยเหลือในการดำเนินคดีในกรณีที่ผู้บริโภคหรือองค์กรของผู้บริโภคถูกฟ้องคดีจากการใช้สิทธิในฐานะผู้บริโภคหรือใช้สิทธิแทนผู้บริโภค แล้วแต่กรณี และเพื่อประโยชน์แห่งการนี้ ให้มีอำนาจประนีประนอมยอมความด้วย

(๘) จัดให้มีหรือรวบรวม และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการอันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคในการตัดสินใจซื้อสินค้าหรือใช้บริการ ให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก

การดำเนินการตาม (๑) (๒) (๓) (๗) หรือ (๘) ถ้าเป็นการกระทำโดยสุจริต ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคพ้นจากความรับผิด

ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐได้รับรายงานตาม (๓) ให้แจ้งผลการดำเนินงานให้สภาองค์กรของผู้บริโภคทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ในการดำเนินการตาม (๗) ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องคดีได้ทั้งคดีแพ่ง คดีอาญา คดีปกครอง และคดีผู้บริโภค เช่นเดียวกับผู้เสียหายตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความแพ่ง กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง และกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค รวมทั้งเช่นเดียวกับคู่กรณีตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง และเมื่อศาลพิพากษาว่าผู้ประกอบธุรกิจกระทำการละเมิด หรือผิดสัญญาต่อผู้บริโภค ให้ศาลสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจชำระค่าใช้จ่ายและค่าป่วยการให้แก่สภาองค์กรของผู้บริโภคไม่น้อยกว่าร้อยละยี่สิบห้าแต่ไม่เกินกึ่งหนึ่งของค่าเสียหายและค่าสินไหมทดแทนที่ศาลกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจชำระให้แก่ผู้บริโภค เว้นแต่สภาองค์กรของผู้บริโภคจะพิสูจน์ได้ว่ามีค่าใช้จ่ายมากกว่านั้น ก็ให้ศาลสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจชดใช้ค่าใช้จ่ายตามจำนวนดังกล่าวและชำระค่าป่วยการให้เท่ากับจำนวนค่าใช้จ่ายนั้น

มาตรา ๑๕ ให้เป็นหน้าที่ของสภาองค์กรของผู้บริโภคที่จะต้องจัดให้มีการประชุมสมาชิกและผู้บริโภคทั่วไปที่สนใจอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เพื่อรายงานผลการดำเนินงานของสภาองค์กรของผู้บริโภค และรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอันจะยังประโยชน์แก่การคุ้มครองผู้บริโภค และการปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานของสภาองค์กรของผู้บริโภค

มาตรา ๑๖ ให้เป็นหน้าที่ของสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีที่จะเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาจัดสรรเงินอุดหนุนเป็นรายปีเป็นการจ่ายขาดให้แก่สภาองค์กรของผู้บริโภคตามที่สภาองค์กรของผู้บริโภคเสนอ

ในการจัดสรรเงินอุดหนุนตามวรรคหนึ่ง ให้คณะรัฐมนตรีจัดสรรให้เพียงพอต่อการดำเนินงานโดยอิสระของสภาองค์กรของผู้บริโภค

ในกรณีที่สภาองค์กรของผู้บริโภคเห็นว่าจำนวนเงินที่คณะรัฐมนตรีจัดสรรให้ไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานตามวรรคสอง สภาองค์กรของผู้บริโภคจะมีหนังสือขอให้คณะรัฐมนตรีทบทวนเพื่อจัดให้เพียงพอก็ได้

มาตรา ๑๗ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมประสิทธิภาพและการตรวจสอบการดำเนินงานของสภาองค์กรของผู้บริโภคให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคจัดให้มีการประเมินผลการดำเนินงานของสภาองค์กรของผู้บริโภคตามระยะเวลาที่สภาองค์กรของผู้บริโภคกำหนด แต่ต้องไม่เกินสามปี

การประเมินผลการดำเนินงานตามวรรคหนึ่ง ให้จัดทำโดยสถาบันหรือองค์กรที่เป็นกลางและมีความเชี่ยวชาญในด้านการประเมินผลการดำเนินงาน โดยมีการคัดเลือกตามวิธีการที่สภาองค์กรของผู้บริโภคกำหนด

การประเมินผลการดำเนินงานของสภาองค์กรของผู้บริโภคจะต้องแสดงข้อเท็จจริงให้ปรากฏในด้านประสิทธิผล ประสิทธิภาพ การพัฒนาสภาองค์กรของผู้บริโภค และการสนับสนุนจากประชาชนหรือในด้านอื่นตามที่สภาองค์กรของผู้บริโภคจะได้กำหนดเพิ่มเติมขึ้น

มาตรา ๑๘ ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคจัดทำรายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคเผยแพร่ให้ประชาชนทราบและเสนอต่อคณะรัฐมนตรี สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาเพื่อทราบภายในหกเดือนนับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน

นายกรัฐมนตรี สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา อาจขอให้ประธานกรรมการนโยบายสภาองค์กรของผู้บริโภคชี้แจงการดำเนินงานในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นหนังสือหรือขอให้มาชี้แจงด้วยวาจาได้

มาตรา ๑๙ เมื่อมีการประกาศจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคตามมาตรา ๙ วรรคสี่เป็นครั้งแรก หลังจากวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้รัฐบาลจัดสรรเงินอุดหนุนไว้ที่สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นการจ่ายขาดเพื่อเป็นทุนประเดิมเบื้องต้นให้แก่สภาองค์กรของผู้บริโภคที่จัดตั้งขึ้นดังกล่าวเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าสามร้อยห้าสิบล้านบาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเบื้องต้นในการดำเนินการให้เกิดการรวมตัวกันขององค์กรของผู้บริโภคอย่างทั่วถึงและเกิดพลังอย่างแท้จริงตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ภายในหกสิบวันนับแต่วันประกาศจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค และการจ่ายเงินอุดหนุนให้แก่สภาองค์กรของผู้บริโภคให้เป็นไปตามระเบียบที่สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๒๐ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๔๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้สิทธิของผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครอง บุคคลย่อมมีสิทธิรวมกันจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภคเพื่อคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค และองค์กรของผู้บริโภคดังกล่าวมีสิทธิรวมกันจัดตั้งเป็นองค์กรที่มีความเป็นอิสระเพื่อให้เกิดพลังในการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภคโดยได้รับการสนับสนุนจากรัฐ ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และวิธีการจัดตั้ง อำนาจในการเป็นตัวแทนของผู้บริโภค และการสนับสนุนด้านการเงินจากรัฐ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ
ว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์
พ.ศ. ๒๕๔๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔
เป็นปีที่ ๕๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๔”

มาตรา ๒[๑] พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่ธุรกรรมในทางแพ่งและพาณิชย์ที่ดำเนินการโดยใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ธุรกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดมิให้นำพระราชบัญญัตินี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนมาใช้บังคับ

ความในวรรคหนึ่งไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงกฎหมายหรือกฎใดที่กำหนดขึ้นเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค

พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่ธุรกรรมในการดำเนินงานของรัฐตามที่กำหนดในหมวด ๔

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

---

[๑] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๘/ตอนที่ ๑๑๒ ก/หน้า ๒๖/๔ ธันวาคม ๒๕๔๔

"ธุรกรรม" หมายความว่า การกระทำใด ๆ ที่เกี่ยวกับกิจกรรมในทางแพ่งและพาณิชย์ หรือในการดำเนินงานของรัฐตามที่กำหนดในหมวด ๔

"อิเล็กทรอนิกส์" หมายความว่า การประยุกต์ใช้วิธีการทางอิเล็กตรอน ไฟฟ้า คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า หรือวิธีอื่นใดในลักษณะคล้ายกัน และให้หมายความรวมถึงการประยุกต์ใช้วิธีการทางแสง วิธีการทางแม่เหล็ก หรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการประยุกต์ใช้วิธีต่าง ๆ เช่นว่านั้น

"ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์" หมายความว่า ธุรกรรมที่กระทำขึ้นโดยใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

"ข้อความ" หมายความว่า เรื่องราว หรือข้อเท็จจริง ไม่ว่าจะปรากฏในรูปแบบของตัวอักษร ตัวเลข เสียง ภาพ หรือรูปแบบอื่นใดที่สื่อความหมายได้โดยสภาพของสิ่งนั้นเองหรือโดยผ่านวิธีการใด ๆ

"ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์" หมายความว่า ข้อความที่ได้สร้าง ส่ง รับ เก็บรักษา หรือประมวลผลด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ เช่น วิธีการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ โทรเลข โทรพิมพ์ หรือโทรสาร

"ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์" หมายความว่า อักษร อักขระ ตัวเลข เสียงหรือสัญลักษณ์อื่นใดที่สร้างขึ้นให้อยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งนำมาใช้ประกอบกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อระบุตัวบุคคลผู้เป็นเจ้าของลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น และเพื่อแสดงว่าบุคคลดังกล่าวยอมรับข้อความในข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น

"ระบบข้อมูล" หมายความว่า กระบวนการประมวลผลด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์สำหรับสร้าง ส่ง รับ เก็บรักษา หรือประมวลผลข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

"การพิสูจน์และยืนยันตัวตน"[๒] หมายความว่า กระบวนการพิสูจน์และยืนยันความถูกต้องของตัวบุคคล

"ระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัล"[๓] หมายความว่า เครือข่ายทางอิเล็กทรอนิกส์ที่เชื่อมโยงข้อมูลระหว่างบุคคลใด ๆ หรือหน่วยงานของรัฐเพื่อประโยชน์ในการพิสูจน์และยืนยันตัวตน และการทำธุรกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการพิสูจน์และยืนยันตัวตน

"ระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์อัตโนมัติ"[๔] หมายความว่า โปรแกรมคอมพิวเตอร์หรือวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอัตโนมัติอื่น ที่ใช้เพื่อที่จะทำให้เกิดการกระทำหรือการตอบสนองต่อข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์หรือการปฏิบัติการใด ๆ ต่อระบบข้อมูล ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วน โดยปราศจากการตรวจสอบหรือการแทรกแซงโดยบุคคลธรรมดาในแต่ละครั้งที่มีการดำเนินการหรือแต่ละครั้งที่ระบบได้สร้างการตอบสนอง

"การแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์" หมายความว่า การส่งหรือรับข้อความด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้มาตรฐานที่กำหนดไว้ล่วงหน้า

---

[๒] มาตรา ๔ นิยามคำว่า "การพิสูจน์และยืนยันตัวตน" เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๓] มาตรา ๔ นิยามคำว่า "ระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัล" เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๔] มาตรา ๔ นิยามคำว่า "ระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์อัตโนมัติ" เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

"ผู้ส่งข้อมูล" หมายความว่า บุคคลซึ่งเป็นผู้ส่งหรือสร้างข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ก่อนจะมีการเก็บรักษาข้อมูลเพื่อส่งไปตามวิธีการที่ผู้นั้นกำหนด โดยบุคคลนั้นอาจจะส่งหรือสร้างข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ด้วยตนเอง หรือมีการส่งหรือสร้างข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในนามหรือแทนบุคคลนั้นก็ได้ ทั้งนี้ ไม่รวมถึงบุคคลที่เป็นสื่อกลางสำหรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น

"ผู้รับข้อมูล" หมายความว่า บุคคลซึ่งผู้ส่งข้อมูลประสงค์จะส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้และได้รับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น ทั้งนี้ ไม่รวมถึงบุคคลที่เป็นสื่อกลางสำหรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น

"บุคคลที่เป็นสื่อกลาง" หมายความว่า บุคคลซึ่งกระทำการในนามผู้อื่นในการส่ง รับหรือเก็บรักษาข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์อันใดอันหนึ่งโดยเฉพาะ รวมถึงให้บริการอื่นที่เกี่ยวกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น

"ใบรับรอง" หมายความว่า ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์หรือการบันทึกอื่นใด ซึ่งยืนยันความเชื่อมโยงระหว่างเจ้าของลายมือชื่อกับข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์

"เจ้าของลายมือชื่อ" หมายความว่า ผู้ซึ่งถือข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์และสร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์นั้นในนามตนเองหรือแทนบุคคลอื่น

"คู่กรณีที่เกี่ยวข้อง" หมายความว่า ผู้ซึ่งอาจกระทำการใด ๆ โดยขึ้นอยู่กับใบรับรองหรือลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์

"หน่วยงานของรัฐ"[๕] หมายความว่า

(๑) กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรมราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา

(๓) องค์การมหาชนที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา

(๔) หน่วยงานของรัฐสภา

(๕) หน่วยงานของศาล ในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี

(๖) องค์กรตามรัฐธรรมนูญ ในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาท

(๗) องค์กรอิสระที่ตั้งขึ้นตามกฎหมาย

(๘) นิติบุคคล คณะบุคคล หรือบุคคลซึ่งมีหน้าที่และอำนาจในการดำเนินงานของรัฐไม่ว่าในการใด ๆ

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

"ผู้อำนวยการ"[๖] หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

"สำนักงาน"[๗] หมายความว่า สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายว่าด้วยสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

---

[๕] มาตรา ๔ นิยามคำว่า "หน่วยงานของรัฐ" แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๖] มาตรา ๔ นิยามคำว่า "ผู้อำนวยการ" เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๗] มาตรา ๔ นิยามคำว่า "สำนักงาน" เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๕ บทบัญญัติมาตรา ๑๓ ถึงมาตรา ๒๔ และบทบัญญัติมาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๑ จะตกลงกันเป็นอย่างอื่นก็ได้

มาตรา ๖[๘] ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑
ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

มาตรา ๗ ห้ามมิให้ปฏิเสธความมีผลผูกพันและการบังคับใช้ทางกฎหมายของข้อความใดเพียงเพราะเหตุที่ข้อความนั้นอยู่ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

มาตรา ๘ ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งมาตรา ๙ ในกรณีที่กฎหมายกำหนดให้การใดต้องทำเป็นหนังสือ มีหลักฐานเป็นหนังสือหรือมีเอกสารมาแสดง หรือกำหนดผลทางกฎหมายกรณีไม่ทำเป็นหนังสือ ไม่มีหลักฐานเป็นหนังสือหรือไม่มีเอกสารมาแสดง ถ้าได้มีการจัดทำข้อความขึ้นเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเข้าถึงและนำกลับมาใช้ได้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง ให้ถือว่าข้อความนั้นได้ทำเป็นหนังสือ มีหลักฐานเป็นหนังสือหรือมีเอกสารมาแสดงตามที่กฎหมายกำหนด[๙]

ในกรณีที่กฎหมายกำหนดให้ต้องมีการปิดอากรแสตมป์ หากได้มีการชำระเงินแทนหรือดำเนินการอื่นใดด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่หน่วยงานของรัฐซึ่งเกี่ยวข้องประกาศกำหนด ให้ถือว่าหนังสือ หลักฐานเป็นหนังสือ หรือเอกสาร ซึ่งมีลักษณะเป็นตราสารนั้นได้มีการปิดอากรแสตมป์และขีดฆ่าตามกฎหมายนั้นแล้ว ในการนี้ในการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการของหน่วยงานของรัฐดังกล่าว คณะกรรมการจะกำหนดกรอบและแนวทางเพื่อเป็นมาตรฐานทั่วไปไว้ด้วยก็ได้[๑๐]

มาตรา ๙[๑๑] ในกรณีที่กฎหมายกำหนดให้มีการลงลายมือชื่อ หรือกำหนดผลทางกฎหมายกรณีที่ไม่มีการลงลายมือชื่อไว้ ให้ถือว่าได้มีการลงลายมือชื่อแล้ว ถ้า

(๑) ใช้วิธีการที่สามารถระบุตัวเจ้าของลายมือชื่อ และสามารถแสดงเจตนาของเจ้าของลายมือชื่อเกี่ยวกับข้อความในข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และ

---

[๘] มาตรา ๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๙] มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๑๐] มาตรา ๘ วรรคสอง เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

[๑๑] มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

(๒) ใช้วิธีการในลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(ก) วิธีการที่เชื่อถือได้โดยเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการสร้างหรือส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์แวดล้อมทั้งปวง รวมถึงข้อตกลงใด ๆ ที่เกี่ยวข้อง หรือ

(ข) วิธีการอื่นใดที่สามารถยืนยันตัวเจ้าของลายมือชื่อและสามารถแสดงเจตนาของเจ้าของลายมือชื่อตาม (๑) ได้ด้วยวิธีการนั้นเองหรือประกอบกับพยานหลักฐานอื่น

วิธีการที่เชื่อถือได้ตามวรรคหนึ่ง (๒) (ก) ให้คำนึงถึง

(๑) ความมั่นคงและรัดกุมของการใช้วิธีการหรืออุปกรณ์ในการระบุตัวบุคคล สภาพพร้อมใช้งานของทางเลือกในการระบุตัวบุคคล กฎเกณฑ์เกี่ยวกับลายมือชื่อที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ระดับความมั่นคงปลอดภัยของการใช้ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ การปฏิบัติตามกระบวนการในการระบุตัวบุคคลผู้เป็นสื่อกลาง ระดับของการยอมรับหรือไม่ยอมรับ วิธีการที่ใช้ในการระบุตัวบุคคลในการทำธุรกรรม วิธีการระบุตัวบุคคล ณ ช่วงเวลาที่มีการทำธุรกรรมและติดต่อสื่อสาร

(๒) ลักษณะ ประเภท หรือขนาดของธุรกรรมที่ทำ จำนวนครั้งหรือความสม่ำเสมอในการทำธุรกรรม ประเพณีทางการค้าหรือทางปฏิบัติ ความสำคัญ มูลค่าของธุรกรรมที่ทำ หรือ

(๓) ความรัดกุมของระบบการติดต่อสื่อสาร

ให้นำความในวรรคหนึ่งมาใช้บังคับกับการประทับตราของนิติบุคคลด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่กฎหมายกำหนดให้นำเสนอหรือเก็บรักษาข้อความใดในสภาพที่เป็นมาแต่เดิมอย่างเอกสารต้นฉบับ ถ้าได้นำเสนอหรือเก็บรักษาในรูปข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าได้มีการนำเสนอหรือเก็บรักษาเป็นเอกสารต้นฉบับตามกฎหมายแล้ว

(๑) ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ได้ใช้วิธีการที่เชื่อถือได้ในการรักษาความถูกต้องของข้อความตั้งแต่การสร้างข้อความเสร็จสมบูรณ์ และ

(๒) สามารถแสดงข้อความนั้นในภายหลังได้

ความถูกต้องของข้อความตาม (๑) ให้พิจารณาถึงความครบถ้วนและไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดของข้อความ เว้นแต่การรับรองหรือบันทึกเพิ่มเติม หรือการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ตามปกติในการติดต่อสื่อสาร การเก็บรักษา หรือการแสดงข้อความซึ่งไม่มีผลต่อความถูกต้องของข้อความนั้น

ในการวินิจฉัยความน่าเชื่อถือของวิธีการรักษาความถูกต้องของข้อความตาม (๑) ให้พิเคราะห์ถึงพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งปวง รวมทั้งวัตถุประสงค์ของการสร้างข้อความนั้น

ในกรณีที่มีการทำสิ่งพิมพ์ออกของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามวรรคหนึ่งสำหรับใช้อ้างอิงข้อความของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หากสิ่งพิมพ์ออกนั้นมีข้อความถูกต้องครบถ้วนตรงกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และมีการรับรองสิ่งพิมพ์ออกโดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดแล้ว ให้ถือว่าสิ่งพิมพ์ออกดังกล่าวใช้แทนต้นฉบับได้[๑๒]

[๑๒] มาตรา ๑๐ วรรคสี่ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๑๑[๑๓] ห้ามมิให้ปฏิเสธการรับฟังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานหลักฐานในกระบวนการพิจารณาตามกฎหมายทั้งในคดีแพ่ง คดีอาญา หรือคดีอื่นใด เพียงเพราะเหตุว่าเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

ในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์จะเชื่อถือได้หรือไม่เพียงใดนั้นให้พิเคราะห์ถึงความน่าเชื่อถือของลักษณะหรือวิธีการที่ใช้สร้าง เก็บรักษา หรือสื่อสารข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ลักษณะหรือวิธีการเก็บรักษา ความครบถ้วน และไม่มีการเปลี่ยนแปลงของข้อความ ลักษณะ หรือวิธีการที่ใช้ในการระบุหรือแสดงตัวผู้ส่งข้อมูล รวมทั้งพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งปวง

ให้นำความในวรรคหนึ่งมาใช้บังคับกับสิ่งพิมพ์ออกของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

มาตรา ๑๒ ภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๑๐ ในกรณีที่กฎหมายกำหนดให้เก็บรักษาเอกสารหรือข้อความใด ถ้าได้เก็บรักษาในรูปข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าได้มีการเก็บรักษาเอกสารหรือข้อความตามที่กฎหมายต้องการแล้ว

(๑) ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นสามารถเข้าถึงและนำกลับมาใช้ได้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง

(๒) ได้เก็บรักษาข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นให้อยู่ในรูปแบบที่เป็นอยู่ในขณะที่สร้าง ส่ง หรือได้รับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น หรืออยู่ในรูปแบบที่สามารถแสดงข้อความที่สร้าง ส่ง หรือได้รับให้ปรากฏอย่างถูกต้องได้ และ

(๓) ได้เก็บรักษาข้อความส่วนที่ระบุถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง และปลายทางของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ตลอดจนวันและเวลาที่ส่งหรือได้รับข้อความดังกล่าว ถ้ามี

ความในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับกับข้อความที่ใช้เพียงเพื่อวัตถุประสงค์ในการส่งหรือรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบในการเก็บรักษาเอกสารหรือข้อความใด อาจกำหนดหลักเกณฑ์รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเก็บรักษาเอกสารหรือข้อความนั้นได้ เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติในมาตรานี้

มาตรา ๑๒/๑[๑๔] ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับกับเอกสารหรือข้อความที่ได้มีการจัดทำหรือแปลงให้อยู่ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในภายหลังด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ และการเก็บรักษาเอกสารและข้อความดังกล่าวด้วยโดยอนุโลม

การจัดทำหรือแปลงเอกสารและข้อความให้อยู่ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๓ คำเสนอหรือคำสนองในการทำสัญญาอาจทำเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้ และห้ามมิให้ปฏิเสธการมีผลทางกฎหมายของสัญญาเพียงเพราะเหตุที่สัญญานั้นได้ทำคำเสนอหรือคำสนองเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

---

[๑๓] มาตรา ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

[๑๔] มาตรา ๑๒/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๑๓/๑[๑๕] การเสนอเพื่อทำสัญญาผ่านการติดต่อสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ครั้งเดียวหรือหลายครั้ง ซึ่งไม่ได้ส่งถึงบุคคลใดโดยเฉพาะเจาะจง แต่บุคคลทั่วไปที่ใช้ระบบข้อมูลนั้นสามารถเข้าถึงได้ รวมถึงการเสนอโดยให้ระบบข้อมูลสามารถโต้ตอบได้โดยอัตโนมัติ ในการทำคำสั่งผ่านระบบข้อมูลให้ถือเป็นคำเชิญชวนเพื่อทำคำเสนอ เว้นแต่การเสนอเพื่อทำสัญญาระบุได้โดยแจ้งชัดถึงเจตนาของบุคคลที่ทำการเสนอที่จะผูกพันหากมีการสนองรับ

มาตรา ๑๓/๒[๑๖] ห้ามมิให้ปฏิเสธความสมบูรณ์หรือการบังคับใช้ของสัญญาที่ทำโดยการโต้ตอบระหว่างระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์อัตโนมัติกับบุคคลธรรมดา หรือระหว่างระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์อัตโนมัติด้วยกัน เพียงเพราะเหตุที่ไม่มีบุคคลธรรมดาเข้าไปเกี่ยวข้องในการดำเนินการในแต่ละครั้งที่กระทำโดยระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์อัตโนมัติหรือในผลแห่งสัญญา

มาตรา ๑๔ ในระหว่างผู้ส่งข้อมูลและผู้รับข้อมูล การแสดงเจตนาหรือคำบอกกล่าวอาจทำเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้

มาตรา ๑๕ บุคคลใดเป็นผู้ส่งข้อมูลไม่ว่าจะเป็นการส่งโดยวิธีใด ให้ถือว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นของผู้นั้น

ในระหว่างผู้ส่งข้อมูลและผู้รับข้อมูล ให้ถือว่าเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ของผู้ส่งข้อมูลหากข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นได้ส่งโดย

(๑) บุคคลผู้มีอำนาจกระทำการแทนผู้ส่งข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น หรือ

(๒) ระบบข้อมูลที่ผู้ส่งข้อมูลหรือบุคคลผู้มีอำนาจกระทำการแทนผู้ส่งข้อมูลได้กำหนดไว้ล่วงหน้าให้สามารถทำงานได้โดยอัตโนมัติ

มาตรา ๑๖ ผู้รับข้อมูลชอบที่จะถือว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นของผู้ส่งข้อมูลและชอบที่จะดำเนินการไปตามข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นได้ ถ้า

(๑)[๑๗] ผู้รับข้อมูลได้ตรวจสอบโดยสมควรตามวิธีการที่ผู้ส่งข้อมูลได้ตกลงหรือผูกพันตนไว้ว่าเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ของผู้ส่งข้อมูล หรือ

(๒) ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้รับข้อมูลได้รับนั้นเกิดจากการกระทำของบุคคลซึ่งใช้วิธีการที่ผู้ส่งข้อมูลใช้ในการแสดงว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นเป็นของผู้ส่งข้อมูล ซึ่งบุคคลนั้นได้ล่วงรู้โดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลนั้นกับผู้ส่งข้อมูลหรือผู้มีอำนาจกระทำการแทนผู้ส่งข้อมูล

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับ ถ้า

---

[๑๕] มาตรา ๑๓/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๑๖] มาตรา ๑๓/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๑๗] มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง (๑) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

(๑) ในขณะนั้นผู้รับข้อมูลได้รับแจ้งจากผู้ส่งข้อมูลว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้รับข้อมูลได้รับนั้นมิใช่ของผู้ส่งข้อมูล และในขณะเดียวกันผู้รับข้อมูลมีเวลาพอสมควรที่จะตรวจสอบข้อเท็จจริงตามที่ได้รับแจ้งนั้น หรือ

(๒) กรณีตามวรรคหนึ่ง (๒) เมื่อผู้รับข้อมูลได้รู้หรือควรจะได้รู้ว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นไม่ใช่ของผู้ส่งข้อมูล หากผู้รับข้อมูลได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร หรือดำเนินการตามวิธีการที่ได้ตกลงกันไว้ก่อนแล้ว

มาตรา ๑๗ ในกรณีตามมาตรา ๑๕ หรือมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง ในระหว่างผู้ส่งข้อมูลและผู้รับข้อมูล ผู้รับข้อมูลมีสิทธิถือว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับนั้นถูกต้องตามเจตนาของผู้ส่งข้อมูลและสามารถดำเนินการไปตามข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นได้ เว้นแต่ผู้รับข้อมูลได้รู้หรือควรจะได้รู้ว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับนั้นมีข้อผิดพลาดอันเกิดจากการส่ง หากผู้รับข้อมูลได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรหรือดำเนินการตามวิธีการที่ได้ตกลงกันไว้ก่อนแล้ว

มาตรา ๑๗/๑[๑๘] ในกรณีที่มีการลงข้อมูลผิดพลาดโดยบุคคลธรรมดาและส่งผ่านระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์อัตโนมัติของผู้อื่น และระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์อัตโนมัตินั้นไม่มีช่องทางให้บุคคลดังกล่าวแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น บุคคลดังกล่าวหรือผู้แทนมีสิทธิที่จะถอนการแสดงเจตนาในส่วนที่เกิดจากการลงข้อมูลผิดพลาดได้ หาก

(๑) บุคคลดังกล่าวหรือผู้แทนได้แจ้งให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบถึงข้อผิดพลาดโดยพลันหลังจากที่ตนได้รู้ถึงข้อผิดพลาดนั้น และแสดงให้เห็นว่าได้ส่งข้อมูลผิดพลาดผ่านระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์อัตโนมัติ และ

(๒) บุคคลดังกล่าวหรือผู้แทนไม่ได้ใช้หรือได้รับประโยชน์ใด ๆ จากสินค้า บริการหรือสิ่งอื่นใดอย่างมีนัยสำคัญจากอีกฝ่ายหนึ่ง

มาตรา ๑๘ ผู้รับข้อมูลชอบที่จะถือว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับแต่ละชุดเป็นข้อมูลที่แยกจากกัน และสามารถดำเนินการไปตามข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์แต่ละชุดนั้นได้ เว้นแต่ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ชุดนั้นจะซ้ำกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์อีกชุดหนึ่ง และผู้รับข้อมูลได้รู้หรือควรจะได้รู้ว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ซ้ำ หากผู้รับข้อมูลได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรหรือดำเนินการตามวิธีการที่ได้ตกลงกันไว้ก่อนแล้ว

มาตรา ๑๙ ในกรณีที่ต้องมีการตอบแจ้งการรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ไม่ว่าผู้ส่งข้อมูลได้ร้องขอหรือตกลงกับผู้รับข้อมูลไว้ก่อนหรือขณะที่ส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์หรือปรากฏในข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้ส่งข้อมูลมิได้ตกลงให้ตอบแจ้งการรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในรูปแบบหรือวิธีการใดโดยเฉพาะ การตอบแจ้งการรับอาจทำได้ด้วยการติดต่อสื่อสารจากผู้รับข้อมูล ไม่ว่าโดยระบบข้อมูลที่ทำงานโดยอัตโนมัติหรือโดยวิธีอื่นใด หรือด้วยการกระทำใด ๆ ของผู้รับข้อมูลซึ่งเพียงพอจะแสดงต่อผู้ส่งข้อมูลว่าผู้รับข้อมูลได้รับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นแล้ว

[๑๘] มาตรา ๑๗/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

(๒) ในกรณีที่ผู้ส่งข้อมูลกำหนดเงื่อนไขว่าจะถือว่ามีการส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ต่อเมื่อได้รับการตอบแจ้งการรับจากผู้รับข้อมูล ให้ถือว่ายังไม่มีการส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์จนกว่าผู้ส่งข้อมูลจะได้รับการตอบแจ้งการรับแล้ว

(๓) ในกรณีที่ผู้ส่งข้อมูลมิได้กำหนดเงื่อนไขตามความใน (๒) และผู้ส่งข้อมูลมิได้รับการตอบแจ้งการรับนั้นภายในเวลาที่กำหนดหรือตกลงกัน หรือภายในระยะเวลาอันสมควรในกรณีที่มิได้กำหนดหรือตกลงเวลาไว้

(ก) ผู้ส่งข้อมูลอาจส่งคำบอกกล่าวไปยังผู้รับข้อมูลว่าตนยังมิได้รับการตอบแจ้งการรับและกำหนดระยะเวลาอันสมควรให้ผู้รับข้อมูลตอบแจ้งการรับ และ

(ข) หากผู้ส่งข้อมูลมิได้รับการตอบแจ้งการรับภายในระยะเวลาตาม (ก) เมื่อผู้ส่งข้อมูลบอกกล่าวแก่ผู้รับข้อมูลแล้ว ผู้ส่งข้อมูลชอบที่จะถือว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นมิได้มีการส่งเลย หรือผู้ส่งข้อมูลอาจใช้สิทธิอื่นใดที่ผู้ส่งข้อมูลมีอยู่ได้

มาตรา ๒๐ ในกรณีที่ผู้ส่งข้อมูลได้รับการตอบแจ้งการรับจากผู้รับข้อมูล ให้สันนิษฐานว่าผู้รับข้อมูลได้รับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องแล้ว แต่ข้อสันนิษฐานดังกล่าวมิให้ถือว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้รับข้อมูลได้รับนั้นถูกต้องตรงกันกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้ส่งข้อมูลได้ส่งมา

มาตรา ๒๑ ในกรณีที่ปรากฏในการตอบแจ้งการรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นเองว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้รับข้อมูลได้รับเป็นไปตามข้อกำหนดทางเทคนิคที่ผู้ส่งข้อมูลและผู้รับข้อมูลได้ตกลงหรือระบุไว้ในมาตรฐานซึ่งใช้บังคับอยู่ ให้สันนิษฐานว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่ส่งไปนั้นได้เป็นไปตามข้อกำหนดทางเทคนิคทั้งหมดแล้ว

มาตรา ๒๒ การส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้ถือว่าได้มีการส่งเมื่อข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นได้เข้าสู่ระบบข้อมูลที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของผู้ส่งข้อมูล

มาตรา ๒๓ การรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้ถือว่ามีผลนับแต่เวลาที่ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นได้เข้าสู่ระบบข้อมูลของผู้รับข้อมูล

หากผู้รับข้อมูลได้กำหนดระบบข้อมูลที่ประสงค์จะใช้ในการรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ไว้โดยเฉพาะให้ถือว่าการรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มีผลนับแต่เวลาที่ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นได้เข้าสู่ระบบข้อมูลที่ผู้รับข้อมูลได้กำหนดไว้นั้น แต่ถ้าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวได้ส่งไปยังระบบข้อมูลอื่นของผู้รับข้อมูลซึ่งมิใช่ระบบข้อมูลที่ผู้รับข้อมูลกำหนดไว้ ให้ถือว่าการรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มีผลนับแต่เวลาที่ได้เรียกข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์จากระบบข้อมูลนั้น

ความในมาตรานี้ให้ใช้บังคับแม้ระบบข้อมูลของผู้รับข้อมูลตั้งอยู่ในสถานที่อีกแห่งหนึ่งต่างหากจากสถานที่ที่ถือว่าผู้รับข้อมูลได้รับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา ๒๔

มาตรา ๒๔ การส่งหรือการรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ให้ถือว่าได้ส่ง ณ ที่ทำการงานของผู้ส่งข้อมูล หรือได้รับ ณ ที่ทำการงานของผู้รับข้อมูล แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่ผู้ส่งข้อมูลหรือผู้รับข้อมูลมีที่ทำการงานหลายแห่ง ให้ถือเอาที่ทำการงานที่เกี่ยวข้องมากที่สุดกับธุรกรรมนั้นเป็นที่ทำการงานเพื่อประโยชน์ตามวรรคหนึ่ง แต่ถ้าไม่สามารถ

กำหนดได้ว่าธุรกรรมนั้นเกี่ยวข้องกับที่ทำการงานแห่งใดมากที่สุด ให้ถือเอาสำนักงานใหญ่เป็นสถานที่ที่ได้รับหรือส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น

ในกรณีที่ไม่ปรากฏที่ทำการงานของผู้ส่งข้อมูลหรือผู้รับข้อมูล ให้ถือเอาถิ่นที่อยู่ปกติเป็นสถานที่ที่ส่งหรือได้รับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับกับการส่งและการรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์โดยวิธีการทางโทรเลขและโทรพิมพ์ หรือวิธีการสื่อสารอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๒๕ ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดที่ได้กระทำตามวิธีการแบบปลอดภัยที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ให้สันนิษฐานว่าเป็นวิธีการที่เชื่อถือได้

หมวด ๒
ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์

มาตรา ๒๖ ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เชื่อถือได้

(๑) ข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์นั้นได้เชื่อมโยงไปยังเจ้าของลายมือชื่อโดยไม่เชื่อมโยงไปยังบุคคลอื่นภายใต้สภาพที่นำมาใช้

(๒) ในขณะสร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์นั้น ข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์อยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าของลายมือชื่อโดยไม่มีการควบคุมของบุคคลอื่น

(๓) การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่เกิดแก่ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ นับแต่เวลาที่ได้สร้างขึ้นสามารถจะตรวจพบได้ และ

(๔)[๑๙] ในกรณีที่กฎหมายกำหนดให้การลงลายมือชื่อเป็นไปเพื่อรับรองความครบถ้วนและไม่มีการเปลี่ยนแปลงของข้อความ การเปลี่ยนแปลงใดแก่ข้อความนั้นสามารถตรวจพบได้นับแต่เวลาที่ลงลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์

บทบัญญัติในวรรคหนึ่ง ไม่เป็นการจำกัดว่าไม่มีวิธีการอื่นใดที่แสดงได้ว่าเป็นลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เชื่อถือได้ หรือการแสดงพยานหลักฐานใดเกี่ยวกับความไม่น่าเชื่อถือของลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์

มาตรา ๒๗ ในกรณีมีการใช้ข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อสร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่จะมีผลตามกฎหมาย เจ้าของลายมือชื่อต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ใช้ความระมัดระวังตามสมควรเพื่อมิให้มีการใช้ข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับอนุญาต

(๒) แจ้งให้บุคคลที่คาดหมายได้โดยมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะกระทำการใดโดยขึ้นอยู่กับลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือให้บริการเกี่ยวกับลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ ทราบโดยมิชักช้า เมื่อ

[๑๙] มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง (๔) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

(ก) เจ้าของลายมือชื่อรู้หรือควรได้รู้ว่าข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์นั้นสูญหาย ถูกทำลาย ถูกแก้ไข ถูกเปิดเผยโดยมิชอบ หรือถูกล่วงรู้โดยไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

(ข) เจ้าของลายมือชื่อรู้จากสภาพการณ์ที่ปรากฏว่ากรณีมีความเสี่ยงมากพอที่ข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ สูญหาย ถูกทำลาย ถูกแก้ไข ถูกเปิดเผยโดยมิชอบ หรือถูกล่วงรู้โดยไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

(๓) ในกรณีมีการออกใบรับรองสนับสนุนการใช้ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ จะต้องใช้ความระมัดระวังตามสมควรให้แน่ใจในความถูกต้องและสมบูรณ์ของการแสดงสาระสำคัญทั้งหมดซึ่งกระทำโดยเจ้าของลายมือชื่อเกี่ยวกับใบรับรองนั้นตลอดอายุใบรับรอง หรือตามที่มีการกำหนดในใบรับรอง

มาตรา ๒๘ ในกรณีมีการให้บริการออกใบรับรองเพื่อสนับสนุนลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ให้มีผลทางกฎหมายเสมือนหนึ่งลงลายมือชื่อ ผู้ให้บริการออกใบรับรองต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ปฏิบัติตามแนวนโยบายและแนวปฏิบัติที่ตนได้แสดงไว้

(๒) ใช้ความระมัดระวังตามสมควรให้แน่ใจในความถูกต้องและความสมบูรณ์ของการแสดงสาระสำคัญทั้งหมดที่ตนได้กระทำเกี่ยวกับใบรับรองนั้นตลอดอายุใบรับรอง หรือตามที่มีการกำหนดในใบรับรอง

(๓) จัดให้มีวิธีการในการเข้าถึงโดยสมควร ให้คู่กรณีที่เกี่ยวข้องสามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงในการแสดงสาระสำคัญทั้งหมดจากใบรับรองได้ ในเรื่องดังต่อไปนี้

(ก) การระบุผู้ให้บริการออกใบรับรอง

(ข) เจ้าของลายมือชื่อซึ่งระบุในใบรับรองได้ควบคุมข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ในขณะมีการออกใบรับรอง

(ค) ข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์มีผลใช้ได้ในขณะหรือก่อนที่มีการออกใบรับรอง

(๔) จัดให้มีวิธีการเข้าถึงโดยสมควร ให้คู่กรณีที่เกี่ยวข้องสามารถตรวจสอบกรณีดังต่อไปนี้จากใบรับรองหรือจากวิธีอื่น

(ก) วิธีการที่ใช้ในการระบุตัวเจ้าของลายมือชื่อ

(ข) ข้อจำกัดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และคุณค่าที่มีการนำข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือใบรับรอง

(ค) ข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์มีผลสมบูรณ์ใช้ได้และไม่สูญหาย ถูกทำลาย ถูกแก้ไข ถูกเปิดเผยโดยมิชอบ หรือถูกล่วงรู้โดยไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

(ง) ข้อจำกัดเกี่ยวกับขอบเขตความรับผิดที่ผู้ให้บริการออกใบรับรองได้ระบุไว้

(จ) การมีวิธีการให้เจ้าของลายมือชื่อส่งคำบอกกล่าวเมื่อมีเหตุตามมาตรา ๒๗ (๒)

(ฉ) การมีบริการเกี่ยวกับการเพิกถอนใบรับรองที่ทันการ

(๕) ในกรณีที่มีบริการตาม (๔) (จ) บริการนั้นต้องมีวิธีการที่ให้เจ้าของลายมือชื่อสามารถแจ้งได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดตามมาตรา ๒๗ (๒) และในกรณีที่มีบริการตาม (๔) (ฉ) บริการนั้นต้องสามารถเพิกถอนใบรับรองได้ทันการ

(๖) ใช้ระบบ วิธีการ และบุคลากรที่เชื่อถือได้ในการให้บริการ

มาตรา ๒๙ ในการพิจารณาความเชื่อถือได้ของระบบ วิธีการ และบุคลากรตามมาตรา ๒๘ (๖) ให้คำนึงถึงกรณีดังต่อไปนี้

(๑) สถานภาพทางการเงิน บุคลากร และสินทรัพย์ที่มีอยู่

(๒) คุณภาพของระบบฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์

(๓) วิธีการออกใบรับรอง การขอใบรับรอง และการเก็บรักษาข้อมูลการให้บริการนั้น

(๔) การจัดให้มีข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเจ้าของลายมือชื่อ ที่ระบุในใบรับรองและผู้ที่อาจคาดหมายได้ว่าจะเป็นคู่กรณีที่เกี่ยวข้อง

(๕) ความสม่ำเสมอและขอบเขตในการตรวจสอบโดยผู้ตรวจสอบอิสระ

(๖) องค์กรที่ให้การรับรองหรือให้บริการออกใบรับรองเกี่ยวกับการปฏิบัติหรือการมีอยู่ของสิ่งที่กล่าวมาใน (๑) ถึง (๕)

(๗) กรณีใด ๆ ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๐ คู่กรณีที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการตามสมควรในการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์

(๒) ในกรณีลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์มีใบรับรอง ต้องมีการดำเนินการตามสมควร ดังนี้

(ก) ตรวจสอบความสมบูรณ์ของใบรับรอง การพักใช้ หรือการเพิกถอนใบรับรอง และ

(ข) ปฏิบัติตามข้อจำกัดใด ๆ ที่เกี่ยวกับใบรับรอง

มาตรา ๓๑ ใบรับรองหรือลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ให้ถือว่ามีผลทางกฎหมายโดยไม่ต้องคำนึงถึง

(๑) สถานที่ออกใบรับรองหรือสถานที่สร้างหรือใช้ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือ

(๒) สถานที่ทำการงานของผู้ออกใบรับรองหรือเจ้าของลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์

ใบรับรองที่ออกในต่างประเทศให้มีผลตามกฎหมายในประเทศเช่นเดียวกับใบรับรองที่ออกในประเทศ หากการออกใบรับรองดังกล่าวได้ใช้ระบบที่เชื่อถือได้ไม่น้อยกว่าระบบที่เชื่อถือได้ตามพระราชบัญญัตินี้

ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่สร้างหรือใช้ในต่างประเทศให้ถือว่ามีผลตามกฎหมายในประเทศ เช่นเดียวกับลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่สร้างหรือใช้ในประเทศ หากการสร้างหรือใช้ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวได้ใช้ระบบที่เชื่อถือได้ไม่น้อยกว่าระบบที่เชื่อถือได้ตามพระราชบัญญัตินี้

ในการพิจารณาว่าใบรับรองหรือลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ใดมีความเชื่อถือได้ตามวรรคสองหรือวรรคสาม ให้คำนึงถึงมาตรฐานระหว่างประเทศและปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย

หมวด ๓
ธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

มาตรา ๓๒[๒๐] บุคคลย่อมมีสิทธิประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ แต่ในกรณีจำเป็นเพื่อรักษาความมั่นคงทางการเงินและการพาณิชย์ หรือเพื่อประโยชน์ในการเสริมสร้างความน่าเชื่อถือและยอมรับในระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือเพื่อป้องกันความเสียหายต่อสาธารณชน ให้มีการตราพระราชกฤษฎีกากำหนดให้การประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดเป็นกิจการที่ต้องแจ้งให้ทราบ ต้องขึ้นทะเบียน หรือต้องได้รับใบอนุญาตก่อน แล้วแต่กรณี

ในการกำหนดให้กรณีใดต้องแจ้งให้ทราบ ต้องขึ้นทะเบียน หรือต้องได้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดโดยพิจารณาจากผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการประกอบธุรกิจนั้นประกอบกับความเหมาะสมในการควบคุมดูแลและการป้องกันความเสียหายตามระดับความรุนแรงของผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการประกอบธุรกิจดังกล่าว

ในการนี้ จะกำหนดให้หน่วยงานของรัฐแห่งหนึ่งแห่งใดเป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมดูแลในพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามวรรคหนึ่งก็ได้ หากไม่มีการกำหนดให้หน่วยงานของรัฐแห่งใดเป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมดูแล ให้สำนักงานเป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว ทั้งนี้ ให้หน่วยงานของรัฐซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมดูแลตามพระราชกฤษฎีกาหรือสำนักงานแล้วแต่กรณี แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาด้วย

ก่อนเสนอให้ตราพระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่ง ต้องจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนตามความเหมาะสม และนำข้อมูลที่ได้รับมาประกอบการพิจารณา

มาตรา ๓๓[๒๑] ในกรณีที่พระราชกฤษฎีกากำหนดให้การประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดเป็นกิจการที่ต้องแจ้งให้ทราบ ผู้ที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจดังกล่าวต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนเริ่มประกอบธุรกิจนั้น ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้ง ให้ออกใบรับแจ้งเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งในวันที่รับแจ้งนั้นและให้ผู้แจ้งประกอบธุรกิจนั้นได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้งดังกล่าว แต่ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบในภายหลังว่าการแจ้งไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน ให้มีอำนาจสั่งผู้แจ้งแก้ไขให้ถูกต้องหรือครบถ้วนและนำผลการแก้ไขมาแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในระยะเวลาที่กำหนด

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่แก้ไขหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้ผู้นั้นหยุดการให้บริการในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในการประกอบธุรกิจนั้นนับแต่วันที่ครบกำหนดระยะเวลาตามวรรคสองจนกว่าจะแก้ไขให้ถูกต้องและครบถ้วนตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่

ในการประกอบธุรกิจ ผู้แจ้งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาและตามประกาศที่คณะกรรมการกำหนด หลักเกณฑ์ตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวให้กำหนดเรื่องการชดใช้หรือเยียวยาผู้ได้รับความเสียหายจากการประกอบธุรกิจไว้ด้วย

---

[๒๐] มาตรา ๓๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๒๑] มาตรา ๓๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

ถ้าผู้แจ้งไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจตามวรรคสี่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีคำสั่งห้ามมิให้ผู้นั้นให้บริการในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในการประกอบธุรกิจนั้นจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดดังกล่าว

ในกรณีที่ผู้แจ้งไม่แก้ไขตามวรรคสามหรือไม่ปฏิบัติตามวรรคห้าภายในระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่หยุดหรือถูกห้ามการให้บริการ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ถอนการรับแจ้งของผู้นั้นออกจากสารบบการรับแจ้งและแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้นั้นทราบโดยเร็ว

มาตรา ๓๓/๑[๒๒] ในกรณีที่พระราชกฤษฎีกากำหนดให้การประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดเป็นกิจการที่ต้องขึ้นทะเบียน ผู้ที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจดังกล่าวต้องขอขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนเริ่มประกอบธุรกิจนั้น ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับคำขอขึ้นทะเบียนแล้ว ให้ออกใบรับการขอขึ้นทะเบียนเพื่อเป็นหลักฐานการขอขึ้นทะเบียนในวันที่ยื่นคำขอนั้น และหากพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบเอกสารและหลักฐานการขึ้นทะเบียนแล้วเห็นว่าครบถ้วนและถูกต้องตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ให้รับขึ้นทะเบียนและแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ขอขึ้นทะเบียนทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอขึ้นทะเบียนดังกล่าว และให้ผู้ขึ้นทะเบียนประกอบธุรกิจนั้นได้ตั้งแต่วันที่ได้รับขึ้นทะเบียน

หากพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่สามารถตรวจสอบให้แล้วเสร็จได้ภายในระยะเวลาตามวรรคสอง ให้ผู้ขอขึ้นทะเบียนประกอบธุรกิจไปพลางก่อนได้ นับแต่วันถัดจากวันที่ครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าว

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบก่อนการรับขึ้นทะเบียนตามวรรคสอง หรือตรวจพบหลังจากที่ผู้นั้นได้ประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว ว่าเอกสารและหลักฐานการขึ้นทะเบียนของผู้ขอขึ้นทะเบียนไม่ครบถ้วนหรือไม่ถูกต้อง ให้แจ้งเป็นหนังสือแก่ผู้ขอขึ้นทะเบียนหรือผู้ขึ้นทะเบียนแล้วแต่กรณี เพื่อแก้ไขให้ถูกต้องและครบถ้วนภายในระยะเวลาที่กำหนด ในการนี้ ถ้าผู้ขอขึ้นทะเบียนหรือผู้ขึ้นทะเบียนไม่แก้ไขให้ถูกต้องและครบถ้วน หรือไม่ดำเนินการจนพ้นกำหนดระยะเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สิทธิในการประกอบธุรกิจของผู้ขอขึ้นทะเบียนตามวรรคสามเป็นอันระงับและให้ถือว่าคำขอขึ้นทะเบียนนั้นตกไป หรือให้มีคำสั่งเพิกถอนการขึ้นทะเบียนของผู้ประกอบธุรกิจนั้น แล้วแต่กรณี

ในการประกอบธุรกิจ ผู้ขึ้นทะเบียนต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาและตามประกาศที่คณะกรรมการกำหนด หลักเกณฑ์ตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวให้กำหนดเรื่องการชดใช้หรือเยียวยาผู้ได้รับความเสียหายจากการประกอบธุรกิจไว้ด้วย

ถ้าผู้ขึ้นทะเบียนฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจตามวรรคห้า ให้คณะกรรมการพิจารณามีคำสั่งปรับผู้นั้นไม่เกินหนึ่งล้านบาท โดยคำนึงถึงความร้ายแรงแห่งพฤติกรรมที่กระทำผิด หลักเกณฑ์ในการพิจารณากำหนดค่าปรับให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด และในกรณีที่เห็นสมควรคณะกรรมการอาจมีคำสั่งให้ผู้นั้นดำเนินการใด ๆ เพื่อแก้ไขให้ถูกต้องหรือเหมาะสมได้

---

[๒๒] มาตรา ๓๓/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

ถ้าผู้ถูกปรับตามวรรคหกไม่ชำระค่าปรับ ให้คณะกรรมการมีอำนาจฟ้องคดีต่อศาลที่มีเขตอำนาจในการพิจารณาคดีอาญาเพื่อบังคับชำระค่าปรับ ในการนี้ ถ้าศาลพิพากษาให้ชำระค่าปรับ หากผู้นั้นไม่ชำระค่าปรับภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา ให้ยึดทรัพย์สินของผู้นั้นเพื่อชดใช้แทนค่าปรับ แต่มิให้นำมาตรการกักขังแทนค่าปรับมาใช้แก่ผู้นั้น

ในกรณีที่ผู้กระทำผิดตามวรรคหกไม่ดำเนินการแก้ไขตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจตามวรรคห้าซ้ำอีกภายในระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่คณะกรรมการมีคำสั่งปรับครั้งแรก คณะกรรมการอาจมีคำสั่งเพิกถอนการขึ้นทะเบียนของผู้ขึ้นทะเบียนนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้นั้นทราบโดยเร็ว

มาตรา ๓๔[๒๓] ในกรณีที่พระราชกฤษฎีกากำหนดให้การประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดเป็นกิจการที่ต้องได้รับใบอนุญาต ให้ผู้ที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจดังกล่าวยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

คุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการขออนุญาต การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การคืนใบอนุญาต และการสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบ อนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

ในการประกอบธุรกิจ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาประกาศที่คณะกรรมการกำหนด หรือเงื่อนไขในใบอนุญาต หลักเกณฑ์ตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวให้กำหนดเรื่องการชดใช้หรือเยียวยาผู้ได้รับความเสียหายจากการประกอบธุรกิจไว้ด้วย

ในกรณีที่ผู้ได้รับใบอนุญาตฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจตามวรรคสาม ให้คณะกรรมการพิจารณามีคำสั่งปรับผู้นั้นไม่เกินสองล้านบาท และให้นำความในมาตรา ๓๓/๑ วรรคหกและวรรคเจ็ด มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่ผู้กระทำผิดตามวรรคสี่ไม่ดำเนินการแก้ไขตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจตามวรรคสามซ้ำอีกภายในระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่คณะกรรมการมีคำสั่งปรับครั้งแรก คณะกรรมการอาจมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้ได้รับใบอนุญาตนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้นั้นทราบโดยเร็ว

มาตรา ๓๔/๑[๒๔] เพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ตามหมวดนี้ ให้คณะกรรมการ สำนักงานหรือหน่วยงานของรัฐซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมดูแลตามมาตรา ๓๒ วรรคสาม ประกาศกำหนดรายละเอียดเพิ่มเติมในเรื่องที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๓๒ ได้ โดยไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว

---

[๒๓] มาตรา ๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๒๔] มาตรา ๓๔/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๓๔/๒[๒๕] เพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลและกำกับการประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๓๒ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐหรือสำนักงานที่มีหน้าที่ควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์นั้นมีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือแจ้งให้ผู้ให้บริการหรือเจ้าหน้าที่ของผู้ให้บริการ หรือบุคคลใดมาให้ข้อมูลหรือส่งเอกสารหรือหลักฐานใด ๆ เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจการให้บริการนั้น

(๒) ตรวจสอบและรวบรวมข้อเท็จจริงเพื่อรายงานต่อคณะกรรมการ ในกรณีที่ผู้ให้บริการได้กระทำความผิดหรือทำให้เกิดความเสียหายเพราะเหตุฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามพระราชกฤษฎีกา ประกาศของคณะกรรมการ หรือเงื่อนไขในใบอนุญาต

(๓) เข้าไปในสถานที่ของผู้ให้บริการในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบและรวบรวมข้อเท็จจริง และยึดหรืออายัดเอกสารและหลักฐาน รวมถึงสิ่งอื่นใดที่เกี่ยวกับการให้บริการที่สงสัยว่ามีไว้เพื่อใช้หรือได้ใช้ในการกระทำความผิด

ในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรานี้ ให้แสดงบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ที่หน่วยงานของรัฐหรือสำนักงานที่มีหน้าที่ควบคุมดูแลออกให้ และให้ผู้ที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

หมวด ๓/๑
ระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัล[๒๖]

มาตรา ๓๔/๓[๒๗] การพิสูจน์และยืนยันตัวตนของบุคคลอาจกระทำผ่านระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัลได้

ผู้ใดประสงค์จะอาศัยการพิสูจน์และยืนยันตัวตนของบุคคลอื่นผ่านระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัลอาจแจ้งเงื่อนไขเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัลที่ต้องใช้ให้บุคคลอื่นนั้นทราบเป็นการล่วงหน้า และเมื่อได้มีการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัลตามเงื่อนไขดังกล่าวแล้ว ให้สันนิษฐานว่าบุคคลที่ได้รับการพิสูจน์และยืนยันตัวตนเป็นบุคคลนั้นจริง

เงื่อนไขเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัลตามวรรคสองต้องมีมาตรฐานไม่ต่ำกว่าที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการตามมาตรา ๓๔/๔ วรรคสอง แล้วแต่กรณีประกาศกำหนด โดยมีหลักประกันการเข้าถึงและการใช้ประโยชน์ของประชาชนโดยสะดวกและไม่เลือกปฏิบัติ

---

[๒๕] มาตรา ๓๔/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๒๖] หมวด ๓/๑ ระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัล มาตรา ๓๔/๓ และมาตรา ๓๔/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๒๗] มาตรา ๓๔/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๓๔/๔[๒๘] ในกรณีที่จำเป็นเพื่อรักษาความมั่นคงทางการเงินและการพาณิชย์ หรือเพื่อประโยชน์ในการเสริมสร้างความน่าเชื่อถือและยอมรับในระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัล หรือเพื่อป้องกันความเสียหายต่อสาธารณชน ให้มีการตราพระราชกฤษฎีกากำหนดให้การประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัลใดเป็นการประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ต้องได้รับใบอนุญาตก่อน และให้นำบทบัญญัติในหมวด ๓ ธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

พระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่งอาจกำหนดให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่งเพื่อทำหน้าที่ประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ที่ผู้ประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัลจะต้องปฏิบัติ และให้มีอำนาจพิจารณามีคำสั่งและดำเนินการอื่นใดตามมาตรา ๓๔ ในกรณีที่ผู้ได้รับใบอนุญาตฝ่าฝืนหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจก็ได้

หมวด ๔
ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ

มาตรา ๓๕ คำขอ การอนุญาต การจดทะเบียน คำสั่งทางปกครอง การชำระเงิน การประกาศหรือการดำเนินการใด ๆ ตามกฎหมายกับหน่วยงานของรัฐหรือโดยหน่วยงานของรัฐถ้าได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาให้นำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับและให้ถือว่ามีผลโดยชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายในเรื่องนั้นกำหนด ทั้งนี้ ในพระราชกฤษฎีกาอาจกำหนดให้บุคคลที่เกี่ยวข้องต้องกระทำหรืองดเว้นกระทำการใด ๆ หรือให้หน่วยงานของรัฐออกระเบียบเพื่อกำหนดรายละเอียดในบางกรณีด้วยก็ได้

ในการออกพระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่ง พระราชกฤษฎีกาดังกล่าวอาจกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ต้องแจ้งให้ทราบ ต้องขึ้นทะเบียน หรือต้องได้รับใบอนุญาต แล้วแต่กรณี ก่อนประกอบกิจการก็ได้ ในกรณีนี้ ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๓ และบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่งแล้ว ศาลหรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญอาจพิจารณานำหลักเกณฑ์ในเรื่องใดที่กำหนดไว้ตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวมาใช้บังคับแก่การดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวกับกระบวนพิจารณาพิพากษาคดีของศาลหรือในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทแล้วแต่กรณี เพื่อให้เป็นไปตามความเหมาะสมกับหน้าที่และอำนาจของตนตามกฎหมายได้ รวมถึงการกำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มเติมด้วย ทั้งนี้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา[๒๙]

หมวด ๕

[๒๘] มาตรา ๓๔/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๒๙] มาตรา ๓๕ วรรคสาม เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

มาตรา ๓๖[๓๐] ให้มีคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์คณะหนึ่ง ประกอบด้วยประธานกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิ ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมเป็นรองประธานกรรมการ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอื่นซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนแปดคน

ให้ผู้อำนวยการเป็นกรรมการและเลขานุการ และแต่งตั้งพนักงานของสำนักงานเป็นผู้ช่วยเลขานุการได้ตามความจำเป็นแต่ไม่เกินสองคน

ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และความสามารถเป็นที่ประจักษ์ด้านการเงิน ด้านการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ด้านนิติศาสตร์ ด้านวิทยาการคอมพิวเตอร์ ด้านวิทยาศาสตร์หรือวิศวกรรมศาสตร์ ด้านสังคมศาสตร์หรือด้านอื่นใดที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานของคณะกรรมการ ทั้งนี้ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องประกอบด้วยบุคคลซึ่งมิใช่ข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำร่วมเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้วยไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด

หลักเกณฑ์และวิธีการได้มาซึ่งประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๓๗[๓๑] ให้คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์มีหน้าที่และอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาให้ความเห็นชอบแผนยุทธศาสตร์เกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่สำนักงานเสนอตามมาตรา ๔๓ วรรคสอง

(๒) ส่งเสริมและสนับสนุนหน่วยงานของรัฐ เอกชน และประชาชนให้ดำเนินกิจกรรมตามแผนยุทธศาสตร์ตาม (๑)

(๓) กำหนดมาตรฐานด้านเทคโนโลยีดิจิทัลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

(๔) กำกับและติดตามการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ตาม (๑) เพื่อรวบรวมข้อมูลและปัญหาเกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินการและพัฒนาทางเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสนอต่อคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

(๕) เสนอแนะต่อคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและคณะรัฐมนตรีในการจัดให้มีหรือปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์และการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาเกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

(๖) เสนอแนะหรือให้คำปรึกษาต่อรัฐมนตรีในการตราพระราชกฤษฎีกาตามพระราชบัญญัตินี้

---

[๓๐] มาตรา ๓๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๓๑] มาตรา ๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

(๗) ออกระเบียบหรือประกาศเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและสนับสนุนการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

(๘) กำกับดูแลการประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชบัญญัตินี้

(๙) ปฏิบัติการอื่นใดเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่น

ในการปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามหน้าที่และอำนาจตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการมีหนังสือเรียกหน่วยงานของรัฐหรือบุคคลใดมาชี้แจง ให้ข้อเท็จจริง หรือมาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการดำเนินงานได้

ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ให้คณะกรรมการเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๓๘[๓๒] ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี

เมื่อครบกำหนดวาระตามวรรคหนึ่ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่ แต่ต้องไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันที่ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้น

มาตรา ๓๙[๓๓] นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๓๘ ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะรัฐมนตรีให้ออกเพราะมีความประพฤติเสื่อมเสีย บกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ

(๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๕) ได้รับโทษโดยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๔๐[๓๔] ในกรณีที่ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการเท่าที่เหลืออยู่ และให้ดำเนินการแต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนตำแหน่งที่ว่างภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ตำแหน่ง

---

[๓๒] มาตรา ๓๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๓๓] มาตรา ๓๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๓๔] มาตรา ๔๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

ว่างลง เว้นแต่วาระของกรรมการเหลือไม่ถึงเก้าสิบวัน และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน

มาตรา ๔๑ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้คณะกรรมการเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

การประชุมของคณะกรรมการอาจกระทำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ตามที่คณะกรรมการกำหนดก็ได้[๓๕]

มาตรา ๔๒ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดแทนคณะกรรมการก็ได้

ให้นำความในมาตรา ๔๑ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๔๒/๑[๓๖] ให้คณะกรรมการได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

คณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการแต่งตั้งตามมาตรา ๔๒ ให้ได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๓[๓๗] ให้สำนักงานทำหน้าที่เป็นหน่วยงานธุรการของคณะกรรมการ

ให้สำนักงานจัดทำแผนยุทธศาสตร์เกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเสนอคณะกรรมการให้ความเห็นชอบตามมาตรา ๓๗ (๑) และจัดส่งให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการต่อไป

มาตรา ๔๓/๑[๓๘] แผนยุทธศาสตร์ที่สำนักงานต้องจัดทำตามมาตรา ๔๓ วรรคสอง ต้องสอดคล้องกับนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมตามกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม โดยอย่างน้อยต้องกำหนดเรื่องดังต่อไปนี้

---

[๓๕] มาตรา ๔๑ วรรคสี่ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๓๖] มาตรา ๔๒/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

[๓๗] มาตรา ๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๓๘] มาตรา ๔๓/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

(๑) กลไกและมาตรการด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อรองรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์และธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ

(๒) มาตรการการส่งเสริมและสนับสนุนการให้มีระบบการบริการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และการให้บริการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อสนับสนุนการพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ

(๓) กระบวนการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนามาตรฐานและกฎเกณฑ์การใช้งานทางเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อให้การทำงานของระบบมีการเชื่อมโยงกันอย่างมีความมั่นคงปลอดภัย พร้อมใช้งานและมีความน่าเชื่อถือในการให้บริการ

(๔) แนวทางและมาตรการเกี่ยวกับการส่งเสริมการผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์และธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ รวมทั้งการประยุกต์การใช้งานเทคโนโลยีดิจิทัลที่เกี่ยวข้อง

(๕) แนวทางการส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยเทคโนโลยีดิจิทัลด้านธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และการให้บริการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ความรู้ให้แก่ประชาชนเพื่อใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดังกล่าว

หมวด ๖
บทกำหนดโทษ

มาตรา ๔๔[๓๙] ผู้ใดประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง โดยฝ่าฝืนคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้หยุดการให้บริการหรือคำสั่งห้ามมิให้ให้บริการในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในการประกอบธุรกิจตามมาตรา ๓๓ วรรคสาม หรือตามมาตรา ๓๓ วรรคห้า แล้วแต่กรณี หรือประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภายหลังจากพนักงานเจ้าหน้าที่ถอนการรับแจ้งตามมาตรา ๓๓ วรรคหก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๔/๑[๔๐] ผู้ใดประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๓๓/๑ วรรคหนึ่ง หรือประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภายหลังจากมีคำสั่งเพิกถอนการขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๓๓/๑ วรรคสี่ หรือวรรคแปด แล้วแต่กรณี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

[๓๙] มาตรา ๔๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๔๐] มาตรา ๔๔/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๔๕[๔๑] ผู้ใดประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๔ หรือประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในระหว่างที่มีคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือภายหลังจากมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของคณะกรรมการ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๕/๑[๔๒] ผู้ใดประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัลโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๔/๔ หรือประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัลในระหว่างที่มีคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือภายหลังจากมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของคณะกรรมการหรือคณะกรรมการตามมาตรา ๓๔/๔ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๖[๔๓] ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร
นายกรัฐมนตรี

---

[๔๑] มาตรา ๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๔๒] มาตรา ๔๕/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๔๓] มาตรา ๔๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวกับความรับผิดในทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๐

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การทำธุรกรรมในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะปรับเปลี่ยนวิธีการในการติดต่อสื่อสารที่อาศัยการพัฒนาการเทคโนโลยีทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีความสะดวก รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ แต่เนื่องจากการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวมีความแตกต่างจากวิธีการทำธุรกรรมซึ่งมีกฎหมายรองรับอยู่ในปัจจุบันเป็นอย่างมาก อันส่งผลให้ต้องมีการรองรับสถานะทางกฎหมายของข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ให้เสมอกับการทำเป็นหนังสือ หรือหลักฐานเป็นหนังสือ การรับรองวิธีการส่งและรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ การใช้ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ ตลอดจนการรับฟังพยานหลักฐานที่เป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเป็นการส่งเสริมการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ให้น่าเชื่อถือ และมีผลในทางกฎหมายเช่นเดียวกับการทำธุรกรรมโดยวิธีการทั่วไปที่เคยปฏิบัติอยู่เดิมควรกำหนดให้มีคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ทำหน้าที่วางนโยบายกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อส่งเสริมการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ติดตามดูแลการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งมีหน้าที่ในการส่งเสริมการพัฒนาการทางเทคโนโลยีเพื่อติดตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยี ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาศักยภาพตลอดเวลาให้มีมาตรฐานน่าเชื่อถือ ตลอดจนเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้อง อันจะเป็นการส่งเสริมการใช้ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ ด้วยการมีกฎหมายรองรับในลักษณะที่เป็นเอกรูป และสอดคล้องกับมาตรฐานที่นานาประเทศยอมรับ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

*พระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕[๔๔]

มาตรา ๑๐๒ ในพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ให้แก้ไขคำว่า “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม” เป็น “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร”

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้บัญญัติให้จัดตั้งส่วนราชการขึ้นใหม่โดยมีภารกิจใหม่ ซึ่งได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม นั้นแล้ว และเนื่องจากพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติให้โอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการ รัฐมนตรีผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในส่วนราชการเดิมมาเป็นของส่วนราชการใหม่ โดยให้มีการแก้ไขบทบัญญัติต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ที่โอนไปด้วย ฉะนั้น เพื่ออนุวัติให้เป็นไปตามหลักการที่ปรากฏในพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว จึงสมควรแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้สอดคล้องกับการโอนส่วนราชการ เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องมีความชัดเจนในการใช้กฎหมายโดยไม่ต้องไปค้นหาในกฎหมายโอนอำนาจหน้าที่ว่าตามกฎหมายใดได้มีการโอนภารกิจของส่วนราชการหรือผู้รับผิดชอบตามกฎหมายนั้นไปเป็นของหน่วยงานใดหรือผู้ใดแล้ว โดยแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้มีการเปลี่ยนชื่อส่วนราชการ รัฐมนตรีผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการให้ตรงกับการโอนอำนาจหน้าที่ และเพิ่มผู้แทน

[๔๔] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๙/ตอนที่ ๑๐๒ ก/หน้า ๖๖/๘ ตุลาคม ๒๕๔๕

ส่วนราชการในคณะกรรมการให้ตรงตามภารกิจที่มีการตัดโอนจากส่วนราชการเดิมมาเป็นของส่วนราชการใหม่รวมทั้งตัดส่วนราชการเดิมที่มีการยุบเลิกแล้ว ซึ่งเป็นการแก้ไขให้ตรงตามพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑[๔๕]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๑๑ ในระหว่างที่จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ยังไม่แล้วเสร็จ ให้สำนักงานปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารรับผิดชอบทำหน้าที่หน่วยงานธุรการของคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ไปพลางก่อน

ให้ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแต่งตั้งข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าระดับแปดหรือเทียบเท่าในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าสำนักงานคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ไปพลางก่อนจนกว่าการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์จะแล้วเสร็จ

เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารจะสั่งให้ข้าราชการในสังกัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาปฏิบัติงานชั่วคราวในสำนักงานปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารตามความจำเป็นก็ได้

มาตรา ๑๒ ให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากปัจจุบันกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ยังไม่มีบทบัญญัติรองรับในเรื่องตราประทับอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถระบุถึงตัวผู้ทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ได้เช่นเดียวกับลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ต้องมีการประทับตราในหนังสือเป็นสำคัญ รวมทั้งยังไม่มีบทบัญญัติที่กำหนดให้สามารถนำเอกสารซึ่งเป็นสิ่งพิมพ์ออกของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มาใช้แทนต้นฉบับหรือให้เป็นพยานหลักฐานในศาลได้ และโดยที่ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างระบบราชการตามพระราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ และกำหนดให้กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการวางแผน ส่งเสริม พัฒนา และดำเนินกิจการเกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารประกอบกับปัจจุบันธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ได้มีการใช้อย่างแพร่หลาย จำเป็นที่จะต้องมีหน่วยงานธุรการเพื่อทำหน้าที่กำกับดูแลเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์และเป็นฝ่ายเลขานุการของ

[๔๕] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕/ตอนที่ ๓๓ ก/หน้า ๘๑/๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยสมควรจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ สังกัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารขึ้นทำหน้าที่แทนศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ อันจะเป็นการส่งเสริมความเชื่อมั่นในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ และเสริมสร้างศักยภาพการแข่งขันในเวทีการค้าระหว่างประเทศ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวกับความรับผิดในทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๐[๔๖]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๕๔ เฉพาะในส่วนที่สันนิษฐานให้กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษทางอาญาร่วมกับการกระทำความผิดของนิติบุคคล โดยไม่ปรากฏว่ามีการกระทำหรือเจตนาประการใดอันเกี่ยวกับการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๙ วรรคสอง เป็นอันใช้บังคับไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ และต่อมาศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยในลักษณะดังกล่าวทำนองเดียวกัน คือ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๗๔ พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๘ พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๒๘/๔ และพระราชบัญญัติปุ๋ย พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๗๒/๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๙ วรรคสอง เป็นอันใช้บังคับไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ ดังนั้น เพื่อแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวและกฎหมายอื่นที่มีบทบัญญัติในลักษณะเดียวกันมิให้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒[๔๗]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ คงอยู่ในตำแหน่งต่อไป จนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

[๔๖] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๔/ตอนที่ ๑๘ ก/หน้า ๑/๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐
[๔๗] ราชกิจจานุเษกษา เล่ม ๑๓๖/ตอนที่ ๔๙ ก/หน้า ๑๒/๑๔ เมษายน ๒๕๖๒

มาตรา ๒๖ บรรดาการใด ๆ ที่คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้ดำเนินการไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและยังมีผลใช้บังคับอยู่ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไป และเมื่อได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ แล้ว การนั้นยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จ ให้การดำเนินการต่อไปเป็นไปตามที่คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์นั้นกำหนด

มาตรา ๒๗ ให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบันกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์มีข้อจำกัดหรืออุปสรรคบางประการในการบังคับใช้กฎหมาย ประกอบกับการทำสัญญาในรูปแบบของธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นระหว่างคู่สัญญาที่อยู่คนละประเทศเป็นจำนวนมาก เพื่อให้กฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์เป็นไปตามมาตรฐานสากล รวมทั้งปรับปรุงกลไกในการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ให้ชัดเจนและสอดคล้องกับการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒[๔๘]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๗ ผู้ประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัลซึ่งประกอบธุรกิจอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินกิจการต่อไปได้ และเมื่อมีการตราพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๓๔/๔ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ กำหนดให้เป็นธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ต้องได้รับใบอนุญาต ให้ผู้ประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัลนั้นยื่นคำขอรับใบอนุญาตภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชกฤษฎีกามีผลใช้บังคับ และเมื่อได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตแล้ว ให้ดำเนินกิจการต่อไปจนกว่าจะมีคำสั่งไม่อนุญาต

มาตรา ๘ บรรดาระเบียบที่ออกตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีระเบียบตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

[๔๘] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๖/ตอนที่ ๖๗ ก/หน้า ๒๐๓/๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒

มาตรา ๙ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การยืนยันตัวตนของบุคคลเป็นขั้นตอนสำคัญในการทำธุรกรรมในระบบเศรษฐกิจ แต่ที่ผ่านมาผู้ที่ประสงค์จะขอรับบริการจากผู้ประกอบการหรือหน่วยงานใด ๆ จะต้องทำการพิสูจน์และยืนยันตัวตนโดยการแสดงตนต่อผู้ให้บริการพร้อมกับต้องส่งเอกสารหลักฐาน ซึ่งเป็นภาระต่อผู้ใช้บริการและผู้ให้บริการ สมควรกำหนดให้บุคคลสามารถพิสูจน์และยืนยันตัวตนผ่านระบบการพิสูจน์และยืนยันตัวตนทางดิจิทัลได้ โดยมีกลไกการควบคุมดูแลผู้ประกอบธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ระบบดังกล่าวมีความน่าเชื่อถือและปลอดภัย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ช่องทางการสื่อสารทางสื่อสังคมออนไลน์ ของ สคบ.

Website
www.ocpb.go.th

Facebook
id: ocpb.official

OCPB CONNECT

OCPB DIRECT

LINE@ สคบ.official
id: @ocpb.line

YouTube
id: ocpb official